

A MAGYAR HIDROLÓGIAI TÁRSASÁG KITÜNTETETTJEI 1917-2017

Magyar Hidrológiai Társaság
2019

A MAGYAR HIDROLÓGIAI TÁRSASÁG KITÜNTETETTJEI 1917-2017

Magyar Hidrológiai Társaság
2019

**Összeállította és szerkesztette:
FEJÉR LÁSZLÓ**

**Lektorálta:
DR. SZLÁVIK LAJOS**

Kiadja a Magyar Hidrológiai Társaság
Felelős kiadó: Dr. Szlávik Lajos
A kézirat lezárva: 2019. április 20.
Tördelő-szerkesztő: Kaszás Gábor
Nyomdai és kötési munkák: PR-Innovation Kft.
Felelős vezető: Komornik Ferenc

TARTALOM

Előszó: Szlávik Lajos dr.	4
Szerkesztői bevezető: Fejér László	6
A Társaság kitüntetései, elismerései	8
Jelenleg is adományozott kitüntetések	
Tiszteleti tagság	8
Külföldi tiszteleti tagság	11
Kvassay Jenő-díj	12
Dr. Schafarzik Ferenc-emlékérem	13
Bogdánfy Ödön-emlékérem	15
Pro Aqua-emlékérem	18
Vitális Sándor szakirodalmi nívódíj	22
Korábban adományozott kitüntetések	
Vásárhelyi Pál-díj	28
Vásárhelyi Pál-emléklap	28
Dr. Dalmady Zoltán-emléklap	30
Dr. Entz Géza-emléklap	30
Dr. Fodor József-emléklap	30
Kvassay Jenő-emléklap	31
Sajó Elemér-emléklap	31
Wein János-emléklap	31
Zsigmondy Vilmos-emléklap	32
Péché József-emléklap	32
Lampl Hugó-díj	33
MTESZ-díj	34
A társasági kitüntetések és elismerések névadói	36
Lexikon	
Rövidítések magyarázata	43
Életrajzi lexikon	52

ELŐSZÓ

2017-ben ünnepeltük a Magyar Hidrológiai Társaság megalakulásának 100. évfordulóját. Társaságunk a hidrológia és rokonterületei, azaz a vízzel foglalkozó tudományok és szakterületek művelésére alakult társadalmi, tudományos és szakmai egyesület, amely az 1848-ban alakult Magyarhoni Földtani Társulat 1917-ben létrejött Hidrológiai Szakosztályából, és az egykori Magyar Mérnök és Építész Egylet 1866-ban alakult Vízépítési Szakosztályának tagjaiból 1949-ben vált önálló egyesületté. Társaságunk születésnapjának 1917. február 7-ét tekintjük, amikor a Magyarhoni Földtani Társulat közgyűlése döntött a Hidrológiai Szakosztály megalapításáról. A Szakosztálynak 44 alapító tagja volt.

Tagjaink sorában – a megalakuláskor is és azóta is – nem csak mérnökök, hanem a vízzel foglalkozó számos tudományág, szakterület képviselői (természettudományokat oktató tanárok, geográfusok, kémikusok, orvosok, biológusok, ökológusok, történészek, közgazdászok, jogászok és mások) is helyet kértek, kaptak és kapnak. Ez a szemlélet az elmúlt évszázadban jót tett, egyrészt a mérnöki gondolkodás kiterjesztésének, másrészt viszont fontos szerepet játszott és játszik ma is a mérnökök szemléletének alakításában. Valószínűleg az egyik legrégebbi ilyen profilú egyesület vagyunk Európában, sőt világszerte is.

A Társaság célja az ország fejlődésének elősegítése, a tudományos és műszaki haladás előmozdítása, a tudományos ismeretterjesztés és a tájékoztatás, továbbá a vízzel kapcsolatos szakterületeken működő szakemberek ismereteinek bővítése. Feladatunknak tekintjük a műszaki, természet- és társadalomtudományi ismeretek terjesztését; az érintett szakterületek múltjának, eredményeinek, jelenlegi tudományos és gyakorlati irányzatainak, legújabb fejlesztési törekvéseinek hazai megismertetését, hasznosítását; illetve a hazai eredmények bemutatását a nemzetközi szakmai közvélemény előtt. Gondot fordítunk elhunyt kiemelkedő szakembereink emlékének ápolására, tudományos hagyatékuk megőrzésére, feldolgozására. Kiemelt feladatunknak tekintjük a szakemberek képzését, szakmai kultúrájuk és igényességük fejlesztését, támogatását. Ezeket a céljainkat szolgálják nagyrendezvényeink, előadói üléseink, pályázataink, honlapunk, folyóirataink és egyéb kiadványaink.

A Társaság eredményes működésének záloga, hogy a különböző életkorú, szakmai végzettségű és irányultságú egyéni tagjai (jelenleg mintegy 2800-an) a programok között megtalálják az őket érdeklő rendezvényeket, az információcsere, a tájékozódás lehetőségét. Fontos továbbá, hogy a jogi tagok (jelenleg csaknem 150 szervezet) is szakmai információkhoz juthassanak, képviselőiknek tartalmas társasági rendezvényeken való részvételre nyíljon lehetőségük.

Centenárium megemlékezéseink jelmondatául ezt választottuk: „100 éve a magyar vízgazdálkodásért”, hiszen munkánk, tevékenységünk mindenkor szorosan összefonódott, szerves része volt hazánk vízgazdálkodás-fejlődésének.

Társaságunk a működésének kezdetétől fogva fontos feladatának tekintette a kimagasló eredményeket felmutató szakemberek elismerését, különböző díjak és kitüntetések révén. A díjak, elismerések odaítélésére alakított bizottság évente választja ki a szabályzatunkban rögzített elvek és szempontok szerint a megfelelő jelölteket, akiket ezután az Elnökség javaslatára a Közgyűlésen részesítünk kitüntetésben. A személyek kitüntetésének szabályzatát a Társaság ügyrendjének egyik melléklete tartalmazza, melynek legutóbbi változatát a Társaság Elnöksége 2016-ban fogadta el.

A Magyar Hidrológiai Társaság az általa alapított kitüntetésekkel a Társaság rendes tagjainak és köztisztelőiben álló egyéb személyiségeknek, a magyar vízügy egésze, annak egyes részterülete, továbbá a szakma fejlődése, a Társaság érdekében végzett kiváló szakmai és szervező munkáját, illetve kiemelkedő érdemeket szerző pártoló együttműködését kívánja elismerni. Ennek érdekében a Társaság az arra érdemes szakembereknek és személyeknek *tiszteleti tag* címet adományoz, őket *Kvassay Jenő-díj*ban részesíti, számukra *Dr. Schafarzik Ferenc, Bogdánfy Ödön, Pro Aqua-emlékérmet*, illetve *Vitális Sándor szakirodalmi nívódíjat* adományoz.

Az MHT legrégebbi, 1929-től adományozott kitüntetése a *Tiszteleti tag* cím adományozása. Első kitüntetettje az a Marenzi Ferenc Károly volt, aki a hidrológiai szakosztály megalakítását 1916-ban kezdeményezte. 1929–2017 között 175 személy lett a Társaság tiszteleti tagja. Impozáns e névsor, amely feltűnő számunkra az elmúlt évszázad szakmatörténetének kiemelkedő, meghatározó személyiségeit! Külföldi állampolgárnak először 1961-ben adományoztak tiszteleti tag címet. 1961–2019 között 87 személy lett a Társaság *külföldi tiszteleti tagja*.

A *Kvassay Jenő-díjat* a Társaság 1992-ben – az akkor állami kitüntetéssé vált, s így társasági kitüntetésként megszűnt Vásárhelyi Pál díj helyett – alapította. A Társaság első alkalommal 1993-ban adott ki Kvassay Jenő díjat, melyet 2017-ig 35 személy nyert el.

A Magyar Hidrológiai Társaság – mint a Magyarhoni Földtani Társulat Hidrológiai Szakosztályának jogutódja – folyamatosan fenntartja a Társulat Hidrológiai Szakosztálya által 1942-ben alapított *Dr. Schafarik Ferenc-émlékérem* adományozását. A Társaság az emlékérmeket először 1943-ban adta ki; eddig 95 személy kapta meg.

Az MHT 1951-ben alapította az alapító titkáráról, egykori elnökéről elnevezett *Bogdánfy Ödön-émlékérmeket*. 1951–2017 között 128 tagtársunk részesült eddig ebben az elismerésben.

A Társaság 1951–61 között több emléklapot alapított, melyek adományozásával egyes szakterületek (balneológia, limnológia, csatornázás-szennyvíztisztítás, vízépítés, vízgazdálkodás, vízellátás-víztisztítás, hidrogeológia, hidrológia-hidraulika) kiemelkedő szakembereinek munkásságát kívánta elismerni, az érintett szakosztályok javaslata alapján. A társaság ezeket – a Társaság szakmai tagozódásához igazodó sokfajta – emléklapokat 1974 után megszüntette és helyettük 1976-ban megalapította a *Pro Aqua-émlékérmeket*. 1977–2017 között a Társaság 485 arra érdemes tagját részesítette ebben az elismerésben.

A Magyar Hidrológiai Társaság 1979-től *Vitális Sándor Szakirodalmi Nívódíjat* adományoz. A szakirodalmi nívódíj célja, hogy ösztönözzön a Magyar Hidrológiai Társaság munkaterületén végzett magas színvonalú, újszerű munka eredményeit bemutató, igényes szakcikkek írására; ezúton is elősegítve az új, hatékony módszerek, eljárások elterjesztését. 1979–2017 között 78 szakcikk összesen 175 szerzője kapott önálló vagy megosztott nívódíjat.

A Társaság 75 éves fennállásának évében, 1992-ben jelentette meg első ízben a kitüntetettek, díjazottak jegyzékét, majd pedig 2000-ben a Magyar Hidrológiai Társaság kitüntetettjeinek újabb kiadványát. Centenáriumunk alkalmából, két éves szerkesztői munka eredményeként tesszük le tagjaink elé az újabb, immár harmadik kiadást, amely – döntően – a 2017. évi állapotnak megfelelően mutatja be Társaságunk több mint 800 egykori és jelenlegi kitüntetett tagját, ezúttal már – ahol csak lehetett – fényképes illusztrációval. Elköteleztünk vagyunk abban, hogy a hazai műszaki-természettudományos szakemberek munkásságát népszerűsítsük, országépítő alkotásaikra, közösséget formáló tevékenységükre – ha áttételesen is – ráirányítsuk a közfigyelmet. Szándékunk, hogy az évszázados történetünk során a Társaságban tevékenykedő sok ezernyi tagunk közül a legkiemelkedőbb munkát végzők teljesítményét, életútját bemutassuk és megőrizzük az utókor számára – a kor kívánalmainak megfelelően immár nem csak nyomtatásban, hanem digitálisan is.

A Magyar Hidrológiai Társaság *jövőképe*, hogy a gyorsan változó környezethez való rugalmas igazodásával, a hagyományok tiszteletben tartásával és a fejlődés igényével, egységesen képviselje a hazai vízgazdálkodás területén tevékenykedő szakemberek közösségét. A Társaság működésének központjába a hagyományok megőrzését és a változó környezethez való rugalmas igazodást állítjuk. A Magyar Hidrológiai Társaság működésének második évszázadába lépve tevékenységünk kulcsszavai ezért továbbra is: *hagyomány és fejlődés*.

SZERKESZTŐI BEVEZETŐ

A korábbi, Marczell Ferenc által szerkesztett életrajzi lexikon (2000) megjelenése óta közel két évtized telt el. Azóta a Társaság által kitüntetettek száma örvedetesen emelkedett, s ez már eleve bővítette a korábbi kötetben szereplők körét. Ugyanakkor számtalan esetben előfordult, hogy – szomorú, de igaz – a nekrológokhoz, megemlékezésekhez azok írói gyakran fordultak a lexikonban megjelent adatokhoz. Hiszen ki nem élte meg, hogy olyan kollégák, akik éveken, vagy évtizeden át egy szobában ültek, a másiról nem mindig tudják, mikor, milyen beosztásban, milyen nagyobb munkákban vett részt, hiszen maguk sem tudják egészen pontosan, csak a régi papírok átnézése után, saját életrajzuk fontosabb állomásait. Ezért a kötet szerkesztése folyamán gyakorta a már lezárt életpályákat is újra górcső alá vettük, kiegészítettük a korábbi kötetekben szereplő adatokat, hogy minél teljesebb legyen a lexikoni szócikk. Míg Marczell Ferencnek a '90-es évek végén – az akkor még létező Vízügyi Szakkönyvtárban – fizikai értelemben is át kellett böngésznie a Társaság folyóiratait, addig a mi feladatunknak ez a része sokkal könnyebben ment, mert az MHT szaklapok ma már minden nehézség nélkül elérhetőek az interneten, s a keresőrendszerbe elég csak beütni a megfelelő nevet – s előjönnek a találatok... Vagy nem jönnek elő! Számos esetben előfordult ugyanis, hogy pl. a külföldi tiszteleti tagok nevét éppenséggel megemlítette az adott közgyűlésről szóló nyomtatott beszámoló, de hogy miért kapta az illető szakember a kitüntetést, arról egy árva mondat sem szerepelt. Itt nem tudtunk mást tenni, mint az illető nevét, származási országát és a kitüntetés évét az összefoglaló listában közöltük, de nem készült róla külön szócikk. Vagy, ha a világhálón találtunk róluk néhány szerény adatot (angolul, franciául, németül, csehül, szerbül, románul, oroszul...stb.), akkor azokat összegereblyéztük egy szócikkbe. A hazai szakembereknél is előfordult, hogy nem találtunk róluk semmi érdemlegeset, de szerencsére sokkal ritkábban. E tekintetben különösen az 1960–70-es évek kitüntetettjei életrajzának volt nehéz utólag utánajárni. Mindezek mellett nagy segítséget jelentett a Balázs György professzor által szerkesztett négy kötetes „építőmérnök lexikon”, amely az 1943–1966 között oklevelet szerzett építőmérnökök életrajzeit tartalmazza. Persze nem mindenkiét, csak akiktől nekik is sikerült beszerezniük az adatokat. De ez azért az ott érintett mérnököknek közel 70%-át érintette, aminek begyűjtése és közreadása mindenképpen nagy teljesítmény volt Balázs György és társai, Borosnyói Adorján, ill. Tóth Ernő részéről!

A munka előkészítése során kérdőíveket küldtünk mindazoknak, akik az interneten elérhetőek voltak. A kérdőíven szereplő rubrikák egységesek voltak, de a kitöltésük után rendelkezésre álló szövegek nagyon nagy mértékben „szórtak” – a néhány mondatostól a több oldalasig! Így aztán bizonyos szócikkeknél előfordul, hogy egyes életpályák összefoglalása sokkal szegényebbnek tűnik a valóságosnál. A terjedelmi korlátok nagyon megkötötték a szerkesztő kezét! Ezért a szerkesztő az érintettek elnézését kéri! Persze nem minden kiküldött kérdőívre érkezett a megadott határidőn belüli, vagy egyáltalán valamilyen válasz. Szerencsére a több mint nyolcszázas létszámból ezek a kollégák a töredéket képviselték. Tekintettel arra, hogy a szócikkek a beküldött adatokra épültek, előfordulhat, hogy az évszámok, helyszínek, munkák tekintetében hibák csúsztak be a szövegbe. Ezért a következő lexikon majdani szerkesztőjének munkáját sokban megkönnyíti, ha az érintettek az MHT Titkárságára beküldik a javításokat, kiegészítéseket. Annál is inkább, mert Társaságunk tervezi az adatállomány megjelenítését az MHT honlapján, s ott a korrekciókra lehetőség nyílik!

Aztán – elenyésző számban – olyanok is akadtak, akik nem kívántak bekerülni életrajzukkal a lexikonba, őket szintén csak a felsorolásszerű részben tüntettük fel.

A kötetet szerkesztő lényegében a centenárium évében, 2017-ben zárta le az adatgyűjtést, de esetenként frissebb történéseket is rögzített, hogy ezzel is naprakészebb legyen adatállománya. De ez csak esetlegesen és nem mindenre kiterjedően történt!

Mindent egybevetve jelen lexikon tartalmazza az előző két kötet (1992, 2000) valamennyi érdemi adatát, akár korrigált formában is, ezért jelenleg ez a kiadvány a legteljesebb, amely élő és már elhunyt hazai tagtársaink életrajzi tényeit tartalmazza.

A korábbiaktól eltérően mostani kötetünk már fényképekkel jelenik meg, ahol a képek egyfelől az érintettektől származnak, egy részüket a Magyar Vízügyi és Környezetvédelmi Múzeum (Duna Múzeum) szívésségéből adjuk közre, néhányat a szerkesztő készített az évek során, sokakat – elsősorban a külföldieket – pedig az internetről sikerült begyűjteni. De nem mindenkiről rendelkezünk arcképpel, ennek teljessé tételére továbbiakban is kérjük az érintettek, ill. hozzátartozóik, barátaik, ismerőseik segítségét!

Itt, e helyen kell újfent megemlékezni az előző kötet szerkesztőjéről és sok esetben írójáról, Marcell Ferencről, az MHT Vízügyi Történeti Bizottságának egykori elnökéről, aki már szintén a túlvilágról szemléli lexikoníró utódainak gyönyörűséges kínládásait! A mostani kötet szerkezetében és tartalmában az általa kitaposott úton készült, s vált többnyire teljessé.

Köszönet illeti az adatok összegyűjtésében Társaságunk Titkárságának Hamar Barbara által vezetett munkatársait; továbbá Buzás Zsuzsát és dr. Domokos Miklóst, akik a külföldi tiszteleti tagok adatainak begyűjtésében segítettek, valamint a következő kollégákat, akik az egyszeri feladatukon túl további adatszolgáltatással segítségére voltak a szerkesztőnek: dr. Borsányi Mátyás, Forstner Simon, Horváth István, Jaksa Bianka, Kiss József Mihály, dr. Koch Ildikó, Nádor István, Radács Attila, Szalkai Tímea, Szamos Ferenc, Tóth Emese, Víz Zsigmond. Végezetül, de nem utolsósorban megköszönöm Társaságunk elnökének, dr. Szlávik Lajosnak, a kötet lektorálását, adatokkal való kiegészítését!

A TÁRSASÁG KITÜNTETÉSEI, ELISMERÉSEI

JELENLLEG IS ADOMÁNYOZOTT KITÜNTETÉSEK

A személyek kitüntetésének szabályzatát a Társaság ügyrendjének 7. sz. melléklete tartalmazza, melynek legutóbbi változatát a Társaság Elnöksége 2016. II. 16-án fogadta el.

A *Magyar Hidrológiai Társaság* az általa alapított kitüntetésekkel

- a Társaság rendes tagjainak és
- a köztisztviselői állású egyéb személyiségeknek

a magyar *vízügy* egésze, annak egyes részterülete, továbbá a szakma fejlődése, a Társaság érdekében végzett kiváló szakmai és szervező munkáját, illetve kiemelkedő érdemeket szerző pártoló együttműködését kívánja elismerni.

Ennek érdekében a Társaság az arra érdemes szakembereknek és személyeknek

a) tiszteleti tag címet adományoz,

b) őket *Kvassay Jenő díj*ban részesíti,

c) számukra *Dr. Schafarzik Ferenc, Bogdánfy Ödön, Pro Aqua emlékérmét*, illetve *Vitális Sándor szakirodalmi nívódíjat* adományoz.

Tiszteleti tag cím

A tiszteleti tag cím a Társaság legrégebbi kitüntetése.

A kitüntetés címhasználatával, ezen kívül emlékgyűrűvel és a Társaság, valamint a kitüntetett nevét, továbbá az adományozás évét feltüntető oklevél adományozásával jár.

– A cím birtokosa jogosult a „Magyar Hidrológiai Társaság tiszteleti tagja” cím használatára.

– Az emlékgyűrű pecsétgyűrű formájú aranygyűrű. Előlapján, annak tetején a Társaság nevének „MHT” rövidítése, alján a „TISZTELETI TAG” cím, közepén egy tündérrózsa, hátoldalán pedig az adományozás éve áll.

Tiszteleti tag cím adományozható a Társaság azon rendes tagjának, aki a Társaság működésével érintett egy vagy több szakterületen végzett szakmai, illetve szervező munkájával; vagy annak az élő, köztisztviselői állású *belföldi személynek*, aki a Társaság szakterületeinek a megerősítése, fejlődésének elősegítése, elismertségének növelése érdekében tett erőfeszítéseivel kiemelkedő érdemeket szerzett.

A Társaság első alkalommal 1929-ben választott tiszteleti tagot. Azóta – hosszabb - rövidebb – szünetekkel tiszteleti tagokat iktat soraiba. 1929–2017 között 175 személy lett a Társaság tiszteleti tagja.

TISZTELETI TAGOK

1929

Farkass Kálmán
Marenzi Ferenc Károly

1930

Böckh Hugó
Szontagh Tamás

1940

Weszelszky Gyula

1941

Emszt Kálmán
Horusitzky Henrik
Rohringer Sándor

1944

Pap Ferenc
Vendl Aladár

1954

Lampl Hugó
Trummer Árpád

1958 Ditróy János Sikó Attila	1959 Maucha Rezső	1960 Horváth József
1961 Németh Endre Szilágyi Gyula	1962 Papp Ferenc	1963 Tóry Kálmán
1964 Király Lajos Sebestyén Olga	1965 Dévény István Dudich Endre	1966 Ziegler Károly (id.)
1967 Boronkay Pál Hallósy Ferenc Scherf Emil Schréter Zoltán Tavy Lajos	1971 Csajághy Gábor Holló István Ihrig Dénes Papp Szilárd Schmidt Eligius Róbert Vendel Miklós	1974 Bélteky Lajos Hartyányi László Kövessy Gábor Pichler János
1975 Lászlóffy Woldemár	1977 Ajtay Zoltán Horváth Sándor Kolta János Nemes Gerzson Salamin Pál Schneider Szilárd Szablya Ferenc Varró István Várnai Tivadar	1978 Abos Brúnó Bogárdi János Rónai András
1980 Alföldi György Fóris Gyula Kertai Ede Láng Sándor Mantuáno József Mispál István	1981 Frank Melánia Oroszlány István Szakáll Kálmán Zádor Alfréd	1982 Fehérváry István
1983 Borbély Sándor Kessler Hubert Szabó Zoltán (ifj.)	1984 Némethy László	1985 Bokor Mihály Gáabri Mihály Gerhard Kálmán Hortobágyi Tibor Nagy L. Dénes Varga Jenő Varsa Ferenc Zákonyi Ferenc

1986

Garád Róbert
Kiss György
Schlegel Oszkár
Szász helyi Pál

1989

Kiss István
Bartha István
Jalovszky Jenő

1992

Budavári Kurt
Bukovszky György
Gy. Molnár László
Muhits Katalin

1995

Bozzay Józsefné
Góg Imre
Joó Ottó
Karádi Gábor
Kálmán Miklós
Koch László
Major Pál
Szigyártó Zoltán

1998

Karácsonyi Sándor
Korim Kálmán
Kováts Zoltán
Várallyay György

2001

Berczik Árpád
Szalai György

2004

Pataki Nándor
Sujbert László

2007

Gaál Ferenc
Juhász Endre

1987

Bözsöny Dénes
Majorlaky József
Simonfai László
Szebényi Lajos
Takács Lajos

1990

Bernolák Jenő
Bartsch Lajos
Csermák Béla
Entz Béla
Forgó László
Illés György
Mosonyi Emil

1993

Hankó Zoltán
Karászi Kálmán
Papp Ferenc

1996

Dulovics Dezső
Hörcher Ferenc
Kardos Imre
Kováts Béla
Vass Béla
Wisnovszky Iván

1999

Környei László
Marczell Ferenc
Mátrai István

2002

Juhász József
Zorkóczy Zoltán

2005

Ember Károly
Kollár Ferenc

2008

Csanády Mihály
Dulovicsné Dombi Mária

1988

Barna Aladár
Hajdú György
Holényi László
Lipták Ferenc
Pálincás Lajos

1991

Czirák József
Horváth József
Mistéth Endre
Uherkovich Gábor

1994

Bulkai Lajos
Dobos Irma
Karkus Pál
Kőrösmezey László
Öllös Géza
Szesztay Károly

1997

Kaliczka László
Sellyey Gyula
Vitális György

2000

Békési János
Vágás István

2003

Starosolszky Ödön
Zsuffa István

2006

Bognár Győző
Scheuer Gyula

2009

Litauszki István
Pálfai Imre

2010
Várszegi Csaba

2011
Bíró Péter
Kelemen László
Vermes László

2012
Ijjas István

2013
Domokos Miklós
Fázold Ádám

2014
Bukovszky András
Papp Ferenc

2015
Szabó Mátyás

2016
Hrehuss György
Váradi József

2017
Degré András
Fejér László

Külföldi tiszteleti tag cím

A *külföldi tiszteleti tag cím* a Társaság ugyancsak régi kitüntetése, de korábban a Társaság a külföldi tiszteleti tagnak is *tiszteleti tag címet* ajándékozott.

A kitüntetés címhasználattal és a Társaság, valamint a kitüntetett nevét, továbbá az adományozás évét feltüntető oklevél adományozásával jár.

A cím birtokosa jogosult a „*Magyar Hidrológiai Társaság tiszteleti tagja*” cím használatára.

A *külföldi tiszteleti tag cím* adományozható annak a köztiszteletben álló *külföldi személynek*, aki a Társaság működésével érintett szakterületen elért magyar eredmények külföldi, illetve az e téren elért külföldi eredmények hazai ismertetésével elévülhetetlen érdemeket szerzett.

Külföldi állampolgárok közül először 1961-ben választottak levelező, ill. tiszteleti tagokat. 1961–2019 között 87 személy lett a Társaság külföldi tiszteleti tagja.

KÜLFÖLDI TISZTELETI TAGOK

Abramov, Nyikolaj N.	Szovjetunió, 1977	Csallány Sándor	USA, 1992
Altmann, Klaus	Németország, 1982	d' Ancona, Umberto	Olaszország, 1965
André, M. Henri	Franciaország, 1977	Darves-Bornoz, Roland L.	Franciaország, 1982
Banal, Michel	Franciaország, 1967	Dirksen, Wolfram H. K.	Németország, 2000
Benedini, Marcello	Olaszország, 2009	Dooge, James C. I.	Írország, 1971
Bergmann, Heinz	Ausztria, 1990	Dyck, Siegfried	Németország, 1982
Beurle, Georg	Ausztria, 1967	Emde von der , W.	Ausztria, 1977
Billib, Herbert	Németország, 1974	Ertel, Hans	Németország, 1967
Bogárdi János ifj.	Németország, 2017	Escande, Leopold	Franciaország, 1964
Böhme, Arnd	Németország, 2005	Güntschl, Ernst D.	Ausztria, 1971
Breitschuh, Gerhard	Németország, 1992	Hofius, Karl	Németország, 1993
Brilly, Mitja	Szlovénia, 2019	Hohl, Rudolf	Németország, 1961
Bruk István	Jugoszlávia, 1967	Hoppe, Walter	Németország, 1961
Bursill, Donald B.	Ausztrália, 1998	Jaatinen, Simo	Finnország, 1990
Bucksch, Roland	Ausztria, 1974	Jaquet, Joseph	Franciaország, 1967
Büdin, Fjodor I.	Szovjetunió, 1961	Kaczmarek, Zdislaw	Lengyelország, 1967
Chartier, Marcel M.	Franciaország, 1971	Kalinin, Gennagyij P.	Szovjetunió, 1963
Celestre, Pietro	Olaszország, 1977	Kar, Julius	Ausztria, 1963

Karri, Kenneth D.	USA, 1992	Prins, Jacob Egbert	Hollandia, 1977
Kennedy, JohnF.	USA, 1963	Réméniérás, Gaston	Franciaország, 1971
Kindler, Janusz	Lengyelország, 2001	Rodda, John H.	Nagy-Britannia, 1992
Kolupaila, Steponas	USA, 1963	Sauer, Kurt	Németország, 1971
Kramer, D.	Hollandia, 1964	Saxena, P.C.	India, 1977
Kresser, Werner	Ausztria, 1961	Schiller, Heinz	Németország, 1991
Krickij, Szergej Ny.	Szovjetunió, 1962	Schoemaker, Harold J.	Hollandia, 1962
Lambor, Julian	Lengyelország, 1962	Sickert, Eberhard	Németország, 1992
Leentvaar, Jan	Hollandia, 1995	Sikora, Anton	Csehszlovákia, 1991
Leliavsky, Serge	E. A. K., 1963	Sperling, Walter	Németország, 1962
Liteanu, Emil	Románia, 1964	Srebrenovic, Dionis	Jugoszlávia, 1974
Manczak, Henryk	Lengyelország, 1974	Stănescu, Viorel-Alexandru	Románia, 1997
Manwaging, James F.	USA, 1995	Stehlik, Vojtech	Csehszlovákia, 1971
Matul, Kazimierz	Lengyelország, 1965	Szolgay, Ján	Szlovákia, 2000
Menkelj, Mihail F.	Szovjetunió, 1961	Suchomel, Peter	Ausztria, 1997
Miklánek, Pavol	Szlovákia, 2009	Tison, Leon	Belgium, 1963
Miloradov, Milorad	Jugoszlávia, 1977	Újvári József	Románia, 1967
La Moreaux, Philip E.	USA, 1964	Yevjevich, Vujica	USA, 1990
Morariu, Tiberiu	Románia, 1967	Vasziljev, Oleg F.	Szovjetunió, 1977
Murawsky, Tadeusz	Lengyelország, 1981	Velev, Dimo	Bulgária, 1964
Nawrocka, Elzbieta	Lengyelország, 1965	Vladisavljević, Živko	Jugoszlávia, 1967
Nobilis, Franz	Ausztria, 2019	Volker, Andriaan	Hollandia, 1967
Nougaro, Jean	Franciaország, 1965	Vörösmarty, Charles J.	USA, 2017
Nyevrajev, G. A.	Szovjetunió, 1967	Wingrich, Horst	Németország, 1990
Ovcsinyikov, M. A.	Szovjetunió, 1961	Žabčić, Vladimir	Horvátország, 2013
Pardé, Maurice	Franciaország, 1961		

Kvassay Jenő-díj

A *Kvassay Jenő-díj* a Társaság 1992-ben – az akkor állami kitüntetéssé vált, s így Társasági kitüntetésként megszűnt *Vásárhelyi Pál-díj* helyett – alapította. A díj alapításával és évenkénti adományozásával a Társaság egyben emléket kíván állítani *Kvassay Jenő*nek, a kiváló vízimérnöknek, a kultúrmérnöki intézmény megszervezőjének, az első vízügyi törvény szakmai megalkotójának.

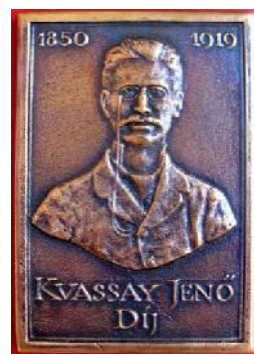
A kitüntetés címhasználatlaltal, ezen kívül emlékérem és a Társaság, valamint a kitüntetett nevét, továbbá az adományozás évét feltüntető oklevél adományozásával jár.

– A cím birtokosa jogosult a „Kvassay Jenő-díjas” cím használatára.

– Az emlékérem fekvő téglalap alakú, 75x100 mm méretű, 5 mm vastag bronz érem. Előlapján Kvassay Jenő domborművű arcképe látható. *„Kvassay Jenő-díj, a magyar kultúrmérnöki intézmény megszervezője 1850–1919.”* felirattal. Hátoldalán jobb- és bal oldalt babérág, közötté *„A Magyar Hidrológiai Társaság ... részére, a vízgazdálkodás terén kifejtett kiemelkedő tevékenységéért”* felirattal.

Kvassay Jenő-díjjal tüntethető ki a Társaságnak az a rendes tagja, aki a vízzel foglalkozó szakterületek egy vagy több területén kimagasló tudományos, oktató, tervező, kivitelező vagy igazgatási tevékenységet végzett, s tiszteleti tag címet még nem kapott.

A Társaság első alkalommal 1993-ban adott ki Kvassay Jenő-díjat, melyet 2017-ig 35 személy nyert el.

KVASSAY JENŐ-DÍJJAL KITÜNTETETTEK

<i>1993</i> Zorkóczy Zoltán	<i>1994</i> Vágás István	<i>1995</i> Öllős Géza
<i>1996</i> Környei László	<i>1997</i> Szalai György	<i>1998</i> Domokos Miklós
<i>1999</i> Csanády Mihály	<i>2000</i> Pálfai Imre	<i>2001</i> Ijjas István
<i>2002</i> Fázold Ádám	<i>2003</i> Kolin László	<i>2004</i> Hrehuss György
<i>2005</i> Váradi József Gyula	<i>2006</i> Fehér Ferenc	<i>2006</i> Várszegi Csaba
<i>2007</i> Papp Ferenc Szabó Mátyás	<i>2008</i> Bukovszky András Ivaskó Lajos	<i>2009</i> Havas András
<i>2010</i> Fejér László Nagy István	<i>2011</i> Filotás Ildikó Karászi Gáspár Reich Gyula	<i>2013</i> Fömötör Gyula
<i>2014</i> Nádor István	<i>2015</i> Szilvássy Zoltán (posztumusz) Vaszilievits-Sömjén György	<i>2016</i> Bakonyi Péter Darabos Péter Solti Dezső
	<i>2017</i> Bodnár Gáspár Borsányi Mátyás Szöllősi-Nagy András	

Dr. Schafarzik Ferenc-emlékérem

A Magyar Hidrológiai Társaság – mint a Magyarhoni Földtani Társulat Hidrológiai Szakosztályának jogutódja – folyamatosan fenntartja a Társulat Hidrológiai Szakosztálya által 1942-ben alapított Dr. Schafarzik Ferenc-emlékérem adományozását. Az emlékérem évenkénti adományozásával a Magyar Hidrológiai Társaság egyben emléket kíván állítani jogelődje, a Magyarhoni Földtani Társulat Hidrológiai Szakosztálya egyik nagyérdemű alapítójának és volt elnökének.

– A kitüntetés emlékérem és a Társaság, valamint a kitüntetett nevét, továbbá az adományozás évét feltüntető oklevél adományozásával jár.

– Az emlékérem 80 mm átmérőjű, 7 mm vastag bronz érem. Előlapján profilból Dr. Schafarzik Ferenc domborművű arcképe látható, „Dr. Schafarzik Ferenc 1854–1927.” körfelirattal. Hátdalán a „Magyar Hidrológiai Társaság 1917.” felirat, s egy dombormű látható, melynek háttere a Tihanyi-félsziget, előtte pedig egy tengeri kagylóból vizet csorgató nimfa van.

Dr. Schafarzik Ferenc-emlékéremmel tüntethető ki a Társaságnak az a rendes tagja, aki a vízzel foglalkozó szakterületek valamely ágában hosszú időn át elmélyült, magas színvonalú tudományos munkát, oktató és szakirodalmi tevékenységet végzett; feltéve, hogy korábban tiszteleti tag címet vagy Kvassay Jenő-díjat még nem kapott.

A Társaság az emlékérmeket először 1943-ban adta ki. Eddig 95 személy kapott emlékérmeket.

DR. SCHAFARZIK FERENC-EMLÉKÉREMMELEL KITÜNTETETTEK

1943 Pávai Vajna Ferenc	1947 Lászlóffy Woldemár	1950 Maucha Rezső
1951 Vitális Sándor	1952 Papp Ferenc	1954 Sebestyén Olga
1955 Mosonyi Emil	1958 Dévény István Schulhof Ödön	1960 Ihrig Dénes
1961 Varga Lajos	1962 Schmidt Eligius Róbert	1965 Németh Endre
1967 Salamin Pál	1971 Öllős Géza	1974 Kovács György
1977 Bozóky-Szeszich Károly Erdélyi Mihály	1978 Frank Melánia Szabó Zoltán (ifj.)	1979 Berczik Árpád Nagy L. Dénes
1980 Scheuer Gyula	1981 Entz Béla	1982 Korim Kálmán
1983 Karácsonyi Sándor	1984 Major Pál	1985 Környei László
1986 Vitális György	1987 Mucsy György	1988 Dobos Irma
1989 Zorkóczy Zoltán	1990 Csanády Mihály	1991 Vágás István

1992 Szlávik Lajos	1993 Stéfán Márton	1994 Szalai György
1995 Pálfai Imre	1996 Bancsi István	1997 Bukovszky András
1998 Pataki Nándor	1999 Hrehuss György	2000 Várad József Gyula
2001 Havas András Ivaskó Lajos	2002 Bíró Péter Szolnok Csaba	2003 Bratán Mária Madarassy László
2004 Hecker László Rónay István	2005 Borsányi Mátyás Némedi László	2006 Liebe Pál Vaszilievits-Sömjén György Völgyesi István
2007 Bancsiné Tóth Mária Bárdi Pál Nagy Illés	2008 Bakonyi Péter Barcs Sándorné	2009 Baross Károly Orlói István
2010 Korompay András Palicska János Takács Istvánné	2011 Huszár László Kumánovics György Szlabóczky Pál	2012 Marton Lajos Fekete Endre Reskóné Nagy Mária
2013 Horváth Gábor Koch Péter Zerkowitz Tamás	2014 Lakatos Gyula Németh Kálmán Szilágyi Mihály Ullrich Edéné	2015 Ákoshegyi György Dénes Mária Magdolna Kiss Keve Tihamér Nagy László Petrócz Bálint Varga Ákos
2016 Buzás Zsuzsanna Goda László Konecsny Károly Németh László Rátky István		2017 Iványi Krisztina Kucsara Mihály Lénárt László Liczkó István Román Pál

Bogdánfy Ödön-emlékérem

Az emlékérmeket a Magyar Hidrológiai Társaság 1951-ben alapította. Az emlékérem alapításával és évenkénti adományozásával a Magyar Hidrológiai Társaság emléket kíván állítani Bogdánfy Ödönnek, a nagy vízimémőknek, a Társaság alapító titkárának, egykori elnökének.

– A kitüntetés emlékérem és a Társaság, valamint a kitüntetett nevét, továbbá az adományozás évét feltüntető oklevél adományozásával jár.

– Az emlékérem 80 mm átmérőjű és 7 mm vastag bronz érem. Előlapján Bogdánfy Ödön bronzműví arcképe látható, „Bogdánfy Ödön 1863–1941.” körfelirattal. Hátoldalán a „Magyar Hidrológiai Társaság 1917.” felirat, s egy dombormű látható, melynek háttere a Tihanyi-félsziget, előtte pedig egy tengeri kagylóból vizet csorgató nimfa van.

Bogdánfy Ödön-emlékéremmel tüntethető ki a Társaságnak az a rendes tagja, aki a Társaságban magas szintű gyakorlati, tervező, szervező és szakirodalmi tevékenységet végzett; feltéve, hogy korábban tiszteleti tag címet vagy Kvassay Jenő-díjat még nem kapott.

1951–2017 között 128 személy részesült e kitüntetésben.

BOGDÁNFY ÖDÖN-EMLÉKÉREMMELEL KITÜNTETETTEK

1951

Páter János
Papp Szilárd

1952

Salamin Pál
Csajághy Gábor

1954

Lesenyei József
Sarló Károly

1955

Hortobágyi Tibor
Rónai András

1958

Finály Lajos
Holló István
Mazalán Pál
Oroszlány István

1960

Bélteky Lajos
Galli László

1961

Fazekas Károly

1962

Szesztay Károly

1963

Urbancsek János

1964

Károlyi Zoltán

1965

Kolossváry Gábor

1967

Bolberitz Károly
Entz Béla

1971

Berczik Árpád
Juhász József

1974

Starosolszky Ödön

1977

Felföldy Lajos
Szalay Miklós
Szigyártó Zoltán
Török László

1978

Csanády Mihály
Vágás István

1979

Bencsik Béla
Öllös Géza
Szeifert Gyula

1980

Dabolczi János

1981
Krempels Tibor

1982
Gerhard Kálmán
Bozzay Józsefné

1983
Bukovszky György
Goda László

1984
Marjai Gyula
Fáy Csaba

1985
Holl Lajos
Marczell Ferenc

1986
Kőrösmezey László
Baranyó Géza

1987
Koltay József
Pataki Nándor

1988
Vermes László
Perecsi Ferenc

1989
Juhász Endre
Békési János

1990
Ember Károly
Sellyey Gyula

1991
Becker Károly
Domokos Miklós

1992
Barna Bertalan
Wisnovszky Iván

1993
Hrehuss György
Török Imre György

1994
Kaliczka László
Kollár Ferenc

1995
Halász Béla
Varga Miklós

1996
Ijjas István
Litauszki István

1997
Ivicsics Ferenc
Nagy István

1998
Kolin László
Markó László

1999
Szlávik Lajos
Várszegi Csaba

2000
Juhász József
Mészáros Gábor

2001
Dulovicsné Dombi Mária
Fejér László

2002
Degré András
Wittmann Mihályné

2003
Geszler Ödönné
Szöllősi Zoltán

2004
Ponyi Jenő
Tarján Tibor

2005
Boda János
Karázi Gáspár

2006
Buzás Zsuzsanna
Horváth Lászlóné
Solti Dezső

2007
Darabos Péter
Orosz Ottó
Pados Imre

2008
Szilágyi Mihály
Török Tiborné

2009
Bogáth Jenő
Károlyi Csaba
Pup Vilmos

2010
Bodnár Gáspár
Csonki István
Dinka Mária

2011

Bódás Sándor
Józsa István
Tóth László
Wagner József

2014

Deák József
Lovas Attila
Réti László
Tóth Mária

2012

Lorberer Árpád
Kóthay László

2015

Csath Béla
Csörnyei Géza
Ift Miklós
Kovács Józsefné
Salacz Tamásné
Schubert József

2017

Kerti Andor
Radács Attila
Sághiné Juhász Ildikó
Süveges György
Szigeti Tibor
Váriné Szöllősi Irén

2013

Bak Sándor
Láng István
Tolnai Béla

2016

Buzás Kálmánné
Göncz Benedek
Illés Lajos
Szabó Pál
Szimandel Dezső
Zellei László

Pro Aqua-emlékérem

A Magyar Hidrológiai Társaság 1976-ban – a Társaság szakmai tagozódásához igazodó, addigi sokfajta emléklap adományozását megszüntetve – helyettük egyetlen, *Pro Aqua-emlékéremet* alapított.

– A kitüntetés emlékérem és a Társaság, valamint a kitüntetett nevét, továbbá az adományozás évét feltüntető oklevél adományozásával jár.

– Az emlékérem 70 mm átmérőjű és 7 mm vastag bronz érem. Előlapján a Földgömb és a „Pro Aqua” felirat látható. Hátdoldalán a „Magyar Hidrológiai Társaság 1917.” felirat, s egy dombormű látható, melynek háttere egy duzzasztómű, előtte pedig egy hullámok felett szálló sirály van.

Pro Aqua emlékéremmel tüntethető ki a Társaságnak az a rendes tagja, aki a Magyar Hidrológiai Társaságban jelentős szakmai, illetve társasági szervező munkát végzett; feltéve, hogy korábban tiszteleti tag címet, vagy Kvassay Jenő díjat, Dr. Schafarzik Ferenc, illetve Bogdánfy Ödön emlékéremet még nem kapott.

1977–2017 között a Társaság 485 emlékéremet adományozott.

PRO AQUA-EMLÉKÉREMMEL KITÜNTETETTEK

1977

Bartha István
Csoma János
Decsi Sándorné
Ember Károly

Gábos László
Joó Ottó
Karácsonyi Sándor
Korim Kálmán
Kováts Béla

Mucsy György
Perényi Károly
Szeifert Gyula
Szlávik Lajos
Uherkovich Gábor

Vass Béla
Vermes László
Vitális György

1978

Barna Aladár
Békési János
Dávid László
Fömötör Gyula
Horváth István
Kőrösmezey László
Stéfán Márton
Szebényi Lajos
Szlabóczky Pál
Tölg István
Várszegi Csaba
Víg Károly

1979

Bratán Mária
Donázy Ernő
Gaál Ferenc
Garád Róbert
Hajós Béla
Holl Lajos
Kovács Lajos
Marcell Ferenc
Simor József
Szöllősi-Nagy András
Tóth Mihály
Wisnovszky Iván

1980

Kováts Zoltán
Bakonyi Péter
Dobos Irma
Fázold Adám
Goóts Kálmán
Király István
Nagy Illés
Sellyey Gyula
Thyll Szilárd
Tóth József
Vavrik Ferenc
Zorkóczy Zoltán

1981

Koch László
Murai Gyula

Szőke Miklós
Benkovits Ferenc
Csinády László
Vukovary Atilla
Magó István
Juhász József

1982

Andrikovics Sándor
Bukovszky András
Cseri Géza
Dely Géza
Kardos Mária
Kontur István
Musulin Béla
Péter Gábor

1983

Horváth Antal
Domokos Miklós
Buzás Zsuzsa
Jeczkó János
Pálfalvay Kálmán
Juhász Endre
Obert Ferenc
Kaliczka László

1984

Major László
Markó László
Hrehuss György
Vígh Sándor
Stein Judit
Szabóné Muhits Katalin
Barna Bertalan
Kovács Dezső

1985

Bosznay Miklós
Csekő Géza
Herke Paula
Hörcher Ferenc
Lotz Gyula
Stéfán Mártonné
Tímár Mátyás
Vajk Ödön

1986

Végváriné Bede Ildikó

Puskás Tamás
Bucsányi György
Hembach Kamill
Bancsi István
Boga Tamás László
Nováky Béla
Philipp István

1987

Köves László
Czirák József
Dulovics Dezső
Hajék Sándor
Kovács S. Krisztina
Stimm Miklós
Szalay Árpád
Tóth László

1988

Aujeszky Géza
Bencze Kázmér
Eszéky Ottó
Laczay István
Marek Miklós
Pados Imre
Vörös Ferenc
Kiss István

1989

Antalné Angster Mária
Déri József
Ivicsics Ferenc
Károlyi Csaba
Kelemen László
Litauszki István
Ponyi Jenő
Prímás Antal
Tarján Tibor
Várad József Gyula

1990

Baksa István
Blum Anna
Eiben Endre
Homonnay Andrásné
Kőrösi Zoltán
Miskolczi Lajos
Szalay Miklós
Várnai Iván
Zákonyi János

1991

Abaffyné Bothár Anna
Bukovszkyné Inotai Mária
Csobok Veronika
Geszler Ödönné
Halász Rudolf
Kóhidi Andor
Orosz Ottó
Radványi Rudolf
Szilágyi Mihály
Tóth Sándor

1992

Goda László (ifj.)
Jolánkai Géza
Kardos Imre
Kovács Sándor
Mészáros Gábor
Ördögh József
Szabó Lajos
Szepessy József
Taxner Ernőné
Virág Mihály

1993

Boda János
Bódás Sándor
Dunka Sándor
Hlavay József
Ivaskó Lajos
Kiss István
Koch György
Schmidt Antal István
Szalontai Gergely
Takács Sándor

1994

Degré András
Dulovicsné Dombi Mária
Józsa István
Kolin László
Molnár Béla
Némedy László
Pálhidny Csaba
Salacz Tamásné
Szilárd György
Szolnoky Csaba
Varsányi Zoltánné

1995

Beregi László
Fekete Endre
Francia Tamás
Hecker László
Kozmáné Zimonyi Márta
Madarassy László
Szathmáry Magdolna
Tarján Levente
Török Tiborné
Wittmann Mihályné

1996

Dicházy Istvánné
Havas András
Klemm Ervin
Klopp Gáborné
Kovács Józsefné
Lenténé Karkus Márta
Németh Kálmán
Németh Miklós
Rónay István
Török József
Urbanovszky István

1997

Borsányi Mátyás
Fejér László
Hutter Sándor
Kerti Andor
Kollár György
Kováts Gábor
Novák Gyula
Süveges György
Szabó Mátyás
Szinay Miklós

1998

Barcs Sándorné
Gábris Éva
Karászi Gáspár
Kaposvári Kázmér
Kertészné Komlóssy Anikó
Korompay András
Lelkes János
Liczkó István
Misbrenner Márton
Vasvári Lászlóné

1999

Ákoshegyi György
Bartha Péter
Bíró Péter
Csath Béla
Fehér Ferenc
Gilyén Elemérné
Pásztó Péter
Pomogyi Piroska
Takáts Tamás
Tiszay József
Tóth László

2000

Bancsiné Tóth Mária
Baross Károly
Búzás Kálmánné
Csernyászkó László
Kaján Imre
Kalmár István
Kolossváry Gábor
Solti Dezső
Szilvássy Zoltán
Várkonyi Kálmán

2001

Bogáth Jenő
Csűrös Sándor
Darabos Péter
Nagy László
Palicska János
Pup Vilmos
Rátky István
Váriné Szöllösi Irén
Wagner József

2002

Bárdi Pál
Csatlós Péter
Dombay Péter
Huszár László
Kovács Sándor
Kumánovics György
Oelberg Gusztáv
Siposné Szabó Márta
Szappanos Ferenc
Varga Ákos

2003

Csonki István
Fazekas László
Illés Lajos
Kóthay László
Marton Lajos
Nagy Ferenc
Palotásné Kővári Terézia
Petrőcz Bálint
Szabó László
Völgyesi István

2004

Dinka Mária
Horváth Gábor
Koch Péter
Oláh József
Pelléné Paczolay Katalin
Sághiné Juhász Ildikó
Takács Istvánné
Varga László
Virág Károlyné
Zerkowitz Tamás

2005

Bak Sándor
Dénes Mária Magdolna
Filotás Ildikó
Göncz Benedek
Harsányi István
Janák Emil
Kling István
Konecsny Károly
Nádor István
Papp Ferenc

2006

Bodnár Gáspár
Dénes Miklós
Dombay Gábor
Fejér Vilmos
Gaál Róbert
Kovács László
Kucsara Mihály
Láng István
Magyarics András
Racsó Imre
Siposs Zoltán
Szabényi Tibor
Tóth István

2007

Garai György
Kertai István
Kollárné Pitz Mária
Lakatos Gyula
Lorberer Árpád
Ötvös Károly
Pádár István
Rácz József
Reskóné Nagy Mária
Tolnai Béla
Tornóczky György
Tóth Zoltán
Ullrich Edéné

2008

Deák József
Dunai Ferenc
Elek Andrásné
Farkas Ádám
Galbáts Zoltán
Horkai András
Kovács Gy. Zoltán
Lőrincz András
Nagy Sándor Alex
Réti László

2009

Felbermann Tamás
Ift Miklós
Kádár Mihály
Keve Gábor
Kisházi Péter Konrád
Kiss Keve Tihamér
Kozák Péter
Lovas Attila
Márialigeti Bence
Reich Gyula
Schubert József
Tripolszky Imre

2010

Ács Éva
Csörnyei Géza
Kajtár István
Kovács Géza
Kravinszkaja Gabriella
Lakosi Ilona
Lénárt László
Németh László

Perecsi Ferenc ifj.

Román Pál
Sziebert János
Tóth Mária
Vác Sándor

2011

Bálint Gábor
Czesznak László
Csibrán Zoltán
Kajcsa Zsuzsa
Kovács Tibor
Perger László
Priváczkíné Hajdu Zsuzsanna
Radács Attila
Szabó Pál
Mészáros Csaba
Papp Mária
Szigeti Tibor
Vizy Zsigmond
Oertel Nándor
Sződnyé Nagy Eszter

2012

Aradi Csaba
Bódis Gábor Bálint
Bánhidó Péter
Botos Tamás
Fejes Lőrinc
Gondárné Sőregi Katalin
Iványi Krisztina
Jakus György
Kériné Borsodi Andrea
Németh Ádám
Rémai János
Szabényiné Vincze Borbála
Széplaki Csaba
Varga Gábor
Varga György
Veres József

2013

Bognár István
Deli András
Gayer József
Gerencsér Árpád
Hamza István
Horváth István
Kugler Gyula
Németh István

Pannonhalmi Miklós
Szekeres András
Szücs István
Törjék Károly
Varga Pál
Vasas István
Zsebők Lajos

2014

Asbóthné Germán Erzsébet
Barkács Katalin
Bencs Zoltán
Csorbák Erika
Dobi László
Gampel Tamás
Hecsei Pál
Jelen Tamás
Kálmán Éva
Kató Sándor
Kling Zoltán
Ligetvári Ferenc
Mátrai Ildikó
Megulesz Gabriella
Pesel Antal
Pintér Csaba
Taxner György
Telkes Róbert
Zsóri Edit

2015

Andó Mihály
Békési István
Bodor Dezső
Czakóné Czédli Jolán
Debreczeny László

Fábrik Tamás
Fehér Gizella
Galsi Tamás
Gombás Károly
Horváth Angéla
Karády László
Kis Péter
Krenner Róbert
Kutrucz Gyula
Leitner László

Oláh Antal
Rozinka Zsolt Illés
Sinka András
Szalai József
Szerdahelyi Noémi
Zsuga Katalin

2016

Engi Zsuzsanna
Faludi Gábor
Greguss András
Gribovszki Zoltán
Horváthné Antal Márta
Józsa Károly
Kisely Tamás
Kőváriné Szabó Erzsébet
Liczkó Béla
Magyar László
Makó Magdolna
Márk László
Rácz Miklós
Radnai Ferenc
Ritter Géza
Rung Attila
Sallai Ferenc

Suhajda Zsolt
Szafiánné Juhász Katalin
Szentirmay György
Szilágyi Attila
Szilbekné Molnár Katalin
Tóth Sándor
Virágné Kőházi-Kiss Edit
Vojtilla László Zoltán

2017

Baki Berta
Csaplár Klára
Csegény József
Décse Sándor
Déri Lajos
Erdész Béla
Fehér János
Fenyvesi Nóra
Horváth Andrásné
Kádár Mihály
Kardosné Hódosi Andrea
Knolmár Marcell
Körösparti János Tamás
Lázár Miklós
Magyar Péterné Bede Marianna
Miklósfalvi Gusztáv
Molnár Attila
Nagy Tamás
Németh József
Papanek László
Sütheő László
Szabóné Vincze Klára
Szitás Tamás
Teszárné Nagy Mariann
Tóthné Seres Éva

Vitális Sándor Szakirodalmi nívódíj

A Magyar Hidrológiai Társaság 1979-től „Vitális Sándor Szakirodalmi nívódíjat” adományoz. A szakirodalmi nívódíj célja, hogy ösztönözzön a Magyar Hidrológiai Társaság munkaterületén végzett magas színvonalú, újszerű munka eredményeit bemutató, igényes szakkikkek írására; ezúton is elősegítve az új, hatékony módszerek, eljárások elterjesztését.

A díj alapításával, illetve adományozásával a Magyar Hidrológiai Társaság egyben emléket kíván állítani Vitális Sándornak (1900–1976), a kiváló geológusnak, Társaságunkat évtizedeken át elnökként vezető, köztisztviselőként álló tagjának.

A nívódíjban évenként legfeljebb három, a kiosztást megelőző három naptári éven belül megjelent szakkik írója, vagy írói részesíthetők. A nívódíjjal posztumusz megjelent cikk is díjazható. A nívódíj könyvért, vagy önálló kiadványért nem adományozható.

A szakirodalmi nívódíj jogelődje az 1976-ban alapított „Vitális Sándor pályadíj”, melyet egyetlen egyszer, 1979-ben adományoztak. 1980-ban a szakirodalmi nívódíjat „Vitális Sándor nívódíj” címmel osztották ki.

A Vitális Sándor Szakirodalmi nívódíjban részesíthető minden olyan Magyarországon vagy külföldön, magyar vagy idegen nyelven megjelent szakcikk, melynek szerzője, vagy szerzőinek legalább egyike a pályázat meghirdetésekor már legalább három éve (3x365 napja) a Társaság tagja.

A szakcikk elbírálásakor általános szempont: a magas színvonal, az anyag újszerűsége, a szakcikk tárgyának egyértelmű megfogalmazása, a tárggyal kapcsolatos hazai- és világirodalom – szükséges mennyiségű – ismertetése, a felhasznált szakirodalom felsorolása, a szakcikk világos, áttekinthető szerkezete, s a magyar nyelvű szakcikknél a szép magyar fogalmazás.

1979–2017 között 78 szakcikk összesen 175 szerzője kapott önálló vagy megosztott nívódíjat.

VITÁLIS SÁNDOR SZAKIRODALMI NÍVÓDÍJVAL KITÜNTETETT SZAKCIKKEK ÉS AZOK SZERZŐI

1979

Kornisné Akantisz Zsuzsanna: „*Mozgómedrű folyószabályozási kisminta tervezése és bearányosítása. Mozgómedrű folyószabályozási kisminta kísérletek*” HK. 1976. 8. és 1977. 12.

dr. Szalay Miklós: „*Folyók vízhozam adatainak javítása vízállásadatok felhasználásával*” HK. 1977. 8.

1980

dr. Korim Kálmán: „*A hazai hévíz előfordulások hidrogeológiai alapjai*” 1978. MTA X. osztályának közleményei.

dr. Toókos Ildikó: „*Az eleveniszapos szennyvíztisztítási folyamatok vizsgálata a nagy szervesanyag tartalmú élelmiszeripari szennyvizeknél*” 1977. angol nyelven az Effluent and Water Treatment Journal-ban.

1981

Juhász József – dr. Bulkai Lajos: „*Szűrési sebesség növelése kétrétegű zárt szűrőben*” VITUKI Közlemények, 1979.

dr. Joó Ottó – Lotz Gyula: „*A Zala folyó szerepe a Balaton eutrofizálódásában*” VK. 1980.

1982

Böcskei László – Écsi Imre – Nagy Gábor – Vígh Zoltán: „*A mosonmagyaróvári duzzasztómű építése*” VK. 1979.

dr. Csanády Mihály – Kárpáti Zoltán: „*Az ivóvíz klórozásakor keletkező daganatkeltő vegyületek mennyisége és minősége*” HK. 1981.

1983

dr. Szolnoky Csaba: „*A folyók hőszennyezésének folyamatai. A hőszennyezés jellegzetes fizikai folyamatai hazai nagy folyóinkon és a hőszennyezés fizikai és vízbiológiai folyamatainak kapcsolatáról*” HK. 1980. évi 8. és 9., továbbá az 1981. 1. számban megjelent összefüggő cikksorozatáért.

dr. Benedek Pál – dr. Liczkó István – Uzarowitcz Román: „*Szervetlen mikroszennyezők eltávolítási lehetőségei a szennyvíztisztításban*” HK. 1981.

1984

Dövényi Péter – Horváth Ferenc – Liebe Pál – Gálfi János – Erki Imre: „*Magyarország geotermikus viszonyai*” Geofizikai Közlemények, 1983.

dr. Domokos Miklós: „*A tározószámítás tömeggörbe módszerei, és ezek összehasonlítása a rendszerteknikai módszerekkel*” Műszaki Tudomány, 1982.

1985

dr. Szepessy József: *„Szemcsés és kötött talajok járatos eróziója, illetve megfolyósodása árvízvédelmi gátakban.”* HK. 1983.

dr. Szlávik Lajos: *„Árvízi szükségtározók tervezése és üzemeltetése”* VK. 1983.

1986

dr. Pálfai Imre: *„Síkvidéki vízrendezés időszerű kérdései”* VK. 1985.

dr. Karácsony Sándor: *„Alföldi talajvizek metángázosságának vízföldtani prognózisa”* HK. 1983.

1987

dr. Juhász József: *„A fővárosi hévízkészlet és célszerű hasznosítása”* HK. 1984.

dr. Somlyódy László – dr. Licskó István – Fehér János – Csányi Béla: *„A Sajó kadmium szennyezettségének vizsgálata. A Sajó kadmium szennyezettségének modellezése”* VK. 1985.

1988

dr. Petrasovits Imre – dr. Szalai György: *„A mezőgazdasági vízgazdálkodás hosszú távú fejlesztését megalapozó előrejelzés”* VK. 1986.

Várszegi Csaba – Csernyánszky László – dr. Kolin László: *„A Budapesti Vízművek új ózonfejlesztő telepével kapcsolatos tapasztalatok”* 1987. Zürich, 8th World Congress.

1989

dr. Völgyesi István: *„A talajvízszint szabályozás szivárgó-csatornával”* VK. 1986.

dr. Domokos Miklós – Sass Jenő: *„A Duna-medence sokévi átlagos vízmérlege. A Duna-medencébe eső ország-területrészek vízmérlegei”* VK. 1985., 1986.

1990

dr. Dévai István – dr. Felföldi Lajos – dr. Wittner Ilona – Plósz Sándor: *„Foszfin kimutatása: a vizek foszforforgalma új megvilágításban”* 1988. Nature.

dr. Laczay István: *„Folyószabályozás, ipari kotrás és parti szűrésű vízbázis”* VK. 1987., 1988., 1989.

1991

dr. Novák Béla: *„A globális éghajlati változások társadalmi-környezeti vizsgálata”* VK. 1989.

dr. Szeredi István: *„A prédikálószerű szivattyús energiatározó szerepe az energiarendszerben”* VK. 1988.

1992

dr. Pálfai Imre: *„Az 1990. évi aszály Magyarországon”* VK. 1991.

dr. Szepessy József: *„Árvízvédelmi gátak töltésének repedései – a kúszási repedés”* HK. 1991.

1993

dr. Szesztay Károly: *„Az éghajlatváltozás vízgazdálkodási és hidrológiai vonatkozásai”* VK. 1991.

1994

dr. Völgyesi István: *„Mederkapcsolati hatások”* HK. 1993.

dr. Tarján Tibor – Vasvári Lászlóné: „Hidrogén-karbonát ciklusban nitrátszelektív anioncserélő gyantával folytatott kísérletek eredményei” HK. 1992.

1995

dr. Gáspár Csaba – dr. Józsa János – Simbierowicz Pawel: „Új szemlélet a numerikus hidraulikában” HK. 1994.
Fejér László – dr. Koltay József: „Gróf Széchenyi Istvánra emlékezve: A vízgazdálkodási társulatok múltja és jelene I-II.” VK. 1992., 1993.

1996

Fejér László – Baross Károly: „Magyar Felső-Duna történeti szellemben” HK. 1994.

Szél Sándor – Gáspár Csaba: „Kvázi-analitikus számítási eljárás az egydimenziós vízmozgás és szennyezőanyag terjedés modellezésében” HK. 1992.

1997

dr. Szlávik Lajos – Galbáts Zoltán – Kiss Attila: „Az 1995. decemberi Körös-völgyi árvíz és a szükségeltározások hidrológiai elemzése és értékelése” VK. 1996.

Varsányi Zoltánné: „A Dél-Alföld felszín alatti vizei. Eredet, kémiai evolúció és vízmozgás a jelenlegi kémiai összetétel tükrében” HK. 1994.

1998

dr. Goda László: „A Duna gázlói Pozsony-Mohács között” VK. 1995.

dr. Antal Emánuel: „A Tisza szabályozásának éghajlat módosító szerepe” VK. 1997.

1999

dr. Szlávik Lajos – Bálint Gábor: „Az 1997. évi tavaszi-nyári ár- és belvizek és a védekezési munkák” VK. 1997.

Szabó Mátyás: „A Velencei-tó vízháztartása” VK. 1997.

2000

Mádlné Szőnyi Judit: „Vízirtó rendszerek sérülékenységének vizsgálata a dunántúli középhegység főkarsztvíztároló rendszer (DNY-i rész) példáján” Földtani Közlöny, 1997.

dr. Dombay Gábor: „Baktérium újraszaporodási jelenség az ivóvíz elosztó hálózatban” HK. 1999.

2001

dr. Szlávik Lajos – Galbáts Zoltán – Kiss Attila – Kisházi Péter Konrád – dr. Rátky István: „A Fehér-, Fekete- és Kettős Körös árvizei, árvízvédelmi rendszere és a Kisdelta szükségeltározó” VK. 1999.

dr. Oertel Nándor: „Az akkumulátor szervezetek használhatósága a Dunában nehézfém biomonitorozására” HK. 1999.

2002

Illés Lajos – dr. Konecsny Károly: „Az erdők hidrológiai hatása az árvizek kialakulására a Felső-Tisza vízgyűjtőjében” VK. 2000.

dr. Hajós Béla: „Vízfolyások szabályozása a XXI. században” VK. 2001.

2003

dr. Marton Lajos – Szanyi János: „A talajvíztükör helyzete és a rétegvíz termelés kapcsolata Debrecen térségében” HK. 2000.

dr. Nagy István – dr. Schweitzer Ferenc – dr. Alföldi László: „Hullámtéri hordalék-lerakódás (övezény)” VK. 2001.

2004

dr. Pálfi Imre: „Magyarország aszályossági zónái” VK. 2002.

Speciár András: „*In situ estimate of food consumption of five cyprinid species in Lake Balaton*” (Öt pontyféle táplálékfelvételének in situ becslése a Balatonban). *Journal of Fish Biology*, Anglia, 2002, 60.

2005

Palkó György – Oláh József – Szilágyi Mihály: „Az anaerob iszapkezelés energiatermelési és -hasznosítási lehetőségei” HK. 2004.

dr. Scheuer Gyula: „Mészkepző ásványvízforrások és kiválásaikat befolyásoló tényezők” HK. 2003.

2006

dr. Rátky István – Farkas Péter: „A növényzet hatása a hullámtér vízszállító képességére” VK. 2003.

dr. Völgyesi István: „Mennyit termelhetünk a felszínalatti vízkészletből” HK. 2005.

2007

Mádlné Szőnyi Judit – Simon Szilvia – Tóth József – Pogácsás György: „Felszíni és felszínalatti vizek kapcsolata a Duna-Tisza közti Kelemen-szék és Kolon tó esetében” Általános Földtani Szemle 30. 2005.

2008

Ács Éva: „A Velencei-tó bevonatlakó algáinak tér-és időbeli változása, kapcsolata a tó ökológiai állapotával” *Acta Biologica Debrecina, Oecologica Hungarica* 17. 2007.

Szűcs Péter – Tóth Andrea – Virág Margit: „A leggyakoribb érték (MFV) módszerének alkalmazása a hidrológiai modellezésben” HK. 2006.

2009

dr. Marton Lajos: „A hidrológia alapvető hidraulikai kérdései: a zárt és átszivárgó vízadó rendszerek hidraulikájának áttekintése” HK. 2008.

dr. Nagy László: „Jól graduált talajok áteresztőképességi együtthatója” Közúti és Mélyépítési szemle 58. évfolyam, 8. szám

2010

dr. Szigyártó Zoltán: „A mértékadó árvízszint és a valószínűség” HK. 2009.

dr. Kiss Áron Keve – dr. Ács Éva – dr. Kiss Keve Tihamér – dr. Török Júlia Katalin: „A protozoon közösség szerkezete és évszakos változása (heterotróf ostorosok, csillósok, amőboid egysejtűek) egy nagy folyó planktonjában (Duna, Magyarország)” *European Journal of Protistology*, 45 (2009)

2011

Borsodi Andrea – Knáb Mónika – Czeibert Katalin – Palatinszky Márton – Krett Gergely – Somogyi Boglárka – Vörös Lajos – Márialigeti Károly: „Diverzitás vizsgálatok a Böddi-szék vizeinek planktonikus baktériumközösségein egy alga tömegprodukción idején” HK. 2010.

dr. Rátky István – Rátky Éva: „Folyami tározók töltő-ürítő műtárgyainak vizsgálata 2 D numerikus modell segítségével” MHT XXVIII. Országos Vándorgyűlés. 2010.

Pattantyús-Ábrahám Margit – Tél Tamás – Krámer Tamás – Józsa János: „Mixing properties of a shallow basin due to wind-induced chaotic flow” *Advances in Water Resources* 31. (2008)

2012

Barna Zsófia – Bánfi Renáta – Horváth Judit Krisztina – Kádár Mihály – Szax Anita – Vargha Márta: „*Legionella* előfordulása különböző eredetű hálózati vízmintákban” Egészségtudomány, 2. sz. 2011.

Laky Dóra – Licskó István: „*Arsenic removal by ferric-chloride coagulation – effect of phosphate, bicarbonate and silicate*” Water Science & Technology, 2011.

2013

Kern Anita – Bánfi Renáta – dr. Kádár Mihály – dr. Vargha Márta: „*Vízzel terjedő vírusok a hazai felszíni és földalatti víztestekben 2006–2009*” Egészségtudomány 2. sz. 2011.

dr. Scheuer Gyula: „*A hazai egyes lemez-tektonikai szerkezeti egységek karsztos hévizeinek előzetes összehasonlító nyomelem vizsgálata*” HK. 2012.

2014

dr. Dobos Irma: „*Mélységi vizeink számbavételének kialakulása*” HK. 2013.

dr. Plutzer Judit: „*Cryptosporidium és Giardia, mint vízszennyező patogének Magyarországon*” Orvosi Hetilap, 2013.

2015

dr. Borics Gábor – Görgényi Judit – dr. Grigorszky István – dr. Török-Krasznai Enikő – Nagy-László Zsolt – dr. Tóthmérész Béla – dr. Várbíró Gábor: „*The role of phytoplankton diversity metrics in shallow lake and river quality assessment*” (A fitoplankton diverzitás mérőszámainak szerepe tavak és vízfolyások ökológiai állapotértékelésében) Ecological Indicators 45. 2014.

Zsugyel Márton – dr. Baranya Sándor – dr. Józsa János: „*Örvénydinamika és kaotikus elkeveredés folyami áramlásokban*” Természet Világa, 2013/II. különszám

2016

Kériné Dr. Borsodi Andrea – Szirányi Barbara – Dr. Janurik Endre – Jancsóné Kosáros Tünde – Krett Gergely – Dr. Márialigeti Károly – Dr. Pekár Ferenc: „*A baktériumközösségek filogenetikai diverzitásának és a vízkémiai jellemzők változásának vizsgálata egy hűtő-tározóban*” HK. 2013.

dr. Rátky István: „*A Paksi Atomerőmű dunai hűtővíz csóva háromdimenziós számításának validálása*” MHT XXXII. Országos Vándorgyűlés Szeged, 2014.

2017

dr. Ijjas István: „*Good Practices for Integrated Water Resources Management in EU and in Hungary*” (Az integrált vízgazdálkodás jó gyakorlatai az Európai Unióban és Magyarországon) HK. 2016.

dr. Barna Zsófia – dr. Kádár Mihály – Kálmán Emese – Róka Eszter – Szax Anita – dr. Vargha Márta: „*Legionella prevalence and risk of legionellosis in hungarian hospitals*” (Legionella előfordulása és a legionellózis kockázata magyar kórházakban) Acta Microbiologica et Immunologica Hungarica, 62 (4), 2015.

dr. Antal László – dr. László Brigitta – dr. Petr Kotlík – dr. Mozsár Attila – dr. Czeglédi István – Oldal Miklós – Kemenesi Gábor – dr. Jakab Ferenc – dr. Nagy Sándor Alex: „*Phylogenetic evidence for a new species of Barbus in the Danube River basin*” (Filogenetikai bizonyíték egy új márnafaj létezésére a Duna vízgyűjtőjén) Elsevier Molecular Phylogenetics and Evolution, 96. 2016.

KORÁBBAN ADOMÁNYOZOTT KITÜNTETÉSEK

Vásárhelyi Pál-díj

A Magyar Hidrológiai Társaság 1970-ben alapította, azokat részesítette a díjban, akik a vízgazdálkodás területén kimagasló tudományos, kutató, oktató, tervező, kivitelező vagy igazgatási tevékenységet végzett. 1992-ben a díj állami kitüntetéssé vált; adományozása az MHT részéről megszűnt. Helyette alapította a Társaság 1992-ben a Kvassay Jenő-díjat.

1971–1992 között a díjban 31 személy részesült.

VÁSÁRHELYI PÁL-DÍJJAL KITÜNTETETTEK

1971

Dégen Imre
Szesztay Károly
Rónai András

1972

Lászlóffy Woldemár
Schmidt E. Róbert

1973

Lampl Hugó
Bolberitz Károly
Zsuffa István

1974

Németh Endre
Oroszlány István
Karászi Kálmán

1975

Ziegler Károly
Hortobágyi Tibor
Takács Lajos

1977

Juhász József
Hajdú György

1978

Ihrig Dénes

1979

Salamin Pál

1980

Csermák Béla

1981

Vezse Sándor

1982

Szigyártó Zoltán

1983

Urbancsek János

1984

Starosolszky Ödön

1985

Berczik Árpád

1986

Illés György

1987

Mátrai István

1988

Vukovary Attila

1989

Hegedűs Lajos

1990

Bognár Győző

1991

Bencsik Béla

1992

Vitális György

A Társaság 1951-61 között több emléklapot alapított, melyek adományozását 1974 után megszüntette. A megszüntetett elismerések helyett 1976-ban alapította a Pro Aqua emlékérmét, melynek adományozását 1976-ban kezdte el.

Vásárhelyi Pál-emléklap

Az emléklapot a Társaság Elnöksége alapította és 1951-ben adományozta először, 1958 után mind tudományos munkáért, mind társadalmi tevékenységért egyaránt adott ki emléklapot. 1951–1974 között 74 emléklapot adományozott.

VÁSÁRHELYI PÁL-EMLEKLAPPAL KITÜNTETETTEK

1951

Czirák József
Farkas Imre
Györke Olivér
Szabó Zoltánné
Veszprémi Béla
Végh Sándorné

1952

Dippold Anna
Juhász József
Leél-Őssy Sándor
Szesztay Károly
Tamás Gizella

1954

Almássy Béláné
Balló Iván
Borbély Sándor
Szabó László
Tillesch György
Török László

1955

Berczik Árpád
Békési János
Holly Ferenc
Tóth István

1958

Bartha Tibor
Dvihally Zsuzsa
Ember Károly
Molnár Miklós
Öllös Géza
Pásztó Péter
Puskás Tamás
Szigyártó Zoltán
Vágás István
Wisnovszky Iván

1960

Bartos Sándor
Dobos Alajos
Starosolszky Ödön

1961

Kőrösmezey László
Muszkalay László
Szolnoki Csaba
Zsuffa István

1962

Lipták Ferenc
Szeifert Gyula
Tölg István
Vitális György

1963

Benedek Pál
Haszpra Ottó
Rácz Aladár
Szabó Ernő

1964

Cserjés Mátyás
Horváth Imre
Kontur György
Schiefner Kálmán

1965

Csapody István
Major Pál
Rákóczi László
Vermes Zoltán

1966

Csanády Mihály
Hock Béla
Kováts Zoltán
Márky-Zay Lajos

1967

Domokos Miklós
Lesenyi Gábor
Molnár Béla
Pálfi Imre
Sellyey Gyula

1971

Bukovszky György
Fázold Ádám
Magyari Gábor
Salamin András
Szalontai Gergely
Szilágyi Elemér

1974

Kontur István
Raum László
Rónaki László
Tóth József
Varga István

Dr. Dalmady Zoltán-émléklap

Az 1960-ban alapított emléklapot a Társaság a balneológia szakterületén eredményeket elért tagjainak adományozta 1974-ig. Összesen 7 személy részesült az elismerésben.

DR. DALMADY ZOLTÁN-EMLÉKLAPPAL KITÜNTETETTEK

1960 Frank Miklós	1961 Berencsi György	1963 Székely Miklós
1964 Sziráky István	1965 Somfai Jenő	1967 Moll Károly
	1974 Czirák József	

Dr. Entz Géza-émléklap

Az 1960-ban alapított emléklapot a Társaság a limnológia szakterületén eredményeket elért tagjainak adományozta 1974-ig. Összesen 8 személy részesült az elismerésben.

DR. ENTZ GÉZA-EMLÉKLAPPAL KITÜNTETETTEK

1960 Entz Béla	1961 Kol Erzsébet	1962 Török Piroska
1963 Varró István	1964 Megyeri János	1966 Berczik Árpád
1967 Uherkovich Gábor		1974 Bozzay Józsefné

Dr. Fodor József-émléklap

Az 1960-ban alapított emléklapot a Társaság a csatornázás, szennyvíztisztítás szakterületén eredményeket elért tagjainak adományozta 1974-ig. Összesen 8 személy részesült az elismerésben.

DR. FODOR JÓZSEF-EMLÉKLAPPAL KITÜNTETETTEK

1960 Csoport Dezső	1961 Besenyő István	1962 Szabó Zoltán (ifj.)
------------------------------	-------------------------------	------------------------------------

1964
Szablya Ferenc

1965
Nagy L. Dénes

1967
Majorlaki József

1971
Csanády Mihály

1974
Béress Béla

Kvassay Jenő-emléklap

Az 1960-ban alapított emléklapot a Társaság a vízépítés szakterületén eredményeket elért tagjainak adományozta 1971-ig. Összesen 6 személy részesült az elismerésben.

KVASSAY JENŐ-EMLÉKLAPPAL KITÜNTETETTEK

1960
Simonfai László

1961
Hartyányi László

1963
Horváth Sándor

1965
Molnár Endre

1967
Török László

1971
Vágás István

Sajó Elemér-emléklap

Az 1960-ban alapított emléklapot a Társaság a vízgazdálkodás szakterületén eredményeket elért tagjainak adományozta 1974-ig. Összesen 8 személy részesült az elismerésben.

SAJÓ ELEMÉR-EMLÉKLAPPAL KITÜNTETETTEK

1960
Pichler János

1961
Csermák Béla

1963
de Chatel Rudolf

1965
Mantuano József

1966
Balló Iván

1967
Csoma János

1971
Bözsöny Dénes

1974
Domokos Miklós

Wein János-emléklap

Az 1960-ban alapított emléklapot a Társaság a vízellátás-víz tisztítás szakterületen eredményeket elért tagjainak adományozta 1974-ig. Az elismerésben 8 személy részesült.

WEIN JÁNOS-EMLÉKLAPPAL KITÜNTETETTEK

1960
Illés György

1961
Bolberitz Károly

1962
Öllös Géza

1963
Abos Brúnó

1964
Bozóky-Szeszich Károly

1967
Szakáll Kálmán

1971
Valló Sándor

1974
Kolin László

Zsigmondy Vilmos-émléklap

Az 1960-ban alapított emléklapot a Társaság a hidrogeológia szakterületén eredményeket elért tagjainak adományozta 1974-ig. Az elismerésben 8 személy részesült.

ZSIGMONDY VILMOS-EMLÉKLAPPAL KITÜNTETETTEK

1960
Kassai Ferenc

1961
Varga Jenő

1962
Juhász József

1964
Erdélyi Mihály

1966
Zoller József

1967
Korim Kálmán

1971
Scheuer Gyula

1974
Dobos Irma

Péché József-émléklap

Az 1961-től kiosztott emléklapot a Társaság a hidrológia-hidraulika szakterületén eredményeket elért tagjainak adományozta 1971-ig. Az elismerésben 8 személy részesült.

PÉCH JÓZSEF-EMLÉKLAPPAL KITÜNTETETTEK

1961
Ubell Károly

1962
Ivicsics Lajos

1963
Kovács György

1964
Szigyártó Zoltán

1965
Kozák Miklós

1966
Zsuffa Zoltán

1967
Starosolszky Ödön

1971
Hankó Zoltán

Lampl Hugó-díj

A Magyar Hidrológiai Társaság az Országos Vízügyi Főigazgatósággal egyetértésben és támogatásával 1993-ban Lampl Hugó-díjat alapított. 2007-ben a díj állami kitüntetéssé vált, az odaítélés feltételeit átalakították, adományozását miniszteri rendelet szabályozza. Az MHT képviselője a bírálati folyamatban részt vesz ugyan, de a díj ettől kezdve nem minősül a Társaság kitüntetésének.

A díjat olyan, nemzetközileg is figyelemre méltó, a legutolsó 3 évben készült, új vízépítési létesítmény vagy létesítmény csoport nyerhette el, amely tervezési, technológiai, kivitelezési, üzemeltetési és tájba illő esztétikai, valamint az emberi környezet előnyös kialakítása szempontjából egyaránt kimagasló volt. Évente legfeljebb egy díjat adtak ki.

A díj odaítélését két lépcsőben készítették elő. Az első lépcsőben a területileg illetékes vízügyi igazgatóságok és az MHT területi szervezetei, fővárosi művek esetében az MHT Vízépítőipari (később: Vízépítési) Szakosztálya az érdekelt szakmai intézmények közreműködésével tehettek javaslatot a Területi Bizottságnak, a mű részletes dokumentálásával (műszaki leírás, tervek és egyéb dokumentumok). A Területi Bizottságok vezetőjét és két tagját az MHT területi szervezetének elnöke, két másik tagját a vízügyi igazgatóság javaslatára az OVf főigazgatója nevezte ki. A Területi Bizottságok javaslatai alapján a díjazásra érdemes alkotásokat a Lampl Hugó-díj Bizottság tekintette át és választotta ki azt a művet, melyet díjazásban kívánt részesíteni. A bizottság elnökét és három tagját az MHT Közgyűlése választotta, további három tagját az OVf főigazgatója nevezte ki. A díjnyertes mű alkotói emlékérem kitüntetésben részesültek, és a létesítmény külső felületén, jól látható helyén, vörösréz emléktábla tanúsította a díj odaítélését. Az emlékéremmel (plakettel) jutalmazottak jogosulttá váltak a „Lampl Hugó-díjas” jelző használatára.

1993–2006 között a Lampl Hugó-díjat 14 létesítmény kapta meg. A „Lampl Hugó-díjas” cím viselésére összesen 53 személy szerzett jogosultságot.

LAMPL HUGÓ-DÍJJAL KITÜNTETETTEK

1993

Mekszikó-pusztai (Fertő széli) zsilip

Alkotók:

Dóra Tibor,

Dipl. Ing. J. Plattner (A),

Víg Zoltán

Hosszú Szilárd,

Nagy Zoltán,

Schalbert Géza,

Veress Pál

1994

Mohács város árvízvédelmi partfala

Alkotók:

Fenyvesi György,

György Béla,

Szappanos Ferenc,

Széles István,

Varga Dezső

1996

Hódmezővásárhely szennyvíztisztító művének korszerűsítése

Alkotók:

Csáki Imre,

Csizmadia Antal,

Fodor Mátyás,

Kosa János,

Molnár Ferenc,

Serény József

1995

Szeghalom ivóvíztisztító műve

Alkotók:

Botyánszki György,

1997

Miskolc város szennyvíztisztító művének biológiai fokozata

Alkotók:

Vojtilla László,

Vőneky Ágnes

1998

A Fővárosi Csatornázási Művek Rt. Csepeli Vízkezelő Műve

Alkotók:

Zerkovitz Tamás,
Tátrai Alfréd

1999

A gyulai tömlős gát és az Élővíz-csatorna tápszilip létesítménye

Alkotók:

Bunyevecz Viktor,
Galbáts Zoltán,
Faulháber Antal,
Nagy László,
Nádházi Ferenc,
Pálincás Lajos

2000

Várpalota és térsége (4 település) regionális, távirányított szennyvíz csatornahálózat és –tisztító rendszere, komplex mű

Alkotók:

Ballabás László,
Leszkovszky Tibor,
Makai Ferenc,
Székely Csaba

2001

A foktői felújított belvíz átemelő telep, a Barátkai dunai vízkivételi mű és a hozzátartozó új mederhálózat

Alkotók:

Rónay István,
Plesovszky Pál

2002

A Kurca toroki zsilip

Alkotók:

Török Imre György,
Bunyevecz Viktor,
Iványi Ilona,
Boros István,
Marosvölgyiné Gorjánát Magdolna

2003

Nyírségvíz Rt. nyíregyházi I. jelű szennyvíztisztító telep korszerűsítése

Alkotók:

Boda János,
Kerekes Lajos

2004

Szigetközi hullámtéri mellékág rendszer vízpótlási műveinek kiépítése

Alkotók:

Jakus György,
Dunai Ferenc,
Écsi Jenő,
Kertész József

2005

Hosszúfok II-es szivattyútelep rekonstrukciója

Alkotók:

Fáy Árpád,
Józsa István,
Szalai István,
Faulháber Antal

2006

Makói kistérségi szennyvíztisztító rekonstrukciója

Alkotók:

Medgyesi Pál,
Taxner György,
Kunos Levente

A Műszaki és Természettudományi Egyesületek Szövetségének kitüntetése – MTESZ-díj

A Magyar Hidrológiai Társaság javaslatára, az MHT azon tagjai részesültek a díjban, akik a Társaság vezető testületében, az MTESZ különböző szervezeteiben a Társaság képviselőjeként eredményes társadalmi munkát végeztek. 1970-1991 között 23 tagtársunk kapott MTESZ-díjat.

MTESZ-DÍJJAL KITÜNTETETTEK

1970

Vitális Sándor

1971

Illés György

1972

Dégen Imre

1973

Dévény István
Garád Róbert
Gergely István

1974

Bözsöny Dénes

1976

Berczik Árpád

1978

Bendefy László
Nemes Gerzson

1979

Szalai György

1980

Holl Lajos

1981

Nagy L. Dénes
Szépfalusi József
Alföldi László

1982

Hegedűs Lajos

1983

Bencsik Béla
Fázold Ádám

1986

Juhász József

1987

Becker Károly

1988

Marczell Ferenc

1989

Környei László

1991

Vitális György

A TÁRSASÁGI KITÜNTETÉSEK ÉS ELISMERÉSEK NÉVADÓI

BOGDÁNFY ÖDÖN

mérnök, hidrológus, a vízügyi szolgálat egyik neves vezetője

Az erdélyi Tordán született 1863. december 18-án. Mérnöki tanulmányait a Királyi József Műegyetemen végezte, és 1885-ben szerzett diplomát. 1890-ben lépett az állami vízügyi szolgálatba. Harmincévesen lett a Műegyetemen a hidrológia magántanára, 1893-tól a Kvassay Jenő vezette Országos Vízépítési Igazgatóság munkatársa. 1916-tól a budapesti Kultúr-mérnöki Hivatal főnöke és a Műegyetem címzetes rendkívüli tanára. Az első világháború alatt a vízügyi szolgálat egyik vezető egyénisége, a mérnökök társadalmi mozgalmának élenjárója. A háború utáni forradalmi időszakban a Földművelésügyi Minisztérium, majd a Földművelésügyi Népbiztosság felügyelete alá tartozó Országos Vízépítési Igazgatóság vezetője. Vezetése alatt készült az ország egyik első átfogó vízügyi programja. Nevéhez kapcsolódik az árvizek előrejelzésének megszervezése. 1911-től 1916-ig a Vízügyi Közlemények szerkesztője. Sokoldalú szakirodalmi tevékenységével a vízépítés és a hidrológia legkorszerűbb eredményeit közvetítette és fejlesztette tovább. Egyik szervezője, majd az első titkára volt a Magyarhoni Földtani Társulat Hidrológiai Szakosztályának, 1919 januárjában a Szakosztály elnökévé választották. Budapesten, 1944. március 13-án, életének 81. évében hunyt el.

Kimagasló tudományos-szakirodalmi munkásságát tükröző művek közül említhetők: *Hidrológia* (1902), *Hidraulika* (1904), *A természetes vízfolyások hidraulikája I—II.* (1906), *A Duna és Tisza közötti csatorna* (1907), *A vízerő* (Mérnöki kézikönyv I—II. 1914), *Az Alföld hidrológiája. Vízi munkálatok az Alföldön* (Debrecen, 1925).

DR. DALMADY ZOLTÁN

fürdőorvos, a magyar tudományos balneológia úttörője

1880. március 15-én Budapesten született, és ugyanitt hunyt el 1934. október 17-én. Tanulmányait Budapesten végezte, ahol 1902-ben avatták orvosdoktorrá. 1912-ben a budapesti egyetem magántanára lett a fizikális gyógymódok, orvosi éghajlat, fürdőtan és ásványvízitan tárgykörben. 1928-ban címzetes rendkívüli egyetemi tanár.

Mint az I. sz. belgyógyászati klinika fiatal tanársegéde, lett Ótátrafüred fürdőorvosa, ahol a klímahatások mellett a szénsavas források élettanra gyakorolt befolyásának tanulmányozásával foglalkozott. Erre vonatkozó közleményei a külföldi szakirodalomban is elismerést arattak.

A belgyógyászat gyakorlati művelése közben a fizikai gyógymódok alapvető kérdései, élettani összefüggései érdekelték, és az elektroterápia, termoterápia és orvosi klimatológia alapjelenségein kívül a balneoterápia elemei is foglalkoztatták. Így született meg tanulmánya az ásványvizek hidrogénzuperoxid bontóképeségéről és javaslata az ásványvizek vegyi összetételének grafikus ábrázolására. Az első világháborúban hosszú időn át vezette a budapesti Császár fürdőben létesített hadirokkant kórházat. Ebből az időből származó munkái a harctéri sérülések balneo-fizioterápiájával foglalkoznak. A magyar gyógyvizek felhasználásának meggyőződéses apostola volt, így az ő tollából jelent meg a Hidrológiai Közönyben az akkor feltárt hajdúszoboszlói gyógyvíz első orvosi méltatása. Fontos szerepet játszott a Nemzet-

közi Orvosi Hidrológiai Társaság 1929-ben Budapesten megtartott kongresszusának szervezésében. Társaságunk munkaterületéhez való közeli viszonyát az 1934-ben a Hidrológiai Közönyben „A balneológia és hidrológia kapcsolatáról” megjelent munkája mutatja.

DR. ENTZ GÉZA

neves magyar zoológus, hidrológus.

Kolozsváron született 1875. május 30-án. Tanulmányait a kolozsvári és budapesti egyetemeken végezte, 1902-ben bölcsészdoktorátust szerzett, majd 1907-ben protisztológiából (az állati egysejtűekkel foglalkozó tudományból) egyetemi magántanár lett. A Magyar Tudományos Akadémia 1910-ben levelező tagjává, 1932-ben rendes tagjává választotta. 1898-tól a növényteni, 1905-től az állattani tanszék tanársegédje, asszisztense, végül adjunktusa volt. 1913-tól az Erzsébet polgári iskolai tanárképzőn a biológia tanára. 1920-ban Utrechtbe ment, ahol az ottani egyetemen tanársegéd, majd konzervátor, végül egyetemi tanár lett. 1929. évi hazatérése után a tihanyi Biológiai Kutatóintézet igazgatója. 1932-től a Magyar Nemzeti Múzeum Állattárának igazgatója. 1934-ben kinevezték a budapesti Pázmány Péter Tudományegyetem nyilvános rendes tanárának. Az általános biológia és az általános állattan számos kérdésével foglalkozott. Neki és munkatársainak köszönhető a Balaton vízi életével kapcsolatos részletes hidrobiológiai vizsgálatok megindítása. Számos írása és cikke jelent meg hazai és külföldi szaklapokban. Budapesten hunyt el 1934. február 21-én. Főbb művei közül kiemelendők: *Élet a tengerben* (Soós Lajossal Bp. 1931), *A ostor és a protoplasma növekedéséről* (Bp. 1934), *A Balaton élete* (Sebestyén Olgával Bp. 1942).

DR. FODOR JÓZSEF

orvos, a közegészségügy nemzetközi viszonylatban is kiemelkedő úttörője, a budapesti egyetem közegészségtani tanszékének megalapítója

1843-ban, a Somogy megyei Lakócsán született, és 1901-ben, 57 éves korában halt meg Budapesten. Életpályájának fontosabb állomásai: egyetemi tanulmányait Bécsben és Pesten végezte. 1865-ben avatták orvosdoktorrá a pesti egyetemen és már négy évre rá, mint a Rókus kórház orvosát, egyetemi magántanárrá habilitálták. 1872-ben Kolozsvárott az államorvostan rendes tanára. Kezdeményezésére Budapesten létesült a világ második közegészségtani tanszéke, melynek 1874-ben ő lett az első tanára. 1878-ban a Magyar Tudományos Akadémia levelező tagja, 1883-ban az Akadémia rendes tagja, 1891-ben a Cambridge-i egyetem tiszteletbeli doktora.

Munkássága a közegészségügy minden területére kiterjedt, mert a tudományos kutatáson kívül a szervezési, műszaki, sőt jogi vonatkozásokkal is behatóan foglalkozott. Az élelmiszer-higiéne, környezethigiéne, közlekedéshigiéne, talajhigiéne kérdéseivel elsősorban a járványok leküzdése szempontjából foglalkozott, és itt volt szoros kapcsolata Társaságunk működési területével is, amit számos közleménye tanúsít.

Fodor József egész munkássága meggyőzően bizonyítja a közegészségügy és hidrológia elválaszthatatlan kapcsolatát. Emlékét a budapesti Gutenberg téren felállított mellszobra hirdeti.

KVASSAY JENŐ

a magyar kultúrmérnökök atyja, az egységes vízügyi műszaki szolgálat megteremtője

1850. július 5-én született Budán, s 1919. június 6-án hunyt el Budapesten. Gépészmérnöki oklevelének megszerzése után a magyaróvári gazdasági akadémián mezőgazdasági, majd a párizsi Ecole des Ponts et Chaussée-n vízmérnöki szakismereteit bővítette, ill. tökéletesítette nyelvtudását. „*Rétművelés, tekintettel az alagcsövezésre és öntözésre*” c. tanulmánya alapján megbízást kapott a kultúrmérnöki intézmény felállítását célzó emlékirat megszerkesztésére, majd 1879-ben a szolgálat megszervezésére. A következő évben a Magyar Tudományos Akadémia a Fáy-díjjal jutalmazta kétkötetes „*Mezőgazdasági vízműtan*”-át, „a magyar kultúrmérnökök bibliáját”.

A kultúrmérnökök munkájának átütő sikere a szolgálat működési terének gyors növekedéséhez járult hozzá. Része volt ebben a vízmesteri intézmény, ill. iskola megteremtésének (1879), a halászati felügye-lőség megszervezésének (1884), és a vízjogi törvény megalkotásának (1885), amelynek részben szerzője volt. Lefordította a kor vízépítészeti alpművét, De Lagréné háromkötetes „*Hajózás szárazföldi vizeken*” című könyvét (1885), majd megírta a „*Csekély esésű folyók szabályozása*” című művét (1888). Ezek után a kormány Kvassayra bízta az újonnan felállított Földművelésügyi Minisztériumban összefogott vízi ügyek irányítását (1889), aki a közegészségügyi mérnöki szolgálat megalapításával tette teljessé az állami vízügyi szervezetet.

Európai híró szaktekintély, aki hírlapi cikkeivel, magyar, német és francia nyelvű műveivel, a világke-reskedelem vérkeringésébe való bekapcsolódásunk lelkes harcosaként küzdött a nemzetközi dunai vízi út és a hozzákapcsolódó hazai víziút-hálózat kiépítéséért. Munkásságának elismerését jelzi az MTA 1918-ban neki ítelt Wahrman-díja. 1919-ben vált meg a vízügyi szolgálattól, amelynek megszervezésével és a korszerű vízgazdálkodási politika kialakításával hatékonyan segítette elő a dualista Magyarország gazdasági fellendülését.

DR. LAMPL HUGÓ

mérnök, a korszerű vízépítés megalapítója, a tiszántúli öntözések egyik úttörője

Budapesten, 1883. április 10-én született, s ugyanitt 1976. június hó 14-én hunyt el. Sokoldalú, maradandó életműve kiterjedt a vízgazdálkodás számos területére, közéleti vezető, szervező egyéniség, átfogó vízgazdálkodási fejlesztési tervek megalkotója volt. Neve, munkássága mégis elsősorban a vízépítés nagy mestereként, a mai korszerű vízépítési elmélet és gyakorlat meghonosítójaként vonult be vízgazdálkodásunk történetébe. Pályája a századelőtől a század utolsó negyedéig ívelt. Nagy történelmi változások időszaka volt ez társadalmi méretekben és a magyar vízgazdálkodás történetében is. Kezdetben a folyószabályozás, az árvízvédelem, a belvízrendezés korábban megkezdett munkájának tovább folytatása állt a vízgazdálkodás előterében. Pályája csúcán a két világháború közötti mostoha időszak ellenére – mérnöktársaival együtt – sikerült kiküzdenie a Tiszántúl öntözéseinek elindítását, majd a háború utáni újjáépítés feladataiból, a komplex vízgazdálkodás kibontakozásából vállalt tevékeny részt.

Mérnöki pályáját társulati mérnökként kezdte. 1907-ben a vízügyi szolgálat kötelékébe lépett, majd Sajó Elemér mellett a Kvassay-zsilip építésének vezetője, Sajó Elemér társaságában fontos építési beton-kísérletek végrehajtója. Munkásságának fontos állomása volt a csepeli Szabadkikötő építése. Irányításával épült a tassi vízlépcső, mely a talajvízszint-süllyesztéses alapozás és öntőtornyos betonozás első hazai alkalmazása. Pályájának következő szakaszában a balatoni kikötők építését irányította. Közben fáradhatatlanul munkálkodott az Alföld öntözését megalapozó tervek kidolgozásában. Pályájának csúcását az Országos Öntözésügyi Hivatal élén, a Tisza-völgy öntözése érdekében kifejtett munkássága jelzi. Irányításával épült meg a tiszafüredi, hódmezővásárhelyi, körös-völgyi öntözőrendszer, a békésszentandrás vízlépcső, a hortobágyi árvízkapu, a tiszai nagy öntözőrendszer főcsatornájának, a Keleti Főcsatornának

Hajdúnánás és Balmazújváros közötti szakasza. Kezdeményezésére alkalmazták az úszó szivattyóműveket az öntözővíz Tiszából történő kivételére. 1948-ban, az Öntözésügyi Hivatal megszűnése után nyugdíjba vonult, de mint szakértő és megbecsült tanácsadó tovább folytatta töretlen lendülettel szellemi értékeket eredményező és gyakorlati alkotásokat előrevívó tevékenységét.

PÉCH JÓZSEF

mérnök, a Vízrajzi Osztály megszervezője és haláláig főnöke, a magyar vízrajzi szolgálat nemzetközi hírének megalapozója

1829. január 4-én Nagyváradon született. Alig kezdte el tanulmányait a pesti József Ipartanodában, amikor 1848-ban beállott honvédeknek, megsebesült, fogságba esett, majd szabadon bocsátották. 1853-ban a Mérnöki Intézetben szerzett mérnöki oklevelet.

Részt vett több felmérési, folyószabályozási és vízrendezési munkában. 1873-ban ő lett a Bega-csatorna hivatalának főnöke. Eredményes munkát végzett a délvidéki vízhasznosítások fellendítése terén. Az ő tervei szerint épült 1878-ban a péklapusztai kincstári minta-öntözőtelep. Neki köszönhető a Temesvidéki Magyar Mérnök Egylet megszervezése is. 1886-tól az Országos Vízépítészeti Igazgatóságon az általa létrehozott Vízrajzi Osztály vezetője. Nevéhez fűződik a hazai vízmérce- és csapadékmérő hálózat kiépítése, az országos vízjelző szolgálat megszervezése, a vízrajzi magasságmérések és a medernyilvántartás megindítása, a rendszeres vízhozammérések bevezetése, és – nem utolsósorban – számos alapvető vízrajzi kiadványunk, mint pl. a *Vízrajzi Évkönyv*, a *Napi Vízjárás térkép*, stb. sorozatának elindítása. Tudományos munkásságának legfőbb eredménye a vízállás-előrejelzésről készített, német és francia nyelven is megjelent tanulmánya, míg gyakorlati jelentőségében talán az 1892-ben kiadott „*Gátvédelem*” című zsebkönyve a leginkább kiemelkedő. Az 1883. évi dunai árvíz alkalmával tanúsított önfeláldozó magatartásáért – amelynek következtében később fél lábát elvesztette – királyi tanácsosi címet kapott. A Vízrajzi Osztály vezetőjeként hunyt el Budapesten, 1902. november 17-én.

SAJÓ ELEMÉR

mérnök, a két világháború közötti időszak tervszerű vízgazdálkodásának megalapozója

1875. szeptember 8-án, Órszentmiklóson született. Oklevelének megszerzése után állami szolgálatba lépett, és munkásságát a Ferenc-csatorna hajózsilipjének építésénél, Óbecsén kezdte meg. Ezután az Alsó-Bega csatornázási munkálatainál, majd a Mosoni-Duna-ág csunyi (rajkai) vízbeeresztő zsilipjének építésénél gazdagította gyakorlati tudását. 1909-ben megjelent „*Vízutak és vasutak hazánkban és külföldön*” című műve már égető gazdaságpolitikai feladatokra hívja fel a figyelmet. Ekkor került Budapestre a Soroksári-Duna-ág és a kereskedelmi kikötő előmunkálatainak kirendeltségéhez, ahol a Kvassay-zsilip építését vezette. A munkahellyel kapcsolatos cement- és betonkísérleti állomáson végzett kísérletek eredményei és addigi építési tapasztalatai alapján írja meg Lampl Hugóval „*A beton*” c. kézikönyvét (1914). Következő nagyobb tanulmányában a belvízlevezető zsilipek megrepedésének okaival és a repedések megakadályozásának kérdéseivel foglalkozott (1916).

Politikai ügyességének és kiváló szervezőképességének volt köszönhető, hogy a budapesti nemzeti és szabad kikötő építési munkálatai a veszített háború után sem maradtak félbe, nagy érdemei vannak ezen jelentős mű megvalósításában. A kikötő megnyitása után a Földművelésügyi Minisztérium vízügyi műszaki főosztályán a nemzetközi ügyek előadója, majd a balatoni kikötők kerületi felügyelője. 1930-ban átveszi a magyar vízügyek legfőbb irányítását. Ekkor adja ki élete főművét, vízgazdálkodási politikánk

átfogó programját „*Emlékirat vizeink fokozottabb kihasználása és újabb vízügyi politikánk megállapítása tárgyában*” címmel (1931). A gazdaságilag nehéz időszakban hirdeti, hogy minden mélypontra emelkedésnek kell következnie, amelyre fel kell készülni, és ezért a jövő szellemi előkészítését tartja legfontosabb feladatának. Az öntözésről, a halászatról, a szikések megjavításáról irányításával kiadott művekhez írott bevezető tanulmányaival előkészítője lett a későbbi vízi munkálatoknak.

A túlfeszített munka korán felőrölte egészségét. 1934-ben nyugalomba kellett vonulnia, de már késő volt: még ugyanezen év őszén meghalt. Őrszentmiklóson temették el, az MHT 1988-ban Szolnokon mell-szobrot emelt tiszteletére.

DR. SCHAFARZIK FERENC

a műszaki földtan, földrengéstan és hidrogeológia egyik hazai úttörője

Debrecenben született 1854. március 20-án. A Pesti Tudományegyetemen geológiát tanult, ahol 1876-tól 1882-ig Szabó József professzor mellett az ásványföldtani tanszéken tanársegéd. 1882-től a Magyar Állami Földtani Intézet szolgálatába lépett. 1884 és 1888 között a Földtani Közlöny egyik szerkesztője. 1891-től a Királyi József Műegyetemen a technikai geológia magántanára. 1904-től az ásványföldtani tanszék nyilvános rendes tanára. A Magyar Tudományos Akadémia levelező (1902), majd rendes tagja (1916). A Magyarhoni Földtani Társulatnak 1904-től alelnöke. Munkásságnak első szakaszában közettani tanulmányokat végzett. 1877–1885 között a Cserhát vulkanikus képződményeit vizsgálta, 1886-ban részt vett Déchy Mór kaukázusi expedíciójában, ahol számos jelentős megfigyelést tett nemcsak a leíró kőzet-tan, hanem a vulkanizmus és a morfológia területén is. 1881-ben az ő kezdeményezésére alakult meg a Földtani Társulat földrengéstan bizottsága. Az 1910-es években a román–magyar határhegységben és a Krassósörényi Érchegységben végzett földtani kutatásokat, és részletesen foglalkozott Budapest környékének geológiai viszonyaival. Hidrológiai kutatásainak fő területe a budai Duna-part és a budai hévízek hidrológiája. Számos ásványvízforrásunk védőterületi javaslatának szerzője. Néhány vízügyi témájú főbb műve: *A budapesti Duna paleohidrográfiája*, valamint *Visszapillantás a budai hévforrások fejlődés-történetére*, továbbá *Geológiai kirándulások Budapest környékén* (Vendl Aladárral). Az MHT elődszervezetének, a Magyarhoni Földtani Társulat Hidrológiai Szakosztályának elnöke volt 1920–1927 között. 1927. szeptember 5-én hunyt el Budapesten.

VÁSÁRHELYI PÁL

a magyar reformkor kiemelkedő mérnöke, Széchenyi országépítő tervének legfőbb támasza

1795. március 25-én született Szepesolasziban. Mérnöki oklevelét 1816-ban szerezte meg. Állami szolgálatát 1819-ben a Tisza-völgy vízrajzi felvételeinél, a Körös és a Berettyó munkálatainál kezdte. 1829-ben a dunai felmérések irányításával és az Országos Vízi és Építési Főigazgatóság al-dunai hajózási mérnöki állás ideiglenes ellátásával bízták meg. Vezetésével készült el a Péterváradtól a Vaskapuig terjedő Duna-szakasz térképezése és a Duna-mappáció teljes vízrajzi része: a szintezési munka, a hossz- és kereszt-szelvény-felvétel, tovább a vízhozammérések. Felvételei alapján dolgozta ki az Al-duna szabályozási terveit, egyidejűleg megindította a bal parti vonatút építését, és közben – az 1834. évi rendkívüli kis vizet kihasználva – robbantással és sziklavéssel eltávolította a hajóútból a vízből kiemelkedő legkellemetlenebb akadályokat. Ez lehetővé tette a hajók felfelé vontatását, illetve alacsony vízállás idején a forgalom közúti átrakással való fenntartását.

Az al-dunai munkálatok befejezése után 1837-ben a Helytartótanács felügyelete alatt működő építési főigazgatóság első hajózási mérnökévé nevezték ki, aki akkor már két éve a Magyar Tudós Társaság (a mai Akadémia) levelező tagja volt. Részt vett a Lánchíd építésével kapcsolatban felmerült aggályok eloszlításában. Az 1838. év az Akadémia rendes tagságát hozta meg számára. Székfoglaló értekezését „*A Berettyó vizének hajózhatóvá tételéről a Bega vizének példájára*” címmel tartotta.

„A Duna és a többi hazai folyók szabályozása tárgyában kinevezett országos küldöttség által tett kérésekre” adott „felvilágosító válasza” 1842-ben készült. A rákövetkező évben állította össze „*Magyarország eszmérisi térképét*”, a hazai színtezések eredményét összefoglaló első térképművet. „*A sebesség fokozatáról folyóvizeknél*” c. alapvető tanulmányában (1845) mérések alapján – ezek voltak hazánkban az első részletes folyami szárnymérések – állítja meg a sebességek függély mentén kialakuló parabolikus eloszlását. Ugyanebben az évben kapott utasítást a Tisza-szabályozás általános tervének elkészítésére. Előleges javaslata alapján alakult meg a terv megvalósítására 1846 januárjában a Tisza-völgyi Társulat, amely Vásárhelyit választotta meg igazgató-mérnökének. A szabályozás végleges tervének vitájában, 1846. április 8-án szélütés érte, amely még aznap kioltotta életét.

VITÁLIS SÁNDOR

geológus, Kossuth-díjas egyetemi tanár, a Magyar Hidrológiai Társaság többszörös elnöke

Selmecbányán született 1900. április 13-án. Tanulmányait a budapesti Pázmány Péter Tudományegyetemen végezte. Diplomájának megszerzése után a bányaiiparban helyezkedett el, és mintegy 25 éven keresztül a Salgótarjáni Kőszénbánya Rt. geológusa, majd a cég földtani osztályának vezetője. Ezen időszak alatt bányageológiával, készletfeltárásokkal és készletbecslésekkel, valamint új lelőhelyek felkutatásával foglalkozott. Szénkutatókat végzett Baranyában, részt vett a recski érckutatásban, a bándi, komlóska, istenmezei bentonitok felkutatásában, a sikondai és a pünkösdfürdői hévíz, a kisterenyei ásványvízfeltárásban. Kidolgozta Salgótarján és környéke bányai és hidrogeológiáját. Mint neves „ipari geológust” 1946–1951 között a szénbányászat legfelsőbb irányító szerveinél találjuk. A Magyar Állami Szénbányák (MÁSZ), illetve a Szénbányászati Igazgatóság osztályvezetője. Kimagasló geológusi munkássága elismeréséül 1951-ben megkapja a legmagasabb tudományos kitüntetést, a Kossuth-díjat, majd 1952-ben kinevezik egyetemi tanárnak. Konceptiók per áldozataként 1952–53-ban börtönbe került. 1953-ban rehabilitálták, visszakapta egyetemi tanszékét, melynek 71 éves koráig vezetője volt.

Nevéhez kapcsolódik az Alföld földtani újratérképezésének és hidrogeológiai felvételének szervezése. Szakismereteit anyaegetemén kívül oktatta még a Műegyetemen, a Mérnök-továbbképző Intézetben és több főiskolán. Termékeny szakíró, több száz kéziratot szakvélemény összeállítója, korának egyik legelismertebb szaktekintélye. A Magyar Hidrológiai Társaságnak tizenhét éven át volt ismételt megválasztott elnöke. 1976. június 21-én, Budapesten hunyt el.

WEIN JÁNOS

bányamérnök, budapesti vízművek első igazgatója

1829. január 10-én Német-Bogsányban, Brassó vármegyében született. Középkölyköt Nagyváradon és Temesvárott végezte el, majd továbbtanulni a bécsi polytechnikumra ment. A szabadságharc miatt, ahol nemzetörként és honvédként küzdött, azonban félbe kellett szakítania stúdióit, és csak a szabadságharc után került vissza az akadémiára. Tanulmányait befejezve, előbb Resicán, majd Ruszkabányán szolgált, mint bányamérnök. Később maga nyitott Hunyad megyében kisebb vasbányát, és öt éven át a megye mérnöke

is volt. 1866-ban Pestre jött, ahol nyomdát alapított. 1873 elején megválasztották a fővárosi vízmű igazgatójává. A főváros közönsége elsősorban neki köszönheti, hogy ma a kontinens egyik legsikerültebb vízművét vallhatja magáénak. Kisebb bővítő munkálatok után, 1881 és 1882-ben, saját tervei alapján építette meg az újlaki vízművet, majd az Istenhegyi átemelő telepet, és ezzel megteremtette a budai hegyvidék fejlődésének feltételét.

1884-ben elkészítette a bal parti vízmű tervét, amely szerint a víztermelés a káposztásmegyeri Dunaparton, 1 m-rel a Duna null-vízszíne alá helyezett, kb. 5 km hosszú gyűjtőcsővel történt volna. Ezt a tervet tökéletesítette és valósította meg 1893-ban nagy hírű utóda, Kajlinger Mihály.

Wein nemcsak felismerte azt a helyet, ahol Budapest természetesen szűrt, kielégítő mennyiségű, tiszta és egészséges vízhez juthat, hanem a vízmű műszaki terveit is megfogalmazta, és éveken át keményen küzdött szóval és tollal megvalósításukért. 1908. április 2-án, Budapesten hunyt el.

ZSIGMONDY VILMOS

bányamérnök, a tudományos vízkutatás megalapozója, akinek az artézi kútfúrás hazai elterjedését köszönhetjük

Pozsonyban született 1821. május 21-én. Oklevelét a selmecebányai Bányászati és Erdészeti Akadémián szerezte meg. Gyakornokoskodás után Bécsbe, a Központi Bányai Igazgatósághoz rendelték szolgálattételre. 1846-ban nevezték ki bányamérnökké Resicára, ahol rövidesen a vasgyárak vezetésével is megbízták. A szabadságharc alatti magatartásáért a temesvári haditörvényszék állásvesztésre és hat évi, vasban töltendő várfogságra ítélte. Olmütz várában raboskodott, de 1850-ben kegyelemben részesülve kiszabadult és 1851–59 között az Esztergom megyei Anna-völgyi bányák gondnokaként működött.

Pesten önálló bányaugynökség nyitására kért engedélyt, amelyet 1860-ban meg is kapott. 1865-ben kiadta „*Bányatan, kiváló tekintettel a kőszéntanra*” c. művének első részét, amely – bár folytatása elmaradt – nevét közismertté tette. Munkájában már az artézi kutakkal is foglalkozott, és felhívta a szakkörök figyelmét nagy jelentőségükre Magyarország és különösen az Alföld ivóvízellátása szempontjából.

Vállalkozóként beható, előzetes geológiai tanulmányai alapján, fúrásokat kezdeményezett, amelyek a szakkörök és a nagy nyilvánosság teljes elismerése mellett egytől egyig sikerültek is. 1866 és 1878 között így fúrja meg a harkány-fürdői, a budapesti margitszigeti, a jászapáti és lipiki, az alcsuti és ránkherlányi, majd a budapesti városligeti artézi kutat. Tevékenységével utat mutatott ivóvízkérdésünk helyes, és az Alföld esetében egyedül számba jöhető megoldására, és ezzel megteremtette a magyar kútfúró ipart is. Az általa elkezdett hazai artézi kútfúrások sikerén felbuzdulva unokaöccse, Zsigmondy Béla hajtja végre az alföldi artézi kutak létesítésének nagyívű programját. Zsigmondy Vilmos a geológia különböző ágazataiból kb. 25 szakdolgozatot közölt. A Magyarhoni Földtani Társulatnak 1883-tól alelnöke volt. Érdemei elismeréseképpen a Tudományos Akadémia 1868-ban levelező tagjává választotta.

1888. december 21-én fejezte be Budapesten munkás életét. A hálás utókor szobrot állított emlékének a soproni műgyetemen, Budapesten a Bányászati és Kohászati Egyesület tanácsstermében, a Földtani Intézet előcsarnokában, és végül a városligeti Széchenyi fürdővel szemben.

LEXIKON

RÖVIDÍTÉSEK MAGYARÁZATA

a) a Kitüntetések rövidítése

Tt.	.....	tiszteleti tag
KTt.	.....	külföldi tiszteleti tag
KJ.d.	.....	Kvassay Jenő-díj
SchF.é.	.....	dr. Schafarzik Ferenc-emlékérem
BÖ.é.	.....	Bogdánfy Ödön-emlékérem
Pro A.	.....	Pro Aqua-emlékérem
VS.n.d.	.....	Vitális Sándor szakirodalmi nívódíj
DZ.e.	.....	dr. Dalmady Zoltán-emléklap
EG.e.	.....	dr. Entz Géza-emléklap
FJ.e.	.....	dr. Fodor József-emléklap
KJ.e.	.....	Kvassay Jenő-emléklap
VP.d.	.....	Vásárhelyi Pál-díj
PJ.e.	.....	Pécs József-emléklap
SE.e.	.....	Sajó Elemér-emléklap
VP.e.	.....	Vásárhelyi Pál-emléklap
WJ.e.	.....	Wein János-emléklap
ZsV.e.	.....	Zsigmondy Vilmos-emléklap
MTEsz.d.	.....	MTEsz-díj
LH.d.	.....	Lampl Hugó-díj
LW.dt.I.-III.	.....	Lászlóffy Woldemár diplomatervezési pályázat I.-III. helyezette
LW.dm.I.-III.	.....	Lászlóffy Woldemár diplomamunka pályázat I.-III. helyezette
SE.p.I.-III.	.....	Sajó Elemér pályázat I.-III. nyertese, ill. díjazottja
ME.kd.	.....	Mosonyi Emil-különdíj

b) A szövegben előforduló intézmények, szervezetek rövidítései

ÁBKsz	.....	Árvízvédelmi és Belvízvédelmi Központi Szervezet (Budapest)
AcsJPF	.....	Apácai Csere János Pedagógiai Főiskola
ADUVIZIG	.....	Alsó-Duna-völgyi Vízügyi Igazgatóság (Baja)
ADU NeKI	.....	Alsó-Duna-völgyi Nemzeti Környezetügyi Igazgatóság (Baja)
ÁG.	.....	Állami Gazdaság
AGROBER	.....	Mezőgazdasági Beruházó Vállalat
ÁIF	.....	Államigazgatási Főiskola
ÁJK	.....	Állam- és Jogtudományi Kar
AJKT	.....	Arany János Közalapítvány a Tudományért
ÁME	.....	Ázsiai Műszaki Egyetem (Bangkok)
ÁMTI	.....	Állami Mélyépítési (Mélyépítés-tudományi) Tervező Intézet
ÁNTSZ	.....	Állami Népegészségügyi és Tisztiorvosi Szolgálat
ATEK	.....	Agrártudományi Egyetem (Keszthely)
ATI-KÖVIZIG	.....	Alsó-Tisza vidéki Környezetvédelmi és Vízügyi Igazgatóság (Szeged)
ATI-KTVF	.....	Alsó-Tisza vidéki Környezetvédelmi, Természetvédelmi és Vízügyi Felügyelőség

ATIVIZIG	Alsó-Tisza vidéki Vízügyi Igazgatóság (Szeged)
ÁVÜ	Állami Vagyonügynökség
BEF	Bányászati és Erdészeti Főiskola (Selmecbánya, 1920 után Sopron)
BARANYATERV	Baranya Megyei Tanácsi Tervező Vállalat (Pécs)
BBTE	Babeş-Bolyai Tudományegyetem (Cluj/Kolozsvár/Románia)
BCE	Budapesti Corvinus Egyetem
BDMF	Bánki Donát Műszaki Főiskola
BELSPED	Belkereskedelmi Szállítási Vállalat
BEM	Bánya- és Energiaügyi Minisztérium
BÉME	Bukaresti Építőmérnöki Egyetem (Románia)
BFSZ	Balatonparti Fürdőegyesületek Szövetsége
BGF PSZK	Budapesti Gazdasági Főiskola Pénzügyi és Számviteli Kar
BJKMF	Bólyai János Katonai Műszaki Főiskola
BM	Belügyminisztérium
BME	Budapesti Műszaki Egyetem
BME MTI	Budapesti Műszaki Egyetem Mérnöktovábbképző Intézet
BMF	Budapesti Műszaki Főiskola
BM OKF OVH	Belügyminisztérium Országos Katasztrófavédelmi Főigazgatóság Országos Vízügyi Hatósága
BME VFK	Budapesti Műszaki Egyetem Vízgazdálkodási Főiskolai Kara (Baja)
BMMK	Békés Megyei Mérnöki Kamara
BNV	Bős-Nagymarosi Vízlépcsőrendszer
BOTE	Budapesti Orvostudományi Egyetem
BPMK	Budapesti és Pest Megyei Mérnöki Kamara
BTE	Budapesti kir. Magyar Tudományegyetem
BVK	KDTVIZIG Balatoni Vízügyi Kirendeltség (Siófok)
Cidl	Nemzetközi Hidrológiai Központ (Padova, Olasz.) (<i>Centro Internazionale di Idrologia</i>)
CIGR	A Mezőgazdaság Műszaki Fejlesztésének Nemzetközi Bizottsága (<i>Commission Internationale de Genie Rural</i>)
CSMMK	Csongrád Megyei Mérnöki Kamara
DAB	Debreceni Akadémiai Bizottság
DATE FK	Debreceni Agrártudományi Egyetem Főiskolai Kar (Szarvas)
DDVIZIG	Dél-Dunántúli Vízügyi Igazgatóság (Pécs)
DE	Debreceni Egyetem
DE NI	Debreceni Egyetem Népegészségügyi Iskolája
DÉLVIÉP	Déldunántúli Vízügyi és Közműépítő Vállalat
DKI	Duna-kutató Intézet (Göd)
DmRVV	Dunamenti Regionális Vízmű és Vízgazdálkodási Vállalat (Vác)
DMRV Zrt.	Dunamenti Regionális Vízmű Zrt. (Vác)
DOTÉ	Debreceni Orvostudományi Egyetem
DRVV	Dunántúli Regionális Vízmű és Vízgazdálkodási Vállalat (Siófok)
DTE	Debreceni Tudományegyetem
DVWK	Német Vízgazdálkodási és Területfejlesztési Szövetség (Bonn) (<i>Deutscher Verband für Wasserwirtschaft und Kulturbau</i>)
ÉBKM	Észak Bács-Kiskun Megyei
ÉDU-KÖVIZIG	Észak-dunántúli Környezetvédelmi és Vízügyi Igazgatóság (Győr)
ÉDUVIZIG	Észak-dunántúli Vízügyi Igazgatóság (Győr)
ÉDV Zrt.	Észak-dunántúli Vízmű Zrt. (Tatabánya)
EFE	Erdészeti és Faipari Egyetem (Sopron)

EFNEA	Mérnökszervezetek Európai Szövetsége (European Federation of National Engineering Associations)
EGB	Európai Gazdasági Bizottság
EJF	Eötvös József Főiskola Műszaki Fakultás (Baja)
ÉKM	Építési és Közmunkaügyi Minisztérium
ÉKME	Építőipari és Közlekedési Műszaki Egyetem (Budapest)
EKTF	Eszterházy Károly Tanárképző Főiskola (Eger)
ÉKV	Építési, Közlekedési és Vízügyi Osztály
ELTE	Eötvös Lóránd Tudományegyetem (Budapest)
ELTE ÁJK	Eötvös Lóránd Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Kar
ÉM	Építésügyi Minisztérium
EMF	Erdőmérnöki Főiskola (Sopron)
ÉM-KÖVIZIG	Észak-magyarországi Környezetvédelmi és Vízügyi Igazgatóság (Miskolc)
ÉMVIKIG	Észak-magyarországi Vízügyi Igazgatóság (Miskolc)
ÉME	Építőipari Műszaki Egyetem (1952)
EMF	Európai Múzeumi Fórum (<i>European Museum Forum</i>)
ÉMKF	Észak-magyarországi Környezetvédelmi Felügyelőség (Miskolc)
ÉMVIKIG	Észak-magyarországi Vízügyi Igazgatóság (Miskolc)
EPA	Amerikai Környezetvédelmi Ügynökség
ÉPVÍZKÖR Kft.	Építési Vízügyi és Környezetvédelmi Szolgáltató Kft.
ÉRVV	Észak-magyarországi Regionális Vízmű és Vízgazdálkodási Vállalat (Kazincbarcika)
ETE ÁJK	Erzsébet Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Kara (Pécs)
ÉTI	Építéstudományi Intézet (Budapest)
EüM	Egészségügyi Minisztérium
ÉVM	Építési- és Városfejlesztési Minisztérium
EWA	Európai Vízügyi Egyesület (<i>European Water Association</i>)
FAP	Pisai Egyetem Agrártudományi Fakultása (<i>Facoltà di Agraria di Pisa</i>)
FAO	az ENSZ Élmezési és Mezőgazdasági Szervezete
FAVA	Felszínalatti Vizekért Alapítvány
FEANI Eur Ing	Európai Mérnök
FETIKÖFE	Felső-Tisza-vidéki Környezetvédelmi Felügyelőség (Nyíregyháza)
FETI KTVF	Felső-Tisza-vidéki Környezetvédelmi, Természetvédelmi és Vízügyi Felügyelőség
FETIVIZIG	Felső-Tisza-vidéki Vízügyi Igazgatóság (Nyíregyháza)
FHMT	Felsőfokú Hidrometeorológiai Technikum (Arad/Románia)
FJTE	Ferenc József Tudományegyetem (Szeged)
FM	Földművelésügyi Minisztérium
Fmh	Folyammérnöki Hivatal
FŐMTERV	Fővárosi Mélyépítési Tervező Vállalat
FŐMTI	Fővárosi Mélyépítési Tervező Iroda
Föv.	Fővárosi
FSU	Friedrich Schiller Egyetem (Jéna) (<i>Friedrich-Schiller-Universität</i>)
FTI	Földmérő és Talajvizsgáló Iroda (utóbb FTV)
FTV	Földmérő és Talajvizsgáló Vállalat
FVM	Források a Vízügy Múltjából (a Környezetvédelmi és Vízügyi Levéltár kiadványsorozata)
FVM	Földművelésügyi és Vidékfejlesztési Minisztérium
FVM Rt.	Fővárosi Vízművek Részvénytársaság
GATE	Gödöllői Agrártudományi Egyetem
GDF	Gábor Dénes Főiskola (Budapest)
GEOMINCO	Földtani és Bányászati Rt. (<i>Geological Mining Corporation</i>)
GNV	Gabčíkovo-Nagymarosi Vízlépcsőrendszer (Bős-Nagymarosi Vízlépcsőrendszer)
GTE	Gépipari Tudományos Egyesület

GWP Mo.	Nemzetközi Vízi Együttműködés Magyarországi Alapítvány (<i>Global Water Partnership</i>)
HAKÁ	Haltenyésztési Kutató Állomás (Szarvas)
HAKI	Haltenyésztési Kutató Intézet (Szarvas)
HME	Hidrometeorológiai Műszaki Egyetem (Leningrád, ma Szentpétervár)
HMF	Hannoveri Műszaki Főiskola (Technische Hochschule – Hannover)
HNF	Hazafias Népfront
IAD	Nemzetközi Dunakutató Szövetség (Id. IAD/SIL!) (<i>International Association for Danube Research</i>)
IAD/SIL	a Nemzetközi Limnológiai Társaság Dunakutató Munkaközössége (Bécs) (<i>Internationale Arbeitsgemeinschaft Donauforschung der SIL</i>)
IAHR	Nemzetközi Hidraulikai Kutatásügyi Szövetség (<i>International Association for Hydraulic Research</i>)
IAHS	Nemzetközi Hidrológiai Szövetség (<i>International Association of Hydrological Sciences</i>)
IAWPRC	Vízszennyezési Kutatási és Szabályozási Nemzetközi Szövetség (<i>International Association on Water Pollution Research and Control</i>)
ICID MNB	Nemzetközi Vízrendezési és Öntözési Szövetség – Magyar Nemzeti Bizottsága
ICOLD	Nemzetközi Völgyszárógát Bizottság (<i>International Commission on Large Dams</i>)
ICPDR	Duna Védelmi Nemzetközi Bizottság (<i>International Commission for the Protection of the Danube River</i>)
IHA	Nemzetközi Vízerőhasznosítási Szövetség (<i>International Hydropower Association</i>)
IHE	Nemzetközi Környezetvédelmi és Vízmérnöki Intézet (Delft – Hollandia) (<i>The International Institute for Hydraulic and Environmental Engineering</i>)
IHP	az UNESCO Nemzetközi Hidrológiai Programja (<i>International Hydrological Programme</i>)
IIASA	Nemzetközi Rendszerelemzési Intézet (Laxenburg – Ausztria)
IMPEL	a környezetvédelmi jogszabályok alkalmazásáért és érvényesítéséért felelős szervezet
IPCC	Éghajlat-változási Kormányközi Testület (<i>Intergovernmental Panel on Climate Change</i>)
Ipm	Iparügyi Minisztérium
ISSMGE	Nemzetközi Talajmechanikai és Geotechnikai Szövetség
IUGG	Nemzetközi Földmérési és Geofizikai Szövetség (<i>International Union of Geodesy and Geophysics</i>)
IWA	Nemzetközi Víz Szövetség (1999-től az IWSA és az IWRA utódszervezete) (<i>International Water Association</i>)
IWRA	Nemzetközi Vízgazdálkodási Szövetség (<i>International Water Resources Association</i>)
IWSA	Nemzetközi Vízellátási Szövetség (<i>International Water Supply Association</i>)
JATE	József Attila Tudományegyetem (Szeged)
JNMGE	József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem (Budapest)
JNSZMVCS Rt.	Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Víz- és Csatornaművek Rt.
JPTE	Janus Pannonius Tudományegyetem
JPTE KTK	Janus Pannonius Tudományegyetem Közgazdaságtudományi Kar
JPTE-PMMF	Janus Pannonius Tudományegyetem Pollack Mihály Műszaki Főiskolai Kar (Baja)
KATE MGF	Keszthelyi Agrártudományi Egyetem Mezőgazdasági Gépészeti Főiskolai Kar (Körmend)
KATE MK	Keszthelyi Agrártudományi Egyetem Mezőgazdaságtudományi Kar (Mosonmagyaróvár)
KBVR	Kis-Balaton Vízvédelmi Rendszer
KDKF	Közép-dunántúli Környezetvédelmi Felügyelőség
KDVVIZIG	Közép-Duna-völgyi Vízügyi Igazgatóság (Budapest)
KDTVIZIG	Közép-dunántúli Vízügyi Igazgatóság (Székesfehérvár)

KÉE	Kertészeti és Élelmiszeripari Egyetem
KEMMK	Komárom-Esztergom Megyei Mérnöki Kamara
KEVIÉP	Kelet-Magyarországi Vízügyi Építő Vállalat
KF	Kertészeti Főiskola
KGI	Környezetgazdálkodási Intézet (Budapest)
KGM	Kohó- és Gépipari Minisztérium
KGMTI	Kohó- és Gépipari Minisztérium Tervező Iroda (később Intézet)
KHVM	Közlekedési, Hírközlési és Vízügyi Minisztérium
KJM	Királyi József Műegyetem (Budapest)
KKF	Külkereskedelmi Főiskola (Budapest)
KKJA	Kassai Királyi Jogakadémia
KKMF	Kandó Kálmán Műszaki Főiskola
KLKF	Kossuth Lajos Katonai Főiskola (Szentendre)
KLTE	Kossuth Lajos Tudományegyetem (Debrecen)
KM	Kereskedelemügyi Minisztérium
Kmh.	Kultúrmérnöki Hivatal
KME	Krasznodari Műszaki Egyetem (Szovjetunió)
KMTE	Közlekedési és Mélyépítéstudományi Egyesület
KMTKK	Kir. Magyar Tudományegyetemi Közgazdaságtudományi Kar
KNEB	Központi Népi Ellenőrző Bizottság
KÖFE	Környezetvédelmi Felügyelőség
KÖFI	Környezetvédelmi Fejlesztési Intézet (Budapest)
KÖJÁL	Közegészség- és Járványügyi Állomás
KÖTUKI	Közúti Közlekedési Kutatóintézet
KöViM	Közlekedési és Vízügyi Minisztérium
KÖVIZIG	Körös-vidéki Vízügyi Igazgatóság (Gyula)
KÖVI-KTVF	Körös-vidéki Környezetvédelmi Természetvédelmi és Vízügyi Felügyelőség
KPM	Közlekedési és Postaügyi Minisztérium
KTE	Kolozsvári Ferenc József Tudományegyetem
KTMF	Közlekedési és Távközlési Műszaki Főiskola (Budapest – Győr)
KTVF	Környezetvédelmi, Természetvédelmi és Vízügyi Felügyelőség
KVIF Szolnok	Kereskedelmi és Vendéglátóipari Főiskola (Budapest)
KVIF	Kereskedelmi- és Vendéglátóipari Főiskola (Szolnok)
KVL	Környezetvédelmi és Vízügyi Levéltár (Budapest)
KVM	Környezetvédelmi és Vízgazdálkodási Minisztérium
KvM	Környezetvédelmi Minisztérium
LAKÓTERV	Lakó és Kommunális Épületeket Tervező Vállalat
LÉE	Leningrádi Építőmérnöki Egyetem
MAE	Magyar Agrártudományi Egyesület
MÁEN	Magyar Állami Erzsébet Nőiskola (Budapest)
MAF	Mosonmagyaróvári Agrártudományi Főiskola
MAFC	Műegyetemi Atlétikai és Football Club
MÁFI	Magyar Állami (korábban Királyi) Földtani Intézet
MAMUTT	Magyar Múzeumi Történész Társulat
MAORT	Magyar Amerikai Olajipari Részvénytársaság
MÁSZ	Magyar Állami Szénbányák
MaSzeSz	Magyar Víz- és Szennyvíztechnikai Szövetség
MÁV	Magyar Államvasutak
MaVíz	Magyar Víziközmű Szövetség
MBSZ	Műszaki Biztonsági Szolgálat
ME	Miskolci Egyetem (1990-ig Nehézipari Műszaki Egyetem)

ME MFK	Miskolci Egyetem Műszaki Földtudományi Kar
MÉLYÉPTERV	Mélyépítési Tervező Vállalat
MÉM	Mezőgazdasági és Élelmezésügyi Minisztérium
MÉME	Moszkvai Építőmérnöki Egyetem (Szovjetunió)
MEVIÉP	Mezőgazdasági Vízügyi Építő Vállalat
MEVITERV	Mezőgazdasági Vízügyi Tervező Iroda
MGtE	Magyar Geotermális Egyesület
MGTE	Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem (Budapest)
MFRT	Magyar Földrajzi Társaság
MFT	Magyarhoni Földtani Társulat
MHT	Magyar Hidrológiai Társaság
MHT HHA	a Magyar Hidrológiai Társaság Hydrologia Hungarica Alapítványa
MJV	Megyei Jogú Város
MKBT	Magyar Karszt- és Barlangkutató Társulat
MKE	Magyar Környezetvédelmi Egyesülete
MKKTE	Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem (Budapest)
MKM	Művelődési és Közoktatási Minisztérium
MKVM	Magyar Környezetvédelmi és Vízügyi Múzeum (Duna Múzeum – Esztergom)
MLSZ	Magyar Labdarúgó Szövetség
MLU	Martin Luther Egyetem (Halle/Németország) (<i>Martin-Luther-Universität</i>)
MMÉE	Magyar Mérnök- és Építész-Egylet
MMF	Moszkvai Műszaki Főiskola
MMK	Magyar Mérnöki Kamara
MMT	Magyar Meteorológiai Társaság
MNA	Magyarország Nemzeti Atlasza
MNB	Magyar Nemzeti Bank
MNB	Magyar Nemzeti Bizottság
MNM	Magyar Nemzeti Múzeum
MOHOSZ	Magyar Országos Horgász Szövetség
MPT	Magyar Politikatudományi Társaság
MTA	Magyar Tudományos Akadémia
MTA DTB	a Magyar Tudományos Akadémia Debreceni Területi Bizottsága
MTA ÖBKI	MTA MTA Ökológiai Kutató Intézet /utóbb Központ/
MTA PAB	MTA Pécsi Akadémiai Bizottság
MTESZ	Műszaki és Természettudományi Egyesületek Szövetsége
MTTM	Magyar Természettudományi Múzeum
MVM	VIZDOK-Magyar Vízügyi Múzeum (Esztergom)
MVMSZ	Magyar Vidéki Múzeumok Szövetsége
NAIK	Nemzeti Agrárkutatói és Innovációs Központ
NIM	Nehézipari Minisztérium
NKE VTK	Nemzeti Közszolgálati Egyetem Víz tudományi Kara (Baja)
NME	Nehézipari Műszaki Egyetem (Miskolc)
NymE	Nyugat-magyarországi Egyetem
NymE FFFK	Nyugat-magyarországi Egyetem Földmérési és Földrendezői Főiskolai Kar (Székesfehérvár)
NymF	Nyíregyházi Mezőgazdasági Főiskola
NymE GFK	Nyugat-magyarországi Egyetem Geoinformatikai Főiskolai Kar (Székesfehérvár)
NYUDU KTVF	Nyugat-dunántúli Környezetvédelmi, Természetvédelmi és Vízügyi Felügyelőség
OBKI	Országos Balneológiai Kutató Intézet
ÓE	Óbudai Egyetem
OÉÁV	Országos Érc- és Ásványbányák Vállalat

OFE	Országos Erdészeti Főigazgatóság
OFF	Országos Földtani Főigazgatóság
OFKfV	Országos Földtani Kutató és Fúró Vállalat
OHE	Országos Halászati Egyesület
OKI	Országos Közegészségügyi Intézet
OKTVF	Országos Környezetvédelmi, Természetvédelmi és Vízügyi Főigazgatóság
OKTVFF	Országos Környezetvédelmi, Természetvédelmi és Vízügyi Főfelügyelőség
OMAE	Olsztyn-i Műszaki-Agrártudományi Egyetem (Lengyelország)
OMBKE	Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesület
OMFB	Országos Műszaki Fejlesztési Bizottság
OMIT	Országos Műszaki Irányító Törzs
OMMI	Országos Mezőgazdasági Minőségvizsgáló Intézet
OMSZ	Országos Meteorológiai Szolgálat
OÖH	M. kir. Országos Öntözésügyi Hivatal (1945 után Országos Öntözésügyi Hivatal)
Orsz.	Országos
OSZK	Országos Széchényi Könyvtár
OT	Országos Tervhivatal
OTDT	Országos Tudományos Diákköri Tanács
OTH	Országos Tisztifőorvosi Hivatal
OTKI EFK	Orvostovábbképző Intézet Egészségügyi Főiskolai Kar
OVF	Országos Vízügyi Főigazgatóság (1953–1967, ill. 2010-)
OVF ÁBK SZ	Árvízvédelmi és Belvízvédelmi Központi Készlet Szolgálat
OVGH	Országos Vízgazdálkodási Hivatal (1948–1952)
OVH	Országos Vízügyi Hivatal (1967–1987)
OVHg	Országos Vízügyi Hatóság
OVIBER	Országos Vízügyi Beruházó Vállalat (Budapest)
OVSZ	Országos Vízjelző Szolgálat
ÖGG	Osztrák Földtani Társaság (Bécs) (Österreichische Geologische Gesellschaft)
ÖRKI	Öntözési és Rizstermelési Kutató Intézet (Szarvas)
ÖTKI	Öntözési és Talajjavítási Kutató Intézet (Szarvas)
PATE MgTK	Pannon Agrártudományi Egyetem Mezőgazdaságtudományi Kar (Mosonmagyaróvár)
PE	Pannon Egyetem (Veszprém)
PIG	Pécsi Ipari Gimnázium
PM	Pénzügyminisztérium
PMMF-VGI	Pollack Mihály Műszaki Főiskola Vízgazdálkodási Intézet (Baja)
PMMT	Pollack Mihály Magasépítőipari Technikum (Pécs)
POTE	Pécsi Orvostudományi Egyetem
PPTE	Pázmány Péter Tudományegyetem (Budapest)
PSZF	Pénzügyi és Számviteli Főiskola
PTE	Pécsi Tudományegyetem
PW	Politechnika Wroclawska (Boroszló, Lengyelország)
ROP	Regionális Operatív Program
SIL	Nemzetközi Limnológiai Társaság (Societas Internationalis Limnologie)
SITH	Nemzetközi Gyógyvíztechnikai Társaság (Societe Internationale de Technique Hydrothermale)
SOTE	Semmelweis Orvostudományi Egyetem
SZAVICSAV	Szabolcs-Szatmár-megyei Víz- és Csatornamű Vállalat
SZIE	Szent István Egyetem
SZIKKTI	Szilikátipari Központi Kutató és Tervező Intézet
SzmVCsV	Szolnok megyei Víz- és Csatornaművek Vállalat
SZÖVOSZ	Fogyasztási Szövetkezetek Országos Tanácsa

SZTE GTK	Szegedi Tudományegyetem Gazdaságtudományi Kar
SZTF	Szegedi Tanárképző Főiskola
TF	Testnevelési Főiskola
TMMK	Tolna Megyei Mérnöki Kamara
TÖOSZ	Települési Önkormányzatok Országos Szövetsége
TRV	Tiszamenti Regionális Vízművek
TTA	az SZKP Központi Bizottsága mellett működő Társadalomtudományi Akadémia
TTK	Természettudományi Kar
UE	Újvidéki Egyetem, Természettudományi–Matematikai Kar
UK	Karlsruhe-i Egyetem (<i>Universität Karlsruhe</i>)
ÚM	Újjáépítési Minisztérium
UNEP	ENSZ Környezetvédelmi Program
UNH	University of New Hampshire
US	Stuttgarti Egyetem (<i>Universität Stuttgart</i>)
UTB	United Technologies Bureau
UVATERV	Út- és Vasúttervező Vállalat (Budapest)
UW	Bécsi Tudományegyetem (<i>Universität Wien</i>)
VCSMK Zrt.	Víz- és Csatornaművek Koncessziós Zrt. (Szolnok)
VCSOSZSZ	Víz- és Csatornaművek Országos Szakmai Szövetsége (a MaVíz jogelődje)
VGI	Vízgazdálkodási Intézet (Budapest)
VGT1	Magyarország I. Vízyűjtő-gazdálkodási Terve
VGT2	Magyarország II. Vízyűjtő-gazdálkodási Terve
VHB	Vízügyi Hidrobiológia könyvsorozat a VIZDOK kiadásában
VI	Vízrajzi Intézet
VIFE	Vízügyi Felügyelet
VIKÖZ	OVH–Vízkezelésgazdálkodási Központ (Budapest)
VIKUV	Vízkutató és Fúró Vállalat (Budapest)
VIMTI	Vízügyi Műszaki Tájékoztató Iroda (a VIZDOK elődje)
VIR	Vízkérelhárítási Védekezési Információs Rendszer
VISzo	Vízkérelhárítási és Informatikai Szakosztály
VITUKI	Vízgazdálkodási Tudományos Kutató Intézet (1977-től ...Központ)
VITUKI Consult Rt. ..	VITUKI Consult Környezetvédelmi, Vízgazdálkodási Kutató és Tanácsadó Rt.
VITUKI Kht.	Környezetvédelmi és Vízgazdálkodási Kutató Intézet Kht.
VIZDOK	Vízügyi Dokumentációs és Tájékoztató Iroda (később Továbbképző Intézet – Budapest)
VIZDOK Bt	VIZDOK Szolgáltató és Tanácsadó Bt. (Budapest)
VIZÉP	Vízügyi Építő Vállalat
VIZIBER	Vízi Nagylétesítményeket Beruházó Vállalat (az OVIBER elődje)
VIZIG	Vízügyi Igazgatóság
VIZITERV	Vízügyi Tervező Vállalat
VKD SZ	Vízügyi Közszolgáltatási Dolgozók Szakszervezeti Szövetsége
VKI	EU Víz Keretirányelv
VKK	Vízügyi Központ és Közgyűjtemények (Budapest)
VKKI	Vízügyi és Környezetvédelmi Központi Igazgatóság (Budapest)
VM	Vidékfejlesztési Minisztérium
VMLK	Vízügyi Múzeum, Levéltár és Könyvgyűjtemény (Budapest – Esztergom)
VMOSZ	Vállalkozók és Munkaadók Országos Szövetsége
VSC	Vízügyi Sport Club
VSzSzl	Vízügyi Szervezési és Számítástechnikai Iroda (az OVH intézménye Szentendrén)
VTF	Vízügyi Történeti Füzetek (a Magyar Vízügyi Múzeum kiadványsorozata)
VTOSZ	Vízgazdálkodási Társulatok Országos Szövetsége
VTOV	Vízgazdálkodási Társulatok Országos Választmánya (1992-ig a VTOSZ elődszervezete)

VTT	Vásárhelyi Terv Továbbfejlesztése program
VVE	Veszprémi Vegyipari Egyetem (ma Pannon Egyetem)
WATER FUTURE	Fenntartható Víz–Jövő Program (<i>Sustainable Water Future Programme</i>)
WHO	ENSZ Egészségügyi Világszervezet
WUT	Varsói Műszaki Egyetem
YMÉMF	Ybl Miklós Építőipari Műszaki Főiskola (Budapest)

egyéb rövidítések

Á.d.	Állami-díj
biol.	biológiai
c.	című
c. főisk.	címzetes főiskolai
fmts.	főmunkatárs
főov.	főosztályvezető
FVM	Források a Vízügy Múltjából (a Környezetvédelmi és Vízügyi Levéltár kiadványsorozata)
h. át.	helyettes-államtitkár
HK	Hidrológiai Közlöny
HT	Hidrológiai Tájékoztató
ig. tan.	igazgató tanács
kir.	királyi
KK-munka	az egyetemen a „kölségvetésen kívüli” bevétellel járó vállalkozási munka
Kkt.	közkeresti társaság
kv.	környezetvédelmi
l.	levelező
LE	lakos-egyenérték
mb.	megbízott
MÉ	a Munka Érdemrend különböző fokozatai (arany, ezüst, bronz)
mg.	mezőgazdasági
mts.	munkatárs
műsz.	műszaki
Nk.	Nemzetközi
okl.	okleveles
ov.	osztályvezető
ovh.	osztályvezető-helyettes
pl.	például
r.	rendes
rk.	rendkívüli
S.c.l.	Summa cum laude
tb.	tiszteletbeli
TDK	tudományos diákköri
THM vegyület	trihalometán vegyület
tszv.	tanszékvezető
tud.	tudományos, vagy tudomány
vg.	vízgazdálkodás, vagy vízgazdálkodási
vh.	világháború
VK	Vízügyi Közlemények
VTF	Vízügyi Történeti Füzetek (a Magyar Vízügyi Múzeum kiadványsorozata)

ÉLETRAJZI LEXIKON

ABAFFY JENŐNÉ BOTHÁR ANNA

(Budapest, 1940. VI. 8.)

Okleveles középiskolai tanár, egyetemi doktor (1971), a biol. tud. kandidátusa (1981). 1964-től 1998-ig nyugdíjba meneteléig, az MTA Ökológiai és Botanikai Kutatóintézete, Magyar Dunakutató Állomás gyakornoka, tudományos munkatársa, főmunkatársa. Fő munkaterülete a Duna alsórendű rák-, plankton faunájának mennyiségi és minőségi vizsgálata, a populációk működésének feltárása, környezeti hatások vizsgálata a folyó faunájára. Szakterületéről hazai és külföldi folyóiratokban, főleg német és angol nyelven 60 tudományos közleménye jelent meg. A BME és ELTE speciális kolégiumainak előadója, doktori munkák irányítója. Több szakmai egyesület tagja, vezető tisztségviselője. Az MHT Limnológiai szakosztályának több cikluson át vezetőségi tagja, s 1986-ban az újjáalakult Nemzetközi Kapcsolatok Bizottságának titkára volt. (Pro A. 1991)

ABOS BRÚNÓ

(Budapest, 1913. X. 12. – Budapest, 1992. XII. 31.)

Okleveles vegyészmérnök (JNMGE 1938). 1939-től 1973-ig – nyugdíjba vonulásáig – a Fővárosi Vízműveknél dolgozott mint mérnök, főmérnök, főtechnológus, osztályvezető, főosztályvezető, és a Nagyfelszíni Vízmű vezetője. 1964–1971 között a

VIZITERV víztisztítási szakértője. 1960-ig vezette a modern vízanalízis módszerein felépült kémiai

laboratóriumot. Főbb munkaterületei: vízanalítika, ivóvíz-kezelési technológia, forrásokból való vízpótlás, vízdúsítás, felszíni tisztítómű, cső- és csápos-kutak telepítése, az északi főnyomó csőrendszer kiépítése stb. Szinte minden hazai ivóvíz-kezelő mű tervezésében, üzem behelyezésében részt vett. A Fővárosi Vízművek 100 éves jubileumi ülésének egyik fő szervezője. A BME szakmérnöki oktatásának több mint egy évtizedig részese. Szakirodalmi munkásságából kiemelendők a „Vízellátás és vízkezelés I–II” szakmérnöki tankönyv, a „Kémiai technológia I.” egyetemi tankönyv egyik fejezete és egyetemi továbbképző jegyzetei. Társaságunknak 1950 óta volt tagja, s a Vízellátási és Hidrológiai szakosztálynak alelnökéként tevékenykedett. Hosszú éveken át részt vett a HK szerkesztő bizottságának munkájában, valamint tagja volt a MHT választmányának, elnökségének. Egy időben elnöke volt a Társaság Fegyelmi Bizottságának. (WJ.e. 1963, Tt. 1978)

ÁCS ÉVA

(Budapest, 1964. II. 8.)

Okleveles biológus (ELTE 1987), egy. doktor (1991), kandidátus (MTA 1997), az MTA doktora (2009), az ELTE magántanára (2007). 1987–1992 között a MTTM Növénytárnak muzeológusa, majd az MTA TMB aspiránsa. 1996–2001 között az ELTE Mikrobiológiai

tanszékének munkatársa, 2001-től az MTA Ökológiai és Botanikai Kutatóintézet / Magyar Dunakutató Állomás hidrobiológus kutatója, 2016 óta az MTA Ökológiai Kutatóközpont Duna-kutató Intézetének osztályvezetője. Száznál több tudo-

mányos közleménye jelent meg. A Magyar Algológiai Társaságnak 1991–2008 között titkára, majd vezetőségi tagja volt, egészen annak megszűnéséig (2012). Az ELTE TTK doktori iskola környezetbiológiai programjának vezetője. Az MHT munkájában, mint a Limnológiai szakosztály vezetőségi tagja, 1999-től vesz részt. 2011-től tagja a MHT Vitális Sándor szakirodalmi nivódíj bíráló bizottságának. Szakmai munkássága elsősorban a vízi környezet- és természetvédelemhez, s azon belül főleg az algológiához és a vízminősítéshez kötődik. Szakterületén rendszeresen szervezett továbbképzés jellegű szemináriumokat a kutatásban és a gyakorlati életben résztvevő hazai és külföldi biológusok számára. A fitobentosz-csoport vezetőjeként részt vett a Vízyűjtő-gazdálkodási Tervet segítő ökológiai minősítési rendszer kialakításában és továbbfejlesztésében. 2016-tól tagja a HK szerkesztő bizottságának. (VS.n.d. 2008, 2010, Pro A. 2010)

AJTAY ZOLTÁN

(Zilah, 1900. II. 11. – Budapest, 1983. XII. 3.)

Okleveles bányamérnök (BEF 1926), kandidátus (MTA 1958), a műszaki tud. doktora (MTA 1961), Kossuth-díjas (1951). 1923–1946 között a Hungária Kőszénbánya és a Hungária Bauxitbánya Rt.-nél állt alkalmazásban, mint főmérnök, majd bányai igazgató. 1946–1951 között a dorogi szénmedencében főmérnök, vezérigazgató. 1951-től 1955-ig a BEM-ben és a NIM-ben főosztályvezető, 1955–1966 között a Bányászati Kutató Intézet igazgatója. Aktív részese több bauxitbánya (Nyírad, Alsóperepuszta), ill. szénbánya (Nagytoronyi, Pilis) telepítésének és megnyitásának. Jelentősebb szabadalmazott találmányai a jövesztőkaros F. típusú fejtő- és rakodógép, valamint a radioaktív jelző- és világítótestek. Irodalmi munkásságát 40 magyar és 15 idegen nyelvű cikk jelzi. Szerkesztője volt az 1962-ben megjelent „*Bányavizek elleni védekezés*” c. alapvető szakkönyvnek. Előadásainak száma megközelítette a 300-at. A MTA Bányászati Főbizottságának tagja. 1921-től

élete végéig az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesület (OMBKE) tagja volt (1952-től a bányászati szakosztály elnökeként). A Magyarhoni Földtani Társaság Hidrológiai szakosztályának tagjaként 1945-ben jelentős adománnyal segítette a szakosztály munkáját. Háromszor (1948, 1966, 1979) a Munka Érdemrend arany fokozatú kitüntetésében részesítették. (Tt. 1977)

ÁKOSHEGYI GYÖRGY

(Budapest, 1940. VII. 21.)

Okleveles gépészmérnök (BME 1966), egyetemi doktor (BME 1985). 1966-ban a MOM-ban kezdi tervezői munkáját, 1968-tól a Főv. Gázkészülékek Gyárában minőségellenőrzési osztályvezető, és a szervizhálózat vezetője. 1974-től a Nemzeti Sportuszoda

műszaki igazgatója, 1987-től a Kondorosi-úti uszoda műszaki előadója, majd főmérnöke. 1988–1996 között a KHVM főtanácsosa, ill. az OVF osztályvezetője, 1996-tól a Dagály fürdő üzemvezetője. 1992-ben a Magyar Fürdőszövetség titkárának választják, munkásságát 2010-ben „SANA PER AQUAM”-díjjal ismerik el. 2000–2006 között nyugdíjba vonulásáig az OTH Országos Gyógyhelyi és Gyógyfürdőügyi Főigazgatóság főigazgatója. Szakmai tevékenysége az úszó- és versenymedencék, fürdők üzemelési, fejlesztési és gazdasági kérdéseire kapcsolódik. Társaságunknak 1975-ben lett tagja, a Balneológiai szakosztálynak 1993 óta elnöke. (Pro A. 1999, SchF.é. 2015)

ALFÖLDI GYÖRGY

(Perecseny, 1908. X. 12. – Budapest, 1992. VIII. 27.)

Okleveles mérnök. Munkásságát 1937-ben, útéptőként kezdte, 1938–1941 között folyammérnök, 1941-től 1949-ig Ungvár városi mérnöke, majd a Kár-pátukrajnai Egészségügyi Szolgálat tagja. Repatriálása után az OT, ill. átszervezések folytán különböző minisztériumok (KPM, Belügy-, Helyi Ipari,

Város- és Községgazdálkodási) majd az OVF, ill. az OVH főmérnöke. Mint az OVH főosztályvezetője, 1968-ban vonult nyugdíjba. Mindenütt a vízellátás-csatornázás szakágban működött. Nevéhez fűződik a Vízgépészeti Vállalatnál bevezetett, és ex-

portra is került gépkocsira szerelt víztisztító berendezés (Hidropur) kialakítása. Munkásságát a Munka Érdemrend bronz fokozatával ismerték el (1970). Több cikke, publikációja mellett számos előadást és továbbképző kurzust vezetett, elsősorban víz- és csatornaművek vezető munkatársainak, melyhez tankönyveket írt és szerkesztett. Az MHT Szennyvíz szakosztályának aktív tagja volt. (Tt. 1980)

ALFÖLDI LÁSZLÓ

(Tiszadob, 1928. IX. 23. – Budapest, 2015. V. 5.)

Okleveles geológus. Egyetemi doktor (1958), a földtani tud. kandidátusa (MTA 1978), majd doktora (MTA 1989), c. egyetemi tanár (ELTE 1990). 1952–1956 között az Országos Tervhivatal bányászati osztályának munkatársa, 1956-tól 1964-ig a MÁFI

osztályvezetője, eközben egy mongóliai vízkutató expedíció hidrogeológusa, ahol közel 50 sivatagi kutat telepített. 1964-től – több megszakítással – a VITUKI munkatársa, a Felszínalatti vizek főosztályának vezetője, majd a Vízirajzi Intézet helyettes vezetője, 1985-től a VITUKI főigazgatója nyugdíjazásáig (1990). A megszakítások időszakában az Országos Földtani Kutató és Fúró Vállalat főgeológus igazgatóhelyettese, a GEOMINCO Rt. üzletkötő főgeológusa, az OVH Kutatási és műszaki fejlesztési, majd vízgazdálkodási főosztályának vezetője. 1981-ben a Nemzetközi Rendszerelmzési Intézetben (IIASA) a felszín alatti vizek

nitrátszennyezésével foglalkozó munkacsoport hidrogeológusaként a nitrátszennyeződés hidrogeológiai vonatkozásait kutatta. Szakterülete: a hévízvíz kutatás, a felszín alatti szennyeződés terjedés kutatása, a bányászati víztelenítés hatásvizsgálata. Társaságunk Hidrogeológiai szakosztályának 1978 óta volt tagja, 1986-ban az Elnökség tagjává választották. 1972–1986 között a Magyarhoni Földtani Társulatnak társelnöke, választmányi tagja volt. Munkásságáért 1998-ban a MFT tiszteleti tagjává választotta. Ugyancsak tagja volt az MTA–OVH Vízügyi Bizottságnak, a Központi Földtani Hivatal Földtani tanácsának, valamint elnöke az MTA Hidrológiai Bizottságának és tagja az MTA Vízgazdálkodási Bizottságának. Hosszú időn keresztül vett részt a Magyar UNESCO Bizottság természettudományi tagozatának munkájában. Nemzetközi konferenciák társelnökeként, témacsoport összefogójaként, meghívott előadójaként vett részt a nemzetközi tudományos élet vérkeringésében. Négy könyvét adták ki, három nemzetközi kiadvány szerkesztésének volt részese. Több mint 90 publikációja jelent meg hazai és külföldi szaklapokban. (MTESZ.d. 1981, VS.n.d. 2003)

ALMÁSSY BÁLINT

(Budapest, 1931. V. 16.)

Okleveles mérnök (ÉME 1953), egyetemi doktor (BME 1966). Az egyetem elvégzése után a BME-n tanársegéd, 1959–1974-ig a Földmérő és Talajvizsgáló Iroda, ill. Vállalat munkatársa, szakosztályvezetője. Az FTV Mérnökgeológiai Osztályán 1958–1960 között vízkutató munkálatokat végzett Ajka térségében a város ipari-vízigényének biztosítása céljából. Munkássága a mérnökgeológia témakörén belül a vízbeszerzés, vízellátás és hidrológiai kérdésekhez kapcsolódik. Magyarországon először ő állította össze a Cross-eljárás alapuló vízvezetési körhálózat elektronikus számítógéppel való programozását (1966), amelynek továbbfejlesztett változata az Almássy-Budaváry-Vajna-módszer (1993) igen hatékonyan használta ki a számítógép adta lehetőségeket a hálózatszámítás területén. 1974 után külföldön a TESCO keretében dolgozik, majd a Világbank alkalmazásában tevékenykedik. (VP.e. 1954)

ANDÓ MIHÁLY

(Szeged, 1955. VIII. 7.)

Okleveles vízépítő mérnök (BME 1979), okl. folyami vízépítő szakmérnök (BME 1985). Diplomamunkájával 1979-ben az MHT Lászlóffy W. pályázatán 3. helyezést ért el. Pályafutása a kezdetektől fogva az Alsó-Tisza vidéki Vízügyi Igazgatósághoz (ATIVIZIG) kapcsolódott.

1979–1991 között beosztott mérnök, majd 2001-ig az Árvízvédelmi és Folyószabályozási Osztály vezetője és még ebben az évben az Igazgatóság főmérnökévé nevezték ki. Főmérnöki feladatainak ellátása mellett 2003–2004 között az ATIVIZIG mb. igazgatója, 2010-től a Vízrendezési és Öntözési osztály vezetője. Az 1990-es években részese volt a Szeged alatti árvízvédelmi töltések fejlesztési munkáinak, részt vett a Körös torok szabályozásának tervezésében, valamint a szivattyútelepek rekonstrukciós programjában. Az ezredforduló nagy tiszai árvízi és belvízi védekezéseiben (1998–2002, ill. 2006.), valamint a helyreállítási munkákban irányító szerepet vállalt, amiért számos kitüntetésben részesült, 2006-ban megkapta a Magyar Köztársasági Érdemkereszt ezüst fokozatát. Igazgatósági feladataival összefüggésben részt vesz a magyar–román, valamint a magyar–szerb határvízi együttműködésben. Tevékenyen részt vett a közfoglalkoztatás végrehajtásában, valamint a saját erőforrásból, később az európai uniós támogatásból megvalósuló a beruházások megvalósításában. Felkért előadója a szegedi technikus képzésnek, valamint az EKF bajai szakmérnöki tanfolyamainak. 2012 óta választott tisztségviselője a Csongrád megyei Mérnöki Kamara vezetőségének. Társaságunk Szegedi területi szervezetének 2000–2003 között titkára, ezt követően 2011-ig elnöke, majd az MHT Elnökségének tagja. (Pro A. 2015)

ANDRIKOVICS SÁNDOR

(Budapest, 1947. V. 17. – Budapest, 2008. I. 6.)

Okleveles biológia-kémia szakos középiskolai tanár (ELTE 1970), egyetemi doktor (1972), a bioló-

giai tud. kandidátusa (MTA 1981). 1970 óta az ELTE Állatrendszertani és Ökológiai tanszékén tudományos munkatárs, ill. főmunkatárs. 1992-től az egri Eszterházy Károly Főiskola Állattani tanszékén tszv. főiskolai tanár. 2000-től a Széchenyi Professzori ösztöndíjas, 2000-től habilitált egyetemi tanár. Nevéhez fűződik a hidrobiológia, tenger-ökológia szociobiológia, etológia tárgyak tanárképzésbe építése. Az oktatáson kívül fő kutatási területe a hidrozoológia és különösen a vízirovarok hirdoökológiája. A kérészek, álkérészek és tegzesek egyik legismertebb hazai specialistája. A vízirovarok táplálkozásbiológiai jelentőségét feltáró kutatásai úttörő jelentőségűek. Mintegy 60 tudományos közleménye jelent meg és fél-száz tudományos, népszerűsítő előadást tartott. Több szakbizottság tagja. Az MHT Limnológiai szakosztályának titkára (1970–1985 között) több cikluson keresztül. (Pro A. 1982)

ANTAL EMÁNUEL

(Jászárokszállás, 1931. X. 31.)

Okleveles meteorológus (1955), egyetemi doktor (1960), a műsz. tud. kandidátusa (MTA 1968), c. egyetemi tanár (1985), Állami-díjas (1988). Munkássága az Országos Meteorológiai Intézethez (ill. Szolgálatához) kötődik. Először munkatárs, főmunkatárs,

majd az Agrometeorológiai Oszt., ill. Főosztály vezetője. Később az OMSz Légműködési Intézetének tud. igazgatóhelyettese (1978–1981), az OMSz elnökhelyettese (1981–1992), 1990–1991-ben megbízott elnöke. 2005-ben miniszteri biztosként felügyelte a szervezetet. A Magyar Köztársasági Érdemrend Tisztikeresztjének birtokosa (2005). Szakmai tevékenysége az agro-, és hidrometeorológia területén döntően a növényállományok evapotranspirációjának (vízigény, öntözővízigény, természetes vízellátottság, öntözési előrejelzés) vizsgálatára irányult. Számos MTA és tud. társaság szakmai bizottságának tagja. 1970–2009 között a Gödöllői Agrártudományi Egyetem oktatója volt. Két évtizeden át a MTA Tudományos Minősítő Bizottságának tagjaként tevékenykedett.

1968–1992 között a Meteorológiai Világszervezet Hidrológiai Bizottságának tagja. 1989-től egy cikluson át a Magyar Meteorológiai Társaság társelnöke volt. Az MMT tiszteleti tagja. Munkásságát számos kitüntetéssel ismerték el, többek között megkapta a Munka Érdemrend ezüst (1978) és arany (1984) fokozatait. Hazai és külföldi publikációinak száma meghaladja a százat. A MHT Hidraulikai és Műszaki Hidrológiai szakosztálya munkájának aktív résztvevője. (VS.n.d. 1998)

ANTALNÉ ANGSTER MÁRIA

(Pécs, 1951. X. 9.)

Okleveles mérnök, 1975–1988 között a székesfehérvári KDTVIZIG hidrológus mérnöke, 1988-tól a MTESZ Fejér Megyei szervezetének munkatársa, később népművelő, hagyományörző kézművesként tagja a nagypalli Régi Mesterségek Egyesületnek és a Magyar–Japán Baráti Társaság székesfehérvári csoportjának. 1987–1989 között a MHT Közép-dunántúli területi szervezetének titkára, majd vezetőségi tagja. Főbb munkaterületei: vízrajz, vízgazdálkodás-fejlesztés, a felszíni vizek hidrológiai viszonyainak kutatása, a Balaton és Velencei-tó fejlesztési kérdései, mérnöki vállalkozások menedzselése, szakmai konferenciák rendezése. Az MHT vándorgyűléseinek rendszeres előadója volt. Több mint 20 szakdolgozatot készített, aktív műszaki szakfordító. (Pro A. 1989)

ARADI CSABA

(Celldömök, 1944. XII. 1)

Okleveles biológia-kémia szakos tanár (KLTE TTK 1969), egyetemi doktor (KLTE 1973), c. egyetemi docens (SZIE 2005). Pályafutását a KLTE tanársegédjeként kezdte, majd 1975–1984 között a Hortobágyi Nemzeti Park, természetvédelmi, majd ökológiai felügyelője. Ezt követően az OKTH Észak-alföldi Felügyelőségének igazgatója. 1988–1989 között a Tiszántúli Környezetvédelmi Víz-

ügyi Igazgatóság környezetvédelmi igazgatóhelyettese. Ezt követően 2000-ig a Hortobágyi Nemzeti Park igazgatója. 2000–2002 között a Környezetvédelmi Minisztérium főosztályvezetőjeként a Világörökség Programiroda, valamint az Ökológiai Koordinációs Iroda munkáját irányította. 2002–2005 között, nyugdíjba vonulásáig ismét a Hortobágyi Nemzeti Park igazgatója, ill. 2010-ig szakmai főtanácsadója. Munkássága révén a magyar természetvédelem elismert szaktekintélye, a Magyar Madártani Egyesület alapító tagja. Tevékenységét számos elismeréssel jutalmazták, köztük birtokosa a Köztársasági Érdemrend Lovagkeresztje kitüntetésnek (2003). 2010-ben Debrecen díszpolgárává választották. Az UNESCO MAB Nemzeti Bizottságának, a Ramsaar-i Egyezmény Magyar Nemzeti Bizottságának tagja, a Magyar Tudományos Akadémia Debreceni Akadémiai Bizottsága Természetvédelmi Munkabizottságának elnöke. 1969-től – kisebb megszakításokkal – tanít a Debreceni Egyetemen. Tudományos, szakmai tevékenysége fókuszában a hortobágyi ökológiai vizsgálatok mellett a debreceni és a Debrecen környéki élőhelyek kutatása áll, nevéhez fűződik a Nagyerdő védett területének bővítése és az Erdőpusztai Tájvédelmi Körzet létrehozása. Közel 200 magyar és idegen nyelvű publikációja az általános ökológia, a konzervációbiológia, az etológia kutatási területeire, valamint Magyarország és az Európai Unió természetvédelmi kérdéseire terjed ki. 2011-től Társaságunk Vizes Élőhely-védelmi szakosztályának elnöke. (Pro A. 2012)

ASBÓTHNÉ GERMÁN ERZSÉBET

(Felsővadász, 1956. II. 22.)

Okleveles bányamérnök (NME 1979), hidrogeológus mérnök, vízgazdálkodási szakmérnök (NME 1990). 1979-től az Észak-magyarországi VIZIG Vízrendezési osztályának előadója, majd 1982-től főelőadója. 1987–1990 között a VIZIG Hatósági osztályának csoportvezetője, a vízrendezési létesítmények vízjogi engedélyezési eljárásában és a panaszügyek kivizsgálásában vett részt. Ezt követően 2000-ig az Észak-magyarországi Környezetvédelmi Felügyelőség Hatósági osztályának csoportvezetője, majd ismét az ÉMVIZIG Vízrendezési és Tár-

sulati osztályán, ill. a Vízrendezési és Öntözési osztályán belvízvédelmi csoportvezető. A hatósági, vízrendezési, belvízvédelmi feladatok szakértője. Foglalkozott a VKI tervezési határainak, valamint a vízgyűjtők határainak harmonizációjával. Munkásságát a Vidékfejlesztési Minisztérium Sajó Elemér éremmel ismerte el (2013). A Miskolci Egyetem hallgatói diplomaterveinek számos esetben konzulense. Társaságunknak 2000 óta tagja, 2006–2011 között a Borsodi területi szervezet Vízkárelhárítási és Informatikai szakosztályánál vízkárelhárítási titkár, majd 2011-től a területi szervezet titkára. Az MHT vándorgyűléseinek gyakori előadója. (Pro A. 2014)

AUJESZKY GÉZA

(Budapest, 1937. V. 10.)

Okleveles mérnök (ÉKME 1960). 1960–1966 között a VIZITERV tervezője, illetve a VITUKI tudományos munkatársa. 1966-tól a Földmérő és Talajvizsgáló Vállalat irányító tervezője, majd szak-

osztályvezetője (1973), 1987-től a Környezetföldtani és Vízszerezési osztály vezetője. 1991–1992-ben az OVF osztályvezetője, 1992–1996 között a Környezetgazdálkodási Intézet irodavezetője, 1996–1997-ben – nyugdíjba vonulásáig – a GEOHIDRO-TERV Kft. ügyvezetője. Fő munkaterülete a mérnökgeológián belül a vízszerezés, vízkutatás, vízkészletek feltárása, építési hidrológia, talaj-, talajvíz-szennyeződések kimutatása, illetve felszámolása. Részt vett a vízépítő mérnökök és szakmérnökök képzésében mint előadó, gyakorlatvezető. Szakterületének témáiból 97 (részben társszerzőkkel írott) szakcikke jelent meg, tudományos rendezvények szervezője és előadója volt, 1961–1968 között a Magyar Hidrológiai Társaság megválasztott jegyzője, 1968–1970 között a Társaság egyik titkára, 1961–1982 között a HK szerkesztő bizottságának tagjaként tevékenykedett. (Pro A. 1988)

BAK SÁNDOR

(Debrecen, 1955. II. 8.)

Okleveles bányamérnök, hidrogeológus (NME 1978), vízellátási és csatornázási szakmérnök (1989). 1978 óta a Körös-vidéki Vízügyi Igazgatóság előadója, osztályvezetője (1985), 1998–2019 között, nyugdíjazásáig igazgatója. 2012 óta a Magyar–Román

Vízügyi Bizottság kormány meghatalmazott-helyettesi feladatait is ellátja. Kiemelkedő munkát végzett a Dél-Alföldi térségben a felszín alatti vízkészlet-gazdálkodás és vízkár-elhárítás (az 1999., 2000., 2006. évi rendkívüli Körös-völgyi árvizek elleni védekezés irányítása) területén. Tevékenységében jelentős a Kelet-magyarországi települések csatornázási, arzén mentesítési és ivóvízminőségjavítási programjában végzett munka. Irányításá-

val az igazgatóság 2002-ben elnyerte a Családbarát Munkahely címet. Elkötelezett a vízügyi múlt értékeinek megőrzése terén: a Dr. Mosonyi Emil emlékszoba, Bodoki Károly szobrának felállítása a jeles mérnök születésének bicentenáriuma, valamint számos kiadvány, ünnepség, emléktábla, több megvalósult projekt az ő kezdeményező szervezésének köszönhető. Egyebek mellett a KvVM Vásárhelyi Pál-díjának (2006), valamint a Magyar Arany Érdemkereszt Polgári tagozatának kitüntetettje (2013). Társaságunknak 1978 óta tagja, a Békés megyei területi szervezet titkára, 1999-től elnöke, 2007 óta az MHT Elnökségének, valamint – 2016-tól – a Kitüntetések Bizottságának tagja. (Pro A. 2005, BÖ.é. 2013, KJ.d. 2018)

BAKI BERTA

(Kaposvár, 1968. XI. 14.)

Okleveles építőmérnök (BME 1992), okl. építőmérnök-tanár (BME 1997). Pályafutását 1993-ban

a Közép-dunamenti Vízgazdálkodási Társulatnál kezdte, mint társulati mérnök, majd tervező. 1997–1999 között az Emitel Távközlési Rt. igazgatósági üzemeltetési osztályán műszaki ügyintéző, ezt követően 2007-ig az Alba Geotrade Zrt. közműtervezési osztályán műszaki csoportvezető. 2007-ben rövid ideig a KDTVIZIG-en vízkészlet-gazdálkodási ügyintéző, majd 2007-től a Fejérvíz Zrt. üzemviteli osztályának műszaki ügyintézője, üzemviteli osztályvezető-helyettese. Szakmai munkáját illetően az ivóvízellátás legérzékenyebb területén dolgozik, a vízminőség biztosításával jelenleg nyolcvan településen élő háromszázezer ember egészségéért felel. Irányításával vezette be a Fejérvíz Zrt. a vízbiztonsági tervezést, ill. az ezen alapuló szolgáltatás-irányítást és kontrollt. Az új vízfertőtlenítési és víztisztítási megoldások elismert szakértője. Részt vesz a szakoktatásban, konzulensként komoly támogatást nyújt a fiatal szakembereknek. Társaságunknak 2007 óta tagja, s emellett részt vesz a Fejér Megyei Mérnöki Kamara munkájában is. Az MHT és a MaVíz fórumain tartott előadásain túl számos publikációja jelent meg a szakmai kiadványokban. (Pro A. 2017)

BAKONYI PÉTER

(Tokaj, 1948. IX. 25.)

Okleveles mérnök (BME 1973), egyetemi doktor (BME 1980), PhD. (1997). 1973–1985 között a BME tanársegédje, közben másfél évig Dániában vendégkutató, 1985-től a VITUKI osztályvezetője, 1985–1992 között a Hidraulikai Intézet igazgatóhelyettese

és igazgatója. 1992–1995 között a VITUKI Consult Rt. ügyvezető igazgatója. 1996–2004 között a VITUKI Rt. vezérigazgató-helyettese, majd vezérigazgatója. 2004-től a VITUKI Kht. ügyvezető igazgató-helyettese, ill. tudományos és nemzetközi

igazgatója, 2010-ig a VITUKI Nonprofit Kft. igazgatója. Munkásságát számos kitüntetéssel ismerték el, többek között 2014-ben megkapta a Magyar Érdemrend lovagkeresztjét. Fő munkaterülete: a számítástechnika hidraulikai alkalmazása: hazai vízlépcsők üzemirányításának, szabályozott lefolyású folyók árhullám-levonulásának és jégjárásának vizsgálata, árvízvédelmi szakértői és előjelző rendszer fejlesztése numerikus modellek segítségével. Nemzetközi posztgraduális képzés keretében meghívott előadó. Az EJF c. főiskolai, valamint a BME c. egyetemi tanára (2006). A Nemzetközi Hidraulikai Kutatási Szövetség (IAHR) és a Nemzetközi Hidrológiai Szövetség (IAHS) tagja, az MTA Vízgazdálkodás-tudományi Bizottságának elnöke. 2014-től az OVf Vízügyi Tudományos Tanácsának alelnöke. Társaságunknak 1973 óta tagja, a Hidraulikai és Műszaki Hidrológiai szakosztálynak több éven keresztül titkára, 2003-ban az Elnökség választott tagja. Szakirodalmi munkásságát mintegy kéttucatnyi szakkikk, és társszerzőként írt egyetemi jegyzetek jelzik. 1975–1980 között a HK szerkesztő bizottságának tagja. (Pro A. 1980, Sch.F.é. 2008, KJ.d. 2016)

BAKSA ISTVÁN

(Budapest, 1940. II. 21.)

Okleveles közgazda (MKKTE 1964), mérlegképes könyvelő (1976), egyetemi doktor (MKKTE 1983). Különböző intézményeknél betöltött közgazdasági tevékenység után 1976-ban került az Országos Vízügyi Hivatalhoz, ill. a Környezetvédelmi és Vízgazdálkodási Minisz-

tériumba, ahol főosztályvezetői, önálló osztályvezetői beosztásokban dolgozott. 1989-től a váci Dunamenti Regionális Vízművek gazdasági igazgatóhelyettese, majd az MNB osztályvezetője. A vízügyi főhatóságnál a vízgazdálkodási ág költségvetési-pénzügyi tevékenységét irányította, majd a regionális vízmű gazdasági ügyeinek felelős vezetője. Írásai elsősorban az ágazati pénzügyi-gazdálkodási témákkal kapcsolatosak. Az MHT Számvizsgáló Bizottságának elnöke (1977), majd a Társaság Ellenőrző Bizottságá-

nak elnöke 1980–1990 között. Utóbb a MTE SZ elnökségének gazdasági ellenőre. (Pro A. 1990)

BÁLINT GÁBOR

(Dunaharaszti, 1950. III. 31. – Budapest, 2014. I. 30.)

Okleveles hidrológus-mérnök (HME 1973), vízkészlet-gazdálkodási szakmérnök (BME 1978). Négy évtizeden át megszakítás nélkül a VITUKI-ban, az Országos Vízeljáró Szolgálat osztályon dolgozott munkatársi, majd főmunkatársi beosztásokban.

1990–2008 között ovh., majd az OVSZ vezetőjeként tevékenykedett. 2008-tól a VITUKI Felszíni vizek szakágazatának igazgatója lett. Az OVSZ-nél a hidrológiai és meteorológiai adatgyűjtés és előrejelzés napi irányítója volt. Részt vett a jelenleg is használt előrejelzési modellek kidolgozásában, fejlesztésében. Mindezek mellett termenedzserként részese volt számos nemzetközi projektnek (pl. Kuwait City felszíni vízháztartás vizsgálata, a Kelet-európai országok párolgásmérő hálózatának műszaki felmérése, stb.). 1993-tól közreműködött, illetve témafelelőse volt több – az éghajlatváltozás hidrológiai következményeivel foglalkozó – vizsgálatnak. Szakmai publikációs tevékenységét mintegy 90 konferenciái és folyóirati cikk és könyvrészlet jelzi. Hosszú éveken át oktatta a hidrológiai előrejelzés és modellezés tárgyakat az ELTE, a BME és az EKF hallgatóinak. 1980-tól több éven át volt az UNESCO hidrológiai tanfolyamának (VITUKI) tanára, valamint nemzetközi szervezetek, egyetemek meghívott szakértője, vendégkutatója és -tanára. Tagja volt a Magyar Meteorológiai Társaság Választmányának, valamint ugyancsak tagként vett részt az IAHS munkájában is. 1975 óta részese volt a Társaságunkban folyó munkának, 1990–2002 között az MHT Nemzetközi Kapcsolatok Bizottságának tagja, 2004-től haláláig a Hidraulikai és Műszaki Hidrológiai szakosztály vezetőségének tagja volt. (VS.n.d. 1999, Pro A. 2011)

BALLÓ IVÁN

(Fajsz, 1922. III. 24. – Tunézia, 1983. XII. 8.)

Okleveles mérnök (BME 1946). 1947-től 1948-ig a Szegedvidéki Ármentesítő és Belvízszabályozó Társulatnál dolgozott, 1949–1965 között a szegedi VIZIG tervezőmérnöke, osztályvezetője, főmérnöke. Az Algyői vízrendszert komplex hasznosítási

programjának kidolgozója. 1966–1967 között a VIZITERV főtechnológusa, 1967-től az OVH-VIKÖZ, ill. VGI osztály-, majd főosztályvezetője. Nyugdíjba menetele után (1982) a VIZITERV szaktanácsadójaként Tunéziába ment egy új projekt szervezésére és ott is hunyt el. Legfőbb munkaterületei az építési tervezés, a komplex hosszú távú vízgazdálkodási tervezés, vízmérleg-készítés, kerettervezés. Részt vett a mongol keretterv készítésében, aktívan tevékenykedett a nemzetközi vízügyi szervezetek munkájában mind hazai területen, mind külföldön. Szakirodalmi tevékenységet is folytatott, az általa felállított geohidromechanikai modell alapján állást foglalt az alföldi talajvizek mozgásának eredetéről és okairól, jelentős szerepet tulajdonítva a rétegyomás befolyásának. Cikkei idegen nyelven is megjelentek. Kétszer is megkapta a Kiváló Újító érem arany fokozatú kitüntetését. Társaságunknak 1951 óta lett tagja, s a Szegedi területi szervezetnek 1952–1960 között sokat munkálkodó alapító titkára, majd 1964-ig ügyvezető elnöke volt. (VP.e. 1954, SE.e. 1966)

BANCSI ISTVÁN

(Hosszúpályi, 1946. XI. 6. – Szolnok, 2016. VI. 8.)

Okleveles középiskolai tanár, okl. hidrobiológus (KLTE 1971), egyetemi doktor (Summa cum laude 1973), okl. környezetvédelmi szakmérnök (VVE 1980). 1971-től állt a vízügy szolgálatában, a Dél-Dunántúli VIZIG-nél kezdte pályafutását, majd a Kiskörei Vízlépcső átadása után (1973) a Közép-Tisza vidéki VIZIG hidrobiológusa, a kiskörei, majd

1979-től a szolnoki laboratórium vezetője, 1991-től a Regionális Laboratórium és Koordinációs Iroda vezetője, a VIZIG műszaki főtanácsosa 2007. évi nyugdíjazásáig. Jelentős részt vállalt a 2000. évi tiszai cianid-szennyezés elhárításában. Ekkor kapta a Szé-

chenyi-emlékérem ezüst fokozatát. Szakmai munkássága a vízi élővilághoz kapcsolódik, ezen keresztül a Tisza vízgyűjtőjéhez. Jelentős érdemei fűződtek a Kiskörei Vízlépcső felett kialakult Tisza-tó vízminőségi- és ökológiai állapotának felméréséhez, értékeléséhez és a vele kapcsolatos problémák megoldásához. Elvitathatatlan érdemeket szerzett a tiszai hossz-szelvény vizsgálatok szervezésében és lebonyolításában, amelynek segítségével megismerhetővé váltak a folyó egész magyarországi szakaszára jellemző kémiai és hidrobiológiai folyamatok. Több állami és szakmai bizottság (DAB Környezettudományi Szakbizottság, MTA Tiszakutató Munkacsoport, MTA Jász-Nagykun-Szolnok megyei Tudományos Testülete, a Vízi Ökológiai Munkabizottság elnöke) aktív tagja és kitüntetettje volt. Több mint 60 szerzőként és társszerzőként jegyzett publikációja mellett rendszeresen tartott előadásokat is. A VHB kiadványsorozatban a kerekesférgékről (Rotatoria) két határozókönyve is megjelent (1988). A MHT Szolnoki területi szervezetének, valamint Limnológiai szakosztályának munkájában 1968-tól vett részt, rövid ideig vezetőségi tagként is. (Pro A. 1986, SchF.é. 1996)

BANCSINÉ TÓTH MÁRIA

(Eendrőd, 1948. VI. 27. – Szolnok, 2014. X. 6.)

Okleveles középiskolai tanár, okl. hidrobiológus (KLTE 1971), egyetemi doktor (JATE 1978). 1971-től állt a vízügy szolgálatában, a Dél-Dunántúli VIZIG-nél halastavi szennyvíztisztítással kezdte pályafutását, majd a Kiskörei Vízlépcső átadása után (1973) a Közép-Tisza vidéki VIZIG hidrobiológusa, csaknem 18 éven át. A Kiskörei-tározó

oxigén, nitrogén és foszfor forgalmával foglalkozott, majd a tározó bakterioplanktonjával, ill. makrofita és makrozoobentosz vizsgálatokkal. 1990-től a Szolnok megyei Víz- és Csatornamű Vállalat bakteriológiai és biológiai labor vezetője, majd az ebből alakult TECHNO-VÍZ Kft. helyettes laborvezetője volt. Elméleti és gyakorlati szakemberként egyaránt jelentős munkát végzett a VIZIG-ek területén, valamint a megyei vízművek, ill. utódszervezetei vízellátási, szennyvíztisztítási feladatainak megoldásában. Eredményes munkája megalapozta 20 tudományos közleményét, szakmai előadásait. 1966 óta volt tagja az MHT Limnológiai szakosztályának és 2004 óta volt alapító tagja a Vízmikrobiológiai szakosztálynak. (Pro A. 2000, SchF.é. 2007)

BÁNHIDY PÉTER

(Eger, 1948. VIII. 16.)

Okleveles jogász (ELTE ÁJK 1970), mezőgazdasági szakjogász (ELTE JTI). Pályafutásának kezdetén hatósági feladatokat látott el az Eger Városi Tanács VB Építési, Közlekedési, Vízügyi osztályának munkatársaként, majd csoportvezetőjeként egészen

1980-ig. Ezt követően a tarnaleleszi Egyetértés Mgtsz jogtanácsosa volt 1985-ig. Munkásságát a Heves Megyei Vízmű Vállalatnál folytatta, annak igazgatója, ill. 1994-től a részvénytársasággá alakult intézmény vezérigazgatója volt nyugdíjazásáig, 2016-ig. Ugyancsak ettől az időponttól a Heves Megyei Vízmű Zrt. igazgatóságának elnöke. Kezdeményező szerepet vállalt a Heves Megyei Kereskedelmi és Iparkamara munkájában, mint a szervezet vezetőségi tagja és elnöke. Ugyancsak vezetőségi tagja volt a Magyar Víziközmű Szövetségnek (MaVíz). Munkásságát 2008-ban a kormányzat a Magyar Köztársasági Arany Érdemkereszt kitüntetéssel ismerte el. 2003-tól Társaságunk Heves megyei területi szervezetének elnöke. (Pro A. 2012)

BARA SÁNDOR

(Monostorpályi, 1957. III. 14.)

Okleveles üzemmérnök (BME VFK 1979), okl. építőmérnök (BME 1990), gazdasági mérnök (BME 1995). Mindmáig a Tiszántúli Vízügyi Igazgatóság szervezetében dolgozik. 1975–1979 között a Talajmechanikai csoport munkatársa, majd 1991-ig az Árvízvédelmi és folyamszabályozási osztály árvízvédelmi ügyintézője. Ezt követően 2007-ig az osztály vezetője, az Igazgatóság műszaki igazgatóhelyettese, 2007–2009 között megbízott igazgató, majd a TIVIZIG igazgatója. Eredményesen dolgozott a Tisza és a Sebes-Körös töltéseinek erősítési munkáin, jelentős gyakorlatra tett szert az árvízvédelmi művek fenntartási feladatainál. Mind a védvonalakon, mind a védelmi törzsnél árvízvédekezési tapasztalatokat szerzett. Szerepel az országos vízállásmentés tervezői névjegyzékben. Tevékenysége során, kiemelkedő munkájához kapcsolódóan számos elismerésben és kitüntetésben részesült. 1998-ban a KöViM Vásárhelyi Pál-díját vehette át. Munkahelyi feladatainak ellátása mellett aktív tevékenységet folytat Társaságunkban és a Magyar Mérnöki Kamara berkein belül is. Az MHT-nak 2009 óta tagja. Jelentős szervező-irányító munkát végzett a Társaság és a Hajdú-Bihar megyei területi szervezet által Debrecenben megrendezett XXXIV. Országos Vándorgyűlés alkalmával. (Pro A. 2018)

BARANYÓ GÉZA

(Szolnok, 1928. I. 9. – Gyula, 1999. I. 13.)

Okleveles mérnök (ÉME 1953), egyetemi doktor (BME 1979). 1966–1968 közötti VITUKI-s évek kivételével 1953-tól a győri, 1955-től a gyulai 1958-tól a pécsi, de zömmel (1968-tól 1975-ig) a gyulai VIZIG mérnöke, szakaszmérnöke, tervezési osztályvezetője, igh. főmérnöke. Ezt követően 1976-ig mint a Körösi Vízgazdálkodási Társulat igazgatója irányította a belvízvédelmet, majd újra a KÖRVIZIG-en osztályvezető. Zömében sík-, kisebb részt hegy-, dombvidéki vízrendezési munkássága

mellett részt vett a dunai, drávai és Körösök menti ár- és belvízvédelemben, így Békés városánál tevékeny részese, irányítója volt az 1970. évi rendkívüli árvíz elleni védekezésnek és a helyreállítási munkáknak. Később talajmechanikai és környezetvédelmi kérdésekkel foglalkozott. 1983-ban kidolgozta az árvédelmi töltések holtmeder keresztmetszései talajmechanikai feltárásokkal kombinált komplex minősítési módszerét. Egyike volt a Békés megyei területi szervezet legrégebbi MHT tagjainak. Rendszeres előadója volt a MHT központi és területi rendezvényeinek. Több mint 30 szakcikke jelent meg. (BÖ.é. 1986)

BARCS SÁNDORNÉ

(Túrkeve, 1947. VIII. 17.)

Okleveles mérnök (BME 1971), vízépítési szakmérnök (1985), építőipari gazdasági mérnök (1992). Szakmai munkásságát a Budapesti Geodéziai és Térképészeti Vállalatnál kezdte 1970-ben, majd a KEVITERV Szolnoki Irodájánál tervező, ezt követően a Közép-Tiszavidéki VIZIG Vízgazdálkodási osztályának osztályvezető-helyettese, ill. 1982-től a Vízrendezési, Vízhasznosítási és Társulati osztály vezetője. Munkájában az államigazgatási feladatokhoz kapcsolódó tevékenységen túl, a beruházások bonyolítása és az ár- és belvízvédekezés védelemvezető helyettesi teendőinek ellátása tartozott. Külön kiemelendő az a kimagasló munka, melyet az 1999, 2000 és 2001. évi rendkívüli ár- és belvízvédekezés során végzett, de egyedülálló az a jó szervezési készséget igénylő munkája is, melyet a 2002. évi aszály idején mutatott. Tagja volt a VTT program megalapozását végző „Szolnoki Műhely”-nek. Kutatói, tervezői és szakirodalmi munkássága során mintegy 20 projektben vett részt. Társaságunknak 1972-től tagja, tevékenységét a Mezőgazdasági Vízgazdálkodási szakosztályban fejtette

ki. A Szolnok megyei területi szervezet Mezőgazdasági Vízgazdálkodási szakosztályának vezetőségi tagja, előadásainak szervezője, s rendezvényeinek rendszeres előadója. 1999-ben a Társaság Elnökségének tagjává választották. (Pro A. 1998, SchF.é. 2008)

BÁRDI PÁL

(Győr, 1942. IV. 17.)

Okleveles mérnök (ÉKME 1965), mg. vízügyi szakmérnök (GATE 1980), egyetemi doktor (1981). Szakmai pályafutását 1965-ben az Észak-dunántúli Vízügyi Igazgatóságnál (Győr) kezdte, ahol kivitelezőként, építési osztályvezetőként dolgozott

1973-ig, ezt követően Algériában két évig egy tartományi vízügyi szervezetnél tervezési és beruházási ov. volt. Visszatérése után nyugdíjazásáig a győri VIZIG vízrendezési ov.-je. 2003-tól magánmérnök. Társaságunknak 1965-től szakosztályi, valamint vezetőségi és bizottsági tagja, 2011–2015 között a Győr-Moson-Sopron Megyei Mérnöki Kamara Vízügyi Szakcsoportjának elnöke, s alelnökként részt vett a MAE Vízgazdálkodási szakosztályának munkájában. Munkásságát a KHVM Vásárhelyi Pál-díjjal ismerte el (1993). (Pro A. 2002, SchF.é 2007)

BARKÁCS KATALIN

(Budapest, 1947. V. 9.)

Okleveles vegyész (ELTE TTK 1970), természettudományi doktor (ELTE 1974). Pályáját 1970-ben a Tata-bányai Szénbányák VIDUS (később FŐGÉP) gyáregységében vegyész-mérnök-ként kezdte. Kutatási koordinátorként víz- és szennyvízművek üzemeltetése (vízkezelés és vízminősítés), ásványi nyers-

anyagok környezetvédelmi hasznosítása képezték főbb feladatait. 1988-tól az ELTE TTK Kémiai Tan-
székcsoportjának, később Kémiai Intézetének adjunktusaként dolgozott 2006-ig. Részt vett előadások és laboratóriumi gyakorlatok szervezésével és tartásával vegyész, kémia, kémiatanár, környezet-
tan, környezettan tanár, környezettudomány szakos hallgatók oktatásában. Posztgraduális képzésben részesülő humánokológus, környezetbiológus és kémiatanár szakos, valamint külföldi hallgatók részére angol nyelvű környezetvédelmi, vízminősítés és vízkezelés tematikájú előadásokat és laboratóriumi gyakorlatokat tartott. Összességében 100-nál több víz-témával foglalkozó hallgató diplomamunkájának volt témavezetője. Főbb kutatási területei: különböző víztípusok minősítése és tisztítás-technológiája, természetes és mesterséges szorbensek környezetvédelmi hasznosítása, biomonitoring; szerves és szerves mikro-szennyezők meghatározása élővizekben, biomassza aerob és anaerob fizikai-kémiai és biológiai hasznosítása, környezetvédelmi eljárások intenzifikálása. 1971 óta Társaságunk Vízminőségi és Víz-
technológiai szakosztályának tagja, 2011-től részt vesz a szakosztály vezetőségének munkájában. Munkásságát számos kitüntetéssel, többek között az OTDT Mestertanár Aranyérmével ismerték el. (Pro A. 2014)

BARNA ALADÁR

(Budapest, 1923. VII. 2. – Budapest, 1998. I. 12.)

Okleveles mérnök (BME 1951), okl. gazdasági mérnök (ÉKME 1960), vízellátási és csatornázási szakmérnök (BME 1969). 1947-ben – egyetemi tanulmányai mellett – a Dunai Állami Kotrásoknál, majd 1949–1950 között az OVgH-ban szolgált. 1951–1958 között a MEVITERV, ill. annak jogutódja, a VIZITERV tervezője. 1958-tól 1960-ig az OVH főmérnöke. 1960-tól az OT csoportvezetője, a víz-
ügyek referense, 1983-ban mint tervhivatali tanácsos ment nyugdíjba. Széles körű ismeretekkel

rendelkezett a vízgazdálkodás csaknem valamennyi ágazatában, különösen a távlati tervek (Országos Vízgazdálkodási Keretterv, A vízgazdálkodás és az energiagazdálkodás nagy távlatú fejlesztése, stb.) készítésében, amelyeknél kidolgozta az egyéges hidroökonómiai szemlélet alkalmazásának módszerét (1974). Munkásságából a vízgazdálkodási ágazatnak a népgazdasági tervezés irányítási rendszerébe való illesztésében, a vízgazdálkodási és népgazdasági tevékenység összehangolt fejlesztésében elért eredményeit kell kiemelni. Szakértői tevékenységet végzett az OMFB-ben, a KNEB-nél, óraadó és gyakorlatvezetői teendőket látott el a BME-en. Társszerzőként közreműködött – önálló alkotóként is publikálva – több mint 20 szakvélemény, tanulmány, cikk megírásában, előadott szakmérnöki kurzusokon. Az MHT Oktatási Bizottságának tagja, a Vízgazdálkodási szakosztály vezetője tagja, 1982–1987 között az MHT Szeniorok Tanácsának titkára, 1987-től haláláig elnöke volt. (Pro A. 1978, Tt. 1989)

BARNA BERTALAN

(Nyíregyháza, 1931. V. 29.)

Okleveles mérnök (ÉKME 1963), vízellátási és csatornázási szakmérnök (BME 1969). A nyíregyházi VIZIG-nél (ill. annak jogelődjénél a Nyíregyházi Vízgazdálkodási Körzetnél) kezdi vízügyi szolgálatát. Itt 1950–1967, valamint 1974–1976 között a Területi Vízügyi

Felügyelet vezetőjeként dolgozott. 1968-tól 1974-ig az OVH csoportvezető főmérnöke, majd 1976-tól a VGI osztályvezetője, a KGI főmunkatársa nyugdíjba vonulásáig (1990). Ezt követően tíz éven át a KGI Környezetvédelmi Tájékoztató Szolgálat közönségszolgálati irodájának szakértője, a Környezetvédelmi Klub titkára. Pályája során alapos járatosságot szerzett a vízrendezés, öntözés, tározás és az árvízvédelem területén, különösen pedig a vízkészlet-gazdálkodás elméleti és gyakorlati kérdéseinek megoldásában, műszaki-jogi-igazgatási összefüggéseinek kidolgozásában, a távlati tervezés munkáiban (II. Vízgazdálkodási Keret-

terv). Nyugdíjasként a KGI környezetvédelmi alapozó munkáiban vett részt a vg. környezeti tervezése és szabályozása, továbbá a környezetvédelmi információs rendszer és igazgatás fejlesztése területén. Munkakörével kapcsolatban több tucat cikket írt, számos tanulmányt készített. Az MHT Nyíregyházi területi szervezetének alapító tagja, 1964–1968 között titkára, utóbb (1980-tól) a Vízgazdálkodási szakosztály vezetőségi tagja, akit szakosztály tagja 1986–1990 között a HK szerkesztőbizottságába, valamint a Diplomaterv Bíráló bizottságába delegált. 1991-től 1993-ig a HT szerkesztő bizottságának tagja. (Pro A. 1984, BÖ.é 1992)

BAROSS KÁROLY

(Győr, 1951. V. 31.)

Okleveles mérnök (BME 1976), okl. szaküzem-gazdász (KVIF 1991). Egyetemi tanulmányainak befejezése után folyó- és tószabályozási előadó az Észak-dunántúli Vízügyi Igazgatóságnál. A VIZIG-nél dolgozva az árvízvédelem, majd vízkészlet-gazdálko-

dás területén fejti ki szakmai tevékenységét. 1991–2009 között az Igazgatóság műszaki igazgatóhelyettesi feladatait látta el. Az ezredvégi tiszai és dunai árvizek elleni védekezésben nyújtott kiemelkedő teljesítményéért 2001-ben a Magyar Köztársaság Ezüst Érdemkeresztje kitüntetést kapta. 2009–2012 között a Közép-Duna-völgyi Vízügyi Igazgatóság igazgatója. 2012–2015 között az OVF szervezetében vízkárelhárítási referens, főosztályvezető, 2015-től nyugdíjas. Társaságunknak 1976 óta tagja. 1996–2009 között a MHT Győri területi szervezetének elnöke. 2011-ben részt vett a Társaság Közép-Duna-völgyi területi szervezetének újjáalakításában, amelynek 2011–2014 között elnöki feladatait látta el. 1996-ban alapító elnöke volt a Győr-Moson-Sopron Megyei Mérnöki Kamarának, és jelentős szerepet játszott a Magyar Mérnöki Kamara, mint köztestület megalakításában is. 1996-tól 2003-ig vezette a Megyei Kamarát. A MMK Vízgazdálkodási és Vízépítési Tagozatának elnö-

kévé 2005-ben választották. 2009-ig tartó vezetése alatt jelentősen kibővült a Tagozat kapcsolatrendszere. Ez idő alatt született együttműködési megállapodás a MHT és a Tagozat között. A MMK 2004-ben munkásságát Zielinski Szilárd-díjjal ismerte el. 2012-ben a MHT alelnökévé választották. (VS.n.d. 1996, Pro A. 2000, SchF.é 2009, KJ.d. 2018)

BARTHA ISTVÁN

(Budapest, 1919. VI. 17. – Budapest, 2009. VIII. 23.)

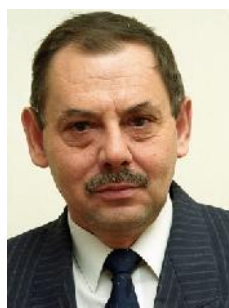
Okleveles mérnök (BME 1950), egyetemi doktor (BME 1973), a műsz. tud. kandidátusa (MTA 1994), aranydiplomás mérnök (2000). A családi hagyományokat követve elvégezte a Bólyai János Katonai Akadémiát (1940), s a világháborúban műszaki

tisztként kiérdemelte a vitézi címet. A háború után beiratkozott a budapesti műegyetemre, s azt elvégezve szakmai pályafutását a LAKÓTERV-nél és a Földmérő és Talajvizsgáló Irodánál kezdte el 1950–1954 között tervezői, majd osztályvezetői munkakörökben. 1954-től 1979-ig, nyugdíjba vonulásáig a MÉLYÉPTERV szakosztály-, osztályvezetője, szakági főmérnöke. Tevékenységének eredményeként valósultak meg Magyarországon az ötvenes években a toronycsepegtető-testek. Működése fő szakterületének – az ipari szennyvíztisztítási technológiák kialakításával, a különféle szennyvizek kezelésével, a mezőgazdasági nagyüzemek szennyvizeinek hasznosításával foglalkozó gazdag fejezetek – témakörében rendszeres előadó volt a Budapesti Műszaki Egyetemen, az Ybl Miklós és a Pollack Mihály műszaki főiskolán, valamint a MÉM Továbbképző Intézetben. E szakterületeket illetően több kiadványa jelent meg az intézet kiadásában, cikkeinek száma meghaladta a harmincat. Az „*Iszapsűrítés*” c. magyar szabadalma mellett 11 külföldi állam szabadalmának tulajdonosa, több újítását sikeresen alkalmazták. 1963–1964 között biogáz témájú építési

és kísérleti munkákat irányított Indiában. Az 1999-ben elfogadott „*Települések szerves hulladék komplex kezelése félszáraz termofil erjesztéssel*” c. (két társával közös) szabadalma a mezőgazdaság számára iránymutató, gazdaságos és az EU szabályoknak megfelelő eljárás lett. Az 1960–70-es években számos társasági előadással járult hozzá a szakmai ismeretanyag fejlesztéséhez. A MHT Szeniorok Tanácsának titkára 1987–1998-ig, 1998-tól haláláig elnöke. A rendszerváltás után részt vett a Magyar Mérnöki Kamara szervezésében, a Vízgazdálkodási és Vízépítési Tagozat megalkotásában, érdemeit a Kamara örökös tiszteletbeli tagságával ismerték el. (Pro A. 1977, Tt. 1989)

BARTHA PÉTER

(Debrecen, 1947. V. 13. – Debrecen, 2011. II. 15.)

Okleveles erdőmérnök (EFE 1970), okl. vízgazdálkodási szakmérnök (BME 1985), egyetemi doktor (BME 1987). Szakmai tevékenysége alapdiplomájának megszerzése óta a debreceni VIZIG-hez kötődik, ahol először a Geodéziai csoport vezetője,

majd a Vízrendezési- és Vízhasznosítási osztály főelőadója, később vezetője. 1992-től az Igazgatóság igazgatóhelyettes főmérnöke egészen 2007. évi nyugdíjba vonulásáig. Munkásságáért megkapta a Magyar Köztársasági Érdemkereszt Arany fokozatát (2007). Szakmai feladatai közül kiemelhetők a Tisza menti térség fejlesztési tanulmánya, a Berettyó monitoring rendszerének kidolgozása és megvalósítása, a Nyugati Főcsatorna koncessziós pályázata, vízgazdálkodási létesítmények fenntartásához szükséges technológiai normatív ráfordítások kidolgozása és a költségigények becslése. Számos árvízi védekezés irányításában kapott meghatározó szerepet. 1990–1993-ban az MHT Hajdú-Bihar megyei területi szervezetének titkára, 1994-től elnöke. (Pro A. 1999)

BARTHA TIBOR

(Kisvárdai, 1924. IV. 13. – Budapest, 1989. II. 8.)

Okleveles mérnök. Katonai szolgálata, hadifogsága és egyetemi tanulmányai után, mérnöki munkásságát a Hídépítő Vállalatnál kezdte, majd 1953-tól a Bánya- és Energiaügyi Minisztériumban folytatta. 1955-től 1966-ig az OVF munkatársa, ezt követően az OVF-VIKÖZ Vízműveléssel Felügyelet vezetőjének helyetteseként működött. 1970–1985 között nyugdíjba meneteléig a Fővárosi Vízművek osztályvezetője, tanácsadója. Szakterülete a víz-tisztítás, a szennyvízelvezetés és -hasznosítás, a vízminőség-védelem, valamint az ezzel kapcsolatos műszaki fejlesztés volt. Az 1950-es évek elején lett tagja az MHT-nak, 1953-ban a frissen alakult Szennyvíz szakosztály alapító titkárává választották. 1958–1964 között a Társaság egyik központi titkára, s mint ilyen tagja a HK szerkesztő bizottságának. A Társaság 1971. évi közgyűlésén támogatta Hajdú György javaslatát egy Vízellátási szakosztály megalapítására. (VP.e. 1958)

BARTOS SÁNDOR

(Dég, 1930. VI. 9.)

Okleveles aranydiplomás mérnök (BME 1954), egyetemi doktor (BME 1971). 1954–1955 között a Borsod Megyei Tanácsnál dolgozott, ezt követően két évig a Város- és Községgazdálkodási Minisztérium Köz-mű Főigazgatóságának területi mérnöke volt, további munkahelyei a Földmérő és Talajvizsgáló Vállalat, a MÉLYÉPTERV Vízbeszerzési osztálya, az ÉTI, a Közmű- és Mélyépítő Vállalat, majd 1972-től nyugdíjba meneteléig az YMÉMF-n főiskolai tanár, tanszékvezető, 1981-től intézetigazgató, 1978–1985 között ugyanitt főigazgató. Szakmai tapasztalatait a mélyépítés terén szerezte és tudását az oktatásban hasznosította. A BME Továbbképző Intézetének, szakmérnöki tanfolyamainak rendszeres előadója. Számos egyetemi, főiskolai jegyzet, tankönyv szerzője, társszerzője, több mint 30 szak-

cikket publikált a dúcolási technológiák, földmunkák, földművek alapozása, műtárgyépítés, mélyépítés új módszerei stb. témákban. A korszerű dúcolatok és építési technológiák c. jegyzetéről Akadémiai-díjat kapott 1979-ben. 1954–1964 között az MHT egyik központi titkára. (VP.e. 1960)

BARTSCH LAJOS

(Kiskunfélegyháza, 1910. II. 18. – Szeged, 1990. IV. 13.)

Okleveles mérnök (JNMGE 1936). Mérnöki munkásságát a M. kir. Öntözésügyi Hivatalban kezdte, építésvezetőként részt vett a hódmezővásárhelyi öntözőrendszer, ill. a ludvári szivattyútelep építésében. Ennek 1947. évi átadásakor kormánykitüntetésben

részesült. A háború után az Országos Öntözésügyi Hivatal mérnöke, majd ennek megszüntetésekor, 1948-tól a Szegedi Vízgazdálkodási Körzet munkatársa, 1953-tól a jogutód Szegedi VIZIG-en a hódmezővásárhelyi kirendeltség vezetője, aztán a Vízhasznosítási osztály csoport-, majd osztályvezetőjeként irányította a dél-alföldi vízhasznosítási tevékenységet, az öntözés és halastó-gazdálkodás fejlesztését. 1954-ben újabb kormánykitüntetést kapott az öntözőtelepek megvalósítása és üzembe helyezése érdekében végzett munkájáért. Tevékeny szerepet töltött be a vízügyi hatósági, jogi és államigazgatási tevékenység előmozdításában. Alapító és vezetőségi tagja volt a MHT első vidéki szervezetének, a Szegedi területi szervezetnek, amelyben aktív szerepet játszott. Váratlan halála miatt csak posztumusz elismerést kaphatott. (Tt. 1990.)

BASICS FERENC

(Szeged, 1953. XII. 9.)

Okleveles vegyész (JATE TTK 1979), műszer analitikai szakmérnök (BME 1984). Első munkahelye 1979-ben a Csongrád megyei Víz- és Csatornamű Vállalat szentesi laboratóriuma volt, majd 1990-től

a Csongrád megyei ÁNTSZ, utóbb, 1994-től a Basics Víztechnológiai Kft. (Szeged) laboratóriumának vezetője, ill. ügyvezetője. 1998-tól az Aqualabor Kft. (Sándorfalva) ügyvezetője 2015. évi nyugdíjba vonulásáig. Az ivóvízminőség javító programhoz kapcsolódóan a nevéhez fűződik a szivacslovedékes, a műszaki- és vízminőség romlás veszélyt elhárító ivóvízhálózat tisztítási technológia korábrinál hatékonyabb alkalmazásának kidolgozása. Módszere széles körben alkalmazható közüzemi és üzemi vízellátó rendszerek esetében. A korszerű műszeres vízvizsgáló módszerek kidolgozásával érdemben elősegíti az akkreditált ivóvíz vizsgálólaboratórium működését. Társaságunknak 1997 óta tagja és a területi szervezet, valamint a Vízminőségi és Víztechnológiai szakosztály vezetőségi és műszaki tanácsának tagjaként a rendezvények aktív szervezője és résztvevője. (Pro A. 2018)

BECKER KÁROLY

(Budapest, 1926. X. 1.)

Okleveles mérnök (1950), mérnök-közgazdász (1966), aranydiplomás mérnök (2000). Munkásságát a MÉLYÉPTERV-nél (1950–1957) kezdi, mint irányító tervező. 1957–1959 között a Kommunális Mérnök Munkaközösség titkára, majd 1959–1980 között a

Fővárosi Vízműveknél tervező, csoportvezető, közben több évig az OVH által Tanzániába kiküldött szakértő. 1979–1981 között a VITUKI tud. főmunkatársa. 1986-ban a Vízművek műszaki főtanácsosaként vonult nyugdíjba. Munkássága a vízellátás témaköréhez kapcsolódik, jelentős tervezési munkák résztvevője, a Fővárosi Vízművek szakértője. Szakirodalmi tevékenységéből kiemelkedő a külföldi szakmai publikációk hazai ismertetése (mintegy 80 db). 1971–1974 között a Vízellátási szakosztály titkára, 1978-tól Társaságunk titkára, majd főtítkárrá helyettese 1985–1989 között, aki több cikluson át gondoskodott az MHT folyó ügyeinek zökkenőmentes ellátásáról, a Társaság képviselőteréről a MTESZ-ben és tagesgyűléseiben, valamint különféle szerveknél és rendezvényeken. Nevéhez fűződik számos nagyrendezvény

előkészítése és lebonyolítása. 1984–1988-ban a Társaság Szakértő Bizottságának tagja. 1971–1986 között a HK szerkesztő bizottságának tagja. (MTESZ.d. 1987, BÖ.é. 1991)

BÉKÉSI ISTVÁN

(Szolnok, 1963. V. 30.)

Okleveles mérnök (BME 1987), közgazdasági mérnök (PSZF 1998). Szakmai pályafutását 1987-ben a Közép-Tisza vidéki Vízügyi Igazgatóságnál (Szolnok) kezdte, majd 1990–1993 között a Közép-Tisza vidéki Környezetvédelmi Felügyelőség csoportvezetője.

Ezt követően újra a VIZIG-nél vízgazdálkodási, ill. vízrendezési és társulati ov. Részt vett a Közép-Tisza vidéki holtágak felmérésében, a vízminőségi kárelhárítási terv, valamint az Víz Keretirányelv területi feladatainak elvégzésében, s munkája során nagy gyakorlatot szerzett a tiszai, dunai, valamint Körösök menti árvíz- és belvízvédekezés területén. Társaságunknak 1987-től tagja, a területi szervezet Vízgazdálkodási szakosztályának elnöke, 1999-től az MHT Vízgazdálkodási szakosztályának vezetőségi tagja. Publikációs tevékenysége a térség vízgyűjtő-gazdálkodási és -tervezési, valamint vízellátási-vízminőségvédelmi kérdéseivel kapcsolatos. (Pro A. 2015)

BÉKÉSI /DRENTYE/ JÁNOS

(Budapest, 1925. X. 23. – Budapest, 2010. I. 11.)

Okleveles mérnök (BME 1950). 1946–1950 között a MÁV alkalmazásában állt, majd 1951-ig rövid ideig az OVgH, ill. 1951–1954 között a VIZITERV munkatársa. 1954–56-ig aspiráns. 1958-ig a VITUKI, 1958–1959 között az FTV mérnöke, ezt követően 1967-ig a VIZITERV irodavezetője, majd 1967-től 1976-ig az OVH VIKÖZ igazgatóhelyettese, mb. igazgatója. 1976–1979 között újra a VIZITERV irodavezetője. 1979-től 1988 végéig,

nyugdíjba menetelég az ÉVM osztályvezető helyettese, 1989–1990 között a KVM és a BM közműnyilvántartással kapcsolatos tanácsadója, 1991–1992 között a TREND Kft. szakértője, 1993-tól a Veresegyház Polgármesteri Hivatal szennyvizekkel foglalkozó szakfőtanácsosa.

Munkaterülete először a MÁV háborús kárainak újjáépítése volt. 1950-ben kezdte vízügyi munkásságát, ahol kezdetben építésvezetéssel, majd vízügyi létesítmények tervezésével, vízgazdálkodással, vízkészlet-gazdálkodással foglalkozott. Intézményvezetőként irányította a mongol vízgazdálkodási keretterv munkáit, valamint a II. Vízgazdálkodási Keretterv elkészítését. Oktatott a Műegyetemen. Mintegy 10 publikációja jelent meg, 1952-től haláláig a Hidrológiai Közlöny technikai szerkesztője, 1950–1952 között a MHT titkára. (VP.e. 1955, Pro A. 1978, BÖ.é. 1989, MTE SZ Emlékérem 1995, Tt. 2000)

BÉLTEKY LAJOS

(Mándok, 1901. IV. 24. – Budapest, 1980. XII. 12.)

Okleveles gépészmérnök (KJM 1925). 1925–1929 között elektromos vállalatoknál (pl. a Magyar Wolfram Lámpagyárnál) dolgozott, majd több minisztériumban (FM 1929–1931, KM 1931–1936, IpM 1936–1946, ÚM, ill. ÉKM 1946–1949, OVgH 1949–

1952, BEM 1952–1953) működött, 1954-től az Országos Földtani Főigazgatóság csoportvezetője, 1964-től 1975-ig a VITUKI Mélységi vizek osztályának tudományos osztályvezetője. 1936-tól foglalkozott kútfúrásokkal, mélyfúrású kutak problémáival, a falusi vízellátással. Mint az államosított kútfúró vállalatok műszaki felügyelője részt vett az első magyar kútszabvány kidolgozásában. A „Mélységbeli vízkészletek számbavétele” c. dolgozata úttörő jellegű. Nevéhez fűző-

dött a hazai falusi „törpe vízművek” fogalmi meghatározása és a kapcsolódó műszaki program kidolgozása. A hazai kútfúrás műszaki színvonalának emelése érdekében és az ország hévízkincsének gazdaságos hasznosítására történt intézkedések tudományos megalapozása terén kima-gasló munkát végzett. 1949-től 1979-ig éves beszámolóokban állította össze a hazai kútépítés eredményeit. Szakirodalmi munkásságát csaknem 100 publikáció és több mint 300 szakértői vélemény fémjelzi. Szerkesztője volt a VITUKI által 1966-ban és 1971-ben megjelentetett „Magyarország hévízkútjai” c. kiadványnak. A MHT Vízellátási és Hidrogeológiai szakosztályának, Tudományos Bizottságának több éven keresztül vezetőségi tagja. (BÖ.é. 1960, Tt. 1974)

BENCZE KÁZMÉR

(Almásháza, 1932. I. 8.)

Okleveles mezőgazdasági mérnök (GATE 1956). 1956-tól 1963-ig a bácsbokodi gépállomáson mezőgazdász, mb. igazgató. 1963–1994 között a bajai VIZIG munkatársa, ahol a vízhasznosítási szakágazatban előadói beosztással kezdte szolgálatát,

majd 1992. évi nyugdíjazásáig a Vízrendezési-Vízhasznosítási és Társulati osztály vezetője. Részt vett, ill. szakmai felügyeletet gyakorolt a VIZIG területén megvalósult nagyüzemi öntözések felett. Foglalkoztatja a szennyvízelhelyezés, ill. öntözés, halászati vízhasználatok, növényevő halak telepítése stb. Írásai az öntözéssel, valamint a mezőgazdasági szennyvizek halászati hasznosításával kapcsolatosak. Több szakmai bizottság tagja, az 1991 őszétől az újjáalakult CIGR Magyar Nemzeti Bizottságának tagja, a bajai nyári egyetemek egyik szervezője. Munkásságát 1992-ben Baross Gábor-díjjal ismerték el. 1965-től kezdve alapító tagja a MHT Bács-Kiskun megyei területi szervezetének. A Hidrológiai Tájékoztató szerkesztőbizottságának a Területi szervezet által delegált tagja 1981–1985 között. A Társaság Mezőgazdasági Vízgazdálkodási szakosztályának vezetőségi tagja. (Pro A. 1988)

BENCZS ZOLTÁN

(Kaposvár, 1967. II. 8.)

Okleveles mérnök-informatikus (GDF 2005), ár- és belvízvédelmi szakmérnök (EJF 2012). Szakmai munkásságát 1985-ben a Dél-dunántúli Vízitársulatok Egyesülésénél kezdte, 1992–1993 között a MÉLY-ÉPÍTŐ Kft. főépítésvezetője, ezt követően a Dél-

dunántúli VIZIG területi felügyelője, majd kaposvári szakaszmérnöke, a Somogy megye területén lévő állami vízi létesítmények üzemeltetésének irányítója. 2018-tól az OVF munkatársa. Társaságunknak 2007-ben lett tagja, 2008–2014 között a Somogy megyei területi szervezet titkára, 2014-től elnöke. (Pro A. 2014)

BENCSIK BÉLA

(Békésszentandrás, 1925. VII. 31. – Szentendre, 1998. VII. 10.)

Okleveles mérnök (1955). Állami szolgálatát 1946-ban kezdte az Országos Öntözésügyi Hivatalban, majd különböző beosztásokban 1961-ig az OVGH, KPM és OVF szervezetében működött. 1961–1970 között a győri Észak-Dunántúli VIZIG igazgató-he-

lyettes főmérnöke, majd 1970-től 1986-ig – nyugdíjba vonulásáig – az OVH főosztályvezetőjeként az ország árvízvédelmének és folyószabályozásának legfőbb irányítója. Vezetésével határozta meg az ország folyóinak mértékadó árvízszintjeit, elkészültek a korszerűsített fejlesztési, lokalizációs mentési és kiürítési tervek. Az osztrák és jugoszláv határ menti vízügyi bizottságok tagja, ill. a meghatalmazott helyettese volt. 1965-től részt vett minden országos jelentőségű árvízvédekezésben, a helyszíni védekezés irányításában, a központi szakirányításban, esetenként mint a kormánybiztos megbízottja. Az 1970. évi nagy tiszai árvíz után Munka Érdemrend arany fokozatú kitüntetésben

részesült (az évek során ezt a kitüntetést még kétszer megkapta). Az árvízvédelemmel kapcsolatban (beszámolók, védekezési tapasztalatok, fejlesztési irányelvek stb.) több cikke és tanulmánya látott napvilágot. 1980-ban munkásságát Eötvös Lóránd-díjjal ismerték el. Az MHT Győri területi szervezetének 1962-től alelnöke, 1963–1975 között elnöke, majd a Társaság Árvízvédelmi és Belvízvédelmi szakosztályának elnöke 1975-től 1985-ig. 1986–1990 között az MHT elnöke. (BÖ.é. 1979, MTE SZ.d. 1984, VP.d. 1991)

BENDEFY /1934-IG BENDA/ LÁSZLÓ

(Vasvár, 1904. VII. 17. – Budapest, 1977. VIII. 13.)

Okleveles mérnök (KJM 1928), földtan-földrajz, őslénytan egyetemi doktor (1929), a műszaki tud. doktora (ÉKME 1958), akadémiai doktor (MTA 1970). 1924–1928 között a szombathelyi múzeum munkatársa, majd 1928-tól a Pest megyei Dunavölgyi Lecea-

poló és Öntöző Társulatnál dolgozott, mint mérnök. 1928–1929-ben a MÁV szakértője. 1929-től a PM kötelékében dolgozott. 1931-ben a Háromszög-élő Hivatalhoz került, és mérnöki képzettségét geodétaként hasznosította. Geodéziai tevékenysége során felismerte a felsőrendű szintezési mérési adatok összefüggését a jelenkori kéregszerkezeti mozgásokkal. 1959-től, a VITUKI tud. főmunkatársaként kezdett vízügyi kérdésekkel foglalkozni, különösen a hidrológia és hidrográfia (vízügyi térképek) történeti előzményei foglalkoztaták. 1971-ben vonult nyugdíjba a VITUKI-tól, de mint szaktanácsadó továbbra segítette azt a munkát, amit még ő indított el. A Magyarhoni Földtani Társulat szakosztályi alelnöke, majd a *Magyar Geodéziai Bibliográfia* főszerkesztője volt. Tagja volt az MTA 1974-ben alakult Tudomány- és technikatörténeti komplex bizottságának. A tudománytörténet és a technikatörténet (pl. geodézia-történet, kartográfiatörténet, mérnöktörténet) területén nagyszámú alapvető tanulmánya, bibliográfiája és biográfiája jelent meg. Jelentősek hazai és külföldi levéltári kutatásai. A MFT Hidrológiai

szakosztályának 1947-ben lett tagja és 1961-től vett részt a MHT Hidrogeológiai szakosztályának munkájában. Rendszeresen publikált vízszabályozás-történeti cikkeket a HK, valamint a HT hasábjain. Műveinek bibliográfiája több mint 800 tételt tartalmaz. (MTE SZ d. 1978)

BENEDEK PÁL

(Mezőtúr, 1924. XI. 17. – Budapest, 2016. VII. 23.)

Okleveles mérnök (JNMGE, 1947), a műszaki tud. kandidátusa (MTA 1970), akadémiai doktora (MTA 1983), c. egyetemi docens (BME 1980). 1948-tól 1964-ig az ÁMTI, ill. a MÉLYÉPTERV munkatársa, 1964-től 1984-ig a VITUKI tudományos munkatársa, főosztályvezetője, majd 1975–1984 között a Vízminőségvédelmi Intézet igazgatója. 1989-ben megalapította a VITUKI (VTK) Innosystem Kft.-t, ahol haláláig a cég elnökéként dolgozott. Míg korábban híd-, mély- és magasépítési szerkezetek tervezésével foglalkozott, később szennyvíz-technológiai és vízminőségi kutatásokat végzett és irányított, környezetvédelmi témák foglalkoztatták. A BME meghívott előadója. Különösen jelentős a nemzetközi szervezetekben (pl. WHO, IAWPRC, stb.), ill. azok magyar nemzeti bizottságaiban végzett szakértői és irányítói munkája. A hazai munkásságát kiterjedt nemzetközi szakmai kapcsolatrendszere is segítette. A vezetése alatt működő Vízminőségvédelmi Intézet az ágazat nemzetközi kapcsolatainak bölcsője lett. Számos hazai és külföldi kongresszus aktív résztvevője, előadója volt. Szennyvíz-technológiai és vízminőségi témákban részt vett 3 szakkönyv megírásában, mintegy negyedszáz tanulmánya jelent meg magyar, angol, német és lengyel szaklapokban. 1976-ban Eötvös Lóránd-díjat kapott. 2001-ben kitüntették MaVíz által akkor frissen alapított Reitter Ferenc-díjjal. A Vízkémiai és Víztechnológiai szakosztálynak több cikluson át vezetőségi tagja volt. (VP.e. 1963, VS.n.d. 1983)

BENKOVITS FERENC

(Ebed, 1919. XI. 21. – ?)

Okleveles vízmester (1947), okl. mérnök (ÉKME 1959). Vízügyi tevékenységét 1943-ban az Ebedfoki, majd a Közép-Duna-jobbparti Árvízmentesítő és Belvízlevezető Társulatnál kezdte, 1948–1970 között a budapesti VIZIG alkalmazásában állt, különböző, végül osztályvezetői beosztásban. Ezt követően az ÁBK SZ-nél dolgozott mint főosztályvezető, majd szakfelügyeleti vezető, 1979-ben történt nyugdíjba meneteléig. Nyugdíjasként az OVH, utóbb a Környezetvédelmi és Vízgazdálkodási Minisztérium központi ügyeletén teljesített szolgálatot. Eleinte főleg öntözőtelepek építésével, később árvízvédelmi feladatokkal, az ÁBK SZ-nél pedig a védekezési osztagok szervezésével, oktatásával, védekezési eszközök fejlesztésével, korszerűsítésével foglalkozott. Közel hat évtizedes vízügyi tevékenysége alatt valamennyi jelentősebb árvízvédekezésben részt vett saját működési területén, és más VIZIG-ek védekezésében. Szakirodalmi tevékenységet az árvízvédelem témakörében végzett. (Pro A. 1981)

BERCZIK ÁRPÁD

(Budapest, 1929. V. 7.)

Okleveles középiskolai tanár (ELTE 1951), a biológiai tud. doktora (MTA 1975), az MTA levelező (1982), ill. rendes tagja (1990). 1951–1952 között gimnáziumi tanár, majd 1956-ig aspiráns, az Akadémiai Kiadó szerkesztője, 1956-tól az ELTE Állatrendszertani és Ökológiai Tanszék tudományos munkatársa, 1977-től a vácrátóti MTA Ökológiai és Botanikai Kutató Intézet igazgatója, 1991-től kutató professzora. 1974-től másodállású egyetemi tanár. 1977-től egyetemi tanár. Már mint aspiráns, a sekély tavak

(Velencei-tó, Tatai tavak stb.) mezofaunáját kutatja, majd komplex hidrobiológiai vizsgálatsorozatokot végez mind az állóvizek, mind a források, patakok és folyók (Duna) vonatkozásában. Az UNESCO Fertő-tavi nemzetközi kutatási programjának magyar irányítója. A vízminőség-védelem módszertanának, eszköz- és információs háttérének fejlesztésében kifejtett kiemelkedő munkásságáért megosztott Állami Díjat kapott 1988-ban. Az utóbbi évtizedekben a gyakorlati problémák (pl. ivóvízbeszerzés) megoldását szolgáló kutatások foglalkoztatják. Jelentős részt vállalt az ELTE, a BME és más egyetemek hallgatóinak oktatásában. Számos hazai és külföldi szakmai szervezetnek és egyesületnek, bizottságnak tagja, elnöke. 1981 óta folyamatosan részt vett a Bős-Nagymaros vízlépcsőrendszerrel kapcsolatos, jórészt kormányzati megbízással készült MTA értékelések, állásfoglalások hidrobiológiai vonatkozásainak kidolgozásában. Irányítója a szigetközi hidrobiológiai kutatásoknak, s a KTM, KÜM felkérésére számos szakértői anyag szerzője, társszerzője, szerkesztője, beleértve a Hágai Bíróság számára készített anyagokat is. Kilenc éven át elnöke a Magyar–Szlovák Akadémia-közi Bizottságnak, kormányzati szakértői bizottságot vezetett és kormánydelegáció tagja volt. Társaságunknak már egyetemista kora óta tagja, Limnológiai szakosztályának 1954–1971 között másodtitkára, ill. titkára, 1971-től 6 éven át a Társaság főtitkára, majd a Társaság al-elnöke, ezt követően az elnökség tagja. Bel- és külföldi szaklapok szerkesztője, szerkesztő bizottságának tagja, 2003-ban a Kitüntetések Bizottságának elnöke. Közel 100 tudományos közleménye jelent meg, túlnyomó részben idegen nyelven, részben külföldön. A HK szerkesztő bizottságának tagja 1959–2013 között (VP.e. 1955, EG.e. 1966, BÖ.é. 1971, MTESZ.d. 1976, SchF.é. 1979, VP.d. 1985, Tt. 2001)

BEREGI LÁSZLÓ

(Mezőberény, 1953. XI. 18.)

Okleveles mérnök (NME 1977), szakmérnök (BME 1982), egyetemi doktor (NME 1983). Pályafutását 1977-ben a Közép-Tiszavidéki Vízügyi Igazgatóságnál kezdte, mint a Felszín alatti vizek csoportvezetője. 1990-től 2010-ig a Közép-Tisza-vidéki Környe-

zetvédelmi, Természetvédelmi és Vízügyi Felügyelőség Vízvédelmi és vízgazdálkodási osztály-vezetője, utóbb a GEOBIT Bt. ügyvezetője. A földtani, vízföldtani információk feldolgozásával jelentős mértékben hozzájárult a víz-ügyi- és környezetvédelmi

hatósági munka keretében meghozott döntések kellő szakmai megalapozásához. Kiemelkedő szerepe volt többek között a kunmadarasi repülőtér szénhidrogén szennyezésének lokalizálásában, s a szolnoki Tiszamenti Vegyiművek veszélyes hulladékdepója bevédési munkáinak műszaki megoldásában. 1983 óta különböző szakértői-tervezői tevékenység során több mint ezer tanulmányt, szakértői jelentést, tervdokumentációt készített. Publikációi – többek között – a Mérnökgeológiai Szemlében, a Hidrológiai Közlönyben és az MHT vándorgyűléseinek anyagaiban is megjelentek. (Pro A. 1995)

BÉRESS BÉLA

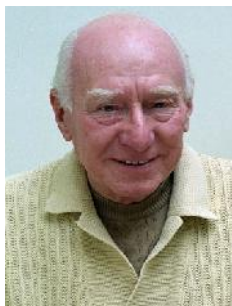
(Pestszenterzsébet, 1923. VIII. 14. – Budapest, 1982. XI. 5.)

Okleveles mérnök. Vízügyi szakmai munkásságát a Fővárosi Csatornázási Műveknél végezte. A Délpesti Szennyvíztisztító Telepen a szennyvíz-technológián építésvezető, műszaki ellenőr, végül osztályvezető, a biogáz hasznosításának szakértője. Az MHT Szennyvíz szakosztályának aktív tagja volt. (FJ.e. 1974)

BERNOLÁK JENŐ

(Kassa, 1909. X. 6. – Budapest, 1997. XI. 20.)

Jogtudományi doktor, bírói és ügyvédi szakvizsg. (1939). 1935-től 1948-ig a Miniszterelnökség munkatársa, fogalmazó, törvényszéki, majd táblabíró, miniszteri osztálytanácsos. 1948–1963 között különböző munkahelyeken kényszerült – szakmáján kívüli területeken – dolgozni. 1963-ban a VITUKI, ill. a VIZDOK szolgálatába lép, és két

étvezetési vízügyi szolgálattal utána mint csoportvezető, 1973-ban nyugdíjba vonult, de ezt követően haláláig a VMLK nyugdíjas munkatársa volt. A Miniszterelnökségen elsősorban nemzetiségi, kisebbségi kérdésekkel és törvény-előkészítéssel foglalkozott. A vízügy keretében először pénzügyi-oktatási munkák képezték feladatát; később a VIZDOK-Magyar Vízügyi Múzeum munkatársaként elévülhetetlen érdemeket szerzett a vízügyi muzeológia alapjainak lerakásával, valamint a Vízügyi Fotóarchívum megteremtésével. A MHT Vízügyi Történelmi Bizottságának alapító tagja volt, a különböző kiállításokon, nemzetközi vásárokon kifejtett munkássága a Társaság eredményeinek bemutatását, népszerűsítését is szolgálta. (Tt. 1990)

BESENYŐY ISTVÁN

(Eger, 1904. I. 9. – Budapest (?), 1966. XII.)

Okleveles gépészmérnök (KJM 1927), 1927–1928-ban tanársegéd a Műegyetem Elektrogépek Tanszékén, 1928–1946 között főmérnök a Bp. Fővárosi Tanácsnál, majd magánmérnök. 1949–1957 között az ÁMTI-nál, ill. a MÉLYÉPTERV-nél mérnök, később a Szennyvíztisztítási Osztály vezetője. 1957–1958-ban a Csepeli Vasművek munkatársa, 1958-tól 1964-ig – nyugdíjba vonulásáig – a VIZITERV irányító tervezője. Fő munkaterületei: csatornázás, szennyvíztisztítás elvi megoldásai és tervezése. Hazánkban úttörője volt a korszerű biológiai szennyvíztisztításnak. 1955-ben tervet készített a Balaton és környéke körvezeték szennyvíztisztítására. A II. Vízgazdálkodási Keretterv szennyvízproblémákkal foglalkozó anyagának egyik szerzője. Társaságunknak 1952-től volt tagja, 1959-ben a MHT Szennyvíz szakosztályának alelnöke, és a szakosztály által a szennyvíztisztítási tervezési feladatok felülvizsgálatára alakított munkabizottság vezetője volt. (FJ.e. 1961)

BÍRÓ PÉTER

(Újfehértó, 1943. V. 8.)

Okleveles biológus (KLTE 1967), biol. tud. doktora (1993), c. egyetemi docens (1986), egyetemi tanár, MTA lev. tag (2001), rendes tag (2008). Munkássága az MTA Tihanyi Biológiai Kutató Intézetéhez kapcsolódik, a balatoni limnológiai kutatás egyik nemzetközileg elismert kutatója, kutatási programok vezetője, irányítója. 2005 óta nyugdíjba vonulásáig a MTA Balatoni Limnológiai Kutatóintézetének igazgatója. Tudományterülete a hidrobiológia, az ichtológia és az ökológia. A kezdetektől felfelé ívelő pályáján kutatásainak nagyobb része a Balaton halállományával függ össze. E téren külön is említésre méltó az értékes fogassüllőről készített monografikus feldolgozása. Nemzetközi viszonylatban is kiemelkedők a táplálék hálózatok és az ezek mentén megnyilvánuló energiaáramlások elemzése. Összes megjelent közleményeinek száma 185, tudományos előadásainak száma 100 fölötti. Szakmai-társadalmi tevékenysége szerte-áágzó: több hazai és nemzetközi tudományos testület vezetőségi tagja. Tudományos tevékenységét 1987-ben Akadémiai-díjjal ismerték el. 1969-től MHT tagja, a Társaság Limnológiai szakosztályának 1990 óta elnöke. 1973 óta szervezi a tihanyi Hidrobiológus Napokat. Több egyetemen végez oktató munkát. A Társaság Limnológiai szakosztályának 1990-től elnöke. (Pro A. 1999, SchF.é. 2002, Tt. 2011)

BLUM ANNA

(Budapest, 1932. III. 14. – Budapest, 1998. VIII. 22.)

Okleveles vegyészmérnök (BME 1955), vízellátás-csatornázási szakmérnök (BME 1969), egyetemi doktor (BME 1974). Munkássága a MÉLYÉPTERV-hez kötődik, annak vegyészeti osztályvezetője volt. Szakmai tevékenysége elsősorban a telepü-

lési és ipari szennyvizek elemzésére, mérésére, tisztítás-technológiai vizsgálatára, ezen belül a biológiai szennyvíztisztítás fejlesztésé terjedt ki. 1985-től szinte haláláig exportmunkák tervezését és lebonyolítását végezte, amely tevékenységét kiemelkedő szakmai képzettsége mellett angol, francia, német és olasz nyelvtudása segítette. A BME Mérnök-továbbképző Intézetében nyolc féléven át tartott előadásokat és mindehhez két jegyzetet is írt. A MHT Szennyvíz szakosztályának több cikluson át vezetőségi tagja. (Pro A. 1990)

BODA JÁNOS

(Budapest, 1943. II. 17.)

Okleveles mérnök (BME 1968), okl. környezetvédelmi szakmérnök (1976). Munkássága a MÉLYÉPTERV-hez kötődik, ahol 1968-tól a Vállalat megszűnéséig, 1992-ig technológus-tervező, ov., irodavezető helyettes. 1992-től a MÉLYÉPTERV

Komplex Rt. igazgatóságának tagja, ill. technológus főmérnöke. Munkája során számos hazai és külföldi szennyvíztisztító telepnek és kapcsolódó létesítményeinek az előkészítő, engedélyezési, és kiviteli tervezésénél, megvalósulásánál technológus főtervezőként működött közre. Feladatai között szerepelt környezeti hatástanulmányok, uniós pályázatok összeállítása, műszaki irányelvek, szabadalmak kidolgozása, kutatás-fejlesztési feladatok irányítása is. Speciális szakterülete az iszaprothasztás, gázmotoros biogáz-hasznosítás, de közreműködött a szennyvíziszap hasznosítási és elhelyezési projekt-fejlesztési koncepció kidolgozásában. Számos szakönyv és cikk szerzője, társszerzője. Munkái közül Lampl Hugó-díjat kapott a nyíregyházi és a nagykovácsi szennyvíztisztító telep, Magyar Minőség Háza-díjjal jutalmazták a kecskeméti szennyvíztisztítót, és Tierney Clark-díjjal a nyíregyházi rothasztókat. Megalakulása óta elnökségi tagja a MaVíz-nek, tagja a Magyar Biogáz Egyesületnek, valamint a BPMK-nak. 1968 óta a MHT Szennyvíz, ill. a Csatornázási és Szennyvíztisztítási szakosztály vezetőségi tagja, 1993–1999 közt titkára, rendezvények szervezője,

előadója. A Lászlóffy Woldemár-, és a Sajó Elemér pályázatok bíráló bizottságának állandó tagja. (Pro A. 1993, BÖ.é. 2005, KJ.d. 2018)

BÓDÁS SÁNDOR

(Budapest, 1943. XI. 25.)

Okleveles vegyészmérnök (BME 1968), okl. gazdasági mérnök (1986). Mérnöki munkásságát a Fővárosi Vízműveknél 1968-ban kezdte, 1970-től a MÉLYÉPTERV technológus tervezője, majd a műszaki fejlesztés vezetője. 1984-től a Vízgépészeti Tervező

Fejlesztő Leányvállalat igazgatója, 1988-tól a Vízgépészeti Vállalat műszaki igazgatóhelyettese. 1990–1998 között az Erdőkémia Vegyipari Rt. vezérigazgatója. 1998-tól 2002-ig a Fővárosi Önkormányzat Közmű Ügyosztályának vezetője. Ezt követően a Fővárosi Csatornázási Művek Zrt. fejlesztési igazgatójaként az Igazgatósági tagja nyugdíjazásáig, 2005-ig. Munkájában meghatározó volt az ivó-, és ipari vízkezelési technológiák tervezése, ill. a vízszelési technológiák fejlesztése, melyek közül legjelentősebb a szennyvízszűrés alkalmazása és az iszapkezelő technológiák fejlesztése. Részt vett az ivóvizek metán-, nitrát-, és arzén mentesítési országos programjában. Munkásságát 30 szabadalom, és számos szakcikk, szakmai előadás fémjelzi. Kidolgozója volt az OVH célprogram keretében készített „Aktívszén szűrés alkalmazása a víztisztítási technológiában” c. tanulmány. Az MHT Vízkémiai és Víztechnológiai szakosztályban ill. annak vezetésében végzi aktív munkáját 1968 óta. Szerkesztő bizottsági tagja volt a Hidrológiai Tájékoztatónak. (Pro A. 1993, BÖ.é. 2011)

BÓDIS GÁBOR BÁLINT

(Szombathely, 1976. IV. 25.)

Okleveles földrendező mérnök (NymE FFFK 1999), térinformatikus szakmérnök (NymE GFK 2002), vízellátás-csatornázás szakmérnök (BME 2011). 1998–2002 között a Nyugat-magyarországi Egyetem tanszéki mérnöke, majd 2019-ig a Soproni

Víz mű Zrt. (korábban Sopron és Környéke Víz- és Csatornamű Rt.) térinformatikusa. Munkakörében feladatai közé tartozik – többek között – a Digitális Közműnyilvántartás vezetése, a földmérési munkák felügyelete, a csapadékvíz modellezés és meghatározó

zott projektek irányítása. Publikációi elsősorban a térinformatikai fejlesztések témakörét érintik. Társaságunknak 2002 óta tagja, 2007-től a Soproni területi szervezet titkára. (Pro A. 2012)

BODNÁR GÁSPÁR

(Rakamaz, 1959. VI. 14.)

Okleveles vízépítő mérnök (BME 1985). Pályafutását a Felső-Tisza-vidéki VIZIG Vízrendezési és Vízhasznosítási osztályának műszaki ügyintézőjeként kezdte, 1988-tól az osztály vezetőjének helyettese, 1993–2003 között az Igazgatóság műszaki igazgató-helyet-

tese, 2003-tól a FETIVIZIG igazgatója. Irányításával és közreműködésével készült – többek között – a Felső-Tisza-vidék árvédelmi rendszerének fejlesztési tanulmánya, a Tisza-Szamosközi, a Beregi belvízrendszer fejlesztési tervei, Szabolcs-Szatmár-Bereg megye szennyvízelhelyezési programja, a FETIVIZIG víz- és környezeti kárelhárítási tevékenységének ISO szabvány szerinti minőségirányítási rendszere, a Nyírség vízpótlásának tanulmánya, a Felső-tiszai előreljelző- és riasztórendszer kiépítése, és üzembe helyezése. Az elmúlt két évtized valamennyi tiszai árvédekezésében vezető szerepet játszott, irányította a Tisza és a Szamos vízszennyezései (pakura, cianid, nehézfém) elleni védelmet. Munkásságát számos szakmai kitüntetéssel ismerték el, birtokosa – többek között – a KHVM Vásárhelyi Pál-díjának (1996, 2006) Magyar Köztársasági Érdemrend Tiszti Keresztjének (2008). 2009-ben Rakamaz városa díszpolgárává választotta. Az MTA DTB Környezettudományi Szakbizottságának tagja és társelnöke volt. A

Felső-Tisza vidékének vízgazdálkodásával kapcsolatos cikkei a szaklapokban jelentek meg, előadásai pedig a vándorgyűléseken és más rendezvényeken hangzottak el. Társaságunk Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei szervezetének 1999 óta elnöke. (Pro A. 2006, BÖ.é. 2010, KI.é. 2017)

BODOR DEZSŐ

(Kiskunfélegyháza, 1954. VIII. 14.)

Okleveles mérnök (BME 1979), vízellátás-csatornázás szakmérnök (BME 1986), c. főisk. docens (EJF 2013). Mérnöki pályafutását a Bács-Kiskun Megyei Tanács Tervosztályán kezdte, majd 1980–1983 között a BÁCSTERV (Kecskemét) tervezője, ill. vezető tervezője volt. 1991-től öt éven át a Hydroven Vízgazdálkodási és Környezetvédelmi és Mérnöki Kft. ügyvezetője, utóbb a Szegedi Víz mű Zrt. műszaki igazgatója. Irányítja Szeged és Algyő települések víziközműveinek működését, rekonstrukcióját. Munkatársaival együtt jelentős mértékben hozzájárult Szeged csatornázásának és szennyvíztisztításának színvonalas megvalósításához. 10 éve részt vesz a főiskolai hallgatók vízellátási, csatornázási, szennyvíztisztítási és környezetvédelmi

oktatásában a bajai főiskolán, valamint a Szegedi Tudományegyetem Mérnöki-, Természettudományi és Informatikai Karán. Publikációs tevékenysége a vízellátás, a csatornázás, a szennyvíztisztítás, a minőségbiztosítás és a környezetközpontú irányítási rendszer témakörében jelentek meg a szakmai folyóiratokban. Számos elismerés és kitüntetés birtokosa, többek között a MMK Zielinski Szilárd- (2009), valamint a MaVíz Reitter Ferenc-díjasa (2015). A szakmai közélet megbecsült tagja, a Csongrád Megyei Mérnöki Kamara egyik alapítója, 2005 óta elnöke. (Pro A. 2015)

BOGA TAMÁS LÁSZLÓ

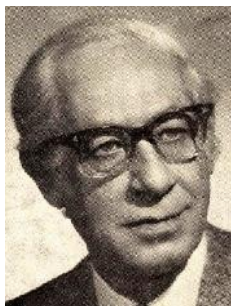
(Kolozsvár, 1943. VI. 14.)

Okleveles geográfus (Babeş-Bolyai Tudományegyetem. 1966). 1966-tól 1969-ig talajtérképész

Erdélyben. 1969-től a Szegedi VIZIG hidrológusa, 1998-tól tanácsos. Fő munkaterülete: a felszíni vízgazdálkodás, a hidrometeorológia és a tiszai árvízi előrejelzés, vízgyűjtő fejlesztés, belvízi veszélyeztetettség és a természeti tényezők kapcsolata, a román nyelvű szakirodalom magyar nyelvű, a magyar szakirodalom román nyelvű ismertetése. 1970 óta nyugállományba vonulásáig (2003) a magyar–román vízügyi tárgyalások tolmácsa volt. A Tisza-völgyi árvízvédekezések állandó résztvevője. 1974–1991 között az MHT Szegedi területi szervezetének titkára. (*Pro A. 1986*)

BOGÁRDI /BOGNER/ JÁNOS

(*Torontáltorda, 1909. VI. 11. – Budapest, 1998. XI. 18.*)

Okleveles mérnök (JNMGE 1931), műegyetemi magántanár (1947), műszaki tudományok doktora (1952), az MTA levelező (1962), ill. rendes tagja (1973), Széchenyi-díjas (1993) egyetemi tanár. 1933-ban lépett állami szolgálatba, 1941-ig mint fo-

lyammérnök dolgozott, 1941–1948 között a Vízrajzi Intézet főmérnöke, majd igazgatója. Rövid ideig az OVGH csoportvezetője. Később a VITUKI osztályvezetője, majd főosztályvezetőként a Vízépítési Laboratórium vezetője. 1962–1979 között nyugdíjba vonulásáig egyetemi tanár a BME Építőmérnöki Karán. Tudományos munkássága főleg a hordalékképződés, -mozgás és -szállítás témakörét öleli fel. Emellett foglalkozott folyószabályozással, ármentesítéssel, a vízépítés elméleti-matematikai kérdéseivel, azok alkalmazásával. Széleskörű szakirodalmi munkásságát mintegy 30 könyv, jegyzet és kb. 130 szakdolgozat, cikk, publikáció jelzi magyar és külföldi szaklapokban. 1937–38-ban hosszabb amerikai tanulmányúton vett részt. 1962-től mint meghívott előadó, vendégprofesszor előadás-sorozatokat, előadói körutakat tett az USA egyetemeken (Iowa, Utah, Colorado), Münchenben, Belgrádban, Svájcban, Bécsben, Karlsruhe-ban, Padova-ban. Részt vett a nemzetközi tudományos egyesületek (WMO, IAHR, ICID) munkáiban, számos külföldi

szaktestület, egyesület tagja, tiszteletbeli tagja, ki-tüntetettje. 1966–1969 között az ICID MNB elnöke, ill. 1976-tól a nemzetközi szervezet tb. alelnöke is volt. 1965–1978 között ugyancsak elnökként vezette a MTA Vízgazdálkodás-tudományi Bizottságának munkáját. Magyarhoni Földtani Társulat Hidrológiai Szakosztályának az 1930-as években lett tagja, első tudományos publikációja a HK-ben jelent meg 1942-ben. (*Tt. 1978*)

BOGÁTH JENŐ

(*Sárvár, 1950. III.10.*)

Okleveles meliorációs üzemmérnök (DATE 1972), mg. vízrendezési és talajjavítási szak-üzemmérnök (1980), mérnök üzemgazdász (1994). 1972–1975 között a Sinatelepi Állami Gazdaság öntözési ágazat-vezető. 1975-től a Dunaújvárosi Vízi Társulatnál dol-

gozott; volt építésvezető, főmérnök, 1990-től pedig nyugdíjazásáig (2012) a Társulat igazgatója. 2000-ben megválasztották a Közép-Dunántúli vízgazdálkodási Társulatok Területi Szövetsége elnökének, 2002–2010 között az Országos Szövetség (VTOSZ) elnökhelyettese volt. Társulati igazgatóként magas szakmai színvonalon irányította a területi vízgazdálkodási tevékenységet; a VTOSZ elnökhelyetteseként nagy érdemeket szerzett a szervezet érdekérvényesítő tevékenységében és a vízi társulatok tevékenységének összehangolásában. 1979-től tagja a Magyar Hidrológiai Társaságnak. 1992–2000 között a Dunaújvárosi területi szervezet alelnöke, 2002-től 13 éven át elnöke. 1990 óta az MHT Felügyelő Bizottságának tagja, 2004–2011 között elnöke. (*Pro A. 2001, BÖ.é. 2009*)

BOGNÁR GYŐZŐ

(*Mohács, 1930. V. 10. – Budapest, 2012. XII. 19.*)

Okleveles mérnök (ÉME 1953), okl. gazd. Mérnök (ÉKME 1964), egyetemi doktor (BME 1978). 1956–

1968 között a bajai VIZIG gépészeti csoportvezetője, szakaszmérnöke, termelési osztályvezetője, igazgatóhelyettese, igazgatója. 1969–1976 a Vízépítő-ipari Központ, majd a Vízgazdálkodási Tröszt vezérigazgató-helyettese. 1976-tól 1991-ig – nyugalomba vonulásáig – a VITUKI Műszaki Fejlesztési Intézetének igazgatója. Fő szakterülete: a folyószabályozás, vízépítés, munkaterülete a termelés-szervezés, a vízépítés igazgatása, kutatás és kutatásszervezés. A bajai Vízgazdálkodási Főiskola c. főiskolai tanára (1980), BME címzetes egyetemi docense (1990). Kétoldalú állami vízgazdálkodási albizottságok (Francia, Algériai) elnöke, ill. tagja, valamint részt vett az ICID MNB munkájában. Szakirodalmi munkásságát három könyv, ill. jegyzet, valamint több mint 20 publikáció jelzi. Társaságunk munkájában 1965 óta vett részt, az MHT Vízépítőipari szakosztályának 1977–1985 között elnöke, utóbb a Fegyelmi és Etikai Bizottság tagja volt. Társadalmi aktivitásának másik színtere a rendszerváltás után újjászervezett Magyar Mérnöki Kamara volt, ahol a tervezői, műszaki vezetői, szakértői engedélyeket elbíráló bizottság tagjaként végzett felelősségteljes munkát. A Kamara 2004-ben Tiszteletbeli tagjává választotta, s a MMK Vízgazdálkodási és Vízépítési Tagozata Signum Aquae emléklappal ismerte el érdemeit. (VP.d. 1990, Tt. 2006)

BOGNÁR ISTVÁN

(Fertőszéplak, 1955. I. 1.)

Okleveles üzemmérnök (PMMF 1976). 1976–1984 között a Kapuvári Vízgazdálkodási Társulatnál tervezői, építésvezetői feladatokat látott el, ezt követően a Soproni Vízmű Zrt.-nél vállalt munkát, ahol a Fertődi üzemmérnökség vezetője. Eredményes tevékenységét a VCSOSZSZ 2004-ben oklevéllel ismerte el. Társaságunknak 1996 óta tagja, s a

Soproni területi szervezet vezetőségének munkájában vesz részt. (Pro A. 2013)

BOKOR MIHÁLY

(Szeged, 1902. II. 27. – Budapest, 1990. III. 25.)

Okleveles mérnök (KJM 1925). 1925-től az Alsó-Tisza vidékén működött mint a Szegedi Ármentesítő Társulat mérnöke, szakaszmérnöke, majd főmérnöke. Nagy érdemeket szerzett az 1932. évi tiszai árvíz elleni védekezésben. 1950–1957 között a

MÉLYÉPTELV Víziművek osztályának munkatársa, majd osztályvezetője. 1957-től 1968-ig az OVF-ban, ill. OVH-ban osztályvezetőként, majd főosztályvezetőként az ország árvízvédelmének és folyószabályozásának legfőbb irányítója, a magyar jégtörő flotta egyik megszervezője. Kiemelkedő szerepe volt az 1965. évi dunai árvíz elleni sikeres védekezésben, s az árvízi kormánybiztos szakértője volt az 1970. évi nagy tiszai árvíz idején. Pályája elsősorban a két nagy folyónk a Tisza és a Duna „életéhez” kapcsolódott, publikációi is e témákhoz kötődtek. Az OVF képviselőjeként részese volt a Dunabizottságban folyó szakértői munkának. Nyugdíjazását követően Munka Érdemrend Arany fokozatával tüntették ki (1973). A MHT Árvízvédelmi és Belvízvédelmi szakosztályának tagjaként nyugdíjas korában is aktívan részt vett a szakmai munkában és a társasági életben. (Tt. 1985)

BOLBERITZ KÁROLY

(Budapest, 1906. I. 21. – Budapest, 1978. II. 3.)

Okleveles vegyészmérnök, közgazdasági mérnök, egyetemi doktor. Rövid ideig az OKI-ban, majd 15 éven át a gyógyszeriparban tevékenykedik, 1948-tól nyugdíjba meneteléig az OKI Vízügyi Osztályán állt alkalmazásban. Fő munkaterületei: speciális analitikai módszerek, ipari szennyvizek minősége és tisztítása, fürdővizek egészségügyi vonatkozásai. Tudományos eredményeiből kiemelkedők: a fürdővíz-szennyezettségi szám megállapítása, a

karbon-kloroform extrakt szennyezési szám bevezetése, illékony szerves anyagok meghatározása. Előadója volt a BME szakmérnöki tagozatának és a Továbbképző Intézet több tanfolyamának. Fontos munkát fejtett ki a Balatoni Intéző Bizottságban,

az ivóvíz-szabványok alkotása területén, a KGST Vízgazdálkodási Munkabizottságában, és mint megbecsült oktató részt vett az orvostovábbképzésben is. Nagyszámú szakirodalmi közleménye mellett több egyetemi jegyzetet írt. 1930-ban lépett be a MFT Hidrológiai Szakosztályába. A Társaság Vízkémiai és Víztechnológiai szakosztályának vezetőségi tagja volt. (WJ.e. 1961, BÖ.é. 1967, VP.d. 1973)

BORBÉLY SÁNDOR

(Szászváros, 1915. III. 15. – Miskolc, 1994.)

1934–1937 között erdőmérnök hallgató Sopronban, majd Miskolcon a NME hidrogeológiai tanfolyamát végezte el. Először az erdőszetnél dolgozott, 1941–1946 között hivatásos katonatiszt. Ezt követően a Lenin Kohászati Műveknél dolgozott, majd

1947-től 1973-ig nyugdíjba vonulásáig a Borsodi Bányagazgatóságon építész, utóbb a Borsodi Szénbányászat központjában hidrológus, földtani osztályvezető. Az 1956. évi súlyos Szuha-völgyi árvíz után megszervezte az árvízi előrejelző szolgálatot. Főbb munkái a Borsodi Szénbányák aktív és passzív vízvédelméhez, vízellátásához, a zomboly-, barlang-, karsztvíz, gyógy- és termásvíz kutatáshoz és a balneológiához kapcsolódtak. Tollából mintegy 20 szakcikk, ismertető jelent meg szaklapokban, évkönyvekben stb. Az MHT Miskolci csoportjának, valamint azon belül a Karszt- és barlangkutató munkabizottságnak egyik megalakítója volt 1952-ben, 1971–1974 között a MHT Borsodi területi szervezet titkára, majd elnökségi tagja. (VP.e. 1954, Tt. 1983)

BORONKAY PÁL

(Sopron, 1897. III. 16. – Sopron, 1970. I. 21.)

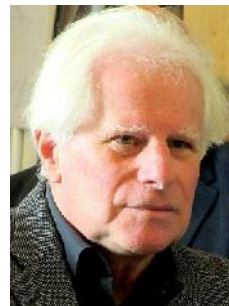

Okleveles mérnök (KJM 1921). Mint mérnök, majd városi főmérnök 1922-től 1962-ig, nyugdíjba meneteléig intézte Sopron városa műszaki ügyeit. Szakirodalmi munkái, mint pl. Városrendezési elképzelései (1939–1940), Sopron vízellátási kérdései (1959),

a soproni altalajviszonyok kutatása, feltárása, és dokumentálása, árvízvédelmi feladatok (1965), a város vízellátási és szennyvíztisztítási kérdéseinek megoldása stb. főbb munkaterületeit tárgyalják. Közreműködött a Fertő tó regionális tervének elkészítésében, tanulmányt írt a Soproni közművesítés történetéről. Munkásságának köszönhető Sopron város csatornahálózatának, vízműveinek, vízkutatásának, az Ikva és a környékbeli patakok szabályozásának, partbiztosításának megtervezése, a kiviteli munkák irányítása és ellenőrzése. Az MHT Soproni területi szervezete vezetőségének tagja, aki közel fél évszázadon át folytatta a hidrológusok szempontjából kiemelkedő mérnöki munkáját. Tagja volt az MHT keretében 1959-ben megalakult Fertő tó Kutató Tudományos Bizottságnak. Hidrológiai vonatkozásúak voltak a Soproni Műszaki Egyetem Bánya- és Földmérőmérnöki Karán meghívott előadói minőségben tartott víz- és mélyépitési előadásai is. (Tt. 1967)

BORSÁNYI MÁTYÁS

(Budapest, 1947. IX. 8.)

Okleveles vegyészmérnök (BME 1980), egyetemi doktor (1983). 1965-től technikusként a Földmérő és Talajvizsgáló Vállalat Vegyészeti Osztályán dolgozott, majd 1972–2015 között nyugdíjazásáig az Országos Közegészségügyi Intézet (OKI) Vízhigiénés

osztályának tudományos munkatársa, a Vízbiztonsági osztály vezetője, az ÁNTSZ OTH tanácsadója

volt. Irányította a vízkezelési technológiák kémiai, biokémiai veszélyeivel, a vízellátó rendszerek biofilm szennyezettségével, közegészségügyi ellenőrzésével kapcsolatos kutatásokat. Fő tevékenységi körében a vízfertőtlenítéshez kapcsolódó vizsgálati módszerek kidolgozása, bevezetése fűződnék nevéhez. Jelentős szerepe volt az országos vízminőségi adatbázis létrehozásában. Részt vett az ivóvíz kormányrendelet előkészítésében és az ivóvíz-minőségjavító programok gondozásában, a WHO ivóvízbiztonsági tervezés szemlélet hazai bevezetésében. Figyelemre méltó a nemzetközi kapcsolatok terén kifejtett tevékenysége (ISO/CEN, EU ENDWARE, finn–magyar TÉT). 1971 óta tagja Társaságunk Vízkémiai és Víztechnológiai szakosztályának (utóbb Vízminőségi és Víztechnológiai szakosztálynak), 1996-ban a szakosztály titkárává, 2011-ben elnökévé választották. (Pro A. 1997, SchF.é. 2005, KJ.é 2017)

BOSZNAVY MIKLÓS

(Budapest, 1931. V. 18. – Budapest, 1999. II. 22.)

Okleveles hadmérnök (ÉME 1953), okl. szakmérnök (BME 1967), 1953–1955 között hivatásos katonatiszt, 1955-től a szekszárdi Tolna megyei Tervező Iroda, 1958–1963 között székesfehérvári VIZIG szekszárdi szakaszmérnökségének h. vezetője, majd

ezt követően 1971-ig a bajai VIZIG vízgazdálkodási osztályvezetőjeként vízügyi igazgatással, vízkészlet-gazdálkodással foglalkozott. 1972-től a VIKÖZ, ill. a VGI/KGI főmunkatársa, osztályvezetője, főigazgatói tanácsadója. Főbb munkaterülete korábban a műszaki tervezés volt, később vízgazdálkodási fejlesztési tervek, regionális vizsgálatok és kerettervezési feladatokkal foglalkozott. Részt vett a KGST munkaterveiben szereplő több szakmai téma kidolgozásában. 1992-ben nyugalomba vonult, de több éven keresztül a Környezetvédelmi Klub titkáráként tevékenykedett. Irodalmi munkásságát jelzik a Hidrológiai Közlönyben, a Vízügyi Közleményekben megjelent publikációi, továbbá

részvétele a vízügyi szakközépiskolák tankönyveinek megírásában, valamint szakcikkek és szakkönyvek angolra fordítása. 1963–1993 között tagja volt a MHT-nak, az 1974. évi Bogdánfy pályázaton a „Méretező nomogram trapézszelvényű csatornákhöz Strickler–Manning sebességképlet alapján” című pályaművét III. díjban részesítették. (Pro A. 1985)

BOTOS TAMÁS

(Komádi, 1960. VI. 2.)

Vegyipari gépészmérnök (NME 1984), vízellátás-csatornázási szakmérnök (BME 1993). 1987 óta az Észak-dunántúli Regionális Vízmű Vállalat (utóbb Zrt.) művezetője, főművezetője, majd 1998–2009 között üzemvezetőként az

Esztergomi Vízmű munkáját irányította, 2011-től a ÉDV Zrt. Esztergom-Dorogi Vízmű Üzem vezetője. Főbb tevékenységi körében elsősorban üzemeltetéssel, karbantartások megszervezésével, tervek egyeztetésével – bírálatával foglalkozott, az utóbbi időben pedig vízmű üzemeltetésében, vezetésében szerzett gyakorlatot. Jelentős munkát végzett Esztergom város ipari parkja és lakóövezetei víziközmű infrastruktúrájának fejlesztésében. 2012–2016 között a Komárom-Esztergom megyei Mérnöki Kamara elnökségi tagja. 1988 óta tagja az MHT-nak, rendszeres előadója a vándorgyűléseknek, jelenleg a Komárom-Esztergom megyei területi szervezet vezetőségi tagja. (Pro A. 2012)

BOZÓKY-SZESZICH KÁROLY

(Nagyvárad, 1921. IX. 4. – Budapest, 1985. I. 10.)

Okleveles mérnök (JNMGE 1946). Munkássága egy életen keresztül szorosan kapcsolódott a magyar „vizes” mérnökképzéshez, a műegyetem tanársegédje (1946), adjunktusa (1949), tudományos munkatársa (1974) volt. Indokolatlan, világnézeti

mellőzések miatt posztumusz docensi kinevezésére csak halála után, 1992-ben került sor. Szakmai működésének fő területe kezdetben a mezőgazdasági vízgazdálkodás, majd 1964-től a vízellátás, a számítógéppel segített tervezés és üzemeltetés

volt. Nevéhez kötődik a számítógép alkalmazásának, oktatásának és gyakorlásának beindítása a mérnöki karon. Az általa 1966-ban konzultált diplomázók elsőként használtak számítógépet. Az egyetemi KK-munka keretében sok víziközmű tervezési munkában vett részt. Pozsony vízellátási hálózatának fejlesztésével kapcsolatos munkáját (társtervezők Dávidné Deli Matild és Dulovics Dezső) a BME rektora 1973-ban nívódíjjal ismerte el. Mintegy 27 publikációja, tanulmánya jelent meg, 10 egyetemi jegyzet írója, társszerzője. Társaságunk Hidraulikai szakosztályának titkára 1952–1954-ben. (*WJ.e. 1964, SchF.é. 1977*)

BOZZAY JÓZSEFNÉ NAGY EMMA

(*Köröstarcsa, 1928. IV. 14.*)

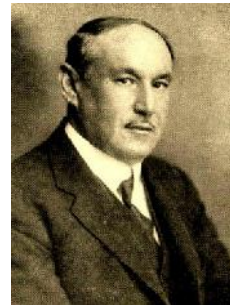
Okleveles gyógyszerész (SOTE 1950). 1951-től nyugdíjba meneteléig (1983) a Fővárosi Vízművek Vegyészeti Osztályának (utóbb a Vízművek Közegészségügyi, vízkémiai, bakteriológiai és technológiai osztályának) munkatársa, 1960-tól vezetője. Részt vett a budapesti vízellátás és -fejlesztés vízminőségi és közegészségügyi feladatainak ellátásában. Tudományos kutatásokat végzett a víztisztítás, vízderítés és új eljárások kifejlesztésében. Kiváló feltalálóként számos szabadalma volt munkatársaival Magyarországon (4), Nyugat-Európában (10), és a tengerentúlon (6). A Cyclofloc- és Fluorapid- szabadalom alapján a világon számos vízmű üzemel. Szakirodalmi tevékenységét több mint 30 publikáció jelzi hazai és külföldi lapokban. Több hazai és külföldi tudományos szervezet (EWA, FAO) és bizottság tagja volt, így 1973–1985

között az IWSA munkabizottsági titkára. Tagja volt az MHT Vitális Sándor nívódíj Bíráló Bizottságának, valamint Társaságunk Vízkémiai és Víztechnológiai szakosztálya vezetőségének is. 1976–1980 között részt vett a HK szerkesztő bizottságának munkájában. (*EG.e. 1974, BÖ.é. 1982, Tt. 1995*)

között az IWSA munkabizottsági titkára. Tagja volt az MHT Vitális Sándor nívódíj Bíráló Bizottságának, valamint Társaságunk Vízkémiai és Víztechnológiai szakosztálya vezetőségének is. 1976–1980 között részt vett a HK szerkesztő bizottságának munkájában. (*EG.e. 1974, BÖ.é. 1982, Tt. 1995*)

BÖCKH HUGÓ

(*Budapest, 1874. VI. 15. – Budapest 1931. XII. 6.*)

Okleveles középiskolai tanár (Bp. 1898), Münchenben szerzett bölcsészdoktori oklevelet (1899), az MTA levelező tagja (1915). 1896–1898 között tanársegéd a budapesti Műegyetemen, 1899–1914-ig főiskolai tanár Selmecebányán. 1914-től a PM-ben

miniszteri tanácsosi rangban, majd h. államtitkárként a hazai szénhidrogén-kutatások irányítója volt. 1921-től az „Anglo-Persian Oil Co. Ltd.” szolgálatába lépett mint geológus tanácsadó és beutazta a világ olajmezőit. 1929-ben tért vissza Magyarországra. Itthon haláláig a Magyar Állami Földtani Intézet igazgatói teendőit látta el. Vezetése alatt az Intézet tevékenységét kiterjesztette az agrogeológiára és hidrológiára. Javaslatára kezdődött meg a hazai szénhidrogén-kutatás Eötvösingával, mely módszerrel hatalmas olajmezőket tárt fel külföldön. Szakirodalmi munkásságát a *Geológia I–II.* könyve (1904–1909) mellett közel 40 tanulmány, jelentés, stb. jelzi, melyek közül több külföldön is megjelent. 1930-tól a Szent István Akadémia rendes tagja lett, s tiszteleti tagjává választotta a Magyarhoni Földtani Társulat is. (*Tt. 1930*)

BÖZSÖNY DÉNES

(*Pécs, 1921. VI. 7. – Budapest, 1987. III. 7.*)

Okleveles katonatiszt (Honvéd Műszaki Akadémia 1942), okl. mérnök (BME 1950), egyetemi doktor (BME 1968). 1939–1946 között hivatásos műszaki honvédtiszt, majd 1950-től 1958-ig a Műegyetem-

men, a II. sz. Vízépítési tanszéken tanársegéd, adjunktus, tanulmányi osztályvezető. 1959–1976 között az OVH főmérnöke, csoportvezetője, osztályvezetője, ezt követően hét évig, 1983. évi nyugdíjazásáig a VGI főmunkatársa, majd élete végéig az Intézet műszaki tanácsadója. Sokoldalú tevékenységéből kiemelkedő a II. Országos és Területi Vízgazdálkodási Keretterv készítésében, a vízkészletgazdálkodás kialakításában való részvétel, a főhatósági irányítás, a felszíni- és felszín alatti vízkészletek feltárásának összefogása, modellkísérletek végzése. Munkásságát számos szakmai kitüntetéssel ismerték el. Részt vett a szomszédos országok kétoldalú vízügyi tárgyalásaiban, a távlati vízgazdálkodási fejlesztési tervek egyeztetésében. Aktív résztvevője a mérnökképzésnek és a szakmérnöki továbbképzésnek. Irodalmi munkásságát 34 publikációja jelzi. 1951–1964 között a MHT főtitkára. Ezt követően alelnöke, majd 1985–1987 között a Szeniorok Tanácsának elnöke. (SE.e. 1971, MTESZ.d. 1974, Tt. 1987)

BRATÁN MÁRIA

(Székesfehérvár, 1936. I. 5. – Székesfehérvár, 2017. II. 14.)

Okleveles mérnök (ÉKME 1961), okl. szakmérnök, egyetemi doktor (BME 1977). 1961-től a székesfehérvári VIZIG tervezője, majd hidrológusa. 1967–1969 között rövid kitérővel a VIKÖZ munkatársa. 1970-től ismét Székesfehérvári VIZIG irányító tervezője, 1977-től a Balaton Koordinációs és Tőszabályozási osztály csoportvezetője. 1985–1987 között a műszaki igazgatóhelyettes tanácsadója, ezt követően 1991. évi nyugdíjba meneteléig, a Balatoni Kutatási Projekt Iroda titkára. Pályája kezdetén vízügyi létesítmények tervezésével foglalkozott, később hidrológiai, tőszabályozási (Balaton, Velencei-tó), kutatási és vízkészlet-gazdálkodási feladatok megoldásán dolgozott. 1983-tól az Igazgatóság múzeumi összekötői feladatát is ellátta. Irodalmi munkásságát tíznél több, szaklapokban megjelent publikációja, dolgozata jelzi és szerkesztette a VIZIG „Vízgazdálkodás a Középdunántúlon”

c. kiadványát. Munkásságát 1963-ban és 1965-ben árvízvédelmi emlékérmekkel ismerték el. 1961 óta volt tagja Társaságunknak és a társasági életben aktívan részt vett, gyakran vállalt előadásokat és hozzászólásokat. 1976-tól a MHT Közép-dunántúli Területi szervezetnek több cikluson át vezetőségi tagjaként tevékenykedett, s 1986-tól az MHT Környezetvédelmi Bizottságának titkári feladatait látta el. 2006-tól a Magyar Mérnöki Kamara tiszteletbeli tagja volt. (Pro A. 1979, SchF.é. 2003)

BUCSÁNYI GYÖRGY

(Kalocsa, 1934. II. 17.)

Okleveles üzemmérnök, 1952–1957 között a Szekszárdi Tervező Vállalat szerkesztője, árelemzője, majd a székesfehérvári (utóbb Középdunántúli) VIZIG Szekszárdi Szakasz mérnökségének munkatársa, árelemzője, építésvezetője, 1973-tól csoportvezetője, az árvízvédelmi osztály vezetője. Ebben a minőségében részt vett az ország jelentősebb árvízvédekezéseiben. Hosszú éveken át Társaságunk 1974-ben megalakított Tolna megyei körzeti csoportjának titkára volt (Pro A. 1986)

BUDAVÁRI KURT

(Fischern /Csehszlovákia/, 1921. VII. 19. – Budapest, 2016. III. 12.)

Okleveles mérnök (JNMGE 1943). Munkásságát 1943–1944-ben magánmérnöki irodáknál kezdte, ahol tereprendezési, vízteleltetési és földmérési munkákat végzett. Ezt követően 1945–1946-ban geodéziai felmérésekkel segítette az Országos Földbirtokrendező Tanács munkáját. 1948–1951-ben a budapesti vízgazdálkodási körzet építésvezetője volt, majd közel négy éven keresztül a MEVIÉP osztályvezetője, 1954–1960 között pedig a VIZITERV irányító tervezője, öntözési csoportvezetőjeként tevékenykedett – közben 1955-től 1960-ig Albániában volt kiküldött öntözési szakértő. 1960–1976 között az OV, ill. OVH Vízhasznosítási osztály-

majd főosztály vezetője volt. Tevékenysége során egymillió hektár öntözését lehetővé tevő öntöző főcsatornák, öntöző rendszerek, esőztető öntözőfürtök, hígtrágya hasznosítások létesítését irányította, közöttük is kiemelkedik a Kiskörei Vízlépcső és öntözéseinek megvalósítása. 1976–1981-ig, nyugdíjba meneteléig az OVIBER szakági főmérnöke volt. Az öntözéses vízhasznosítás témakörökben több tankönyvet, főiskolai jegyzetet, kézikönyvet írt, ill. cikkeket publikált. Több bel- és külföldi tudományos társaság tagja, számos nemzetközi vízügyi tárgyalás résztvevője. Az egyetemi jegyzeteken túl oktatási tevékenységéhez tartozott a BME államvizsga bizottsági tagsága. Tagja volt a FAO és az ICID Magyar Nemzeti Bizottságainak, az MTA Vízgazdálkodási Bizottságának, a KGST Meliorációs Albizottságának, a Magyar–Román Vízügyi Vegyes bizottságnak. A Magyar Hidrológiai Társaságban a Közép-Duna-völgyi területi szervezet tagjaként a Mezőgazdasági Vízgazdálkodási szakosztályban végzett szakmai munkát. Pályafutása során megkapta a Munka Érdemrend ezüst és arany fokozatait. (Tt. 1992)

BUKOVSKY ANDRÁS

(Zilah, 1943. XI. 1.)

Okleveles kémia-fizika szakos tanár (ELTE 1967), környezetvédelmi szakmérnök (BME 1976). 1967–1974 között a Tatabányai Szénbányák Víz tisztító és Dúsító Berendezések Gyárában dolgozott, majd 1974-től a Fővárosi Vízművek Víz tisztítóműve Technológiai Laboratóriumának vezetője. Fő munkaterülete a Duna-vízből ivóvizet előállító Víz tisztítómű üzemeltetése, a nyers-, az üzemi- és a tisztított vizek minősége rendszeres ellenőrzésének irányítása, ezenkívül a technológia fejlesztését, az üzemi tisztított víz minőségjavítását célzó kísérletek megtervezése és irányítása. Feladata volt a Fővárosi Vízművek Rt. teljes vízellátó rendszerében kiépített online vízminőség-ellenőrző rendszer megtervezése, megvalósítása, üzemeltetése és folyamatos fejlesztése. Hazai és külföldi konferenciák

rendszeres résztvevője, ennek során közel 30 előadást tartott és 40 publikációja jelent meg. Társ-szerzőként részt vett szakmai könyvek megírásában és két víztisztítási szabadalom kidolgozásában. Rendszeres oktatói tevékenységet folytatott vízmű-kezelői szaktanfolyamokon, több alkalommal előadott főiskolai kurzusokon. Társaságunknak 1969-től tagja, a szervezetben több tisztséget töltött be: 1974–1975-ben a Tatabányai körzeti csoport titkára, 1975-től a Vízellátási szakosztály vezetőségi tagja, majd 1980-tól másfél évtizeden át titkára, 2011-től a Fegyelmi és Etikai Bizottság tagja. (Pro A. 1982, SchF.é. 1997, KJ.é. 2008, Tt. 2014)

rendszeres résztvevője, ennek során közel 30 előadást tartott és 40 publikációja jelent meg. Társ-szerzőként részt vett szakmai könyvek megírásában és két víztisztítási szabadalom kidolgozásában. Rendszeres oktatói tevékenységet folytatott vízmű-kezelői szaktanfolyamokon, több alkalommal előadott főiskolai kurzusokon. Társaságunknak 1969-től tagja, a szervezetben több tisztséget töltött be: 1974–1975-ben a Tatabányai körzeti csoport titkára, 1975-től a Vízellátási szakosztály vezetőségi tagja, majd 1980-tól másfél évtizeden át titkára, 2011-től a Fegyelmi és Etikai Bizottság tagja. (Pro A. 1982, SchF.é. 1997, KJ.é. 2008, Tt. 2014)

BUKOVSKY GYÖRGY

(Budapest, 1925. IV. 16. – Székesfehérvár, 2004. VI. 9.)

Okleveles mérnök (BME 1951). Vízügyi szolgálatát a székesfehérvári VIZIG-nél kezdte meg 1954-ben, és ott 1985. évi nyugdíjba vonulásáig székesfehérvári szakaszmérnök, majd a Vízgazdálkodás-fejlesztési, 1976-tól 1981-ig a Vízgazdálkodási osztály vezetője

ként és műszaki tanácsadó beosztásokban tevékenykedett. Nevéhez fűződik – 1959-től – a tervezési csoport, a későbbi tervezési osztály nagy korszaka, melynek vezetőjeként iskolát teremtett maga körül. Nyugdíjasként a Balatoni Koordinációs és Tőszabályozási osztály munkatársa, valamint a VIZIG múzeumi összekötője is volt. Részes volt az 1956-os és az 1965-ös dunai árvízvédekezéseknek. Vízügyi történeti kutatásai rengeteg kincset hoztak felszínre. Sokat foglalkozott a Balaton, a Velencei-tó vízgyűjtőjével, a Közép-Dunántúl kisvízfolyásaival, a víztározás elméletével, hidrológiai előrejelzéssel, vízkészlet-gazdálkodással és mezőgazdasági, ipari vízhasznosítással. Korai apostola a komplex vízgyűjtőfejlesztésnek, a vízügyi, a környezetvédelmi és a természetvédelmi szempontok, érdekek együttes kezelésének. Főbb munkaterületei: műszaki tervezés, vízgazdálkodás és hidrológia (víztározással kapcsolatos hidrológia, víz-

gazdálkodás-vízvédelem, szintezési metodika, talajvédelem) elméleti és gyakorlati kérdései. Szakirodalmi munkásságát több mint 50 publikációja jelzi magyar és külföldi szaklapokban. Utolsó éveiben a levéltárakban a Balaton szabályozását, a Sióberki Társulat történetét kutatta, amelynek eredménye könyv formában is megjelent. Az MHT országos és területi rendezvényeinek rendszeres előadója, a Közép-dunántúli területi szervezetnek – több cikluson át – vezetőségi tagja. (VP.e. 1971, BÖ.é. 1983, Tt.1992)

BUKOVSKYNÉ INOTAI MÁRIA

(Szombathely, 1946. XI. 11.)

Okleveles középiskolai tanár, rendszerszervező, programtervező. 1970–1974 között a Tatabányai Szénbányák matematikusa. 1974-től a Fővárosi Vízművek szervezője, számítástechnikai munkatársa, 1979-től a Számítóközpont üzemeltetésvezetője, csoportvezetője. Munkássága a szénbányászat matematikai feladatainak megoldásához, illetve a főváros vízellátásának szervezési és számítástechnikai munkáinak elvégzéséhez, irányításához kapcsolódik. Társaságunk Fővárosi Vízműveknél működő üzemi szervezetének aktív tagja, egy időben titkára. (Pro A. 1991)

BULKAI LAJOS

(Győr, 1920. XI. 7. – Budapest, 2005. VII. 8.)

Okleveles gépészmérnök (JNMGÉ 1943), egyetemi doktor (BME 1974) a vízellátás-csatornázás szakterületén. Végzett mérnökként előbb a peremartoni robbanóanyaggyárban dolgozott, majd a háború befejeztével szülővárosába, Győrbe került.

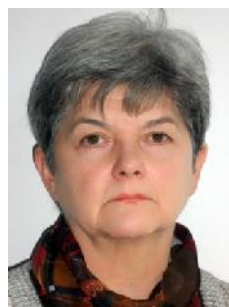
1945–1966 között a Győri Víz- és Csatornaművek főmérnöke. Irányította a háborús károk helyreállítását, majd az üzem fejlesztését. Itt töltött 22 éve alatt a vízmű termelőkapacitása és csőhálózatának hossza mintegy megduplázódott, a kútvizek és felszíni vizek kezelésére berendezések létesültek,

nagyméretű gyűjtőcsatorna épült, s megfúrták a Kisalföld első termál-kútját, melyhez fürdőt is építettek. 1964–1968 között az ÉKME/BME vízellátás-csatornázás szakmérnöki karán a gépészettel és irányítástechnikával összefüggő ismereteket oktatva, s elkészítette a szaktárgy jegyzeteit. 1967–1980 között – nyugdíjazásáig – a VITUKI víztechnológiai osztályának vezetője. Tanácsadóként még ezt követően is az intézetben dolgozott. Irányításával sikeres félüzemi kísérleteket végeztek az intézetben a kétrétegű szűrés paramétereinek megállapítására, valamint foglalkoztak a nitrát-szennyezés talajban történő eltávolításával is. Felelőse volt a hasonló feladatokat ellátó drezdai, prágai, pozsonyi kutató intézetekkel való együttműködésnek. Munkatársaival szabadalmakat kapott egy kisebb helyidényű iszapfőlözős derítőre, valamint elősegítette a korszerű csőköteges derítés hazai bevezetését. Az oldott szerves anyagok eltávolítása érdekében szorgalmazta az aktív szén alkalmazását. Ugyancsak foglalkozott a kútvizek metángáz-tartalmának eltávolításával. Szakirodalmi tevékenységét 60, részben társszerzőként írt publikációja mutatja. Társaságunknak 1948-tól volt aktív tagja. Társasági működését a Vízkémiai és Víztechnológiai szakosztály vezetőségében fejtette ki. (VS.n.d. 1981, Tt. 1994)

BUZÁS KÁLMÁNNÉ VÁGVÖLGYI

GABRIELLA

(Budapest, 1948. IX. 7.)

Okleveles mérnök (BME 1972), okl. építőipari-gazdasági szakmérnök (BME 1985). 1972-től a VIZITERV-ben vízellátási tervezésekkel, 1981-től a VITUKI-ban tudományos munkatársként az üzemi vízgazdálkodási rendszerek fejlesztési kérdéseivel

foglalkozott, majd 1991–1992-ben az ÁBKSZ-nél dolgozott, ahol részt vett a volt szovjet katonai objektumok területének környezetvédelmi kárfelvételi munkáiban. 1992-től nyugállományba vonulásáig (2011-ig) a különféle szervezeti formákban működő környezetvédelmi szaktárca főtanácsosa-

ként, osztályvezetőjeként, fővoh.-eként (Stratégiai Tervezési és Együttműködési Főosztály) a környezetpolitikával és a környezetvédelem átfogó kérdéseivel foglalkozott. Kezdetől fogva részt vett a szakoktatásban, egyrészt a középfokú hidrotechnológus tanfolyamok, valamint a BME és az YMÉMFA gyakorlatvezetőjeként, ill. diplomatervező konzultánsaként. Társaságunknak 1986 óta tagja, társasági tevékenységét az Ipari Környezet- és Vízgazdálkodási szakosztályában folytatta, amelynek 1993–1996 között titkára, utóbb vezetőségi tagja. 2006-tól segíti a VS.n.d Bizottság munkáját. (*Pro A. 2000, BÖ.é. 2016*)

BUZÁS ZSUZSA

(Budapest, 1950. XI. 7.)

Okleveles hidrológus mérnök (HME 1974). 1974–1986 között a budapesti KDVVIZIG vízrajzi egységénél dolgozik, majd az OVH, ill. KVM, majd KHVM Vízgazdálkodási főosztályának munkatársa lett. Fő munkaterülete a vízrajzi decentralizáció nyomán a

VIZIG-ekhez került tevékenység szakmai koordinációja és felügyelete, a kétoldalú és többoldalú nemzetközi együttműködésekben haza képviselő, valamint a vízgazdálkodással kapcsolatos kutatási-fejlesztési tevékenység koordinálása. 2000-től a KöViM Nemzetközi főosztályán a vízügyi vonatkozású EU és nemzetközi feladatok koordinációjával, ill. ellátásával foglalkozott, mint több nemzetközi szervezet magyar képviselője. 2003-tól a Környezetvédelmi és Vízügyi Minisztérium Vízgyűjtő-gazdálkodási főosztályán dolgozott, amely az EU Víz Keretirányelvének hazai alkalmazásba vételének koordinálását látta el. A VKI határvízi, az ICPDR és EU szintű feladatai mellett több nemzetközi szervezetben, mint pl. az ENSZ/EGB Helsinki Határvízi Egyezménye és az UNESCO különböző munkacsoportjaiban képviselte több vezetői pozícióban Magyarországot. A WMO Hidrológia Bizottságában, ahol 1986-óta Magyarország küldötte, 2008-ban beválasztották a Tanácsadó Testületbe, amely pozícióról nyugdíjazásakor, 2010-ben lemondott. Az MHT Ifjúsági Tanács titkára 1980–1985 között, majd a Bizottság elnöke 1990-ig. Az 1981. évi alapításától a Sajó Elemér pályázat Bíráló Bizottságnak titkára, és 2007-től elnöke a Nemzetközi Kapcsolatok Bizottságának. (*Pro A. 1983, BÖ.é. 2006, SchF.é. 2016*)

CZAKÓNÉ CZÉDLI JOLÁN

(Sarkad, 1949. IX. 5.)

Okleveles mérnök (BME 1973), mg. vízügyi szakmérnök (BME-GATE 1982). Szakmai munkássága mindvégig a Körös-vidéki Vízügyi Igazgatósághoz kötődik. 1973-ban a Belvízrendezési osztályon vízrendezési előadó, csoportvezető, voh., 1981-től osztályvezető volt.

Mérnöki tevékenysége vízrendezési tanulmánytervek készítésében, belvízvédelmi tervezésben, szakvéleményezésben nyilvánult meg. 1986-tól munkáját a Vízgazdálkodási osztályon folytatta, ahol vízkészlet-gazdálkodási feladatokkal, köztük a Tiszai

vízkészlet megosztás Körös-vidéki teendőivel foglalkozott. Számos tanulmányterv készítőjeként komplex vízgazdálkodási kérdésekkel foglalkozott, részt vett a mentett ártéri holtágak felmérésében, rehabilitációs fejlesztési tanulmányok készítésében, EU-s projektek megfogalmazásában. 1973–1982 között minden belvízvédekezésben részt vett. 1995-től árvízvédelmi ügyeletvezetőként vízminőségi kárelhárítási és tájékoztatási feladatokat látott el. Szakirodalmi munkássága elsősorban a holtmedrekhez és a vízügyi múlttal foglalkozó kiadványokban való részvételhez kapcsolódik. Több kitüntetés mellett munkáját a KÖVIZIG Arany gyűrű életmű-díjával (2007), a vízügyi szolgálat pedig Magyar Köztársasági Ezüst Érdemkereszttel (2008) ismerte el. Nyugdíjazása után (2008) a Bodoki Károly Vízügy Múzeum Baráti Kör alapító tagjaként, elnökeként a KÖVIZIG-hez kötődően önkéntes munkát végez,

amely elsősorban a vízügyi múlt kutatására és a muzeális értékek megmentésére irányul. Az MHT Békés megyei Területi Szervezete vezetőségének tagja volt 2006–2014 között. (Pro A. 2015)

CZESZNAK LÁSZLÓ

(Ózd, 1963. VII. 20.)

Okleveles bányamérnök (NME 1987), okl. mélyfúrású geofizikus szakmérnök, (1991), környezetvédelmi szakmérnök (2001). 1997-től az Észak-magyarországi Regionális Vízműveknél, majd 2003 végéig a Vízügyi Igazgatóságon dolgozott. 2004-től külön-

böző szervezeti formációkban az Észak-magyarországi Környezetvédelmi, Természetvédelmi és Vízügyi Felügyelőség osztályvezetője, vezető főtanácsosa. 2014-től az OVHg, végül a B-A-Z Megyei Katasztrófavédelmi Igazgatóság vezető főtanácsosa. Főként a felszíni és felszín alatti vizekkel, a vízbázisok védelmével foglalkozott, jelenleg ezekkel kapcsolatos hatósági feladatokat látja el. 1998 óta tagja a Magyar Hidrológiai Társaságnak, 2002–2011 között a Borsodi Területi Szervezet titkára volt. A Területi Szervezet és a szakosztályok rendezvényeinek, előadó üléseinek, szakmai programjainak megszervezésében aktív feladatot vállalt. Tevékenyen közreműködött a 2008. évben Miskolcon megrendezett XXVI. Országos Vándorgyűlés előkészítésében, szervezésében. A Víz Világnapja alkalmából minden évben szakmai előadásokkal és programokkal egybekötött előadó-ülések megszervezésében, lebonyolításában jelentős feladatot vállal. (Pro A. 2011)

CZIRÁKY JÓZSEF

(Celldömölk, 1921. VIII. 4. – Szombathely, 2009. I. 31.)

Jog- és államtudományi doktor (1950), okl. mérnök (ÉKME 1960). 1952-től az Orsz. Balneológiai Kutató Intézetben dolgozott a Hidrogeológiai osztály tudományos munkatársaként. Az OBKI

megszűnése után 1966-tól az EüM. Országos Gyógyfürdőügyi Igazgatóság főelőadója, majd 1970-től szakértője, szaktanácsadója volt. 1969–1971 között az Országos Természetvédelmi Hivatalnál dolgozott. 1971-től 1981. évi nyugdíjazásáig

pedig a Közép-Duna-völgyi Vízügyi Igazgatóságon tevékenykedett. Öt évig mint jogász főelőadó, további öt éven át a Vízellátási és Csatornázási osztály mérnök csoportvezetője. Nyugdíjasként 1986-ig a EüM Gyógyfürdőügyi Főigazgatóságának szaktanácsadója volt. Negyven éven át végezte a gyógyvizek, fürdők balneotechnikai vizsgálatait. Fő munkaterületei az ásvány-, gyógy- és termálvizekkel kapcsolatos kérdések jogi szabályozása, valamint a balneológia szerteágazó szakterületei. Szakmai tevékenységét 115 dolgozat (cikk és tanulmány), továbbá 11 jelentés dokumentálja, melyek magyar, angol, francia, német, orosz, olasz szaklapokban láttak napvilágot. Az 1949-ben alakult SITH végrehajtó bizottságának tagja, számos külföldi fürdőügyi kongresszus aktív résztvevője volt. Az MHT-nak 1949 óta tagja, rendezvényeinek résztvevője. 1949-től 1952-ig a Gyógyvíz Bizottság vezetőségi tagja, 1952–1967 között a Balneotechnikai szakosztály titkára, 1968–1971-ben elnöke. Az ő nevéhez fűződik a HT 1960–2000 közötti lapszámainak tartalomjegyzékét összesítő három kiadvány összeállítása. Tagja volt a HK, valamint a HT szerkesztő bizottságainak. (VP.e. 1951, DZ.e. 1974, Pro A. 1987, Tt. 1991)

CSAJÁGHY GÁBOR

(Balatonfüred, 1903. VI. 18. – Budapest, 1972. VII. 23.)

Okleveles vegyészmérnök, a föld- és ásványtani tud. kandidátusa (MTA 1966). Pályája kezdetén az iparban működött, 1935-ben került az Állami Földtani Intézethez, ahol 1943-tól 1970-ben történt nyugdíjba meneteléig a Kémiai Laboratórium vezetője. Főbb munkaterületei: gyógyiszapok vizsgálata, vízkémiai, geokémiai vizsgálatok, szilikát-analítika stb. A kálisó előállításával kapcsolatos

munkásságáért kétszer kapta meg „A szocialista munkáért” érdemérmét. Sok ezer laboratóriumi vizsgálattal szolgálta a hazai geológiai kutatást, amelyeknek kapcsán számos új analitikai módszert dolgozott ki, és vezetett be a gyakorlatba. Szakirodalmi munkásságát közel 60 szakdolgozat, jelentés, publikáció jelzi, amelyből néhány külföldi szaklapokban is megjelent. A Magyarhoni Földtani Társulat emlékgyűrűs tagja volt. Az MHT Vízkémiai és Víztechnológiai szakosztályának aktív tagja, korábban 1954–1958 között Társaságunk ügyvezető elnöke is volt. (BÖ.é. 1952, Tt. 1971)

CSALLÁNY SÁNDOR

(Szentés, 1928. IV. 15. – St. Paul, Minnesota/USA/, 2016. VI. 8.)

Okleveles mérnök (ÉME 1955), műszaki doktor (1970). 1956-ban Ausztriába, majd az USA-ba emigrált, 1957-től az urbanai (Illinois állam) Vízkutatási Intézetben dolgozott. az Illionis-i és Minnesota-i Egyetemeken a felszín alatti vizek kutatásával

foglalkozott, s tanította a hidrológiát és a hidrageológiát. Az American Water Resources Association (AWRA) egyik alapítója, és – a világhírű Ven Te Chow professzor elnöksége mellett – alapító titkára a Nemzetközi Vízgazdálkodási Szövetségnek (IWRA). A minneapolis-i Amerikai Hidrológiai Intézet elnöke volt. A Western Kentucky Egyetem professzora és az egyetem hidrológiai programjának aligazgatójaként is tevékenykedett. Az International University of HidroScience and Technology tagja, az itteni igazgatótanács elnöke és egyúttal hidrológiai mérnök professzora is volt. Ezt követően hosszú éveken keresztül mérnök tanácsadóként dolgozott Minneapolis-ban (ügyvezető igazgató a CENECO Environmental & Engineering Co. nevű cégnél), illetve csaknem 10 évig partnere és

tudományos igazgatója volt az ELGOSCAR International Kft.-nek Budapesten. Konzultáns hidrológusként, mérnökként részt vett többek között az ENSZ, az UNESCO, az ICSU és az Amerikai Haditengerészet munkájában. Meghívott óraadóként és professzorként számos egyetemen és rendezvényen megjelent. Munkája során írt és szerkesztett könyveket, valamint számos tudományos cikket publikált. Hazai munkáihoz tartozik, hogy – többek mellett – szerzője volt a MFRT által koordinált és az MTA által megjelentetett „Budapest természeti földrajza” (1959) c. monográfiának, amelyben Nagy-Budapest forrásainak részletes ismertetése fűződik nevéhez. Már egyetemi hallgató kora óta kapcsolatban volt Társaságunkkal; 1955–1956 között részt vett a HK szerkesztő bizottságának munkájában, az MHT 1955-ben jegyzőjének választotta, továbbá társrendezője volt 1990-ben az amerikai–magyar környezeti hidrológia és hidrageológia konferenciának, ill. közreműködött az MHT és az Amerikai Hidrológiai Intézet együttműködési megállapodásának létrejöttében. 2000-ben az MTA-n a „Magyarok a világ vízgazdálkodásában” c. konferencia-sorozatot szervezte. (Kt. 1992)

CSANÁDY MIHÁLY

(Tata, 1936. VIII. 11.)

Okleveles vegyész mérnök (BME 1959), okl. szakmérnök (BME 1971), egyetemi doktor (1973). Rövid gyakorlatszerzés után 1960-tól az Országos Közegészségügyi (ma Környezetegészségügyi) Intézet munkatársa, ahol tudományos munkatárs, csoportvezető,

1988-tól osztályvezető. Fialat vegyész mérnökként került a sokak számára ma is jól ismert, dr. Papp Szilárd vezette vízkémiai osztályra, itt szennyvízkémiai vizsgálatokkal, a víz- és szennyvíz higiéné széles területével, végül az ásvány- és gyógyvíz vizsgálatok értékelésével is foglalkozott. Főbb munkaterületei a vízminőséggel kapcsolatos vízvizsgálatok szabványosítása, vízhygiénés munka, közegészségügyi szolgálat európai jogharmonizá-

ció, laboratóriumok minőségbiztosítása, ásvány-gyógyvizek minősítése. Az 1970-es évektől az osztályra került, akkor még kezdő, vagy más szakterületről érkezett mérnökök, szakemberek képzésére igen nagy gondot fordított. A mintavételi módszereket, az alapos helyszíni szemléket, a járványügyi vizsgálatok alapvetéseit, szennyvíz és vízkezelési technológiákat országjárás keretében mutatta be az új munkatársaknak. Több hazai szakbizottság, nemzetközi szervezet (pl. az ISO) munkájában vett részt. Jelentős munkát végzett a hazai vízminősítési szabványt WHO irányelvekhez igazítása terén. Ugyancsak eredményeket ért el a THM vegyületek mérésének bevezetésében, az ivóvizek arzén-szennyezett-ségének felmérésében, az ivóvíz-vizsgáló laboratóriumok interkalibrációjának megszervezésében, és a laborok irányításában. A Magyar Higiénikusok Társasága munkásságát Fenyvessy Béla emlékéremmel ismerte el (1998). Oktatott az Orvostovábbképző Intézetben, az ELTE-n és a Műszaki Egyetem Továbbképző Intézetében, majd az Orvostudományi Egyetemen. 2001 és 2005 között – nyugdíjasként – az Országos Tisztifőorvosi Hivatal szaktanácsadója. A Nemzeti Akkreditáló Testületnek megalakulása óta szakértője, majd 2016-tól a Nemzeti Akkreditáló Hatóság Akkreditáló Bizottságának tagja. Több, mint 130 szakcikke és 12 önálló kiadványa jelent meg. A Hidrológiai Közlöny szerkesztőbizottságának munkájában 1971–2015 között vett részt. Társaságunk Szennyvíz, majd a Vízkémiai és Víztechnológiai (utóbb a Víztechnológiai és Vízbiztonsági) szakosztályának vezetőségi tagja és gyakori előadója. Az MHT 1971. évi Bogdánfy pályázatának díjazottja volt. (VP.e. 1966, FJ.e. 1971, BÖ.é. 1978, VS.n.d. 1982, KJ.d.1999, Tt. 2008)

CSÁNYI BÉLA

(Budapest, 1952, III. 3.)

Okleveles biológus, (szakdipl.: 1981. Delft, Hollandia). 1977-től a VITUKI munkatársa, tudományos főmunkatársa, utóbb a Duna-kutató Intézet (DKI) Restaurációs és Állatökológiai Osztályának, ill. az MTA Ökológiai Kutatóközpontjának intézeti mérnöke. Szakterülete: biológiai vízminősítés a vízi makroszkópikus gerinctelen

élőlényegyüttes segítségével, bioindikáció, Magyarország felszíni vizeinek ökológiai állapotértékelő módszere. A Freshwater Biological Association tagja, a hazai nemzetközi hidrológiai továbbképző tanfolyam előadója volt, számos magyar, ill. angol nyelvű szakcikk szerzője, társszerzője. (VS.n.d. 1987)

CSAPLÁR KLÁRA

(Vác, 1952. X. 18.)

Okleveles öntözéses-meliorációs üzem mérnök (DATE FK 1974), okl. agrármérnök (KATE MK 1982). Szakmai pályafutását 1974-ben a Göd-Dunakeszi Egyesült Dunamenti Mgtsz.-nél kezdte mint agronómus gyakornok, majd 1975–1996 között a VITUKI tud.

munkatársa és csoportvezetője. Ezt követően a VITUKI Consult Rt.-nél dolgozott 1998-ig, majd átkerült a Földművelésügyi és Vidékfejlesztési Minisztériumhoz, ahol főtanácsosként, ill. vezető főtanácsosként mezőgazdasági célú vízgazdálkodással kapcsolatos koncepciók, szakmai alapozó és döntés-előkészítő anyagokat készített, részt vett a Geo-term Program, a klímaváltozással kapcsolatos VAHAVA Program, az Agrár- és Vidékfejlesztési Operatív Program, az Új Magyarország Vidékfejlesztési Stratégiai Terv tervezési munkáiban és a Nemzeti Asztratégia kidolgozásában. 2007–2010 között a Mezőgazdasági Szakigazgatási Hivatal központjában dolgozott vízügyi referensként, ezt követően nyugdíjazásáig (2012) a FVM vízgazdálkodási referense volt. A Magyar Agrártudományi Egyesületnek 42 évig volt tagja, a Mezőgazdasági Vízgazdálkodási szakosztályban 8 évig ellátta a szakosztályi titkári feladatokat. Munkásságát a MAE aranykoszorús emlékérmével ismerték el. A MAE megszűnése után, 2015 óta Társaságunk Mezőgazdasági Vízgazdálkodási szakosztályának társtítkára. Részt vett hazai konferenciák szervezésében (ICID, CIGR, MHT, MAE), valamint publikált és előadott hazai és nemzetközi konferenciákon. (Pro A. 2017)

CSAPODY ISTVÁN

(Sopron, 1930. II. 26. – Sopron, 2002.)

Okleveles erdőmérnök (1953), egyetemi doktor (1962), c. egyetemi docens (1989), c. egyetemi tanár (1991). 1954-től a Soproni Erdészeti és Faipari Egyetem munkatársa, tanársegédje, a Botanikus kert vezetője, illetve 1958–1975 között a Tanulmányi Állami Erdőgazdaság termőhely-feltérési csoportvezetője. 1975-től 1990 végéig, nyugdíjba meneteléig a Természetvédelmi Felügyelőség (majd ÉDU-KÖVIZIG) főfelügyelője, tanácsosa. 1991-től a Fertő-tavi Nemzeti Park botanikai főtanácsadója. Tudományos munkásságát különösen a fito-cönológia, erdőtipológia, növényföldrajz, florisztika és az erdészettörténet területén fejtette ki. Szakirodalmi működésének eredménye 4 könyve és 140 publikációja. Rendszeresen oktatott az Erdészeti és Faipari Egyetemen, számos előadást tartott hazai és külföldi tudományos rendezvényeken. Munkásságát Sopron városa Pro Urbe emlékéremmel (1991), a kormány pedig Széchenyi-díjjal ismerte el (2001). Több szakmai egyesület tagja, vezetőségének választott tagja, szakbizottságok kinevezett tagja volt. (VP.e. 1965)

CSATH BÉLA

(Székesfehérvár, 1927. III. 3.)

Okleveles bányamérnök (BME 1950), technikatörténész. Szakmai munkásságát az olajiparban kezdte 1958-ban: Bázakerettye, Obornak, Nagylenygel (1952–1955), majd a komlói szénkutatók üzemvezetője, később a kővágószőlősi uránérckutatókat irányította, ezt követően a Tokodi Mélyfúró Vállalatnál üzemvezető. 1958 áprilisában részt vett az új alapokra helyezett Vízkutató és Kútúrúró Vállalat (VIKUV) kialakításában. Itt vízbányászattal, majd a nagymélységű geotermikus kútúrúrással foglalkozott, közben a VIKUV külföldi (jugoszláviai, csehszlovákiai) munkáit koordinálta. Ennek keretében – műszaki és expedíció vezető-

ként – részt vett a mongóliai (1960, 1966–1967) vízkutató csoport munkájában. Bányamérnöki tevékenysége a mélyfúrásos kutatás kérdéseire kapcsolódott. Érdeklődési körébe tartozik a hazai és külföldi vízkutató- és kútúrúrási ipar történeti kutatása. Meghatározó szerepe volt a Visegrád-lepencei Zsigmond Vilmos gyűjtemény létrehozásában és Zsigmondyak pályafutásának feltérítésében. Társaságunknak 1962 óta tagja, s a Vízügyi Történeti Bizottságának 1974–1978 közötti titkáráként a sikeres vízügyi történeti napok megszervezésének kezdeményezője volt. 1993–2009 között a Magyar Olajipari Múzeum (Zalaegerszeg) nyugdíjas szaktanácsadója. Szakirodalmi munkásságát több mint 210 szakmai és ipartörténeti dolgozat, könyv, szaklapokban megjelent cikk jelzi. 1955-től tagja az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületnek (OMBKE), ahol 1982–1996 között a történeti bizottság elnöki teendőt látta el, egyúttal a MTE SZ technikatörténeti bizottságának az Egyesület által akkreditált tagja volt. Az OMBKE tiszteletbeli tagja. Ugyancsak tagja a Magyarhoni Földtani Társulat Tudománytörténeti Szakosztályának. (Pro A. 1999, BŐ.é. 2015)

CSATLÓS PÉTER

CSATLÓS PÉTER

(Sövényháza, 1946. IX. 13.)

Okleveles üzemmérnök (BME FK 1973), környezeti szakmérnök (JPTE-PMMF 1994). Pályafutását a TIVIZIG polgári szakaszmérnökségén kezdte 1968-ban, majd a következő évben az ATIVIZIG szentesi szakaszmérnökségének helyettes vezetője.

1987-től a Szentés és Környéke Vízgazdálkodási Társulat ügyvezető igazgatója volt egészen nyugdíjba vonulásáig (2007). E megbízatása alatt vezetésével alakult meg 1998-ban a VTOSZ Környezetvédelmi Munkabizottsága, melynek 2007-ig elnöke volt. Jelentős szerepet játszott a térség belvízvédekezésének irányításában, valamint az FVM mellett működő országos védelmi törzs munkájában. 1988-tól 10 éven át a vízgazdálkodási társulatok területi szövetségének elnökeként működött,

s az FVM régiós koordinátori feladatait is ellátta. Tevékenységének elismeréseként a VTOSZ valamennyi jelentős kitüntetését megkapta, valamint 2008-ban a Magyar Köztársasági Érdemkereszt Arany fokozata kitüntetésben részesült. Alakulásakor a Nyugdíjas Vízitársulati Vezetők Klubjának első elnökévé választották. Alapító tagja, s 2006–2007 között elnöke volt a Szentés–Csongrád Rotary Clubnak. Társaságunk Szentési területi szervezetének 1995–2003 között elnöke, s egyúttal a Felügyelő Bizottság tagja is volt. (*Pro A. 2002*)

CSEGÉNY JÓZSEF

(*Újfehértó, 1979. II. 9.*)

Okleveles környezetgeofizikus-mérnök (ME MFK 2003), ár- és belvízvédelmi szakmérnök (EJF 2008), alkalmazott térinformatikus (DE 2017). Diplomájának megszerzését követően 2004-től a FETIVIZIG Vízgazdálkodási Osztályán, a felszín alatti vizek szakterületén kezdett dolgozni. 2009-től mint VKI koordinátor irányította az első vízgyűjtő-gazdálkodási tervezés folyamatait az Igazgatóság működési területén. 2013-tól szakmai pályáját az Igazgatóság Árvízvédelmi Osztályán folytatta, ahol elsősorban az Árvízi Kockázatkezelési Tervek készítésében vett részt. Kiemelt feladatai közé tartozott továbbá a FETIVIZIG működési területét érintő nagyvízi mederkezelési tervek készítésének koordinálása. Eddigi működése során több szakmai elismerést és kitüntetést is kapott. Társaságunknak 2005 óta tagja, 2013-tól a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei területi szervezet titkára. (*Pro A. 2017*)

CSEKŐ GÉZA

(*Budapest, 1934. III. 14. – Budapest, 2013. II. 16.*)

Okleveles középiskolai tanár (ELTE TTK 1957), egyetemi doktor (GATE 1970), a mezőgazdasági tud. kandidátusa (MTA 1978). 1957-től gimnáziumi tanár, 1964-től 1975-ig a GATE-én működő MTA Öntözési Kutató Munkaközösségének munkatársa. 1975-től a GATE Vízgazdálkodási és Meliorációs tanszékének tudományos munkatársa, 1982-től főmunkatársa. Fő munkaterületei: az

esőztető öntözőtelepek és berendezések problematikája, evapotranspiráció, vízmérleg, agroökopotenciál prognosztika, belvíz-öblözetek lefolyási viszonyai. Szakirodalmi munkásságát több mint 50 nyomtatásban megjelent szakcikk, kongresszusi előadás (hazai és külföldi), ismeretelés jelzi. 1972-ben az MHT–OVH Bogdánfy Ödön pályázatán első díjat nyert Cech Vilmossal a „Szórófejek cseppeloszlása” c. tanulmányával. Több szakmai egyesület tagja, titkára. Társaságunknak 1970-től tagja, a Nemzetközi Kapcsolatok Bizottságának 1978–1985 között titkára, 1985–1990-ben elnöke volt. Amikor 1981–1987 között a Nemzetközi Öntözési és Vízrendezési Szövetség (ICID) MNB titkárságának vezetője volt, a hazai tudományos eredmények nemzetközi népszerűsítésére is lehetősége nyílt. (*Pro A. 1985*)

CSERI GÉZA

(*Budapest, 1938. VI. 17.*)

Okleveles mezőgazdasági mérnök (GATE 1962), okl. halászlati szakmérnök (GATE 1966). 1962-től, mint társadalmi ösztöndíjas került a Hortobágyi Állami Gazdaságba, ahol tőegységvezető, főállatnyésztő, halászlati igazgatóhelyettes, utóbb a Hortobágyi Halgazdaság Rt. vezérigazgatója volt 1992-ig. Szoros együttműködésben dolgozott a TIVIZIG szakembereivel. Közben 1987–1992 között a gazdaság hozzájárulásával az Agroinvest halas programvezetőjeként projekt menedzser volt Brazíliában. 1992–1994 között egyéni vállalkozó (Cívis-tag Bt.), 1994-től két cikluson át Hortobágy község polgármestere. Szakmai tekintetben, főleg a halászlát elméleti és gyakorlati kérdései foglalkoztatják. Szakcikkei a *Halászlát* c. szaklapban jelentek meg. A halászlati szakmérnöképzés előadója volt.

Társaságunk területi rendezvényeinek gyakori előadója. (Pro A. 1982)

CSERJÉS MÁTYÁS

(Baja, 1929. XI. 24. – Budapest, 1998. IV. 16.)

Okleveles mérnök (ÉME 1953). Mérnöki munkásságát 1952-ben a Pécsi Vízgazdálkodási Körzetnél kezdte, ezt követően a Pécsi Vízügyi Igazgatóság dombóvári kirendeltségénél dolgozott, csoport-, majd osztályvezetőként. 1958-ban a vízellátás or-

szágos irányító apparátusának lett munkatársa az OVF-ben, ill. OVH-ban. 1991-ben az Országos Vízügyi Főigazgatóság csoportvezetőjeként vonult nyugdíjba. Számos szakmai bizottság tagja, a társasági munka aktív szervezője, az OVH és az MHT összekötője, 1968–1974 között a MHT titkára, 1974–1977-től pedig a Gazdasági Bizottság titkára. (VP.e. 1964)

CSERMÁK BÉLA

(Sátoraljaújhely, 1920. III. 17. – Budapest, 1993. XI. 3.)

Okleveles mérnök (JNMGE 1942), a műszaki tud. kandidátusa (MTA 1969). 1942–1948 között a Vízrajzi Intézet (VI), ill. különböző állami műszaki hivatalok (pl. a Székesfehérvári Vízgazdálkodási Körzet) mérnöke, 1951-től újra a VI, ill. a VITUKI mérnöke, csoport-,

osztály-, főosztályvezetője. 1976-tól nyugdíjba meneteléig, 1980-ig a VGI irodavezetője. Azt követően pedig a VGI, valamint a VITUKI szakértője. Főbb munkaterületei: a hidrológiának, vízgazdálkodásnak, vízkészlet-gazdálkodásnak elméleti és módszertani vonatkozásai, a vízmérlegkészítés elméleti és gyakorlati alkalmazása, a nemzetközi jog szerepe a vízgazdálkodásban stb. Nevéhez kötődik a Cser-

mák-féle árvízszámítási módszer. Tíz éven keresztül koordinálta a VIZIG-ek területi hidrológiai és vízkészlet-gazdálkodási munkáját. A BME szakmérnöki szakán, a továbbképző kurzusain rendszeresen oktatott. Tudományos írásaiban különös hangsúlyt kap a gyakorlati felhasználás lehetőségeinek bemutatása. Mint szakértő vett részt az ENSZ, EGB és más nemzetközi vízügyi szervezet munkájában. Az MHT Vízgazdálkodási szakosztályának alapító titkára 1964–1976 között, 1977–1985 között elnöke. A Kítüntetések Bizottságának 1985-től haláláig elnöke. A Magyar Hidrológiai Társaság mindvégig tevékeny vezetőségi tagjának munkáját számos kitüntetéssel ismerték el. (SE.e. 1961, VP.d. 1980, Tt. 1990)

CSERNYÁNSZKY LÁSZLÓ

(Budapest, 1933. VII. 2.)

Okleveles mérnök (ÉKME 1956), okl. vízellátás-csatornázási szakmérnök (BME 1969), mérnök-közgazdász (MKKE 1964). 1956-tól folyamatosan a Fővárosi Vízművek (FVM) munkatársa. Először tervezőként, műszaki ellenőrként, csoportvezetőként

dolgozik. 1967-től osztályvezető, főosztályvezető, fejlesztési főmérnök, 1988-tól 1993-ig műszaki igazgatóhelyettes, majd nyugdíjasként 1999-ig szaktanácsadó, utána egyéni vállalkozó. Különböző beosztásokban részt vett az FVM igen szerteágazó fejlesztési munkáiban. Munkásságát 1993-ban Budapestért díjjal ismerték el. 1990–1999 között a Társaság Vízellátási szakosztályának elnöke, ezt követően alelnöke. Szakirodalmi tevékenységéből kiemelkedik egy társszerzővel publikált, nívódíjjal elismert cikke. (VS.n.d. 1988, Pro A. 2000)

CSIBRÁN ZOLTÁN

(Cegléd, 1962. VIII. 19)

Üzemmérnök (PMMF-VGI 1983), okl. mérnök (BME 1998). A Közép-Tisza vidéki VIZIG-nél kezdett el dolgozni, majd 1989–1992 között a Szolnok megyei Víz- és Csatornamű Vállalat víztechnoló-

gusa. 1993-tól napjainkig a különböző elnevezésű Vízügyi Igazgatóság (KÖTIVIZIG /KÖTIKÖVIZIG) árvízvédelmi csoportvezetője, ill. osztályvezetője. Munkája során jelentős érdemeket szerzett az árvizek okozta károk elleni védekezésben. Meghatározó szerepet

töltött be az igazgatóság árvízvédelmi fejlesztési terveinek kidolgozásában, az árvízvédelmi öblözetek lokalizációs terveinek összeállításában. 2006-ban a rendkívüli árvízvédekezési munkák helyreállításának szakmai koordinálását végezte kiemelkedő színvonalon. A Társaságunknak 1986 óta tagja, számos rendezvényén előadóként vett részt. (Pro A. 2011)

CSINÁDY LÁSZLÓ

(Karcag, 1936. VI. 2.)

Orvos, okl. szakorvos (1964), kiváló orvos (1977). 1960–1973 között a Hajdú-Bihar megyei KÖJÁL higiénikusa, felügyelője, osztályvezetője. 1973-tól a Komárom megyei KÖJÁL igazgató főorvosa, 1985-től a Szabolcs-Szatmár Megyei Tanács osztályvezetője, megyei főorvosa. 1987-től rokkantnyugdíjas. Munkásságáért a Munka Érdemrend arany fokozatával tüntették ki (1987). Főbb munkaterületei: település és környezet-egészségügy, balneológia, klimatológia, orvos-földrajzi egészségügyi államigazgatás. A Szennyvizek és Szennyvíziszapok Mezőgazdasági Hasznosításával Foglalkozó Kutatók Munkacsoportjának állandó (alapító) tagja. A MHT Komárom megyei területi szervezetének vezetője tagja volt. Részt vett a felsőfokú és középfokú egészségügyi szakképzésben. Megjelent 85 írása, zömében hidrológiai, környezet-egészségügyi témákban. Több hazai és külföldi szakmai egyesületnek tagja, aktív munkatársa. (Pro A. 1981)

CSOBOK VERONIKA

(Baja, 1934. VI. 2.)

Okleveles mérnök (ÉKME 1957), geológus szakmérnök (1968), 1957–1959 között a Vízműépítő

Vállalat építésvezetője, 1959-től a VITUKI kutatója, majd a VIMTI mérnöke, 1968-tól 1989-ig, nyugdíjba vonulásáig a VIZDOK (utóbb a VGI) munkatársa, osztályvezetője, a Vízügyi Szakkönyvtár vezetője. A VITUKI-nál elsősorban talajvízkutatással és az országos talajvízészlelő hálózat irányításával foglalkozott. A VIZDOK-ban irányította a dokumentációs munkát, nevéhez fűződik a szakkönyvtár modernizálása, katalógusainak rekonstrukciója, állományának jelentős fejlesztése. A nemzetközi szakmai kapcsolatok aktív résztvevője. Cikkei a talajvíz témakörével, ill. a Vízügyi Szakkönyvtárral kapcsolatosak, jelentős szerkesztői munkássága (Vízügyi Figyelő, szakszótár és egyéb kiadványok), a Hidrológiai Közlöny szerkesztő bizottságának tagja. A Társaság Kitüntetések Bizottságának titkára 1977-től 1990-ig. (Pro A. 1991)

CSOMA JÁNOS

(Anarcs, 1924. V. 9. – Budapest, 1998. X. 1.)

Okleveles mérnök (ÉME 1953), egyetemi doktor (BME 1968). Munkásságát Salgótarjánban kezdte, majd 1953-ban az ÉME mérnöke, 1956–1958 között a szarvasi ÖRKI és a Földmérő Munkaközösség foglalkoztatta. Közben az 1956. évi forradalmi tevé-

kenysége miatt börtönbe kerül. 1959-től nyugdíjba menetelég, 1983-ig a VITUKI kutatója, tudományos osztályvezetője. Először az öntözés kérdései foglalkoztatták, majd fő kutatási területe a folyószabályozás, folyókkal kapcsolatos felvételi, hidrológiai, hidrológiai statisztikai és hidraulikai kérdések, továbbá a jégjelenségek vizsgálata lett. Munkásságát több mint 70 (önálló és társszerzőkkel) publikált cikk, kiadvány, atlasz stb. fémjelzi. Részt vett a határvízi bizottságok munkájában, szakértőként dolgozott Algériában és Nigériában. 1969-től folyófelmérési munkákat végzett és szer-

kesztette a Vízrajzi Atlasz köteteit. A MTA Vízgazdálkodás-tudományi Bizottságának tagja, munkásságát Eötvös Loránd-díjjal ismerték el. Az MHT Hidraulikai és Műszaki Hidrológiai szakosztálya vezetőségének tagja volt. (SE.e. 1967, Pro A. 1977)

CSONKI ISTVÁN

(Székesfehérvár, 1959. IX. 20.)

Okleveles építőmérnök (BME 1983), építőipari igazságügyi szakmérnök (BME 1992), egyetemi doktor (BME 2002). Pályafutását a Közép-dunántúli Vízügyi Igazgatóságon kezdte, mint árvízvédelmi előadó, majd tőzszabályozási csoportvezető (1986), vízkár-elhárítási osztályvezető (1992). 2003-ban műszaki igazgatóhelyettes, 2004-ben pedig kinevezték a KDT KÖVIZIG igazgatójának. A területi vízgazdálkodás, az ár- és belvízvédekezés, a dombvidéki vízrendezés, a tógazdálkodás (Balaton, Velencei-tó) területén végzett eredményes szakmai tevékenységet. A századforduló rendkívüli árvizei elleni védekezések során mind a tényleges védekezésekben, mind a helyreállításoknál kifejtett kiváló munkájáért magas állami és önkormányzati elismerésekben részesült, birtokosa a Magyar Köztársasági Érdemrend Lovagkeresztjének (2011). Külső oktatóként előadásokat tart a BME, valamint az EJF tanfolyamain. Az elmúlt 15 évben közel 100 bírósági perben, döntően a másodfokú eljárásban volt felkért szakértő. Alapító tagja a Fejér Megyei Mérnöki Kamarának. Társaságunknak 1983 óta tagja. Korábban a területi szervezet, 1998 óta az Ár- és Belvízvédelmi szakosztály vezetőségi tagja. Társasági tevékenysége mellett számos cikke jelent meg szakmai folyóiratokban, rendszeres előadó az ár- és belvízvédelmi, valamint a mezőgazdasági vízgazdálkodási szakosztály ülésein és az MHT vándorgyűlésein. (Pro A. 2003, BÖ.e. 2010)

CSOPORT DEZSŐ

(Drávaszerdahely, 1911. I. 11. – Miskolc, 1978. IV. 22.)

Vegyész (BÁFI). Képesítésének megszerzése után Budapesten a vegyiparban dolgozott, majd

1936-ban, mint elemző vegyész a diósgyőri Magyar Állami Vas- és Acélgyárnál alkalmazták. 1937-ben a Nagyolvasztó és Martin gyáregység vízvizsgáló laboratóriumi részlegének vezetőjeként alkalmat nyílt behatóan foglalkozni Miskolc és

Borsod megye ipari és szennyvíz problémáival. Vízügyi munkásságát mint a miskolci Lenin Kohászati Művek vízlaboratóriumának vezetője végezte. 1972-ben történt nyugdíjazásáig irányította az ország egyik legnagyobb vízigényű ipari vállalatának víz- és szennyvízvizsgálatait, a vállalati vízbeszerzés és -tisztítás technológiájának kidolgozását, működésének állandó ellenőrzését. Szakterületén belül szennyvízkérdések képezték kutató munkájának súlypontját. A MHT Borsodi területi szervezete (1953 óta több elnevezéssel is működő) Ipari Vízellátási és Szennyvíz szakosztályának 25 éven át volt elnöke és a területi társasági munka egyik aktív vezetője. Szakmai munkásságát ország- és megyeszerte elismerésekkel jutalmazták. (FJ.e. 1960)

CSORBÁK ERIKA

(Nyíregyháza, 1962. X. 13.)

Okleveles agrármérnök (DATE-MFK 1984), számítástechnikai szaküzem-mérnök (GATE-MFK 1992), ár- és belvízvédelmi szakmérnök (EJF 2010). Kezdetben agronómusként dolgozik, 1988-tól a Felső-Tisza-vidéki VIZIG belvízvédelmi ügyintézőjeként többek között vízrendezési tanulmányok, szakhatósági állásfoglalások elkészítésében vesz részt, 2000–2017 között a VIZIG igazgatási és jogi ov.-je, az ügyviteli, kommunikációs, személyzeti, oktatási, közfoglalkoztatotti feladatok magas színvonalú irányítója. Munkakörében ellátta a Felső-Tisza Híradó és a Zöld Út újságok szerkesztését, kiadásának koordinációját. Meghatározó szerepe volt az igazgatóság Vízügyi Történeti Gyűjteményeinek fejlesztésében. Tevékenyen részt vett a ti-

szaik árvezek elleni védekezési munkák sajtóinformációs munkáiban. 2017-től az OVF igazgatási referense, utóbb a Stratégiai és Tervezési önálló osztály vezetője. Társaságunknak 1988 óta tagja, a Kommunikációs és PR szakosztály elnöke, 2018-ig a Hydrologia Hungarica Alapítvány kuratóriumi tagja. Ugyancsak tagja az MHT Vízügyi Történeti Bizottságának. (Pro A. 2014)

CSÖRNYEI GÉZA

(Pécs, 1970. I. 11.)

Okleveles mérnök (BME 1995), szakmérnök (EJF 2016). 2006-tól, a Fővárosi Vízművek Zrt.-nél ov.-ként, majd műsz. igazgatóként számos fejlesztés és újítás kidolgozását felügyelte. Aktívan részt vesz a cég minőségügyi és víz-biztonsági rendszereinek építésében, a vízminőségi fejlesztésekben. Társa-

ságunknak 1991 óta, a Vízellátási szakosztály vezetőségének 2007-től tagja, 2011-től alelnöke, 2019-től a Fővárosi Vízművek üzemi szervezetének elnöke. (Pro A. 2010, BÖ.é. 2015)

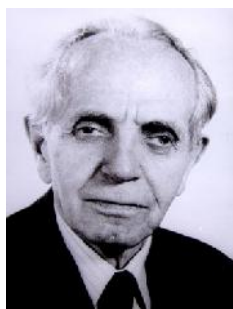
CSÚRÖS SÁNDOR

(1911. – Nyíregyháza, 2003.)

Vízmeister, gátfelügyelő, műszaki ügyintéző, építésvezető. Vízügyi szolgálatát 1940. november 1-én kezdte meg a Felsőszabolcsi Tiszai Ármentesítő és Belvízlevezető Társulatnál. Ezzel egy időben elvégezte a kassai vízmeister iskolát. 1948-ban a Nyíregyházi Ár- és Belvízvédelmi Kirendeltség alkalmazásában gátfelügyelő Dombrádon, 1950-ben a Nyíregyházi Vízgazdálkodási Körzet gátfelügyelője továbbra is a dombrádi állomáshellyel. 1951. május 4-én a Nyíregyházi Árvízvédelmi és Folyamszabályozási Hivatal technikus, majd a Nyíregyházi Vízügyi Igazgatóság munkatársa. Társaságunk Nyíregyházi Területi Szervezetének 1960-ban lett tagja. 1975-ben a Vízgazdálkodás Kiváló Dolgozója kitüntetésben részesült. (Pro A. 2001)

DABOLCZI /DAUBNER/ JÁNOS

(Bustyaháza, 1903. XI. 22. – Budapest, 1985. II. 7.)

Okleveles mérnök (JNMGE 1929). 1927–1929-ben magánmérnök, 1929–1932 között különböző földmérési felügyelőségeken dolgozott. 1932–1948 között az Ecsedi Lápleszapoló és Szamos-balparti Ármentesítő Társulat mérnöke, a láp vízrendezésének egyik irányítója 1941-től mátészalkai szakaszmérnöke. Az államosítás után szakaszmérnök, helyettes kirendeltség-vezető, ov. főmérnök a Nyíregyházi VIZIG-en. 1945–1948 között a mátészalkai Tiszaszakasz mérnökeként a Felső-Tisza és mellékfolyói árvízvédelmi rendszerének megerősítésével foglalkozott, s meghatározta a mértékadó árvízszin-

tet. 1957-től 1965-ig, nyugdíjba menetelég az OVF, ill. OVH csoportvezető főmérnöke. Ezt követően egészen 1980-ig dolgozott nyugdíjas szakértőként az OVH Árvízi és folyamszabályozási főosztályán. Munkássága főleg a gyakorlati ármentesítés, ár- és belvízvédelemhez kapcsolódik, központi beosztásában az árvízvédelem rövid és hosszabb távú tervezésével foglalkozott. Tevékenységét számos kitüntetéssel ismerték el. Több mint 20 különböző publikációt jelentetett meg. 1940-től kezdve részt vett védekezőként, később irányítóként az árvezek elhárításában. (BÖ.é. 1980)

DARABOS PÉTER

(Győr, 1952. X. 6.)

Okleveles mérnök (BME 1976), műszaki doktor (BME 1986). 1976–1979 között a VIZITERV tervező mérnöke, ezt követően a BME Vízgazdálkodási és Vízépítési Intézet Vízellátás-Csatornázási osztályá-

nak tudományos munkatársa, a Vízellátás-Csatornázás tanszék tanársegédje, a Vízi Közmű és Környezetmérnöki tanszék adjunktusa, utóbb, 2016-tól a Hydroconsult Kft. ügyvezetője. Kutatási és fejlesztési munkáinak fő területei: csőhálózat hidraulika, vízel-

látó rendszerek számítógéppel segített tervezése és üzemeltetése, közmű informatika. A MHT vándorgyűléseinek rendszeres előadója, szakcikkei a Hidrológiai Közlönyben jelentek meg. 2000-ben Társaságunk Oktatási és ifjúsági bizottságának elnökévé választották. (Pro A. 2001, BÖ.é. 2007, KJ.d. 2016)

DÁVID LÁSZLÓ

(Budapest, 1939. V. 21 – Amszterdam, 1987. XI. 12.)

Okleveles mérnök (ÉKME 1962), okl. szakmérnök, a műszaki tud. kandidátusa, c. egyetemi tanár (BME). Pályafutását a debreceni VIZIG-nél kezdte 1962-ben, majd az OVH Műszaki Titkárságára helyezték át, 1972-től annak vezetőjeként dolgozott, 1974-től

főv., majd ov. 1980–1983 között az OMFb főosztályvezető-helyettese. 1983-tól az ENSZ UNEP szervezetében, a kenyai Nairoiban dolgozott, mint a UNEP átfogó vízügyi program kidolgozója és megvalósításának irányítója. Tudományos munkássága a vízgazdálkodásra, s ezen belül is elsősorban a vízkészlet-gazdálkodásra terjed ki. Jelentős tudományos eredményeit közel 120 publikációban ismertette. Mintegy 15 éven keresztül részese volt a vízügyi felsőoktatásnak. Számos hazai szakmai bizottság meghatározó személyisége volt. (Pro A. 1978)

DE CHATEL RUDOLF

(Budapest, 1900. X. 15. – Budapest, 1972. X. 20.)

Okleveles mérnök. 1922-ben tanársegédként kezd dolgozni, majd a Siemens Bauunio belga cég alkal-

mazásába lép. 1925–1941 között a cég egyszemélyi megbízottja Belgiumban. 1942–1945: az Általános Magasépítő dán érdekeltségű vállalat alkalmazásában áll. 1945-ben részt vesz az újjáépítés munkálataiban. 1948-tól 1962-ig, nyugdíjba menetelig a VI, ill. VITUKI keretében a Vízügyi Szakkönyvtár vezetője. Munkássága során részt vett statikai tervezésekben, és különösen sokat foglalkozott a talajvízszint-süllyesztés kérdéskörével. Vezetésével – széles körű nyelvismeretét felhasználva – szervezték újjá, ill. vetették meg a modern Vízügyi Könyvtár alapjait. (SE.e. 1963.)

DEÁK JÓZSEF

(Budapest, 1947. IV. 5.)

Okleveles geofizikus (ELTE TTK 1971), PhD (ELTE TTK 2005). 1971-től a VITUKI Felsőföldalatti Vizek Főosztályán dolgozott, 1983 után mint tud. főmunkatárs, csoportvezető. 2003-tól a GWIS Vízművelődési és Környezetvédelmi Kft. ügyvezető igazgatója. Nevéhez

kapcsolódik a felszín alatti vizek radiológiai kor meghatározásának hazai adaptációja. Vizsgálataival alapvetően hozzájárult ivóvizeink, valamint termál- és gyógyvizeink hidrogeológiai viszonyainak megismeréséhez. Meghatározta budapesti gyógyvizeink és a Hévízi tó abszolút korát, amivel feltárta ezeknek a karszt-rendszereknek működési sajátosságait. Izotóp adatokkal bizonyította a szigetközi kavicsrétegben lévő víz dunai eredetét és számította az utánpótlódás mértékét. Vizsgálta az Alföld rétegvizeinek eredetét, utánpótlódását és a paleoklíma alakulását. A Társaságunknak 2004 óta tagja, és kutatási eredményeiről rendszeresen adott tájékoztatást a Hidrogeológiai Szakosztály előadóülésein, különböző rendezvényeken és publikált a Hidrológiai Közlöny hasábjain. Számos külföldi továbbképzésben vett részt és több alkalommal tartott előadást külföldön, ill. szervezett nemzetközi továbbképzési tanfolyamot. Tagja a Magyarhoni Földtani Társulatnak, az IAH Comission of Mineral and Thermal Waters-nek és az MTA Hidrogeológiai Albizottságának. (Pro A. 2008, BÖ.é. 2014)

DEBRECENY LÁSZLÓ

(Budapest, 1972. VII. 31.)

Villamos mérnök (KKMF 1993), vízellátás, vízkezelés szakmérnök (EJF 2008), szennyvízkezelési és csatornázási szakmérnök (EJF 2010). 1993 óta a Fővárosi Vízművek Zrt. vezető munkatársa, gépész, majd üzemvezető, 2015-től víztermelési osztályvezető. A

Fővárosi Vízműveknél egyik elsődleges feladatának tekinti a Budapest ivóvíz bázisainak védelmét, hosszú távú fenntarthatóságának biztosítását. Dolgozott a Suez Water Quality and Water Production Technical Committee-ben és az IWA Nominated Member-e volt. Szakmai tekintetben a vízmű gépházak, klórozók üzemeltetésének, az ivóvízben lezajló tápanyag lebomlási folyamatok kutatása fűződik nevéhez. 2016-tól a MaViz Műszaki bizottságának tagja. Társaságunk munkájában 2005 óta vesz részt, s a Vízellátási szakosztály rendezvényeinek aktív résztvevője, rendszeres előadója. (Pro A. 2015)

DÉCSE SÁNDOR

(Debrecen, 1970. XII. 4.)

Okleveles építőmérnök (YMÉMF), környezetgazdálkodási, valamint árvíz- és belvízvédelmi szakmérnök. Pályafutása során dolgozott földmérőként, majd saját tervezőirodájában, a Hidro-Plan 2000 Bt.-ben tervezőként, valamint a szolnoki Környezetgazdál-

kodási Szakközépiskolában mérnök-tanárként. A Besenyszögi Vízgazdálkodási Műveknél intézményvezetőként dolgozott. 2007 óta a KEVITERV Akva Kft.-nek, valamint jogutódjának, az AQUAREA Kft.-nek az ügyvezető igazgatója. Széles körű tervezői, műszaki ellenőri, szakértői, beruházási tevékenységet végez, munkásságából kiemelkedik a szentendrei Duna-korzóra tervezett mobil árvízvédelmi gát megtervezése. Ezen munkájának

elismeréseként 2014-ben Építőipari Nívódíjjal jutalmazták. Jelenlegi legfontosabb projektjei közé tartozik a fővárosi Római-parton magvalósítandó árvízvédelmi rendszer, valamint a váci belvárost védő mobil árvízvédelmi mű tervezése. 2003-tól aktív tagja a MMK-nak. Tevékenységével jelentősen hozzájárult a Közép-Tisza vidék vízgazdálkodási fejlesztéséhez. 2013-tól cégével a Társaság Szolnoki Területi szervezetének jogi tagja. Társaságunk munkájában 2011 óta vesz részt, 2015-től az MHT Elnökségének tagja. (Pro A. 2017)

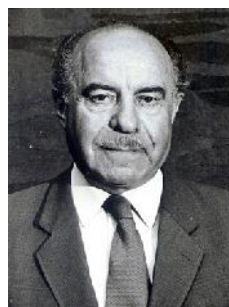
DECSI SÁNDORNÉ

(Bicske, 1939. X. 7.)

Okleveles mérnök. 1964-től 1991-ig – kisebb megalkatásokkal – kényszerű nyugdíjba meneteléig a VITUKI Hidromechanikai főosztályának, utóbb Hidraulikai Intézetének munkatársa, tud. főmunkatársa. A VITUKI Nagylaboratóriumában az 1966-ban végzett úttörő nagymarosi modellkísérletekben Haszpra Ottó munkatársa. 1973-ban a kutató mérnökök számára indított delfti (Hollandia) Nemzetközi Hidraulikai Tanfolyam résztvevője. Működésének szakterülete a folyószabályozás, műtárgy-hidraulika, hidraulikai kisminta-vizsgálatok. E témakörből mintegy 20 szakkikket publikált. (Pro A. 1977)

DÉGEN IMRE

(Miskolc, 1910. XI. 8. – Gyöngyös, 1977. VI. 16.)

Okleveles mérnök (Brno), c. egyetemi tanár (BME 1967). 1945-ig magánmérnök, 1945–46-ban a földosztás egyik műszaki vezetője. 1946–1955: a szövetségi mozgalomban h. vezérigazgató, majd a SZÖVOSZ elnöke. 1955–1975 között mint vízügyi főigazgató, OVH elnök, utóbb államtitkár, a hazai vízgazdálkodás legfőbb irányítója. Nevéhez fűződik a hatékony árvízvédelem, belvízvédelem, a vízépitőipar, a korszerű vízgazdálkodás megteremtése, az új társulati mozgalom megindítása, a vízügyi szakemberek képzésének magasabb szintre

emelése. Kormánybiztosként irányította az 1965-ös dunai és az 1970-es tiszai árvízvédekezéseket. Komoly szerepe volt a nemzetközi vízügyi kapcsolatok kiszélesítésében, tevékenyen részt vett a mérnökképzésben. Az Országos Vízgazdálkodási Keretterv, majd az Országos Műszaki Fejlesztési Bizottság keretében kidolgozott távlati vízgazdálkodás-fejlesztési koncepció kimunkálását személyesen irányította. Munkatársaival együtt kidolgozta a vízgazdálkodás közgazdasági kérdéseinek komplex szemléletű alapvetését. Szakirodalmi munkásságát több publikáció és a kétkötetes „*Vízgazdálkodás*” c. könyve fémjelzi. Az MHT elnökségi tagjaként számos előadást tartott, s kiemelten támogatta a Társaság munkáját. A Társaság Vásárhelyi Pál-díjának első kitüntetettje volt. (VP.d. 1971, MTESZ.d. 1972)

DEGRÉ ANDRÁS

(Budapest, 1942. XII. 21.)

Okleveles vegyészmérnök (VVE 1967), okl. környezetvédelmi szakmérnök (VVE 1980), okl. mérnök-közgazdász (PTE 1991). Pályafutását 1967-ben, mint az Országos Földtani Kutató Vállalat anyagvizsgáló laboratóriumának analitikai csoportvezetője kezdte.

1971-től a Baranya Megyei Vízmű Vállalat laboratóriumának vezetője, termelési ov.-je, 1991–1997 között műszaki igazgatóhelyettese. 1997 májusától nyugdíjazásáig (2004) a Komló-Víz Kft. műszaki igazgatóhelyettese. Kezdetben vízminőségi, később éveken keresztül ivó- és szennyvíztisztítási technológiai feladatokkal, illetve a szolgáltatás szervezésével foglalkozott. Szakmai munkássága főleg technológiai témakörökhöz kapcsolódik (18 cikk és számos előadás). Az MHT Vízkémiai és Víztechnológiai szakosztályának 1972 óta tagja, a Baranya Megyei területi szervezetének elnökségi tagja, 1999–2006 között elnöke. Szakmai működése során a MaVíz műszaki bizottságának tagja és a Baranya Megyei Mérnöki Kamara választott tisztségviselője. (Pro A. 1994, BÖ.é. 2002, Tt. 2017)

DELI ANDRÁS

(Budapest, 1959. VII. 4.)

Okleveles vízépítő mérnök (BME 1986), vízellátási-csatornázási szakmérnök (BME 1996). 1986–1990 között az OVIBER létesítményi főmérnökeként víz- és szennyvízkezelési projektek lebonyolításában vett részt, majd az OVF-ben az

Osztrák–Magyar Vízügyi Bizottság műszaki titkára, e feladatai mellett – a kommunális és ipari vízellátás, valamint szennyvízkezelés témakörében – foglalkozott a Vízügyi Alap új finanszírozási rendszerének kialakításával és működtetésével, továbbá részt vett a települési szennyvízelvezetési program helyzetelemzésében. 1998-tól az UTB Envirotec Zrt. marketing igazgatója. Társaságunk Ipari Vízgazdálkodási szakosztályának tagja. (Pro A. 2013)

DELY GÉZA

(Baja, 1948. VIII. 28.)

Okleveles mérnök (BME 1978), mérnök üzemgazdász (PSZF 1993). 1969–1970-ben a vízügyi építőiparban, a veszprémi DUVIÉP művezetője, majd 1970-től a székesfehérvári VIZIG-nél tervezőmérnök, az Építési osztály csoportvezetője, 1984-ben osztályvezető-helyettes, 1987–1994 között a Műszaki tervezési osztály vezetője. 1994-től a Loranger Kft.-nél műszaki igazgató. Szakterületei: hidrológiai és vízgazdálkodási tanulmányok, műszaki tervezés, hidrológiai adatgyűjtés és számítógépes feldolgozás, Balaton és Velencei-tó kotrása, mely témákban – részben társszerzőkkel – mintegy 10 publikációja jelent meg. Társaságunk Középdunántúli területi szervezetének titkára 1976–1987 között. (Pro A. 1982)

DÉNES MÁRIA MAGDOLNA

(Budapest, 1954. II. 26.)

Okleveles vegyészmérnök, mérnök-tanár (BME 1977), okl. hidrotechnológus (VVE 1984), mérnök-közgazdász (BKE 1992). A Budapesti Vegyiművekben környezetvédelmi technológusként kezdett dolgozni, majd a környezetvédelmi ö. csoportot vezette. 1985-től 2000-ig az Ipari Minisztériumban, ill. annak jogutód minisztériumaiban, 2000-től a Környezetvédelmi (és Vízügyi) Minisztériumban dolgozott, azt követően 2010–2017 között, nyugdíjazásáig a Földművelési Minisztérium kormánytisztviselője. Az ipari vízgazdálkodás és környezetvédelmi szakterülettel kapcsolatban számos országos és ágazati program kidolgozásában, nemzetközi környezetvédelmi egyezmények előkészítésében és az EU jogharmonizációs kormányzati program végrehajtásban vett részt, valamint a felszín alatti vízvédelmi és a környezeti kármentesítési kérdésekkel foglalkozott. Ipari környezetvédelmi kérdésekről számos publikációja jelent meg. A MHT-nak 1978 óta tagja, 1996-tól az Ipari Környezet- és Vízgazdálkodási szakosztály elnöke, 2007-től a Társaság egyik alelnöke volt. (Pro A. 2005, SchF.é. 2015)

DÉNES MIKLÓS

(Komárom, 1944. XI. 26. – Budapest, 2018. IV. 6.)

Okleveles üzemmérnök (PMMF-VGI 1984). Szakmai pályafutását vízépítő technikusként 1963-ban a Mélyépítő Vállalatnál kezdte, majd 1971–1972 között a Tápió-Hajta Vízgazdálkodási Társulat műszaki vezetője volt. Ezt követően 1994-ig a Középduna-völgyi Vízügyi Igazgatóságnál különböző középvezetői beosztásokban (építésvezető, kirendeltség vezető, főépítésvezető, szakaszmérnök, központi termelési csoportvezető) az Igazgatóság változatos kivitelezési munkáit irányította. 1972–1973 között Szlovákiában részt vett a Liptovska Mara-i vízerőmű építésén. Az 1990-es évek elején

németországi építkezéseken dolgozott, majd az igazgatósági kft.-k szervezésekor, 1994-ben az ÉPVÍZKÖR Kft. ügyvezető igazgatója lett, utóbb 2009–2010 között a frissen alakult Magyar Vízépítő Zrt. vezérigazgatói feladatait látta el. 2010. évi

nyugdíjazását követően 2012-ben, fél éven át az OVF műszaki főigazgató-helyettese volt. Ezt megelőzően és követően az ÁGA-Consulting Bt. szakértőjeként, cégvezetőjeként dolgozott. 2013–2014 között részt vett Bp. Főváros Önkormányzatának, ill. beruházó irodájának, az ENVIRO-DUNA Kft.-nek árvízvédelmi szakmai tanácsadói munkájában, a Római parti mobil árvízvédelmi kivitelezést megelőző előkészítő feladataiban, de külső szakértőként közreműködött a szentendrei mobilgát, valamint a szegedi mobil partfal kivitelezésben is. Több mint félévszázados munkássága elsősorban a vízügyi építőipari tevékenységhez kötődött, amelyek magukban foglalták a magas- és mélyépítési feladatok széles választékát a létesítmény üzemeltetési, fenntartási tapasztalatokat a legalsó vezetői szinttől a legfelső vezetői szintig. Részt vett az utóbbi évtizedek jelentősebb árvízi védekezéseiben is. Mindezek mellett nagy tapasztalatot szerzett a vállalati tevékenység menedzselésében. Társaságunknak az 1970-es évek óta tagja, 25 éve részt vesz a Vízépítési szakosztály vezetésében. 2014 óta a BPMK vizes szakcsoportjának elnöke. Három évtizeden át részese volt a Vízügyi Sport Klub vezetőségének munkájának, hosszú időn keresztül a balatoni „Kishamis” vitorlás legendás „mancsaftjának” tagja volt. (Pro A. 2006)

DÉRI JÓZSEF

(Hódmezővásárhely, 1940. IX. 5.)

Okleveles mérnök (ÉKME 1965), egyetemi doktor (BME 1988). 1965 óta nyugdíjba menetelég a VITUKI tudományos kutatója. Franciaországban ösztöndíjas, hidrológus szakértő volt Marokkóban és Algériában. Közreműködött a víz-készletgazdálkodás megalapozásában, folyami jégjárást befolyásoló tényezők feltárásában, a dunai vízlépcsők,

tározók hordalékjárását módosító tényezők összefüggéseinek kutatásában, valamint a nagyvízi jellemzők változásainak, összefüggéseinek vizsgálatában. Munkásságának eredményeit több mint 40 szakcikkből és három könyvben tette közzé, s szerkesztette a *VITUKI Szemlét*. Az MHT Vízgazdálkodási szakosztálya vezetőségének aktív tagja. (Pro A. 1989)

DÉRI LAJOS

(Körmend, 1953. VI. 22.)

Okleveles építőmérnök (BME 1978). Pályafutását a Nyugat-dunántúli Vízügyi Igazgatóság mérnökeként kezdte 1978-ban. 1981-ig munkavezető, 1989-ig termelésirányító, majd építési osztályvezető. 1991–1994 között az Igazgatóság termelési igazgatóhelyet-

tese. 1994–1996 között vállalkozó, majd ezt követően a SOLVEX Környezet- és Vízgazdálkodási Tervező és Kivitelező Kft. ügyvezetője. Az 1980-as években az ország akkori legjelentősebb vízgazdálkodási-környezetvédelmi beruházása a Kis-Balaton vízvédelmi rendszer I. ütemének kivitelezését irányította főépítésvezetőként, majd a rendszer-váltást követően több mint 30 korszerű hulladéklerakó felelős tervezője volt, majd az EU által támogatott több dunántúli regionális hulladékgazdálkodási rendszer tervezését irányította. Vízgazdálkodási-természetvédelmi elvek alapján készített tervei alapján Vas, Győr-Moson-Sopron, Zala és Somogy megyékben több vízfolyás – Lahn-patak, Répce, Csörmöc-Herpenyő, Kerka, Rinya-vízrendszer – revitalizációja valósult meg. Munkásságáért számos szakmai kitüntetést kapott, birtokosa a belügyminiszter Lampl Hugó-díjának. Megalakulása óta tagja, vezetőségi tagja a Vas Megyei Mérnöki Kamarának. Társaságunk munkájában 1978 óta vesz részt, a Nyugat-dunántúli területi

szervezet elnökségében 2014 óta szakmai, szervezői munkát végez. (Pro A. 2017)

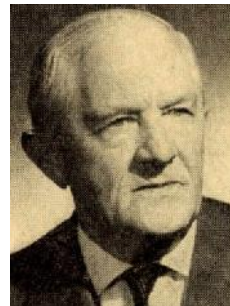
DÉVAI ISTVÁN

(Nagykálló, 1947. IX. 22.)

Okleveles hidrobiológus, egyetemi doktor (1973), a biológia tud. kandidátusa (1980). 1971 óta a Hajdú-Bihar Megyei Víz- és Csatornamű Vállalat laboratóriumának vezetője volt. Másfél évig a Floridai Egyetem vendégkutatójaként tevékenykedett (1990–1991). Hidrológiai munkássága az ivóvíz vizsgálatán kívül kiterjed a felszíni vizekre és szennyvizekre is. Nyomatásban eddig 55 tudományos közleménye jelent meg. Közleményeire rangos külföldi folyóiratokban is hivatkoznak. Igényes írásai közül kiemelkedett a Nature folyóiratban megjelent – Wittner Ilonával közösen jegyzett – írása, melyért szakirodalmi nívódíjat nyertek. Az MHT Limnológiai Szakosztály által megrendezésre kerülő Hidrobiológus Napokon számos előadást tartott. (VS.n.d. 1990)

DÉVÉNY ISTVÁN

(Budafok, 1890. VII. 25.–Szeged, 1978. IX. 23.)

Okleveles mérnök (KJM 1913). A temesvári Kultúr-mérnöki Hivatalnál kezdi állami szolgálatát, majd az első világháború után folyammérnök, 1928–1929 között társulati igazgatófőmérnök, utóbb, 1934-ig az FM-ben dolgozik, 1935–1944 között a Nyíregyházi

Folyammérnöki Hivatal vezetője, 1945 után, 1959. évi nyugdíjba meneteléig a szegedi VIZIG-en mérnök, főmérnök. Működése során főleg a Tisza különböző szakaszainak folyószabályozási munkáit irányította. Foglalkozott többek között Tokaj és a Borsodi nyílt ártér ármentesítési és belvízvédelmi kérdéseivel, a Szamos és a Maros szabályozási műveinek helyes kialakításával stb. Az általa 1952-ben megalakított MHT Szegedi területi szervezet irányítása alatt a vízgazdálkodás csaknem minden időszerű problémájával foglalkozott. Személyesen

is mindvégig tevékenyen részt vett a szakmai munkabizottságokban, ankétokon előadásokon, s ezekben irányító szerepet vitt. Irodalmi munkásságát a szakcikkek mellett néhány – főleg a nagy elődöket méltató – megemlékezés jelzi. 1976–1980 között a HK szerkesztő bizottságának tagja. (*SchF.é. 1958, Tt. 1965, MTESZ.d. 1974*)

DICZHÁZY ISTVÁNNÉ

(*Nyíregyháza, 1921. VI. 24. – Nyíregyháza, 2014. III. 25.*)

Okleveles tanítónő. 1941-ben a Felsőszabolcsi Tiszai Ármentesítő és Belvízszabályozó Társulatnál kezdi vízügyi szolgálatát, majd munkássága a nyíregyházi VIZIG-hez kapcsolódik, hol különböző beosztásokban (pl. igazgatói titkárnő) dolgozott, 1978-ban ment nyugdíjba, ettől kezdve a VIZIG muzeális gyűjteményének gondozója. Nagy szerepe volt az Igazgatóság területén lévő vízügyi emlékhelyek, a tiszabercei és nagyecsed-i szivattyútelep műszaki műemlékké nyilvánításában. Számos szakmatörténeti kiállítás előkészítője. Az MHT Nyíregyházi területi szervezetének aktív tagja volt. (*Pro A. 1996*)

DINKA MÁRIA

(*Vácrátót, 1953. VIII. 8.*)

Okleveles agrármérnök (ATEK 1976), egyetemi dr. (ATEK 1978), a biológiai tudományok kandidátusa (1995), c. főiskolai docens (PSZF 1991). Pályáját a 1976-ban Kecskeméten, a Bács-Kiskun Megyei ÁG-ok Szakszolgálati Állomásának gyakornokaként

kezdte, 1977-től az MTA Ökológiai és Botanikai Kutatóintézete hidrobiológus kutatója, 1995-től tudományos főmunkatárs, 2008-tól csoportvezető. 2011-ben az MTA Duna-kutató Intézetének tud. igazgató-helyettese, majd 2012-től 2014-ig, nyugalmába vonulásáig a MTA Ökológiai Kutatóközpont – DK1 tud. főmunkatársa. Szűkebb szakterületei közé a víz- és üledékkémia, hidrobiológia, bi-

ológiai-hidrológiai kölcsönhatások, nádasok tápanyag forgalma és elemakkumulációja tartozik. Kutatásait elsősorban a Fertőn, valamint a Dunán (Gemenci-hullámtér, Szigetköz) folytatja. Több éves hidrobiológiai alapfeltáró kutatási programokban való részvételével egy EU-program vezető munkatársává nőtte ki magát. Közel 100 tudományos közleménye jórészt idegen nyelvű. Aktívan részt vett a kutatás-irányításban, bel- és külföldi konferenciák szervezésében, az egyetemi oktatásban és a doktorképzésben, valamint szakértői tevékenységet is folytat. Több fontos hazai és nemzetközi bizottság, ill. szakmai szervezet (SIL, IAD, MTA Hidrobiológiai Bizottság, UNESCO Magyar–Osztrák Fertő tó Bizottság) tagja. Társaságunkhoz 1985-ben csatlakozott, 1999-től 8 éven át részt vett a Limnológiai szakosztály vezetőségének munkájában. (*Pro A. 2004, BÖ.é. 2010*)

DIPPOLD ANNA /GAÁL LÁSZLÓNÉ/

(*Nagykanizsa, 1919. VII. 27. – Budapest, 1976. XI. 7.*)

Okleveles középiskolai tanár, okl. vegyész. Szakmai munkásságát 1942-től nyugdíjba meneteléig, 1975-ig az Országos Közegészségügyi Intézetben folytatta, ahol a Vízügyi Osztály kutató vegyésze volt. Tevékeny részt vett az ötéves tervek kútépítkezéseivel kapcsolatos külső munkák elvégzésében, valamint iparvidékeink ivóvízellátásával kapcsolatos vizsgálatokban. 1965-től főleg radiológiai kérdésekkel foglalkozott. Szakmai eredményeit mintegy tucat publikációban tette közzé. A Társaság Vízkémiai és Víztechnológiai szakosztályának vezetőségi tagja volt. A Hidrológiai Közönyben megjelent adatok alapján ő volt a MFT Hidrológiai Szakosztályának első női tagja (1947). (*VP.e. 1952*)

DITRÓY /DIETER/ JÁNOS

(*Sopron, 1879. XII. 4. – Budapest, 1961. VIII. 2.*)

Okleveles mérnök (KJM 1902). Kilenc évi tanársegédi munka után, 1916–1932 között az FM Vízügyi Műszaki főosztályon teljesített szolgálatot. 1932-től nyugdíjba meneteléig, 1939-ig a Vízrajzi Intézet vezetője. 1939–1948 között külön megbízatással

tervezési munkákat végzett, ezt követően 1950-ig az OVGH tervező csoportját vezette. 1950-ben a MÉLYÉPTERV szolgálatába lépett, és – immár 80 évesen – innét ment másodszor is nyugdíjba. Sokoldalú, valóban „általános” mérnök volt, egyaránt értette a vízépítést, az alapozást, a statikát, a vas- és vasbeton szerkezeteket, vasútépítést, geodéziát.

Meghatározó volt közreműködése a Bp-i Vármentes Kikötő és Gabonatárházak, a Soroksári Duna-ág munkálatai, a siófoki Sió-zsilip, a Nickigát, a szolnoki gabonatárházak, a Békési Kikötő stb. tervezésében. Irodalmi munkásságát – mivel hivatását elsősorban a tervezésben látta – csak mintegy 10 publikáció jelzi. A Népművelési Minisztérium Műszaki Emlékeket Gyűjtő csoportjának felkérésére részt vett a történelmi vonatkozású vízügyi irat-, terv- és képanyag jegyzékelésében. (Tt. 1958)

DOBI LÁSZLÓ

(Hódmezővásárhely, 1957. III. 8.)

Okleveles építőmérnök (BME 1981), állam- és jogtudományi doktor (JATE 1990). Pályafutását az ATIVIZIG szegedi szakaszmérnökségén kezdte 1981-ben, 1983-tól az Igazgatóság különböző szakmai osztályain főelőadó, ovh., osztályvezető, a

Hatósági osztály vezetője, 2003–2004 között az ATI-KÖVIZIG mb. főmérnöke, majd ezt követően 2010-ig az Igazgatóság vezetője. 2010–2011 között igh. főmérnök. 2011-től a VKKI, ill. OVF köztisztviselője, főovh.-e, vezető tanácsadója. Jogi és mérnöki szaktudását számos területen kamatoztatta a vízügyi szolgálat, feladatainak jelentős részét tette ki az ár- és belvízvédelem irányítása, műszaki fejlesztése; helyi és központi irányítóként az utóbbi két évtized valamennyi jelentős árvízi védekezésének (tisza, dunai) aktív részese volt; fontos

szerepe volt és jelenleg is van a két- és többoldalú nemzetközi vízügyi együttműködésben, a vízügyi felsőfokú oktatás programjának kidolgozásában, előadója a szakmérnök-képző tanfolyamoknak. Publikációs tevékenysége a hazai és nemzetközi konferenciákon tartott előadásain alapszik. Szerteágazó munkásságát számos kitüntetéssel ismerték el, többek között birtokosa a Magyar Köztársasági Érdemrend Lovagkeresztjének (2006). Tagja, elnökségi tagja a Csongrád megyei Mérnöki Kamarának, 2010–2016 között az EU Duna Makroregionális Stratégia koordinátori feladatait látta el. Társaságunknak 1981 óta tagja, jelenleg részt vesz az MHT elnökségének munkájában. (Pro A. 2014)

DOBOS ALAJOS

(Pápac, 1928. IX. 19. – Budapest, 2003. VIII. 20.)

Okleveles mérnök (ÉKME 1952), a műszaki tud. kandidátusa (MTA 1967). 1952–1961 között a Műegyetem I. sz. Vízépítési Tanszékének tanársegédje, adjunktusa. 1961-től az Állami Gazdaságok Bács-Kiskun Megyei Igazgatóságnál dolgozva szer-

zett gyakorlati tapasztalatokat a nagyüzemi esőztető öntözés tekintetében. 1963–1975 között – műegyetemi oktatói munkájának fenntartása mellett – a Művelődésügyi Minisztériumban a műszaki egyetemek és főiskolák ügyeivel foglalkozó osztály vezetője, 1975-től a Műegyetem docense, 1978-tól nyugdíjba menetelig (1993) egyetemi tanára. Életútja elválaszthatatlan a felsőoktatástól. Tudományos működésének, kutatásainak köre főleg az öntözésre terjedt ki. Részt vett számtalan hazai és külföldi vízhasznosítási tervezés irányításában, több hosszabb külföldi tanulmányutat tett. Számos írása jelent meg, több találmány és szabadalom birtokosa volt. 1986-ban a Kiváló feltaláló arany fokozatú kitüntetésében részesült. Fekete Istvánnal közösen írt öntözési tervezésekkel foglalkozó könyve az MTA nívódíját nyerte el. 1961-ben Társaságunk titkári feladatait látta el. (VP.e. 1960)

DOBOS IRMA

(Szentés, 1926. V. 11.)

Okleveles geológus (SZTE 1949), egyetemi doktor (SZTE 1950), Euro-geológus (1999). Rövid oktató munkája után 1949–1951 között a Szegedi Tudományegyetem Földtani Tanszékén dolgozik. 1950-tól az országos földtani térképező munkában vesz

részt, itteni munkáját a MÁFI tudományos munkatársaként folytatta (1951). 1954–1958 között a Tokodi Mélyfúró Vállalat üzemi, majd főgeológusa, 1958-tól 24 éven át az Országos Vízkutató és Fúró Vállalatnál (VIKUV) geológus csoport-, osztályvezető, főgeológus és műszaki tanácsadó. 1966–1968 között Kubában geológus szakértő. Fő munkaterülete: földtani térképezés, szénkutatás, lyukgeofizikai mérések alkalmazása, általános vízellátás, ásvány- és gyógyvízkutatás, földtani és vízföldtani tudománytörténeti kutatás, vízügyi kiállítások rendezése. Tagja Társaságunk Vízügyi Történeti Bizottságának. Szakmai munkáját mintegy 2500 vízföldtani szakvélemény, 270 részben idegen nyelven is megjelent tanulmány, könyv, könyvrészlet tanúsítja. Részt vett az ország első izotóptemetője helykijelölésében (1957). A VIKUV főgeológusaként az ásvány- és hévízkutatás egyik irányítója Jugoszláviában és Szlovákiában (1969–75). A budapesti orvostudományi egyetemen 1997 óta meghívott előadó. Az MHT Balneotechnikai (1992), majd a Hidrogeológiai szakosztály vezetőségének (1990), valamint a Hidrológiai Tájékoztató szerkesztő bizottságának (1990), továbbá a Vitális Sándor Szakirodalmi Nívódíj Bizottságának tagja (1993). (ZsV.e. 1974, Pro A. 1980, SchF.é. 1988, Tt. 1994)

DOMBAY GÁBOR

(Budapest, 1970. VI. 1.)

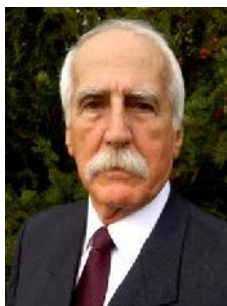
Okleveles mérnök (BME 1995), PhD (1999). Doktor kutatását a BME Vízellátás-Csatornázás tanszékén, ill. 1997 és 1998 között a Lyonnaise des Eaux CIRSEE kutatóintézetében fejezi be, az ivóvíz

elosztóhálózatbeli minőségváltozásának témakörében. 1999-től a Fővárosi Vízművek Zrt.-nél dolgozik, kezdetben a Víztisztítási és Környezetvédelmi osztályon, majd 2000-től a vállalat hatékonyságnövelését célzó BPR Projekt helyettes vezetője. Szakmai munkásságát 11 publikáció jelzi. Több szakmai egyesület tagja, bizottságai aktív résztvevője. (VS.n.d. 2000, Pro A. 2006)

DOMBAY PÉTER

(Budapest, 1942. III. 13.)

Szaktechnikus (VgFT 1970), okl. üzemmérnök (BME VK 1975). Vízügyi pályafutását 1963-ban a váci Dunamenti Víz- és Csatornamű Vállalatnál kezdte, mint műszaki előadó, majd üzemtechnikusi (1965), ill. üzemvezetői (1971) beosztásokban dolgozott. 1978–1995 között a

Dunamenti Regionális Vízművek Duna Balparti Üzemigazgatóság üzemfőmérnöke, majd ugyan ezen egységnél üzemigazgató 2004-ig. A vízügyi szolgálatban eltöltött négy évtized alatt részese volt a Vállalatnál végbement hatalmas fejlődésnek, amelynek során a közműves vízellátás, valamint a szennyvíz-elvezetés és -tisztítás üzemeltetési feladataival foglalkozott. Társaságunk Duna menti Regionális Vízműnél működő Üzemi szervezetének titkára volt 1993–2004 között. (Pro A. 2002)

DOMOKOS MIKLÓS

(Pécs, 1935. X. 14.)

Okleveles mérnök (ÉKME 1959), okl. alkalmazott matematikus (ELTE TTK 1968), okl. hidrológus (Madrid 1982), egyetemi doktor (BME 1971). Munkásságát 1959-ben a Szegedi VÍZIG belvízvédelmi csoportjában és a hódmezővásárhelyi szakaszmérnökségen kezdi, majd 1961–2010 között a

VITUKI kutatója, közben időlegesen a hidrológiai kísérleti- és tájleltető területeket is működtető osztály vezetője. Fő munkaterületei: a vízgazdálkodási kerettervezés, a vízgazdálkodási mérleg és a vízhiány-tűrés elmélete, vízgazdálkodási tározók hidroló-

giai méretezése, a hidrológiai statisztika alkalmazásai. Részt vesz a II. Országos Vízgazdálkodási Keretterv (1960–1965) megalapozó munkáiban, elkészítésében. Oktatóként működött az ELTE TTK-n, a MNE-n, a BME szakmérnök-képzésében, valamint az UNESCO budapesti Nemzetközi Hidrológiai Továbbképző tanfolyamain. Az ELTE Idegen-nyelvi Továbbképző Központjában az angol, német, olasz és spanyol nyelvvizsgák vízügyi szakmai cenzora volt, továbbá német vízügyi szaknyelvet oktatott. Szakértőként vett részt nemzetközi szervezetek (ENSZ/EGB, Dunabizottság) munkájában. Többéves kormányközi együttműködési programok megvalósításában dolgozott az NSZK-ban, az USA-ban, Olaszországban és Ausztriában. 1992–2010 között az UNESCO Nemzetközi Hidrológiai Program (NHP) Magyar Nemzeti Bizottságának titkára volt. 1971–2010 között a Duna vízgyűjtőjében lévő, kezdetben 8, jelenleg 13 ország hidrológusainak az NHP égisze alatt folyó tudományos együttműködésében vezető szerepet játszott (2003–2005 között soros koordinátorként); az együttműködés eredményeként megjelent számos kiadványnak szerkesztője, ill. társszerzője. Szakirodalmi munkásságát mintegy 210 bel- és külföldi szakcikk, valamint több szakönyv magyarra fordítása jelzi. 1968–1993 között a HK szerkesztő bizottságának, 2012 óta az MHT Vízügyi Történelmi Bizottságnak a tagja. 1985–1993 között a Vízgazdálkodási szakosztály elnöke, 2006–2014 között a Vitális Sándor Szakirodalmi Nívódíj Bíráló Bizottságának az elnöke volt. (VP.e. 1967, SE.e. 1974, Pro A. 1983, VS.n.d. 1984 és 1989, BÖ.e. 1991, KJ.d. 1998, Tt. 2013)

DONÁSZY ERNŐ

(Nagykanizsa, 1910 – Szekszárd, 1986)

Okleveles vegytan és természetrajz szakos középiskolai tanár, egyetemi doktor. Pályája elején, mint

szerves tanár, biológiát tanított, majd a szarvasi Haltenyésztési Kutató Intézetbe került, onnan 1977-ben ment nyugdíjba, mint műszaki igazgatóhelyettes. Fő munka- és érdeklődési területe az elméleti és alkalmazott limnológia, vízi környezeti rendszerek, valamint a tudomány- és technikatörténet. Jelentősek a Fertő tóra és a Szelidi-tóra vonatkozó kutatásai, könyvei. E témákból kerülnek ki publikációi is. Részt vett a MTESZ Tudomány-és Technikatörténelmi Bizottságának munkájában. Társaságunknak 1949 óta volt tagja, a Limnológiai szakosztályának titkáráként tevékenykedett 1954–1958 között. (Pro A. 1979)

DÓRA TIBOR

(Kisújszállás, 1925. X. 28. – Budapest, 2011. X. 23.)

Okleveles mérnök (BME 1951). Első munkahelye 1948-ban a győri székhelyű Rábaszabályozó Társulat volt, ahol mérnökgyakornokként geodéziai munka, árvízvédelmi művek tervezése volt feladata. Ezt követték 1949–1957 között az ÁMTI és

utódvállalatai UVATERV, MÉLYÉPTERV, valamint kölcsönadással Haditechnikai Intézet. Tervező, irányító tervező, csoportvezető beosztásokban. 1958-tól 1984-ig a VIZITERV állományában volt, ahol statikus műszaki ellenőrként kezdte, de csakhamar a Kiskörei vízlépcsőrendszer főtervezője lett. 22 éven át felelős tervezője lett a beruházási programnak, az engedélyezési tervnek, a tározó és árvízvédelmi létesítményei koncepciótervének. Szakterületei a komplex vízgazdálkodási létesítmények, szerkezetek, közlekedési létesítmények megvalósításának előkészítése, műszaki-gazdasági elemzések készítése tervezése, beruházások lebonyolítása és műszaki ellenőrzése voltak. Ezt követően került a PLANORG Mérnöki Iroda GM-hez, majd ennek utódjához a KOMIR Komplex Mérnöki Iroda Szövetkezethez, amelynek ügyvezető elnöke volt. Mindezek mellett részt vett a műegyetemi szakmérnök-képzésben, ahol a Beruházások előkészítése témakörben tartott előadásokat, továbbá a BME Mérnöki

Továbbképző Intézetében a Vízépítési műszaki ellenőri tanfolyam előadója volt. A társtervezőkkel készített Mekszíkó-pusztai (Fertő széli) zsilip tervéért Lampl Hugó díjat kapott 1993-ban.

DUDICH ENDRE

(Nagysalló, 1895. III. 20. – Budapest, 1971. II. 5.)

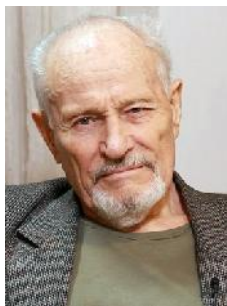

Okleveles természettan- földrajz szakos középiskolai tanár (BTE 1920), egyetemi doktor (SZTE 1922), egyetemi magántanár (SZTE 1925), az MTA levelező (1932), majd rendes tagja (1942), Kossuth-díjas (1957). 1919–1934 között a Nemzeti Múzeum állattárában beosztott tanárként, majd múzeumi őrként dolgozott, 1934-től nyugdíjba menetelég (1967) az ELTE Állatrendszertani, Állatföldrajzi Tanszékének professzora. Fő munkaterületei: állatrendszertani, faunisztikai kutatások, hidro- és barlangbiológia, biocönológia, stb. Számos hazai és külföldi tudományos egyesület tagja, dísz- és tiszteleti tagja. A Duna rendszeres és szervezett biológiai kutatásának kezdeményezője, a Magyar Dunakutató Állomás (Göd) vezetője. A SIL Dunakutató munkaközösségében hazánk képviselője volt. Szakirodalmi tevékenységét több mint 200 publikáció (részben német, ill. angol nyelven) jelzi. Emellett több szaklap, ill. szakkönyv szerkesztője, társszerzője volt. (Tt. 1965)

DULOVICS DEZSŐ

(Rimaszombat /Csehszlovákia/, 1935. III. 6. - Budapest, 2016. III. 23.)

Okleveles mérnök, egyetemi doktor (1979), PhD (1995), igazságügyi szakértő. Mérnöki működése a műszaki felsőoktatáshoz kapcsolódik. 1960-tól egy évtizeden át a pozsonyi Szlovák Műszaki Egyetem tanársegédje, adjunktusa.

1970–1971 között Pozsonyban a Vízgazdálkodási Fejlesztési Intézet főmunkatársa. Áttelepülése után 1971-től nyugdíjba menetelég a budapesti Műegyetem adjunktusa, docense. Részt vett Pozsony és Nyugat-Szlovákia vízellá-

tása fejlesztési terveinek kidolgozásában, egyes városok vízmű rekonstrukciójában, számos kutató-fejlesztő munkában. Mintegy 50 publikációja jelent meg Szlovákiában és Magyarországon. Főbb kutatási területei a műanyagtöltetű csepegtetőtestek áramlástanai és technológiai vizsgálata; az oldómedencés szennyvíztisztítók vizsgálata, fejlesztése; a helyi szennyvíztisztító berendezések alkalmazásának vizsgálata, stb. körébe tartoztak. A Magyar Hidrológiai Társaságnak 1981 óta tagja. A Társaság Csatornázási és Szennyvíztisztítási szakosztályának 1993–1999 között elnöke, majd vezetőségi tagja. A hazai műszaki értelmiség mozgalmainak tevékeny részeseként a Magyar Mérnökegyletnek, valamint az 1997-ben hivatalosan is megalakult Magyar Mérnöki Kamarának alapító tagja volt. Ugyancsak 1997-től a Magyar Víz- és Szennyvíztechnikai Szövetség (MaSzeSz) alapító és elnökségi tagjaként, ill. ügyvezetőjeként több mint 17 éven keresztül járult hozzá a szervezet mindennapi működéséhez. Nevéhez fűződik az évente megrendezett MaSzeSz konferencia, valamint a *Hírcsatorna* periodika is, amelynek alapító főszerkesztőjeként meghatározó szerepe volt a MaSzeSz életében. (Pro A. 1987, Tt. 1996)

DULOVICSNÉ DOMBI MÁRIA

(Szeged, 1937. II. 9. – Budapest, 2019. II. 4.)

Okleveles magasépítő technikus (PMMT 1955), okl. mérnök (ÉKME 1960), okl. építési gazdasági mérnök (BME 1970), műszaki doktor (BME 1972). Munkássága a hazai felsőoktatáshoz kapcsolódik, a vízellátás- csatornázás témakör köré csoportosul. Három éves tervezői gyakorlat után (KGMTI Telepítési főosztály), 1963-ban az ÉKME (később

BME) Vízgazdálkodási tanszékén helyezkedett el, ahol tanársegéd, majd adjunktus. Részt vett a vízellátás és csatornázás oktatásának megszervezésében, és a többiek által írt, Öllös Géza által szerkesztett „*Vízellátás és Csatornázás Tervezési Se-*

gedlet” csatornázási fejezetének megírásában. Az Ybl Miklós Építőipari Műszaki Főiskolán 1970–1971 között az általa megalapított Mélyépítési tanszéken, majd 1971–1987 között az ugyancsak általa megalapított Közműépítési tanszéken főiskolai docens (1972), majd 1982-ben, főiskolai tanárként a tanszék vezetője. A későbbiekben, 1987-ben az integráció során összevont Közmű- és Mélyépítési tanszéken a Közműépítési szakcsoport vezetését látta el. Itteni munkásságához tartozik a Közműfenntartási-, továbbá a Környezetgazdálkodási-, valamint a Fürdőüzemeltetési szakmérnök-képzések akkreditációjának, megalapítása és több évtizeden keresztül vezetése. 2001-től a közben a Szent István Egyetembe integrált Ybl Miklós Építéstudományi Kar oktatási főigazgató helyetteseként megszervezte a Kar kreditrendszerű oktatását. 2007-től Professor Emerita a SZIE Közmű- és Mélyépítési tanszékén. 2012. év végével oktató munkáját befejezte. Több egyesületnek, szakmai társaságnak és szövetségnek tagja volt. Így pl. alapítója volt a Magyar Szennyvíztechnikai Szövetségnek és a Magyar Mérnöki Kamarának. A vízellátás, csatornázás, szennyvízelhelyezés, vízvédelem, közművesítés területén több mint 100 publikációja jelent meg, nevéhez köthetők szakkönyvek, egyetemi jegyzetek. Férje halála után, 2016-ban átvette a MaSzeZ „*Hírcsatorna*” c. periodikájának szerkesztői feladatait. Vezető tervezőként és vízügyi szakértőként a víziközműekkel kapcsolatos szakterületen számtalan terv és tanulmány fűződik nevéhez. Munkásságát számos szakmai kitüntetéssel ismerték el, többek között birtokosa volt a Magyar Köztársasági ezüst Érdemkeresztnek (2003), a MMK Zielinski Szilárd-díjának (2016), valamint a BM Vásárhelyi Pál-díjának (2017). Társaságunknak 1970 óta tagja, három cikluson

át, 1990–1999 között az MHT Oktatási Bizottságának elnöke volt. (*Pro A. 1994, BÖ.é. 2001, Tt. 2008*)

DUNAI FERENC

(Győr, 1955. VIII. 19.)

Okleveles üzemmérnök (BME-VFK 1976), vízrendezési szak-üzemmérnök (PMMF-VGI 1990). 1976–1998 között az Észak-Dunántúli Vízügyi Igazgatóságon dolgozott, ügyintézőként, tervezőként, majd szakaszmérnök-helyettesként, és vízrendezési-víz-

hasznosítási osztályvezető-helyettesként. 1998-tól 2005-ig a Hullámvonal Mérnökszolgálati Kft. ügyvezetője volt, majd 2005-től újra az ÉDU-KÖVIZIG-nél dolgozik, mint az Árvízvédelmi és Folyószabályozási osztály vezetője. Szakmai feladatai között legfontosabbak a Szigetközi hullámtéri mellékág rendszer vízpótló műveinek tervezés és kiépítése, a Rába folyó árvízvédelmi és szabályozási munkái, a Tatai-tó kapcsán az Által-ér vízgyűjtő rehabilitációjával kapcsolatos amerikai, EPA szakértői tevékenysége. Szakmai munkájának jelentős állomásai voltak az elmúlt évtizedek ár- és belvízvédekezései, amelyek során helyi védelemvezetői, valamint ügyeletvezetői és szakcsoport vezetői feladatokat látott el. Munkásságát számos szakmai kitüntetéssel ismerték el, ezek között birtokosa a Magyar Ezüst Érdemkeresztnek is (2013). 1974-ben főiskolás korában csatlakozott Társaságunkhoz, több választási ciklus óta részt vesz a Győri területi szervezet elnökségi munkájában. Rendszeresen előad a Társaság rendezvényein, s publikál a szaklapokban. (*LH.d. 2004, Pro A. 2008*)

DUNKA SÁNDOR

(Debrecen, 1926. VIII. 7. – Székesfehérvár, 2013. XI. 27.)

Jog- és államtudományi doktor (1949). 1949-től 1960-ig mint építésvezető az állami építőiparban

dolgozott Debrecenben, Kazincbarcikán és Tiszapalkonyán. 1961-től 1989-ig, – nyugdíjazásáig – a Tiszántúli Vízügyi Igazgatóság terv- és beruházási osztályvezetője volt, ezalatt részt vett a Tiszántúli vízgazdálkodásának fejlesztési munkái-

ban, a terület ár- és belvízvédekezésében, a tiszadobi Vásárhelyi emlékmű megvalósításában. Négy könyve (3 társszerzőként), s több mint 100 tanulmánya jelent meg a tudomány- és technikatörténethez kapcsolódva, s e témakörökben szervezett több konferenciát és tudományos ülést. A Széchenyi-emlékév tudományos és társadalmi rendezvényeinek előkészítése terén végzett tevékenységéért 1991-ben Széchenyi-érem kitüntetésben részesült. Tagja volt Társaságunk Vízügyi Történeti Bizottságának, elnökségi tagja a MHT Hajdú-Bihar megyei szervezétének, egy időben a MTESZ Hajdú-Bihar megyei szervezete Műszaki és Természettudományi Emlékbizottságának elnöke volt. (Pro A. 1993)

DVIHALLY ZSUZSANNA /DR. TAMÁS FERENCNÉ/ (Budapest, 1930. VII. 8.)

Okleveles biológus-kémikus (ELTE 1953), egyetemi doktor és a biológiai tud. kandidátusa (MTA 1965). 1953–1954 között a Nemzeti Múzeum Növénytaráiban, ill. a Földmérő és Talajvizsgáló Irodában dolgozik, 1954-től az FM Haltenyésztési Kutató Intézetében aspiráns. 1957-

től nyugdíjazásáig a Magyar Duna-kutató Állomás tudományos munkatársa, főmunkatársa. Fő munkaterülete a Duna-víz fizikai és kémiai sajátosságainak részletes vizsgálata, ökológiai vizsgálatok, fényhatásvizsgálatok stb. Különböző MTA bizottságok tagja, szakreferense. Jelentős előadói munkássága, szakirodalmi tevékenységét több mint 80 – magyaron kívül német, orosz, belga, román, jugoszláv – folyóiratokban stb. megjelent publikációja mutatja. Társaságunk Limnológiai szakosztálya vezetőségének aktív tagja, egy időben, 1955–1965 között jegyzője volt. Ugyancsak részt vett a Vízkémiai és Szennyvíz szakosztály munkájában is. (VP.e. 1958)

ÉCSI IMRE

(Nagybajcs, 1935. VIII. 8.)

Okleveles mérnök (ÉKME 1959). 1959-től 1990-ig, nyugdíjba meneteléig a győri (Észak-Dunántúli) VIZIG mérnöke, építésvezetője, szakaszmérnöke, csoport-, osztályvezetője, 1974-től termelési igazgatóhelyettese. Főbb munkaterületei: vízmosás-kö-

tések, Rába menti és Győr városi árvízvédelmi művek erősítése, kisebb vízfolyások rendezési munkái, Szigetköz fakadóvizeinek elvezetése, a VIZIG építési, termelési munkáinak megszervezése és irányítása. (VS.n.d. 1982)

EIBEN ENDRE

(Sátoraljaújhely, 1946. XI. 20. – Nyíregyháza, 1998. II. 8.)

Okleveles mérnök (BME 1968), okl. szakmérnök (BME 1978). Szakmai tevékenysége a Felső Tiszavidékhez kapcsolódik, 1971-től a nyíregyházi VIZIG munkatársa. Beosztott mérnök, csoport-, osztályvezető, vízügyi tanácsos. Működési szakterülete az árvízvédelem, folyószabályozás és vízrendezés. Aktívan részt vett a magyar-csehszlovák határvízi szakértői munkában. Szakirodalmi munkássága elsősorban az árvízvédelemhez és folyószabályozás témaköréhez kötődik. Társaságunk Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei területi szervezetének titkára volt 1985-től haláláig. (Pro A. 1990)

ELEK ANDRÁS NÉ / HÁRI ERZSÉBET

ZSUZSANNA/

(Orosháza, 1940. III. 24. – Nyíregyháza, 2016. IX. 3.)

Okleveles híd- és vízmű építő technikus (Békéscsaba 1958). Több mint 5 évtizeden keresztül a Felső-Tisza-vidéki Vízügyi Igazgatóság dolgozója volt, mint gyakornok, műszaki ügyintéző, termelés-előkészítő, vízgazdálkodási kalkulátor. Számos árvízi vé-

dekezésben vett részt. 1997. április 1-től nyugdíjasként az Igazgatóság vízügyi történeti gyűjteményét kezelte, s tárgyi-szellemi örökségünk elismertségének növelése érdekében tett erőfeszítéseivel kiemelkedő érdemeket szerzett. 1958 óta volt tagja Társaságunknak, folyamatosan részt vállalva a „víz világnapi” rendezvényekhez fűződő, a vízügyi szakközépiskolások részére meghirdetett szakmai pályázatok kiírásában és értékelésében. Szakmai és társasági szervező munkája során számos szak- és diploma-dolgozathoz, disszertációhoz biztosított forrásanyagokat, a kutatók számára pedig értékes segítséget életrajzok, tanulmányok, monográfiák készítéséhez. (Pro A. 2008)

EMBER KÁROLY

(Budapest, 1933. VII. 9.)

Okleveles mérnök (ÉKME 1956), okl. mérnökeológiai szakmérnök (BME 1968). 1956–1961 között a MÁFI-ban dolgozik, 1961-től nyugdíjba menetelég (1993) a MÉLYÉPTERV, ill. a MÉLYÉPTERV Kultúrmérnöki Kft. irányító tervezője, szakértője. Főbb

munkaterületei: vízföldtani kutatások és feltárások, víztermelő telepek feltárása, kialakítása, vízműtervezés, talajvízszint-süllyesztés, zagy- és iszapterek, salak-, pernyetárolók telepítése. Környezetvédelmi munkák keretében több megyében

– részben illegális – hulladéklerakó telepek feltárását, előírás szerinti lefedését rekultiválását tervezte és tervezési művezetését végezte. 2011-ben még tervező mérnökként tevékenykedett. Szaklapokban több ismertetést, cikket írt, előadást tartott hidrogeológiai témakörben. Az MHT-ba való belépésétől, 1957-től kezdve 17 éven át Társaságunk Vízellátási és Hidrogeológiai szakosztályának titkára. A Vitális Sándor szakirodalmi nivódíj bíráló bizottságában évekig a szakosztályt képviselte, és tagja volt a kitüntetések bizottságának. 1974–1980 között az MHT központi titkára volt, ezt követően az Elnökség tagja. (VP.e. 1958. Pro A. 1977, BÖ.é. 1990, Tt. 2005)

EMSZT KÁLMÁN

(Mezőtúr, 1873. VII. 10. – Budapest, 1957. IV. 8.)

Okleveles gyógyszerész, vegyész (BTE 1895), egyetemi doktor (1901). 1895 és 1900 között a Budapesti Tudományegyetem II. Chemiai Intézetében Lengyel Béla tanársegédeként dolgozott. 1900-tól 1935-ig, nyugdíjba menetelég a Földtani Intézetben ve-

gyész, fővegyész, laboratóriumvezető, igazgatóhelyettes és kísérletügyi főigazgató. Ezt követően ugyanitt még 9 éven át tevékenykedett. Munkáságnak gerincét a Balaton fenékiszapjának kémiai vizsgálata és (több mint száz) elemzése, tőzegek és ásványvizek, valamint kőzetek (több ezer) elemzése alkotja. Szakirodalmi tevékenységét több mint 50, szaklapokban, évkönyvekben stb. megjelent publikáció jelzi. 1899–1949 között a Magyarhoni Földtani Társulat választmányi, 1949-től haláláig pedig tiszteletbeli tagja volt. Részt vett Társaságunk alapításában. (Tt. 1941)

ENGI /DETKI/ ZSUZSANNA

(Zenta /Jugoszlávia/, 1962. XI. 2)

Okleveles vízepítőmérnök (Újvidéki Egyetem 1987, honosítás BME 1996), PhD (Ljubljana 2016). Pályafutását 1988-ban tanársegédként az újvidéki

egyetem szabadkai Építőmérnöki Karán kezdte, majd 1994–1997 között a BME PhD hallgatója lett. 1998-ban a Geodéziai és Térképészeti Rt. szombathelyi irodájának tájékoztatói csoportvezetője, 2000-től folyamatosan a Nyugat-Dunántúli (Környezetvédelmi és) Vízügyi Igazgatóság vízrendezési munkatársa, vízkárelhárítási ov.-je (2009), a Vízrendezési és Társulati osztályának vezetője (2013), majd 2014-től a Vízrendezési és Öntözési osztályt vezeti. Számos árvízi védekezésben vett részt, ezek közül is kiemelkedik a 2010. és 2014. évi kisvízfolyások (Kebele, Marcal, Zala), valamint a 2013. évi Duna áradásaival kapcsolatos feladatok ellátása. Feladatai közé tartozik a 2008-ban üzembe helyezett Kebele árvíztározóval összefüggő árvízvédelmi munkák és a Kis-Balaton Vízvédelmi Rendszer belvíz öblözeteiben a belvízvédekezés irányítása, valamint dombvidéki vízkárelhárítási és vízrendezési feladatok megoldása. 2019 óta tagja az OVF Vízügyi Tudományos Tanácsnak. (Pro A. 2016)

ENTZ BÉLA

(Budapest, 1919. XII. 26. – Tihany, 2012. IV. 26.)

Okleveles természetrajz-kémia szakos tanár (PPTÉ 1942), egyetemi doktor (PPTÉ 1943), a biológiai tud. kandidátusa (MTA 1952), Állami-díjas (1988). 40 éves aktív szolgálatát a tihanyi Biológiai Kutató Intézetben töltötte, mint kutató, igazgatóhelyettes, mb. igazgató. 1966–1969 között FAO szakértő Ghánában, majd ezt követően 1974-ig Egyiptomban. A világ szinte minden földrészén gyakori FAO, UNEP szakértő. A vizek (különösen a Balaton) kémiai, ill. a halfajok ökológiai vizsgálata állt kutatásainak középpontjában, valamint a trópusok limnológiai viszonyai foglalkoztatták. Szakirodalmi

munkásságát több száz tudományos publikáció mellett két könyv is jelzi. Hazai előadásain kívül a nemzetközi tudományos ülések, kongresszusok gyakori előadója volt. Kiemelkedő szerepet játszott a Nemzetközi Limnológiai Társaságban is. Az MTA köztestületi tagjaként a Hidrobiológiai Bizottságban fejtett ki tudományos tevékenységet. Részt vett a hazai szakmérnök-képzésben (BME, GATE, NME), Társaságunknak 1950 óta volt tagja, s a Limnológiai szakosztálynak két cikluson át (1985–1991 között) volt elnöke. Kezdetől fogva részt vett a Hidrobiológus Napok megindításában és szervezésében. Példaértékű életműve számos szakmai elismerésben, többek között a Magyar Köztársaság Érdemrend Középkeresztjének kitüntetésében részesült. (EG.e. 1960, BÖ.e. 1967, SchF.e. 1981. Tt. 1990)

ERDÉLYI MIHÁLY

(Kolozsvár, 1917. II. 18. – Budapest, 2002. I. 25.)

Természetrajz-földrajz szakos tanár (PPTÉ), egyetemi doktor (ELTE 1959). 1940-ben a Fasori Evangélikus Gimnázium tanáraként kezdte pályafutását. 1950–1962 között az Állami Földtani Intézet térképező geológusa, majd mélyfúrás osztályveze-

tője. Ezt követően a Bauxitkutató Vállalat vezető munkatársa, utóbb – nyugdíjba menetelég, – 1979-ig a VITUKI-ban tudományos munkatárs, csoportvezető. Bányászati kutatásokkal és földtani térképezéssel foglalkozott, majd úttörő munkát végzett a VITUKI-ban az országos mélységi vízkutatás alapjainak megteremtése terén, a hidrológiai, geológiai és geofizikai szemlélet ötvözésével. Az 1970-es években elsőként kísérte meg a Pannon-medence gravitációs vezérlésű felszínalatti vízáramlási rendszereit szisztematikusan feltérképezni és modern hidrogeológia szemlélettel értelmezni. Ezzel a tevékenységével lefektette az empirikus medencehidraulika hazai alapjait. Széles körű ismeretei külföldi szakértői munkájában is érvényesültek. Számos előadást tartott hazai (ELTE,

BME) és külföldi egyetemeken, szakegyesületekben és tudományos üléseken. Több tucat tanulmánya jelent meg hazai és külföldi szaklapokban. Családjá és tisztelői 2003-ban életre hívták az Erdélyi Mihály Alapítványt. (ZsV.e. 1964, SchF.é. 1977)

ESZÉKY OTTÓ

(Pécs, 1945. I. 3. – Pécs, 1997. I. 31.)

Okleveles üzemmérnök, 1968-tól nyugdíjazásáig, 1991-ig a Dél-Dunántúli VIZIG hidrológusa, csoportvezetője, vízrajzi és vízvizsgáló üzemének (a Környezetvédelmi és Vízügyi Mérőállomásnak)

FÁBRIK TAMÁS

(Miskolc, 1972. III. 15.)

Okleveles vízi és környezeti üzemmérnök (PMMF-VGI 1993), mélyépítési műszaki ellenőr (DEMK 2001). Pályafutását 1994-ben az ÉRV Rt. Borsodsziraki Vízmű üzemében kezdte, mint technológus, művezető, majd 1996-tól a MIVZ Rt. Műszaki osztályának ügyintézője, projektvezetője. 2008–2010 között a Fővárosi Vízművek Zrt. létesítményi csoportvezető, ovh., mb. osztályvezető, utóbb 2010-től a Dunántúli Regionális Vízmű Zrt. fejlesztési főmérnöke. Főbb feladatai közé tartozik a beruházási, műszaki, pályázati területek irányítása, vállalati K+F+I tevékenységek teljes körű felügyelete, projektgenerálás. Szakmai területen a Magyar Víziközmű Szövetség Műszaki Bizottságának tagja, 2016 óta alelnöke is, Társaságunk DRV üzemi szervezetének 2011 óta elnöke. (Pro A. 2015)

FALUDI /1952-IG FODRÉ/ GÁBOR

Békés, 1933. III. 8.)

Hivatásos katonatiszt (PTA 1952), okleveles történelemtanár (ELTE BTK 1964), egyetemi dr. (JATE

osztályvezető-helyettese. Az Igazgatóság vízrajzi tevékenységének megszervezője. Fő munkaterülete a Dél-Dunántúl hidrológiai feltárása, és az észlelőhálózat-üzemeltetés módszereinek, eszközeinek (1970-ben újfajta, mechanikus idő-szabályozóval felszerelt vízhozam-mérő műszert alkotott) fejlesztése. Részt vett a III. Vízgazdálkodási Keret-terv területi feladatainak munkálataiban. Mindezekon kívül gyakorlatvezető volt a közép-, felsőfokú és posztgraduális szakoktatásban. Igazgatósági feladatai közé tartozott a határvízi bizottság szakértői munkája. A Dráva Hidrológiai Atlaszának társszerzője. Jeles pénztörténész, a Magyar pengő fém és papírpénzek katalógusának és más kiadványok szerzője, szerkesztője. (Pro A. 1988)

1969). 1952–1956 között a Zrínyi Miklós Katonai Akadémia tanára, majd betanított munkás a Minőség Vegyi Ktsz.-nél. 1958–1964 között Baján a városi, ill. járási pártbizottság munkatársa, ov-je, 1964-től nyugdíjazásáig, 1993-ig a bajai Felső-

fokú Vízgazdálkodási Technikum, majd Vízügyi Főiskola docense, tanszékvezetője. Társadalmi, szakmai tevékenysége Bajához kötődik, 1963–1970 között a TIT bajai elnöke. Társaságunknak 1965 óta tagja, a bajai területi csoport egyik megszervezője, 2000-től a Vízügyi Történelmi Bizottság tagja. Számos történelmi emlékünkhöz felkutatása, megmentése, bemutatása fűződik nevéhez, Türr István vízügyi munkásságának elismert kutatója. Publikációinak száma meghaladja a 30-at. Oktatási-kulturális munkájáért számos állami elismerésben részesült. (Pro A. 2016)

FARKAS ÁDÁM

(Debrecen, 1940. X. 25.)

Okleveles mérnök (BME 1973). A diploma megszerzése után a Hajdú-Bihari Önkormányzatok Vízmű ZRt.-nél, illetve jogelődjénél kezdett dolgozni. Műszaki ügyintézőtől, a ZRt. műszaki igazga-

tójáig a ranglétra valamennyi fokát megjárta. Szakmai tevékenysége elsősorban a vízellátás területén bontakozott ki. A vízmű által szolgáltatott víz minőségi javítására tisztítási eljárásokat dolgozott ki, és valósított meg. Jelentős érdemei vannak az ammónia-mentesítés, íz- és szaganyagok eltávolítására kidolgozott eljárások bevezetésében. Társaságunknak 1974 óta tagja, a Hajdú-Bihar megyei területi szervezetnek több cikluson át titkáráként működött. Sikeres nagyrendezvények sora fűződik nevéhez, és az utolsó „Kárpát-medence vizeinek védelme” nemzetközi konferencia megvalósításában is közreműködött. (Pro A. 2008)

FARKAS IMRE

(Agyagfalva, 1894. X. 24. – Budapest, 1968.)

Okleveles mérnök (KJM). Műszaki tanácsosként 1931-től Győr város műszaki hivatalának vezetője. Feladatai közé tartozott a város közműveinek (villamosmű, gázmű, víz- és csatornamű, jégmű) műszaki felügyelete. 1936-ban javaslatot tett egy Országos Vízellátási Bizottság felállítására. Jelentős szerepet játszott az 1938-as Országos Ivóvízellátást Nagygyűlés szellemi előkészítésében. Választmányi tagja, 1938-tól alelnöke volt a Magyar Mérnök- és Építész Egylet győri osztályának, és még mint szekszárdi mérnök 1924-ben tagja lett a Budapesti Mérnöki Kamarának. 1938-ban a Városi Mérnökök Országos Szövetségének egyik alelnökévé választották. Ugyancsak tagja volt a Balatoni Társaságnak. Az 1932-ben alakult Győri Rotary Club igazgatósági tagja. A MHF Hidrológiai Szakosztályának 1928 óta volt tagja. A Szakosztály, majd az MHT több ülésén tartott előadást a városi víz- és csatornarendszerek tervezéséről, a vízszükséglet megállapításának módszeréről. (VP.e. 1951)

FARKASS KÁLMÁN

(Lovasberény, 1859. XI. 17. – Budapest, 1953. I. 28.)

Okleveles gépészmérnök (KJM 1884). 1886-tól kultúr mérnöként tevékenykedett, 1892-től az Országos Vízépítési Igazgatóság munkatársa, a Közegészségügyi Mérnöki Szolgálat egyik megszervezője, később vezetője. Ez utóbbi minőségében a belügyminiszter

1897-ben kinevezte az Országos Közegészségügyi Tanács rendkívüli tagjának, s az Országos Közegészségügyi Egyesület választmányi tagságával tisztelte meg (1898). Szakmai tapasztalataira tekintettel a földművelésügyi tárca vezetője 1901-ben kinevezte az országos vízügyi műszaki tanács tagjának. Több ízben járt külföldi tanulmányúton, 1890-ben a párizsi világkiállítás szervezésével kapcsolatban részt vett a Nemzetközi Közegészségügyi és Demográfiai Kongresszuson. Tanulmányai és cikkei főleg a *Köztelek* folyóiratban, a *Vízügyi Közleményekben* és a *Magyar Mérnök- és Építész-Egylet* kiadványaiban jelentek meg. A *hazai városok csatornázásáról* írt tanulmánya elnyerte a Mérnökegylet 1896. évi aranyérmét. 1919-ben a kormány a Népjóléti Minisztérium műszaki ügyeinek irányítására h. államtitkárrá nevezte ki, mely hivatalából 1921-ben vonul nyugdíjba. Közéleti tevékenységét mindez nem akadályozta, mert vezetőségi tagja, majd elnöke lett a Magyar Aero Szövetségnek, és részt vett az Országos Középítési Tanács munkájában. A MFT Hidrológiai Szakosztályának (az MHT jogelődjének) 1927–1929 között elnöke. (Tt. 1929)

FÁY CSABA

(Budapest, 1928. IV. 30. – Budapest, 2005. X. 23.)

Okleveles gépészmérnök (BME 1950), a műszaki tud. kandidátusa (MTA 1969), egyetemi doktor (BME 1969), c. egyetemi docens (NME 1971).

1948–1961 között a Műegyetem Vízgépek tanszékének kutatója Pattantyús professzor mellett, ezt követően 1963-ig a Ganz-MÁVAG Vízgéptervező Iroda tipizálási osztályvezetője, 1963–1975 között a Diósgyőri Gépgyár szivattyúfejlesztési főosztályvezetője,

főkonstruktor. 1975-től 1988-ig a Fővárosi Vízművek műszaki tanácsadója. Mellékfoglalkozásban 1978–1982 között a Szerelvényértékesítő Vállalat szivattyú-import tanácsadója. Fő munkaterülete a vízgépek, ezen belül leginkább a szivattyúkkal kapcsolatos kérdések. A több mint 100 publikáción kívül (részben idegen nyelven is) több szakkönyve és tankönyve (részben társszerzőkkel) látott napvilágot. Tevékeny mérnök továbbképző és szakmérnöki oktató a budapesti, miskolci, gödöllői egyetemeken, és a bajai műszaki főiskolán. Társaságunk Víz-ellátási szakosztályának egyik aktív résztvevője volt. A Gépipari Tudományos Egyesület Áramlástechnikai Gépek szakosztályának 1958–1963 között titkára, 1994-től elnöke, munkásságát a Bánki Donáttal ismerték el. 1951–1952 között az MHT jegyzője. (BÖ.é. 1984)

FAZEKAS KÁROLY

(Budapest, 1897. VII. 8. – Budapest, 1966. V. 24.)

Okleveles mérnök (KJM). 1924-ben került az állami vízügyi szolgálathoz. Dolgozott a Budapesti Kikötő építésén, a Szombathelyi, a Budapesti Kultúrmérnöki, a Nyíregyházi Folyammérnöki és a Miskolci Kultúrmérnöki Hivatalnál, az Országos Halászati Felügyelőségen. 1940-ben az FM kötelékében kerületi felügyelő. 1948-tól az OVGH Vízrajzi osztályának vezetője. Ezután a Vízrajzi Intézet, majd 1951-től 1962-ig a VITUKI munkatársa, főmérnöke. Munkásságának fő szakterületei: medermorfológia mérés-technikai és műszerszerkesztési problémák megoldása, a Balaton-kutatás újraindítása, a VITUKI „Balaton” kutatóhajójának tervezése. A vízügyi szolgálat egyik legképzettebb szakfordítója volt. Kiterjedt publikációs tevékenysége mellett, tudását a Mérnök-továbbképző Intézet kurzusain, valamint Társaságunk előadói ülésein adta tovább kollégáinak és a

fiatalabb generációnak. Társaságunk választmányának 1961-től volt tagja. (BÖ.é. 1961)

FAZEKAS LÁSZLÓ

(Budapest, 1940. XI. 15. – Nyíregyháza, 2017. V. 9.)

Okleveles építőmérnök (ÉKME 1964), folyami víz-építő szakmérnök (BME 1978). Pályafutása során – 2002-ben történt nyugalomba vonulásáig – mindvégig a Felső-Tisza-vidéki Vízügyi Igazgatóságon dolgozott különböző beosztásokban. 1964–1967 között

árvízvédelmi előadó, majd építésvezető, 1971-től 1983-ig az Igazgatóság árvízvédelmi és folyamszabályozási osztályát vezette. 1970-ben – mint a védelmi osztag helyettes vezetője – részt vett a Tiszavölgyi árvízvédekezésben a Szamos folyón bekövetkezett gátszakadások elzárásánál. 1971–1985 között kijelölt szakértője volt a magyar–szovjet határvízi egyezményből fakadó igazgatósági feladatoknak. 1983-tól 1991 tavaszáig az Igazgatóság termelési igazgatóhelyetteseként dolgozott. Ezt követően kinevezték a FETIVIZIG igazgatójának. Szakmai munkásságának része volt – többek között – a tiszai árvízvédelmi töltések fejlesztésében, a Szamos mentén folyó töltéserősítésekben, régi mőtárgyak rekonstrukcióiban, új távjelzőrendszerek kiépítésében. Az ezredvégi árvizek és belvizek, valamint a 2000. évi cianidszennyezés elleni térségi védekezés irányításában kimagasló szerepet játszott, amelyet számos kitüntetéssel ismertek el a kormányzati szervek, így 2003-tól birtokosa volt a Magyar Köztársasági Érdemrend Tisztikeresztjének is. Társaságunk Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei területi szervezetének 1993–1999 között elnöke volt, később vezetőségi tagként tevékenykedett a térség vízgazdálkodása érdekében. (Pro A. 2003)

FÁZOLD ÁDÁM

(Miskolc, 1934. VI. 24.)

Okleveles vegyész (KLTE 1957), orvos-biológiai doktor (DOTE 1968). 1957–1968 között a Borsod

Megyei KÖJÁL vegyész, vízlaboratóriumának vezetője. 1968-tól az ÉVIZIG (1998-tól ÉM-KÖVIZIG) Vízi-művelődési osztályának vezetője a környezetvédelmi és vízügyi szakterületek 1990. évi megosztásáig, majd 1994-es nyugdíjazásáig a Vízgazdál-

kodási osztály vezetőjének helyettese, műszaki főtanácsosa, a vízminőségi kárelhárítási tevékenység vezetője. Főbb munkaterületei: víz- és levegőtisztasági vizsgálatok, ipari és olajipari szennyvizek vizsgálata, öntisztulási vizsgálatok, automatikus vízminőség-mérő állomások tapasztalatai, stb. Sokoldalú munkásságát számos szakmai kitüntetéssel ismerték el. Irodalmi tevékenységét – hazai és külföldi folyóiratokban – közel 90 (részben társszerzőkkel írott) szakkik jelzi. Több akadémiai és egyéb szakbizottság tagja. Jelentős szerepet vállalt a megyei és a Miskolc városi úszósport fejlesztésében, mint a Miskolci Úszó Szövetség 1976–1995 közötti elnöke. Társaságunk Borsodi területi szervezetének 1957-től tagja. 1974-ig szakosztályi titkár, 1990-ig a területi szervezet titkára, 1999-ig alelnöke, majd mint a területi szervezet tiszteletbeli alelnöke végzi munkáját. (VP.e. 1971, Pro A. 1980, MTE SZ.d. 1984, KJ.d. 2002, Tt. 2013)

FEHÉR FERENC

(Budapest, 1946. IV. 4.)

Okleveles mérnök (BME 1970), c. egyetemi docens (SZIE 2005). Szakmai pályáját 1970-ben a VITUKInál kezdte, 1986-ig tud. munkatárs, csoportvezető, főmunkatárs, tud. osztályvezető beosztásokban. Ezen idő alatt a moszkvai Lomonoszov Egyetemen

elvégezte a felsőfokú hidrológiai tanfolyamot (1975), ill. Wageningenben az ILRI vízrendezési továbbképző tanfolyamát (1976). 1986–1991 között az AGROBER központjában főmérnök, majd a

Középdunamenti Vízgazdálkodási Társulat (Pomáz) főmérnöke (1991–1995). 1993–1998 között több szakmai vállalkozás ügyvezetője. 1998–2006 között a VTOSZ titkára, főtitkára, ezt követően a 2015-ig a Szövetség ügyvezető elnöke. Szakmai munkásságát számos állami és társulati kitüntetéssel ismerték el. Napjainkban az AQUA DRAIN Bt. ügyvezetője. Működésének fő szakterülete a vízrendezés, különösen a belvízzel kapcsolatos kérdések, a talajcsövezés és a kísérleti vízgyűjtőterületek berendezése és működtetése. Társaságunknak 1970 óta tagja, 1988–2003 között a Felügyelő Bizottság tagja, ill. elnöke, majd 2003–2007 között az MHT főtitkára, 2011-ig választott elnökségi tag. Mintegy 100 kutatási jelentése, publikációja látott napvilágot, a *Mezőgazdasági talajcsövezés* (1983), a *Mérnöki kézikönyv* (1985) és a *Területi vízrendezés* (1986) c. könyvek társszerzője, 1998–2011 között a *VÍZGAZDÁLKODÁS* főszerkesztője és rendszeres szerzője. Az 1980-as évektől mind a mai napig részt vesz a mérnök- és szakmérnök képzésben. (Pro A. 1999, KJ.d. 2006)

FEHÉR GIZELLA

(Pásztó, 1958. X. 10.)

Biológia-testnevelés szakos tanár (HSM TKF 1981), okl. biológus (JATE TTK 1987). Szakmai pályafutását a Nógrád Megyei Vízműnél kezdte, ahol biológusként dolgozott, 1992-ben az Alsó-Duna-völgyi Környezetvédelmi (2006-tól Természetvédelmi és Vízügyi)

Felügyelőség bajai Mérőközpontjában hidrobiológusi munkát végzett, ezt követően 2007-től, egy újabb átszervezés után az Alsó-Duna-völgyi Vízügyi Igazgatóság Vízvédelmi és vízgyűjtő-gazdálkodási osztály hidrobiológusi feladatait látja el. Aktív szerepet vállalt a laboratóriumi fejlesztésekben, különösen a toxikológiai és bakteriológiai vizsgálatok bevezetésében. Közreműködött a Víz Keretirányelv országos módszertani fejlesztési munkálataiban, valamint a vízgyűjtő-gazdálkodási tervek kidolgozásában. 2007 óta Társaságunk Bács-Kiskun Megyei területi szervezetének titkára. (Pro A. 2015)

FEHÉR JÁNOS

(Békéscsaba, 1952. IV. 30.)

Okleveles építőmérnök (BME 1976), PhD. (DE 2010), c. egyetemi tanár (DE 2017). 1976–1988 között a VITUKI munkatársa, ahol vízminőség-szabályozási kutatási feladatokkal és a nem-pontszerű szennyvezetékek felszíni és felszínalatti vizek minőségére gyakorolt hatásának vizsgálatával és modellezésével foglalkozott. 1988–1991-ben vendégkutató az Egyesült Államokban, ahol a telítetlen talajzónában lezajló oldattranszport folyamatok vizsgálata és modellezése volt kutatási területe. Visszatérve, 1990–1996 között ismét a VITUKI tudományos főmunkatársa, ahol a felszíni vízfolyások vízminőségi célállapotának meghatározására irányuló országos kutatási programot és több nemzetközi projektet irányított. 1996–2008 között a VITUKI Consult Zrt. elnök-vezérigazgatója. Vállalatvezetői feladatai mellett nemzetközi projektek vezetője. Nemzetközi tudományos bizottságok tagja, tisztségviselője, konferenciák titkára, szekcióvezetője. 1997–2012 között aktív résztvevője volt az Európai Környezetvédelmi Ügynökség (EEA) ETC on Water projektjének, amiben az európai felszíni vízkészletek állapotértékelésével foglalkozott. 2008–2012 között újra a VITUKI-ban dolgozott tudományos tanácsadóként, üzletfejlesztési igazgatóként. Számos hazai felsőoktatási intézményben óraadó. Társaságunknak 1976 óta tagja, 2015-ben beválasztották az elnökségbe, 2016 óta a Hidrológiai Közlöny főszerkesztője. Több mint 90 publikációja jelent meg magyar, ill. idegen nyelven, s több külföldi szaklap szerkesztő bizottsági tagja. (VS.n.d. 1987, Pro A. 2017)

FEHÉRVÁRY ISTVÁN

(Budapest, 1891. X. 31. – Mohács, 1989. X. 3.)

Okleveles gépészmérnök (KJM 1924). Mérnöki oklevele megszerzése előtt ábrázoló mértan tanár, majd 1924–1945 között Mohács város mérnöke, főmérnöke. Tagja a Városi Mérnökök Országos

Szövetségének, valamint a Mérnöki Kamarának. 1945–1950 között a város megbízásából a városi malmot és a kendergyárat irányította, majd a tervezett vasmű (ami végül Dunapentelére került) kérdéseivel foglalkozott. 1950–1952 között járási

mérnök, ezt követően 1957-ig Komló város főmérnöke. 1957-től 1961-ig – nyugdíjba meneteleig – a Pécsi VIZIG csoportvezetője. 1966-tól 1973-ig a Mohácsi Vízműtársulat elnöke volt. Mint nyugdíjas is, állandóan aktívan dolgozott. Tagja volt a Mohácsi Városszépítő és Városvédő Egyesületnek, 1974-ben megkapta a Mohács Díszpolgára címét. Fő munkaterületei a városi vízellátás és csatornázás, építés és üzemeltetés, beruházói tevékenységek, vízjogi engedélyezés stb. voltak. (Tt. 1982)

FEJÉR LÁSZLÓ JENŐ

(Budapest, 1950. V. 16.)

Okleveles építőmérnök (BME 1974), okl. politológus (ELTE JTI 1994), technikatörténész, c. egyetemi docens (NKE 2019). 1974–1975-ben a VIZDOK-Magyar Vízügyi Múzeum munkatársa. 1975–1976-ban Budapest XIV. ker. Tanácsnál klubigazgató. 1976–

1990 között ismét a (VGI, majd KGI szervezetébe tartozó) Magyar (Környezetvédelmi és) Vízügyi Múzeumnál dolgozik mint gyűjteménykezelő, 1982-től ov.-ként a Múzeum vezetője. 1990–1993 között az OVf főosztályvezető-helyettese. 1993-tól a Vízügyi Múzeum, Levéltár és Könyvgyűjtemény alapító igazgatója, majd a jogutód szervezet (VKK) közgyűjteményi igazgatója, ill. a VKKI irodavezetője 2009-ig. 2010-től nyugdíjas, jelenleg a VIZDOK Bt. ügyvezetője. Munkásságát számos szakmai kitüntetéssel ismerték el, többek közt birtokosa a MMK Signum Aquae plakettjének, 2009-ben megkapta a KvVM Vásárhelyi Pál díját. Kutatási területei: a vízgazdál-

kodási társulatok története, vízgazdálkodási politika, a vízügy és a társadalom kapcsolata a történelemben, kiemelkedő vízügyi személyiségek életrajza, stb. Jelentős publikációs tevékenységet folytat: 6 könyv szerzője, 21 könyv társszerzője, szerkesztője, csaknem 150 cikket, tanulmányt írt a magyar vízgazdálkodás történetének szakterületéről. Tagja a MPT, a Pulszky Társaság, valamint a MAMUTT szakmai szervezeteknek, továbbá az OVf Vízügyi Tudományos Tanácsnak (2014). A magyar vízgazdálkodás története témakörben 2000 óta vesz részt a felsőfokú és szakmérnöki oktatásban. Társaságunknak 1982 óta tagja, 1990-től a MHT Vízügyi Történeti Bizottságának elnöke, 2002-től a MMK történeti bizottságának elnöke, 2009-től az MHT Hydrologia Hungarica Alapítvány kuratóriumi tagja, 2013-tól elnöke. Szerkesztő bizottsági tagja a VK, a HK és a HT folyóiratoknak, szerkesztője a Vízügyi Történeti Füzetek című kiadvány-sorozatnak. (VS.n.d. 1995, és 1996, Pro A. 1997, BÖ.é. 2001, KJ.d. 2010, Tt. 2017)

FEJÉR VILMOS

(Dombóvár, 1946. IX. 2.)

Okleveles üzemmérnök (BME-VFK 1974). Pályafutását a VIZITERV székesfehérvári kirendeltségén segédtervezőként kezdte 1970-ben. 1972–1988 között a Közép-dunántúli Vízügyi Igazgatóság (KDT VIZIG) Velencei-tavi Tófelügyelőség vezetője Agárdon, majd 2010. évi nyugdíjba vonulásáig az Igazgatóság Balatoni Vízügyi Kirendeltségének vezetője Siófokon. Ezt követően közel két évig a Humán Jövő Nonprofit Kft. műszaki igazgatóhelyettese volt. A Velencei-tóval kapcsolatban fő feladatai közé tartoztak a tavi mederkostrási és partszabályozási beruházások létesítményi főmérnöki teendői, a Pátkai tározó műszaki ellenőri feladatai, valamint a vízgyűjtő terület és a tó üzemeltetése. A Velencei-tavi fejlesztési programok kidolgozásában, valamint a megvalósításban kifejtett tevékenységének elismeréseképpen 1985-ben megosztott Állami-díj kitüntetésben részesült. A Balatont illetően az általa vezetett

kirendeltség elsődleges feladatai közé tartozott a vízkormányzás, a part- és mederszabályozások, valamint a vízminőség javító intézkedések végrehajtása, a beavatkozásokat megalapozó kutatások támogatása, az ún. „vékonyréteg kostrás” irányítása. Mindezek mellett részt vett a dunai árvédelmi rendszerek rekonstrukciós munkáiban (Bölcske-Madocsa szakasz, Almásfüzitő térsége, stb.). Számos szakmai kitüntetést kapott, köztük 2002-ben a KöViM Vásárhelyi Pál-díját, 2010-ben pedig a „Balaton Díszpolgára” címet. 1996–2006 között Társaságunk Közép-dunántúli területi szervezetének elnökségi tagja volt. Jelenleg a Magyar Vitorlás Szövetség Felügyelő Bizottságának tagja. (Pro A. 2006)

FEJES LŐRINC

(Bodony, 1960. XII. 24.)

Okleveles ált. és mg. vízgazdálkodási üzemmérnök (PMMF-VGI 1982), környezeti és vízgazdálkodási menedzser szakmérnök (EJF MF 2001). Pályafutását a Közmű- és Mélyépítő Vállalat Gyöngyösi Építésvezetőségének beosztott mérnökéként kezdte 1982-ben. Ezt

követően 1984-ben a KÖTIVIZIG Kiskörei Szakasz-mérnöksége szakágazati előadója, 1989-től vízgazdálkodási csoportvezetője, majd 2000-től a Szakasz-mérnökség vezetője lett. Az eltelt évtizedek alatt sokat tett a Tisza-tó üzemeltetése, a jövő nemzedékeknek való megőrzése érdekében. Feladata a térségben a kiskörei vízlépcső teljes rekonstrukciója, a már megkezdett komplex Tisza-tó-program folytatása, illetve a Kisköre és Szolnok közti hullámtér rendezése. Kiemelkedő szerepet játszott az ezredvégi és a század első másfél évtizedének tiszai árvizei elleni védekezési munkákban, valamint a 2000. évi tiszai cianidszennyezés elleni sikeres védekezés levezénylésében. Munkásságát számos kitüntetéssel ismerték el, többek között 2013-ban megkapta a Magyar Ezüst Érdemkeresztet, 2014-ben pedig a „Tiszarofért” Emlékérmet. A MMK-nak 2015 óta tagja és Kisköre város önkormányzati képviselője. Társaságunk Árvízvédelmi és Belvízvédelmi szakosztályának 2006 óta vezetőségi tagja. Az MHT vándorgyűléseinek

rendszeres előadója, s különös figyelmet fordít a magyar vízgazdálkodás történeti emlékeinek megőrzésére, bemutatására. (Pro A. 2012)

FEKETE ENDRE

(Ferencszállás, 1947. VII. 1.)

Okleveles vegyészmérnök-technológus (ME 1971), okl. környezetvédelmi szakmérnök (VVE 1978), orvos-biológiai egyetemi doktor (DOTE 1976). Pályafutását 1971-ben vegyészmérnöki gyakornokként a debreceni Biogal gyógyszergyárban kezdte, majd a Hajdú-Bihar

megyei KÖJÁL toxikológiai laborvezetőjeként folytatta 1971–1978 között. Ezt követően került az ATIVIZIG (bizonyos időkben ATIKÖVIZIG) állományába, ahol 2015-ig analitikus vegyészmérnök, laborvezető, osztályvezető és környezetvédelmi szaktanácsadó munkakörökben dolgozott. Feladatát évtizedeken át a – környezeti és vízminőségi kárelhárítás mellett – a vízminőség-védelemmel, vízanalitikával és vízi környezetvédelemmel összefüggő vízgazdálkodási tevékenység irányítása jelentette. A magyar-román és a magyar–jugoszláv határvízi albizottsági munka állandó résztvevője volt. 2001–2012 között az MTA Szegedi Területi Bizottsága Föld- és Környezet-tudományi Szakbizottságának titkári feladatait látta el. Munkásságát számos kitüntetéssel ismerték el, többek közt a „Környezetünkért” díjjal (2007) és a Magyar Köztársasági Ezüst Érdemkereszttel (2011). Társaságunknak 1978-tól tagja, 2010-től a Környezetvédelmi szakosztály vezetőségének munkájában vett részt. Számos könyv és kiadvány részanyagának szerzője, szerkesztője. A Szegedi Akadémiai Bizottságban és Társaságunkban számos nagy érdeklődést kiváltó előadást tartott. (Pro A. 1995, SchF.é. 2012)

FELBERMANN TAMÁS

(Hajdúnánás, 1946. VI. 15.)

Okleveles építőmérnök (BME 1970). Vízügyi pályafutását az Észak-magyarországi Vízügyi Igazgatóságnál kezdte, s négy évtized alatt (1970–2010) ott

is fejezte be. Ennek során végigjárta a mérnöki feladatkörök minden lépcsőjét, kezdve az építésvezetői, az osztályvezetői, s végül 1998-tól műszaki igazgatóhelyettes főmérnök munkakörig. Közben (1980-ban) közel 1 évig folyószabályozási

szakterületen, Nigériában egy szakértő csoport tagjaként dolgozott. Az időszak egyik leglényegesebb szakmai tevékenysége volt az 1998-tól kezdődő rendkívüli árvizek elleni védelmi munkák, védelemvezető-helyettesi feladatainak ellátása, a sérülékeny vízbázisok védelme és az Új Vásárhelyi Terv (VTT), valamint az EU-finanszírozású pályázatok előkészítése és megvalósítása. Munkásságát – többek között – 2008-ban a Magyar Köztársasági Arany érdemkereszt, valamint 2009-ben a Honvédelemért Kitüntető Cím I. osztályának adományozásával ismerték el. Különböző posztokon vezetőségi tagja a megyei Mérnöki Kamarának. Társaságunknak 1974 óta aktív tagja, és 2002–2010 között a Borsod-Abaúj-Zemplén megyei területi szervezetének elnökeként eredményesen irányította a szervezet munkáját. (Pro A. 2009)

FELFÖLDY LAJOS

(Mór, 1920. IX. 15. – Budapest, 2016. IV. 16.)

A növénytan, állattan, geológia tárgyak okl. középiskolai tanára (FJTE 1942), egyetemi doktor (FJTE 1942). A biológiai tudomány kandidátusa (MTA 1953), c. egyetemi tanár. 1939–1945 között egyetemi gyakornok, majd tanársegéd Kolozsvárott, ill.

Debrecenben, 1945–1965 között az MTA tihanyi biológiai kutatóintézetének munkatársa, a Növénytan osztály vezetője, 1965-től nyugdíjba meneteléig, 1980-ig a VITUKI (Vízvédelmi Intézetnek) vízügyi hidrobiológiával foglalkozó tudományos tanácsadója. A 20. századi magyar botanika

és hidrobiológia kiemelkedő jelentőségű, iskolateremtő alakja volt. Nevéhez fűződik a hazai zuzmó-, és mohaszociológia megalapozása, a planktonalgák szénforrásának tisztázása, az alga-tömegtenyésztés alapjainak kutatása, a foszfátredukció felfedezése balatoni és más nádasokban, különösen pedig a biológiai vízminősítő rendszer összeállítására. Az alkalmazott hidrobiológia kiváló művelője, a VIZDOK gondozásában készült „Vízügyi hidrobiológia” c. kiadványsorozat szerkesztője és részben szerzője volt. Rendszeresen részt vett a hidrobiológus-képzésben és tudományos bizottságok munkájában. A Magyar Algológiai Társaság tiszteleti tagja. Száznál több tanulmánya és 11 könyve jelent meg, ezek közül kiemelkedik a hidrobiológiai határozó. Társaságunk Limnológiai szakosztályában és központi rendezvényeivel kapcsolatban magas szintű, folyamatos szakmai-társadalmi munkát végzett. A Hidrológiai Közlöny szerkesztő bizottságának tagja volt. (BÖ.é. 1977, VS.n.d. 1990)

FENYVESI NÓRA

(Szombathely, 1982. III. 5.)

Okleveles környezetmérnök (BME 2005), vízellátás-csatornázás szakmérnök (EJF 2010). 2005-től a Fővárosi Vízművek Zrt. Víztermelési osztályának víztechnológus mérnöke, 2012 és 2017 között a MEKH műszaki ügyintézője, majd a Soproni Vízmű Zrt. közműfejlesztési mérnöke. Víztechnológusként, elsősorban a vízminőségi kifogások kivizsgálásával, a vízminőség és az üzemeltetés összefüggéseinek feltárásával, majd a Hivatal Víziköz-mű fejlesztési osztályán az engedélykérelmekkel, jogszabály-tervezetekkel, helyszíni ellenőrzésekkel foglalkozott; míg közműfejlesztési mérnökként az ivóvízminőség-javító programban szereplő települések pályázatainak koordinálása jelenti fő feladatát. 2010-ben az MHT Lászlóffy Woldemár diplomamunka pályázat III. díját nyerte el. Társaságunknak 2006 óta tagja, s 2015-től a Vízellátási szakosztály vezetőségi tagja. Rendszeres, aktív résztvevője és gyakori előadója és szervezője a szakosztály rendezvényeinek, és az Országos Vándorgyűléseknek. (Pro A. 2017)

FILOTÁS ILDIKÓ

Okleveles jogász (ELTE ÁJK 1976), 1981-ben jogi szakvizsgát tett, európai szakjogász képesítést szerzett (PTE ÁJK 2004). Jogász pályáját a Közép-Dunántúli Vízügyi Igazgatóságon, köztisztviselői pályafutását pedig 1984-ben, az Országos Vízügyi Hivatalnál

kezdte. A kormányzati átszervezések következtében dolgozott a Környezetvédelmi és Vízügyi Minisztériumban (KVM), az Országos Vízügyi Főigazgatóságon (OVF). 2004–2010 között az Országos Környezetvédelmi, Természetvédelmi és Vízügyi Főfelügyelőség főigazgatója. Munkája során – különböző néven nevezett főhatóságoknál ugyan, de – végig a vízügyi és környezetvédelmi jogszabályok előkészítésével és az alkalmazáshoz kapcsolódó hatósági feladatok irányításával foglalkozott. Kiemelkedő érdemei vannak az 1995-ös Vízgazdálkodásról szóló törvény és a hozzá kapcsolódó számos jogszabály előkészítésében, kidolgozásában. Tevékenységét számos kitüntetéssel ismerték el, többek között 2003-ban a Magyar Köztársaság Ezüst Érdemkeresztjével. Elismerésre méltó oktatói tevékenységet folytatott, szakmai publikációi a HK, a VK, a HT folyóiratokban, valamint a Társaság vándorgyűléseinek kiadványaiban jelentek meg. Tagja a Magyar Jogász Egyletnek és a Magyar Közigazgatási Kamarának. Társaságunknak 1997 óta tagja. 1998-ban megszervezte és 12 éven irányította a Közgazdasági és Jogi szakosztály munkáját. Kiemelkedő munkát végzett a Társaság Alapszabályát és Ügyrendjét kidolgozó bizottság elnökeként. (Pro A. 2005, KJ.d. 2011)

FINÁLY LAJOS /IFJ. KENDI–FINÁLY/

(Budapest, 1896. V. 6. – Quebec /Kanada/, 1975. V. 31.)

Okleveles mérnök, igazságügyi szakértő (1938). 1923–1925 között a Rimamurány-Salgótarjáni Vasmű (Ózd), majd az angol érdekeltségű Prister Rt. Műveknél dolgozott. Ennek 1948. évi államosítása után 1948–1952 között előbb az ÁMTI-hoz, majd a MÉLYÉPTERV-hez került osztályvezetőként,

mint az ország akkori egyik legismertebb szennyvíztechnológusa. 1952-ben nyugdíjazták, de 1954-ben az akkor megalakított VIZITERV szakértője lett. 1965-ben családja után Kanadába költözött, és ott is elismert szennyvíztechnológusként tevékenykedett. Már az 1920-as években a házi szennyvizek és a biológiai szennyvíztisztítás szakmai kérdéseit ismertette a haza szakajtóban (első cikke a HK-ben 1930-ban jelent meg), az 1940-es években részt vett a mérnöktovábbképzésben, és könyvet írt a szennyvíztisztításról. Cikkei, publikációi a szennyvíztisztítás és -kezelés témaköréből kerültek ki. Magyarországi tartózkodása alatt Társaságunk 1952/53-ban alakult Szennyvíz szakosztályának igen aktív, alapító tagja volt, sokat tett a fiatal szakemberek kinevelése érdekében. 1947–1955, valamint 1958–1964 között a HK szerkesztő bizottságának is tagja volt. (BÖ.é. 1958)

FORGÓ LÁSZLÓ

(Csongrád, 1913. I. 15. – Szeged, 1991. XI. 26.)

Okleveles erdőmérnök. 1936-tól a Csongrád-Sővényházi Ármentesítő és Belvízszabályozó Társulat mérnöke, szakaszmérnöke, 1949-től a szegedi (Vízgyűjtőterületi Körzet, majd) VIZIG szakaszmérnöke, 1956–1971 között az ATIVIZIG igazgatója.

Vezetése alatt jelentősen tovább fejlődött az Alsó-Tisza vidék árvíz- és belvízvédelmi rendszere, irányításával sikerült az 1966. évi belvízvédekezés, majd az 1970. évi rendkívüli tiszai árvíz a töltések között levezetni és Szegedet megvédeni a „második árvízkatasztrófa” rémétől. Szerencsésen ötvözte erdőmérnöki és vízmérnöki tevékenységét, szervezési adottságait; fiatal mérnökökből új vezetőgárdát nevelt. Munkásságáért 1970-ben a Munka Érdemrend arany fokozatával tüntették ki. Megírta *Csongrád megyei régi ármentesítő társulatainak 150 éves történetét* (1975). Társaságunk Szegedi területi szervezetének vezetőségi, valamint tud. bizottsági tagja volt. (Tt. 1990)

FÓRIS GYULA

(Nagyszalonta, 1908. II. 17. – Budapest, 2002. VI. 16.)

Okleveles mérnök (JNME 1933), jog- és államtudományi doktor (FJTE 1944). Munkásságát 1933-ban a Székesfehérvári Kultúr-mérnöki Hivatalban kezdte, 1934–1938 között a főváros mérnöki hivatala talajkutató osztályának alkalmazásában állt. 1938–

tól a Hódmezővásárhelyi, 1941-től a Nagyváradai Kultúr-mérnöki Hivatal segédmérnöke, ill. mérnöke (1943). 1947–1952 között Makón, Pécsen és Gyulán dolgozott. 1952-től az FM-ben teljesített szolgálatot, de 1953–1968-ig, nyugdíjba menetelig az OVF-ben, ill. OVH-ban csoportvezető főmérnök, ill. ö. ovh. Munkásságát 1993-ban a KHVM Vásárhelyi Pál-díjjal ismerte el. Főbb munkaterülete a halastavakkal, tógazdaságokkal, halászattal összefüggő műszaki és jogi kérdések. Irodalmi munkásságát mintegy 16 könyv, kiadvány, jegyzet (részben társszerzőkkel) és több mint 90 cikk, ismertetés, beszámoló stb. jelzi. Aktív oktatói tevékenységet fejtett ki több egyetemen és továbbképző intézetben. Társaságunknak 1954 óta volt tagja. (Tt. 1980)

FÖMÖTÖR GYULA

(Kúnsziget. 1928. IV. 2. – Győr, 2018. III. 22.)

Okleveles mérnök (BME 1951). Mérnöki pályafutását Miskolcon, a helyi vízműnél kezdte, majd a forradalomban játszott szerepe miatt meghurcolták, bebörtönözték. 1959–1965 között a VITUKI-ban dolgozott, majd az Észak-dunántúli Vízügyi Igazgatóság vízgazdálkodási osztályára került. 1968-ban megszervezte a ÉDUVIZIG Vízellátási és Csatornázási osztályát, amelyet főmérnökként nyugdíjazásáig, 1988-ig vezetett. Szakmai tevékenységével

meghatározó szerepet játszott Győr-Moson-Sopron, valamint Komárom-Esztergom megyék vízellátásának, szennyvíz-kezelésének fejlesztésében. Társaságunknak 1957-től tagja, a Győri területi szervezet titkára 1971–1975, ill. 1980–1985 között, továbbá a Szervezet alelnöke 1985-től 1990-ig. 1979-től egy éven át a HK szerkesztő bizottságának tagja volt. *(Pro A. 1978, KJ.d. 2013)*

FRANCIA TAMÁS

(Bársonyos, 1939. I. 24. – Budapest, 2011. VI. 18.)

Okleveles vegyészmérnök (1968), okl. vízellátási és csatornázási szakmérnök. Munkássága a Fővárosi Vízművekhez kapcsolódik. Korábban a Nagy Felszíni Víz tisztító-mű technológusa, majd 1974–1994 között üzemvezetője. 1994-től az FVM Rt. főtechnológusa, minőségügyi vezetője. Fontos szerepet játszott a tisztítómű bővítése során. Később mint főtechnológus végzett értékes munkát a felszíni vizek tisztítása, az üzemellenőrzés, a kísérleti munkák, az új anyagok és technológiák bevezetése terén. A felszíni ivóvízkezelés egyik legkiválóbb magyar képviselője volt. Több felsőfokú intézmény meghívott előadója. 40 cikket, tanulmányt és könyvet publikált. Az MHT nagyrendezvényeinek rendszeres előadója. Társaságunk Vízellátási szakosztályának, valamint Vízkémiai és Víztechnológiai szakosztályának négy évtizeden át volt tevékeny (1990-től vezetőségi) tagja. *(Pro A. 1995)*

FRANK MELANIE

(Sopron, 1901. VIII. 28. – Budapest, 1994. V. 3.)

Felsőkereskedelmi iskola (Selmezbánya 1921), munkássága alapján a Földművelésügyi Minisztérium főiskolai képesítését kapta 1941-ben, a mezőgazdasági tud. kandidátusa (MTA 1952), c. egyetemi tanár. 1921 és 1925 között a soproni Bányamérnöki és Erdőmérnöki Főiskola Erdőmérnöki Kar Kémia Tanszékének gyakornoka, tanársegédje, majd a

Főiskola könyvtárosa. 1929-től tíz éven keresztül a Növénytan Intézet munkatársa, 1939–1944 között pedig Manninger G. Adolf fürgedi talajbiológiai laboratóriumát vezette, egyúttal a debreceni Tiszántúli Mezőgazdasági Kamara kisújszállási Növény- és Talajléttani Állomása Szikkísérleti Gazdaságának vezetője is volt 1949-ig. 1951-től 1957-ig, nyugdíjba meneteléig a szarvasi ÖRKI igazgatója. 1957-től az Agrártudományi Egyetem (GATE) Kultúrtechnikai, illetve Vízgazdálkodási és Meliorációs Intézet nyugdíjas tudományos tanácsadója. A GATÉ-n rendszeresen tartott előadásokat, kísérleteit és kutatásait nyugdíjasként is folytatta. Munkásságát 1981-ben a Munka Érdemrend arany fokozatával ismerték el. Főbb munkaterületei: növény- és talajtani kutatások, öntözési és rizstermelési kutatások, agrotechnikai kérdések. Szakirodalmi tevékenységét kb. 70 tanulmány, értekezés, publikáció (részben társszerzőkkel) reprezentálja. Kutatási témaköreiből számos előadást tartott különböző rendezvényeken és a gödöllői egyetem hallgatói részére. Társaságunk Mezőgazdasági Vízgazdálkodási szakosztálya munkájának 1955-től aktív segítője és résztvevője volt. Emlékére az Aszály és Öntözés Kutatásokért Alapítvány Frank Melanie-díjat alapított, amelyet a vízgazdálkodás területén kifejlesztett tudományos kutatói munkáért évente ítélnek oda. *(SchF.é. 1978, Tt. 1981)*

FRANK MIKLÓS

(Budapest, 1895. XII. 26. – Budapest, 1971. IV. 7.)

Belgyógyász (BOTE 1918), balneológus, az orvostudományok kandidátusa (1960). Orvosi pályája elején belgyógyász a Klinikán, később teljesen átállt a balneológiai szakterületre. 1918–1923-ban a budapesti egyetem Bálint belgyógyászati klinikáján orvos, itt szerezte meg szakképesítését. 1923-tól 1951-ig az OTI rendelőintézeti belgyógyász főorvosa, ill. a Margitszigeti Gyógyfürdő Rt. orvosa, működése alatt fejlődött ki a Margitszigeti Gyógyfürdő terápiája. Számos tanulmányúton vett részt s új balneológiai irányzatokkal ismerkedett meg, melyeket a margitszigeti gyógyfürdői kezelésben igyekezett érvényesíteni. 1951–1966-ban az Országos Rheuma és Fürdőügyi Intézet (ORFI) osztályvezető főorvosa, majd az Országos Gyógyfürdőügyi Igazgatóság igazgatóhelyettese. A Balneoklimatológiai Egyesület

elnöke volt. Számos tanulmánya jelent meg a balneoterápia belgyógyászati vonatkozásairól. Tudományos munkássága keretében foglalkozott a gyógyvizek belső hatásaival, a fürdő kutatás problémáival, az ásványvizek biológiai hatásával, az iszapkezelés kérdésével, a gyógyüdül-tetéssel. Számos külföldi tudományos egyesület és testület választott tagja. (DZ.e. 1960)

GAÁL FERENC

(Kondorfa, 1929. XI. 1. – Szombathely, 2015. XI. 9.)

Okleveles mérnök (ÉME 1953). 1953-tól 1991-ig, nyugdíjba meneteléig a szombathelyi (később Nyugat-Dunántúli) VIZIG munkatársa, ahol végigjárta a különböző beosztásokat, szakaszmérnök, szakági csop.vez., osztályvezető, 1963-tól termelési igazgatóhelyettes, 1967-től műszaki igazgatóhelyettes, majd 1976–1990 között, nyugdíjazásáig igazgató volt. Főbb munkaterületei a dombvidéki vízrendezési, talajjavítási, komplex meliorációs munkák, építési technológiák fejlesztése, társulatok szervezése, területi vízrajzi rendszer kiépítése. Tevékenyen részt vett a Kis-Balaton Vízvédelmi Rendszer koncepciójának kialakításában, s irányításával dolgozták ki az igazgatóság mérnökei a tőzegtalajon építhető talajcsere nélküli kis magasságú töltések építésének technológiáját. Ennek alkalmazásával a Kis-Balaton Vízvédelmi rendszerének építése során a földmunkáknál 20–30%-os költségcsökkentést értek el. Szakirodalmi tevékenységet a vízügyi szakközépiskolák számára – részben társszerzőként – írt tankönyvek mellett számos publikáció jelzi. A magyar–osztrák és a magyar–jugoszláv kétoldalú vízügyi bizottságok állandó tagja. A Vas megyei Mérnöki Kamara szervezetének a kezdetektől fogva tagja volt. Mérnöki munkásságának elismeréseként a Kamara 2004-ben Bodányi Ödön-díjjal tüntette ki. 1966-tól 14 éven keresztül Társaságunk Nyugat-dunántúli területi szervezetének elnöke volt. (Pro A. 1979, Tt. 2007)

GAÁL RÓBERT

(Szombathely, 1962. VI. 26)

Okleveles építőmérnök (BME 1986). Kezdetől a Nyugat-dunántúli (egy időben Környezetvédelmi és) Vízügyi Igazgatóságon dolgozik. Az Árvízvédelmi és Folyószabályozási műszaki ügyintéző, majd a Vízkárelhárítási Osztályon csoportvezető, 1997-től osztályve-

zető, 2009–2012 között a VIZIG műszaki igazgatóhelyettese. 2012 óta az Igazgatóság vezetője. Több árvédekezés (többek között a 2000. évi tiszai, 2002. és 2006. évi dunai, a 2009. évi Rába-árvíz) műszaki törzsének tagja volt. Szakmai irányítóként és projektmenedzserként részt vett a Kerkatározó, Kebele-tározó és a Lukács házi-tározó megvalósításában. Ugyancsak részese volt az Igazgatóság első uniós projektjének, a Lapinacs-árapasztó vápa előkészítésének és megépítésének, valamint műszaki irányítóként a Lahn-patak revitalizációjának. Irányító szerepe volt a Szombathelyi árvízi helyzetét jelentősen javító Lukács házi-tározó megépítésében. A Folyógazdálkodási Tárcaközi Bizottság egyik titkáráként több minisztériumi szakmai és jogszabály előkészítő munkabizottságban vett részt. Részese a magyar–horvát, az magyar–osztrák és a magyar–szlovén határvízi munkacsoportoknak. Munkásságáért számos helyi és országos szakmai elismerésben részesült, köztük 2009-ben megkapta a Magyar Köztársasági Érdemereszt Ezüst fokozatú kitüntetést. Társaságunknak 1989 óta tagja, 2004 óta a területi szervezet elnökségi tagja, rendezvények előadója, szervezője. Értékes szakmai írásai a vándorgyűlések kiadványaiban és a HK-ben jelentek meg. (Pro A. 2006, BÖ.é. 2018)

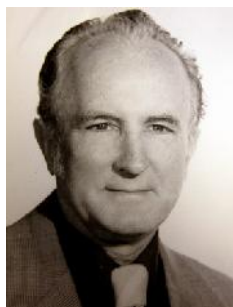
GÁBOS LÁSZLÓ

(*Segesvár /Románia/, 1927. IV. 7. – Debrecen, 2015. III. 26.*)

Okleveles mérnök (BME 1952). 1952–1959 között a Debreceni Víz- és Csatornamű Vállalat üzemmérnöke, főmérnöke, majd 1959-től a debreceni VIZIG munkatársa, vízellátási és csatornázási osztályvezetője egészen nyugdíjazásáig, 1987-ig. Főbb munkaterületei: nagy átmérőjű csővezetékek intenzív mosási rendszerének kidolgozása, fűrt kutak fajlagos hozamának növelése, nagy átmérőjű kavicsolt kutak fűrési technológiájának korszerűsítése, biológiai szennyvíztisztítás, jeges árvizek levonulását elősegítő technológia kialakítása a Berettyó-folyó alsó szakaszán. Az 1970-es években Hajdú-Bihar megye településeinek vízellátási tervezését és kivitelezését irányította. Az 1970-es nagy árvíz idején végzett áldozatos munkájáért megkapta a Munka Érdemrend ezüst fokozatát. Társaságunk Debreceni csoportjának egyik legaktívabb tagja volt. (Pro A. 1977)

GÁBRI MIHÁLY

(*Budapest, 1915. I. 29. – Budapest, 2007. IX. 1.*)

Okleveles mérnök (JNMGE 1937). 1937–1939 között a JNMGE-n tanársegéd, majd 1939–1952 között a miskolci, a kassai és budapesti kultúrmérnöki hivatalok mérnöke (közben 54 hónapon át katona, ill. amerikai hadifogoly), 1952–1953-ban az FM Víz-

ügyi Főosztályán csoportvezető főmérnök, majd az OVF Vízhasznosítási ó. osztályának vezetője. Az 1954. és 1956. évi árvízi védekezések irányító résztvevője. 1960-tól (46 év aktív szolgálat utáni) nyugdíjba menetelig a VIZITERV osztályvezetője, ill. főtechnológusa, az exporttervezések egyik szakértője. Fő munkaterületei: öntözőrendszerek, fűrtök, telepek tervezésével-létesítésével kapcsolatos kérdések, a számítástechnika bevezetése a műszaki tervezésbe. Különösen jelentős nemzetközi munkássága, (Kambodzsa, India, Líbia és több

európai állam) aktív szakértői tevékenysége több éven keresztül eredményesen segítette elő a magyar szellemi export külföldi elismerését Szudánban és Nigériában. Szakirodalmi munkásságát több mint 60 szak- és tankönyv, jegyzet, beszámoló, cikk stb. dokumentálja, mely közül több külföldön is megjelent. Kiemelkedő volt aktív szakoktatói munkája is, amit egykor a vízmester iskolában és később a műegyetemen folytatott. Mint nyugdíjas minisztériumi főtanácsos 3 évet a PHARE program szolgálatában töltött. Társaságunk Mezőgazdasági Vízgazdálkodási szakosztályának tevékeny vezetőségi tagja volt. (Tt. 1985)

GÁBRIS ÉVA

(*Budapest, 1937. XII. 3. – Budapest, 2003. V. 28.*)

A Magyar Hidrológiai Társaság titkárságának 1959–1995 között, több mint 35 éven át, előadója, főelőadója. A Társaság titkársági munkájának szinte minden rész munkájában szerepet vállalt, közreműködött a nagyrendezvények szervezésében és lebonyolításában. Figyelmes ügyintézésével, pontos munkájával kivívta a tagság nagyrabecsülését. Nyugdíjba menetele után tanácsaival, javaslataival segítette a titkárság működését. (Pro A. 1998)

GALBÁTS ZOLTÁN

(*Gyula, 1949. X. 3.*)

Okleveles építőmérnök (BME 1974). Szakmai munkássága a Körösvidéki Vízügyi Igazgatósághoz kötődik, s a hivatali ranglétra szinte valamennyi fokát végigjárta. 1974-ben műszaki ügyintéző mérnök, 1979-től folyószabályozási csoportvezető, 1984-től

árvízvédelmi és folyószabályozási ovh., 1998-tól osztályvezető, 1999-től nyugdíjazásáig (2011) műszaki igazgató-helyettes főmérnök. Ezt követően magán mérnökként, majd egyéni vállalkozóként felelős műszaki vezető, műszaki ellenőr. Mérnöki

tevékenysége kezdetben a folyók általános szabályozásának műszaki kérdéseire és kiviteli tervek elkészítéséhez, ellenőrzéséhez, felülvizsgálathoz kapcsolódik, majd a folyami nagyműtárgyak rekonstrukciós munkálatai létesítmény felelős feladatait látja el. Előbb szakaszvédelem-vezető, majd védelemvezető-helyettesi feladatokat látott el az árvízvédekezések során. Árvízvédelmi, folyó- és tószabályozási szakértőként részt vett Magyarország vízgazdálkodási stratégiájának kidolgozásában, a Vásárhelyi-terv továbbfejlesztésében. Munkásságának elismerését jelenti többek közt a Vásárhelyi Pál-díj (2006), a 2011-ben kapott Magyar Köztársasági Arany Érdemkereszt, valamint a Lampl Hugó-díj (1999). Szakirodalmi tevékenysége elsősorban az árvízvédelem és a nagyműtárgyak témaköréhez kapcsolódik. 2003–2007 között Társaságunk Békés megyei területi szervezetének elnökségi tagja, majd 4 éven át az MHT elnökségi tagja. 2011–2015 között a Felügyelő Bizottság tagja. (VS.n.d. 1997, 2001, Pro A. 2008)

GÁLFI JÁNOS

(Monor, 1919. III. 26. – Budapest, 1991.)

Okleveles geofizikus, egyetemi doktor. Vízügyi munkásságát a VITUKI szervezetében végezte, ahol tudományos főmunkatársként 1965-től 1979-ig tevékenykedett, a felszín alatti vizek, törmelékenyes kőzetek geofizikai kutatása, a szeizmikus kutatás módszertanának kidolgozása képezték működésének fő szakterületét. (VS.n.d. 1984)

GALLI LÁSZLÓ

(Léva, 1904. VI. 3. – Budapest, 1979. IV. 6.)

Okleveles mérnök (JNMGÉ 1928). 1928–1935 között statikus és építésvezető kisebb vállalatoknál, míg 1935-től 1937-ig a Veszprémi Államépítészeti Hivatalnál út- és vízépítéssel foglalkozott. 1937-től tanársegéd a Műegyetem Geodéziai tanszékén. 1939-

ben egy kisebb talajmechanikai laboratóriumot

létesített, és mint magánmérnök mélyépítési és talajmechanikai tanácsadással foglalkozott. Laboratóriumát 1949-ben az ÁMTI vette át. Itt dolgozott, mint osztályvezető, majd az intézmény jogutódjánál, a MÉLYÉPTERV-nél vezette a hidrológiai osztályt. 1959-től VIZITERV főtechnológusa volt nyugdíjba vonulásáig, 1971-ig. A VIZITERV-nél a házi tervezési segédletek egész sorát dolgozta ki. Ezek közül kiemelkedő az *Árvízvédelmi töltések tervezése I–II.* (1968), valamint a *Munkagödrök víztelenítésének hidraulikai méretezése* (1979). Munkásságának kiemelkedő jelentőségét értékelték 1970-ben a Munka Érdemrend arany fokozatának odaítélésével. Tudományos tevékenysége a hidrológia, a hidraulika, vízépítés, árvízvédelem, talajmechanika és különösen a mérnökgeológia leginkább előtérben lévő területeit érinti, amelyeknek országos hírű szakértője volt. Nevéhez fűződik négy jelentősebb szakkönyv és több mint 30 nagyobb tanulmány, dolgozat (részben társszerzőkkel). A Mérnöki Továbbképző Intézet szakelődője, valamint a Magyarhoni Földtani Társulat tiszteleti tagja volt. Társaságunk jogelődjének az 1937-től volt tagja. 1952-től a MHT választmányi, majd elnökségi tagja, valamint a Hidrogeológiai szakosztály vezetőségi tagja. 1955-től haláláig részt vett a HK szerkesztő bizottságának munkájában. (BÖ.é. 1960)

GALS TAMÁS

(Mezőtúr, 1978.VII. 7.)

Okleveles biológus (DE TTK 2004). Szakmai pályafutását a Víz- és Csatornaművek Koncessziós Zrt.-hoz tartozó Techno-Víz Laboratóriumi és Mérnökszolgálati Kft. laboratóriumában kezdte 2004-ben. Hamarosan a biológiai csoport, ill. a laboratórium minőségirányítási vezetője, 2015 óta a cég ügyvezető igazgatója. Társaságunknak 2004-től tagja, 2006-tól részt vesz a Vízmikrobiológiai szakosztály munkájában, 2010 óta a szakosztály elnöke. Számos előadóülést szervezett, több előadást tartott a MHT és MaVíz rendezvényeken. 2014-től a MaVíz Laboratóriumi Bizottságának alelnöke. Személyes

közreműködésének köszönhetően erősödött az együtt működés a vízművek és más területek mikrobiológus szakértői között. Munkássága jelentősen hozzájárult ahhoz, hogy szakterületén számos szakanyag és szabvány fordítása elkészült és hozzáférhetővé vált. (Pro A. 2015)

GAMPEL TAMÁS

(Budapest, 1966. III. 11.)

Okleveles építőmérnök (BME 1990), közgazdasági szakmérnök (BKE 1993). Pályafutását az FCSM Rt.-nél kezdte, majd 1995–1998 között az ÁPV Rt. portfólió menedzsere. Ezt követően a Vivendi Water Hungary Rt. projektigazgatója. 2003–2004 között a

Fővárosi Vízművek Rt. agglomerációs projektvezetője. 2004–2012 között dolgozott a Siemens Zrt.-nél, valamint az Aquamind Kft.-nél. Ez utóbbinak cégvezetője volt. 2012 óta a Zenner és Becker Kft. ügyvezetője. Egyetemi diplomamunkájával az MHT Lászlóffy Woldemár díj I. fokozatát nyerte. Az 1991. évi dunai árvíz tapasztalatai alapján az FCSM-nél a védekezési feladatokat támogató szoftvert fejlesztett, másfél évtizeddel később – mint a Siemens területi vezetője – az első budapesti online szennyvízminőségi monitoring hálózat kiépítését irányította. Tagja a MaSzeSz-nek, és a MaVíz-nek. Ez utóbbi Vízipari tagozatának vezetőségi tagja. Társaságunknak 1990 óta tagja, 1998-tól a Vízgazdálkodási szakosztály titkára, 2015-től a MHT főtitkára. (Pro A. 2014)

GARÁD /GOLUBICH/ RÓBERT

(Sopron, 1917. VII. 8. – Szombathely, 1987. X. 29.)

Okleveles építőmérnök (ÉKME 1959). 1937–1939 között szülővárosában dolgozott, majd 1939-től 1947-ig katona és hadifogoly. 1947-től szövetkezeti dolgozó, majd 1951–1958 között különböző tervezőirodákban működik, 1958-tól a Soproni

Múemlék Felügyelőség munkatársa, 1963-tól a soproni Házkezelőség főmérnöke, 1974-től nyugdíjba menetelég, 1983-ig a Győr-Sopron-Ébenfurti Vasút műszaki osztályának munkatársa. Fő munkaterületei Sopron városa és környékének vízügyi kérdései, idegenforgalma, a Hanság és a Fertő tó fejlesztése, környezet- és tájvédelmi problémái.

1958-tól aktívan tevékenykedett az akkori Fertő tó Kutató Bizottságban, s a tó fejlesztésével összefüggő társadalmi munkájával hasznosan járult hozzá a későbbi kormányhatározatok megvalósításához. Szakirodalmi munkássága során részt vett „A Fertő-táj bibliográfiája” c. kiadvány és a MTE SZ-évkönyvek összeállításában. Megjelent számos beszámolója, tájékoztatója, megemlékezése stb. Társaságunk Soproni csoportjának (utóbb területi szervezetének) alapító tagja és titkára 1961–1970 között, majd ügyvezető elnöke. (Pro A. 1979, MTE SZ.d. 1973, Tt. 1986)

GARAI GYÖRGY

(Budapest, 1953. IV. 21.)

Okleveles vízépítőmérnök (BME 1978), vízellátás-csatornázás szakmérnök (BME 1983). Pályafutását a FCSM Rt.-nél kezdte és egészen 2006-ig ott dolgozott, először a Délpesti Szennyvíztisztító Telepen, majd 1980-tól az Észak-Budapesti Szennyvíztisztító

Telepen. Kezdetben mint technológus mérnök, aztán műszakvezető, üzemvezető, utóbb a Központban mint főosztályvezető, osztályvezető, gazdasági elemző. 2006-tól az Érd és Térsége Víziközmű Kft. szennyvíz ágazati főmérnöke, ill. 2012-től az Érd és Térsége Csatorna-szolgáltató Kft. szennyvízkezelési főmérnöke. Mint a Főváros árvízvédelméért felelős FCSM vezető munkatársa részt vett a 2002. és 2006. évi dunai árvíz elleni védekezési munkákban, teljesítményéért megkapta az Árvi-

zek kártétele elleni védelemért Érdeméremet. Az Óbudai Egyetem szennyvízgazdálkodási szakmérnök-képzésének előadója. 1996–2005 között részt vett a MaVíz Műszaki Bizottsága Szennyvíz szakmai testületének munkájában, 2005-től a Szövetség EU és Egyéb Nemzetközi Kapcsolatok Testületének tagja. 2003-tól Társaságunk Ipari Környezet és Víz-gazdálkodási szakosztályának vezetőségi tagja, valamint a MaSzeSz elnökségi tagja, valamint 2018-ban a Szövetség dr. Benedek Pál-díjasa. (Pro A. 2007)

között a VITUKI kutatója, majd 2011-ig tevékenységét az államigazgatásban folytatta (KVM, illetve VM). Alap- és alkalmazott kutatásokat folytatott vízgépészeti, városi hidrológiai és csapadécsatornázási területen, 1981-től az UNESCO támogatású, Bu-

dapesten rendezett nemzetközi hidrológiai továbbképző tanfolyam oktatója, majd igazgatója (1996–2004) volt. Számos hazai és nemzetközi vízügyi tudományos rendezvény szervezője, illetve előadója. Minisztériumi osztályvezetőként, ill. szakmai főtanácsadóként kapcsolatot tartott a területi vízügyi szervezetekkel, közreműködött az EU Víz Keretirányelvének hazai megvalósításában, a VKI szerinti vízgűjtő-gazdálkodási tervezés felügyeletében, VKI vonatkozású jogszabályok előkészítésében, az OVT munkájában (annak titkáráként), a magyar EU Elnökség munkájában (a tanácsi munkacsoport vezetőként) és a nemzeti aszállystratégia előkészítésében. Magyarország képviselőjében részt vett a Duna Védelmi Nemzetközi Egyezmény, a Víz Világtanács, valamint az UNESCO Nemzetközi Hidrológiai Program Kormányközi Tanácsának munkájában. A Global Water Partnership (GWP) Magyarország Közhasznú Alapítvány kuratóriumának elnöke 2018-ig, tagja a BM-OVF Vízügyi Tudományos Tanácsnak. Akadémiai köztestületi tag. Számos nemzetközi szakmai tudományos szervezet munkabizottságainak tagja, vagy vezetője, konferenciák résztvevője. Publikációs aktivitását több, mint nyolcvan cikk, előadásjegyzet hazai és külföldi szaklapokban, ill. konferencia-kiadványokban, valamint számos kiadvány szerkesztése fémjelzik. Társaságunk Oktatási Bizottságának elnöke. (Pro A. 2013)

GÁSPÁR CSABA

(Dunaújváros, 1954. VI. 20.)

Okleveles matematikus (ELTE-TTK 1978), egyetemi doktor (ELTE 1982), a matematikai tudomány kandidátusa PhD (MTA 1994), MTA doktora (2009). 1978-ban a Munkaügyi Minisztérium Számítástechnikai Intézetében kezd dolgozni. 1981–1986 között a Semmelweis

Orvostudományi Egyetem tanársegédje, tud. főmunkatársa. 1986–1994 között a VITUKI, ill. VITUKI Consult tud. munka-, főmunkatársa. 1994-től a Széchenyi Főiskola Matematikai Tanszékének főiskolai tanára. 2002-től a Széchenyi István Egyetemen oktat, 2005-től egyetemi tanár. Utóbb, 2007-től az ELTE Informatikai Karának egyetemi tanára. Kiterjedt publikációs tevékenységét több mint 100 cikk, 8 egyetemi jegyzet, tudományos kutatási jelentések fémjelzik. Kutatási területe a numerikus matematikán belül a parciális differenciálegyenletek numerikus megoldása, perem-integrálegyenlet módszer, maltigríd módszerek; áramlási és transport folyamatok matematikai és numerikus modellezése. Hazai és külföldi egyetemek meghívott előadója. (VS.n.d. 1995, VS.n.d. 1996)

GAYER JÓZSEF

(Újpest, 1948. VI. 2.)

Okleveles gépészmérnök (BME 1972), okl. mezőgazdasági szakmérnök (GATE 1980), egyetemi doktor (GATE 1985), PhD (BCE 2005). Szakmai pályafutását tervezőként kezdte, aztán 1976–2005

GERENCSÉR ÁRPÁD

(Mórichida, 1933. VII. 15.)

Okleveles mg. gépészmérnök (MGF 1957), mg. műszaki doktor (GATE 1981). Érettségi után, 1952-ben a győri Magyar Vagon- és Gépgyárban acélszerkezeti lakatosként részt vett a szovjet jóvátételre készülő hidak gyártásában, a sztálinvárosi Martin Mű felépítésében. Mérnöki diplomájának

megszerzését követően a Mezőgazdasági Gépkísérleti Intézetben kezdett, következő álláshelye az Első Mezőgazdasági Gépgyár volt, majd 1959-től a MEZŐSZÖV Központjában az öntözőgépek fejlesztésével foglalkozott. 1960-ban rövid ideig a budapesti VIZIG főelőadója, majd az OVF Gépészeti osztályának főmérnöke, 1967-től az OVH Műszaki Fejlesztési önálló osztályának csoportvezető mérnöke, majd 1974-től osztályvezetője. 1980–1990 között, nyugdíjazásáig az OVH, majd a KVM Vízellátási és Csatornázási főosztályának helyettes vezetője. Ezt követően 2015-ig vízgazdálkodási szakértőként egyéni vállalkozó lett. Munkásságát egyéb kitüntetések mellett 1980-ban a Munka Érdemrend Arany fokozatával ismerték el. Fő munkaterülete a vízgazdálkodás műszaki fejlesztésének ágazati irányítása, szervezése, célcsoportos víziközmű beruházások és az ezzel kapcsolatos szolgáltatás főhatósági irányítása volt. Több mint 30 szakcikkét is ezekben a témákban publikálta. 1992–2014 között a KÖR-TE-VÍZ Nyugdíjas Klub elnöke volt. Társaságunknak az 1960-as évek óta tagja, folyamatosan részt vett a különböző szakosztályok munkájában, a vándorgyűlések rendszeres előadója. (Pro A. 2013)

GERHARD KÁLMÁN

(Kassa, 1909. X. 13. – Miskolc, 1987. IX. 14.)

Okleveles mérnök (Brno Műszaki Főiskola 1934). 1934–1935 között magánmérnök, majd útépítő. 1937-től 1945-ig Kassa városának üzemvezető főmérnöke. 1945–1949 között Szombathelyen a földreform geodéziai munkálataiban vett részt, 1949 után az építőiparban építésvezető, műszaki osztályvezető. 1957-től, nyugdíjba menetelég a miskolci VIZIG-nél csoportvezető, osztályvezető, igazgatóhelyettes főmérnök. Fő munkaterületei: a magas- és mélyépítés, valamint földmérés, majd ezt

követően a vízellátás-csatornázás, vízminőség-védelem, vízgazdálkodás és vízjog. Szakirodalmi munkásságát több cikken kívül számos cseh és szlovák nyelvű szakcikk fordítása és ismertetése is jellemzi. A Társulat Borsodi területi szervezetének titkára 1968–1971 között, 1971-től 1974-ig elnöke. (BÖ.é. 1982, Tt. 1985)

követően a vízellátás-csatornázás, vízminőség-védelem, vízgazdálkodás és vízjog. Szakirodalmi munkásságát több cikken kívül számos cseh és szlovák nyelvű szakcikk fordítása és ismertetése is jellemzi. A Társulat Borsodi területi szervezetének titkára 1968–1971 között, 1971-től 1974-ig elnöke. (BÖ.é. 1982, Tt. 1985)

GESZLER ÖDÖNNÉ /SZENTPÁLI ÁGNES/ (Budapest, 1946. XII. 23.)

Okleveles vízépítőmérnök (BME 1971), hidrogeológus szakmérnök (NME 1976). 1971–1989 között a Bányászati Kutatóintézet, majd jogutódja, a Központi Bányászati Fejlesztési Intézet tudományos munkatársa. Kutatóintézeti munkáját 1986-ban a Bányász

Szolgálati Érdemérem bronz fokozatával ismerték el. 1976-ban és 1982-ben részt vett a VII. és a VIII. Bányavízvédelmi Konferencia szervezésében. Az 1982-es konferencia egyben az IMWA első Nemzetközi Kongresszusa is volt. 1982–89 között az IMWA Journal magyarországi szakértője volt. Főbb munkaterületei: bányavízvédelem, vízkutatás, külfeltek víztelenítése, vízműtelepítés, vízminőség-változással kapcsolatos kutatások. Több vízföldtani atlasz szerzője, ill. szerkesztője. 1974–1995 között a Magyarhoni Földtani Társulatnak és az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületnek is tagja volt. Társaságunk Hidrogeológiai szakosztályának munkájában 1970 óta vesz részt, 1989-től a MHT titkárságának vezetője, 1990-től főtítkárhelyettese, 1992-től 2011-ig az MHT ügyvezető igazgatója. (Pro A. 1991, BÖ.é. 2003)

GILYÉN ELEMÉRNÉ /SALAMIN ZSUZSANNA/ (Budapest, 1948. III. 17.)

Okleveles vízépítő mérnök (BME 1971), víz-készletgazdálkodási és hidrológiai szakmérnök (BME 1978), programozó matematikus (ELTE TTK 1991). 1971–1991 között a VIZTERV tervezője, irányító tervezője, ezt követően 2011-ig az Országos Tudos

mányos Kutatási Alapprogramok (OTKA) Iroda igazgatója, 2012–2014 között elnöki tanácsadója. Munkásságát 1999-ben OTKA Ipolyi Arnold tudományfejlesztési-díjjal, 2006-ban a Magyar Köztársasági Érdemrend Tiszti keresztjével, 2011-ben MTA Szily

Kálmán akadémiai-díjával ismerték el. Tervező mérnökként szerteágazó szakmai tevékenysége elsősorban a hidrológiai és vízkészletgazdálkodási tervezésekhez, ezek műszaki alkalmazásához, számítógépes feldolgozásához kapcsolódik, majd az OTKA Iroda igazgatójaként a hazai alapkutatási pályázatok bírálatát és értékelését irányította. Társaságunknak 1971 óta tagja. 1993-tól 1999-ig az MHT Oktatási Bizottsága keretében a Lászlóffy Woldemár diplomadíj bizottság titkáráként tevékenyen vett részt a diplomamunkák értékelésének folyamatában. (Pro A. 1999)

GODA LÁSZLÓ IFJ.

(Budapest, 1953. IV. 5.)

Okleveles építőmérnök (BME 1986), egyetemi doktor (BME 1996), c. főiskolai docens (1992). Vízügyi pályafutását 1974-ben a Közép-dunántúli Vízügyi Igazgatóság Vízzajzi Csoportjánál kezdte, 1977-től végig az Alsó-Duna-völgyi Vízügyi Igazgatóság

Számítóközpontjában (annak 1990. évi megszűntetéséig), Vízgazdálkodási osztályán, majd 2014-től Vízzajzi és Adattári osztályán, annak vezetőjeként folytatta 2016-ig, nyugdíjba vonulásáig. Az üzemirányításhoz használt, napi adatforgalomban részt vevő, észlelt és távmért vízzajzi adatokat máig az általa készített szoftverrel gyűjtik és szolgáltatják a szakágazatok felé. Közben, 1978-ban elvégezte a VITUKI UNESCO által támogatott Nemzetközi Hidrológiai Tanfolyamát. 1995–2008 között tagja volt az IHP/OHP Nemzeti Bizottságának.

Szakértőként és projektvezetőként részt vett a Duna-menti Országok Hidrológiai Együttműködése programjaiban. Több EU-s finanszírozású projektnek (Interreg-, IPA-programok) vezetője, vagy szakértője volt. Munkásságát 2016-ban Magyar Ezüst Érdemkereszt kitüntetéssel ismerték el. Több mint két évtizeden keresztül rendszeres kapcsolata volt a bajai Eötvös József Főiskolával, ahol meghívott előadóként hidrológiát tanított és vízrajzi mérőgyakorlatokat vezetett. Közel két tucat magyar és angol nyelvű – többnyire társszerzős – publikációja fémjelzi szaktudományos tevékenységét. Társaságunk Bács-Kiskun megyei területi szervezetének vezetőségi tagja, több cikluson keresztül. (Pro A. 1992, SchF.é. 2016)

GODA LÁSZLÓ

(Jászárokszállás, 1928. X. 14.)

Okleveles mérnök (ÉME 1952), a műszaki tud. kandidátusa (Moszkva 1962). 1952–1957 között a MEVIÉP mérnöke, ahol öntözőtelepek építését irányította, majd 1959-ig a VITUKI-ban működik. A moszkvai Meliorációs Intézetben folytatott aspirantúrája után 1962–1966 között ismét a VITUKI-ban

a tiszai mederfelvételen dolgozó vízzajzi mérőcsoport munkáját vezette. Ezt követően 1972-ig a Dunabizottság osztályvezetője. Utána visszatért a VITUKI-ba, ahol a Felsővízi Vizek főo.-t vezette, majd 1976-tól nyugdíjba meneteléig, 1990-ig a Vízzajzi Intézet igazgatója. Munkásságának elismerését jelentette a Munka Érdemrend Arany fokozata kitüntetése (1986). Főbb munkaterületei: a Dunával kapcsolatos hidrometeorológia, későbbben a hidrometria, a hidrológiai távérzékelési adatok hasznosítása. Szakirodalmi munkásságát (részben társszerzőként) mintegy 35 tanulmány, dolgozat, kutatási eredmény összefoglalása mutatja, melyből több idegen nyelven is megjelent. AZ MTA Vízgazdálkodás-tudományi Bizottsága tagjaként közel egy évtizedig részt vett a bizottság munkájában. Társaságunk Árvízvédelmi és Belvízvédelmi

szakosztálya vezetőségének megalakulása óta tagja volt, valamint 1977–1985 között a Nemzetközi Kapcsolatok Bizottságának elnökeként tevékenykedett. (BÖ.é. 1983, VS.n.d, 1998)

GÓG IMRE

(Gyula, 1924. IV. 8. – Gyula, 2008. IX. 13.)

Technikus, szakmai képesítését munka mellett szerezte meg. Pályafutását 1942-ben Gyula város Műszaki osztályán kezdte. 1950–1954 között a Megyei Tanácsnál, 1954–1961 között pedig a Gyulai Vízügyi Igazgatóságnál dolgozott. Ezt követte ismét

Gyula Város Műszaki osztálya (1961–1964), majd a Békés Megyei Víz- és Csatornamű Vállalat (1964–1971), végül újól a Körös-vidéki Vízügyi Igazgatóság. Innen ment nyugdíjba 1985-ben, az árvízvédekezés és folyószabályozás ismert szakembereként. Szakirodalmi munkásságában a Körös-vidék múltjával, a végzett vízimunkálatokkal és az e területen tevékenykedett jeles vízimérnökök életével foglalkozott, aminek eredményei a vízügyi szaklapokban (mintegy 50 publikáció) és egyéb megyei lapokban több mint 150 cikk, közlemény. Halála után cikkei gyűjteményes kötetben jelentek meg. Társaságunknak 1971 óta volt tagja, s aktív tevékenységet folytatott a Békés megyei terület szervezet vezetőségében. Erdélyi tanulmányutak szervezője, vezetője volt. Haláláig tagja volt a HT szerkesztő bizottságának, valamint egy időben az MHT Vízügyi Történeti Bizottságának. (Tt. 1995)

GOMBÁS KÁROLY

(Győr, 1982. I. 26.)

Okleveles vízépítő mérnök (BME 2006). Pályafutását 2006-ban az ÉDUVIZIG-nél kezdte, rövid ideig a Vízyűjtő-gazdálkodási osztályon dolgozott, 2007-től az Árvízvédelmi és folyógazdálkodási osztály műszaki ügyintézője, majd csoportvezetője, 2014-től osztályvezető helyettes. 2011-től az Igazgatóság tanácsosa. Több jelentős árvíz elismert részt-

vevője, az árvízi kockázati térképezés, valamint a nagyvízi mederkezelési tervek készítője. Kiemelt szerepet játszott az önkormányzati védelmi tervek tartalmi és formai követelményeinek meghatározásában. Ár- és belvízvédekezés idején a Műszaki

szakszolgálatot és a Műszaki feltáró-értékelő szakcsoportot irányítja. Rendszeresen képviseli hazánkat a nemzetközi projektekben és az ICPDR-ben. Társaságunknak 2002-től tagja, 2007-től a MHT Győri területi szervezet elnökségi tagja, 2011-től titkára. (Pro A. 2015)

GONDÁRNÉ SŐREGI KATALIN

(Budapest, 1963. I. 6.)

Okleveles geológus (ELTE TTK 1986). Diplomamunkájával a MHT Lászlóffy Woldemár pályázat II. helyét érdemelte ki (1986). Pályafutását az OFKfV-nál kezdte, ösztöndíjasként részese volt egy több mint fél éves dél-amerikai tanulmányútnak, majd 1987–

1994 között a MÁFI Észak-magyarországi Osztályának térképező geológusa volt. Ezt követően a Vízföldtani osztály tud. munkatársa 1998-ig. 1994-ben alapító tulajdonosa lett a SMARAGD-GSH Környezetvédelmi és Szolgáltató Kft.-nek. A cégben 1998 óta az ügyvezetői teendők mellett a szakmai munka irányítását végzi. Napjainkig több, mint száz kisebb-nagyobb projektben, vízbázis védelmi munkákban vett részt. 2004-től a Kft. ügyv. igazgató-helyettese. Részes volt Magyarország első és második Vízyűjtő-gazdálkodási Terve munkáinak. A VGT1 (2008–2010) elkészítése során a felszín alatti vizek mennyiségi kérdéseivel kapcsolatos feladatok koordinátora és főszakértője, a VGT2-ben (2015–2016) a felszín alatti vizek főszakértője, és a kapcsolódó feladatok projektvezetője volt. Ugyancsak részt vett a Paks II. beruházáshoz kapcsolódó környezeti hatásvizsgálat vízföldtani fejezetének elkészítésében, valamint a telephely alkalmasságát vizsgáló földtani

kutatási programban, a vízföldtani szakterületi kérdések vizsgálatában, a dokumentációk főszerkesztőjeként. Birtokosa a Felszín Alatti Vizekért Alapítvány Ezüstpohár Díjának (2005). 1999-től tagja a Magyar Mérnöki Kamarának. 2007–2014 között Társaságunk Hidrogeológiai szakosztályának titkára. (Pro A. 2012)

GOÓTS KÁLMÁN

(Jászó /Csehszlovákia/, 1922. IV. 6. – Szekszárd, 1986. VII. 24.)

Okleveles mérnök (JNMGÉ 1946). 1946–1947 között a Műegyetem Geodézia tanszékén tanársegéd, részt vett a földosztás műszaki munkáiban. 1947-től a MÁV szolgálatában állt, 1948-ban a Tolna megyei Tanács Építési Osztályának vezetője. 1951-ben a Tolna

Megyei Tanácsi Tervező Vállalat irányító tervezője, igazgatóhelyettese. 1962-től nyugdíjba meneteleig, 1981-ig, a Székesfehérvári (utóbb Közép-Dunántúli) VIZIG Szekszárdi Szakasz mérnökségének h. vezetője, majd 1963-tól vezetője. Irányítóként részese volt az 1963. évi Sió és az 1965. évi dunai árvízi védekezéseknek. Munkásságát a Munka Érdemrend fokozataival (1965, 1980) ismerték el. Főbb vízügyi munkaterületei az árvízvédelmi létesítmények, a Paksi Atomerőmű vízi létesítményei, dombvidéki vízrendezés. Szakirodalmi tevékenységéből kiemelkedők vízügytörténeti írásai (pl.: Tolna megye vízügyi története). Az MHT-nak 1962 óta volt tagja. Megalakította Társaságunk Tolna-megyei körzeti csoportját, s annak 1974–1980 között elnöke volt. (Pro A. 1980)

GÖNCZ BENEDEK

(Budapest, 1951. XII. 7.)

Okleveles vízépítő mérnök (BME 1976). 1976–1990 közt a VIZITERV-nél dolgozott tervezőként, 1987-től létesítményi főmérnökként, közben 1982-től 4 évig Algériában vízviszatartó dombvidéki gátakat tervezett. 1990–1993 között a Hidro-Ökoszféra Kft. létesítményi főmérnöke volt. Ezt

követően végig (2016. évi nyugdíjazásáig) a vízügyi államigazgatásban dolgozott. 1993–2003 között az OVF Vízkárelhárítási főosztályának tanácsosa, főtanácsosa, 2000-től az Árvízvédelmi osztály vezetője. 2003-tól a Környezetvédelmi és Vízügyi Mi-

nisztérium Területi Vízgazdálkodási főosztályán árvízvédelmi osztályvezető. 2010–2011 között a VM ov.-je, majd főovh.-e. Míg végül újra az OVF, ahol az Árvízvédelmi, Folyógazdálkodási és Közfoglalkoztatási főosztály vezetőjeként vonult nyugdíjba. Munkásságát 2006-ban a Magyar Köztársaság Ezüst Érdemkeresztjével ismerték el. Tevékenységének főbb területei közé a folyószabályozás, területi vízrendezés, mellett elsősorban a hazai árvízvédelmi fejlesztések (pl. a Vásárhelyi Terv Továbbfejlesztése) országos irányításában való közreműködés, a vízügyi nagylétesítmények építési, rekonstrukciós, üzemeltetési, fenntartási munkáinak országos irányítása, összehangolása és felügyelete tartoztak. Társaságunknak 1988-tól tagja, az Árvízvédelmi és Belvízvédelmi szakosztály vezetőségi tagja, 1999-től 2006-ig titkára, 2014-től elnöke. Több ízben elnökölt előadó üléseken, s tartott előadást szakterületét érintő kérdésekben (Pro A. 2005, BÖ.é. 2016)

GREGUSS ANDRÁS

(Budapest, 1972. X. 5.)

Okleveles építőmérnök (JPTE PMMF 1996), vízrendezési (ár- és belvízvédelmi) szakmérnök (EJF 2010), okl. infrastruktúra építőmérnök (SZE 2014). Pályafutását 1996-ban az ÉDUVIZIG (ÉDUKÖVIZIG) folyamatszabályozási előadójaként kezdte, majd területi felügyelő, vízminőség- kárelhárítási és stabil szivattyútelepi csop.vez., árvizek idején szakasz védelem- vezető-helyettes beosztásokban dolgozott. 1996–2010 között valamennyi nagyobb tiszai és dunai árvízi védekezésben részt vett, amit kitüntetésekkel

ismertek el. 2010–2015 között a Szigetközi Vízzolgáltató Nkft. főmérnöke, ügyvezetője, 2011-től AQUA Szolgáltató Kft. Szigetközi Üzem-mérnökségének vezetője. Társaságunknak 1994-től tagja, a Mosonmagyaróvári területi szervezet egyik alapítója és 2012-től titkára. (Pro A. 2016)

GRIBOVSZKI ZOLTÁN

(Miskolc, 1972. VIII. 30.)

Okleveles erdőmérnök (EFE 1995), vízépítő szakmérnök (BME 2002), erdészeti és vadgazdálkodási tud. PhD. (NyME 2001), dr. Habil. (2008), vízi és környezetmérnöki PhD (BME 2009). Pályafutását 1995-ben az Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőfeltárási és Vízgazdálkodási Tanszékén kezdte mint doktoráns, ill. külső munkatárs, majd 1998–1999 között ugyanitt tanársegéd. Továbbra is az egyetemen (Soproni Egyetem, ill. később Nyugat-Magyarországi Egyetem) maradvan a Geomatikai, Erdőfeltárási és Vízgazdálkodási Intézet egyetemi adjunktusa, docense, 2011-től a Vízgazdálkodási tanszék vezetője, 2015-től egyetemi tanár.

Kutatásainak főbb témakörei: erdősült kisvízgyűjtők vízfolyásainak hordalékszállítás, valamint az evapotranszspiráció számítása a talajvíz napi periódusú változása alapján. 1993 óta az Országos Erdészeti Egyesület tagja, ill. alapító tagja az Országos Erdészeti Egyesület Erdészeti Vízgazdálkodási szakosztályának (2005). Számos MTA bizottság, nemzetközi szervezetek (EGS, ill. később EGU, IAHS, IAH) tagja, meghívottja, 2011-től az *Erdészettudományi Közlemények* szerkesztőbizottságának tagja. Magyar és idegen nyelvű, saját valamint társzerzőként jegyzett publikációinak száma meghaladja a 200-at. Társaságunknak 1997 óta tagja, 2015-től a Soproni területi szervezet vezetőségi tagja. (Pro A. 2016)

GY. MOLNÁR LÁSZLÓ

(Kunhegyes, 1931. VI. 24. – Gárdony, 2011. VIII. 18.)

Okleveles vízépítő mérnök (ÉKME 1954). Egyetemi tanulmányai időszakában a II. sz. Vízépítési

Tanszéken volt demonstrátor, elsősorban a Bős-Nagymarosi Vízlépcső modellkísérleteken dolgozott. 1954-től 1958-ig több vízügyi szervnél (VIZITERV, Vízgépészeti Vállalat, Szolnoki VIZIG Kunhegyesi Öntözési Kirendeltsége) dolgozott. Tervezés, öntöző-

víz szolgáltatás, vízgépészeti gyártás volt a feladata. 1958-tól – egészségügyi okok miatti – kényszerű nyugdíjazásáig, 1988-ig a debreceni (később Tiszántúli) VIZIG építésvezetője, csoport-, osztály-, és főosztályvezetője, majd 15 évig igazgatóhelyettes főmérnöke volt. Munkásságát a Munka Érdemrend arany fokozatával (1988) ismerték el. Nyugdíjba vonulása után, 1990-ben rövid ideig a Debreceni Víz- és Csatornaművek igazgatói feladatait látta el. 1968-ban lett Társaságunk tagja. A Hajdú-Bihar megyei területi szervezetben végzett aktív munkát. Szakmai, szakigazgatási tapasztalatai mintegy 40 cikkben, tanulmányban jelentette meg. Aktív résztvevője, irányítója volt a területi szakegyesületi munkának. (Tt. 1992)

GYÖRKE OLIVÉR

(Kézdivásárhely /Románia/, 1921. X. 4. – Budapest, 1998. IV. 23.)

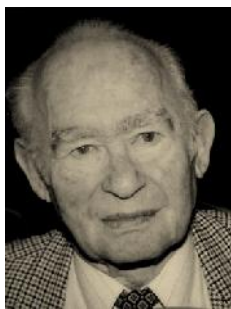
Okleveles építőmérnök (JNMGE 1948). 1947–1953 között egyetemi tanársegéd, adjunktus, 1953-tól, nyugdíjba meneteléig, 1981-ig a VITUKI munkatársa, csoportvezető főmérnök, 1965-től tud. fővvh., az új hidraulikai laboratóriumnak („Kvassay Jenő Hidraulikai Laboratórium”) alapító tagja és 1976–1980 között vezetője. Közben, 1962-től 3 éven át több afrikai országban szakértő. Nyugdíjazása után 1982–1992 között a VITUKI Hidraulikai Intézetének tudományos tanácsadójaként is dolgozott. Fő munkaterülete: a hidromechanikai jelenségek, a lebegő anyag áramlása, valamint az állóvizek eutrofizálódásával kapcsolatos hidrofizikai

folyamatok, környezeti problémák modellezése. Kiemelkedő munkái voltak a tiszalöki vízlépcsővel kapcsolatos modellkísérletek, a Balatonnal kapcsolatos kutatásai. 1958-ban és 1960-ban hazánkban először végzett erőtani vizsgálatokat a kiskörei vízlépcső és a tassi zsilip gáttábláinak modellkísérletei során. Éveken át konzulens és meghívott elő-

adó a felsőfokú oktatásban (BME, ELTE, PMMF), tudományos bizottságok tagja. Munkásságát több mint 80 hazai és külföldi publikációja, továbbá egy egyetemi oktatófilm tükrözi. Az európai hidraulikai laboratóriumokat bemutató könyvét az UNESCO több nyelven megjelentette. Társaságunknak 1948 óta volt tagja. (VP.e. 1951)

HAJDU GYÖRGY

(Pápa, 1920. XII. 20. – Budapest, 2009. III. 27.)

Okleveles gépészmérnök (BME 1962). 1937–1941 között lakatos szakmunkás, részt vett az ellenállásban, ám az 1950-es évek elején koncepciók per elítélteként börtönbüntetést szenvedett. 1954-től a külkereskedelemben dolgozott (Óbudai Hajógyár, Komplex Külker. Vállalat). 1962-től 1983-ig – nyugdíjba meneteléig – a Fővárosi Vízművek igazgatója. Nevéhez fűződnek a műszaki fejlesztések, a főváros víztermelési, víztárolási és elosztási rendszerének korszerűsítése, mellyel a vízellátási kapacitás napi 650 em³-ről 1300 em³-re emelkedett. Irányításával – jól kiválasztott és állandóan továbbképzésre készített munkatársainak közreműködésével – az állandó vízhiányokkal, napi problémák tömegével küzdő Fővárosi Vízművekből Európa egyik legkorszerűbb és legnagyobb vízszolgáltatója lett. 1962 és 1982 között kiépült a szentendrei, majd a Csepel-szigeti csáposkút-rendszer, megtörtént a káposztásmegyéri, csepeli, békásmegyéri gépházak rekonstrukciója, elkészült az új főnyomórendszer, és megvalósult a medence-építési program, benne a 80 ezer m³-es gellérthegy tározóval. Kezdeményezője és alapítója volt a FORRÁS Vízügyi Egyesülésnek. Nyugdíjazása után a megújuló energiák, főleg a hőszivattyús technika hazai elterjesztésével foglalkozott, 1991-től egy erre szakosodott céget vezetett. Több szabadalom tulajdonosa, publikált hazai és külföldi szaklapokban. Alapítója (1971) és 1984-ig elnöke volt a Vízellátási szakosztálynak. Nyugdíjazása után tagja volt az MHT Szakértői Bizottságának. (VP.d. 1977, Tt. 1988)

HAJÉK SÁNDOR

(1926. XI. 15. – ?)

Okleveles gépészmérnök. Munkássága a Nógrád Megyei Víz- és Csatornamű Vállalathoz kötődik, ahonnan mint üzemviteli osztályvezető vonult nyugdíjba 1987-ben. Szakmai területe a vízgépészet és a kistérségi vízművek üzemeltetése témakörökhöz kapcsolódott. Kiemelkedően hatékony szervezőmunkát végzett Nógrád megye környezet- és vízvédelmében, valamint vízgazdálkodásában. Társaságunk Nógrád megyei területi szervezetének titkára 1980–1990 között. Összeállította a területi szervezet 30 éves működésének történetét. (Pro A. 1987)

HAJÓS BÉLA

(Budapest, 1942. II. 7.)

Okleveles építőmérnök (ÉKME 1966), műtárgy-építő szakmérnök (BME 1972), egyetemi doktor (BME 1977). 1966-tól a győri ÉDU-VIZIG munkatársa, először építésvezető, rábai szakmérnök, végül árvízi osztályvezető, 1983-tól a székesfehérvári KDT-VIZIG igazgatóhelyettes főmérnöke. A vízkészlet-gazdálkodás területén a dunántúli nagytavak és a Dunántúli Középhegység karsztvíz készlet-gazdálkodását irányította. Tiszai és dunai árvízvédekezések aktív résztvevője. Igazgatósági működése alatt főbb munkaterületei: vízrendezés, vízmosáskötés, árvízvédelem, folyam- és tószabályozás, hidromechanizáció stb. voltak. 1992-től a

KHVM főosztályvezetőjeként a Dunai Rehabilitációs Iroda vezetője, majd 1993 elejétől a KHVM (KöViM) helyettes államtitkáráként a hazai vízügyek legfőbb szakmai irányítója 2003. évi nyugdíjazásáig. Nevéhez fűződik a vízgazdálkodás területi szerveinek rendszerváltás utáni átszervezése, h. át.-i működésének idejére esett az ország vízügyi politikájának elfogadtatása (1994), a vízgyűjtő-gazdálkodási tervek kidolgozásának megkezdése, az 1995. évi vízgazdálkodási törvény elfogadása, a Tisza árvízirtórendszer védelmi rendszere (VTT) koncepciójának kidolgozása, kétoldalú és nemzetközi vízügyi kapcsolatok fejlesztése, stb. Kiemelkedő szerepet játszott az ezredvégi tiszai és dunai árvizek elleni védekezés irányításában. Munkásságát számos magas hazai és külföldi (osztrák, német, holland) kitüntetéssel ismerték el. Cikkei szakterületeinek témáiból kerültek ki. 1975–1980 között Társaságunk Győri területi szervezetének titkára volt. (*Pro A. 1979, VS.n.d. 2002*)

HALÁSZ BÉLA

(*Nagykanizsa, 1941. IX. 2. – Nyíregyháza, 1998. VIII. 2.*)

Okleveles hidrogeológus (Leningrád, Bányászati Egyetem 1965), egyetemi doktor (BME 1995). Munkásságát a fűrésziparban Várpalotán kezdte, majd a VITUKI-ban a visontai kutatóállomás vezetője. Itt egyrészt a visontai külfejtés víztelenítése kapcsán a mélyebb rétegzett, porózus tárolók térbeli áramlási viszonyait volt alkalma tanulmányozni (1968), másrészt a Szentendrei-sziget kavicsos vízadójában kialakuló nem permanens talajvízmozgás törvényszerűségeivel foglalkozott. Elméleti és gyakorlati kutatásaiban ezek a víztípusok jelölték ki azokat a határpilléreket, amelyeken belül a későbbi években nemzetközileg is kimagasló tudományos eredményeket tudott felmutatni. Ezután a nyíregyházi VIZIG-hez került, az akkor alakult hidrologiai csoport vezetőjeként, majd 1991-ben az átszervezések során a FETIKÖFE munkatársa lett. Az 1970–1973-as években kidolgozta a sokszintes tárolók permanens hidraulikájának analitikus modelljét, amely éveken keresztül, a számítógépesített numerikus modellek elterjedéséig, a rétegvizekkel való gazdálkodás kvantitatív megalapozását adta. A mongóliai Kerulen folyó és

a Kelet-Góbi vízgazdálkodási keretrendszer kidolgozása során, 1977–1979-ben tudományos alapokra helyezte az arid területek megújuló felszín alatti vízkészleteinek számítását. Eredményeket ért el a talajvíztükör numerikus, a talajvízduzzasztás analitikus és numerikus modellezése terén. Nevéhez fűződik a vízbázisvédelem eszközeinek, a védőidom fogalmának fizikai értelemmel való feltöltése, az első működő numerikus eljárás a rétegvizeket csapoló vízbázisok védőidomjának méretezésére. Eredményeit 22 – többnyire szerzőtársakkal közös – tanulmányban, cikkben és számos előadásban tette közzé. Később a környezetvédelem területén folytatta eredményes munkáját. A BME-en a „*Műszaki hidrologia*” c. tárgy rendszeres oktatója volt. Publikációi szaklapokban jelennek meg. A Szabolcs-Szatmár megyei területi szervezet munkájának rendszeres támogatója. (BÖ.é. 1995)

HALÁSZ RUDOLF

(*Szigetvár, 1942. VI. 12.*)

Okleveles kutató geológus (ELTE TTK 1971), egyetemi doktor (ELTE 1986), c. főiskolai docens (EJF 2005). 1965-től a pécsi Uránércbánya bányageológusa. 1969-től az ADUVIZIG hidrogeológusa, csoport-, osztályvezetője, 1987–1991 között az ADU-KÖVIZIG

műszaki igazgatóhelyettese, majd főmunkatársa, 1996-tól 2007-ig, nyugdíjba vonulásáig igazgatója. Nevéhez fűződik a VIZIG hidrogeológusi szolgálatának megszervezése, adatbázisának összegyűjtése. Üzemszervezési munkája során a létrehozott Számítástechnikai osztály vezetőjeként irányította az országban az első VIZIG-es számítóközpont munkáját, az Igazgatóság vízkészlet-gazdálkodási és műszaki-fejlesztési feladatainak megoldását. Igazgatói működése idején jelentős belvízi szivattyútelep rekonstrukciók (Karapanca, Érsekcsanád, Foktő) zajlottak a területen. Ugyancsak ebben az időszakban épült az árvízvédelmi töltések jelentős szakaszán szilárd burkolatú kerékpárút. Részt vett az elmúlt évtizedek árvízvédelmi munkáiban. Tagja volt a magyar–jugoszláv, ill. magyar–szerb határvízi bizott-

ságnak, valamint részt vett a magyar–holland víz-
ügyi együttműködésben. Mint külső óraadó a *Hid-
rogeológia* és a *Közetek a vízepítésben* tantárgyak
tekintetében közreműködött az üzemmérnök-
képzésben és a vízügyi szakközépiskola oktatói
munkájában. Tagja a Bács-Kiskun megyei Mérnöki
Kamarának, valamint a MFT Hidrogeológiai szak-
osztályának. 1996–2007 között Társaságunk Bács-
Kiskun megyei területi szervezetének elnöke volt.
(*Pro A.* 1991)

HALLÓSY FERENC

(*Budapest, 1890. XII. 31. – Budapest,
1970. I. 17.*)

Okleveles mérnök (JME
1913). 1913-tól kultúrmér-
nök Kolozsváron és Buda-
pesten, 1920–1921-ben a
Dunai Határkítúzó munká-
latokban vesz részt. Az
1920-as években közre-
működik a Csepeli Vám-
mentes Kikötő és Gabona-
tároló építési munkálatai-

ban. 1929-től folyam mérnök Budapesten, majd az
FM-szolgálatba került a Vízügyi Műszaki Főosz-
tályra, ahol osztályvezető, később a főosztályve-
zető helyettese, majd 1945–1948 között miniszteri
osztályfőnöki beosztásban a főosztály vezetője, a
hazai vízügyek legfőbb irányítója. Munkatársaival
együtt tervezte a Sió-csatornát, amely munkáját
1947-ben a Magyar Köztársasági Érdemrend tisztii
keresztjével ismerték el. 1948-ban meghurcolják,
majd „vád” hiányában szabadul. 1949–1959 kö-
zött az ÉTI tervezője, ill. nyugdíjazását követően a
VITUKI laboratóriumának kutatója. Éveken keresz-
tül volt a Vízmesteriskola előadója. Gazdag tapasztalatait a vízepítési kiviteli szabályzatok és terve-
zési irányelvek kidolgozásában értékesítette. Ki-
dolgozta a vízöblítéses fúrás elméletét, amelyet a
MTA-án is bemutatott. Fő munkaterületei: fo-
lyamszabályozás, kikötőépítés, halászati és árvíz-
védelmi kérdések, Duna–Tisza csatorna stb. Szak-
irodalmi munkásságát több könyv és számos –
szaklapokban publikált – cikk, beszámoló stb. mel-
lett a Lampl Hugóval közösen írt: „*A Duna–Tisza
csatorna*” c. FM kiadvány tükrözi. Társaságunk

Hidraulikai szakosztályának ismert és megbecsült
előadója volt. (*Tt.* 1967)

HAMZA ISTVÁN

(*Budapest, 1950. VII. 6.*)

Okleveles vízepítő mérnök
(BME 1974), hidrológus
szakmérnök (BME 1985),
okl. hittanár (GYHTF 2012).
Szakmai munkásságát
1974-től végig egy intéz-
ménynél, a Nyugat-dunán-
túli VIZIG-nél (bizonyos
időszakban Nyugat-dunán-
túli Környezetvédelmi és

Vízügyi Igazgatóságnál) folytatta különböző beosztásokban. Elsősorban a vízrajzi munkákban vett részt. 1991–1996 között a Vízgazdálkodási osztályt, 1997–2005 között a Hidrológiai osztályt vezette. 2005–2012 között a Hidrológiai, Adatfeldolgozó és Elemző csoport vezetője. Nyugdíjazása (2012) előtti utolsó időszakában műszaki szaknácásadóként dolgozott. Nevéhez fűződik sok mérőműtárgy tervezése, azok kiépítése és a kivitelezés szakmai ellenőrzése. Feladatai közül kiemelkedik az 1980-as években az árvízi célú, vízrajzi távmérő hálózat megalapozásában, tervezésében és alkalmazásában végzett munkája, valamint az ultrahangos vízhozammérés bevezetése. 1986 óta részt vett a vízrajzi adatok országosan egységes számítógépes programrendszerének kidolgozásában. Vezetése alatt kezdődött el a vízrajzi adatfeldolgozás ISO minőségirányítási rendszer szerinti elvégzése. Számos árvízi védekezésben vett részt, munkájáért több elismerést is kapott. Szakértőként részese volt a határvízi együttműködésnek, a nemzetközi adatcserének. Speciális feladata volt a VIZIG múzeumi összekötői tevékenységének ellátása. Éveken keresztül gyakorlatvezetőként részt vett a szakmérnökök, a térképész-hidrológusok oktatásban, valamint munkájának kezdete óta többször volt különféle egyetemeken hallgatói diplomamunkáinak külső konzulense. Munkásságát a vízügyi és környezetvédelmi kormányzat Vásárhelyi Pál-díjjal ismerte el 2009-ben. Szakmai feladatai mellett részt vett a hazai cserkészmozgalom újjáélesztésében, 2002-től 2015-ig a Magyar Cserkész-

szövetség III. Kerületének elnöke volt. Társaságunknak 1974 óta tagja, Nyugat-dunántúli területi szervezetének vezetőségi tagja, számos előadás és társasági program megvalósítója, részt vett a HT szerkesztő bizottságának munkájában. (Pro A. 2013)

HANKÓ ZOLTÁN

(Budapest, 1925. II. 3. – Budapest, 2014. X. 21.)

Okleveles mérnök (JNME 1948), egyetemi doktor (ÉKME 1963). 1948-tól a Műegyetemen tanársegéd, a II. Vízépítési Tanszék Hidraulikai Laboratóriumának vezetője, adjunktus, 1958-tól a VITUKI-ban tudományos főmunkatárs. 1962-től hidromechanikai főv.,

majd a Hidraulikai Laboratórium vezetője, utóbb a Műszaki Fejlesztési Intézetben a Vízgazdálkodási K+F tervezés koordinátora, osztályvezetője. Később a VITUKI külföldi kutató-tanácsadó tevékenységét szervezi 1986. évi nyugdíjba meneteléig. Ezt követően is komoly feladatokat kapott, a 2000-es évek közepéig a VITUKI Rt. ny. tudományos tanácsadója volt. Főbb munkaterületei: a modellkísérletek (Tisza II., Nagymaros stb.), áramlási és szivárgási vizsgálatok, víz- és szennyvíztisztító berendezések stb. Szakirodalmi munkássága keretében több mint 150 dolgozat, egyetemi jegyzet, cikk látott napvilágot, több, idegen nyelven is. Sokszor járt külföldön, hosszabb ideig tartózkodott Angliában és Franciaországban. Több nemzetközi és hazai tudományos szervezet munkájában vett részt. 1988-ban – mint a szervező bizottság elnöke – egyik kezdeményezője volt a Vásárhelyi Pál Társaság megalakításának. Társaságunk Hidraulikai és Műszaki Hidrológiai szakosztályának vezetőségi tagja, a Vitális S. szakirodalmi nivódíj bíráló bizottságának alapító tagja. (P.J.e. 1971, Tt. 1993)

HARSÁNYI ISTVÁN

(Budapest, 1942. IX. 3.)

Okleveles gépészmérnök (BME 1966), okl. vízellátás-csatornázási és egészségügyi szakmérnök

(BME 1974). Pályafutását 1966-ban a Magyar Cukoripari Tröszt Ácsi Cukorgyárában mint üzemmérnök kezdte. Ezt követően 1970-ben került a Veszprém megyei Víz- és Csatornamű Vállalathoz. Először az akkor épülő szennyvíztisztító telep

vezetője volt, 1971-től szolgáltatási ovh., 1976-tól osztályvezető, majd 1985-től üzemeltetési és fejlesztési főmérnök, 1990-től műszaki igazgatóhelyettes. 1996–2007 között az átalakulással létrejött Bakonykarszt Víz- és Csatornamű Rt. vezérigazgatója. Kapcsolata az Rt.-vel ezt követően sem szakadt meg, 2007 óta az Igazgatótanács elnöke. Munkásságát 2007-ben a környezetvédelmi és vízügyi kormányzat a Vásárhelyi Pál-díj odaítélésével ismerte el. Szakmai tevékenysége során Veszprém megye több települése vízellátásának megvalósításában vett részt. Foglalkozott Veszprém városa növekvő vízellátási gondjai megoldásával, jelentős szerepet játszott a város szennyvíztisztító kapacitásának bővítésében, technológiai korszerűsítésében. Részt vett a vállalatnál folyó műszaki fejlesztésben, korszerű folyamat-szabályozó rendszerek kialakításában. A Vízműnél betöltött beosztásai mellett 1973–1980 közötti időben óraadó tanárként tanított a Veszprémi Vegyipari és Alumíniumipari Szakközépiskolában. Munkája során hét találmány társszerzője volt. Birtokosa az Országos Találmányi Hivatal Kiváló Feltaláló Arany fokozatú kitüntetésének. Társaságunknak 1994 óta tagja, 1996-tól 2006-ig a Veszprém megyei területi szervezet elnöke. (Pro A. 2005)

HARTYÁNYI LÁSZLÓ

(Szarvas, 1911. – Sarvas, 1978. IX. 11.)

Okleveles mérnök. Először mélyépítési kivitelezésben dolgozik, 1945–1947 között Kőszeg város mérnöke. 1947-től az akkori vízügyi szervezet Szentesi, majd Szarvasi Szakmérnökségén ismerkedett meg a Körös folyó belvízvédekezési és öntözési kérdéseivel. Pályafutásának legfontosabb területét 1951-et követően az abban az időben megalakult Szarvasi Öntözési Kutatóintézetben találta meg, ahol kutató, osztályvezető, tud. igazgatóhelyettes.

1971-ben ment nyugdíjba. Létrehozta, berendezte és mintegy két évtizeden át vezette, az észlelési adatok értékelésén keresztül pedig tudományosan jellemezte a kondorosvölgyi minta vízgyűjtőt. Főbb munkaterületei: terep- és vízrendezés, öntözés, víz-

háztartási mérleg, talaj-, víz- és szivárgási viszonyok. Tanára volt a Szarvasi Agrártudományi Főiskolának. Három szakkönyvnek, hat főiskolai jegyzetnek volt szerzője, vagy társszerzője. Több tudományos cikke jelent meg a vízügy és a mezőgazdaság szaklapjaiban – így a Hidrológiai Közlelőnyben is – a szaktudományos munkásságának tárgyköréből. Társaságunknak 1952 óta tagja. 1964–1971 között a Békés megyei területi szervezet elnöke volt. Ennek megalakulása előtt a Szegedi területi szervezetben tevékenykedett, mint alapító tag. Életének utolsó idejében az MHT választmányi tagja volt. (KJ.e. 1961, Tt. 1974)

HASZPRA OTTÓ

(Budapest, 1928. IX. 11. – Budapest, 2012. IV. 18.)

Okleveles vízépítő mérnök (BME 1951), a műszaki tud. kandidátusa (ÉKME 1967), doktora (MTA 1973), az MTA r. tagja (2004), euromérnök (1994), Eötvös Loránd-díjas (1978), Szent-Györgyi Albert-díjas (1993). 1951–1956 között a szolnoki Köz-

lekedési Műszaki Egyetem Matematikai Tanszékén tanársegéd, adjunktus. 1956–1979 között a VITUKI munkatársa, főosztályvezető, 1976–1979 között tudományos igazgatóhelyettes. 1964–1967 között az ÉKME adjunktusa, 1979-től egyetemi tanár a BME Vízépítési tanszékén (1988–1992 intézeti igazgató, 1989–1994 tanszékvezető, 1996 – nyugdíjas, kutató professzor, 1998-tól Professor Emeritus). 1968–1969-ben vendégkutató az USA-ban. 1970–1980 között előadó az UNESCO-VITUKI

Nemzetközi Hidrológiai Tanfolyamon. ENSZ hidromechanikai szakértő (1979). Az angol nyelvű építőmérnök-képzés megszervezője és professzora (1985) a Műegyetemen. Több MTA bizottság, valamint külföldi tud. szervezet, egyesület bizottságának elnöke, tagja. Az MHT elnökségi tagja (1976–1990), s egy időben a HK szerkesztőbizottságának is tagja volt. Főbb kutatási területei: nomográfia, műtárgyhidraulika, fizikai modellezés, lokális és regionális szivárgások és környezeti hatásai, hidroelasztikai rezgések, hidrotermodinamika, az eszperantó műszaki alkalmazásai, lexikográfia, napórák. Mintegy 300 szakmai, felelő részben idegennyelvű, publikáció (tanulmány, cikk, könyv, jegyzet, szabadalom) írója. Előadásokat, előadássorozatokat tartott öt kontinens mintegy ötven intézményében, egyetemeken, kutató- és tervezőintézetekben, konferenciákon. (VP.e. 1963)

HAVAS ANDRÁS

(Budapest, 1952. X. 28. – Sopron, 2011. XII. 15.)

Okleveles gépészmérnök (BME 1977), okl. szakmérnök (BME 1983), euromérnök (1994). 1977–1978-ban a VIZITERV tervezője. 1978-tól a Sopron és Környéke Víz- és Csatornamű Vállalat mérnöke, osztályvezetője, majd 1990-től igazgatóhelyettes, hol a vízművek és csatornázás tervezésében, rekonstrukciós és fejlesztő munkák készítésében, az üzemeltetés optimalizációjában szerzett elismeréseket. Fő szervezője volt az EU támogatással megvalósult nagy-teljesítményű városi szennyvíz kezelő telep teljes rekonstrukciójának. Mozgatója volt az osztrák és magyar víziközmű kooperáció előkészítésének. A MaVíz Műszaki Bizottságának 6 éven át elnöke, a két évente Sopronban megrendezésre kerülő Országos Víziközmű Konferencia fő szervezője. Több szakmai bizottság tagja. 2002 óta Sopron város közgyűlésén képviselőként, 2006 óta pedig alpolgármesterként volt felelős a város teljes szolgáltató rendszerének üzemeltetési és fej-

lesztési feladatainak megoldásáért. Társaságunknak 1978 óta volt tagja. 1990–1996 között főtitkár-helyettes, majd alelnök, 1996 óta haláláig a Vízellátási szakosztály vezetőségi tagja, a Soproni területi szervezet elnöke volt. A Magyar Mérnöki Kamara elnökségi tagjaként kapcsolattartó szerepet vállalt a két társadalmi szervezet között. Publikációi a Társaság vándorgyűlési kiadványaiban, és a HK-ban jelennek meg. (*Pro A. 1996, SchF.é. 2001, KJ.d. 2009*)

HECKER LÁSZLÓ

(*Debrecen, 1949. VII. 14.*)

Okleveles vízgazdálkodási üzemmérnök (BME VFK 1975). Szakmai munkáját 1970-ben geodétaként a BGTV debreceni kirendeltségén kezdte. 1972-től a Tiszántúli Vízügyi Igazgatóság (TIVIZIG) munkatársa. Vízrendezéssel, árvízvédelemmel és folyószabályozással

foglalkozott. 1976-tól 2009. évi nyugdíjazásáig az Árvízvédelmi és Folyószabályozási Osztály helyettes vezetője volt. Részt vett a Hortobágy-Berettyó üzemirányítási modelljének és utasításainak kidolgozásában, az 1999. és 2000. évi rendkívüli védekezésnél az ágotai ideiglenes mederelzárás előkészítésében, majd a vészelzáró művek véglegessé tételében. Ugyancsak jelentős munkát végzett a „Tiszadobi Andrassy-gát” árvízvédelmi fővédvonallá történő kiépítésével. Részes volt a TIVIZIG lokalizációs terve kidolgozásának és az ezzel összefüggő társadalmi egyeztetési folyamatnak. Közreműködött a „Vásárhelyi Terv Továbbfejlesztése” című program előkészítésében. Munkásságáért az évtizedek során számos szakmai kitüntetésben részesült, 2009-ben megkapta a Magyar Köztársasági Ezüst Érdemkeresztet. Társaságunknak 1972-óta tagja, 1989-től az Árvízvédelmi és Belvízvédelmi szakosztály vezetőségi tagja, rendszeres szervezője és előadója Társasági rendezvényeinknek. (*Pro A. 1995, SchF.é. 2004*)

HECSEI PÁL

(*Budapest, 1948. VII. 6.*)

Jogász (ELTE JTK 1973), iparjogvédelmi szakjogász (1986), európai jogi szakjogász (2005), ügyvédi

szakvizsga (2013). Vízügyi szolgálatát a TRVV alkalmazottjaként kezdte, majd 1975–1983 között a KÖTIVIZIG jogi előadója, 1976-tól ov. jogtanácsos. 1983-tól az OVH, majd KVM osztályvezető-helyettese. Ezt követően 1989-től egy éven át a KDV KÖVIZIG-nél ov., majd 1990–1994 között a KHVM Vízügyi Irodájának főovh.-e. Egy éven át Szigetújfalu jegyzője, majd újra a vízügyi államigazgatásban (KVM, KöViM, OKTVF) dolgozik, mint főovh., ill. főov. 2011-től másfél éven át, 2012. évi nyugdíjazásáig a OKTVF mb. főigazgatója. Munkásságát Vásárhelyi Pál-díjjal, valamint a Magyar Köztársaság Ezüst Érdemkeresztjével ismerték el. Társaságunk Jogi és Közgazdasági szakosztályának 2007 óta elnöke. (*Pro A. 2014*)

HEGEDŰS LAJOS

(*Magyarbánhegyes, 1926. XI. 4. – Szolnok 1993. VIII. 24.*)

Okleveles mérnök (BME 1951), egyetemi doktor (1972). 1951–1956 között tanársegéd, adjunktus a szolnoki Közlekedési Műszaki Egyetemen, 1956–1957-ben tervezőmérnök a MÁV-nál. 1957-től a szolnoki VIZIG-en tervező, osztályvezető, 1961–1962 között igazgatóhelyettes, ezt követően 1972-ig igazgató. 1972-től 1978-ig a Szolnok Megyei Tanács elnökhelyettese, ill. elnöke. 1978-tól 1987-ig, nyugdíjba meneteléig újra a szolnoki VIZIG igazgatója. Főbb munkaterületei: egyetemi oktatás, majd MÁV-pályaépítés, -fenntartás, a vízügyi területi munka irányításán belül különösen a Kiskörei Vízlepcsővel kapcsolatos feladatok, valamint az ár- és belvízvédekezés. A Megyei Tanácsnál kiemelten foglalkozott a megye gazdaságfejlesztésével, a tanácsok törvényes működésével, korszerűsítésével és gazdálkodásával. Munkásságát 1970-ben a Munka Érdemrend Arany fokozatával ismerték el. Mintegy 50 írása látott napvilágot. Számos állami

és társadalmi szakbizottság tagja. Társaságunknak 1949-től tagja volt, 1967–1972, valamint 1978–1990 között a Szolnok megyei területi szervezet elnöke. (VP.d. 1989, MTESZ.d. 1982)

HEMBACH KAMILL

(Budapest, 1923. VII. 18. – Budapest, 2010. IV. 19.)

Okleveles vízépítő mérnök (ÉKME 1956). 1946-tól a Belügyminisztériumban építési előadó. 1951-ben törvénysértés áldozata, börtönbe kerül. 1952-től a KÖZMŰTERV, ill. MÉLYÉPTERV tervezője, csoportvezetője. 1957-től KPM Szerelőipari Vállalat munkatársa.

1958-tól – 1 éves MÉLYÉPTERV megszakítással – 1989-ig, a nyugdíjba menetelég a Földmérő és Talajvizsgáló Vállalat szakosztály-, majd osztályvezetője. Munkásságának fő munkaterülete: ivóvíztisztítás, ipari vízkezelés, kazántápvíz- és hűtővízkezelés, települések és ipartelek víz-ellátása, melynek kapcsán számos új eljárást és berendezést alkotott munkatársaival, köztük hét szabadalommal rendelkezik. Szakismereteit több mint 45 publikációban tette közzé. Több szakmai bizottság tagja volt, előadásokat tartott, külső opponensként működött a BME-en és a bajai Főiskolán. 1959-től Társaságunk Víztisztítási és Víztechnológiai szakosztályának volt tagja. (Pro A. 1986)

HERKE PAULA

(Sashalom, 1927. X. 4. – Budapest, 2004. I. 15.)

Okleveles közgazdász (BMGE 1949). 1949-ben a Magyar Egyetemi és Főiskolai Egyesületek Szövetségénél dolgozik, majd 1950-től a MTESZ keretében a Magyar Hidrológiai Társaság adminisztratív ügyének intézője, később az egyesület titkára, Társaságunk titkárságának vezetője 1984-ig, nyugdíjba menetelégig. Utána még 1990-ig mint nyugdíjas szolgáltatta a Társaságot. A nyugdíjas évekkel együtt négy évtized alatt elnökségi, intéző bizottsági üléseket,

évről-évre és vezetőségválasztó közgyűléseket készített elő. Munkája során ankétokat, konferenciákat, vándorgyűléseket, kongresszusokat, szemináriumokat, valamint kisebb-nagyobb rendezvényeket, illetve előadó üléseket szervezett. (Pro A. 1985)

HLAVAY JÓZSEF

(Budapest, 1945. X. 14. – Veszprém, 2005. I. 30.)

Okleveles vegyészmérnök, kémiai tudományok kandidátusa (1985), doktora (1993). Pályafutása a Veszprémi Vegyipari Egyetemhez kötődik. Tanársegédként kezdte, 1998 után a Föld- és Környezettudományi Tanszék tanszékvezetője. 1995 és 1998 között rektor-helyettes. Meghatározó szerepet vállalt a környezettudományi egyetemi szak indításában és a VEAB tevékenységében. Kilenc évig a VEAB tudományos titkára, majd a Környezet-, Földtudományi és Energetikai Szakbizottság vezetője és az MTA Környezeti Kémiai Bizottságának elnöke. Munkásságát 1997-ben Széchenyi professzori ösztöndíjjal, 1998-ban a Pro Universitate Vespremiensis arany fokozatával, 2004-ben a Szent-Györgyi Albert-díjjal ismerték el. Számos írása látott napvilágot szaklapokban, egyetemi kiadványokban. Több egyetemi oktatási jegyzet, segédlet szerzője. Társaságunk Víztisztítási és Víztechnológiai szakosztályának vezetőségi tagja volt. (Pro A. 1993)

HOCK BÉLA

(Budapest, 1930. XII. 24.)

Okleveles mérnök (ÉME 1953), a műszaki tud. kandidátusa (MTA 1984), műszaki doktor (BME 1985). 1953-tól az ÉME Matematika tanszékének tanársegédje, 1959-től tervező mérnök az ÉM MÉLYÉPTERV Szennyvíztisztítási osztályán, majd 1964-től 1992-ig, nyugdíjba menetelégig a VITUKI kutatója, főmunkatársa, tanácsadója. 1990–2000 között tagja volt az MTA–TMB Építési Szakbizottságának,

1992-től pedig az MTA Vízgazdálkodási Tudományos Bizottságának. Az MTA köztestületi tagja. A szomszéd országokkal kapcsolatban tevékenykedő Határvízi Bizottságok munkájában szakértőként dolgozott. Fő munkaterületei a felszíni szennyvizekkel kapcsolatos kutatások, amelyek kiterjedtek a vízfolyás (rendszerek) öntisztulási viszonyainak leírására, vízminőségi mérlegekre. Részt vett a hidrológia és vízminőségi adatok kezelése, észlelő hálózatok optimális működése, valamint az országos törzshálózati monitoring rendszer szabványszintű kidolgozásában és fejlesztésében (1968, 1983, 1994). Szakértői munkát végzett több nemzetközi projektben (UNDP/WHO, PHARE). Három könyv, több mint 70 jelentés, cikk, értekezés (részben társ-) szerzője, publikációinak egy része külföldön is megjelent. Társaságunknak az 1960-as évektől aktív tagja volt. (VP.e. 1966)

HOLÉNYI /1941-IG HAMUTH/ LÁSZLÓ

(Ungvár, 1909. III. 23 – Budapest, 1996. XII. 28.)

Okleveles mérnök (JNGME 1933). Pályafutását a Főváros műszaki osztályán kezdte, ahol városrendezéssel és közmű-fejlesztéssel foglalkozott. 1937–1940 között Székesfehérvár városi mérnöke, utóbb az Ipari Minisztérium állományában mérnök, főmérnök (1941). Az ÁMTI-nak megalakulásától mérnöke, s jogutódjánál, a MÉLYÉPTERV-nél távlati, térségi fejlesztési elgondolások kidolgozását végezte. 1957-től a Balatoni Intéző Bizottság (BIB) főmérnökeként, a balatoni, (emellett a Velence-tavi) idegenforgalom fejlesztése érdekében dolgozott a vízellátás, a csatornázás és szennyvíztisztítás, a szemétkelés a környezet-, és természetvédelem, a közlekedés és a vendéglátás koordinálása, javítása terén. Tevékenysége kiterjedt a hivatali munkákon túl a szakirodalmi működésre: kerek száz műszaki, idegenforgalmi cikk, könyv, monográfia, turistakalauz szerzője, lektora számos műszaki, egészségügyi, természettudományi, műemlékvédelmi bizottságnak, tanácsnak aktív tagja. Aranyjelvényes túravezető volt, és 1996-ban megkapta a Műemlékvédelemért Plakett kitüntetést. Társaságunk munkájában sok évtizeden át vett részt. (Tt. 1988)

HOLL LAJOS

(Kaposvár, 1931. IX. 14. – Kaposvár, 2002. V. 5.)

Okleveles mérnök (ÉME 1954), 1954-től a pécsi VIZIG mérnöke, ahol 1955-től különböző vezető állásokat (szakaszmérnök, osztályvezető, igazgatóhelyettes) tölt be, majd 1970-től 1994-ig a Dél-dunántúli Vízügyi Építő Vállalat igazgatója Kaposváron. A Vállalat privatizációját követően 1996-ig ügyvezető igazgató, 2000-ig általános ügyvezető igazgató volt. 1994-től a Kaposvári Vízművek Kft. felügyelő bizottságának elnöke, ill. tagja. Egyik megszervezője volt a tágabb értelemben vett térség, a Dél-dunántúli vízépítő iparának. Munkássága éppen ezért a vízépítés (vízrendezés, folyószabályozás, árvízvédelem, műtárgyak, vízellátás, csatornázás stb.) egész skáláját felöleli. Többek között részt vett nagy szennyvíztisztító telepek építésének programjában, a Balaton-környéki regionális szennyvízcsatorna-hálózatok fejlesztésében. Szakirodalmi tevékenységét cikkein kívül a *Somogyi Műszaki Szemle* szerkesztése is fémjelzi. Feldolgozta Kaposvár ivóvízellátásának és szennyvíztisztításának XX. századi történetét, majd megírta „A Délvidék három évtizede” c. könyvet. Különböző szakmai testületek aktív tagja volt. A Somogy megyei területi szervezet alapító elnöke 1972–1990 között. (Pro A. 1979, MTESZ.d. 1980, BÖ.é. 1985)

HOLLÓ ISTVÁN

(Arad, 1903. VII. 18.– Budapest, 1984. II. 26.)

Okleveles gépészmérnök. 1928–1950 között az ETERNIT Műveknél munkálkodott, 1950–1957 között az OVH, KPM, BM, NIM, OVF főmérnöke, 1957–1959-ben a VIZIBER, majd 1959-től a MÉLYÉPTERV kiemelt mérnöke, szaktanácsadója. 1965–1967-ben az OVH Vízminőségi Felügyelet vezetője. 1967–1971-ig, nyugdíjazásáig a VIZITERV szaktanácsadója. Szakmai élete a vízellátás-csatornázás témaköréhez kapcsolódott. Egyike volt azoknak, akik az 1930-as években harcot

indítottak a hazai vízellátás elmaradottságának felszámolásáért, és azóta is fáradhatatlanul szolgálta a vízellátás ügyét. Már 1938-ban előadója volt az első hazai ivóvízellátási kongresszusnak, 1954-ben szerkesztője és társszerzője a „Vízellátás” c. hézagpótló

könyvnek, és többször szerepelt e tárgykörből vett előadásaival a Mérnöki Továbbképző Intézet, ill. az ÉKME szakmérnöki tanfolyamain. Részt vett a szakágazat irányításában és jelentős tervezési munkákban. Igen kiterjedt irodalmi munkássága keretében több szakkönyv, egyetemi jegyzet és számtalan szakcikk látott napvilágot, külön említést érdemel szakértői tevékenysége. Aktívan részt vett a nemzetközi szakmai együttműködésben. Társaságunknak 1930 óta, az Elnökségnek és a HK Szerkesztő Bizottságának 1952 óta éveken át tagja volt. (BÖ.é. 1958, Tt. 1971)

HOLLY FERENC

(?)

Mérnök hallgató, 1955-ben részt vett Társaságunk Karszt- és Barlangkutató Szakosztályának megalakításában, s vezette a Vass Imre barlang feltárásán fáradozó fiatal műegyetemi mérnök hallgatók és az egyetem Ásvány- és Földtani Tanszéke kutatóinak csoportját. 1956-ban kb. 1 km hosszúságban feltérképezték az addig ismert járatokat. Feltérképezték a Tinnyei-aragonitbarlangot és kidolgozták a karsztforrások fizikai-kémiai vizsgálati módszereit. A Vásárhelyi Pál emléklapot a kutató csoportnak ítélte oda az MHT vezetése. (VP.e. 1955)

HOMONNAY ANDRÁS

(Kassa, 1943. II. 27. – Budapest, 2011. X. 7.)

Okleveles vegyész (KLTE TTK), okl. egészségügyi szakmérnök (BME 1971), minőség-ellenőrző mérnök, nemzetközi szakértő. 1965–1968 között a debreceni VIZIG vegyésze. 1968-tól a Fővárosi Vízművek Kémiai analitikai laboratóriumvezetője, 1983-tól a Vegyészeti (később Vízhatalom) és Kör-

nyezetvédelmi) osztályának vezetője. Munkássága szorosan kapcsolódott a főváros ivóvizének rendszeres ellenőrzéséhez, minőségének biztosításához. Szakirodalmi munkássága az ivóvízellátás, vízkezelés, víztisztítás-technológia széles skáláján mozgott. Több

szabadalomnak részese, kiváló feltaláló (1988). Részt vett a nemzetközi szakmai szervezetek munkájában, az IWSA vízkészletekkel foglalkozó munkabizottságának, és az AQUA c. lapszerkesztő bizottságának, továbbá 2000-től a *Journal of Water Supply* tanácsadó testületének tagja volt. 1970 óta vett részt Társaságunk munkájában, a Vízkémiai és Vízellátási szakosztálynak tevékeny előadója és szakírója, a Vitális Sándor szakirodalmi nivódíj bíráló bizottságának is tagja volt. (Pro A. 1990)

HORKAI ANDRÁS

(Budapest, 1947. III. 26.)

Okleveles építőmérnök (BME 1971), okl. alkalmazott matematikus (ELTE TTK 1980). 1971-ben a Dél-Dunántúli Vízügyi Igazgatóság barcsi, majd mohácsi szakaszmérnökségén dolgozott, mint szakaszmérnök-helyettes. 1972–1989 között a Vízkészlet-gazdál-

kodási Központban (VIKÖZ), illetve jogutódjainál (VGI, KGI) dolgozott előadói, csoportvezetői beosztásokban, utóbb 1981–1989 között a Műszaki Rendszerfejlesztési osztály vezetőjeként. Ezt követően 1996-ig az AQUASYS Vízügyi Rendszerfejlesztő Kft. ügyvezetője volt. 1996-tól újra a vízügyi szolgálatban helyezkedett el (OVF, VKK, VKKI) mint a Vízkárelhárítási főosztály vezető munkatársa. 2006-ig a Központi Ügyelet, ill. az Ügyeleti osztály vezetője, 2010-ben történt nyugalomba vonulásáig főosztályvezető helyettes. Szakmai tevékenysége során a vízkár-elhárításhoz kapcsolódó informatikai fejlesztéseket, a védekezési erőforrások és normatívák nyilvántartási rendszerét, és az árvizek

előrejelzéséhez szükséges riasztórendszerek kiépítésének fejlesztését irányította. Meghatározó szerepe volt az Európai Unió KEOP Program keretében az Árvízi Kockázat-kezelési Terv pályázati anyagának kidolgozásában. Munkásságát számos szakmai kitüntetéssel, köztük a Vásárhelyi Pál-díjjal ismerték el. Társaságunknak 1972 óta tagja, rendszeres szervezője és előadója társasági rendezvényeinknek, több cikke jelent meg az említett szakmai témákban. (Pro A. 2008)

HORTOBÁGYI TIBOR

(Magyardíószeg, 1912. III. 15. – Budapest, 1990. IV. 16.)

Okleveles középiskolai tanár (Szeged 1936), egyetemi doktor (1939), egyetemi magántanár (1943), a biológiai tud. doktora (MTA 1955). Polgári iskolában, gimnáziumban, tanítóképző intézetben tanár, 1945-ben a Bajai Tanítóképző Intézet igazgatója, később az egi Tanárképző Főiskola tanszékvezetője (1949–1958 között). 1958-ban az Agrártudományi Egyetemen professzora, 1959-től a Gödöllőre áthelyezett Növényzeti és Növényélettani tanszék vezetője. 25 évig oktatott a gödöllői egyetemen. 1960-ban tudományos rektor lett. Oktató-nevelői munkáján kívül a vizek életére vonatkozó kutatásokat végzett. Kutatásainak középpontjában az algák mennyiségi és minőségi vizsgálata, morfológiai, cönológiai, terratólogiai és rendszertani problémák, a halastavak termelés biológiai vizsgálatai álltak. Foglalkozott a Balaton, a Tisza, a Duna hidrobiológiai kérdéseivel. Vizsgálatai során több új szervezetet írt le elsőként; mintegy 20000 kézzel készített rajza jelent meg nyomtatásban, melyek rendkívüli értéket képviselnek. Hazai és külföldi kutatók, tudósok több állat-, növényrendszertani nemzetséget, fajt neveztek el róla. Igen termékeny szakíró. Tankönyve 50, egyéb publikációja több mint 500 jelent meg. Több hazai és külföldi tudományos egyesület tagja, aktív vezetőségi tagja, ill. elnöke volt. Számos szakmai elismerés és kitüntetés birtokosa, Társaságunk Limnológiai

szakosztályának 1964–1985 között elnöke. (BÖ.é. 1965, VP.d. 1975, Tt. 1985)

HORUSITZKY HENRIK

(Velký-Újezd /Csehország/, 1870. VIII. 3. – Budapest, 1944. VIII. 25.)

Okleveles mezőgazda (GA). Először Magyaróvárott tanársegéd, majd 1895-ben a MÁFI állományába került. Itt dolgozik mint agrogeológus, főgeológus, igazgató, bányafőtanácsos, 1926-ban történt nyugdíjba menetelég. A hidrogeológia területén

végzett tevékenysége különösen nyugdíjazását követően teljesedett ki. Főbb munkaterületei: agrogeológia és térképezése, hidrogeológia és hidrobiológia, barlangi kutatások, barlangkataszter, üledékek rétegtani vizsgálatai, őslénytani kutatások. Szakirodalmi munkásságát mintegy 130 publikációja jelzi, melyekből kiemelkedők a fővárosra vonatkozó geológiai, hidrogeológiai térképei. A Magyarhoni Földtani Társulat Hidrológiai Szakosztályának 1940–1941-ben elnöke volt. (Tt. 1941)

HORVÁTH ANDRÁS NÉ /BŐLE JUDIT/

(Székesfehérvár, 1957. VII. 21.)

Okleveles vegyész üzem-mérnök (VVE 1978). Pályafutását 1978-ban, a BAKONYKARSZT Víz- és Csatornamű Zrt.-nél, ill. annak jogelőd intézményeinél kezdte és mind a mai napig ott dolgozik. 2000-ig laboratóriumi munkatárs, technológiai

munkatárs, ezt követően a Zrt. központi laboratóriumának vezetője. Fő tevékenysége az ivóvíz és a szennyvízminőség ellenőrzés. Több jelentős laboratóriumfejlesztést valósított meg és vezetése alatt kiváló minőségben teljesítik az Akkreditálási Testület auditálásait. A Zrt. PR tevékenységének is szervezője. Munkásságát számos

szakmai oklevéllel, ill. kitüntetéssel ismerték el. 1999-től a MaVíz PR munkacsoportjának, 2010-től pedig a Laboratóriumi munkacsoportjának tagja. Társaságunk munkájában 1997 óta vesz részt, s a Veszprém Megyei területi szervezeten belül egyik fő szervezője a Víz Világnapi rendezvényeknek. (Pro A. 2017)

HORVÁTH ANGÉLA

(Szigetvár, 1976. II. 11.)

Okleveles építőmérnök (BME 2006). Kezdetektől fogva (2001) a Közép-dunántúli Vízügyi (és Környezetvédelmi) Igazgatóságnál dolgozik, különböző, de egymáshoz kapcsolódó szakterületeken, mint vízkészlet-gazdálkodási ügyintéző, 2007–

2010 között vízgyűjtő-gazdálkodási csoportvezető, 2010–2011 között vízgazdálkodási és környezetvédelmi osztályvezető, 2011-től vízkárelhárítási ov., s végül 2012-től vízrendezési és (társulati) öntözési osztályvezető. 2006–2009 között a Közép-dunántúli Területi, valamint a Balatoni Részvízgyűjtő Vízgazdálkodási Tanács titkára. Társaságunknak 2000 óta tagja. Miközben aktív szerepet vállal az ágazat stratégiai programjainak kidolgozásában, a Közép-dunántúli területi szervezet szakmai tudására építve 2015-től vezetőségi tagjai közé választotta. (Pro A. 2015)

HORVÁTH ANTAL

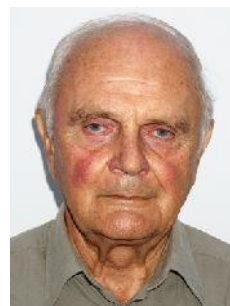
(Győr, 1925.– Győr, 1992. I.)

Mint szakmunkás, és a Győri Városi Tanács személyzeti előadója 1957-ben kapta kinevezését a Győri Víz- és Csatornaművek vezetésére. 1985-ben innét ment nyugdíjba. Jelentős szerepe volt abban, hogy a kis vízműből Győr-Sopron megye 70%-ára kiterjedő nagyvállalat (Győr és környéke Vízmű és Fürdő Vállalat) fejlődött ki. Igazgatása alatt épült meg a vastalanító berendezés,

a víztorony, a 10 000 m³-es tároló, s a termálfürdő mellett komoly uszodafejlesztés is lezajlott. Tevékenységét a kormányzat 1980-ban a Munka Érdemrend Arany fokozatával ismerte el. (Pro A. 1983)

HORVÁTH GÁBOR

(Nyíregyháza, 1943. III. 10.)

Okleveles építőmérnök (ÉKME 1967), mg. vízgazdálkodási szakmérnök (BME 1975). Pályáját a Felső-Tisza-vidéki Vízügyi Igazgatóságnál kezdte, csoportvezetői, osztályvezető-helyettesi és osztályvezetői beosztásokban dolgozott. 2006. évi

nyugdíjazásáig mint a Vízrendezési és Vízhasznosítási osztály vezetője tevékenykedett. Több vízügyi szakterületen, így a vízrajz, vízrendezés, víz-minőségvédelem, környezetértékelés, árvízvédelem és folyószabályozás területén dolgozott, de éveinek túlnyomó részét a vízkárelhárítás és a mezőgazdasági vízszolgáltatás feladatainak tervezésével és megoldásával, e szakterület irányításával töltötte. Szakaszvédelem-vezetőként (1970., 1974), ill. utóbb törzsvezetőként (1985. évi jeges árvíz, az 1998., 1999., 2000. és 2001. évi rendkívüli árvíz) sokoldalú gyakorlatra tett szert az ár- és belvízvédekezésben. Jelentős elméleti munkát végzett a vízrendezéshez kapcsolódó hidrológiai, hidraulikai és mezőgazdasági kérdések tisztázásában. A DAB tagjaként 1985–1990 között a meliorációs és mg. vízgazdálkodási kérdések szakértője volt. Részt vett a felső szintű szakoktatásban egyetemi és főiskolai hallgatók külső konzulense is volt. 1996-tól a Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei Mérnöki Kamara tagja. Szakmai munkásságát számos kitüntetéssel ismerték el, 2004-ben megkapta a Magyar Köztársasági Ezüst Érdemkeresztet. Társaságunknak 1967 óta rendszeres és színvonalas előadásaival aktív tagja. A Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei területi szervezet vezetőségi tagja, 2006–2007 között titkára. (Pro A. 2004, SchF.é. 2013)

HORVÁTH IMRE

(*Alsóság, 1935. IX. 20.*)

Okleveles mérnök (ÉKME 1960), a műszaki tud. kandidátusa (MTA 1974), a műsz. tud. doktora (MTA 1974), c. egyetemi tanár (KÉE 1991). Működését 1960-ban Szombathelyen a Víz- és Csatornázási Műveknél kezdte, majd 1961-től a VITUKI kutatója.

1972-től Baján, a BME Főiskolai Karának tanára, 1975-től a MTESZ főosztályvezető-helyettese, 1982-től újra a felsőoktatás a munkaterülete, a MÉM Mérnök és Vezetőképző Intézetének egyetemi docense, 1986-tól a Kertészeti és Élelmiszeripari Egyetem tanszékvezető docense. 1980–1985 között tagja volt az MTA Vízgazdálkodási Bizottságának, ezen felül számos szakmai szervezet munkájában vett részt. Főbb kutatási és munkaterülete a szennyvízkutatás, úgymint a szennyvíztisztítás, tisztítási technológia, tisztító berendezések hidraulikai kérdése, rendszertechnikai és operációkutatás a vízminőség-gazdálkodásban, ill. -szabályozásban. Főbb műszaki fejlesztési munkái az élelmiszeripari gyárak, üzemek szennyvíztisztító és iszapkezelő telepei működésének felülvizsgálata, technológiai intenzifikálása. Termékeny szakíró, mintegy 200 munkája – köztük 11 összefoglaló könyve és 15 egyetemi jegyzete, valamint tervezési segédletek, praktikumok és példatárak jelentek meg, több német és angol nyelven is. Rendszeresen tartott előadásokat külföldi kongresszusokon, egyetemeken. (VP.e. 1964)

HORVÁTH ISTVÁN

(*1935. VII. 05. – Kaposvár, 2016. V. 15.*)

Okleveles építőmérnök (ÉKME 1966), folyami vízgazdálkodási szakmérnök (BME 1978). 1957-ben először a Pécsi, majd a Székesfehérvári VIZIG-en kezdett dolgozni alkalmi, rövid ideig tartó munkaviszonyban. Tartósan 1968 óta helyezkedett el a Dél-dunántúli Vízügyi Igazgatóságnál, végig kaposvári székhellyel. Építésve-

zető, főépítés-vezető, kaposvári szakaszmérnök. Munkavégzésének ideje alatt döntő részben Somogy megye területén tevékenykedett. Tervezett és épített öntözőtelepeket, irányította a Deseda-tározó építését, hasznosítását, valamint a

Dráva folyószabályozási, töltésépítési munkáit, és meghatározó szerepe volt a folyó 1972. évi árvize elleni sikeres védekezésben. Nyugdíjas éveinek kiemelkedő teljesítménye a Kapos folyó kaposvári belterületi szakaszát rendezni kívánó „Zöldfolyosó a Kapos mentén” program elindítása és folyamatos gondozása. Társaságunknak 1962 óta volt tagja, a Somogy megyei területi szervezet vezetőségének munkájában 1996 és 2010 között vett részt. (Pro A. 2013)

HORVÁTH ISTVÁN

(*Kecskemét, 1911. IV. 26. – Budapest, 1994. XII. 21.*)

Építőmester, okl. mérnök, egyetemi doktor (1960). 1928–1933 között az Általános Útépítő Rt.-nél műszaki rajzoló, utána műegyetemi tanársegéd, adjunktus a Vasútépítési, ill. Talajmechanikai Tanszéken. 1939-től újra az Általános Útépítő Rt.-nél, építésvezető, 1944–1949 között magánmérnök. 1949-től a honvédségnél főmérnök, építési osztályvezető. 1956-tól a Vízmű-építő, ill. Betonútépítő Vállalatnál főépítés-vezető, majd 1966-tól 1976-ig, nyugdíjba meneteleig az OVH Vízépítőipari Trösztben osztályvezető, műszaki-gazdasági tanácsadó. Szinte minden országos jelentőségű építkezésen megtaláljuk (Medvei híd, 4, 5, 7, 8 sz. főközlekedési utak, repülőterek stb.) a vízi építés főműveinek egyik irányító építője (Tiszafüredi önt. r., Kisköre, Békés, Körösladány vízlépcsői, stb.). Szakirodalmi tevékenységét számos publikáció jelzi. Aktív résztvevője a szakmérnök-képzésnek, a mérnöki továbbképzésnek. Társaságunk Vízépítőipari szakosztályának titkára 1974–1975-ben, majd 1977-ig elnöke. (Pro A. 1978)

HORVÁTH JÓZSEF

(Budapest, 1891. I. 3. – Budapest, 1976. XII. 5.)

Okleveles gépészmérnök. Katonaként részt vett az I. Világháborúban. 1919–1924 között a Népjelölti és Munkaügyi Minisztérium mérnöke, 1925-től a Nagykanizsai Városi Mérnöki Hivatal, 1932-től a Kispeszt Városi Mérnöki Hivatal műszaki munkatársa. 1938–1946 között Iparügyi, majd ezt követően 1948-ig az Építésügyi Minisztérium, 1948-tól nyugdíjba meneteléig az OVgH mérnöke. Nevéhez fűződik 1948-ban az OVgH-ban az önálló Vízellátási és Csatornázási osztály megszervezése és vezetése, amely – több átszervezés után – a szakág legfelsőbb irányító szerve volt. Mindenütt mint tervező, kivitelező, szervező, irányító – élete nagy céljáért – a jobb vízellátásáért és csatornázásért munkálkodott. Kezdeményezte Kecskemét, Szentendre, Sümeg, Pilisszentiván új vízműveinek, a győri vastalanítónak, továbbá a budakeszi új, korszerű csatornaműnek megépítését. Aktívan részt vett a Balatoni Intéző Bizottság munkájában, sokat tett a Fővárosi Vízművek és a Fővárosi Csatornázási Művek fejlesztéséért, az ágazatközi kapcsolatok kialakításáért és eredményes működéséért. A MFT Hidrológiai Szakosztályának 1947-ben lett tagja. 1949–1955 között részt vett a HK Szerkesztő bizottságának munkájában. 1952-ben a Vízellátási szakosztály társelnöke. A későbbiekben a Társaság Szennyvíz szakosztályának vezetőségi tagjaként tevékenykedett. *(Tt. 1960)*

HORVÁTH JÓZSEF

(Somlójénő, 1921. VIII. 27. – Budapest, 2008. I. 1.)

Okleveles mérnök. 1949–1954 között a Műegyetemen tanársegéd, adjunktus, majd a Fővárosi Fürdőigazgatóság vízügyi előadója, 1956-tól 1978-ig igazgatóhelyettes főmérnök, majd nyugdíjazásáig, 1984-ig szaktanácsadója. Meghatározó szerepe volt a budapesti hévizek készletének kutatásában, megfigyelésében, az ésszerű vízgazdálkodás feltételeinek megteremtésében. Számos hazai rendezvényt szervezett, előadásokat tartott Budapest és az ország fürdőiről, könyveket, szakkikkeket írt, ill. szerkesztett, 1971–1980 HK szerkesztő bizottságának

tagja volt. Több évtizedes szakmai tapasztalatával támogatta, segítette a hazai fürdő kultúra fejlesztését. Főbb munkaterületei: hidrogeológia, balneotechnika, termásvíz-beszerzés, forrásfoglalás és -védelem, stb. 1950-ben a MHT Gyógyvízbizottság titkára, majd 1971-től, a Társaság Balneotechnikai szakosztályának megalakulásától kezdve 1991-ig elnöke. *(Tt. 1991)*

HORVÁTH LÁSZLÓNÉ DR. /TÖLGYESI

ZSUZSA/

(Nyírbátor, 1948. IX. 17.)

Okleveles építőmérnök (BME 1972), városépítés- városgazdasági szakmérnök (BME 1983), EU-mérnök (FEANI 2000). 1972–1996 között a Közép-Dunavölgyi (Környezetvédelmi és) Vízügyi Igazgatóság Vízgazdálkodási és Víziközmű Osztályán dolgozott (főelőadó, csop.vez., ovh., ov. munkakörökben) és fontos szerepe volt a terület víziközmű fejlesztésében, valamint két nagy jelentőségű, országos vízügyi program: az ivóvízminőség-javító és a szennyvíz-tisztítási program előkészítésében. 1996-tól az OVF (OKTVF) víziközmű főovh.-ként, majd főosztályvezetőjeként a fenti országos programok végrehajtásának szakmai koordinálását, irányítását végezte. 2005–2010 között a KvVM -ben ov., majd a Vízgazdálkodási főo. vezetőjének helyettese. 2000-től összekötő volt a vízügyi igazgatás és a MMK Vízgazdálkodási és Vízépítési Tagozata között, a KvVM-et képviselte két területi vízgazdálkodási tanácsban, valamint hazánk képviselője volt az EU Ivóvíz-, továbbá Települési Szennyvíztisztítás Irányelv Bizottságaiban. Több hazai víziközmű szolgáltató it.-nak tagja volt. Munkásságát számos kitüntetéssel, közöttük a Magyar Köztársaság Ezüst Érdemkeresztjével (2008) ismerték el. 2001-től a „Víz az élet” alapítvány kuratóriumi tagja. 1971 óta tagja Társaságunknak. Több szakosztály munkáját előadások tartásával, szakmai fórumokon való közreműködéssel segítette. 1999 óta az Ipari Környezet- és Vízgazdálkodási szakosztály vezetőségének tagja. Hosszabb ideje közreműködik a Lampl Hugó díj Bíráló Bizottságában. Publikációs

a Vízmű Panoráma és a VK hasábjain jelentek meg. (BÖ.é. 2006)

HORVÁTH SÁNDOR

(Medgyes, 1905. XI. 5. – Budapest, 1980. I. 19.)

Okleveles mérnök (KJM 1929), a műszaki tudományok kandidátusa (MTA 1960). 1929–1945 között a budapesti, nagykanizsai, győri (1939) folyammérnöki hivatalok munkatársa, 1941-től a komáromi fmh. főnöke. A háború végén a magyar vízügyi hajóparkot Ausztriába menekíti, ahonnan azokat 1946-ban hazahozza. 1947-ben az FM-ben, majd 1948–1950 között az OVgH-ban szolgál. 1950-től a Dunabizottság Titkársága műszaki osztályvezetője, ill. főmérnöke Galacban és Budapesten. 1958-tól a VIZITERV-nél működik. 1963-tól nyugdíjba menetelég (1972) a VITUKI-nál főosztályvezető, igazgatóhelyettes. Munkásságát 1972-ben a Munka Érdemrend Arany fokozatával ismerték el. Fő munkaterülete: mederfelvételek, folyószabályozás és folyócsatornázás, árvízvédelem, dunai jégviszonyok, víziúthálózat-fejlesztés. Szakirodalmi munkásságát sok publikáció, tanulmány jelzi, a Vízügyi létesítmények kézikönyve (1974) folyami létesítményekről szóló főfejezetének szerkesztője volt. Társaságunk jogelődjének, a MFT-nak az 1940-es években lett tagja, a Hidraulikai szakosztály titkáráként tevékenykedett az 1950-es évek elején. (KJ.e. 1963, Tt. 1977)

HORVÁTHNÉ DR. ANTAL MÁRTA

(Budapest, 1947. V. 4.)

Okleveles jogász (ELTE ÁJK 1975). Szakmai pályafutását 1975-ben a XX. kerületi Tanács VB. munkatársaként kezdte, utóbb az Igazgatási, majd Műszaki osztályának csoportvezetőjeként dolgozott. 1988-tól a Környezetvédelmi és Vízgazdálkodási Minisztérium Hatósági főosztálya-

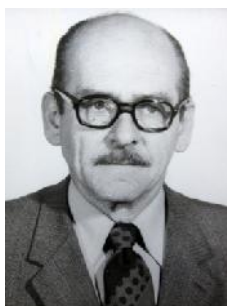

nak főelőadója, majd a tárca megszűnését követően, 1990-től az OVF hatósági osztályvezetője. A környezetvédelmi, természetvédelmi és vízügyi hatósági hatáskörök egy szervezetbe történő összevonását követően 2004-től az OKTVF Víz-

ügyi Hatósági főosztályát vezette, majd a szervezetben belüli egységes főosztály kialakítását követően főovh., ill. főov. 2010. évi nyugdíjazásáig. Éveken keresztül részt vett a felsőszintű oktatásban, 2000–2008 között a Budapesti Corvinus Egyetem Közigazgatás-tudományi Karán a vízügyi igazgatás tantárgy előadója, az EJF mérnöki, ill. szakmérnöki tanfolyamain a vízjog, vízügyi közigazgatás témakör előadója. Tevékenységét számos szakmai kitüntetéssel ismerték el, 2006-tól a Magyar Köztársasági Ezüst Érdemkereszt birtokosa. Társaságunknak 2001 óta tagja, részt vett a Vitális Sándor Szakirodalmi Nívódíj Bíráló Bizottságának munkájában, 2008–2015 között a Kitüntetések Bizottságának tagja volt, s 2008-tól a Jogi és Közgazdasági szakosztály titkára. (Pro A. 2016)

HÓRCHER FERENC

(Budapest, 1921. XI. 2. – Budapest, 1997. XII.)

Okleveles mérnök (BMGE 1948). 1946–1949 között a Műegyetem Geodéziai tanszékén dolgozott, utána az ÁMTI, ill. MÉLYÉPTERV tervezője, szakosztályvezetője, 1959-től földmérő, 1961-től az állami gazdaságok mérnöke, 1964-től a VITUKI,

1977-től 1986-ig, nyugdíjba menetelég a VGI Vízkészlet-gazdálkodási és Vízvédelmi Iroda tanácsadója, ill. főmunkatársa. Nyugdíjazása után szakértő mérnök. Fő munkaterületei: vízellátás, vízrendezés, öntözés műtárgyai, vízminőség-gazdálkodás stb. Mintegy 20 cikket, tanulmányt publikált. 1980–1990 között a Mezőgazdasági

Vízgazdálkodási szakosztály vezetőségi tagja.
(*Pro A. 1985, Tt. 1996*)

HREHUSS GYÖRGY

(*Budapest, 1938. III. 13.*)

Okleveles mérnök (ÉKME 1966), okl. mg. vízgazdálkodási szakmérnök (BME 1971). Érettségi után, 1956-tól a VITUKI-nál kezdett dolgozni. Oklevelelének megszerzését követően, 1966-tól a Közép-Dunavölgyi VIZIG-nél eltöltött 17 év alatt belvíz-

rendezési ügyintéző, szakaszmérnök, termelési főov., mb. termelési igh., árvízvédelmi és folyamszabályozási ov. 1983–1996 között az ÁBK SZ-nél ov., védelmi szakfelügyelet vezető, mb. műszaki igh. 1996-tól az OVF Szakfelügyeleti osztályának vezetője volt, ahol munkája a vízkárelhárítás teljes technikai kérdéskörére kiterjedt. 2000-ben, nyugdíjazását követően vízkárelhárítási szakértő. Munkásságát 2008-ban Vásárhelyi Pál-díjjal ismerték el. Főbb munkaterületei: modellkísérletek, víz- és belvízrendezés, folyószabályozás, jég- és árvízvédelem. Főbb munkái: a Dunabogdányi Kőbánya rekonstrukciója, a Kvassay- és a Tassi-zsilip felújítása, a Ráckevei- (Soroksári) Duna szabályozása, az árvízvédelmi töltések altalajvizsgálata, a védelmi osztagok korszerűsítése. Kiemelkedő szerepet játszott az elmúlt fél évszázad árvízi védekezéseiben. A VSC Örökös Tagja, s 1996-tól Vitorlás Szakosztályának elnöke, az 1896-ban épült „Kishamis” vitorlás kormányosa, a Magyar Hajózásért Érdemérem kitüntetettje (2018). Több írása jelent meg szaklapokban. Társaságunknak 1957 óta tagja. A Vízépítési szakosztály vezetőségének munkájában 1977-től vesz részt. A Vitális Sándor szakirodalmi nivódíj Bíráló Bizottságában annak megalakulása óta képviseli a Vízépítési szakosztályt. 1984-től a MHT Felügyelő Bizottságának tagja, majd elnökhelyettese, 2006–2014 között a Kitüntetések Bizottságának tagja. (*Pro A. 1964, BÖ.é. 1993, SchF.é. 1999, KJ.d. 2004, Tt. 2016*)

HUSZÁR LÁSZLÓ

(*Budapest, 1936. VII. 7.*)

Okleveles mérnök (BME 1961), acélszerkezeti szakmérnök (BME 1972). Acélszerkezeti tervezői előélete (VÉV, KGMTI) után, 1964-től 25 éven át a VIZITERV irányító tervezője, osztályvezetője, majd irodavezető-helyettese, 1990-től a KONSTRUKTÓR Mérnök-

iroda Kft. ügyvezető igazgatója. Tervező és fejlesztő munkái során több munkája életművének tekinthető, így többek között a Kiskörei Vízlépcső és a Sió torkolati mű hajózsilipének elzáró szerkezetei; a hazai vízépítési nagyműtárgyak rekonstrukciós koncepciótervei; a Nicki-, Békésszentandrás-i, Békési-, Gyulai duzzasztóművek és a Kiskörei Vízlépcső rekonstrukciós tervezése, acél- és vegyes szerkezetű víztorony típusok tervezése. Irányításával készült a Vásárhelyi-terv keretében az árvízi tározók műtárgyainak koncepcióterve és a cigándi árvízi tározó, továbbá a Szamos-Krasznaközi árvízcsökkentő főműtárgy vízbeeresztő- és vízvissavezető műtárgyainak tervei. Ez utóbbinak tervezéséért a MMK 2015-ben az Év Mérnöke aranygyűrű kitüntetést adományozta részére. Számos elismerése mellett a MMK Tiszteletbeli tagja (2010). Társaságunk Vízépítési szakosztályának két évtizede vezetőségi tagja. Munkáiról mind a vándorgyűléseken, mind központi- és kihelyezett előadóüléseken számos előadást tartott, cikkei a szakmai kiadványokban és konferencia anyagokban jelentek meg. (*Pro A. 2002, SchF.é. 2011*)

HUTTER SÁNDOR

(*Döbrönte, 1950. I. 24.*)

Okleveles üzemmérnök (BME-VFK 1971). 1971-től az Ajkai Vízitársulatnál a vízgazdálkodás különböző szakterületein, mint tervező, építésvezető, műszaki vezető dolgozott. 1978-tól az egyesített Balaton-felvidéki Vízitársulat főmérnöke, 1988-tól 2017-

ig igazgatója. Alapító tagja, elnökhelyettese volt a Vízgazdálkodási Társulatok Közép-dunántúli Területi Szövetségének. 2004–2008 között részt vett a holland–magyar víztársulati együttműködésben. 2009-ben a VTOSZ Beszédes József emlékérem ki

tüntetésben részesítette. A Nyugdíjas Víztársulati Vezetők Klubjának 2012-től elnökhelyettese. 1975 óta Társaságunk Veszprém megyei területi szervezetének alapító és vezetőségi tagja volt. (Pro A. 1997)

IFT MIKLÓS

(Hőgyész, 1950. IX. 1.)

Okleveles vízellátás-csatornázási üzemmérnök (PMMF-VGI 1983). 1969-től dolgozik a vízellátás területén Somogy megyében, illetve Kaposváron. Munkáját a Somogy megyei Víz- és Csatornamű Vállalatnál művezetőként kezdte. Diplomájának

megszerzése után vízgazd. ov., majd a két vállalat összevonása után, 1980-tól a Dunántúli Regionális Vízmű és Vízgazdálkodási Vállalt szolgáltatási osztályvezetője. Kiemelkedő szakmai munkássága után termelésirányító munkaköréből került 1987-ben, a Somogy megyei Tanács VB. (utóbb a Somogy Megyei Önkormányzat) Műszaki osztályának vízügyi csoportvezetőjeként, a vízellátási főmérnöki beosztásba. Tevékenységével elismerésre méltó eredményeket ért el a Somogy megye kis-, és hátrányos helyzetű településeinek élő lakosság egészséges ivóvízzel való ellátásában; közreműködött a víziközmű társulatok szervezésében. 1994-től, a Kft. megalakulása óta egészen nyugdíjazásáig, 2014-ig a Kaposvári Vízművek Kft. (2009-től KAVIZ Kft.) ügyvezető igazgatója volt, mely beosztásában a város víziközműveinek fejlesztését és üzemeltetését irányította. 2004–2014 között a Dél-Dunántúli Vízgazdálkodási Tanács–Dráva Részvízgyűjtő Tanácsának elnöki feladatait is ellátta. Munkásságának elismeréseképpen több kitüntetést kapott, ezek közül is kiemelendő a Vársárhelyi Pál-díj (2009), a MaVíz Víziközmű Ágazatért Érdemérem (2014), valamint a Kaposvár Város Szolgálatáért kitüntetés (2015). Társadalmi megbízatásai körében a MaVíz vezetésében alelnöki, ill. vezetőségi tag posztot töltött be. 1975 óta tagja

Társaságunknak, 2002–2014 között elnöke volt a Somogy megyei területi szervezetnek, 2007-től 2014-ig az MHT alelnöke. (Pro A. 2009, BÖ.é. 2015)

IHRIG DÉNES

(Moszlanács /Pozsega vm./, 1899. III. 19. – Gödöllő, 1991. XII. 13.)

Okleveles mérnök (KJM 1924). 1922–1927 között az egyetem Geodéziai Tanszékén Oltay Károly tanársegédje, 1927–1948 között a Margittaszigeti Ármentesítő és Belvízvezető Társulat szakaszmérnöke, ill. 1938-tól igazgató főmérnöke. 1948-tól az

OVGH árvízvédelem, folyószabályozás és belvízvédelem irányításával megbízott osztályvezetője, 1952-től 1973-ig, nyugdíjba menetelég a VITUKI alapító igazgatója, ill. tudományos főosztályvezetője, 1980-ig szakértője. Egyénisége a VITUKI munkakörének, munkastílusának évtizedeken át lényeges meghatározója volt. Munkásságát 1973-ban a Munka Érdemrend arany fokozatával ismerték el. Tevékeny szerepe volt az egységes állami árvízvédelem, továbbá az intézményes vízgazdálkodási tudományos kutatás megszervezésében és ez utóbbin belül az árvízvédelmi, valamint a felszín alatti vizekkel kapcsolatos kutatások irányításában. Mintegy 60 cikke és tanulmánya jelent meg, számtalan könyv, füzet szerző-szerkesztője. Mindezek között is külön említést érdemel a szerkesztésében megjelent *A magyar vízszabályozás története* (1973) c. munka, amely első ízben foglalta össze a Duna és a Tisza vízrendszerében végrehajtott vízimunkák műszaki és társadalmi eredményeit. A vízügyi ágazat szakfolyóiratának, a Vízügyi

Közleményeknek 1958–1980 között, 22 éven át szerkesztője volt, továbbá 1955–1977 között tagja volt a HK szerkesztő bizottságának. Számos rendezvény, szakmérnöki kurzus előadója, szakbizottságok tagja, tanácsadója, szakértője. Társaságunknak 1949 óta tagja, 1958–1974 között az MHT Hidraulikai és Mezőgazdasági Vízgazdálkodási szakosztályának, majd Hidraulikai és Műszaki Hidrológiai szakosztályának volt elnöke. 1973-ig a Vízügyi Műszaki Tanács tagja és a Szakmai Bizottság elnöke volt. Számos tudományos előadást tartott, több hazai és nemzetközi konferencia szervezésében vállalt fontos szerepet. (SchF.é. 1960, Tt. 1971, VP.d. 1978)

IJJAS ISTVÁN

(Óbecse /Jugoszlávia/, 1939. VIII. 17.)

Okleveles mérnök (ÉKME 1962), gazd. mérnök (ÉKME 1966), euromérnök (FEANI 1999), egyetemi doktor (ÉKME 1967), a műsz. tud. kandidátusa (1972), PhD. (BME 1998) és Dr.Habil (BME 1999), egyetemi tanár (2000), professor emeritus (BME

2009). Munkássága döntő részben a műegyetemi oktatáshoz kapcsolódik. Különböző beosztásokban dolgozott, 1974–1992 között az egyetem Vízgazdálkodási és Vízépítési Intézetének igh.-e, 1982–1991 között dékánhelyettes, 1991–1992, majd 1998–2004 között tszv., a Delfti Műszaki Egyetem vendégelőadója, 2000-ben Széchenyi prof. ösztöndíjas. Kiemelkedő érdemei vannak a számítástechnika vízgazdálkodási hasznosítása terén, különösen a csőhálózatok optimális méretezésével s a vízgazdálkodási rendszerek számítógéppel segített tervezés területén. Az elsők között ismerte fel és propagálta a társadalom bevonásának jelentőségét a vízügyi munkálatok tervezésébe és végrehajtásába. Fő kutatási területei az integrált vízgazdálkodás; a nagy, nemzetközi vízgyűjtőkön folytatott vízgazdálkodás problémaköre; az európai integráció a vízgazdálkodás területén, a vízgazdálkodás intézményrendszerének összehasonlító elemzése; a többszörös döntés előkészítési módszerek.

Számos szakmai-tudományos közéleti megbízatása volt (és jelenleg is van), többek között az ICID alelnöke, az ICID MNB elnöke, a Magyar Környezetvédelmi Tanács alelnöke, az MTA köztisztületének és más bizottságainak is tagja. 2014 óta részt vesz a Vízügyi Tudományos Tanács munkájában. Számos nemzetközi és hazai kitüntetés birtokosa, munkásságát az MMK Zielinski Szilárd-díjjal (2009), a MaVíz Reitter Ferenc-díjjal (2009), a belügyi kormányzat Vásárhelyi Pál-díjjal (2014) ismerte el. Birtokosa a Magyar Köztársasági Érdemrend Középkeresztjének. Hat szakkönyv és több mint 100 szakcikk szerzője. A MHT-n belül számos megbízatása közül néhány: a Hidraulikai és Műszaki Hidrológiai szakosztálynak több cikluson át vezetőségi tagja, a HK szerkesztő bizottságának tagja, a Tudományos Bizottság elnöke (2011-től), majd 2003–2011 között Társaságunk elnöke volt. (BÖ.é. 1996, KJ.d. 2001, Tt. 2012)

ILLÉS GYÖRGY

(Vasvár, 1919. VIII. 16. – Budapest, 1998. I. 18.)

Okleveles mérnök (JNMGE 1943), egyetemi doktor (BME 1974). Vízügyi pályafutását 1944–1948 között a Balatoni Kikötők Felügyelőségén kezdte. 1948-ban az OVGH-ban, majd különböző minisztériumokban a vízellátási szakterületen működik. 1953-

tól az OVF-, ill. OVH-ban főmérnök, osztályvezető, vízellátás-csatornázási főosztályvezető. 1971-től az OVH Vízellátási és Csatornázási Főigazgatóságának vezetője. 1973-tól az OVH elnökhelyettese 1982. évi nyugdíjba meneteléig. Főbb munkaterületei: vízellátás-csatornázás, szennyvíztisztítás, vízminőség-védelem, víziközmű társulatok. Meghatározó szerepe volt a felszíni vizek általános jellegű kémiai vizsgálata érdekében az egész országra kiterjedő feladattal megbízott vízminőségi laboratóriumok létrehozásában. Elévülhetetlen érdemei vannak a magyar települések egységes vízgazdálkodásának kialakításában és fejlesztésében. Kidolgozta a regionális vízművek, regionális vízellátási

rendszerek hazai koncepcióját és mindezt bevezette a magyar vízgazdálkodás szervezeti rendszerébe. Több szakmai kiadványban működött közre szerkesztőként, szerzőként vagy lektorként. Gazdag szakirodalmi tevékenységét mintegy 40 közleménye is bizonyítja. 1959–1985 között a HK szerkesztő bizottságának tagja. Jelentős munkát fejtett ki különböző szakbizottságokban, a Magyar–Osztrák Határvízi Bizottság és a Magyar–NDK Vízügyi Bizottság magyar tagozatának vezetője volt. 1960–1982 között az IWSA MNB elnöke volt. A sport iránti szeretete hozta össze azokkal a sporttársakkal, akik 1958-ban megalakították a Vízügyi Sport Clubot, amelynek első elnöke lett. 1995-ben a VSC örökös tagjává választották. Munkásságát számos kitüntetés mellett 1970-ben a Munka Érdemrend Arany fokozatával, 1995-ben pedig a Magyar Köztársasági Érdemrend Tiszti Keresztjével ismerték el. 1949-ben ott volt a Magyar Hidrológiai Társaság önálló egyesületté alakulásánál, 1951-ben a Szennyvíz Bizottság létrehozásánál, s az 1951–1971 közötti időszakban a Vízellátási és Hidrogeológiai szakosztálynak volt vezetőségi tagja. Társaságunknak 1959–1973 között egyik ügyvezető elnöke, 1974-től társelnöke, majd 1976–1985 között elnöke volt. (*WJ.e. 1960, MTESZ.d. 1971, VP.d. 1986, Tt. 1990*)

ILLÉS LAJOS

(*Nyíregyháza, 1952. XII. 1.*)

Okleveles hidrológus (HME 1976), vg. szakmérnök (BME) környezetvédelmi szakmérnök (VVE, ill. NME). Szakmai pályafutását 1976-ban a FETIVIZIG hidrológus mérnökeként kezdte, majd csoportvezetője volt 1982-ig, amikor a VGI munkatársaként vízgazdálkodási szakértőként mongóliai kiküldetésben vett részt. 1985-től újra a VIZIG-nél dolgozott mint ov., majd a területi környezetvédelmi és vízügyi igazgatóság megalakulása után (1987) a FETIKÖVIZIG kv. igazgató-helyettese lett. 1991-ben a FETIKÖFE igazgatója, ovh.-e, ov.-je. Igazgatósági munkája során részt vett a magyar–ukrán vízügyi,

környezetvédelmi komplex együttműködési feladatok, vízgyűjtő-gazdálkodási tervek kidolgozásában. 2000-ben a VIZITERV Consult területi igazgatója, 2005–2018 között VIZITERV Environ Kft. ügyvezető igazgatója. Kiemelkedő szakmai tevékenységét számos kitüntetéssel ismerték el. A VMOSZ döntése alapján Szabolcs-Szatmár-Bereg megyében az Év Vállalkozója kitüntetést kapta (2014). Szakirodalmi, előadói-oktatói munkássága az árvízi hidrológia és előrejelzések, továbbá az árvízvédelem lokalizációs programjainak, a térinformatikai modellezésnek, vízrendszerek rehabilitációs fejlesztési elképzeléseinek, valamint a térségi ivóvízjavító programok megvalósíthatóságának témaköreit foglalja magában. Társaságunk Vízgazdálkodási szakosztályának, valamint Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei területi szervezete vezetőségének tagja. (*VS.n.d. 2002, Pro A. 2003, BÖ.é. 2016*)

IVÁNYI KRISZTINA

(*Budapest, 1960. V. 25.*)

Okleveles építőmérnök (BME 1983). Szakmai pályafutását 1983-ban a DmRVV-nél kezdte, mint a Vállalat Környezetvédelmi osztályának beosztott mérnöke, majd a solymári szennyvíztisztító telep vezetője. 1988–1996 között az ÁBKSZ előadója, majd a BMM Navigátor Bt. műszaki titkára 1999-ig. Ezt követően az OKTVF (utóbb VKK, ill. VKKI,) vízrendezési szakértője, főtanácsosa, 2010-től az OVF belvízvédelmi osztályvezetője. Az elmúlt évtized jelentősebb árvízi és belvízi védekezéseiben fontos szerepet vállalt, mint az OMIT törzsvezető-helyettese. Munkáját számos szakmai kitüntetéssel ismerték el. 2008–2012 között részt vett a Regionális Operatív Programok Bíráló Bizottságának munkájában, az árvízi/belvízi kockázati térképezés és stratégiai kockázati tervezés szakmai feladatainak ellátásában. Társaságunknak 1983 óta tagja, 2006-tól az MHT Árvízvédelmi és Belvízvédelmi szakosztály elnökségi tagja, 2006–2014 között a szakosztály titkára. (*Pro A. 2012, SchF.é. 2017*)

IVASKÓ LAJOS

(Eger, 1947. VIII. 4.)

Okleveles mezőgazdasági vízgazdálkodási üzemérnök (BME VFK 1973), vízépítési szak-üzemérnök (PMMF-VGI 1988). 1968-tól 2007. évi nyugdíjba vonulásáig a Középtiszavidéki (Környezetvédelmi és) Vízügyi Igazgatóságon dolgozik, folyószabályozási

előadó, árvízvédelmi csop.vez., 1991–2007 között az árvízvédelmi és folyószabályozási osztály vezetője. 1968-tól korának minden árvízi védekezésében részt vett, és vezető szerepet játszott (mint központi ügyelet vezető, ill. védelemvezető-helyettes) a térség 1998 és 2006 között bekövetkezett rendkívüli Tisza-völgyi árvizei elleni védekezési munkákban. Tevékeny részese volt különböző, fejlesztési tervek, műszaki irányelvek, szabványok kidolgozásának, az Új Vásárhelyi Terv (VTT) előkészítését végző „szolnoki műhely” tagja. Ismereteit, gyakorlati tapasztalatait több éven keresztül kamatoztatta a szolnoki vízügyi szakközépiskolai tanulók képzésében, a helyi védelmi szervezetbe került új munkatársak felkészítésében. Munkásságát 2006-ban a Magyar Köztársasági Arany Érdemkereszt kitüntetéssel ismerték el, 2008-ban Lampl Hugó-díjat kapott. Társaságunknak 1969-ben lett tagja. 1994–2006 között az Ár- és Belvízvédelmi szakosztály elnökségében végzett hatékony szakmai munkát. Gyakori előadója a társasági rendezvényeknek, vándorgyűléseknek. (Pro A. 1993, Sch.F.é. 2001, KJ.d. 2008)

IVICSICS FERENC

(Érsekújvár /Csehszlovákia/, 1930. II. 2.)

Okleveles mérnök (BME 1952), egyetemi doktor (BME 1969). 1952–1954 között tanársegéd az Agrártudományi Egyetem Kultúrtechnikai Tanszékén, 1954-től a MÉLYÉPTERV tervező mérnöke, 1959–1996 között a VITUKI munkatársa, osztályvezetője. Munkaterületei: a szennyvíztisztítás tervezése, öntözőrendszerek üzemeltetésével, hidraulikus anyagszállítással, a robbantás vízépítési

alkalmazásával, szivárgási kérdésekkel, talajmechanikával és részalépitéssel kapcsolatos kutatás. Az 1970-es évektől az új vízépítési mélyépítési termékek és technológiák engedélyezésével, továbbá minőségvédelmi kérdésekkel, környezetvédelemmel, szabványosítással foglalkozik. Nyugdíjba vonulása után, 1997-től az OVF szakértője. Számos szakmai kitüntetéssel ismerték el mérnöki-tudományos tevékenységét. Meghívott előadóként részt vett a szakmérnök-képzésben és mérnök-továbbképzésben. Mintegy 30 szakcikket, tanulmányt publikált. Fordítói tevékenysége során sok szakcikket fordított le, közreműködött néhány kiadvány és könyv (pl. a Vízrendezés, a Nomográfia) fordításában. 1980–1993 között a Vízépítőipari szakosztály titkára, 1994-től 2006-ig elnöke. (Pro A. 1989, BÖ.é. 1997, Tt. 2018)

IVICSICS LAJOS

(Érsekújvár /Csehszlovákia/, 1927. VIII. 18. – Göd, 2008. VII. 21.)

Okleveles mérnök (BME 1950), a műszaki tud. kandidátusa (MTA 1955), okl. gazdasági mérnök (ÉKME 1966). 1950–1955 között a BME Vízépítési tanszékének kutatómérnöke, aspiránsa. 1955-től a VITUKI kutatója, a Tanulmányi csoport vezetője, ezt követően az Elméleti Hidromechanikai osztály, majd 1972-től 1975-ig a Nemzetközi Kapcsolatok, ill. a Kutatásszervezési osztály vezetője volt nyugdíjba meneteléig, 1994-ig. Éveken át titkára volt a VITUKI Tudományos Tanácsának és elnöke az Oktatási Bizottságának. Főbb munkaterületei: hidraulikai laboratóriumi műszerek tervezése és hitelesítése, vízügyi létesítmények hidraulikai vizsgálata, modellezés, vízrendezési tervezés, valamint a vízügyi adatfeldolgozás voltak. Mintegy 80 tanulmányt, cikket stb. publikált, melyek közül több kül-

földön is megjelent. Salamin Pál társszerzőjeként adta közre a *Hidromechanikai modellkísérletek* c. kötetet, amely angol nyelven is napvilágot látott. Mintegy 1300 címszó értelmezésének kidolgozásával részt vett a Vízgazdálkodási Lexikon megírásában.

1980-tól 1988-ig a Vízirajzi Évkönyv szerkesztője volt. Társaságunk életében 1958 óta vett részt, a Vízügyi Történeti Bizottság tagjaként fontos szerepe volt számos régi műszer és dokumentum elkallódásától való megmentésében. (P.l.e. 1962)

JAKUS GYÖRGY

(Passau /Németország/, 1946. VIII. 9.)

Okleveles vízépítő mérnök (BME 1970), folyami vízépítő szakmérnök (BME 1977). Pályafutását 1970-ben az Észak-dunántúli Vízügyi Igazgatóság Rábai Főépítés-vezetőségének munkavezetőjeként kezdte, majd 1972–1975 között a szervezet vezetője. Ezt követően a VIZIG Szigetközi Szakaszmerőnségét vezette 1980-ig, majd az Igazgatóság GNV kirendeltsége munkájának irányítója. 1982–1991 között a VIZIG műszaki igazgatóhelyettese, majd 1999-ig igazgatója. Szakmai munkáját a továbbiakban Budapesten, az OVF Vízgazdálkodási és Informatikai Főosztály vezetőjeként folytatta 2000-ig, amikor kinevezték a az OVF főigazgató-helyettesévé. Ezt a beosztását az OVF változó elnevezései (OKTVF, VKK, VKKI) során folyamatosan megtartotta, s 2012-ben az OVF főigazgató-helyetteseként vonult nyugdíjba. Működésének főbb szakterületei a folyószabályozáshoz, a szigetközi vízgazdálkodáshoz, az árvíz- és belvízvédekezéshez, a vízügyi szakigazgatás informatikai fejlesztéséhez, a vízügyi nagyberuházások (pl. a VTT program) műszaki irányításához kapcsolódnak. 1978-tól 1995-ig részt vett a Magyar–Csehszlovák Határvízi Bizottság munkájában, valamint 1992-től három éven keresztül a Magyar–Oszták Vízügyi Bizottság második meghatalmazotti feladatait látta el. Az utóbbi évtizedek sikeres árvízi védekezéseinek egyik irányítója volt. Munkásságát számos szakmai kitüntetéssel ismerték el, 2002-ben Vásárhelyi Páldíjas, 2014-ben megkapta a Magyar Köztársasági Arany Érdemkeresztet. Társaságunknak 1975 óta tagja, 1999-től részt vett a Fegyelmi és etikai Bizottság munkájában. A MHT vándorgyűléseinek rendszeres előadója. Publikációs tevékenysége

zömmel a dunai vízlépcsőrendszer kérdésköréhez kapcsolódik. (Pro A. 2012)

zömmel a dunai vízlépcsőrendszer kérdésköréhez kapcsolódik. (Pro A. 2012)

JALSOVSZKY JENŐ

(Budapest, 1913. VI. 6. – Budapest, 1999. II. 24.)

Hivatásos honvéd műszaki tiszt (HLA 1935), vezérkari tiszt oklevél (1942), okl. mérnök (BME 1950). 1935–1953 között honvédtiszt, hadifogság, egyetemi tanulmányok, Zrínyi Miklós Akadémián mérnökörnagyként tanár. 1953–1959 között az UVATERV tervező mérnöke. 1959-től 1972-ig a budapesti VIZIG mérnöke, majd csoportvezetője. 1972–1977 között az OVH-VIKÖZ, ill. VGI főelőadója. Fő működési területei: katonai műszaki tárgyak oktatása, utak tervezése, autópálya előmunkálatok, árvízvédelmi, vízrendezési, belvízlevezetési tervezések, árvízvédelmi fejlesztési tervek, Ipoly és Zagyva fejlesztési kérdések, vízgazdálkodási tanulmánytervek stb. Sokrétű tapasztalatai főiskolai tanári előadásaiban, 15 kisebb-nagyobb szakkikkeiben, műszaki-gazdasági terveiben, tanulmányaiban is hasznosultak. Forrásértékű az a beszámolója, amely a Ludovika Akadémia Műszaki Alosztályán végzett tisztek életébe enged bepillantást. Több szakmai bizottság munkájában vett részt. Társaságunk egyik legaktívabb tagja volt, akinek előadó, közreműködő és szervezőmunkája főként szakosztályában, az Árvízvédelmi és Belvízvédelmi szakosztályban és a Szeniorok Tanácsának vezetőségében nyilvánult meg sok-sok éven keresztül. (Tt. 1989)

JANÁK EMIL

(Győr, 1958. IV. 19.)

Okleveles mérnök (BME 1982). 1984–1987 között az Észak-Dunántúli Víz- és Csatornamű Vállalatnál

üzemviteli csoportvezető, majd részlegvezető. 1987-től az Észak-Dunántúli Vízügyi Igazgatóságnál vízkészlet-gazdálkodási csoportvezető, vízrajzi szolgálatvezető-helyettes, vízgazdálkodási osztályvezető. A bőszi vízlépcsőrendszer C-variánsának üzem-

be helyezését követően a Duna-monitoringgal kapcsolatos kérdésekben a KHVM-et képviselte, folyamatosan kiállt a szigetközi vízpótlás üzemeltetéséért. 1999–2012 között az ÉDU-KÖVIZIG (ÉDUVIZIG) igazgatója. Kezdeményező szerepe volt a Fertő tó stratégiájának kidolgozásában, a vörösiszap-katasztrófa idején a vízbázisok veszélyeztetésének elhárításában. Számos árvízi védekezésben vett részt, ezek közül kiemelkedett a 2002. évi dunai árvíz. 2012-től a győri városüzemeltetési vállalat igazgatója, majd ezt követően a VTK Innosystem Kft. győri irodájának projektvezetője. Vízügyi igazgatóként elnöke volt az MTA Veszprémi Területi Bizottsága Vízgazdálkodási Munkabizottságának. 1980 óta tagja Társaságunknak, 1996-tól a Győri területi szervezet elnökségi tagja, 2009-től elnöke, az MHT Elnökségének tagja. Rendszeresen tart előadásokat vízkár-elhárítási, vízrajzi, vízkészlet-gazdálkodási témákban, ill. külföldön, angol nyelven. Külföldi tapasztalatait elsősorban a Víz Keretirányelv hazai feladataiban hasznosította. (Pro A. 2005)

JECZKÓ JÁNOS

(Újfehértó, 1933. X. 12. – Nyíregyháza, 1997. V. 29.)

Okleveles vízépítő mérnök (ÉKME 1957). 1957-től első és egyetlen munkahelyén, a nyíregyházi VIZIG munkatársaként csaknem valamennyi szakterületen dolgozott: mérnök, szakaszmérnök, osztály-, főosztályvezető, valamint műszaki igazgatóhelyettesi beosztásban. Munkaterületei felölelték az ágazat szinte

minden részét; a vízrendezést, műtárgyépítést, vízhasznosítást, a vízellátást és csatornázást, valamint az árvédekezést. Mérnöki működése idején készültek el a térség nagy belvízi rekonstrukciói, zajlottak a kiemelt árvízvédelmi töltésépítések, folyószabályozási, töltésátvágási munkálatok. Jelentős szerepe volt az 1970. évi árvíz utáni felső-tiszai víziközművesítési program végrehajtásában. Több évtizeden át – mint a Területi Vízügyi Felügyelet illetékesének – közvetlen feladata volt a vízi- és víziközmű társulati működés szakmai és törvényességi felügyelete. Pályafutása során számos szakmai kitüntetéssel ismerték el tevékenységét. Több szakcikket publikált és számos előadást tartott a társasági rendezvényeken, amelyeknek szervezésében is kimagasló szerepe volt. Az MHT több szakbizottságának munkájában vett részt. (Pro A. 1983)

JELEN TAMÁS

(Törökszentmiklós, 1970. XI. 24.)

Okleveles igazgatásszervező (ÁIF 1994), jogász (JPTE-ÁJK 1999), közgazdász PhD (NIU 2006). Tanulmányainak befejeztével a KHVM Miniszteri Hivatalának vezetője, 2000-től a Miniszterelnöki Hivatal Informatikai Kormánybiztoságának törzskari fő-

nöke. 2002-től 2010-ig a BGF-KFK Vállalkozások és Emberi Erőforrások Tanszékének adjunktusa, mindeközben 2003–2005 között a Budapesti Agrárkamara főtitkári feladatait is ellátta, továbbá 2009–2010 között a BVFKI ügyv. igazgatója, valamint a Budapesti Kereskedelmi és Iparkamara oktatási igazgatója volt. 2010-től az Észak-dunántúli Vízmű Zrt. vezérigazgatója. Társaságunknak 2010 óta tagja, a Komárom-Esztergom megyei területi szervezet elnöke volt. (Pro A. 2014)

JOLÁNKAI GÉZA

(Budapest, 1942. IX. 9.)

Okleveles mérnök (ÉKME 1965), okl. szakmérnök (BME 1976), egyetemi doktor (BME 1976), a mű-

szaki tudomány kandidátusa (MTA 1988), az MTA doktora (1999), Dr. Habil (ELTE 2003), ny. ökohidrológus egyetemi tanár. 1965–1966-ban Ghanában építésvezető, 1966-tól 2012-ig a VITUKI tudományos kutatója, 1986–1995 között a Hidrológiai Inté-

zet Felszíni Vizek osztályának vezetője, majd a Vízminőségvédelmi Intézet Vízminőség-szabályozási osztályának vezetője, az Intézet igazgatóhelyettese, utóbb tudományos tanácsadója. Balatonnal kapcsolatos kutatásait a VITUKI balatonszemési kutatóállomásán folytatta, amelynek egy időben, annak megszűnéséig vezetője is volt. 2004–2012 között a DE Műszaki Kar Építőmérnöki tanszékének egyetemi tanára. Pályafutása elején vízépítési és hidraulikai problémákkal, az 1970-es évek elejétől vízi, környezetvédelmi, vízminőség-szabályozási kérdések megoldásával foglalkozik, majd a tavak és tározók, ezek vízgyűjtői, vízminőségi és biológiai kutatásával és modellezésével foglalkozott (Balaton, Kiskörei tározó), különös tekintettel az eutrofizálódást kiváltó tápanyagterhelés problematikájára. Több UNESCO, EU, IIASA, WHO, FAO, stb. projekt résztvevője, koordinátora, illetve munkacsoport irányító bizottság tagja. Rendszeresen oktatott az ELTE-n és a Nemzetközi Hidrológiai Továbbképző Tanfolyamon (UNESCO-VITUKI), valamint éveken keresztül vendégprofesszor volt a brüsszeli VUB egyetemen. Munkásságát számos kitüntetéssel ismerték el, többek közt 2013-ban a Magyar Érdemrend Tiszti Keresztjével. Eddig 130 hazai és külföldi cikk, tanulmány, nagyobb kiadvány, könyv, könyvfejezet szerzője. Több szakmai MTA és állami bizottság tagja, tisztségviselője. (Pro A. 1992)

JÓÓ OTTÓ

(Szentgotthárd, 1931. V. 9. – Szombathely, 2008. I. 1.)

Okleveles mérnök (BME 1953), egyetemi doktor (GATE 1960), okl. gazdasági mérnök (1968). 1953-tól a szarvasi ÖRKI kutatója, 1960-tól a VIZITERV mérnöke, 1961-től 1987-ig a szombathelyi VIZIG-en csoportvezető, osztály-, ill. főosztályvezető,

1988-tól a NYUKÖVIZIG környezetvédelmi igazgatóhelyettese. 1990–1991 között a Nyugat-dunántúli Környezetvédelmi Felügyelőség igazgatója. 1992-ben nyugállományba vonult. Fő munkaterületei: öntözés, tereprendezés (névéhez fűződik a rizste-

lepek földmunkáinál alkalmazott "Jóó Ottó-féle tereprendezési módszer"), őrségi melioráció, rábai árvízvédelem fejlesztése, Balaton vízvédelme (a Balaton fokozódó vízminőség-romlásának megakadályozása érdekében az 1970-es évtizedben az ő javaslatára indultak meg a Zala Balatonba jutó szennyezésének, a szennyezések eredetének és a fokozódó tavi eutrofizációnak vizsgálatai, valamint a vizsgálati eredmények értékelési módszerei), a Kis-Balaton-rekonstrukció, környezetvédelem stb. Több hazai szakmai szervezet szakbizottságának tagja. Dolgozott a Forum Pannonicum (osztrák-magyar regionális tudományos-társadalmi szervezet) Környezetvédelmi Szakbizottságában, a CIGP hazai szervezetében, az MTA-VEAB Ökológiai Bizottságában, stb. Több mint 50 cikket publikált részben külföldön, számos előadást tartott itthon, néhányat külföldön is, az UNESCO felkérésére véleményezte a világ tavainak eutrofizálásával foglalkozó kézikönyv tervezetét. Pályafutása során számos szakmai és hivatali elismerésben részesült, 2003-ban megkapta a Magyar Köztársasági Ezüst Érdemkereszt kitüntetését. Társaságunk munkájában 1960 óta vett részt, az MHT Nyugat-dunántúli területi szervezetének 15 éven át titkára, majd vezetőségi tagja. 1974-ben megszervezte a Társaság első (Keszthely) vándorgyűlését. (Pro A. 1977, VS.n.d. 1981, Tt. 1995)

JÓZSA ISTVÁN

(Kalocsa, 1934. VIII. 14.)

Okleveles gépészmérnök (BME 1958). Szakmai munkásságát 1958–1960-ban a Ganz-MÁVAG Szivattyútervezési osztályán tervezőként kezdte, majd csoportvezetőként folytatta. 1960-tól két évig a Pécsi Hőerőmű Vállalat Mohács-Pécs víztávvezeték és vízmű üzemvezetője, és az indítás átvételi méréseinek irányítója. 1962–1975 között a

Ganz-MÁVAG szivattyú konstruktőre, majd 1965-től a Nagyszivattyú Tervezési osztály csoportvezetője. Irányításával erre az időre esik a nagyberuházások vízrendszereinek, és a nagy vízellátó közművek szivattyúinak, valamint a mezőgazdasági vízrende-

zés mobil aggregátjainak tervezése és üzembe helyezése. Ezek között voltak a hőerőművek vízkivételi gépei, a Paksi Atom Erőmű reaktorbiztonsági gépei, és a mezőgazdasági AGRO szivattyúcsalád (BNV-díj). 1975–1976 között az OVH Műszaki Fejlesztési osztály főelőadója. 1976-tól 1994-ig a Fővárosi Vízművek Víztermelési osztályának üzemmérnöke, 1989-től műszaki főtanácsosa. Feladatkörébe tartozott a víztermelő telepek és a hálózati átemelő gépházak fejlesztése, valamint üzemi mérések, és az üzem optimalizálása, egészen 1994-es nyugdíjba vonulásáig. 1970–1980 között a BME Vízgépek tanszék külső munkatársa, a vízműgépész szakmérnök képzés előadója. Rendkívül aktív és eredményes tagja a Gépipari Tudományos Egyesületnek. Tollából mintegy 40 szakcikk, tanulmány látott napvilágot, három szabadalom társtulajdonosa. Szerzője az „*Örvény-szivattyúk*”, valamint a „*Budapest vízellátásának szivattyúzástechnikai fejlődése...*” c. szakkönyveknek. Társaságunk munkájában 1977 óta vesz részt, az MHT Vízellátási és Csatornázási szakosztályának tagja, rendezvényeinek előadója, a Vízügyi Történeti Bizottságnak 2012 óta tagja. (Pro A. 1994, LH.d. 2005, BÖ.é. 2011, SchF.é. 2018)

JÓZSA KÁROLY

(*Magyarország /Jugoszlávia/, 1961. X. 18.*)

Okleveles biológus (UE 1987), humánökológus (ELTE 2000). 1987–1990 között biológus, üvegházi termelésvezető. Ezt követően 1994-ig ált. iskolai tanár, majd 1999-ig biológia szakos gimnáziumi tanár. 1999-től az ÁNTSZ Veszprém Megyei Intézeténél a

klinikai-, majd a víz és élelmiszer mikrobiológiai laboratóriumában biológus. 2000–2002 között a DRV Zrt. Észak-balatoni Vizsgáló-laboratóriumának szakmai konzulense. 2003-tól ugyanilyen beosztásban a Bakonykarszt Víz- és Csatornamű Zrt. Központi Laboratóriumának munkatársa. 2004-től a Veszprém Megyei Kormányhivatal Népegészségügyi Főosztály Laboratóriumi osztályán, ill. jogelődeinél vízmikrobiológiai laboratóriumvezető. Fő szakterülete a vizek, ezen belül is leginkább a Balaton higiénés állapotának vizsgálata, haváriák esetén az okok kutatása. Társaságunknak 2003 óta tagja. 2010-től részt vesz a Vízmikrobiológiai szakosztály vezetőségének munkájában. (Pro A. 2016)

JUHÁSZ ENDRE

(*Hejőcsaba, 1933. X. 3.*)

Okleveles mérnök (ÉKME 1957), okl. vízellátási és csatornázási szakmérnök (BME 1969), egyetemi doktor (BME 1973), a műszaki tud. kandidátusa (MTA 1987), c. egyetem tanár (BME 2011, SZIE 2011). Munkásságát a Bányászati Építő Vállalatnál

kezdi, 1958–1962 között az Általános Épülettervező Vállalat tervezője, 1962-től a VIZITERV-nél irányító tervező, osztály-, majd irodavezető. Aranykoszorús Kiváló Feltaláló (1974). 1985-től az OVH, ill. a KVM főosztályvezetője, 1989–1990 között a VIZITERV közmű- és környezetvédelmi szakági főmérnöke, 1991-től a KHVM főtanácsosa 1994. évi nyugdíjazásáig. 1989 előtt részt vett a magyar–csehszlovák, valamint a magyar–NDK kétoldalú vízügyi együttműködés munkáiban. 1994–2017 között a Juhász és Tsa. Bt. ügyvezetője. Sok évtizedes tervezői gyakorlat mellett fő munkaterületei: vízellátás, csatornázás, szennyvízellátással kapcsolatos kérdések, ágazati irányítás. Meghatározó szerepet vállalt hazánk első Szennyvízelvezetési és Tisztítási Nemzeti Programjának kidolgozásában, valamint a szennyvíziszap, mint megújuló energiaforrás és magyarországi kihasználásának lehetőségeit felvázoló koncepció kimunkálásában. Szakmai munkásságát számos kitüntetéssel ismerték el, többek között birtokosa a KHVM Vásárhelyi

Pál-díjának (1995), a MaVíz Reitter Ferenc-díjának (2003), a Magyar Köztársasági Érdemrend Lovagkeresztjének (2009), valamint a MaSzeSz Benedek Pál Aranyfedlap-díjának (2017). Szakmai és oktatási tevékenységét fémjelzi, hogy konferenciákon rendszeresen tart előadásokat, szekció és levezető elnöki tisztséget tölt be, továbbképző szakmai szemináriumokat vezet. Több nemzetközi tudományos egyesület (pl. IAWPRC, IWSA) hazai nemzeti bizottságának vezető tagja, több állami és MTA szakbizottság tagja, alelnöke, elnöke, az MTA köztestületi tagja. A Magyar Mérnöki Kamara Örökös Tagja (2014). Közel 200 szakmai publikáció, 15 szakkönyv szerzője, társszerzője. 1985–1990 között Társaságunk alelnöke, 1990–1994 között elnökségi tagja; a Szennyvíz szakosztály titkára, majd alelnöke, ill. elnökségi tagja. Hosszú időn át részt vett a HK és a HT, valamint a VK szaklapok szerkesztésében. (Pro A. 1983, BÖ.é. 1989, Tt. 2007)

JUHÁSZ JÓZSEF

(Budapest, 1942. X. 21.)

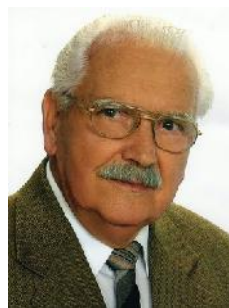

Okleveles vegyészmérnök (BME 1970). 1960-tól 1990-ig a VITUKI munkatársa, csoportvezetője, a Vízminőségvédelmi Intézet tud. főmunkatársa, 1991-től a VITUKI-ból kivált TREDEX Kft., majd az ENVIMARK Kft. dolgozója. Fő munkaterületei: szennyvíztisztítás-technológia (ülepítők, rothasztók, levegőtető rendszerek vizsgálata-bemérése), valamint ivó- és iparivízisztítási-technológia (koagulációs szűrés, többrétegű gyorszűrők és kovaföldes szűrők vizsgálata, biológiai nitrátmentesítés, stb.). 1994-től az Állami Energetikai és Energia-biztonságtechnikai Felügyelet műszaki főtanácsosa, majd ennek jogutódja, az ÁEF Anyagvizsgáló Laboratórium Kft. vízkémiai osztályának vezetője, ahol az energia-ipari vízkezelési technológiákkal foglalkozott. 1999-től a CHRIST Hungária Kft., majd a BWT-CHRIST Kft. főmunkatársa 2008. évi nyugdíjazásáig. Itt a nagy tisztaságú ipari vízigények kidolgozásában vett részt (nanoszűrés, kevertágyas

ioncsere, ill. RO-sótalanítás). Szakirodalmi tevékenységét több mint 17 szakcikk társszerzősége jelzi, és előadásokkal vett részt a BME Mérnökto-vábbképző Intézetének, valamint a KGI hidrotechnológus képzésének tanfolyamain. 1980–1985 között az MHT Ifjúsági Tanácsának elnöke (az elnökség tagja), majd 1987-ig titkára, 1983-tól 1986-ig a MTESZ országos elnökségének tagja az MHT képviselőjében. 1987-től a Vízkémiai és Víztechnológiai szakosztály Műszaki Tanácsának, majd 1990-től a szakosztály elnökségének tagja. (Pro A. 1981, VS.n.d. 1981, BÖ.é. 2000)

JUHÁSZ JÓZSEF

(Budapest, 1927. XI. 27. – Budapest, 2018. XI. 6.)

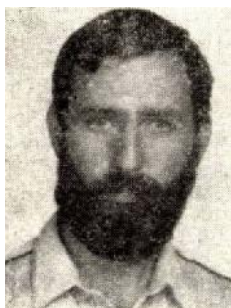
Okleveles mérnök (BME 1950), kandidátus (MTA 1957), műszaki doktor (BME 1960), a geológia doktora (ELTE 1976), a műszaki tud. doktora (MTA 1976), egyetemi tanár (NME 1976), emeritus professor (1998). Mérnöki szolgálatát a KPM-ben

kezdte, majd 1951-től a Vízterőmű Tervező Iroda (később VIZITERV), 1956-tól az FTV tervezője, szakosztályvezetője. 1963-tól rövid ideig a VITUKI, majd a VIZITERV osztályvezetője, főtechnológusa. 1967-től 1976-ig az OVH-VIKÖZ főtechnológusa. A felszín alatti vízkészlet védelmében kidolgozta a „védőidom” fogalmát, a meghatározás rendszerét és módszerét. 1964-ben megbízták a KGST Energetikai Bizottságának Vízenergetikai Albizottságába a magyar képviselői feladatok ellátásával. 1951–1954 között a Műegyetem gyakorlatvezetője, és 1958-tól oktatott rendszeresen Miskolcon, kezdetben mint meghívott előadó, 1966-tól docens, majd 1976-tól 1998-ig mint az egyetem Bányamérnöki Karának egyetemi tanára, tanszékvezetője (Földtan-Teleptani tanszék), intézetigazgatója. A felsőfokú oktatásba bevezette a geológus mérnök, a hidrogeológus mérnök, a hidrogeológus szakmérnök képzést. Környezetvédelmi, hulladék-elhelyezési kérdésekkel a gyakorlatban is foglalkozott. Szakmai munkásságának, kutatásainak főbb

területei: hazai törpevízművek, tiszai és dunai víz-erőművek előmunkálatai, kerettervezés, vízföldtan, hidrogeológiai vizsgálatok, felszín alatti vízkészletek számítása, felszín alatti áramlástan, nagy műtárgyak, főleg vízépítési műtárgyak mérnökgeológiája. Munkásságát számos szakmai és oktatási kitüntetéssel ismerték el, többek között birtokosa a KHVM Vásárhelyi Pál-díjának (1996), az OMBKE Sóltz Vilmos emlékérmének (2002), a Szentgyörgyi Albert-díjnak (2003). A Magyar Mérnöki Kamara örökös tagja (2003), valamint a Magyarhoni Földtani Társulat tiszteleti tagja (2006). Több könyve (részben társszerzőként), egyetemi jegyzete és mintegy 100 szakcikke jelent meg.

KÁDÁR MIHÁLY

(Budapest, 1949. V. 6.)

Okleveles orvos (SOTE 1973), közegészségtan-járványtani szakorvos (SOTE 1979), klinikai laboratóriumi szakorvos. Az egyetem befejezése után az OKI-ba került, 1988-tól a Vízhigiénés osztály csoportvezető főorvosa, osztályvezetője, majd a

Vízhigiénés és Vízbiztonsági főosztály vezetője. Munkaterülete a higiénés mikrobiológia, ezen belül a vízhigiéne és vízi környezetvédelem különböző mikrobiológiai problémái. Nemcsak hazánkban, de nemzetközileg is elismert szakteknitély. Rendszeres résztvevője szakterülete minden fontosabb fórumának, tudományos és uniós rendezvényeinek egyaránt. Számos kutatási projekt irányítói testületében képviseli Magyarországot. 2002–2007 között a Víz és Egészség Munkacsoport elnöke. Elévülhetetlen érdemei vannak a szakterület jogi szabályozásának kidolgozásában hazai és uniós területen egyaránt. Tevékenyen részt vesz a higiénikus orvosképzésben valamint a szakterület szakembereinek továbbképzéseiben. Szerzői és tudományos aktivitása is igen jelentős, társszerzőkkel írott cikkei a HK-ben jelentek meg. Társaságunknak 1974 óta tagja, a Víz-mikrobiológiai szakosztály vezetőségében a

1957–1982 között számos akadémiai bizottság munkájában vett részt, több hazai szakmai tudományos egyesület tagja, választott tisztségviselője. Társaságunknak 1949 óta volt tagja, többször viselt különböző tisztségeket (Tudományos Bizottság elnöke, Oktatási Bizottság titkára, 1974–1990 között MHT alelnök), míg 1990-ben a Társaságunk elnökének választották, mely tisztséget 1996-ig töltötte be. Javaslatára rendszeresítette a Társaság az évenkénti vándorgyűléseket. Mint a szerkesztő bizottság tagja éveken át részt vett a HK, a HT szaklapok szerkesztési munkáiban. (VP.e. 1952, ZsV.e. 1962, BÖ.é. 1971, VP.d. 1977, MTESZ.d. 1986, VS.n.d. 1987, Tt. 2002)

nemzetközi, a jogi és a továbbképzési ügyek mentora. (Pro A. 2009, VS.n.d. 2012, 2013)

KÁDÁR MIHÁLY

(Hódmezővásárhely, 1956. VIII. 4.)

Okleveles üzemmérnök (DATE FK 1978), közgazdasági szakmérnök (SZTE GTK 2000). Szakmai pályafutását az ATIVIZIG-nél kezdte 1974-ben, mint folyamatszabályozási gyakornok. A főiskola elvégzése után ismét az ATIVIZIG-nél, műszaki ügyintéző, mezőgaz-

dasági kárszakértő, műszaki ellenőr, és tervező. 2003-ban a Szeged és Környéke Vízgazdálkodási Társulat üzemelési vezetője, főmérnöke, 2006-ban pedig igazgatója. 2011-től az ATIVIZIG műszaki igazgató-helyettese. Fő szakmai tevékenységi köre az öntözésfejlesztéshez (pl. a Tiszaalpári főművi öntözőrendszerhez), meliorációhoz, belvízrendszerek fejlesztéséhez és vízrendezésekhez kapcsolódik. Részesen volt az elmúlt évtizedek árvízi védekezéseinek, az árvízvédelmi szervezeti beosztás alapján 1980–2005 között árvízvédelmi szakasz védelemvezető-helyettesként teljesített szolgálatot. Munkásságát számos szakmai kitüntetéssel ismerték el. Társaságunk Csongrád megyei területi

szervezetének elnökségi tagja 2004 óta. (Pro A. 2017)

KAJÁN IMRE

(Szeged, 1953. X. 22.)

Okleveles vízépítő mérnök (BME 1978), okl. műemlékvédelmi szakmérnök (BME 1986). Pályafutását a VIZÉP építésvezetőjeként kezdte 1978-ban, majd 1980-ban a VIZDOK (utóbb a VGI, majd KGI) Magyar Vízügyi Múzeum gyűjteménykezelő munkatársa lett. 1990-től a

KGI-Magyar Környezetvédelmi és Vízügyi Múzeum (Duna Múzeum) vezetője, 1993-tól a VMLK megalakulása után annak igazgató-helyetteseként a Duna Múzeum múzeumigazgatója 2007-ig. Ezt követően a Közlekedési Múzeum (utóbb Magyar Műszaki és Közlekedési Múzeum) főigazgató-helyettese 2011-ig, majd a Zala Megyei Múzeumok Igazgatóságának vezetője. A megyei múzeumi rendszer országos átszervezését követően – 2011-től – a megyei hatókörű zalaegerszegi városi múzeum, a Göcseji Múzeum igazgatója. Vízügyi múzeumi munkássága során számos nagy sikerű hazai és külföldi alkalmi kiállítás forgatókönyvének írója és megtervezője, legismertebb a Múzeum 2001. évi új állandó kiállításnak elkészítése, amelynek – és az ott folyó múzeumi munkának – köszönhetően az intézmény Magyarországon az Év Múzeuma 2001' fődíjat, majd egy év múlva európai díjat is nyert (EMF – Special Commendation). A hazai múzeumi közéletben számos testület (NKA-Múzeumi Kollégium), szervezet (MAMUTT, Pulszky Társaság, MVMSZ) vezetőségi tagja (titkára, elnöke). Munkásságát számos szakmai kitüntetéssel ismerték el, köztük a közlekedési és vízügyi kormányzat Vásárhelyi Pál-díjával (2001). Társaságunknak 1981-től tagja, 1990–2010 között a Vízügyi Történelmi Bizottság titkára. (Pro A. 2000)

KAJCSA ZSUZSA

(Budapest, III. 22.)

Okleveles mérnök (BME 1971). Mérnöki tevékenységét végig a Közép-Duna-völgyi Vízügyi Igazgató-

ságon folytatta 2013. évi nyugdíjazásáig, mint az Igazgatóság belvízvédelmi ügyintézője, főtanácsosa. Az általa irányított sikeres védekezések elősegítették a belvizes területek gazdasági fejlődését. Részt vett az EUPályázatok (mint pl. a Szúnyogi szivattyútelep rekonstrukciója, a Gyáli-patak rehabilitációja) előkészítésében és lebonyolításában. Munkásságát a KvVM 2003-ban Vásárhelyi Pál-díjjal ismerte el. Társaságunk vándorgyűléseinek gyakori előadója, számos tanulmány szerzője és társszerzője. (Pro A. 2011)

KAJTÁR ISTVÁN

(Gara, 1952. II. 25. - Budapest, 2015. III. 21.)

Okleveles gépész üzemmérnök (BDMF 1977) Pályakezdőként az olajiparban, a Gyár- és Gépszerelő Vállalat szegedi ki- rendeltségén dolgozott, mint műszaki előkészítő. 1984-től az INTRANSZMAS Magyar–Bolgár Társaságnál létesítményi főmér-

nökként az egykori NDK és Csehszlovákia területén kiemelt államközi beruházásokon tevékenykedett. 1992-ben szervezte meg a német HAURATON cég magyarországi Képviseleti Irodáját (HAURATON Magyarország Kft.), amelynek haláláig ügyvezető igazgatója volt. 2000-ben a cég az import német gyártású termékek forgalmazása mellett megkezdte saját fejlesztésű olajleválasztó berendezéseinek gyártását. A továbbiakban – a vízvezető rendszerek értékesítése mellett fontos – feladatának tekintette e berendezések gyártásának szervezését Magyarországon, az európai piac számára. Társaságunknak 1997-től volt tagja; a Vízépítési szakosztálynak vezetőségi tagja, utóbb elnöke. Fáradhatatlan tenni akarásával a Társaság életében új színpaltok, s e mellett új szponzorok jelentek meg. (Pro A. 2010)

KALICZKA LÁSZLÓ

(*Romhány, 1933. IV. 7. – Litér, 2001. IV. 23.*)

Okleveles földmérő-mérnök (SE 1957), okl. mg. vízgazdálkodási szakmérnök (BME 1973), egyetemi doktor (BME 1981). A székesfehérvári VIZIG-nél 1957-től tervező, 1958–1959 között a Veszprémi Földhivatalnál állt alkalmazásban, majd 1960-tól nyugdíjazásáig, 1994-ig a KDTVIZIG mérnöke. Szakasz mérnök-helyettes (1960-tól), földgép-csoportvezető (1964-től), a vízrendezési csoport vezetője (1966-tól), ezt követően 1968-tól 1994-ig a Veszprémi Szakasz mérnökség vezetője. Munkássága a vízépítés tervezési és kivitelezési feladataihoz kötődik (pl. Marcal, Kapos rendezése, dombvidéki kisvízfolyások rendezése, halastavak, vízmosáskötések építése, öntözőtelepek létesítése). Részt vett a nagyobb árvízvédekezéseken (pl. Duna 1965, Bodrog 1969, Tisza 1970), valamint helyreállítási munkákban. Az 1980-as tunyogmatolcsi Szamos-szakadás elzárását irányította. Nyugdíjaként, mint a HM Veszprémi Erdőgazdaság Rt. vízügyi szaktanácsadója számos kistározót, vízvisszatartó létesítményt tervezett és épített a Bakonyban. Éveken át a Bajai Vízgazdálkodási Főiskola meghívott előadója, tankönyvek írója volt. Több tanulmányt, cikket írt, előadásokat tartott. Tanulmányainak témája elsősorban a kisvízfolyások, víztározók, vízrendezés és természetvédelem témakörébe tartoznak. A Magyar Mérnöki Kamara egyik alapítója, továbbá a megyei elnökségnek és az Országos Minősítő Bizottságnak is a tagja volt. Halála után a MMK a Signum Aquae posztumusz díjat adományozta neki. Többek között birtokosa volt a Kiváló Újító arany fokozatú kitüntetésének is (1976). Társaságunk munkájában 1966 óta vett részt, a Veszprém megyei területi szervezetének (korábban Körzeti csoportjának) alapító tagja, 1975-től húsz éven át elnöke. A Mezőgazdasági Vízgazdálkodási szakosztály vezetőségének több cikluson át vezetőségi tagja, 1994-től haláláig a Hidrológiai Közlöny szerkesztő bizottságának tagja. (*Pro A. 1983, MTESZ.d. 1989, BÖ.é. 1994, Tt. 1997*)

KÁLMÁN ÉVA /1993-IG HORVÁTHNÉ

KÁLMÁN ÉVA/

(*Sopron, 1945. II. 20. – Sopron, 2016. X. 18.*)

Okleveles vízellátási-csatornázási üzem mérnök (BME-VFK 1976), okl. fővállalkozó (MKKE-KTI 1990). A középiskola elvégzése után, 1965-től közel 30 éven át dolgozott a Sopron és Környéke Víz- és Csatornamű Vállalatnál és annak leányvállalatánál, beruházási előadóként, csop.vez.-ként, mb. műszaki ov.-ként, valamint a leányvállalat igazgatóhelyetteseként. Felsőfokú ismereteit és végzettségeit az itt töltött idő alatt szerezte. 1994-től a Győr-Moson-Sopron Megyei Beruházási Kft.-nél volt létesítményfelelős, 2000-ben pedig megalapította saját mérnöki irodáját (HKÉ Mérnöki Iroda Bt.-t), amelynek ügyvezetője volt. Munkássága elsősorban Sopron és a térség településeinek víz- és csatornahálózati rekonstrukcióval, valamint az egyes középületek víziközmű tervezésével és kivitelezésének irányításával kapcsolatos. 1996 és 2006 között tevékenyen részt vett a Győr-Moson-Sopron Megyei Mérnöki Kamara szervezetének alakításában, ahol 1996–2006-ig elnökségi tag, elnökhelyettes, és fb. elnöki pozíciókat töltött be. Társaságunknak pedig – kisebb megszakítással – 1965 óta volt aktív tagja. (*Pro A. 2014*)

KÁLMÁN MIKLÓS

(*Léka /Ausztria/, 1924. I. 16. – Budapest, 2006. VII. 1.*)

Okleveles mérnök (BMGE 1948). Vízügyi munkásságát 1948-ban az ÖH-ban kezdte. 1951–1955 között a Vízépítő Vállalat területi előadója. 1955–1971 között az OVF, ill. OVH Vízhasznosítási osztályának csoportvezető főmérnöke. 1971–1979-ben a VIZITERV osztályvezetője, 1979–1983 között a VGI Keretterv Irodájának vezetője. 1983–1988 között a VIZITERV

algériai részlegének csoportvezetője. 1989-től a KOMIR Komplex Mérnöki Iroda tervezője, szaktanácsadója. Munkássága mindvégig az öntözéssel, vízrendezéssel, lecsapolásokkal, árvízvédelmi művek tervezésével és a vízi létesítmények környezeti hatásaival állt kapcsolatban. Jelentős szerepet vállalt az algériai, jemeni, mongóliai, egyiptomi tervezési munkák végrehajtásában. Széles tudású mérnök volt, aki a vízügyi főhatóságnál irányítói munkakörben dolgozva is igyekezett inkább a háttérben maradva terelni az ügyeket a jobb megoldások felé. Kiemelkedő szerepe volt a Vízgazdálkodási Keretterv készítésének összefogó irányításában, s az egyes fejezetek elkészítésében. Oktatói munkásságát a BME és a GATE meghívott előadójaként és gyakorlatvezetőjeként fejtette ki. Hazai és külföldi lapokban megjelenő szakirodalmi tevékenysége is (mintegy 30 publikáció) az öntözési és vízhasznosítási témákhoz kötődik. Részt vett az ICID MNB, valamint a Szennyvizek és Szennyvíziszapok Mezőgazdasági Hasznosításával Foglalkozó Kutatók Munkacsoportjának munkájában. A BPMK 1998-ban Örökös tag címmel tisztelte meg. Társaságunknak aktív tagja, rendezvényeinek előadója, kiadványainak társszerzője volt. (Tt. 1995)

KALMÁR ISTVÁN

(Mórichida, 1937. VIII. 30.)

Okleveles mérnök (1968). Szakmai munkásságát a győri VIZIG kötelékében végzete 1963-tól 1997. évi nyugdíjazásáig. Dolgozott a vízgazdálkodás, a vízrajz és a vízrendezés szakterületein csoportvezetői, osztályvezetői, műszaki főtanácsos beosztásokban.

Foglalkozott vízkészletgazdálkodással, árvizek előrejelzésével. Több tanulmányt készített, amelyekben a Fertő tó vízháztartásának, a Rábca-Hanság ár- és belvízvédelmével összehangolt vízszintszabályozásának a kérdéseivel foglalkozott, az ezzel kapcsolatos tanulmányának eredményeire alapozva épült meg a Rába torkolati árvízkapuja. Új módszereket dolgozott ki a dombvidéki vízfolyások árvíz-hidrologiai viszonyainak elemzésére, jel-

lemző vízhozamainak meghatározására. Az Osztrák–Magyar Vízügyi Bizottság hidrologiai szakértője volt. Szakirodalmi munkássága (7 publikáció) elsősorban a Fertő-tó vízháztartási és vízszintszabályozási kérdéseire kapcsolódik. (E témában írt tanulmánya a MHT Bogdánfy Ödön pályázatán 2. helyezést ért el.) Társaságunknak 1963 óta tagja, a Győri területi szervezet munkájának állandó és aktív résztvevője volt. (Pro A. 2000)

KAPOSVÁRI KÁZMÉR

(Szolnok, 1943. VII. 9. – Szolnok, 2004. I. 26.)

Okleveles mg. gépészmérnök (GATE 1964), egyetemi doktor. 1964 óta a Szolnok Megyei Víz- és Csatornaművek Vállalatnál dolgozott, 1981-től a Vállalat igazgatója, majd a privatizáció után, 1996-tól az általa megalapított Víz- és Csatornaművek Koncesz-

ziós Rt. első számú vezetője volt. Szakmai irányításával épült ki Jász-Nagykun-Szolnok megye számos településének vízellátása és kezdődött meg a csatornahálózatok kiépítése. A haláláig tartó időszak alatt vezetésével az Rt. továbbfejlesztette a szolnoki felszíni vízművet és megépítette a városi szennyvíztisztító telepet, működtette, fejlesztette a szolnoki Damjanich és a tiszaligeti strandfürdőket. Munkásságát számos szakmai kitüntetéssel ismerték el, Szolnok a város 1998-ban az „Ezüst Pelikán Díjat” adományozta részére, a sportélet támogatásáért pedig 2000-ben megkapta a „Kővári Tamás-díjat”. A gazdasági életben betöltött szerepének elismeréseként 2003-ban a VOSZ által odaítélt „Az Év Vállalkozója” kitüntetést vehette át. Társaságunk hidrologiai rendezvényeinek rendszeres előadója volt. (Pro A. 1998)

KARÁCSONYI SÁNDOR

(Gyula, 1927. II. 6.)

Okleveles vízépítő mérnök (BME 1950), okl. bányamérnök (NME 1960), egyetemi doktor (BME

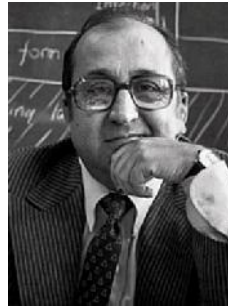
1963), a műsz. tud. doktora (MTA 1996), c. egyetemi tanár (2010). Munkásságát a Földalatti Vasútépítő Vállalatnál 1950-ben kezdi, majd megalakulásától 1953-tól a Földmérő és Talajvizsgáló Vállalat osztály-, majd irodavezető-szakági

főmérnöke nyugdíjba vonulásáig (1990). 1970-től az ÉVM Földtani Szolgálatának vezetője. 1978-tól az ÉVM megbízott főgeológusa az építő- és építőanyagipar ásványvagyongazdálkodásának irányítója. Főbb munkaterületei: építés- és vízföldtan, vízszerezés, építéshidrológia, ásványi nyersanyagok kutatása, hévízfeltárás s hasznosítás, vizek gázmentesítése stb. Birtokosa a Kiváló Újító arany (1963), valamint a Kiváló Feltaláló arany (1977) fokozatainak. Szakirodalmi munkásságát több mint 200 szakdolgozat, egyetemi jegyzet stb. jelzi, melyek közül több külföldön jelent meg. Igen aktív oktatási tevékenységet végzett a budapesti ELTE-n, a Műszaki Egyetemen, és a bajai Vízgazdálkodási Főiskolán. Mindezekért Felsőfokú Képzésért emlékéremmel, egyetemi tanári címmel és a BME Egyetemi Habilitációs Bizottsági, valamint a Doktori Tanácsi tagságával tisztelték meg. Tudományos munkásságát számos kitüntetés mellett 1984-ben Eötvös Loránd-díjjal, 1988-ban a Munka Érdemrend Arany fokozatával ismerték el. Több országos állami és MTA bizottság, tanács tagja, tudományos szervezett és egyesület tisztségviselője. A Társaság több szakosztályában, bizottságában végzett aktív munkát, 1971-től részt vett a HK szerkesztő bizottságának munkájában. (*Pro A. 1977, SchF.é. 1983, VS.n.d. 1986, Tt. 1998*)

KARÁDI GÁBOR

(Budapest, 1924. IX. 12. – Budapest, 2018. XII. 19.)

Okleveles mérnök (BME 1950), a műsz. tud. kandidátusa (MTA 1954), a műsz. tud. doktora (MTA 1964), tszv. egyetemi tanár (UWM 1975),

az MTA külső tagja (2001). A budapesti Bolyai János Honvéd Műszaki Akadémián tanult, itt avatták vasútépítő hadnaggyá 1944-ben. 1945-ben szovjet hadifogságba került, s csak 1947-ben tért vissza. Vízügyi munkásságát a Mű-

egyetem II. sz. vízépítési tanszékén Szilágyi Gyula, majd Mosonyi Emil tanársegédjeként kezdte, s csakhamar, mint kutató szerezte meg tudományos fokozatát. 1954-től 1957-ig az akkor alakult Vízügyi Tervező Irodában (VIZITERV) dolgozott, mint a vízgazdálkodási osztály főtervezője, 1957–1963 között a Csatorna- és Vízvezetéképítő Vállalat alkalmazásában állt főtechnológusi beosztásban. 1963-tól 1966-ig a szudáni Karthúmi Egyetem építőmérnöki és építészeti karán, ezt követően amerikai egyetemeken oktatott. 1966–1967-ben az illinois-i Northwestern Egyetem tanára, 1967–1968-ban a milwaukee-i Wisconsini Egyetem mechanikai tanszékének tanársegédje, 1968-tól egyetemi tanára, 1975–1993 között tanszékvezetője. 1998-as nyugdíjazása óta az egyetem professor emeritus-a. Ezt követően egy tervező vállalat tanácsadó és igazgatósági tagja. Az USA-ban, a hidromechanika, a vízkészlet-gazdálkodás, továbbá a vízügyi környezeti hatásvizsgálat igen széles körében, nemzetközileg elismert szaktekintélyként fejtette ki munkásságát. A vízerőművek tervezési szabályzatának kidolgozásában való kiemelkedő közreműködéséért elnyerte a Ricky-díjat (1990), a környezetvédelmi tevékenység elismerésére alapított Philip R. Hoffman kitüntetésben kétszer részesült (1989, 1993). Az 1989–1993 időszakban az USA kormánya Energiaügyi Osztályának tanácsadója Számos USA és nemzetközi egyesületben fontos tisztségei töltött be, 1971 és 1995 között az IWRA alapító főtítkáráként tevékenykedett. Széleskörű tudományos tevékenységét mintegy 100, különböző nyelveken megjelent publikációja is jelzi. 1989-ben a BME díszdoktorává avatták. 1950-ben lépett Társaságunk tagjainak sorába. (*KTt. 1995*)

KARÁDY LÁSZLÓ

(Pécs, 1949. III. 15. – Miskolc, 2016. X. 22.)

Okleveles földmérő üzem-mérnök (EFE FFFK 1972), mélyépítő üzem-mérnök (YMÉMF 1986). A MÉLYÉPTELV Geodéziai osztályán kezdte szakmai pályafutását, ahol tervezőként ivóvíz- és más közmű-hálózatok földmérési feladatait látta el, majd 1974-

től a Vállalat miskolci kirendeltségének vezetőjeként a város ivóvíz-hálózatának felmérését irányította. 1978–1995 között a Miskolci Vízművek, Fürdők és Csatornázási Vállalat felmérési és nyilvántartási csoportvezetője, majd a Vízhálózati Üzem-vezetőség ovh.-e. A közmű cég gazdasági átalakulását követően a MIVÍZ Rt. vízhálózati osztály-vezetője, utóbb, 2005-től a MIVÍZ Kft. műszaki igh.-e, szolgáltatási főmérnöke (2008), ill. 2009-től főmérnöke 2011. évi nyugdíjazásáig. A több mint három évtizedes vízműves szolgálata alatt neve egybeforrt Miskolc város ivóvízellátásával, melynek üzemeltetése a mai napig az irányításával felépített rendszerszemlélet alapján történik. Munkatársaival együttesen három szabadalom fűződik a nevéhez. Tevékenysége idején készült el az ország első jóváhagyott Vízbiztonsági terve a Miskolc-Tapolcai Vízműre. Társaságunk Borsodi területi szervezetének 2006-tól volt aktív tagja, 2011-től haláláig a helyi Vízközmű szakosztály elnöke volt. (Pro A. 2015)

KARÁSZI GÁSPÁR

(Szolnok, 1950. III. 26.)

Okleveles építőmérnök (BME 1973), okl. vízellátás-csatornázás-egészségügyi szakmérnök (BME 1980), építőipari-igazságügyi-szakmérnök (BME 1992). 1973–1982 között a VIZITERV tervezője, irányító tervezője, ahol vízművek és szennyvíztisztító telepek, víz- és

csatorna-hálózatok, távvezetékek tervezését és a tervezési munka irányítását látta el. 1982-től a DRV Rákhegyi Üzemigazgatóságán fejlesztési csoportvezető, majd műszaki vezetőként a fenntartási építőipari tevékenységet is irányította. 1985-től a Fejér megyei Víz- és Csatornamű Vállalatnál osztályvezető, szolgáltatási főmérnök, 1991 óta a jogutód cég a FEJÉRVÍZ Zrt. műszaki vezérigazgató-helyettese. E beosztásában 70 település és Székesfehérvár vízellátásának, szennyvíz-elvezetésének és tisztításának üzemeltetése a fő feladata. 1992 óta tagja, 2008–2014 között elnöke a MaVíz Műszaki Bizottságának. Társaságunknak 1969 óta tagja. Kezdetben a Közép-dunántúli területi szervezet vezetőségi tagja, majd a Társaság elnökségének tagja, folyamatosan tagja a Vízellátási szakosztály vezetőségének. 1996-tól két ciklusban a MHT alelnöke. A vízellátás-csatornázás műszaki, gazdasági, szakpolitikai kérdéseiről szóló dolgozataival, előadásaisal rendszeresen részt vesz az előadósüléseken, vándorgyüléseken. (Pro A. 1998, BÖ.é. 2005, KJ.é. 2011, Tt. 2018)

KARÁSZI KÁLMÁN

(Nyíradony, 1921. VIII. 30. – Székesfehérvár, 2001. VI. 15.)

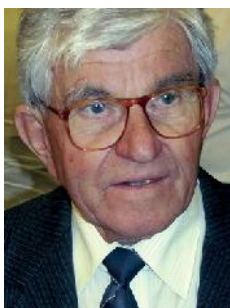
Okleveles mérnök (BMGE 1946). Munkásságát társulatoknál kezdte 1946-ban, majd 1949-től a Szolnoki Vízgazdálkodási Körzet alkalmazásában lépett állami szolgálatba, ahol szakmérnök volt, 1951-ben Szolnoki Kultúrmérnöki és Belvízrendező Hi-

vatalnál dolgozott belvízvédelmi csoportvezetőként. 1954-től már az akkor alakuló Szolnoki Vízügyi Igazgatóság (utóbb a Közép-Tiszavidéki Vízügyi Igazgatóság) műszaki osztályvezetője, majd igazgatóhelyettes főmérnöke. 1961-től 1983-ig – nyugdíjba menetelég – a székesfehérvári VÍZIG (KDT-VÍZIG) igazgatója. Működésének első éveiben épültek meg az Igazgatóság és az igazgatósági szakmérnökségek új székházai, irányításával létesült a Balatoni Vízügyi Kirendeltség. A Balatoni Vízgazdálkodás Fejlesztési Program és a Velencei-

tavi Fejlesztési Program kidolgozásának és végrehajtásának vezető egyénisége lett. Fő munkaterületei: víz-, belvízrendezés, öntözés, ár- és belvízvédelem. Vezetése alatt történt a Sió-árvízkapu munkálatai, regionális vízellátó és szennyvízelvezető-rendszerek megvalósítása. Nagy figyelmet fordított a fiatal szakemberek nevelésére és munkába állítására. Gyakorlati árvízvédelmi tapasztalatait az 1965. évi dunai, valamint az 1970. évi tiszai árvíz idején vették igénybe a vízügyi szolgálat vezetői. Nyugalomba vonulását követően a Vízépítőipari Tröszt Felügyelő Bizottságának elnöke lett, tagja volt az Országos Vízgazdálkodási Keretterv szerkesztő bizottságának. Több publikált árvízi cikke mellett, számos könyvben általa írt fejezetek, könyvszerkesztések, lektorálások jelzik szakirodalmi tevékenységét. Mint szerkesztő bizottsági tag éveken át részt vett a HK szerkesztésében. Munkásságát számos kitüntetéssel ismerték el. Kétszer is megkapta a Munka Érdemrend Arany fokozatát (1965, 1970), 1981-ben Eötvös Loránd-díjat, 1996-ban pedig a Magyar Köztársaság Arany érdemkeresztje kitüntetését kapott. 1965–1990 között Társaságunk Közép-dunántúli területi szervezetének alapító elnöke volt, majd 1990–1993 között a Társaság alelnöke. (VP.d. 1974, MTESZ.d. 1976, Tt. 1993)

KARDOS IMRE

(Körösladány, 1931. I. 9. – Szeged, 2014. I. 20.)

Okleveles mérnök (ÉKME 1957), okl. gazdasági mérnök (BME 1972). Működését teljes szolgálati ideje alatt (1957–1991) a szegedi VIZIG-en végezte szakmérnök-helyettesi, szakmérnöki (1959), vízkár-elhárítási osztályvezetői (1965), majd 1971-től igazgatóhelyettes főmérnöki munkakörben. Mérnöki és szakirodalmi tevékenysége az árvíz- és belvízvédekezés végrehajtási és fejlesztési kérdéseivel kapcsolódik, fontos szerepet vitt a társulatok fejlesztésében. Részes volt az 1966–67-es, valamint az 1970–71-es nagy belvizek elleni védekezéseknek. Kiemelésre érdemes megbízást kapott

1970-ben, a Tisza-völgyi nagy árvíz idején, amikor az Igazgatóság védelemvezető helyettesi teendőit látta el. Egyik irányítója volt a makói nagy buzgár elleni védekezésnek, s a 35 ezres Makó város kiürítésének. Más szakemberekkel együtt – részt vett a II. Vízgazdálkodási Keretterv területi helyzetfelmérésében és programjának kidolgozásában. Szakmai tapasztalatait hasznosította a Magyar–Jugoszláv, valamint a Magyar–Román Vízgazdálkodási Bizottságokban. Meghatározó része volt a Marostorki gátórházban kialakított Vízügyi Történeti Gyűjtemény létrehozásában, működtetésének megszervezésében. Több írása jelent meg az 1970. évi Alsó-Tisza-vidéki árvízvédekezésről, Szeged árvízvédelméről, az 1970-es évtized partfalépítéséről, a Maty-éri többcélú belvíztározóról és evezőspályáról. Társaságunknak 1957 óta volt tagja, az MHT Szegedi területi szervezetének elnökségi munkájában 1978-tól vett részt. 2007-ben a Magyar Mérnöki Kamara tiszteleti tagjává választotta. (Pro A. 1992, Tt. 1996)

KARDOS MÁRIA

(Budapest, 1945. V. 2.)

Okleveles mérnök (BME 1970), egyetemi doktor (BME 1979). Mérnöki munkásságát 1970–1976 között a VITUKI kutatójaként kezdte, 1976–1989 között a Vízgazdálkodási Intézet osztályvezetője, 1989–2004 között a Környezetgazdálkodási Intézetben osztályvezető, vezető szakértő, irodavezető helyettes, és 2004–2006 között az OKTVF-ben vezető főtanácsos volt. 2006-ban vonult nyugdíjba, de emellett még mintegy két évig teljes állásban dolgozott. Fő munkaterülete a hidrológia és vízkészlet-gazdálkodás. Ezekben belül foglalkozott a hidrológiai folyamatok matematikai modellezésével, a vízmérleg- és a vízminőségi mérleg készítésének elméleti kérdéseivel. Részt vett a Vízkészlet-gazdálkodási Szabályzat, a Duna-medence vízmérlege, a vízügyi kataszter stb. munkálataiban, az EU jogharmonizáció megalapozó munkáiban, a környezeti állapotértékelés módszerének, a

környezetgazdálkodási keretterv koncepciójának kidolgozásában, az országos és helyi környezeti állapotértékelés módszertanának kialakításában, kidolgozásában. Mintegy 20 publikációja mellett részt vett a vízgazdálkodási a keretterv és a vízkészlet-gazdálkodási évkönyvek szerkesztésében. Társaságunknak 1972-től tagja, 1977–1997 között 20 évig a Vízgazdálkodási szakosztály titkára volt. A titkári feladatok mellett részt vett a Kitüntetések Bizottságának munkájában, mint a szakosztály részéről delegált tag, és 1993–1996 között ellátta az MHT főtitkár-helyettesi feladatait is. (Pro A. 1982)

KARDOSNÉ HÓDOSI ANDREA

(Kömlő, 1964. II. 14.)

Okleveles vízellátás-csatornázás üzemmérnök (PMMF-VGI 1985), műszaki tanár (PMMF 1988), építőmérnök (PTE PMMK 2007). Szakmai pályafutását tervező mérnökként 1985-ben a Pécsi Vízmű Vállalatnál kezdte. 1995–1999 között a pécsi Szent Mór Katolikus Is-

kolaközpont tanára, majd a Pécsi Vízmű Zrt. közmű részlegének vezetője, 2002-től műszaki osztályvezető. 2009-től az újra városi tulajdonba vett TETTYE Forrásház Zrt. ov.-je, 2010-től műszaki igazgatónője. Szakmai tevékenysége rövid oktatói kitérővel a városi vízmű üzemeltetéshez kötődik. Tagja a Baranya Megyei Mérnöki Kamarának és 2014-től a MaVíz Műszaki Bizottságának. Társaságunk Baranya megyei területi szervezetének 1986–1992 között, majd 2007-től tagja. Személye által állandósult a megyei szervezetben a vízellátás és csatornázás szakág színvonalas képviselője előadói szerepével és a Társaság támogatásával, nem utolsósorban a vízmű jogi tagságának biztosításával. (Pro A. 2017)

KARKUS PÁL

(Tótkomló, 1923. XI. 23. – Budapest, 2004. IX. 18.)

Okleveles mérnök (BME 1949). Az egyetem elvégzése után I. sz. Vízépítési tanszék tanársegédje-

ként részt vett a Tiszalöki vízlépcső modellkísérleteiben. 1951-től Mosonyi Emil irányítása alatt a Víz-erőmű Tervező Iroda, ill. a VIZITERV tervezője, irányító tervezője, ahol a hazai víz-erőművek tervezésének résztvevője. 1958-tól az OVF főmérnöke, csoportvezetője, osztályvezetője, főosztályvezető-helyettese. Nevéhez fűződik a VIZIG-ek tervezési osztályainak megszervezése, felügyeletük ellátása, az ország vízügyi tervezésének irányítása. 1967-től a VIKÖZ, ill. VGI irodavezetője, igazgatóhelyettes főmérnöke nyugdíjba meneteléig, 1984-ig. Mint irodavezető irányította a hazai vízkészletek számbavételét, a vízmérlegek összeállítását, a II. vízgazdálkodási keretterv készítésének koordinálását és összeállítását. Ezt követően ny. főmunkatársként 1989-ig a VGI, ill. KGI szakmai feladatai megoldásában vett részt, majd az ÖKO Rt. szerződéses műszaki szakértőjeként dolgozott 2004-ig. Társaságunk Vitális Sándor nívódíj pályázat bíráló bizottságának több éven át tagja volt. (Tt. 1994)

KÁROLYI CSABA

(Budapest, 1939. II. 8.)

Okleveles mérnök (ÉKME 1964), okl. szakmérnök (BME 1971), egyetemi doktor (BME 1975), euro-mérnök (1999). Szakmai pályafutását 1964-ben a Budapesti Betonelemgyárban kezdte, egy év múltán a budapesti VIZIG Tervezési osztályán folytatta, ahol öntözőművek, vízrendezések és tározók tervezésével foglalkozott, majd a vízgazdálkodási szakág ov.-je lett. Itteni munkájával kiérdemelte a Kiváló Újító címet (1975). 1977–1980-ban az OLAJTERV főov.-je. Ezt követően 1986-ig ismét a VIZIG-nél dolgozott műszaki igazgatóhelyettesként. 1987–1990 között a VIZITERV osztályvezetője, 1991-től az INERCIA Mérnök Kft. tagja, majd 1992-ben a KHVM-be került, mint a Dunai Rehabi-

litációs Iroda vezetője, 1993-ban főosztályvezetőként a minisztérium Vízügyi Irodájának munkáját irányította. Itteni beosztását megtartva 2002-ben a KvVM állományából ment nyugdíjba. Több, mint tíz évig a Magyar–Szlovák Határvízi Bizottság meghatalmazott helyetteseként tevékenykedett. Pályafutása alatt csaknem valamennyi árvízi védekezésben részt vett helyszíni irányítóként, vagy a központi törzs tagjaként. Nyugdíjazása után igazságügyi szakértőként dolgozik, s FIDIC-mérnök-ként kivitelezési munkák ellenőre. Főbb munkaterületei: vízgazdálkodás, vízgazdálkodási rendszerek, vízminőségi kárelhárítás, folyószabályozás, vízrendezés. 15 cikke, tanulmánya jelent meg a szaksajtóban. Társaságunknak 1964-től aktív tagja, a Pest Megyei területi szervezetnek 1987-től két cikluson át elnöke volt. A Sajó Elemér pályázat Bíráló Bizottságának a kezdetektől (1981) elnöke, 2003–2007 között az MHT elnökségi póttagja volt. (Pro A. 1989, BÖ.é. 2009)

KÁROLYI ZOLTÁN

(Pécs, 1905. V. 7. – Budapest, 1966. II. 10.)

Okleveles mérnök (KJM 1927), a műszaki tud. kandidátusa (MTA 1952), egyetemi doktor (ÉKME 1960). Pályafutását 1927-ben a karlsruhe-i műegyetemen kezdte Theodor Rehbock professzor mellett, majd Magyarországra visszatérve 1928-tól a Kapos-szabályozó Társulatnál kotróvállalati mérnök.

1933-tól 1936-ig a Feketevíz-szabályozó Társulatnál műszaki ártérfejlesztéssel foglalkozott. Ezt követően a Sátoraljaújhelyi, majd 1939-től a Győri Folyammérnöki Hivatalhoz került, amelynek utóbb vezetője lett. A világháború végén a folyam-mérnöki hivatal hajóállományával Nyugatra menekült, majd 1947-ben a Kachlet-duzzasztó célszerű működtetésével két uszályt sikerült megmentenie. Hazajövele után a Győri Vízgazdálkodási Körzet, majd a Győri Vízügyi Igazgatóság munkatársaként a folyóágy alakulását befolyásoló alapjelenségek között keresett kapcsolatokat, így figyelme a hordalék mozgásának tanulmányozá-

sára irányult. A görgetett hordalék mennyiségének méréséhez hordalékfogó berendezést szerkesztett. Hazai és nemzetközi szakirodalmi munkássága alapján 1954-ben a VITUKI főmunkatárs-ként saját állományába vette, ahol ezt követően nyugdíjazásáig értékes tanulmányok sorával gazdagította a medermorfológia irodalmát. Főbb munkaterülete a folyószabályozás (elsősorban a Duna), folyami hordalékszállítás, a Hanság és a Fertő vízügyi kérdései, a Tisza mederváltozásai, mértékadó árvízszintek meghatározása stb. Szakirodalmi munkásságát több mint 50 publikáció jelzi, több külföldön is megjelent. Társaságunknak 1947-től volt tagja. (BÖ.é. 1964)

KÁRPÁTI ZOLTÁN

(Budapest, 1948. IV. 1.)

Okleveles vegyész, okl. környezetvédelmi szakmérnök (1979), egyetemi doktor (1983). 1973-tól az Országos Közegészségügyi Intézet (utóbb Fodor József Országos Közegészségügyi Központ Országos Környezetegészségügyi Intézete) munkatársa. Működésének főbb szakterületei: országos arzén-, szelén- és bór felmérés; Dél-Alföldi Vízminőség-javító Kormányprogram közegészségügyi koordinálása; szerves nyomanalítika; felszínalatti (pl. termál) vizek szerves és szervesetlen nyomkomponensei. E területekről részben társszerzőkkel mintegy 15 cikke, tanulmánya jelent meg. (VS.n.d. 1982)

KASSAI /KOZUP/ FERENC

(Dorog, 1919. XII. 2. – Budapest, 1995. V. 11.)

Okleveles bányamérnök (JNMGE BK 1944), egyetemi doktor (BMGK BK 1948), a műszaki tud. kandidátusa (MTA 1958), c. egyetemi tanár. 1943–1948 között a Bányaművelési tanszéken egyetemi adjunktus, 1948-tól a Dorogi Szénbányák Hidrológiai Osztályának ov. főmérnöke, 1950-től a Bányászati Kutatási és Mélyfúró Vállalat (utóbb Mélyfúró Ipari Tröszt), ill. a NIM Földtani Igazgatóságának igazgatóhelyettes főmérnöke, 1953-tól műszaki vezérigazgatója, 1955-től a Szénbányászati Minisztérium, ill. a Bánya- és Energiaügyi Minisztérium miniszterhelyettese. Ezt követően 1957-től az Országos Földtani Főigazgatóság főigazgató-he-

lyettes főmérnöke, majd 1965–1970 között az Országos Földtani Kutató és Fúró Vállalat, 1982-ig a Bányászati Aknamélyítő Vállalat műszaki igazgatója, 1986-ig a Vízkutató és Fúró Vállalat műszaki tanácsadója. Munkásságát számos szakmai kitüntetéssel ismerték el, többek között birtokosa volt a Selmeci Bányászati Akadémia arany emlékérmének (1976), az MFT Sóltz Vilmos-emlékérmének (1994). A BME Mérnöktovábbképző Intézetének (1951-től) és az ÉKME szakmérnöki tagozatának előadója volt (1960-tól). A Dorogi Dolgozók Középskolájában a bányaművelés tanára. Főbb munkaterületei: mélyfúrás-technika, mélységi- és karsztvizek hidrológiája. Több újítása és találmánya segítette a magyar fúróipar fejlődését. Több mint félszáz publikációja jelent meg. Számos előadást tartott szakegyesületekben, a miskolci NME-en a „Vízbányászat” című tárgyat adta elő. (ZsV.e. 1960)

KATÓ SÁNDOR

(Nyíregyháza, 1971. VIII. 16.)

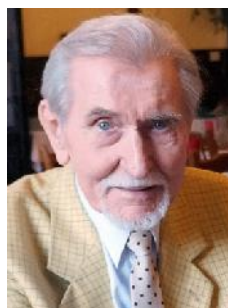
Okleveles vízi- és környezeti szaküzemmmérnök (PMMF VGI 1994), közgazdasági szakokleveles mérnök (PSZF 1997), árvíz- és belvízvédelmi szakmérnök (EJF VVI 2010). Az MHT „Lászlóffy Woldemár” diplomatervező pályázatán 1994-ben II. helyezést ért el. Pályafutását 1990-ben Tiszavasvári Önkormányzatának műszaki ügyintézőjeként kezdte. 1994–1995 között a PARCELLA Bt. földmérője, 1997–1998 között a tiszavasvári TIVA-SZOLG Kft. mérnök ügyintézője. Munkakörében a városi vízmű, szennyvíztisztító telep műszaki ügyeivel foglalkozott. Ezt követően a FETI-VIZIG műszaki ügyintézője, 2001–2010 között az Igazgatóság víziközmű ov.-je, 2010-től műszaki igazgatóhelyettese. Fő tevékenységi köre: 2004-ig a vízjogi engedélyezési eljárásban való közreműködés, a hatósági ellenőrzési tevékenység, a VA és a VICE pályázati rendszerének területi bonyolítása, működtetése. Védelemvezető-helyettesként a Felső-Tisza mentén irányítja az ár- és belvízvédelmi, az aszálykezelési, valamint a vízminőségi-kárelhárítási védekezési tevékenység

megszervezését, végrehajtását. Szakmai teljesítményét számos kitüntetéssel ismerték el, többek között birtokosa a BM által odaítélt Magyar Ezüst Érdemkeresztnek (2017). Tagja a Felső-Tisza-vidéki Területi Vízgazdálkodási Tanácsnak, a megyei Mérnöki Kamarának. Társaságunknak 1998 óta tagja. Az MHT Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei területi szervezetének munkájában – mint vezető-ségi tag – előadásokkal, szakmai rendezvények szervezésével vesz részt. (Pro A. 2014)

megszervezését, végrehajtását. Szakmai teljesítményét számos kitüntetéssel ismerték el, többek között birtokosa a BM által odaítélt Magyar Ezüst Érdemkeresztnek (2017). Tagja a Felső-Tisza-vidéki Területi Vízgazdálkodási Tanácsnak, a megyei Mérnöki Kamarának. Társaságunknak 1998 óta tagja. Az MHT Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei területi szervezetének munkájában – mint vezető-ségi tag – előadásokkal, szakmai rendezvények szervezésével vesz részt. (Pro A. 2014)

KELEMEN LÁSZLÓ

(Cserháthaláp, 1927. V. 11.)

Okleveles mérnök (BME 1951), egyetemi doktor (BME 1972), c. egyetemi docens (BME 1984). 1950-ben Sajó Vízépítő Vállalat mérnök gyakornoka, majd 1951-től az OT ipari vízgazdálkodási előadója. 1954-ben rövid ideig az OVF főmérnöke, majd a VIZITERV

vízgazdálkodási osztályának irányító tervezője. 1956–1963 között a KGMTI irányító tervezője, e munkakörében kiemelt feladata volt az Ózdi Kohászati Üzemek teljes rekonstrukciójának vízgazdálkodási főtervezése. Ezt követően 1964–1979 között az OVH Vízellátási és Csatornázási főosztályán csoportvezetőként, majd ov.-ként az ipari vízgazdálkodás országos irányításáért volt felelős (törvények, rendeletek szakmai kidolgozása, a vízügyi területi hatóságok munkájának irányítása, és az ipari üzemek vízgazdálkodási tevékenységét szabályozása). Nyugdíjba vonulásáig, 1990-ig a VITUKI Ipari vízgazdálkodási osztályának munkáját vezette. Fő munkaterülete az ipari üzemek vízgazdálkodásának tervezése, hatékony víztechnológiai eljárás és üzemvitel kidolgozása, gyakorlati beszabályozása. 1968–1979 között ellátta a paksi atomerőmű építésének, üzemvitelének vízügyi felügyeletét. A BME-en az Ipari vízgazdálkodás című tantárgy megszervezője, meghívott előadója volt. Részt vett az MTA Vízellátási és csatornázási albizottságának munkájában. Számos hazai és nemzetközi konferencia előadója, több mint 100 publikáció, tankönyv, egyetemi jegyzet és egyéb kiadvány

szerzője, társszerzője. Több hazai szaktudományos egyesület tagja, vezetőségi tagja volt. Szakmai munkásságát számos kitüntetéssel ismerték el, a BPMK az Örökös Mérnöki Kamarai Tag címmel tüntette ki 2007-ben. Társaságunknak 1958 óta tagja. Az MHT Ipari Vízgazdálkodási szakosztály egyik alapítója, és 1992–2015 között az Ipari Környezet- és Vízgazdálkodási szakosztály tb. elnöke. *(Pro A. 1989, Tt. 2011)*

KÉRINÉ BORSODI ANDREA

(Győr, 1962. VIII. 12.)

Okleveles biológia-földrajz szakos tanár (ELTE TTK 1986), PhD. (ELTE 1997), habil. (ELTE 2013). Pályafutását az ELTE Mikrobiológiai tanszékén kezdte 1986-ban, majd 1989-től egyetemi tanársegéd, 1993-tól adjunktus. 2006-tól egyetemi docens az egyetem Biológiai

Intézetének Mikrobiológiai tanszékén. 2017-től az MTA ÖK Dunakutató Intézetének féléllású tud. főmunkatársa. Eddigi munkássága az oktatáshoz és a tudományos kutatáshoz kötődik. Főbb kutatási témái: a természetes vizekben élő, köztzfelszínekhez és növényekhez asszociált (biofilm) baktériumközösségek, filogenetikai és metabolikus diverzitásának kutatása, baktériumok polifázikus taxonómiai jellemzése. Az oktatott tárgyak: általános mikrobiológia, bakteriológiai diagnosztikai gyakorlatok, valamint a természetes és ipari vizek mikrobiológiája. Cikkeit (gyakorta társszerzői minőségben) is ezekben a témákban írta meg a szaksajtóban, kétszeres szakirodalmi nivódíjas. Tagja a Magyar Mikrobiológiai Társaságnak, valamint 1998-tól az MTA Biológiai Tudományok Osztálya köztestületének tagja. Társaságunk Limnológiai szakosztályának 1997-től tagja. *(VS.n.d. 2011, 2016, Pro A. 2012)*

KERTAI /KINCZEL/ EDE

(Budapest, 1917. III. 23. – Budapest, 2003. III. 12.)

Okleveles mérnök (JNMGE 1941), a műszaki tud. kandidátusa (ÉKME 1960), c. egyetemi tanár

(ÉKME 1967). 1941–1944 között a Kolozsvári Tudomány Egyetem jogi fakultásának is hallgatója volt. Pályafutását a Fővárosi Vízműveknél kezdte 1938-ban, ezt követte az Országos Öntözésügyi Hivatal, ahol beosztott mérnökként 1941-ig dolgozott. In-

nen rövid időre a Vízirajzi Intézethez került, ahol a Vízerőtanulmányi csoport főmérnöke volt, majd a m. kir. Országos Vízierőügyi Hivatal következett, ahol 1942–1944 között csoportvezető főmérnök volt. 1945–1947 között újra a Vízirajzi Intézetnél dolgozott. 1948-tól 1950-ig az OVGH csoportvezető főmérnöke, ezt követően két évig a MÉLYÉPTERV-nél ovh. A tervezéstől nem elszakadva 1952–1958 között a Vízerőmű Tervező Iroda (utóbb VIZITERV) osztályvezetője. Ezt követően az OVF (utóbb OVH) főov.-je. A főhatóság Műszaki Tervezési és Tudományos Kutatási főosztályának, ill. Vízgazdálkodási Főosztályának vezetőjeként irányító szerepe volt a magyar vízkészlet-gazdálkodás megszervezésében, s az Országos Vízgazdálkodási Kereterv elkészítésében. Feladatkörébe tartozott a műszaki tervezés, a műszaki fejlesztés, a tudományos kutatás, a szakoktatás irányítása. 1974–1977 között, nyugdíjazásáig a VIZITERV vezérigazgatója volt. Tervezőként főbb munkaterületei: nagyobb vízépítési műtárgyak, valamint a vízerő-hasznosítás létesítményeinek tervezése volt. Munkásságát számos szakmai kitüntetéssel ismerték el, kétszer is kitüntették a MÉ Arany fokozatával (1964, 1974). Több mint 100 tanulmányt, cikket, könyvet, jegyzetet publikált. Igen sok előadást tartott hazánkban, számosat külföldön. Négy évtizeden át folyamatosan részt vett a BME oktatói munkájában, ahol több tárgy előadója, fejlesztője volt. Számos külföldi és hazai tudományos egyesület, állami (MTA) és társadalmi szakbizottság tagja, vezetője. Társaságunk rendezvényeinek rendszeres előadója volt. *(Tt. 1980)*

KERTAI ISTVÁN

(Budapest, 1945. VII.)

Okleveles építőmérnök (BME 1969), műszaki doktor (BME 1982). Pályafutását a KDVVIZIG tervezőjeként kezdte, majd az Igazgatóság csop.vez. mér-

nöke. 1977–1990 között a VIZITERV irányító tervezője, létesítményi főmérnöke. Ez idő alatt 5 éven át Algériában völgyzárógát, tározók és árvízvédelmi műtárgyak tervezését irányította. Ezt követően 1994-ig a Hidro-Ökoszféra Kft. irányító tervezője. 1994–1997 között a

VIZITERV Mérnökszolgálati Kft. szakági főmérnöke, műszaki igazgatója. 1998-tól VIZITERV Consult Kft. műszaki igazgatója, cégvezetője, nyugdíjazását követően a Kft. szaktanácsadója. A Vásárhelyi Terv Továbbfejlesztése (VTT) előmunkálatai keretében létesítményi főmérnökként irányította a műszaki koncepció kidolgozását, az üzemelési feladatok vizsgálatát, a tervezési irányelvek kidolgozását, az árapasztás lehetőségeinek és feltételeinek kialakítását, valamint a természet közeli állapot rehabilitációjának vizsgálatát a Tisza völgyében, továbbá a megvalósíthatósági program 2004–2007 közötti kidolgozását, a Cigándi, Tiszaroffi, Szamos-Kraszna közti, Hanyi-Tiszasülyi, Nagykunsági, Nagykőrüi tározók engedélyes és kiviteli tender terveinek elkészítését. Tervezőmérnöki munkássága során számos külföldi (Nigéria, Kambodzsa, Tunézia) munkában vett részt. Munkásságának főbb területei: völgyzárógátak, dombvidéki tározók tervezése, vízyűjtő rendszertervek, folyószabályozás, árvízvédelmi művek tervezése, vízkészlet gazdálkodási projektek előkészítése. Aktívan részt vett az elmúlt évtizedek árvízi védekezésében az OMIT szakértőjeként. Ugyancsak részt vett a vízügyi felsőoktatásban külsős oktatóként, diplomatervek, doktori disszertációk konzulenseként. A vízügyi szakmai folyóiratokban számos publikációja jelent meg, hazai és külföldi konferenciák rendszeres előadója. Szakmai tevékenységét számos kitüntetéssel ismerték el, birtokosa a Lampl Hugó-díjnak (2008), valamint a KHVM Vásárhelyi Pál-díjnak (2011). Társaságunknak 1970 óta tagja, a Pest megyei területi szervezet munkájában vett részt. (Pro A. 2007)

KERTÉSZNÉ KOMLÓSSY ANIKÓ

(Nyíregyháza, 1953. XII. 12.)

Vízellátási és csatornázási üzemmérnök (BME-VFK 1976), euomérnök (FEANI 1994). Szakmai mun-

kássága kezdetén a Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei Tervezőirodában köz-műtervezőként tevékenykedik. 1987-től a Felső-tiszavidéki Vízügyi Igazgatóságon dolgozott. Vízügyi tevékenysége először vízgazdálkodási kérdésekhez kapcsolódik, számos víz-

gazdálkodási koncepció és rekonstrukciós terv készítésében vett részt. Később igazgatási osztályvezetőként a hagyományos igazgatási feladatokon kívül az igazgatóság humán erőforrás gazdálkodás és PR feladataival is foglalkozott. 2000-től a KHVM/KöViM tanácsosaként dolgozott, ahol szakmai koordináció feladatokat látott el a kutatás-fejlesztés, szabványosítás és a területfejlesztési tervek területén. Több éven keresztül a Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei területi szervezet titkáráként a térség vízgazdálkodási feladatainak megismertetéséért, társadalmi elfogadtatásáért tevékenykedett. Előbb megyei, később országos viszonylatban jelentős tevékenységet végzett a víz világnapi rendezvény-sorozat szervezésében. 2000–2005 között részt vett a HK szerkesztő bizottságának munkájában. Tagja volt az MHT Vízügyi Történelmi Bizottságnak, a Felső-Tisza vidék valamennyi vízügytörténelmi kiállításának közreműködője, rendezője. (Pro A. 1998)

KERTI ANDOR

(Nábrád, 1958. VIII. 28.)

Okleveles építőmérnök (BME 1982). Pályafutását a Felső-Tisza-vidéki VIZIG-nél kezdte. 1983–1986 között a Vállalkozási osztályon dolgozik, 1987-ben ovh., 1988–1990-ben a Meliorációs üzem, 1990-től a Vízkárelhárítási osztály vezetője. 1999–2010

között a Felső-Tisza-vidéki Vízépítő Kft. ügyvezető igazgatója, ezt követően 2015-ig egyéni vállalkozó, vízügyi szakértő. 2015-től a VIZITERV Environ Kft. műszaki igazgatóhelyettese. Munkásságának főbb szakmai területei: vízi műtárgyak tervezése és épí-

tése, a Tisza, Szamos, Kraszna árvízvédelmi töltés-fejlesztések kivitelezése, árvízkar-helyreállítási munkák irányítása, a nagy tiszai-dunai árvizek idején (1999–2013 között) szakasz-vevélemvezetői feladatok ellátása, árvízi kockázati térképezés és stratégiai kockázatkezelési terv, valamint árvízi lokalizációs tervek készítése, valamint részvétel a Vásárhelyi Terv Továbbfejlesztési program építési munkáiban. Tevékenységét az évek során számos szakmai kitüntetéssel ismerték el, birtokosa – többek között – a KHVM Vásárhelyi Pál-díjának (1998), a Magyar Köztársasági Érdemrend Lovagkeresztjének (2006), valamint Visegrád város Tb. Polgára (2002). Részt vesz a bajai és nyíregyházi főiskolák által szervezett felsőfokú szakmérnöki oktatásban, számos kiadvány és szakcikk társszerzője. 1982–87-ben Társaságunk Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei területi szervezetének titkára. A társasági rendezvények rendszeres szervezője és előadója. (Pro A. 1997, BÖ.é. 2017)

KESSLER HUBERT

(Nagyszében, 1907. XI. 3. – Budapest, 1994. II. 1.)

Okleveles mérnök (KJM 1932), okl. földrajz-földtan és őslénytan tanár (PSTE 1936), geológiai doktor (PSTE 1938). 1935–1945 között az Aggteleki Baradla-barlang igazgatója, 1945–1949 között villanyszerelő kisiparos, 1949-től 1950-ig a KPM munkatársa, 1951-től a Vízrajzi Intézet, ill. a VITUKI kutatója, Karszt- és Forráskutató osztályának vezetője. 1966-tól 1972-ig, nyugdíjba menetelégig az Alumíniumipari Tröszt főhidrológusa. Ezt követően az Országos Természetvédelmi Hivatal keretén belül 1975-ben létrehozott Barlangtani Intézet első mb. igazgatója, majd 1989-ig szaktanácsadója. Főbb munkaterületei: barlangkutatás, karszthidrológia, bányá- és hévizek kutatása, országos forrásnyilvántartás létrehozása stb. Kezdeményezője volt hazánkban a barlangterápia alkalmazásának. Számos barlangi útvonal első bejárója, a budapesti Szemlő-hegyi-barlang (1930) és a Ferenc-hegyi-

barlang (1933) felfedezője. Munkásságának elismeréseként több állami és társadalmi kitüntetésben részesült, birtokosa volt a Pro Natura-emlékéremnek (1977), valamint az MKBT mindhárom kitüntetésének (Vass Imre-érem, Herman Ottó-érem, Kadić Ottokár-érem). Jósavfő település 1999-ben posztumusz díszpolgárrá választotta. Szakirodalmi munkásságát több száz publikációja (cikk, ismertetés stb.) és 8 ismeretterjesztő könyve jelzi. Több hazai szakbizottság és egyesület tagja, vezetőségének tagja, a Magyar Karszt- és Barlangkutató Társulat tiszteletbeli elnöke. A korábban az MHT keretében tevékenykedő Barlangkutató csoport egyik vezető személyisége volt. (MTESZ. d. 1987, Tt. 1983)

KEVE GÁBOR

(Budapest, 1971. VII. 22.)

Okleveles építőmérnök (BME 1998), vízkészlet feltárási és vízrajzi szakmérnök (BME 2002), PhD (2019). Középiskolai tanulmányait Baján, a Tóth Kálmán Vízügyi Szakközépiskolában végezte, ahol végzős diákként elnyerte az MHT Sajó

Elemér pályázatának első díját. Pályafutását 1998-ban az Alsó-Duna-völgyi KÖVIZIG-en kezdte vízrendezési előadóként, 2000–2009 között informatikai ov., 2010-ig hidrológiai csop.vez., majd 2012-ig az Igazgatóság vízrajzi ügyintézője. Ezt követően az ADU-NeKI vízrajzi ügyintézője, 2014-től az EJF főiskolai, majd a NKE VTK egyetemi tanársegédje. 2001-ben az országban elsőként a Duna bajai szelvényében a folyami jég zajlásának megfigyelésére webszerver kamerát telepített. Később az ADUVIZIG által felügyelt 130 km-es folyószakaszra további 5 kamerát is kiépített, mellyel a teljes téli időszak megfelelő monitoring rendszere is korszerűvé vált. Részt vett az 1998–2013 közötti időszak vízkárelhárítási tevékenységeiben, a mértékadó dunai és tiszai árvizek idején végig a védvonalakon teljesített szolgálatot, amiért több kitüntetésben és szakmai ismerésben is részesült. Társaságunknak középis-

kolás kora óta (1989) tagja, 2003–2011 között az MHT Bács-Kiskun Megyei területi szervezetének titkára volt, s jelentős szerepet vállalt a tagság fiatalításában is. (Pro A. 2009)

KIRÁLY ISTVÁN

(Nagyér, 1939. XII. 12.)

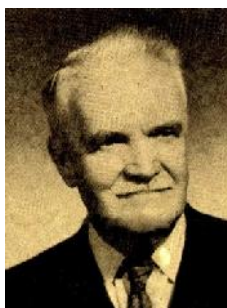
Okleveles mérnök (BME 1968), okl. vízellátás-csatornázási szakmérnök (BME 1975). 1958-tól technikusként a nyíregyházi VIZIG-nél dolgozik, aztán szakaszmérnökségi áthelyezése után építésvezető, egyetemi diplomájának megszerzését követően

pedig hidrológus, csoportvezető, majd nyugdíjazásáig (2001) a Vízgazdálkodási osztály (utóbb a Vízellátás-Csatornázási osztály) vezetője. 2002-től a megye egyik legnagyobb építőipari cégénél a KEVÍZ 21. Zrt.-nél dolgozott 2011-ig, ahol minőségbiztosítással, műszaki fejlesztési ügyekkel, ill. a közmű-üzemeltetői ágazat felügyeletével foglalkozott. Az igazgatósági időszaka alatt vízrajzi és hidrológiai kérdések, a többcélú vízgazdálkodási tanulmányok, a területi vízgazdálkodási feladatok, a térségi víziközmű munkák irányítása jelentették működésének fő területeit. Több évtizeden át aktív résztvevője volt a Felső-tiszai árvízi védekezéseknek. Egyéb szakmai elismerések mellett 1986-ban a megyei MTE SZervezet Kabay János Emlékérme kitüntetésében részesült. Társaságunk megyei területi szervezetének 1963. évi megalakulása óta tagja, 1968–1986 között a szervezet titkára volt. (Pro A. 1980)

KIRÁLY LAJOS

(Selmechánya, 1894. IV. 14. – Miskolc, 1970. V. 21.)

Okleveles erdőmérnök (BEF 1921). 1920-tól erdőmérnök, erdőgondnok, vezető erdőmérnök Nagyvisnyón, Szilvásváradon. 1945-től állami szolgálatba került Budapesten, 1946-ban központi felügyelővé nevezték ki, majd a miskolci,

bükki erdőgazdaságoknál, ill. az Erdőgazdasági Építő Vállalatnál erdőmérnök, fő-ágazatvezető, 1955-ben vonult nyugdíjba. Fő működési területei: erdővízháztartás, talajvédelmi komplex tervezés, fásítási tervezés, Tokaj-hegyaljai táj- és szőlőrekonstrukció,

talajerózió, Nagy-Miskolc vízellátása stb. Számos újszerű felújítási, termelési és közelítési módszert vezetett be, így az ő találmánya volt a fémből készült „Király-féle csúsztató”. Irodalmi tevékenységét több beszámoló, hozzászólás, cikk jelzi, melyek szaklapokban – elsősorban a Borsodi Műszaki Élet és a HK hasábjain jelentek meg. Számtottevő része volt az Országos Talajvédelmi Tanács létrejöttében. Társaságunk Borsodi csoportjának alelnöke (1952–1955), majd már nyugdíjas-ként 1974-ig a Borsod megyei területi szervezetnek elnöke. Róla nevezték el a Bükk hegységben Lillafüred közelében levő Király Lajos barlangot, mivel nagy szerepet játszott a miskolci barlangkutatás fellendítésében. (Tt. 1964.)

KIS PÉTER

(Budapest, 1963. X. 21.)

Okleveles építőmérnök (BME 1988). Pályafutását segédtervezőként a VIZITERV-nél kezdte 1988-ban. 1990-től egészen napjainkig a VIZITERV-ből kivált Hidrokomplex Mérnökszolgálati Kft. irányító tervezője. Tervezési, szakértői tekintetben elsősorban az ivóvízkezelés, ivóvíz technológia szakterületeken dolgozik, de része volt ipari vízellátás (pl. hűtővízellátás és keringetés), vízellátó rendszer, szennyvíz és csapadék csatornák tervezésében, továbbá töltés rehabilitációs, vagy zsilip rekonstrukciós munkákban is. Hazai munkák mellett részt vett külföldi, többek között algériai, szenegáli, romániai feladatokban is. Számos alkalommal közreműködött KEOP és KEHOP támogatású ivóvízminőség-javító programokban, vízkezelő telepek

megvalósításában, engedélyezési eljárási folyamataiban. Társaságunknak 1987 óta tagja, részt vesz a Vízminőségi és Víztechnológiai szakosztály vezetőségének munkájában. Az ivóvízminőség-javító programhoz kapcsolódó időszerű mérnöki kihívások és megoldási javaslatok ismertetésével a tagtársak szakmai továbbfejlődéséhez rendszeresen és érdemben hozzájárul. (Pro A. 2015)

KISELY TAMÁS

(Miskolc, 1982. VII. 20.)

Okleveles építőmérnök (BME 2005), mérnök-közgazdász (BCE 2009). Első munkahelyén (2005), az ASSMANN T+T Kft.-nél még tartószerkezeti tervezőként dolgozott, majd 2006-tól a MÉLYÉPTERV Kultúrmérnöki Kft.-nél egyre több vízépítési fel-

adatot kapott. Így lehetősége volt részt venni olyan nagyméretű projektekben, mint a Paksi Atomerőmű rekuperációs vízerőművének tervezése, vagy a Mátrai Erőmű új sűrűzagy lerakójának tervezése. A FŐMTERV Zrt.-nél 2013–2014 között elsősorban közműtervezéssel foglalkozott: csatornázással, közüzemi és ipari vízvezetékekkel, vízépítési műtárgyak tervezésével, valamint közműgenerál szerepkörben szerzett tapasztalatot. Jelenleg az építőmérnöki tevékenység széles skáláján szerzett ismereteit saját lábra állva a METADUO Kft. ügyvezetőjeként kamatoztatja. 2011-től Társaságunk Vízépítési szakosztályának titkára. (Pro A. 2016)

KISHÁZI PÉTER KONRÁD

(Szeged, 1959. VI. 7.)

Okleveles építőmérnök (BME 1983), okl. hidrológus szakmérnök (BME 1987). Pályafutását 1983-ban a Körös-vidéki VIZIG-en kezdte és mindmáig ez az egyetlen munkahelye. Szakmai tevékenysége kezdetben vízügyi tervezésre irányult, 1987-től a Műszaki Tervezési osztályon, illetve annak jogutód szervezetében a Mérnöki Irodánál (MI)

tervező, vezető tervező, csoportvezető és talajmechanikus, 1994-től a MI vezetője, ezzel egy időben laborvezető és informatikai felelős, 2000-től az Árvízvédelmi és Folyószabályozási osztály (ÁFO) vezetője. E beosztásban feladata az ármentesítési és

folyószabályozási munkák szervezése és vezetése. Szakmai munkája során részt vesz a magyar–román határvízi együttműködésben. Az Igazgatóság szabványügyi megbízottjaként, szakértőként is több árvízvédelemmel kapcsolatos szabvány előkészítésének, és korszerűsítésének részese. Az ezredfordulót követően számos tiszai (körös), ill. dunai árvízi védekezés tevékeny helyi irányítója. Ez irányú tevékenységét az évek során több szakmai kitüntetéssel ismerték el. Munkáival kapcsolatban számos cikke jelent meg saját, ill. társszerzői minőségben. Rendszeres óraadója a vízkárelhárítási szakmérnök képzésnek. A Békés Megyei Mérnöki Kamara alapító tagja, 2002–2004 között a BMMK Minőségellenőrzési Bizottságának elnöke. Társaságunk aktív tagjaként rendszeresen szervez és tart előadásokat, mind az országos szinten, mind a Békés-megyei területi szervezet rendezvényein (LW.dt.III. 1983, VS.n.d. 2001, Pro A. 2009)

KISS GYÖRGY

(Baja, 1924. I. 23. – Pécs, 2009. XI. 18.)

Okleveles mérnök (BME 1950). 1942-ben a bajai Folyammérnöki Hivatalnál kezdett dolgozni, 1944–1945-ben a hivatal mb. vezetője. Egyetemi tanulmányai közben tagosításokat végez. 1950-től a bajai VIZIG, ill. jogelődjeinek (Kecskeméti Vízgazdálkodási Körzet, majd a Bajai Árvédelmi és Folyószabályozási Hivatal) munkatársa, építésvezetője, szakaszmérnöke, öntözési csoport-, ill. osztályvezetője, 1959–1966 között igazgatója. Az 1950-es években részt vett Baja vízvezetési rendszerének

kiépítésében, halastavak és rizstelepek (26 db) létrehozásában. Nevéhez fűződik a Bács-Kiskun megyei csökutas öntözési fejlesztés. 1967-től 1974-ig (betegsége miatti kivételes) nyugdíjba menetelég, a Dél-Dunántúli VIZIG igazgatója. Baján meghatározó szerepe volt a Vízgazdálkodási Főiskola létrehozásában, valamint Baracson a vízgazdálkodási szakközépiskola megalapításában. Főbb munkaterületei a folyószabályozás (Duna-Dráva), árvízvédelem, vízügyi igazgatási, államigazgatási szakfeladatok stb. Kora minden jelentősebb árvízvédekezésének résztvevője, vezetője. A magyar–jugoszláv határvízi bizottság állandó tagjaként a kétoldali vízgazdálkodási együttműködés kialakítása terén is fontos érdemei voltak. Számos állami és szakmai kitüntetés mellett árvízvédelmi munkásságáért két alkalommal (1965, 1970) is megkapta a Munka Érdemrend arany fokozatát. Fáradhatatlan harcosa volt a dunai vízlépcső-rendszer felépítésének. Érdemei voltak a Pécssett, 1968-ban az első társasági területi vízgazdálkodási vándorgyűlés megrendezésében 1966–1974 között Társaságunk Pécsi területi szervezetének elnöke volt. (Tt. 1986)

KISS ISTVÁN

(Pusztaföldvár, 1910. XI. 23. – Szeged, 1990. IV. 18.)

Okleveles biológia-kémia-földrajz szakos tanár (SZTF 1933), egyetemi doktor (FJTE 1939), a biológiai tudomány kandidátusa (MTA 1955). Pályáját a SZTF Mezőgazdaságtani tanszékének tanársegédjeként kezdte, majd 1936-tól a Kőszegi, 1939-től a Lévai, 1942-től pedig a Pápai Tanítóképző Intézetek tanára. 1949-től a Szegedi Juhász Gyula Tanárképző Főiskola Növénytan tanszékének, ill. Növénytan és Állattani tanszékének volt tanszékvezető főiskolai tanára 1977. évi nyugdíjazásáig. Ezzel párhuzamosan a Természetvédelmi Hivatal tud. felügyelője (1952–1972), a Kiskunsági Nemzeti Park szaktanácsadója (1972–1990). 1930-tól kutatta a hazai szikesek algavilágát. Ezernél több algatömeg-termelés elemzése alapján újak bizonyuló meteoropátia-jellegű összefüggéseket tárt fel az

időjárás ciklonális-depressziós helyzetei és a tömegtermelés fellépése között. A Tisza holtágainak algavilágát is kutatta. Több mint 150 szikes tó algavilágát tárta fel, 80 új algataxont írt le. Behatóan vizsgálta az alföldi szikes területek vízfeltörési jelenségeit, amelyekről több közleményben is beszámolt. Az MTA Hidrológiai Főbizottságának (1957-től) és Mikrobiális Genetikai Bizottságának tagja volt (1972-től). Tudományos teljesítményét a Munka Érdemrend ezüst fokozatával ismerték el 1973-ban. Társaságunk Szegedi területi szervezetének alapító tagja. 200-nál több tudományos cikket írt a főiskola tudományos kiadványába, a Hidrológiai Közönybe és Tájékoztatóba, a TISCIA kiadványába és más szaklapokba. (Tt. 1989)

KISS ISTVÁN

(Tiszasüly, 1930. XII. 16.)

Okleveles biológia-kémia szakos középiskolai tanár (ELTE 1954), mérnök-biológus szakmérnök (BME 1973). 1954–1959 között a jászapáti gimnázium tanára. 1959-től, nyugdíjba menetelég, 1990-ig a Székesfehérvári VIZIG (KDT VIZIG) vízminőség-vizsgáló

laboratóriumának vezetője, 1967-től a Területi Vízminőségi Felügyelet vezetője. Később a Vízminőségvédelmi o. vezetője, majd 1988-tól főmunkatársként a KDT KÖVIZIG környezetvédelmi szaktanácsadója volt. Tevékenysége kiterjedt a VIZIG vízminőségvédelmi, vízminőség-szabályozási és -kárelhárítási feladatainak kialakítására és megszervezésére, különösen a Velencei-tó, a Balaton és vízgyűjtője, valamint a Séd-Nádor-Sió vízrendszer vízminőség-védelme hatósági és jogszabályi feltételeinek kimunkálására. Szerepe volt a Balatoni Fejlesztési Programmal összefüggésben megindult, máshol még nem alkalmazott nitrogén és foszfor eltávolítási, illetve csökkentési módszerek bevezetésében, valamint a tevékenység jobb ellátása érdekében egy külön Biológiai Laboratórium kialakításában. Nevéhez kapcsolódik a Fejér, Veszprém és Tolna megyei, valamint a Balatoni Vízvédelmi Bizottságok titkársági feladatainak ellátása. Az MTA Veszprémi Akadémiai Bizottság

Környezetvédelmi Szakbizottsága tagjaként több pályázatot nyert, valamint számos szakcikket írt. Munkásságát számos szakmai kitüntetéssel ismerték el, többek között megkapta a Munka Érdemrend bronz fokozatát is. Társaságunknak 1962 óta tagja. (*Pro A. 1988*)

KISS ISTVÁN

(?)

Okleveles bányamérnök, a Bakonyi Bauxitbánya Vállalat nyugalmazott osztályvezető-főmérnöke, aki a bányavízemelés problémáival, a térség karsztvizeinek állapotával, a nyirádi aktív vízszint-süllyesztés kérdéseivel foglalkozott. (*Pro A. 1993.*)

KISS KEVE TIHAMÉR

(*Sepsiszentgyörgy, 1943. XII. 21.*)

Biológia (hidrobiológia) szakos középiskolai tanár (KLTE TTK 1967), egyetemi doktor (1973), biol. tud. kandidátusa (1983), c. egyetemi docens (ELTE 1993), egyetemi magántanár (ELTE 1998), az MTA doktora (1999). Pályafutását a Debreceni Vízművek

hidrobiológiai laboratóriumának munkatársaként kezdte, utóbb annak vezetője lett. Feladata a Kéleti-főcsatorna és a Tisza fitoplanktonjának vizsgálata volt. 1978-tól a (MTA Ökológiai Kutatóközpont) Duna-kutató Intézeténél dolgozik, ahol 2001–2005, valamint 2008–2010 között osztályvezetőként a Magyar Dunakutató Állomás vezetője, ill. 2008–2010 között az MTA ÖBKI tud. igazgató-helyettese, nyugdíjazása után a Duna-kutató Intézet Hidro- és Növényökológiai osztályának prof. emeritus-a. Mindkét munkahelyén a folyóvizek, elsősorban a Duna hidrobiológiai, algológiai kutatását végezte, az alapkutatói kérdéseken túl mindig a vízminőség, a vizek ökológiai állapota szempontjából közelítve a problémát. Jelentős szerepet játszott a jelenkori magyar algológiai iskola megerősítésében. 1990-től az ELTE TTK Mikrobiológia tanszékén algológiát oktat. 2000-ben Széchenyi

professzori ösztöndíjas. Több mint 200 tudományos közleményének jelentős része idegen nyelven jelent meg. Munkásságát számos szakmai kitüntetéssel ismerték el, 2003-ban a Magyar Algológiai Társaság tiszteleti tagja lett, 2018-ban megkapta a Magyar Érdemrend Tisztikeresztjét. Társaságunknak 1968-tól tagja, öt ciklusban és jelenleg is a Limnológiai szakosztály vezetőségének tagja, 2011-től az MHT alelnöke. Számos tudományos bizottság, hazai és nemzetközi tudományos szervezet, ill. több tudományos folyóirat, köztük a HK szerkesztőbizottsági tagja. (*Pro A. 2010, VS.n.d. 2011, SchF.é. 2015*)

KLEMM ERVIN

(*Kercaszomor, 1942. V. 8. – Kaposvár, 2001. XII. 4.*)

Okleveles mérnök (ÉKME 1966), okl. szakmérnök, c. főiskolai docens (PMMF VGI). 1965-ben a debreceni VIZIG-en kezdte mérnöki munkásságát, utóbb szakaszmérnökként elsősorban a vízi-közművek vonalas létesítményeinek és a műtárgyak építéstechnológiájának fejlesztésével foglalkozott. Ezután a Közép-Dunántúli Vízügyi Igazgatóság Balatoni Vízügyi Kirendeltségének építési csoportvezetője, majd a Nyugat-Zalai Vízgazdálkodási Társulat főmérnöke. 1976-tól Kaposvárott a Dél-Dunántúli Vízügyi Építő Vállalatnál fejlesztési osztályvezető, később műszaki főmérnök. Itteni beosztásaiban sokat tett a Dél-Dunántúli vízgazdálkodásának fejlesztése érdekében. (A Balaton parti regionális víz- és csatornaművek, Pécs, Kaposvár, Zalaegerszeg, Szekszárd szennyvíztisztító telepei, stb.) Folyamatosan kezdeményezte a korszerű anyagok, az előre gyártott elemek alkalmazását, a gépesítés fejlesztését. Részt vett az Országos Vízügyi Hivatal műszaki fejlesztési célprogramjának megvalósításában. A 1990-es évek közepén a Kaposvári Vízművek Kft. felügyelő bizottságának volt tagja. A bajai Vízgazdálkodási Főiskola (majd a Pollack Mihály Műszaki Főiskola Bajai Vízépitési Intézetének) rendszeres oktatója, tankönyvek, jegyzetek szerzője. 1990-től haláláig az MHT Somogy megyei területi szervezetének elnöke. Tevékenysége elősegítette az országos vízépítőipari konferenciák sikeres lebonyolítását. Belföldi és külföldi tanulmányutakat szervezett, számos előadást tartott. (*Pro A. 1996*)

KLING ISTVÁN

(Baja, 1967. VII. 3.)

Okleveles építőmérnök (BME 1984), vízgazdálkodási és környezetvédelmi szakmérnök (BME 1991), állam- és jogtudományi doktor (ELTE ÁJK 2006). Pályafutását a Közép-dunántúli VIZIG ipari vízgazdálkodási előadójaként kezdte 1984-ben, majd a település-vízgazdálkodási, 1988-tól pedig a környezetvédelmi csop. vezetői feladatokat látta el. 1991-től a KDT KÖFE ov.-je, 1999–2004 között igazgatója. 2005-től a KDT KTVF igazgatója. 2009–2010 között a KvVM parlamenti államtitkára, majd 2012-ig a FVM vízügyekért felelős helyettes államtitkára. 2015-től a BM Országos Katasztrófavédelmi Főigazgatóság Hatósági-koordinációs és Művelet-elemzési főosztályának, majd átszervezést követően a Vízügyi és Vízvédelmi főosztályának főovh.-e. Szakmai munkássága döntő mértékben a környezetvédelem és a vízügy területi és országos közigazgatási, hatósági feladataihoz kötődik. Tevékenységét a köztársasági elnök 2004-ben a Magyar Köztársasági Érdemrend Lovagkeresztjével ismerte el. Társaságunknak 1984-től tagja, a Közép-dunántúli területi szervezet vezetőségi tagja 1993–1997 között. 2004-től 2007-ig az MHT főtitkárhelyettese. (Pro A. 2005)

KLING ZOLTÁN

(Kecel, 1971. VII. 2.)

Okleveles építőmérnök (BME 2000), c. egyetemi docens (NKE 2018). Közszolgálatát 1997-ben az OVF fogalmazójaként kezdte, majd 1999-től a VITUKI Kft. tud. munkatársa, csoportvezetője, 2006-tól tud. osztályvezetője, 2011–2012 között tud. főmunkatársa. Mindezen idő alatt tevékenyen részt vett a vízügyi felsőoktatásban, 2003–

2011 között az EKF Műszaki Fakultása Vízépítési és Vízgazdálkodási Tanszékének főiskolai tanársegédje, majd adjunktusa, 2010–2012 között a SZIE Mezőgazdaság- és Környezettudományi Karán tanszéki mérnök. 2012-től az OVF vízrendezési referense, majd ezt követően 2013-tól a BM Közfoglalkoztatási és Vízügyi Helyettes Államtitkársága Vízügyi Koordinációs Főosztályának vezetője. A VITUKI keretében számos projektben, kutatói munkában vett részt, munkái közé tartozott a Dráva folyó 1D hidrodinamikai modelljének elkészítése, emellett részese volt az árvízi veszélytérképezési munka hidrológiai-hidraulikai alapjai metodikai kidolgozásának. A BME Építőmérnöki Kar Doktori Iskolája Vízi És Környezetmérnöki Programjának hallgatója. Eddigi munkásságát a BM 2014-ben a Köz Szolgálatáért Érdemjel ezüst fokozatával ismerte el. Társaságunknak 1999 óta tagja, 2007–2011 között az MHT titkára, majd 2013-ig főtitkára. (Pro A. 2014)

KLOPP GÁBORNÉ DR. /SZ. SZARKA

ÁGNES/

(Halimba, 1938. XII. 14.)

Okleveles gyógyszerész (BOTE 1962), egyetemi doktor (SOTE 1973), szakgyógyszerész (1973). Szakmai pályafutását 1963-ban a HERBÁRIA Vállalat laboratóriumvezetőjeként kezdte, majd 1975-től a Kőbányai Gyógyszergyár műszeres analitikusa. Az OKI Vízhigiénés (Vízbiztonsági) osztályára 1985-ben került, ahol fő feladata az ásvány-, és gyógyvíz minősítés volt. Nevéhez fűződik az OKI-ban a vízvizsgáló laboratóriumok körvizsgálatának továbbfejlesztése, szervezése. 1994-ben OMFB pályázatot nyert a körvizsgálatokhoz szükséges számítógépes háttár megteremtéséhez. Társaival együtt részt vett a vízvizsgálási módszerek szabványosításában. 1992–2009 között a Nemzeti Akkreditáló Testület (NAT) szakértője. E munkájának keretében a vízmű laborok, az ÁNTSZ, valamint magánlaborok akkreditálási eljárásában vett részt, még nyugdíjba vonulása után is. Vizsgálatainak és kutatásainak

eredményét szakosztályi előadóüléseken és Társaságunk nagy rendezvényein (vándorgyűlésen, nemzetközi rendezvényen), ill. egyéb fórumokon adta elő. Önálló előadása, ill. társszerzőkkel együtt a szakterületével kapcsolatos témákban meghallgatta a 60-at, s több mint 20 közleménye jelent meg hazai és nemzetközi folyóiratokban, ill. kongresszusi kiadványokban. 1993 óta az MHT Balneotechnikai szakosztályának vezetőségi tagja. (Pro A. 1996)

KNOLMÁR MARCELL

(Tab, 1964. IV. 12.)

Okleveles építőmérnök (BME 1988), okl. jogász (PTE ÁJK 2002), PhD (BME 2011). Pályafutását a Budapesti Műszaki Egyetem tudományos segédmunkatársaként kezdte, 2007-től ugyanott a Vízi Közmű és Környezetmérnöki tanszéken tanársegéd, 2013-tól a

Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem adjunktusa. Kezdetől fogva a települési vízgazdálkodással, azon belül részletesebben a csatornahálózatok hidraulikájával foglalkozik. Számos hazai és nemzetközi projekt vezetőjeként és résztvevőjeként ért el eredményeket a kutatási területén. Magyarországon és külföldön számos publikációja jelent meg folyóiratban, könyvben, konferencia kiadványban. Egyetemi oktatóként több tárgyban (pl. Közművek, Csatornahálózatok modellezése, Környezeti monitoring és információs rendszerek, CAD a települési vízgazdálkodásban, Public Works) tart előadásokat, gyakorlatokat magyarul és angol nyelven. Társaságunknak 1998 óta tagja. Alkalmanként előadóként is rendszeresen részt vesz az MHT rendezvényein, vándorgyűlésein. (Pro A. 2017)

KOCH GYÖRGY

(Bozota, 1949. XI. 25.)

Okleveles hidrológus mérnök (HME 1973), közgazdasági szakokleveles mérnök (PSZF 1997). Az egyetem befejezése után a bajai ADUVIZIG munkatársa, hidrológus mérnöke, majd 1974-től 1980-ig

vízrajzi csoportvezető. 1980-ban a Vízgazdálkodási Intézethez történt áthelyezése után Mongóliában négy éven keresztül vezette a VGI Vízgazdálkodási Kerettervi csoportját. Irányításával készült el Nyugat-Mongólia (Hovd folyó és a Nagy Tavak vi-

déke) Vízgazdálkodás-fejlesztési Keretterve. Ezt követően visszakért az Igazgatósághoz, ahol 1984–1987 között a Vízgazdálkodás-fejlesztési osztály vezetőjének helyettese, 1987-től 1994-ig osztályvezető. 1994–1996 között az ADU-KÖVIZIG műszaki igazgatóhelyettese, 1996–2012 között, nyugdíjazásáig az Igazgatóság osztályvezetője. Működésének fő területe a hidrológia, vízkészletgazdálkodás és környezetvédelem. Több, mint három évtizeden át gyakorlatvezetőként, többször meghívott előadóként közreműködött a – különböző nevek alatt működő – bajai vízgazdálkodási főiskola oktatási tevékenységében. Munkásságát számos szakmai kitüntetéssel ismerték el, birtokosa a Magyar Köztársasági Ezüst Érdemkeresztnek (2009), valamint a mongol Barátság Érdeméremnek (1987). Társaságunknak 1970 óta tagja. A Bács-Kiskun megyei területi szervezet munkájának aktív résztvevője, támogatója. (Pro A. 1993)

KOCH LÁSZLÓ

(Budafok, 1934. II. 6. – Pécs, 1999. III. 17.)

Okleveles geológia-földrajz szakos tanár (ELTE). 1956–1961 között a pécsi Cséti Ottó Bányaiipari Technikum tanára. 1961-től a Mecseki Ércbányászati Vállalat I. sz. Bányüzemének kőzetgeológusa, 1967-től ugyanazon vállalat Kutató Mélyfúró üzemének hidrogeológusa. 1980-tól nyugdíjba meneteléig a hidrogeológiai szolgálat vezetője volt. Munkássága a bányászati hidrogeológia, karsztkutatás, hidrogeológiai környezetvédelem, földtani természetvédelem, az ivóvíz-, hévíz-, illetve a Balaton környéki szénsavas ásványvíz-kutatás területeit öleli fel. Elismert építési és vízföldtani szakértő. Kezdeményezője és szervezője volt a jakabhegyi természetvédelmi terület kialakításának, valamint a Pécsi Bányászati Múzeum földtani kiállításának. Jeles barlangkutató volt, a Mecseki Karsztkutató Csoport (1972) alapítóinak egyike,

aki tanítványaival együtt feltárta a mecseki Jószerencsét-aknabarlangot. Társaságunk munkájába 1968-ban kapcsolódott be, miután már korábban tagja volt a Magyarhoni Földtani Társulatnak. Mindkét tudományos egyesületnek vezetője tagja volt hosszabb időn át. Ezeknek rendezvényein húsznál több előadást tartott, s közreműködött több akadémiai hidrogeológiai, környezet- és természetvédelmi bizottságban is. Szakirodalmi munkássága keretében 10-nél több publikációja jelent meg. (*Pro A. 1981, Tt. 1995*)

KOCH PÉTER

(Győr, 1947. III. 8.)

Okleveles erdőmérnök (EFE 1970), Eur Ing (FEANI 1994). Szakmai pályáját 1970-ben a Győri Közüti Építő Vállalat művezetőjeként kezdte. Onnan 1971-ben a Győri Tervező Vállalat Soproni Tervező Irodájához került, ahol vízellátási, csatornázási, útépitési terveket készített. Ezt követően 1992-ben a Mestervonal Kft. mélyépítő vezető tervezőjeként dolgozott egészen 2000-ig. Azóta a KOCH Mérnöki Irodánál végez vízellátás-csatornázási vezető tervező tevékenységet. Több évtizedes tervezői munkájából különösen kiemelendők a soproni és a környéki települések általános rendezési tervei, valamint az ezekhez kapcsolódó víziközmű hálózatok fejlesztési tanulmánytervei. Sopron és környékének infrastruktúra fejlesztésében végzett munkája elismeréseként 2007-ben megkapta a város „Civitas Fidelissima” díját. Társaságunknak 1996 óta tagja. Korábban az MHT Soproni területi szervezete vezetője tagja volt, majd 2002–2006 között annak alelnöke. Rendezvények szervezésével és előadások tartásával aktívan részt vesz a szervezet munkájában. (*Pro A. 2004, SchF.é. 2013*)

KOL ERZSÉBET

(Kolozsvár, 1897. VII. 8. – Budapest, 1980. XI. 15.)

Okleveles természettan-vegytan szakos tanár (FJTE 1924), bölcsészdoktor (FJTE 1925), címzetes

egyetemi tanár (1937), a biológiai tud. kandidátusa (1952). 1921-ben a szegedi egyetemen az Általános Növénytan tanszék munkatársa, 1927-től egyetemi adjunktus, 1937-től intézeti tanár. Ez idő alatt 1932-ben az alsóbbrendű virágtalan növények és hidrobiológiájuk tárgykörében magántanári képesítést szerzett (a szegedi egyetemen az első női tudósként!). Több külföldi (Svác, USA, Kanada) egyetemen folytatott kutatásokat, s vett részt expedíciókban. 1940–1948 között Szegeden és Kolozsvárott egyetemi tanár. 1948-tól 1969-ig, nyugdíjba menetelég a Magyar Természettudományi Múzeum Növénytárának tudományos főmunkatársa. Alapvetően új eredményeket ért el a magyarországi alfafajták feldolgozása, rendszerezése terén: feldolgozta a Balaton, a Bakony, a Pécselypatak, az Aszófői-Séd, gémeskutak, a hazai források, rizsföldek és tőzegmohalápok algavegetációját. Több magyar és külföldi szakmai egyesület tagja, kitüntetettje volt. Több mint 100 publikációja (nagy részük idegen nyelven) zömében a mikrobiológia (hidrobiológia, algológia, kriobiológia) szakterületére terjedtek ki. Kutatásairól népszerű útleírásban is beszámolt (*Tiszaparttól Alaszkáig*, 1940). Társaságunk Limnológiai szakosztálya vezetésének aktív részese volt. Neve a „*Koliella tatrae*” alganévben maradt fenn. (*EG.e. 1961*)

KOLIN LÁSZLÓ

(Szeged, 1928. IV. 21. – Budapest, 2007. III. 9.)

Okleveles mérnök (BME 1950), szakmérnök (ÉKME 1965), egyetemi doktor (BME 1971). 1949–1958 között a BME/ÉKME Matematikai tanszékének külső tanársegéde. 1950-től 1994-ig a MÉLYÉPTERV munkatársa, tervező, szakosztályvezető, osztályvezető és 1970-től irodavezető. Irányításával exporttervek készültek Libanon, Kuba, Nigéria, Svédország és Csehszlovákia részére. Tagja volt az IWSA

Magyar Nemzeti Bizottsága vezetőségének. Fő munkaterületei a térszín alatti vasbeton szerkezetek elméleti statikája, a csatornázás és a víztisztítás technológiája és szerkezeti megoldásai. Különösen sokat foglalkozott vas-, mangán-, és arzénmentesítéssel, ózonizálással, export tervezések irányításával. Több mint 40 cikket, dolgozatot, beszámolót írt, melyek közül több angol és német nyelven is napvilágot látott. Több állami és társadalmi szakbizottság tagja, aktív résztvevője. A mérnöktovábbképzés rendszeres előadója. Hazai és külföldi kongresszusok résztvevője. 1977-ben Eötvös Loránd-díjat kapott. Társaságunknak az 1950-es években lett tagja. Részt vett a Vízkémiai és Víztechnológiai Szakosztály vezetőségének, valamint a Vitális Sándor Szakirodalmi Nívódíj Bíráló Bizottságának munkájában. (WJ.e. 1974, VS.n.d. 1988, Pro A. 1994, BÖ.é. 1998, KJ.d. 2003)

KOLLÁR FERENC

(Budapest, 1930. XI. 27. – Budapest, 2013. III. 18.)

Okleveles mérnök (ÉME 1954). Pályafutását a VIZITERV-ben kezdte, ahol tervező, majd csoportvezetőként dombvidéki vízrendezési munkák terveit készítette. 1963–1969 között a szombathelyi VIZIG vízrendezési osztályvezetője, a dombvidéki vízrendezési irányítója.

A klasszikus drénezés újraindításában vállalt nagy szerepet. 1969–1990 között, nyugdíjba vonulásáig, újra a VIZITERV munkatársa, osztály-, irodavezető, majd dunai főmérnök. Irányította a Tisza-völgyi belvízrendszerek fejlesztését, s főtervezője volt a Nagykunsági főcsatornának. Osztályvezető mérnökként kidolgozta a Körösladányi-, a Csongrádi-, valamint a Barcs-Djurdjeváci vízlépcsőrendszerek koncepciótervét. A hazai vízügyi nagylétesítmények, többek között a bős–nagygyarosi vízlépcső-rendszer tervezésének egyik irányítója. Munkatársaival együtt készítette el ez utóbbi vízlépcső-rendszer hatásterületére kiterjedő Környezeti Hatástanulmányt, amely ebben a minőségében az ország első komplex

megközelítésű programja volt. Több éven át a bajai főiskola gyakorlatvezetője, jegyzetírója. Társaságunk munkájában 1967 óta vett részt. 1985-től 7 cikluson át vezetőség tagja volt az Árvízvédelmi és Belvízvédelmi Szakosztálynak. Több mint 15 éven át szakosztályának képviselője volt a Vitális Sándor Szakirodalmi Nívódíj Bíráló Bizottságában. Számos ülés előadója, szakcikkek szerzője. Szakcikkei zömmel a Vízügyi Közleményekben és a Hidrológiai Közönyben jelentek meg. (BÖ.é. 1994, Tt. 2005)

KOLLÁR GYÖRGY

(1936)

Okleveles vegyész és biológus (ELTE 1961), egyetemi doktor (ELTE 1978). 1962-től a Fővárosi Vízművek vízbiológiai laboratóriumának vezetője. Felszíni víztisztítás technológiáját, a vízszűrés folyamatát tanulmányozta, s e témával kapcsolatban jelentek meg

első tanulmányai a Fővárosi Vízművek Műszaki Fejlesztési Közleményeiben, valamint a Hidrológiai Közönyben. 1967-től a Tatabányai Szénbányák Vállalatnál a vízanalitikai laboratórium vezetője. Több találmányát alkalmazták hazai és külföldi vízműveknél. 1968-tól a Budapesti Műszaki Egyetem Vízgyógyászati és Vízépítési Intézeténél óraadó oktató, 1972-től az Intézet tudományos munkatársa, a vízkémiai-vízbiológiai laboratórium vezetője. 1998-ig a Vízellátás-Csatornázás tanszéken a vízkémia és -biológia tantárgyak előadója. Oktatói és szakirodalmi munkássága is jelentős. Társaságunknak 1963-tól tagja, aktívan részt vett a Vízkémiai és Víztechnológiai szakosztály munkájában, rendezvényeinek rendszeres előadója. Az 1980-as években a HK szerkesztő bizottságának tagja volt. (Pro A. 1997)

KOLLÁRNÉ PITZ MÁRIA

Társaságunk DMRV (Vác) Üzemi Szervezetének volt titkára 1994-ben, majd 1996–2002 között. (Pro A. 2007)

KOLOSSVÁRY GÁBOR

(Székesfehérvár, 1956. I. 31.)

Okleveles vízépítő mérnök (BME 1980), okl. hidrológus szakmérnök (BME 1985), c. egyetemi docens (SZIE-GATE), EU-mérnök (2003). 1980–1992-ben a Középdunántúli VIZIG-en dolgozott vízellátási, később vízgazdálkodási, vízrendezési, végül vízkárel-hárítási szakterületen. 1992-től 1996-ig az OVF főigazgatója, majd a KHVM-ben a Bős-Nagymaros témát kezelő a Dunai Szakértői Koordinációs Iroda vezetője, később a Velence-tavi térségi fejlesztések miniszteri biztosa. 1998-tól 2010-ig az FVM főosztályvezetőjeként irányítja a mezőgazdasági vízgazdálkodással kapcsolatos feladatok megszervezését, a víztársulatok szakmai felügyeletét, valamint a területi vízgazdálkodás koordinációját. Ezt követően a VM Területi Vízgazdálkodási Főosztályát vezeti, majd 2014-től az OVF Belvízvédelmi és Öntözési főosztályának vezetője. Szakmai munkássága alapvetően az agrár-vízgazdálkodás, mezőgazdasági vízszolgáltatás, belvízvédekezés, víztározás, vízgazdálkodási társulatok, térségfejlesztési projektek (VKI, VGT, nagyprojektek, DTH, stb.) vízügyi kommunikáció (EU Dialógus program vezetése), vízügyi politika és stratégia (Aszálystratégia, Nemzeti Vízstratégia, Stratégiai Környezeti Vizsgálat) területeire terjednek ki. Publikációs tevékenységét is ezekben a témakörökben fejti ki. Tevékenyen részt vesz a szakmérnök képzésben (BME, SZIE). Az MTA Mg. Vízgazd. Bizottsága Öntözési Albizottságának alelnöke (2009-től), továbbá 1999-től az ICID MNB elnökségi tagja. Munkásságát számos szakmai kitüntetéssel – köztük a Magyar Köztársasági Arany Érdemkeresztrel (2001) – ismerték el. Korábban Társaságunk Székesfehérvári területi szervezete vezetőségének tagja. A MHT Felügyelő Bizottságának tagja, 2007-től egy cikluson át az MHT alelnöke. (Pro A. 2000)

KOLOSVÁRI GÁBOR

(Koloszvár, 1901. VIII. 18. – Szeged, 1968. XII. 25.)

Okleveles középiskolai tanár, egyetemi doktor (1925), egyetemi magántanár (1941), a biológiai

tudomány kandidátusa, doktora (1958), az MTA levelező tagja (1960). 1923–1929 között a Szegedi Tudományegyetemen dolgozott, majd 1929-től 1954-ig a Magyar Nemzeti Múzeum Állattárában, később Őslénytárában teljesített szolgálatot. Az 1930-as

évek második felétől részt vett a tudományos Adria-kutatásban, számos cikke és tanulmánya – többek között – az adriai kacslábú rákok megfigyelésének eredményeit rögzíti. 1954-től haláláig Szegeden egyetemi tanár. 1955-ben az MTA Hidrobiológiai Főbizottsága elnöke alatt hozta létre Szegeden a Tisza-Bizottságot, amelynek feladata a Tisza-kutatás komplex tervének szakmai előkészítése volt. 1956–1958-ban különböző szakemberek bevonásával négy expedíciót szervezett, amelynek résztvevői bejárták a Tisza különböző szakaszait. Akkoriban az MHT Limnológiai szakosztályának számos előadói ülését a Tisza-kutatók szervezték. Az általa vezetett Tisza-kutatás rendkívül sokoldalú volt, s nemcsak a folyóra vonatkozott, hanem a hazai holtágakra, vízlépcsőkre és az árterekre is kiterjedt. Tudományos munkásságában az általános állattannal és állatrendszertannal, paleontológiával foglalkozott. Kiterjedt nemzetközi tudományos kapcsolatai voltak, levelezése az egész világot behálózta. a TISCIA kiadvány főszerkesztője volt, termékeny szakíró. Cikkein kívül 2 könyve is megjelent. (BŐ.é. 1965)

KOLTA JÁNOS

(Boldogasszonyfalva, 1907. V. 23. – Pécs, 1983. XII. 25.)

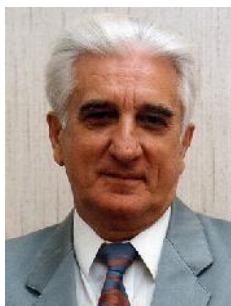

Állam- és jogtudományi doktor (ETE ÁJK 1929), a földrajztudomány kandidátusa (MTA 1965). 1930-tól 1952-ig az állami közigazgatásban községi jegyző (Újpetre), főjegyző (Hidas), Baranya megyei tb. főjegyző, tanácsi főelőadó, mb. osztályvezető, 1952-től nyugdíjba meneteléig (1973) az

MTA Dunántúli Tud. Intézetben irodavezető, főmunkatárs, 10 évig igazgatóhelyettes, osztályvezető. 1952-től foglalkozott gazdaságföldrajzi és település-földrajzi kutatásokkal. Majd negyed századon keresztül oktatott a pécsi Janus Pannonius Tudományegyetem Jogtudományi Karán. Tevékenységét 1972-ben a Munka Érdemrend arany fokozatával ismerték el. Több ismeretterjesztő, idegenforgalmi és turisztikai kézikönyve és 110 tudományos publikációja jelent meg. Több haza tudományos egyesület és társaság tagja, választott vezetője, a Magyar Földrajzi Társaságnak tiszteleti tagja volt. Társaságunk Baranya megyei területi szervezetének volt elnöke 1964–1966 között. (Tt. 1977)

KOLTAY JÓZSEF

(Kispest, 1932. VI. 19.)

Okleveles mérnök (ÉME 1954), vízellátási és csatornázási szakmérnök (BME 1968), egyetemi doktor (BME 1970). Pályafutását 1955-ben a miskolci VIZIG mérnökeként kezdte, 1956–1957-ben az OVF, majd 1959-ig az FTV munkatársa. 1959-től az OVF, ill. OVH főmérnöke, osztályvezető-helyettese, 1979-től a Tanácsi osztály vezetője. 1985-től 1994-ig a Vízgazdálkodási Társulatok Országos Választmánya (utóbb Szövetsége) titkárságának helyettes vezetője, 1991–1992 között vezetője. Szakmai tevékenysége a vízellátás és csatornázás szakterületén, a települések vízgazdálkodására, a vízügyi műszaki igazgatás feladataira, és több mint három évtizeden keresztül a víziközmű társulatok szervezésére, hatékony működésére, a társulati mozgalom központi támogatására és elvi irányítására terjedt ki. 1961–1975 között részt vett az országos községi törpevízművesítési program előkészítésében és lebonyolításában. Előadásokat tartott a Mérnökto-vábbképző Intézet kurzusain, szaktanfolyamokon, rendezvényeken. Az 1970–80-as években tagja volt az MTA Vízgazdálkodási Bizottság Vízellátási és Csatornázási Albizottságának. Sokat tett a vízügyi sportélet megteremtéséért, a VSC-nek elnök-

ségi tagja, 1957–1975 között főtitkára volt. Szakmai és társadalmi munkásságát több minisztérium, országos és területi szerv is kitüntetéssel ismerte el. 1992–1998 között a BFSZ elnökhelyettese volt. Több mint 60 cikket, tanulmányt szerkesztett, szakmai filmek szakértője, közreműködője. Társaságunknak 1955 óta tagja. Korábban a Vízellátási szakosztályban tevékenykedett, utóbb a Vízügyi Történelmi Bizottság aktív tagja volt. (BÖ.é. 1987, VS.n.d. 1995)

KONECSNY KÁROLY JÓZSEF

(Nagykároly /Románia/, 1953. III. 19.)

Hidrológus technikus (FHMT 1974), Okleveles geográfus (BBTE 1979), hidrológus szakmérnök (BÉME 1986), a földrajztudomány doktora, PhD. (BBTE 1997). Mérnöki pályafutását 1979-ben a romániai Maros-Bánát Vízügyi Igazgatóság hidroló-

giai állomásának vezetőjeként kezdte, 1993-ban áttelepült Magyarországra és a Felső-Tisza-vidéki Környezetvédelmi és Vízügyi Igazgatóság főtanácsosa, vízrajzi csoportvezetője lett. Itteni munkaköréből fakadóan részt vett a magyar–román és a magyar–ukrán határvízi együttműködésben. 2005–2009 között a VITUKI Kht. tud. osztályvezetője. Ezt követően 2013-ig az OKTVFF kormánytisztviselője, vezető főtanácsosa, majd ennek jogutódjánál az OVHg-nál szakértői osztályvezető, mb. szakmai vezető, majd néhány hónapig a BM OKF OVH vízügyi szakértői ov.-je. 2015-ben a VIZITERV Environ Kft. hidrológusa. Jelentős szerepe volt az elmúlt évek felső-tiszai árvédekezésében. Több vízgyűjtő fejlesztési és árvíz hidrológiai igazgatósági és országos fejlesztési munkában, tanulmány elkészítésében vett részt. Közel 40 éves hidrológusi és több mint két évtizedes társasági tevékenységét magas fokon gyakorolja, szervező és publikációs tevékenysége kiemelkedő. A víztudományok felsőszintű oktatásában a 2010-es évektől vesz részt. Munkásságát számos szakmai kitüntetéssel ismerték el. 2006-tól az MTA köztestületi tagja. Társaságunk életében 1994-től vesz részt,

2000–2005 között a Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei területi szervezet titkáráként, 2002-től a Hidraulikai és Műszaki Hidrológiai szakosztály vezetői tagjaként (2011–2015 között titkáráként) végzett figyelemreméltó munkát. 2016-tól a HK szerkesztő bizottságának tagja. (VS.n.d. 2002, Pro A. 2005, SchF.é. 2016)

KONTUR GYÖRGY

(Pozsony, 1910. VIII. 12. – Budapest, 1994. IX. 6.)

Okleveles mérnök (KJM 1934). 1928-ban országos középiskolás földrajz tanulmányi verseny első helyezettje. 1933–1937 között az FM Vízrajzi Intézetnél dolgozik, majd 1938-tól kir. mérnök, főmérnök, műszaki tanácsos az FM Halászlai és Szennyvíztisztítási ügyosztályán. Mindezzel párhuzamosan az OHE választmányának tagja, titkárhelyettese, mb. igazgatója, valamint a MMÉE Vízépítészeti szakosztályának jegyzője. 1946-ban az Országos Halászlai Felügyelőség vezetője, majd a Duna-Tisza-csatorna tervezési és építési munkáin dolgozik. 1950-ben Vízérőügyi Tervező Iroda helyettes osztályvezetője, 1951-ben koholt vádakkal elítélik. 1956-tól a MÉLYÉPTERV, 1967-től a VIMTI, majd a VITUKI, 1970-től nyugdíjba menetelég (1974) az OVH ÁBKSZ mérnöke. Tevékeny részese az 1965. évi dunai, valamint az 1970. évi tiszai árvizek elleni védekezéseknek. Főbb munkaterületei: halászlai, halastavak, a Balaton és a Hévízi-tó fejlesztése, a Kis-Balaton rekonstrukciója, vízerőművek, vízlépcsők, vízi utak, folyószabályozás, árvízvédelem, stb. Mintegy 30 ismertetése, cikke jelent meg szaklapokban. Társaságunknak az 1950-es évek elején lett tagja, kiváló szervezőként az Árvízvédelmi és Belvízvédelmi szakosztály munkájában vett részt. (VP.e. 1964)

KONTUR ISTVÁN

(Budapest, 1945. VI. 25. – Budapest, 2003. VII. 11.)

Okleveles mérnök (BME 1968), mérnök-matematikus, egyetemi doktor (BME 1975), a műsz. tud. kandidátusa (1994), PhD. (1994), Széchenyi Professzori ösztöndíjas (1999-től). 1968-tól a

Budapesti Műszaki Egyetem gyakornoka, tanársegédje, adjunktusa (1975), 1995-től Vízépítési és Vízgazdálkodási tanszékének docense. Kivételes odaadással oktatott, a végzős vízépítőmérnök hallgatók többször választották az év legnép-

szerűbb oktatójának. A tehetséggondozás keretében hosszú időn keresztül szervezte a Tudományos Diákkörökbe az egyetemi hallgatókat. Kutatásainak főbb területei: hidrológiai modellezés, sztochasztikus folyamatok alkalmazása a hidrológiában, hidrológiai idősorok elemzése, előrejelzés alkalmazása a hidrológiában, a háromfázisú zónában lezajló jelenségek, valamint csapadék-lefolyás kapcsolatok. E témában mintegy 90 tanulmányt, cikket publikált, szerzőtársakkal 6 egyetemi jegyzetet írt. 1974-ben az MHT Bogdánfy pályázatán első díjat nyert. 2001-ben az MTA Arany János Kuratóriumának Kvassay Jenő-díjában részesült. A kutatás és a szakmai közéleti tevékenység mellett 1992-től a „Műegyetem 1956” Alapítvány titkára is volt. Társaságunk Hidraulikai és Műszaki Hidrobiológiai szakosztályának vezetőségi tagja. A Szakértő Bizottság titkára 1985–90 között, a HK szerkesztő bizottságának két évtizeden át tagja. (VP.e. 1974, Pro A. 1982)

KORIM KÁLMÁN

(Budapest, 1924. IX. 23. – Budapest, 1998. IX. 12.)

Okleveles középiskolai tanár (PSTE 1946), egyetemi doktor (PSTE 1946) a hidrogeológia és geotermia szakérője. 1947–1948-ban a Pénzügyminisztérium jövedéki mélykutatásainál felvételző geológus. 1949–1965 között a kőolajiparban mind a kutatás, mind a termelés területén dolgozik mint vezető, ill. főgeológus (közben a MAORT-perben törvénytelenül meghurcolják, hosszú évekre bebörtönzik). 1957-ig a dunántúli kőolaj-és földgáz-kutatásban a termelés-geológia területén tevékenykedett. 1963–1965 között Szolnokon, a Nagyalföldi Kőolajtermelő Vállalatnál dolgozott, mint értelmező geológus. 1965-től a VITUKI-ban

tudományos főmunkatárs, 1975-től 1991-ig, nyugdíjba meneteléig a Vízkutató és Fúró Vállalat főgeológusa. Itt a hazai és külföldi mélységi víz-, elsősorban a hévíz kutatás és feltárás tartozott feladatkörébe. Fő munkaterületei: olaj- és gázkutatás, vízku-

tatás és -feltárás, hévízkutak, hévíztároló rendszerek, hidrogeológia, Magyarország földtana. Pályafutása során több mint 100 tanulmányt, tudományos dolgozatot, könyvet írt magyar, német, angol francia nyelven. Gyakori előadója hazai és külföldi konferenciáknak, kongresszusoknak, oktatott a miskolci NME-en. A hidrogeológia tárgyat oktatta az UNESCO–VITUKI Nemzetközi Hidrológiai Továbbképző tanfolyamán. Társaságunknak 1965-től volt tagja. Az MHT Hidrogeológiai szakosztályának vezetőségében mintegy 25 éven át átlagon felüli munkát végzett. (ZsV.e. 1967, Pro A. 1977, VS.n.d. 1980, SchF.é. 1982, Tt. 1998)

KOROMPAY ANDRÁS

(Budapest, 1945. V. 30.)

Okleveles mérnök (BME 1968) okl. gazdasági mérnök (BME 1975). Diplomája megszerzésétől 1990-ig a VIZTERV tervezője, létesítményi főmérnöke, Nagylétesítményi osztályának vezetője. Egyik kiemelkedő munkája a Dunakiliti duzzasztómű

tervezésének irányítása volt, de foglalkozott a Kiskörei Erőmű tervezésével, majd a jársági és a nagykunsági öntözőrendszerben a vízepítési kisműtárgyak hidraulikai és szerkezeti tervezésével. 1990–1991 között a Konstruktőr Mérnökszolgálati Kft. ügyvezetője. 1991-től az OVF főmunkatársa, 1993-tól az OVF, majd 2004-től az OKTVF Vízkárelhárítási főosztályának vezetője. Az elmúlt három évtized valamennyi jelentős árvízi védekezésének irányításában részt vett a OMIT tagjaként, ill. annak vezetőjeként. 2006–2007 között a KvVM Víz- és Környezeti Kárelhárítási főosztályának

munkáját irányítja. 2000–2001-ben részt vett a VTT koncepciójának kialakításában. 2008-tól 2009-ig a VKKI Víz- és Környezeti-Kárelhárítási főosztály vezetője, majd nyugdíjazása után 2010–2016 között az OVIBER Kft. vízgazdálkodási szakértője. 2005-től részt vett a magyar–horvát valamint a magyar–szlovák kétoldalú vízügyi együttműködés munkájában, mint kormány meghatalmazott helyettese, ill. kormány meghatalmazott. Munkásságát számos szakmai kitüntetéssel ismerték el, birkosa a Magyar Köztársasági Ezüst érdemkeresztnek (2006). Társaságunknak 1968 óta aktív tagja, az Árvízvédelmi és Belvízvédelmi szakosztály vezetője tagja, majd elnöke is volt, s elnökként részt vett a Fegyelmi és Etikai Bizottság munkájában is. (Pro A. 1998, SchF.é. 2010)

KÓTHAY LÁSZLÓ

(Debrecen, 1963. IV. 23.)

Okleveles vízepítő mérnök (BME 1987), közgazd. szakokleveles mérnök (BKE 1991). Pályafutását 1987-ben a Tiszántúli Vízügyi Igazgatóság (TIVIZIG) Vízrendezési és Vízhasznosítási osztályán kezdte. 1992-től osztályvezetőként dolgozott, majd

1999–2007 között a TIKÖVIZIG igazgatójaként tevékenykedett, melynek során az árvíz- és belvíz elleni védekezést, a vízminőségi kárelhárítást, ill. az aszály elleni védekezést irányította. Ennek keretében a vízkészletgazdálkodás, az EU normák bevezetése és alkalmazása, a határmenti együttműködés kialakítása volt feladata. 2007–2010 között a KvVM vízügyi szakállamtitkárként a hazai vízgazdálkodás állami feladatainak szakirányítója. Ezen időszak alatt – számos nemzetközi megbízatása mellett – négy határvízi bizottság kormány meghatalmazottja, az EU Víz Keretirányelv Magyar Vízigazgatója, az INBO világelnöke, az UNESCO IHP/NHP magyar elnöke. A 2010. évi árvíz idején a VM miniszteri biztosa, majd 2010–2011 között a VKKI főigazgatója. Ezt követően 2011-től 2012-ig a VITUKI Közhasznú Nonprofit Kft. ügyvezető igazgatója, majd a VITUKI kormányzati megszüntetésével egyet nem értve lemond megbízatásáról és a

Hajdú-Bihari Önkormányzatok Vízmű Zrt. műszaki igazgatói feladatait látja el 2013-ig. Ezt követően magánmérnöki vállalkozások ügyvezető igazgatója. Tevékenységének eddigi ideje alatt számos kormányzati kitüntetést kapott, köztük a Magyar Köztársasági Érdemrend Lovagkeresztjét (2005), a KvVM Vásárhelyi Pál-díját (2006), valamint a Dunai árvízi védekezés alatt végzett kiemelkedő teljesítményért kapott kitüntetést (2013). Sportvezetői tevékenysége is jelentős, országos és területi kosárlabda szervezetek vezetőségi tagja, 2007-től a Vízügyi Sport Club elnöke. Társaságunk Hajdú-Bihar megyei területi szervezetének 2002–2007 között elnöke, 2002-től egy cikluson át tagja a Felülvizsgáló Bizottságnak. (Pro A. 2003, BÖ.é. 2012)

KOVÁCS DEZSŐ

(Rimasimonyi /Csehszlovákia/, 1927. V. 7. – Budapest, 2017. XII. 24.)

Okleveles mérnök (BME 1951). 1951–1954 között a Vízműépítő Vállalat mérnöke, 1953-ban a Tiszalöki Vízlépcső építésvezetője. Majd 1954–1969 között a győri VIZIG főmérnöke, 1962-től 1966-ig tatabányai szakmérnöke, majd vízkárelhárítási osztályvezetője. 1969-től nyugdíjba meneteléig az OVH Árvízvédelmi és Folyamszabályozási főosztályának csoportvezetője, folyamszabályozási osztályvezetője, vízügyi tanácsos. Tevékeny részese volt az 1956. évi és az 1965. év nagy dunai, valamint az 1970. évi nagy tiszai árvizek elleni védekezésnek. Érdemeiért 1965-ben megkapta a Munka Érdemrend arany fokozatát. Fő munkaterületei: folyószabályozás, árvédelem, árvízvédekezés, jég elleni védekezés, a Tatai Nagytó rendezése, a Szigetközi fakadóvizek elvezetése, vízi utak, környezetvédelem. Szakirodalmi tevékenységét tucatnyi publikációja mellett tanulmányok, szakkönyvszerkesztés jelzi. Részt vett OMFB tanulmányok kimunkálásában, a magyar–csehszlovák és magyar–jugoszláv határvízi bizottságok munkájában, nemzetközi tevékenységéért a csehszlovák és a jugoszláv fél is

kitüntette (1965, ill. 1987). 1956-tól féléves kiküldetése során Albániában meliorációs tervekét készített. 1988-tól nyugdíjas tanácsadóként a budapesti VIZIG-nél dolgozott, ahol a nagymarosi komplex tájrehabilitációval kapcsolatos munkák műszaki ellenőre volt. Társaságunk Árvízvédelmi és Belvízvédelmi szakosztályában, mint vezetőségi tag tevékenykedett. (Pro A. 1984)

KOVÁCS GÉZA

(Kazincbarcika, 1945. II. 22. – Szolnok, 2017. IX. 16.)

Okleveles gépészmérnök (NME 1968). Pályakezdőként 1968-tól a Borsodi Vegyi Kombinátnál dolgozott. 1970-től a Törökszentmiklósi Vízmű üzemvezetője, majd a Szolnok megyei Víz- és Csatornamű Vállalat Gépészeti-, termelési és szolgáltatási osztályának vezetője. 1977-től a Vállalat főmérnökeként irányította a megye víziközmű szolgáltatási feladatait. Az 1996-tól gazdasági vállalkozássá alakult Víz- és Csatornaművek Koncessziós Rt. műszaki igazgatója lett, majd a Zrt.-vé lett cég vezetése 2004-ben elnök-műszaki igazgatóvá választotta. 2009-től nyugdíjba vonult, de továbbra is a Zrt. elnöke maradt. Műszaki igazgatóként jelentős szerepet vállalt a Szolnok és a városkörnyéki települések vízellátását biztosító Felsővízi Vízmű vízminőség javító technológiájának, a csatornázási és szennyvíztisztítási koncepciónak kidolgozásában. Szakmai pályafutásának figyelemre méltó eseménye volt a Felsővízi Vízmű tartalék vízbázisának (Alcsi Holt-Tisza) bekapcsolása és a 2003-ban átadott vegyszer-előkészítő és bekeverő rekonstrukciós beruházás fővállalkozói koordinálása. Munkásságát 2008-ban a Magyar Köztársasági Ezüst Érdemkereszt kitüntetéssel ismerték el. Társaságunk munkájában 1970 óta vett részt, számos rendezvény előadója és szervezője volt. Az 1984-ben a Szolnoki területi szervezetnél megalakult vízellátási-csatornázási szakosztály munkáját 2006-ig elnökként irányította. (Pro A. 2010)

KOVÁCS GYÖRGY

(Budapest, 1925. IX. 24. – Budapest, 1988. IV. 21.)

Okleveles mérnök (MGTE 1947), a műszaki tudomány kandidátusa (MTA 1955) és doktora (MTA 1961), az MTA I. tagja (1979), c. egyetemi tanár (BME 1981). Már egyetemi évei alatt – 1944-ben, illetve 1945–1946-ban – a Mávag hídosztályánál dolgozott gyakornokként. Az 1946/1947-es tanévben a Műegyetem II. vízépítési tanszék demonstrátora volt, s oklevele megszerzése után, 1947-től ugyanitt tanársegéd, 1949-től adjunktus. 1950–1951-ben a MÉLYÉPTERV szennyvíztisztítási osztályának irányító tervezője, majd a VIZITERV-ben mérnök, osztályvezető. 1963–1968 között az OVF vízgazdálkodási osztályvezetője, majd a Kenyában szakértőként töltött néhány év után, 1970-től a VITUKI igazgatóhelyettese, 1976-tól az OVH főosztályvezetője, 1980–1985 között a VITUKI főigazgatója, ezt követően kutató professzora. A felszín alatti vizek hidrológiájával és hidraulikájával foglalkozott. Jelentős eredményeket ért el a szemcsés halmazoknak és repedezett kőzeteknek az áramlással szemben kifejtett ellenállása, annak dinamikája vizsgálatában, az ún. permanens és nem permanens szivárgó vízmozgás gyakorlati jellemzésére szolgáló egységes számítási rendszerek kidolgozásában, ill. a talajvíz feletti telítetlen rétegben lejátszódó hidrológiai folyamatok feltárásában. A műtárgytervezéssel kapcsolatosan hidrológiai és hidraulikai, valamint talajmechanikai és mérnök-geológiai kérdésekkel foglalkozott. Élete vége felé az akkor még csak tervezett bős-nagymarosi vízlépcsőrendszer várható ökológiai, hidrológiai hatásait kutatta. Sokrétű tudományos tevékenységét jelzi az a több száz publikáció, amit az említett területekkel, továbbá a vízgazdálkodás általános kérdéseivel, a vízjoggal, a nemzetközi oktatási és kutatási kérdésekkel kapcsolatban írt. Tudományos bizottságok és nemzetközi tudományos szervezetek tagja, 1971-től az IAHS főtitkára, alelnöke, majd elnöke, emellett részt vett az ICID, valamint az UNESCO nemzetközi hidrológiai programját (IHP) végrehajtó kormányközi tanács munkájában.

Utolsó éveiben a laxenburgi IIASA-ban a nemzetközi nagy folyók hasznosításával foglalkozó vizsgálatok témavezetője volt. Kiemelkedő munkája a szivárgás hidraulikájának kérdéseit új szemlélettel átfogó könyve. Tudományos eredményei elismeréseként 1965-ben Akadémiai-díjat, 1975-ben Eötvös Loránd-díjat kapott. 1952–1958 között a HK főszerkesztője volt, 1950–1952 között Társaságunk főtítkára, majd alelnöke, 1961–1964 között ellátta az ügyvezető elnöki feladatokat. (P.J.e. 1963, SchF.é. 1974)

KOVÁCS GYÖRGY ZOLTÁN

(Szőny, 1950. XI. 30.)

Okleveles építőmérnök (BME 1975), építőipari-gazdasági szakmérnök (BME 1981), közgazdaságtudományi doktor (MKKTE 1984). 1975–1990 között a Komárom (-Esztergom) Megyei Tanács építési-közlekedési-vízügyi csoportvezető főmérnöke,

majd főosztályvezetője, 1990-től 1998-ig a megyei közgyűlés elnöke. Ezt követően a KÖZKER Infó Bt. tanácsadója, majd az ÉGÁZ-DÉGÁZ Rt. kommunikációs vezetője volt. Dolgozott a szakminisztérium (KvVM) megbízott főosztályvezetőjeként, majd az Országos Környezetvédelmi, Természetvédelmi és Vízügyi Főigazgatóság főigazgatójaként (2006). Különböző beosztásaiban, választott, vállalt tisztségeiben tevékenyen részt vett a Komárom-Esztergom megyei, a regionális és országos közmű-fejlesztési programok, koncepciók, jogszabályok kidolgozásában, különböző szintű (megyei, ágazati) szakértői bizottságok munkájában. Az OKTVF főigazgatói beosztásában felelős, országos irányító, ellenőrző feladatokat látott el, s az ÉDV Zrt. igazgatótanácsának elnöke is volt. 2006-tól nyugdíjazásáig az Észak-Dunántúli Vízmű Zrt. műszaki vezérigazgató-helyettese. 1994-től a MTESZ Komárom-Esztergom Megyei Szervezete társelnöke, 1996-tól a Magyar Mérnöki Kamara Komárom-Esztergom Megyei Szervezetének elnökségi tagja, a vízügyi szakcsoport elnöke, 2000-től a TÖOSZ vízügyi szakértője, 2006-tól az Által-ér Szövetség elnöke. (Pro A. 2008)

KOVÁCS JÓZSEFNÉ /SZ. BECK IRÉN/

(Mátészalka, 1946. VI. 17.)

Okleveles mérnök (BME 1970), mg. vízgazdálkodási szakmérnök (BME 1982). Tervezőként kezdetben az AGROKOMPLEX agárdi vállalatánál önálló tervező, öntözőtelepek, állattartó telepek vízellátás-szennyvízelvezetési terveit készítette, ill. a szennyvíz mg.

hasznosításával foglalkozott, valamint részt vett a meliorációs programban megvalósuló beruházások tervezésében, kivitelezésében, ellenőrzésében. 1972-től a VIKÖZ, ill. VGI előadójaként vízkárelhárítási, vízminőségi, vízi környezetvédelmi, valamint a szennyvíziszap elhelyezése témakörökben a stratégiai terv és jogszabály előkészítési munkák tartoztak feladatai közé. 1983-tól az OVH-KVM-OVF osztályvezető helyettese, főelőadója. Itteni munkakörében részt vett a mezőgazdasági vízgazdálkodási feladatok országos szintű koordinálásában, a területi vízgazdálkodási társulatok szakmai felügyeletében, szakágazati beruházások programterveinek bírálatában, továbbá a megvalósult beruházások, fejlesztések ellenőrzésében. 1998-tól 2004. évi nyugdíjazásáig az FVM osztályvezetője, főtanácsosa, ahol a mg. vízhasznosítással, a vízgazdálkodási társulatokkal, továbbá koordinációs és jogszabály előkészítési feladatok elvégzése tartozott munkakörébe. Munkásságát számos szakmai kitüntetéssel ismerték el, a víztársulati mozgalom érdekében kifejtett tevékenységéért a VTOSZ Beszédes József éremmel tüntette ki (2004). Társaságunknak 1979 óta tagja, a Mezőgazdasági Vízgazdálkodási szakosztályának 1989–99 között titkára, a Hydrologia Hungarica Alapítvány kuratóriumának is tagja volt. (Pro A. 1996, BÖ.é. 2015)

KOVÁCS LÁSZLÓ

(Szőny, 1952. IV. 2.)

Okleveles vegyipari gépész üzemmérnök (PMMF 1973), vízellátás-csatornázási szakmérnök (BME 2007), vízgazdálkodási környezetvédelmi szak-

mérnök (BME 2009). Pályafutását 1973-ban a Dunaújvárosi Papírgyár vízmű művezetőjeként kezdte, majd 1976–1988 között a vízmű üzemvezetője. Irányítása alá tartozott a Papírgyár felszíni ipari vízműve, ivóvízműve, szennyvíztisztító telepe, és a gyár közműhálózata. 1998-tól 2000-ig a Dunaújvárosi Víz- és Csatornaműnél ivóvíz hálózati részlegvezető, majd nyugdíjazásáig, 2012-ig a dunaújvárosi Szennyvíztisztító Kft. műszaki vezetője. Társaságunknak 1978 óta tagja. 1978–1995 között a Dunaújvárosi körzeti csoport szervező titkára, majd ezt követően 2013-ig a Dunaújvárosi szervezet titkára. Nagy érdeme volt abban, hogy a területi szervezet folyamatosan gazdag éves programot bonyolított le, s ezzel összetartó, jó közösséggé formálta a dunaújvárosi szervezetet. (Pro A. 2007)

KOVÁCS SÁNDOR

(Mikófalva, 1934. III. 3. – Eger, 2008. X. 1.)

Okleveles mérnök (ÉKME 1958), jogtudományi doktor (ELTE 1968). 1958-tól a KPM Egri Közúti Igazgatóságnál tervező, beruházó, osztályvezető. 1970-től a Heves Megyei Tanács VB. Építési, Közlekedési és Vízügyi osztályának vezetője, 1977-től nyugdíjazásáig, 1995-ig a Heves Megyei Vízmű Vállalat igazgatója. Ezt követően a budapesti Purator Kft. területi felelőse volt 2007-ig. Részt vett Heves megye vízgazdálkodás távlati tervének kidolgozásában és földtani adottságainak feltárásában. Tevékenysége alatt 37 településsel és 80 ezer lakossal bővült az ivóvízellátásban részesülők száma, munkásságához kötődik a visontai bányavizek Gyöngyösön és a térség más településein történő felhasználása. Foglalkozott az egri szennyvíztisztítás kérdéseivel, valamint az egri Szt. József víz palackozásának problematikájával. Több újítása és szabadalma volt, főleg a vízgazdálkodás területén. Az Egri Szak-

munkásképző Intézetben óraadó és állandó vizsgabizottsági tag volt. Társaságunk Heves megyei területi szervezetének 1977-től 1990-ig elnöke volt. (Pro A. 1992)

KOVÁCS SÁNDOR

(Szolnok, 1955. I. 20.)

Okleveles hidrológus mérnök (HME 1978), a műszaki tudomány kandidátusa (HME-MTA 1987). Pályafutását 1978-ban a KÖTIVIZIG vízrajzi előadójaként kezdte, 1984-től vízrajzi csoportvezető, 1997–2009 között ovh., 2009-től az Igazgatóság Vízrajzi osztályának vezetője. 2012-től másodállásban az EJF, 2017-től pedig a NKE VTK főiskolai, ill. egyetemi docense. A Közép-tiszai térség hidrológiai, vízrajzi, valamint műtárgyai hidraulikai viszonyainak legavatottabb ismerőjeként részt vett a nagyvízi mederkezelési tervek, egyes vízfolyások hidrodinamikai modellezésében, csakúgy mint a VTT megalapozását elindító „Szolnoki Műhely” munkájában. Az utóbbi két évtized tiszai árvízi védekezéseiben az Igazgatóság hidrometeorológiai szakcsoportjának vezetőjeként működött közre. Munkásságát számos szakmai kitüntetéssel ismerték el, többek között 2019-ben megkapta a BM Vásárhelyi Pál-díját. Széleskörű publikációs tevékenységének eredményei hazai és külföldi szaklapokban láttak napvilágot, kutatásainak eredményeiről hazai és nemzetközi konferenciákon adott számot, állandó résztvevője az MHT vándorgyűléseinek. Társaságunknak 1985 óta tagja, részt vesz a HT szerkesztő bizottságának munkájában. (Pro A. 2002)

KOVÁCS TIBOR

(Sopron, 1959. V. 18.)

Okleveles építőmérnök (BME 1983). Pályafutását 1983-ban a Sopron és Környéke Víz- és Csatornamű Vállalatnál kezdte szolgáltatási részlegvezetőként, 1991-től műszaki osztályvezető, majd 1992-től a Sopron és Környéke Víz- és Csatornamű

Rt. szennyvízkezelési üzemmnökségének vezetője. Tevékenysége elsősorban a soproni és a Sopron környéki szennyvízelvezetés, továbbá -tisztítás működtetésére és fejlesztésére terjed ki. Kiemelkedő munkát végzett a városi szennyvíztisztító telep EU által támogatott fejlesztésében, valamint a Sopron környéki szennyvízelvezető és szennyvíztisztító rendszerek létrehozásában és beüzemelésében. Szakmai tevékenységet a részvénytársaság 1997-ben Vízmű-díjjal ismerte el. Társaságunknak 1984-óta tagja, a Soproni területi szervezet vezetői tagjaként tevékenyen vesz részt a társasági életben, a rendezvényeken gyakran vállalja szakmai előadások megtartását, és közreműködik a szakmai bemutatók megszervezésében. (Pro A. 2011)

KOVÁCS-SEBESTÉNY KRISZTINA

(Sopron, 1944. XI. 26.)

Okleveles mérnök (BME 1968), vízellátás, csatornázás, egészségügyi szakmérnök (BME 1973). Az egyetem elvégzése után került a szombathelyi VIZIG állományába. Itt először tervezőként működött, majd a víziközművekkel foglalkozó szakági felelős, csoportvezető, osztályvezető-helyettes, egészen 2002. évi nyugdíjazásáig. Több mint három évtizeden át részt vett a Nyugat-Dunántúl ipari és kommunális vízügyi-csatornázási feladatainak ellátásában, irányításában. 2004–2006 között az OVF Víziközmű osztályának munkatársaként a pályázatok elbírálásával, az állami közműfejlesztések, beruházások szakági irányításával foglalkozott. Társaságunknak 1963 óta tagja, a Nyugat-dunántúli területi szervezet társasági munkájának egyik vezető egyénisége, 1976-tól szervező titkára volt. (Pro A. 1987)

KOVÁCS BÉLA

(Budapest, 1927. I. 16.)

Okleveles mérnök (BME 1953). Pályafutását 1952-ben a Tiszalöki Vízépítő Nemzeti Vállalatnál, valamint a Székesfehérvári Kultúrmérnöki és Belvízrendezési Hivatalnál rövid, néhány hónapos munkálkodással kezdte, majd az ÉM Közműtervező Irodájában (KÖZMŰTERV) folytatta, mint technikus,

ill. tervező mérnök. Ezt követte a MÉLYÉPTELV 1954-ben, ahol irányító tervező volt, majd ugyanilyen munkakörben 1959-ben a VIZITERV-hez került. Itt korábban még nem alkalmazott a nyersvíz-források ivóvíz minőségű hasznosítására alkalmas vízművek tervezésével foglalkozott. Mintegy 25 közüzemi és ipari vízmű tervezésében vett részt. 1963-tól a bajai Vízgazdálkodási Főiskola Vízellátási és Csatornázási tanszékének megszervezése, a laboratórium és a félüzemi víztisztító telep kialakítása volt a feladata. Az intézmény 1970-től a BME Vízgazdálkodási Főiskolai Karaként folytatta tevékenységét, ahol 1977-ig tanszékvezető főiskolai tanárként irányította az elméleti és gyakorlati képzést. 1977–1987 között, nyugdíjazásáig az OVH–VIKÖZ (majd VGI) tudományos főmunkatársaként a III. Vízgazdálkodási Keretterv munkájában vett részt, mint a „Vízellátás és csatornázás” c. rész szerkesztője. Több alkalommal járt külföldön, ahol szakmai előadásokat tartott és megszervezte a bajai főiskola NDK-s tanulmányi cserekapcsolatát. Társaságunknak 1952 óta tagja, rendezvényeinek aktív előadója. Az MHT Vízminőségi és Víztechnológiai szakosztály (1960), valamint a Bács-Kiskun megyei területi szervezetének (Baja) egyik megszervezője és alapító tagja. (Pro A. 1977, Tt. 1996)

KOVÁTS GÁBOR

(Gyula, 1938. XII. 17. – Szeged, 2018. XII. 26.)

Okleveles mérnök (ÉKME 1962), mg. vízgazd. szakmérnök (BME 1969), műszaki doktor (BME 1970). Vízügyi munkásságát 1962-ben a Szegedi VIZIG Szegedi Szakaszmérnökségén kezdte. 1965-től Szeged MJV Tanácsa Építési, Közlekedési és Vízügyi Osztálya közműcsoportjának vezetője. 1966–1979 között ismét a VIZIG-nél dolgozik, ahol szakaszmérnök, főépítészvezető, majd 1971 júniusától termelési igazgatóhelyettes. Ezen időszak legfontosabb

feladatai: az 1970-es nagy Tisza-völgyi árvízvédekezésben Szentes és környéke védekezési tevékenységének irányítása, majd termelési igazgatóhelyettesként az 1970-es árvíz utáni jelentős fejlesztések kivitelezésének irányítása, ezek között is kiemelkedő a Szeged belvárosi partfal rekonstrukciója, az algyői olajmező védelmének árvízi fejlesztése és jelentős belvízi beruházások irányítása. 1979–1986 között a KEVIÉP termelési igazgatóhelyetteseként jelentős vízellátás-csatornázási művek kivitelezője, majd 1991-ig a Szegedi Vízművek és Fürdők főmérnöke, fontos városi rekonstrukciók és új beruházások irányítója. Ezt követően az ATIVIZIG igazgatója, az időszak nagy ár- és belvízvédekezéseinek vezetője, jelentős rekonstrukciós munkák, mint pl. a Hódmezővásárhely-Lúdvári szivattyútelep felújításának irányítója. Számos szakmai megbízatása (VTOSZ alelnök, VITUKI Rt. ig. tan. elnök) mellett 1993–1995 között a Csongrád Megyei Mérnöki Kamara (CSMMK), majd 2001. évi nyugdíjazását követően a Magyar Mérnöki Kamara elnöke két cikluson keresztül. Ennek lejártával 2009-ben újra Szegeden tevékenykedett, a CSMMK tiszteletbeli elnöke. Munkásságát számos hazai és külföldi kitüntetéssel ismerték el, birtokosa a Magyar Köztársasági Arany Érdemkeresztnek (2000). Szakmai lapokban nagyszámú írása jelent meg, 8 éven át a Mérnök Újság szerkesztő bizottságának elnöke volt. Társaságunknak az 1960-as évek óta tagja, a Vándorgyűlések rendszeres előadója, egy ideig az MHT elnökségének tagja volt. (Pro A. 1997)

KOVÁTS ZOLTÁN

(Magyaróvár, 1928. IX. 29. – Győrújbarát, 1998. I.)

Okleveles mérnök (BME 1951). Pályafutását 1951–56 között építésvezetőként a Vízépítő Vállalatnál kezdte, ahol a víz- és mélyépítés területén szerzett gyakorlatot. 1957-től nyugdíjba meneteléig, 1988-ig a győri VIZIG építésvezetője, majd 30 éven át a műszaki tervezési csoport-, ill. osztály vezetője. Szakterülete a vízügyi műszaki tervezés, továbbá műszaki fejlesztési tanulmányok készítése. A műszaki tervezést nyugdíjba vonulása után is folytatta, s e munkái közül kiemelkedő a szigetközi hullámtéri és mentett oldali vízpótlás megoldása. Munkásságának eredményei az ÉDU-VIZIG egész

működési területén tükröződnek a vízgazdálkodás jóformán minden ágazatában. Nevéhez fűződik a Fertő-táj újabb vízgazdálkodás-fejlesztési tervének elkészítése; e témakörhöz kapcsolódik szakirodalmi munkásságának jelentős része is. Társaságunkhoz az 1950-es évek első felében csatlakozott. Az MHT Győri területi szervezetének 1961–1971 között titkára, 1971–1995 között alelnöke, számtalan nagy sikerű előadás és rendezvény szervezője. 1993–1996 között a Lampl Hugó díjat adományozó területi bizottság elnöke volt. (VP.e. 1966, Pro A. 1980, Tt. 1998)

KOZÁK MIKLÓS

(Kunhegyes, 1924. IX. 5.)

Okleveles mérnök (BME 1951), kandidátus (1958) a műszaki tud. doktora (MTA 1968). A diploma megszerzése után a Közköztartásügyi Minisztérium Terv osztályán főelőadó, 1953-tól a műgyetem Vízépítési tanszékén aspiráns, majd 1956-ban adjunktus,

1962-ben docens. Doktori értekezését *A szabadfelszínű nempermanens vízmozgások számítása digitális számítógéppel* címen 1968-ban védte meg. E témában 1977-ben megjelent könyvét Akadémiai-díjjal jutalmazták. 1969-ben egyetemi tanár, tanszékvezető. 1974-től nyugdíjazásáig (1990) a műgyetem Vízgazdálkodási és Vízépítési Intézetének igazgatója. Munkásságát számos szakmai kitüntetéssel ismerték el, a rendszerváltás előestéjén (1989) az elsők között kapta meg a frissen alapított Magyar Köztársaság Emlékérmét. Szakoktatói munkásságán túl fő kutatási területei: a szabad felszínű, nem permanens vízmozgások számítása digitális számítógéppel, továbbá a vízépítési hibák és tapasztalatok. *A Computer hidraulika* hazai alapjának lefektetője, amelyet az egyetemi oktatás keretében valósított meg. 2004-ben a vízenergia alkalmazása érdekében fejtett ki aktív irodalmi és közéleti tevékenységet. Éveken át részt vett angol nyelvű oktatási programokban (VITUKI, BME). Több mint 150 publikáció (könyv, jegyzet, cikk, tanulmány) fűződik nevéhez. A világ számos országában több mint 50 előadást tartott. Több

nemzetközi és hazai szakmai egyesület, szervezet, köztük az MTA Vízgazdálkodástudományi Bizottságának aktív tagja volt. 2004-ben a Magyar Mérnöki Kamara tiszteletbeli tagjává választották. Társaságunknak az 1950-es évek első felében lett tagja, 1959-től éveken át részt vett a HK szerkesztő bizottságának munkájában. (PJ.e. 1965)

KOZÁK PÉTER

(Szeged, 1972. VI. 26.)

Okleveles építőmérnök (BME 2001), PhD fokozat (SZTE 2009). Pályafutását 1994-ben az ATIVIZIG mérnökeként kezdte. 1996-ig az MBSZ munkavezetője, majd 2002-ig a Vízgazdálkodási osztály beosztott mérnökeként részt vett közép- és hosszú távú víz-

gazdálkodási fejlesztési elképzelések kidolgozásában, ill. a Vízrajzi csoport keretén belül a hálózat fejlesztéséhez kapcsolódó beruházások koordinálásában. 2003–2005 között a Vízrendezési osztály vezetőjének helyettese, ezt követően az Igazgatóság Vízgyűjtőfejlesztési osztályának vezetője, 2010-től az ATIVIZIG igazgatója. Fontos szerepet játszott a Víz Keretirányelv célkitűzéseinek megvalósításában, a vízgyűjtőfejlesztési tervek kidolgozásában. Védekezési és irányítói gyakorlatot szerzett Szeged városi árvízvédelmi szakasz védelem-vezetőjeként. Jelentős érdemei vannak a Duna-Tisza közti hátság vízgazdálkodási problémáinak megoldásában. Aktívan részt vesz a nemzetközi tudományos közéletben is, valamint oktatói tevékenységet folytat a Szegedi Tudományegyetemen és az NKE bajai Víz tudományi Karán. 2008-tól az MTA Köztestületének tagja, továbbá tagja a CsMMK-nak. Eddigi munkásságáért számos szakmai kitüntetést kapott, birtokosa – többek között – Szeged MJV Önkormányzat Arany emlékérmének, valamint a BM Köz Szolgálatáért Érdemjel Arany fokozatának. Az MHT tudományos munkájában kezdettől fogva részt vesz, számos szakcikket publikált és rendszeresen tart előadásokat. Társaságunknak 1997 óta tagja, 2007–2011 között a MHT Szegedi területi szervezet titkára, 2011-től elnöke. (Pro A. 2009, BÖ.é. 2018)

KŐHIDI ANDOR

(*Bakonybánk, 1925. V. 14. – ?*)

Pénzügyi és Számveteli Főiskolát végzett, mérlegképes könyvelő, könyvvizsgáló. 1945-ben az FM Számvevőségén kezdte vízügyi szolgálatát. 1950-től az Á/B/KSZ, 1960-tól nyugdíjba menetelég, 1985 végéig a /budapesti/ Középdunavölgyi VIZIG fő-

könyvelője, majd gazdasági igazgatóhelyettese. 1957-ben a VSC Evezős szakosztályának alapító tagja. Magas szintű gazdasági irányító munkáján túl az MHT Gazdasági Bizottságának 1980–1992 között titkára volt. (*Pro A. 1991*)

KÖRNYEI LÁSZLÓ

(*Szekszárd, 1927. XII. 11. – Budapest, 2005. V. 25.*)

Okleveles mérnök (BME 1951), c. egy. docens (NME 1991). 1951-től a MEVITERV, ill. 1954-től a VIZITERV tervező mérnöke, osztály-, irodavezetője, 1985-től 1988. évi nyugdíjba menetelég közmű főmérnöke. Főbb munkaterületei: vízrende-

zés, öntözés, vízellátás, vízutatás és -beszerzés; borsodi, mátrai, balatoni, Velence-tavi regionális vízművek, víztárolók, vízkezelő berendezések, csatornázás, szennyvíztisztítás, regionális szennyvízművek stb. Több cikket jelentetett meg, 1977–1993 között a Hidrológiai Tájékoztató szerkesztő bizottságának elnöke volt. Igen sokoldalú nemzetközi munkásságot látott el: részben kongresszusokon, részben vízügyi exporttal kapcsolatban mintegy 20 országban járt. A NME-nek 10 éven át volt külső előadója. 1978-ban a regionális vízművek tervezéséért és megvalósításáért megosztott Állami Díjat kapott. Volt a Társaság központi titkára, (1968-tól) főtitkárhelyettese. A Vízellátási szakosztálynak megalakulásától vezetőségi tagja volt. (*SchF.é. 1985, MTESZ.d. 1989, KJ.d. 1996, Tt. 1999*)

KÖRÖSI ZOLTÁN

(*Alsószelei, 1945. – Pápa, 1991. X.*)

Okleveles földmérő technikus. 1970–1975 között a Pápai Földhivatal munkatársa, 1974-től – tragikus haláláig – a Pápa Környéki Vízitársulat építészeti vezetője, tervezője, csoportvezetője. A mezőgazdasági meliorációs feladatok elismert tervezője volt Veszprém megye területén. Ő tervezte 1977-ben a pápai Tapolca-patak hídját. Munkái során nagy szerepet és jelentőséget biztosított a légi fényképezés során szerzett adatoknak. (*Pro A. 1990*)

KÖRÖSMEZEY LÁSZLÓ

(*Budapest, 1926. XII. 9. – Budapest, 2018. IX. 11.*)

Okleveles mérnök (BME 1949), okl. egészségügyi szakmérnök (BME 1969), egyetemi doktor (BME 1973). 1949-től az ÁMTI, ill. a MÉLYÉPTERV irányító tervezője 1986-ig, nyugdíjba menetelég. 1950–1953 között politikai okokból Kistarcsára, majd

Recskre internálták, s 1953-ban került vissza a MÉLYÉPTERV-be. Ebben az időszakban jelentősebb munkája a Vác városi szennyvíztisztító telep biológiai részisztításának megtervezése volt. Az első hazai oxidációs árkos tisztítótelepet ő tervezte. 1992–2000 között a csődbe ment, majd felszámolásra került MÉLYÉPTERV-nek az ÁVÜ által megbízott igazgatója. Fő munkaterületei: kommunális és vegyipari szennyvíztisztító telepek tervezése, ezek speciális műtárgyai és berendezési (Miskolc, Debrecen és Győr szennyvíztisztító telepei) stb. Szakirodalmi munkásságát 30-nál több cikk, dolgozat, beszámoló, könyvfejezet stb. jelzi, amelyekkel a szakterület közkincsévé tette mindenkorai tervezői tevékenysége tapasztalatait. Számos szakrendezvényen, a Mérnöki Továbbképző Intézetben tartott előadásokat. Több szakmai bizottság tagja volt. Társaságunk munkájába műegyetemi hallgatóként kapcsolódott be. Az MHT Szennyvíz szakosztályának előbb jegyzője, majd 1954-től titkára. 1980-ban a szakosztály elnökévé

választották. Számos rendezvény előadója, vitavezetője, korreferátora, egy időben a HK szerkesztő bizottságának tagja. (VP.e. 1961, Pro A. 1978, BÖ.é. 1986, Tt. 1994)

KÖRÖSPARTI JÁNOS TAMÁS

(Szarvas, 1976. III. 6.)

Okleveles geográfus (JATE 2000), alkalmazott térinformatikai szakmérnök (BME 2005). Pályafutását 2000-ben a Körös-Maros Nemzeti Park Igazgatóságánál kezdte, majd 2002-től Halászati és Öntözési Kutatóintézet kutatója, ill. ennek jogutódjánál a NAIK

Öntözési és Vízgazdálkodási Önálló Kutatói osztályánál tud. Munkatársként mezőgazdasági vízgazdálkodási témavezető. Fő kutatási szakterülete: az időjárási viszonyok között kialakuló szélsőséges vízháztartási helyzetek (belvíz, aszály) elemzése, adatgyűjtés és a kiértékelt eredmények (előntés térképek) integrálása a meglévő adatbázisba. Számos hazai és nemzetközi kutatási programban, valamint tanulmányutakon vett részt, publikációs tevékenysége (9 tudományos közlemény, 29 teljes közlemény konferencia kiadványokban, 1 magyar és idegen nyelvű könyvfejezet, 33 tanulmány/szakértői jelentés) is ezekkel függ össze. A SZTE Földtudományi doktori iskoláján 2008 óta PhD tanulmányokat folytat. 2017-től a Magyar Öntözési Egyesület vezetőségi tagja. Társaságunk munkájában 2007 óta vesz részt, két cikluson keresztül az MHT Békés Megyei területi szervezetének vezetőségi tagja, s ugyancsak vezetőségi tagja a Mezőgazdasági Vízgazdálkodási szakosztálynak. (Pro A. 2017)

KŐVÁRINÉ SZABÓ ERZSÉBET

(Gyula, 1968. VI. 20.)

Okleveles építőmérnök (BME 2001), vízrendezési szakmérnök (EJF 2003). Pályafutását 1989-ben a KÖR/KÖ/VIZIG Mérnöki Irodájának tervező mérnökeként kezdte. 2000-től az Igazgatóság Árvíz-

védelmi és folyószabályozási osztályán árvízvédelmi ügyintéző. 2004–2006 között a vízügyi hatósági feladatok kiszervezésével a Körös-vidéki Vízügyi Felügyelet hatósági ügyintézője lett, majd több átszervezést (KÖVIFE, KÖVI-KTVF, ATI-

KTVF) követően a gyulai környezetvédelmi és vízügyi hatóság megszűntekor visszakerült az Igazgatóság Árvízvédelmi és folyószabályozási osztályára. Tervezői gyakorlata birtokában 2006 óta magántervezői tevékenységet is folytat, valamint vízépítési és környezetvédelmi igazságügyi szakértői jogosultsággal is rendelkezik. Fő szakterülete: települési és területi vízgazdálkodás, vízgyűjtő-gazdálkodási tervezés, vizes élőhelyek, természetvédelmi területek védelme és helyreállítása, s ezek vízrendezési feladatai. 2015-től a KÖVIZIG Közalkalmazotti Tanácsának elnöke. 2006 óta tagja BMMK-nak. 2010-től MHT Békés Megyei területi szervezetének vezetőségi tagja, miként tagja a Bodoki Károly Vízügyi Múzeum Baráti Körnek is. (Pro A. 2016)

KÖVES LÁSZLÓ

(Sopron, 1933. X. 15. – Sopron, 1986. XII. 16.)

Okleveles gépészmérnök (BME). 1957-től a Soproni Hőerőmű üzemmérnöke, 1960-tól vezetője. 1976-tól haláláig a Sopron és Környéke Víz- és Csatornamű Vállalat igazgatója. Működése keretében nagy része volt a Soproni Hőerőmű megépülésében, az energiazdálkodás korszerűsítésében. A Víz- és Csatornamű Vállalat igazgatójaként az ő irányításával épült a városi fedett uszoda, a regionális vízmű első üteme, és kezdődött meg a városi szennyvíztisztító rekonstrukciója. Elnökként részt vett a GTE helyi szervezetének munkájában. A gépészeti egyesületi munka mellett komoly lendületet adott az MHT Soproni területi szervezetének, amelynek 1985–1986 között volt elnöke. Autóbaleset áldozata lett. (Pro A. 1987)

KÖVESSY GÁBOR ID.

(Szatmárnémeti, 1904. II. 7. – Miskolc, 1980. XII. 6.)

Okleveles mérnök (KJM 1929). Szakmai pályafutását 1926-ban előbb a Felsőszabolcsi Tiszai Ármentesítő Társulatnál (Kisvárdai) vállalt mérnöki munkát, majd Debrecenben az Alsószabolcsi Tiszai Ármentesítő és Belvízszabályozó Társulat mérnöke volt. 1929-től 1932-ig Bátori Oszkár magán építővállalatánál dolgozott. 1933-ban lépett állami szolgálatba a Budapesti Kultúrmérnöki Hivatalban. 1939–1944 között a Miskolci Kultúrmérnöki Hivatal munkatársa, 1941-ben főmérnöke. 1942-ben kinevezték a Csíkszeredai Kultúrmérnöki Hivatal vezetőjévé, de megbízatása nem tartott sokáig. 1945-ben a Vízrajzi Intézet, majd ismét a Budapesti Kmh. mérnöke. Ezt követően a Zagyva szabályozás Építési kirendeltségéhez került Jászberénybe, mint a munkák vezetője. Ezen beosztásból áthelyezték a Miskolci Kultúrmérnöki Hivatalhoz, ahol előbb az öntözőtelepek építését, majd a Hernád folyó ármentesítési munkálatait irányította. A hivatalnál először főmérnökké, majd igazgatóvá nevezték ki, ezen beosztásának 1953-ig – az egységes vízügyi szolgálat létrehozásáig – tett eleget. A Miskolci Vízügyi Igazgatóságnál először a műszaki tervezés irányításával foglalkozott, majd igazgatóhelyettes főmérnökké nevezték ki. Nyugdíjazásáig e feladatkört látta el. Társaságunkban 1955-től 1966-ig a Borsodi csoport alelnöke, majd 1971-ig elnöke volt. 1977-ig a Borsod megyei területi szervezet tudományos bizottságának vezetőjeként is tevékenykedett. (Tt. 1974)

KRAVINSZKAJA GABRIELLA /Pócs

GABRIELLA/

(Kaposvár, 1962. VII. 30.)

Okleveles hidrológus mérnök (HME 1985), vízépítő mérnök (BME 2001). Pályafutását 1985-ben a KDTVIZIG Vízgazdálkodási osztályának hidrológusaként kezdte. 1991–2010 között az Igazgatóság

Balatoni Vízügyi Kirendeltségének vízrajzi csoportvezetője, ezt követően a VIZIG Hidrológiai és Hidroökológiai osztálynak vezetője. Fő munkaterülete: az Igazgatóság területén számottevő vízfolyások hidrológiai adatgyűjtésén alapuló műtárgy-mé-

retezési és -tervezési munkák, a balatoni vízmérleg elkészítésének folyamatos irányítása, a területi vízgazdálkodási feladatok vízrajzi feltételeinek vizsgálata, mérése, az ezzel kapcsolatos vízi műtárgyak optimális működtetésének elősegítése, a Balaton tápanyag terhelésének számítása, valamint két főcsatornán a folyamatos mennyiségi, vízkémiai és biológiai monitoring tevékenység megvalósítása, a Balaton új üzemeltetési szabályzatának elkészítése. 2012-től Országos Vízrajzi Munkacsoport vezetője. Munkásságát számos szakmai elismeréssel jutalmazták, többek közt a BM Vásárhelyi Pál-díjával (2019). Társaságunknak 1985 óta tagja, 2004–2010 között részt vett a Balatoni Fejlesztési Tanács Integrációs Kht. Környezetvédelmi Bizottságának munkájában. A Balaton vízháztartási elemeivel és a tó vízszint-szabályozásával kapcsolatos kutatásainak eredményeit rendszeresen bemutatja a területi szervezet előadóüléseiben és az országos vándorgyűléseken egyaránt, illetve publikálja azokat az MHT kiadványaiban. (Pro A. 2010)

KREMPELS TIBOR

(Budapest, 1926. II. 8. – Budapest, 1985. VII. 20.)

Okleveles mérnök (BME 1950), egyetemi doktor (BME 1968), a műszaki tud. kandidátusa (MTA 1973), c. egyetemi docens (BME 1974). 1950–1954 között az ÁMTI, majd a Földalatti Vasút Tervező Vállalat mérnöke. 1954-től 1963-ig a VIZITERV irányító

tervezője. Ezt követően nyolc éven át az OVH-ban főmérnök, műszaki titkársági vezető, osztályvezető. 1971-től haláláig a VIZITERV irodavezetője.

Vízépítési műtárgyak, völgyzárógáták, vízellátás, csatornázás, regionális vízművek, hidrogeológia, geotechnikai előmunkálatok képezték munkásságának főbb területeit. Számos publikációja jelent meg, részt vett több könyv megírásában, előadója volt a szakmérnöki továbbképzésnek, a BME és a bajai Vízgazdálkodási Főiskolán az állami vizsgabizottság tagja volt. Szakmai tapasztalatait és széles nyelvtudását két évtizeden keresztül a KGST Építésügyi és Állandó Kormánybizottságban, a KGST Vízügyi Vezetők Értekezletein, az EGB Vízügyi Albizottságában, az ICID és az ICOLD, valamint az IWSA Magyar Nemzeti Bizottságában kamatoztatta. A magyar vízügyi szolgálat egyik nemzetközileg is ismert műszaki diplomatája volt. Társaságunk munkájában 1958 óta vett részt. Elsősorban a Vízellátási szakosztályban tevékenykedett, de választott tagja volt az Ellenőrzési Bizottságnak, a Nemzetközi Bizottságnak, valamint a Fegyelmi Bizottságnak. Munkásságát számos szakmai kitüntetéssel ismerték el, 1978-ban a regionális vízművek tervezésében és létesítésében végzett munkájáért Állami-díjban részesült. A Társaság nagyrendezvényeinek egyik szervezője, a HK szerkesztő bizottságának tagja volt, számos szakcikket publikált magyar és idegen nyelveken. (BŐ.é. 1981)

KRENNER RÓBERT

(Szombathely, 1959. VII.18.)

Okleveles villamosmérnök (BME 1983), vízellátás-vízkezelési szakmérnök (PMMF-VGI 1990), csatornázás-szennyvíztisztítás szakmérnök (EJF-MF 2000). Pályafutását, mint tervező és műszaki ellenőr először a Sabaria Cipőgyárban kezdte, majd a következő évben a VASIVÍZ Zrt.-nél, ill. annak jogelődjénél (a Vas megyei Víz- és Csatornamű Vállalatnál) folytatta. Fokozatosan előrelépve a munkahelyi ranglétrán 1997-ben a cég szolgáltatási igazgatója, 2011-től egy éven át a Zrt. megbízott vezérigazgatója. 2015 óta a cég ügyvezető igazgatója. Kiemelkedő teljesítményt nyújtott a Szombathely-Kőszeg szennyvízelvezető- és tisztító rendszeren végzett

ISPA/KA szennyvíz beruházás megvalósításában. A szakmai közéletben aktív szerepet vállal, 2007-től a MaVíz Laboratóriumi Munkacsoportjának tagja. 2018-ban elnyerte a Vas Megyei Mérnöki Kamara Kiemelkedő Mérnöki Munkáért-díját, valamint számos más közéleti (sport) elismerés birtokosa. A Területi Vízgazdálkodási Tanács elnöke. Csempe-szokpács 28 éve folyamatosan újraválasztott polgármestere. Társaságunk munkájában 1996-tól vesz részt, 2006-tól a Vízmikrobiológiai szakosztály tagja, 2010-től szakosztályi elnök. Személyes közreműködésének köszönhetően megerősödött az együttműködés a vízművek és más területek vízmikrobiológus szakértői között. (Pro A. 2015)

ISPA/KA szennyvíz beruházás megvalósításában. A szakmai közéletben aktív szerepet vállal, 2007-től a MaVíz Laboratóriumi Munkacsoportjának tagja. 2018-ban elnyerte a Vas Megyei Mérnöki Kamara Kiemelkedő Mérnöki Munkáért-díját, valamint számos más közéleti (sport) elismerés birtokosa. A Területi Vízgazdálkodási Tanács elnöke. Csempe-szokpács 28 éve folyamatosan újraválasztott polgármestere. Társaságunk munkájában 1996-tól vesz részt, 2006-tól a Vízmikrobiológiai szakosztály tagja, 2010-től szakosztályi elnök. Személyes közreműködésének köszönhetően megerősödött az együttműködés a vízművek és más területek vízmikrobiológus szakértői között. (Pro A. 2015)

KUCSARA MIHÁLY

(Budapest, 1952. IV. 1.)

Okleveles erdőmérnök (EFE 1976), gazdasági mérnök (BME 1983), egyetemi doktor (EFE 1996), PhD. (SE 1998). Pályafutását 1976-ban a Gyulaji Állami Erdő- és Vadgazdaság műszaki vezetőjeként kezdte, 1977–1983 között a Győr-Sopron Megyei Tanács

körzeti útfelügyelője. 1983-tól oktatóként az Erdészeti és Faipari Egyetem (majd Soproni Egyetem, utóbb Nyugat-Magyarországi Egyetem) Erdőmérnöki Kara Erdőfeltárási és Vízgazdálkodási tanszékének (későbbi elnevezése szerint Geomatikai, Erdőfeltárási és Vízgazdálkodási Intézetének) tudományos munkatársa (1991), tanársegédje (1993), adjunktusa (1994), docense (1998) nyugdíjazásáig, 2014-ig. 2001–2011 között az Intézet Vízgazdálkodási tanszékének vezetője. Főbb működési területei: az erdészeti vízgazdálkodási kutatások gyakorlati megalapozása, a Hidegvíz-völgyi Erdészeti Hidrológiai Kutatóhely munkájának vezetése, a környezetvédelmi, vadgazdálkodási, természetvédelmi és a környezettudományi szakok indításával összefüggésben a vízzel kapcsolatos különféle témakörök oktatása. Alaputatási témája „az erdő vízháztartása”, az ezzel kapcsolatos ökológiai és műszaki összefüggések terepi kísérleti feltárása, számszerűsítése, a folyamatok modellezése, ezen

belül a fás vegetáció csapadék-visszatartó hatása, valamint az erdővel borított kis kiterjedésű vízgyűjtők lefolyási viszonyai, továbbá az erdei patakok vízjárása. Saját és társszerzőkkel írott cikkei, tanulmányai is zömmel e témakörökben jelentek meg a hazai és külföldi szakajtóban. 2000–2006 között az Országos Erdészeti Egyesület, Erdészeti Vízgazdálkodási szakosztályának titkára, majd 2014-ig elnöke. Társaságunknak 1987 óta tagja, 1997-től 2014-ig az MHT Soproni területi szervezetének elnökségi tagja. (*Pro A. 2006, SchF.é. 2017*)

KUGLER GYULA

(*Ajka. 1962. V. 30.*)

Okleveles építőmérnök (BME 1986), vízellátási-csatornázási szakmérnök (BME 1991). Első és eddigi egyetlen munkahelye a Veszprém Megyei Víz- és Csatornamű Vállalat, ill. annak jogutód szervezete a Bakonykarszt Zrt. 1986-ban az Ajkai Üzemmérnökség műszaki ügyintézője, 1994-től a Pápai Üzemmérnökség vezetője. A Vállalat átalakulása és részvénytársasági formában történő működésének kezdetétől (1996) főmérnökként az Üzemviteli osztály vezetője. 1998–2006 között a társaság műszaki igazgatója, ezt követően a Bakonykarszt Zrt. vezérigazgatója. Munkatársával együtt fő feladata 122 település ivóvízellátásának, valamint 88 település szennyvízelvezetésének és -tisztításának biztosítása. A napi üzemeltetési feladatokon túl, több száz millió forint értékben végeznek víziközmű vagyonukon beruházási és felújítási tevékenységet saját lebonyolításban. Korábbi beosztásaiban víziközművek üzemeltetésével, ill. tervezésével és kivitelezésével foglalkozott. Tevékenyen részt vett a szakmai szervezet bizottságainak munkájában, jelenleg a MaVíz elnökségi tagja, 2009-től MTA Vízgazdálkodás-tudományi Bizottság Vízellátási és Csatornázási Bizottsága tagja. Szakmai munkásságát számos kitüntetéssel ismerték el, birtokosa – többek között – Veszprém város Pro Meritis díjának (2016). Társaságunk Veszprém Megyei területi szervezetének 1986 óta tagja, 2006-tól elnöke, 2015-től a MHT alelnöke. (*Pro A. 2013*)

KUMÁNOVICS GYÖRGY

(*Hahót, 1946. VI. 29.*)

Okleveles geológus-mérnök (NME 1969), vízrajzi szakmérnök (BME 1990). 1969-től a Közép-dunántúli Vízügyi Igazgatóság munkatársa, 1972-től a Felszínalatti Vizek csoport vezetője, majd 1981-ben a Vízgazdálkodási osztály vezetőjének helyettese,

majd 1985-ben az osztály vezetője. Tagja volt a Hévízi-tó forrásának hozamcsökkenését vizsgáló szakmai bizottságnak. Az itt meghozott szakmai állásfoglalás készítette elő a Nyirádi Bauxitbányák 1990. évi bezárását. 1992-ben az Igazgatóság műszaki igazgatóhelyettese, 2003–2004 között megbízott igazgatója. 2010-ben műszaki igazgatóhelyettesként vonult nyugdíjba. Az 1970-es években részt vett a térségi vízelosztási koncepciók elkészítésében, a későbbiek során indult beruházások közül az ivóvízbázis védelmi programot, a Sárvíz-Nádor-csatorna rekonstrukció megindítását, az EUTámogatással megvalósult fejlesztések támogatási szerződésig történő előkészítését irányította. Munkásságát számos szakmai kitüntetéssel ismerték el, 2008-ban megkapta a Magyar Köztársasági Arany Érdemkeresztet. 1991-től a Magyar Vízkút-fúrók Egyesületének elnökségi tagja, 2000–2015 között elnöke. 1995-től 2000-ig a Hévízi Tóért Alapítvány kuratóriumának elnöke, s ugyancsak elnöke volt 2011–2014 között a FAVA kuratóriumának. 2010-től a Fejér Megyei Mérnöki Kamara titkáraként tevékenykedik. Társaságunknak 1968 óta tagja, egy időszakban az MHT Szakértői Bizottságának elnöke, a Közép-dunántúli területi szervezet elnökségi tagja, ill. elnöke. (*Pro A. 2002, SchF.é. 2011*)

KUTRUCZ GYULA

(*Sopron, 1954. V. 27.*)

Okleveles agrármérnök (PATE-MgTK 1990), mérnök-üzemgazdász (PSZF 1995). Pályafutását 1976-ban az Észak-dunántúli Vízügyi Igazgatóság hidrometeorológiai észlelőjeként kezdte, 1990–1994

között a Fertő tavi Hidrometeorológiai Állomás vezetőjének helyettese, majd 1994-től állomásvezető. Közvetlen munkatérülete a Fertő tó és a Rákos patak, valamint szűrőmezője vízminőségének vizsgálata, továbbá a tó vízmerlege hidrometeo-

rológiai összetevőinek mérése és elemzése. Feladatai körében tevékenyen részt vesz az ÉDUVIZIG területén lévő felszíni vizek minőségének megőrzésében. Szakmai munkásságát számos kitüntetéssel ismerték el, 1998-ban megkapta a Vásárhelyi Pál-érem II. fokozatát. Társaságunknak 1990 óta tagja, 2011–2015 között részt vett az MHT Soproni területi szervezetének vezetőségének munkájában, előadások szervezésével és megtartásával. (Pro A. 2015)

LACZAY ISTVÁN

(Kaposvár, 1932. I. 21.)

Okleveles mérnök (BME 1968), egyetemi doktor (BME 1980). 1958-tól 1992-ig, nyugdíjba vonulásáig, a VITUKI Vízirajzi osztályának (később Intézetének) műszaki ügyintézője, mérnöke, tudományos főmunkatársa. 1975-ben WMO ösztöndíjas. Szakte-

rülete: a magyar folyók – elsősorban a Duna – morfológiája és hidrológiája, különös tekintettel az árvízi viszonyokra, a hajózási lehetőségekre, a mederszabályozásra. Részt vett a nagy folyók szabályozási koncepciójának kidolgozásában, dunai és tiszai vízlépcsők hidrológiai előmunkálataiban és hatásvizsgálatában, a magyar folyók *Vízrajzi Atlasz* sorozatának szerkesztésében. Több külföldi és számos hazai szakmai konferencia előadója, résztvevője. Munkájának eredményeit a BME mérnök-továbbképző előadásaiban, mintegy 30 hazai és több külföldön megjelent tanulmányában tette közzé. Társaságunknak 1966 óta tagja. (Pro A. 1988, VS.n.d. 1990)

LAKATOS GYULA

(Gáborján, 1949. X. 14.),

Okleveles biológia tanár, hidrobiológus (KLTE 1974), egyetemi doktor (KLTE 1975), biol. tud. kandidátus (MTA 1983), dr. habil (KLTE 1999). Oktatói munkás-

ságát mindvégig, 2012. évi nyugdíjba vonulásáig a Kosuth Lajos Tudományegyetemen (utóbb Debreceni Egyetemen) folytatta. 1974–1975 között továbbképzési ösztöndíjas, 1979-ig tanársegéd, majd 1986-ig adjunktus, 2011-ig egyetemi docens az Egyetem

Természettudományi és Technológiai Karának Biológiai és Ökológiai Intézetében, az Ökológiai tanszéken. 2007–2012 között az Intézet igazgatója, 1998–2011 között az Alkalmazott Ökológia tanszék megalapítója és vezetője. 1997–2000 között Széchenyi professzori ösztöndíjas. Munkásságát számos hazai és külföldi szakmai kitüntetéssel ismerték el. Tudományszervezői és oktatói tevékenységének kiemelkedő feladata volt a karon folyó környezetvédelmi oktatás összehangolása és képviselete a karon, az egyetemen belül országos és nemzetközi szinten. Törekvéseinek eredményeképpen az egyetemen létrejött és megindult a környezettan tanárképzés, a posztgraduális levelező környezetvédelmi-ökológus szakirányú képzés, valamint a környezettudományi (környezet-kutató) szakképzés. 2004-től társelnöke a JTEFS–BCC európai, a fenntarthatóság oktatásával foglalkozó UNESCO szervezetnek, valamint tagja, vezetőségi tagja számos más hazai és nemzetközi környezet-, természet- és élővilág-védelmi és ökológiai szervezetnek (DAB, FEFEM, SIL, IWA, IRCSET). 2011-től a TKTE felsőoktatási elnökhelyettese. Társaságunk munkájában 1978 óta vesz részt. Az MHT Limnológiai szakosztályának 1998–2013 között vezetőség tagja, ugyancsak vezetőségi tagja 2006-tól a Környezetvédelmi szakosztálynak. (Pro A. 2007, SchF.é. 2014)

LAKOSI ILONA

(Szombathely, 1958. IV. 29.)

Okleveles építőmérnök (BME 1981). Szakmai tevékenységét 1981-ben a Vas Megyei Víz- és Csatornamű Vállalatnál kezdte, ahol különböző beosztásokban a technológustól a fejlesztési igazgatóig dolgozott. A Nyugat-dunántúli (Környezetvédelmi és) Vízügyi Igazgatóságon 1999 óta dolgozik, ahol a víziközmű szakági tevékenység irányítása lett a feladatköre. Részt vett az Igazgatóság működési területét érintően a Nemzeti Települési Szennyvízelvezetési és -tisztítási és az Ivóvízminőség-javító Program kidolgozásában. Kezdetektől részt vállalt a Rába habzással kapcsolatos szakmai feladatokban, múlhatatlan érdemeket szerzett a magyar-osztrák projekt részeseként a Rába vízminőségi hossz-szelvényének elkészítésében. Vas megye környezet- és természetvédelméért tett érdemei elismeréseképpen 2006-ban Gayer Gyula emléklapet kapott. Társaságunk munkájában 1980 óta vesz részt. Több cikluson keresztül a MHT Nyugat-dunántúli területi szervezetének vezetőségi tagja, 2007 óta a Szervezet titkára. (Pro A. 2010)

LAMPL HUGÓ

(Budapest, 1883. IV. 10. – Budapest, 1976. VI. 14.)

Okleveles mérnök (KJM 1905), a műszaki tud. doktora (ÉKME 1955). Először a Csepelszigeti Ármentesítő Társulatnál vállalt munkát, majd 1907-ben lépett állami szolgálatba, 1908-tól a Soroksári-Duna-ág munkálatain dolgozott. 1913-tól 1914-ig a Kvassay-zsilip építésénél foglalkoztatták. Részt vett a Csepel-szigeti Cementkísérleti Állomás anyagvizsgálati kutatásaiban. Eredményeit Sajó Elemérrel közösen írt „A beton.” c. monográfiában (1914) foglalta össze. 1908-ban Sajó Elemérrel együtt végezték az első hazai vízépítési kismintakísérleteket. A Kvassay-zsilip építésétől kezdve a szádfalazás, a talajszilárdítás (cementbesajtolás), a munkagödörök víztelenítése stb. foglalkoztatták.

1919-ben, a soroksári Duna-ág csatornázásának munkálatait a tanácskormány támogatásával, majd a román intervenció idején is folytatta. 1920-tól a budapest-csepeli kikötőépítés (a Csepeli Szabadkikötő) osztályvezető mérnöke. A Tassi Vízlepcső építésénél 1926-ban hazánkban elsőként alkalmazta a talajvízszint-süllyesztéses alapozást és az öntőtornyos betonozást. A balatoni kikötők építésének is egyik irányítója volt. 1931-ben a VI-be került, 1935-ben az FM-ben szolgált, 1937-ben az Országos Öntözésügyi Hivatal egyik alapítója, elnökhelyettese. 1942-ben, Kállay Miklós miniszterelnöki kinevezése után az OÖH megbízott vezetője, 1943-ban elnöke. 1948 júniusától a Hivatal megszüntetése után az OVgH-ban, ill. KPM-ben, majd az OVF-ben szolgált 1955. évi nyugdíjazásáig, mely után aktív szakértői tevékenységét folytatta. A korábban említett könyve mellett másik fő műve az „Alföld öntözése” c. kötet, irányításával készült korának valamennyi öntözési főműve, közreműködött a Kvassay-zsilip, a balatoni kikötők építésében. Jeles szakértője volt a vízépítési műtárgyaknak, az alapozási és földmunkáknak. Több könyvnek (részben társszerzőkkel) írója, számos cikk (csak Vízügyi Közleményekben közel 20) ismertetés, tanulmány jelent meg tollából. Sok külföldi tanulmányutat tett, több találmánya volt. Aktívan részt vett a mérnöknevelésben, a Műegyetem Államvizsga Bizottságának tagja volt. Kétszer (1965, 1973) tüntették ki a Munka Érdemrend Arany Fokozatával. (Tt. 1954, VP.d. I. fokozat 1973)

LÁNG ISTVÁN ÁGOSTON

(Mosonmagyaróvár, 1962. XI. 7.)

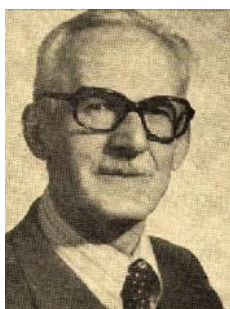

Okleveles építőmérnök (BME 1987), c. egyetemi docens (NKE 2018). Pályafutását az OVIBER-nél kezdte, ahol a Dunakiliti duzzasztómű építésénél dolgozott, majd a munkálatok leállítását követően az Észak-dunántúli Vízügyi Igazgatóságnál helyezkedett el. Itt 1989-től a Dunakiliti duzzasztómű üzemirányításának vezetője, 1993-tól a szigetközi szakaszmérnökség vezetőjének helyettese, 1999–2005 között az Árvízvédelmi és folyamszabályozási

osztály vezetője. Ez évben kérte fel a KHVM a Rába kísérleti folyógazdálkodási tervének elkészítésére a Folyógazdálkodási Tárcaközi Bizottság munkájának segítésére. E munka keretében kezdték meg az Európai Unió irányelveinek, és a magyarországi adottságoknak megfelelő vízgyűjtő-gazdálkodási terv kidolgozását. Ezt követően 2007-ig a Mosonmagyaróvári Városüzemeltető és Fenntartó Kft., majd a KvVM Vízkárelhárítási főosztályának vezetője. 2011-ben megvált addigi minisztériumi pozíciójától, s az OVF Vízkárelhárítási főosztályvezetője lett, majd újabb átszervezések után 2012-ben műszaki főigazgató-helyettesként dolgozik, 2018-tól az OVF főigazgatója. Az elmúlt évtizedekben számos árvízi védekezésben vett részt (1991 – szigetközi rendkívüli árvíz, 1997 – Lajta árvíz szűkítő tározó megnyitásával, 1999–2001 – tiszai árvizek, 2002 – rendkívüli dunai árvíz), 2007-től kezdve folyamatosan ellátta az OMIT vezetését. Munkásságát számos szakmai kitüntetéssel ismerték el, többek közt birtokosa a Rendkívüli Helytállásért Érdemjel arany fokozatának (2013). Társaságunknak 1994 óta tagja, folyószabályozás témában rendezvények szervezője és előadója. (Pro A. 2006, BÖ.é. 2013)

LÁNG SÁNDOR

(Rákosszentmihály, 1913. VII. 29. – Budapest, 1982. I. 6.)

Okleveles középiskolai tanár, geográfus, a földrajztudomány doktora (1964). 1964–1979 között nyugdíjba menetelég az Eötvös Loránd Tudományegyetem egyetemi tanára. A természetföldrajzon belül többek között geomorfológiával, folyóterasz-vizsgálatokkal, hidrológiával, meteorológiával és barlangkutatással foglalkozott. Már 1952-ben ismertette a Mérnöki Továbbképző Intézetben az ország sík és lejtős vidékeinek felszíni viszonyait és jelenségeit. Munkájában fontos helyet foglalt el a dombvidékek vizsgálata. Állami és szakmai bizottságok tagja, vezetője. Több könyv, egyetemi jegyzet szerzője, számos cikke jelent meg szaklapok-

ban, összesen több mint 300 publikáció. 1940 óta tagja volt a Magyarhoni Földtani Társulat Hidrológiai szakosztályának, és sok éven át volt tagja a Társaság elnökségének, illetve választmányának. A geográfusok és a hidrológusok szakmai és emberi kapcsolatait eredményesen építette egész munkássága alatt. 1950-ben a Hidrológiai Közönség szerkesztője volt. (Tt. 1980)

LÁSZLÓFFY /BÖHM/ WOLDEMÁR

(Kolozsvár, 1903. V. 2. – Budapest, 1984. I. 16.)

Okleveles mérnök (KJM 1925), okl. közgazdasági mérnök (KMTKK 1929), egyetemi doktor (JNMGE 1934), egyetemi magántanár (JNMGE 1948), a műszaki tud. doktora (MTA 1956). 1925–1929 között a Műegyetemen tanársegéd, 1929–1941 között az

FM Vízrajzi Intézetében szolgált, 1941–1942-ben a kolozsvári Kultúrmérnöki Hivatal vezetője, 1942–1947 között az FM ügyosztályvezetője. 1950-től az OVGH-ban szolgált, 1952-től a VITUKI osztály-, majd főosztályvezetője, 1969-től nyugdíjba menetelég a VIZDOK tudományos tanácsadója. Fő munkaterülete a hidrológia és hidrometria, mely minden területére kiterjedt azok elméleti és gyakorlati vonatkozásaira egyaránt. Nevéhez fűződik a Vízrajzi Évkönyv korszerűsítése, a Vízügyi Könyvtár modernizálása, a Hidrológiai Atlasz sorozat közreadása stb. Úttörő tevékenységet folytatott a hazai folyók jégviszonyainak hidrológiai tanulmányozása terén. Közreadta az Első Országos Ivóvízellátást Naggyűlés szakmai anyagát (1938). Az 1838-as pest-budai nagy árvíz hidrológiai okait tárgyaló tanulmányát a MMÉE aranyéremmel jutalmazta (1938). Tevékeny hidrológus szakértői tevékenységet fejtett ki fiatalkorától kezdve. Közel háromszáz publikációja (sok külföldi szaklapokban) jelent meg. 1944–1958 között a Vízügyi Közlemények szerkesztője. Fő műve „A Tisza” című monumentális monográfia (1982). A nemzetközi tudományos élet, egyesületek, szövetségek aktív résztvevője, azok tiszteleti tagja. Több külföldi egyetem,

ill. akadémia kitüntetettje, levelező tagja. Társaságunk számos szakosztályának, bizottságának munkájában vett részt, a Kitüntetések Bizottságának elnöke 1960–1977 között, a Nemzetközi Kapcsolatok Bizottságának elnöke (1971), a társasági munka elkötelezettje, a MHT kimagasló alakja. (SchF.é. 1947, VP.d. 1972, Tt. 1975)

LÁZÁR MIKLÓS

(Gyula, 1959. VI. 12.)

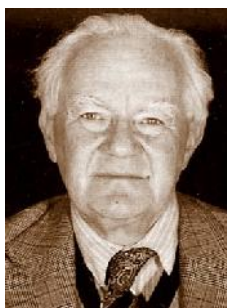
Okleveles üzemmérnök (PMMF VGI 1980), vízkészletfeltárás-vízrajz szakmérnök (BME 2002). Pályafutását a Körös-vidéki Vízügyi Igazgatóságnál kezdte, majd 1985-ben az Alsó-Tisza-vidéki Vízügyi Igazgatóságnál folytatta, ahol érdeklődése a vízrajz

és a hidrológia (észlelőhálózat üzemeltetés, adatfeldolgozás, hidrológiai értékelés, előrejelzés) irányába fordult. 1999–2005 között vízrajzi csoportvezető, 2011-ig osztályvezető-helyettes, majd referens, aztán megint az osztály helyettes vezetője. Munkásságát számos szakmai kitüntetéssel ismerték el, s az alsó-tiszai árvizek elleni védekezéseknek is tevékeny részese volt. Másfél évtizeden át gyakorlatvezetőként részt vett az bajai főiskola hidrometriai mérőgyakorlatain, és hivatali feladatai mellett, alkalmanként kapott megbízások keretében műszaki hidrológiai szakvéleményeket (idősorelemzés, statisztika, árvíz- és vízkészlet számítás) is készített. Társaságunk tagjaként a Szegedi területi szervezet munkájában vesz részt. (Pro A. 2017)

LEÉL-ŐSSY SÁNDOR

(Sarkad, 1924. IX. 17. – Budapest, 1998. szeptember 5.)

Okleveles földrajz-történelem szakos tanár (BTE 1946), egyetemi doktor (ELTE 1957), a földrajztud. kandidátusa (MTA 1958). 1949-től 1958-ig az ELTE Földrajzi Intézetének tanársegédje, adjunktusa. Az 1956-os forradalomban

való részvétele miatt 1958-tól csak mint középiskolai tanár kapott állást. Előbb a Móricz Zsigmond Gimnáziumban, majd a Kőrösi Csoma Sándor Gimnáziumban tanított, illetve szakfelügyelőként tevékenykedett. Kutatási területe a morfológia,

karszt- és barlangkutatás. Részt vett a Magyar Karszt- és Barlangkutató Társulat 1958. évi megalakításában, melynek munkájában titkárként, a földrajzi, majd a karsztmorfológiai szakbizottság vezetőjeként vett részt. A Társulat 1986-ban Kadić Ottokár-éremmel tüntette ki kimagasló értékű kutatói és alkotó tudományos munkásságáért, 1991-ben pedig tiszteleti tagjává választotta iskolateremtő szakmai tevékenysége elismeréseként. Mintegy 40 tudományos cikke, tanulmánya jelent meg, főként a Földrajzi Értesítőben. (VP.e. 1952)

LEITNER LÁSZLÓ

(Mosonmagyaróvár, 1971. III. 30.)

Okleveles vegyész mérnök (VE), okl. mérnök-közgazdász (NyME), c. egyetemi docens (NyME). Pályafutását 1994-ben az AQUA Szolgáltató Kft.-nél kezdte, mint szennyvíz-ágazatvezető. 2009–2015 között a Kft. ügyvezető igazgatója volt. Ezt követően 2014–

2016 között a Panta Aqua Zrt. vezérigazgatója, 2016-tól egyéni vállalkozó-szakértő. Társadalmi megbízatásai körében 2006–2010 között a Győr-Moson-Sopron Megyei Mérnöki Kamara elnökségi tagja, 2012–2016 között a Megyei Kereskedelmi- és Iparkamara Területi Szervezetének elnökségi tagja, az Oktatási Bizottság elnöke volt. Birtokosa a MaVíz Elismerő oklevelének (2015), és a GySM Megyei Kereskedelmi- és Iparkamara Kiváló Kamarai Munkáért Érdemérmének (2014). Társaságunk Mosonmagyaróvári területi szervezetének 2016-ig elnöke volt. (Pro A. 2015)

LELKES JÁNOS

(*Neufeld a. d. Leitha /Németország/, 1943. III. 17.*)

Mg. gépészmérnök (1969), egyetemi doktor (1977), a mezőgazdasági tud. kandidátusa (1983). 1969-ben Szarvason termelőszövetkezetben kezdett dolgozni, 1971-től a szarvasi Mezőgazdasági Főiskolán tanított. 1976-tól a szarvasi Öntözési Kutató Intézet

munkatársa, tud. osztályvezetője, 1982-től igazgatója. Szakmai munkája különösen az öntözés gépesítéséhez, ill. az öntözés minősége témakörhöz kötődik, oktatói tevékenysége is ezekkel a témákkal kapcsolatos. Több nemzetközi és hazai tudományos szervezet tagja. Mintegy 200 publikációt tett közzé. Társaságunk Mezőgazdasági Vízgazdálkodási szakosztályának 1976 óta tagja, rendezvényein gyakori előadó, s részt vett a szakosztály tanácsadó testületének munkájában. Az MHT Békés megyei területi szervezetében 1979-től, a Nemzetközi Bizottságban 1987-től tevékenykedik. (Pro A. 1998)

LÉNÁRT LÁSZLÓ

(*Budapest, 1951. II. 23.*)

Geológus-mérnök (NME 1974), egyetemi doktor (NME 1984), környezetvédelmi szakmérnök (NME 1990), PhD (Technical University of Košice /Kassa/ 2006). Pályafutását 1974-ben az OFKVV terepi geológusaként kezdte, ezt követően 1975-től az AGROBER

talajmechanikusa, de emellett a NME tanársegédje is volt 1977-ig. Teljes munkaidőben az egyetem Hidrogeológiai-Mérnökgeológiai tanszékének az adjunktusa, majd a Környezetgazdálkodási Intézet, Hidrogeológiai – Mérnökgeológiai Intézeti tanszékének egyetemi docense. Számos hazai és külföldi szakmai szervezet munkájában vesz részt,

s az egyetemen több szaktárgy oktatásában vett részt, mint pl. vízbányászat, hidrogeológia, karszthidrogeológia, ökológia-természetvédelem, stb. Társaságunknak 1975 óta tagja, jelentős tevékenységet folytat a Borsodi területi szervezetnél és a Hidrogeológiai szakosztályban. A hidrogeológia területén kiemelkedő jelentőségűek a Bükk hegységi karsztvizekkel kapcsolatban végzett vizsgálatai. Továbbá a Bükk előterében kialakult hévizes karsztrendszer megismerésében és törvényszerűségeinek feltárásában meghatározó szerepet játszik. Szakirodalmi tevékenységével és terepi munkálataival, helyszíni megfigyeléseivel alapvetően hozzájárult a Bükk és környezetének hidrogeológiai megismeréséhez. Szakmai munkásságát számos kitüntetéssel ismerték el, birtokosa – többek között – a Kadic Ottokár-éremnek (1991), valamint az NME Signum Aureum Universitatis érdemének (2016). Szakirodalmi tevékenysége széleskörű, közel 300 egyéni és társ szerzővel készített tanulmánya jelent meg. (Pro A. 2010, SchF.é. 2017)

LENTÉNÉ KARKUS MÁRTA

(*Budapest, 1951. VI. 8.*)

Okleveles mérnök (BME 1974). 1974–1980 között a budapesti VIZIG-en tervező, vízrendező, majd 1985-ig az AGROBER irányító tervezője, 1987-ig a VIZÉP előkészítője, 1987–1990 között a Vízépítési Tröszt fejlesztési főmérnöke. 1990-től az OVF Árvízvédelmi és Folyószabályozási ill. Vízkárelhárítási főosztály munkatársa. Egyik fő szervezője volt az 1965. évi Duna-völgyi, az 1970. évi Tisza-völgyi árvízvédekezések 30., ill. 25. évfordulója alkalmából Baján rendezett konferenciáknak, és az 1998. évi Felső-tiszai árvíz tapasztalatainak kiértékelése tárgyában megtartott rendezvénynek. 2003-ig az OVF Vízkárelhárítási főosztályán dolgozott, majd – a 2009. évi nyugdíjba vonulásáig – vezető főtanácsosként az Országos Környezetvédelmi-, Természetvédelmi és Vízügyi Főfelügyelőség Műszaki Szakértői Irodáján részt vett az

autópályaépítések I. fokú környezetvédelmi engedélyezésében, valamint II. fokú környezetvédelmi- és vízügyi hatósági engedélyek munkáiban, képviselve az egységes vízkárelhárítási szakterületet. Társaságunk Árvízvédelmi és Belvízvédelmi szakosztályának egy cikluson át titkára volt. (Pro A. 1996)

LESENYEI GÁBOR

(Budapest, 1931. IV. 8. – Budapest, 2019. II. 13.)

Okleveles vegyészmérnök (BME 1954). Munkásságát 1954-től kezdődően mindvégig, egészen 1992. évi nyugdíjazásáig a MÉLYÉPTERV-nél folytatta. 1963–1967 között szakosztályvezető, 1990-ig vízkísérleti osztályvezető, majd szakértő tervező. Nyugdíjazását

követően a jogutód cég, a MÉLYÉPTERV Kultúrmérnöki Kft. szakértője és tervezője. Fő munkaterülete: az ipari (textil, fém, kohászati, bőr- és élelmiszeripari sertéshizlaldai stb.) szennyvizek tisztítása, veszélyes hulladékok fizikai és kémiai vizsgálata, stb. Az ezekkel kapcsolatos kutatásokat vezette, s az eredményeket beépítette a tervezésbe, a technológiai folyamatokba. Szakterületének igazságügyi szakértője volt. A víz- és szennyvíztisztítás, hulladékgazdálkodás területén 14 szabadalmat dolgozott ki, amiért „Kiváló Felaláló” kitüntetésben részesült. Szakmai eredményeiről a tudományos egyesületekben tartott előadásain számolt be. Szakirodalmi munkásságát mintegy fél-száz publikáció, a Mérnöki Továbbképző Intézet két jegyzete, és egyéb kiadványok jelzik. Oktatóként részt vett mérnöki továbbképzésben. Számos szakmai egyesület tagja volt, Társaságunk munkájában 1958 óta vett részt. (VP.e. 1967, Pro A. 1992)

LESENYEI JÓZSEF

(Budapest, 1901. IX. 23. – Budapest, 1959. IV. 28.)

Okleveles vegyészmérnök (KJM 1926), egyetemi doktor (BME 1948), a műszaki tud. kandidátusa

(MTA 1955). 1931–1953 között a Fővárosi Csatornázási Művek mérnöke, szennyvízvizsgáló laboratóriumának vezetője, 1945-től műszaki főtanácsosa, 1947-től műszaki igazgatóhelyettese, 1951-ben a MÉLYÉPTERV Vízkísérleti szakosztályveze-

tője, 1953-tól haláláig a VITUKI Vízművelési osztályvezetője. Főbb munkaterületei: a főváros csatornázásának és szennyvizeinek kezelése, fenolos szennyvizek biológiai és egyes ipari szennyvizek anaerob-biológiai tisztítási kérdései, a Sajó, a Balaton, a budapesti Duna-szakasz és a Soroksági-Duna-ág szennyezettsége, cián- és radioaktív szennyvizek semlegesítése, hulladék és szennyvíz-értékesítés stb. Szakirodalmi munkásságát több szakkönyv, könyvfejezet, jegyzet, összesen mintegy 80 publikációja jelenti. Fő munkája, a „Szennyvizek tisztítása” 1953-ban jelent. Előadója volt a Mérnöki Továbbképző Intézet tanfolyamainak. Több külföldi szakmai értekezleten, kongresszuson vett részt, előadást tartott. Társaságunk életében az 1930-as évek óta tevékenyen részt vett, a Szennyvíz szakosztály munkájának egyik irányítója volt. (BŐ.é. 1954)

LICSKÓ BÉLA

(Budapest, 1954. V. 6.)

Okleveles mezőgazd. vízgazdálkodási üzemmérnök (BME VFK 1978), vízrendezési szakmérnök (PMMF VGI 1989). Pályafutását a VITUKI tud. munkatársaként 1978-ban kezdte, majd 1992-ben a szervezeti változások következtében a VITUKI Consult Rt.

munkatársa lett. 1993-ban a VMLK szervezeti kezei között működő ARGOS Távérzékelési és Filmstúdió főtanácsosa, távérzékelési menedzsere. 1995–2008 között a VITUKI Kht. osztályvezetője, 2008–2012 között tud. főmunkatársa, 2012-től a VITUKI Hungary Kft. szakértője. Főbb munkaterülete a vízügyi és környezetvédelmi célú

légifelvételek szakmai kiértékelése. 2010-től Társaságunk Mezőgazdasági Vízgazdálkodási szakosztályának elnökségi tagja, 2015-től a Légi Térképészeti és Távérzékelési Egyesület alelnöke. (Pro A. 2016)

LICSKÓ ISTVÁN

(Budapest, 1946. IV. 11.)

Okleveles középiskolai kémia tanár (ELTE TTK 1969), egyetemi doktor (ELTE 1976), környezetvédelmi szakmérnök. Munkássága a VITUKI Víztisztítási Intézetéhez kötődik, ahol közel három évtizeden át (1969–1998 között) tud. munkatárs, főmunkatárs, tanácsadó.

1998-tól az MTA Vízgazdálkodási Kutatócsoportjának tud. főmunkatársa, ezt követően 1999-től a BME Vízi Közmű- és Környezetmérnöki tanszékének docense. Pályafutása során víz-, és szennyvíztisztítással foglalkozott, tanulmányozta a hazai savas csapadék felszíni vizekre gyakorolt hatását. Utóbb a szennyezett területek összefoglaló komplex környezetértékelésében működött közre. Az említett területeken magas színvonalú tudományos munkát végzett és végez, amelyet számos nemzetközi és hazai publikációja, nem utolsósorban Társaságunk többször elnyert Vitális szakirodalmi nivódíja is fémjelez. Részt vesz a nemzetközi posztgraduális szakképzésben, nemzetközi projektek témavezetője. Közel 100 közleménye jelent meg magyar és idegen nyelven. Tagja a Magyar Víz- és Szennyvíztechnikai Szövetségnek, a Magyar Kémikusok Egyesületének, valamint a Nemzetközi Víz Szövetségnek (IWA) is. (VS.n.d. 1983, 1987, 2012, Pro A. 1998, SchF.é. 2017)

LIEBE PÁL

(Budapest, 1944. VII. 21.)

Okleveles építőmérnök (BME 1972). 1965-től a VITUKI Mélységi Vízkutatási osztályának ügyintézője, 1976-ban a Rétegvízkutatási csoport veze-

tője. 1983-tól a Felszín Alatti Vizek osztályát vezette. 1990-ben a VITUKI-n belül működő Hidrológiai (Vízrajzi) Intézet igazgatójává nevezték ki. 2004–2012 közötti időszakban – már félállású VITUKI munkatársként részt vett a VKI országjelentéshez kapcsolódó munkában, valamint vezette a hazai gyógyturizmus fejlesztését megalapozó téma konzorciumát. Fő munkaterülete a felszín alatti vizekre vonatkozó országos vízföldtani információrendszer kialakítása, továbbá a réteg- és hévízkutatás, különösen a természetes áramlási rendszerek hőkonvekciójának, a rétegzett üledékek vertikális átteresztőképességének, és a kitermelhető vízkészleteknek a meghatározása, továbbá a geofizika vízföldtani alkalmazása. Deák Józseffel együtt részese volt a felszín alatti vizek vízminőségi monitoringjának kialakításában, ezen a téren is hangsúllyal a felszín közeli zónára és a felszíni eredetű szennyeződések ebben történő terjedésére. 1993 óta részt vett konferenciák szervezésében a felszín alatti vizekkel foglalkozó szakemberek összefogása és szakmai továbbképzése érdekében, amelyet évente a Felszín Alatti Vizekért Alapítvány támogatott. Ennek 2010-ig elnöke volt. Munkássága során számos szakmai kitüntetést kapott, birtokosa az Eötvös Lóránd-díjnak, a Magyar Köztársasági Érdemrend Tisztikeresztjének és a Felszín Alatti Vizekért Alapítvány „Ezüstpohará”-nak. Számos előadást tartott, részben a felsőfokú oktatás keretében. Több hazai és nemzetközi szakmai bizottságban vett és vesz részt. Mintegy 50 tanulmánya jelent meg. (VS.n.d. 1984, SchF.é. 2006)

LIGETVÁRI FERENC

(Veszprém, 1941. I. 20.)

Okleveles kertészmérnök (KF 1966), mezőgazd. vízgazd. szakmérnök (BME 1973), egyetemi doktor (KE 1984), kandidátus (1985), az MTA doktora (1996). Kezdetben az Általános Épülettervező Váll. mélyépítési tervezője, 1966-tól a Keszthelyi Agrártud. Főiskola Termelésfejlesztési Intézetének tud. s.munkatársa, 1969–1987 között a Kertészeti Egyetem tanársegédje, adjunktusa, docense. Ezt

követően a PATE tanszékvezetője, majd 1994-től a DATE szarvasi Mezőgazdasági Víz- és Környezetgazdálkodási Karának táj- és vízgazdálkodási tszv. egyetemi tanára, a Tessedik Sámuel Főiskola főigazgatója 2002-ig. Közben, 2000-ben az Orbán–Torgyán-kormány környezetvédelmi minisztere. 2002–2011 között a SZIE tszv. egyetemi tanára. 2015–2016 között az Aquaprofit Kft. vezető munkatársa. Fő kutatási területei a mezőgazdasági vízgazdálkodás, öntözés, környezetalakítás, termelésfejlesztés, tájrendezés. Számos szakkönyv szerzője, publikációs tevékenysége is számottevő. Szakmai pályafutása során több egyetem díszdoktori címmel tüntette ki, birtokosa – többek között – a Pázmány Péter-díjnak (2007). 1999–2002 között az ICID alelnöke, ill. 1996–2002 között a szervezet Mikroöntözési Munkabizottságának elnöke, valamint a WWF elnökségi tagja. Éveken át több MTA bizottság elnöke, ill. alelnöke, hazai és nemzetközi szakmai folyóiratok szerkesztő bizottságának tagja. 2014 óta az OVF Vízügyi Tudományos Tanácsának tagja. (*Pro A.* 2014)

LIPTÁK FERENC

(*Doboz, 1924. XI. 24 – Budapest, 2015. XII. 7.*)

Okleveles mérnök (BME 1950), egyetemi doktor (ÉKME 1961), a műszaki tud. kandidátusa (MTA 1976). Gyulán, a Körösvidéki Öntöző Vállalatnál kezdte mérnöki munkáját, majd a Földművelésügyi Minisztériumban volt előadó. 1951 végén került a Műegyetem Vízépítéstani (a későbbi Vízgazdálkodási) tanszékére, ahol előbb tanársegéd, majd adjunktus lett, és egyetemi docensként onnan is ment nyugdíjba 1984-ben, de még 1992-ig folytatta oktató munkáját. Fő oktatási és kutatási területei: korábban hidrológia, hidromechanika, vízellátás-csatornázás, majd a mezőgazdasági vízhasznosítás, ezen belül elsősorban az esőztető öntözés, szórófejek bemérése, fejlesztése, forgókonzolos berendezések, továbbá a vízrendezés. Mellékállásban dolgozott a VIZITERV-ben, a VITUKI-ban, és eleget tett számos ipari

megbízásnak is. Szakirodalmi tevékenységét mintegy 80 írás (cikk, jegyzet, tanulmány, könyvfejezet) stb. mutatja. Részt vett több nagy árvízvédekezésben, munkatársaival több szolgálati találmánya van. 1952 óta Társaságunk aktív tagja. Számvizsgáló Bizottsági tag, majd elnök, a Mezőgazdasági Vízgazdálkodási szakosztály elnöke, valamint a Vitális Sándor Pályadíj bizottság tagja volt. Munkásságának elismeréseként megkapta az Oktatásügy Kiváló Dolgozója, a Kiváló Munkáért, az Árvízvédelmi Emlékérem, 2003-ban pedig a Rektori Dicséretet. (*VP.e. 1962, Tt. 1988*)

LITAUSZKI ISTVÁN

(*Kondoros, 1936. VIII. 9.*)

Okleveles mérnök (ÉKME 1959). 1959-től a szegedi VIZIG dolgozója, 1962-től a Hódmezővásárhelyi Szakmérnökség vezetője. 1971 óta az OVF, ill. OVH munkatársa, főmérnöke, osztályvezetője, főosztályvezetője. 1995-től, 2000-ben történt nyug-

díjba vonulásáig a KHVM Vízkárelhárítási főosztályának helyettes vezetője. Mint szakmérnök az állami vízi művek – ár- és belvízvédelmi művek, öntöző főcsatornák – tervezésének, építésének és üzemeltetésének feladatait végezte el. A vízügyi főhatóságnál az árvízvédelem, a folyószabályozás, tőszabályozás irányítását és felügyeletét látta el. 1959-től valamennyi nagy árvízvédekezés aktív résztvevője, az országos irányító törzs tagja. Munkásságát számos kitüntetéssel, többek közt 1970-ben a Munka Érdemrend Arany fokozatával, ill. a 1999-ben a Vásárhelyi Pál-díjjal ismerték el. Szakterülete témáiból több publikációja jelent meg, három terjedelmesebb szakkönyv társszerzője, ill. szerkesztője volt. Részt vett a szomszédos államokkal kötött államközi vízügyi egyezmények végrehajtásában. Társaságunknak 1959 óta tagja. Az MHT Vitális Sándor Szakirodalmi Nívódíj, valamint a Lampl Hugó-díj Bíráló bizottságaiban tevékenykedett. 1996-tól a Fegyelmi és Etikai Bizottság elnöke. (*Pro A.* 1989, *BŐ.é. 1996, Tt. 2009*)

LORBERER ÁRPÁD

(Budapest, 1941. III. 5.)

Okleveles vízépítő mérnök (ÉKME 1966), mérnök geológus (BME 1970), egyetemi doktor (BME 1979). Szakmai pályafutását 1959-ben a VITUKI intézeti technikusaként kezdte, majd 1963-ban, egyetemi tanulmányait megszakítva a KDVVIZIG

műszaki ügyintézője, majd nappali tanulmányait befejezve ismét a KDVVIZIG mérnök munkatársa. 1970-ben a Felső-Tisza Tarpa községi szakaszán irányította az árvízvédelmi munkálatokat. 1971-től a KÖTUKI Útépítési Tagozata Kőzetlaboratóriumának tud. munkatársa, majd a következő évben a VITUKI Mélységi Vizek osztályának kutatója. 1977-től tudományos főmunkatárs, majd – különféle szervezeti keretek között – a Hidrogeológiai Kutatócsoport vezetője (egy ideig a jósvafői kutatóállomás felügyelője is). Teljes állásban 2006-ig, majd nyugdíjasként a VITUKI Kht. 2012. évi megszűnéséig volt az intézmény vezető tudományos munkatársa. Vállalkozóként 2001–2009 között a BABÉR 2001 Bt. ügyvezetője. Szakmai munkásságának főbb területei: karszthidrológia, karsztvízszint állapot-térképezése, különféle rétegvíz-tárolók vízföldtani feldolgozása, a budapesti hévizek vízföldtani kutatása. Műszaki tanácsadóként irányította a DMK karsztvízszint-észlelő hálózatának az „eocén-bányák”-kal kapcsolatos bővítését, beleértve az egyes fúrások földtani, kúthidraulikai, vízminőségi vizsgálatainak értékelését és dokumentálását. Publikációs tevékenységét közel másfélszáz különböző, magyar és idegen nyelvű (saját és társszerzős) cikke és tanulmánya fémjelzi, amelyek hazai és külföldi folyóiratokban és időszaki kiadványokban jelentek meg. Rendszeres előadója volt a MHT nagyrendezvényeinek, külföldi szakmai konferenciáknak. Társaságunk tagsága mellett több szakmai egyesület tagja, a Magyar Geotermális Egyesület tiszteleti tagja (2016), birtokosa a Felszín Alatti Vizekért Alapítvány „Ezüstpohár”-nak (2010). 1993–2013 között a Guckler Károly Természetvédelmi Közalapítvány Kuratóriumának elnöke. (Pro A. 2007, BÖ.é. 2012)

LOTZ GYULA

(Budapest, 1930. I. 30. – Szombathely 1991. VIII. 26.)

Okleveles mérnök (BME 1968). 1948-ban beiratkozott a Műegyetemre, de származása miatt eltávolították katonának, bevonultatták katonának, 1951-es leszerelése után pedig kitelepítették. Keserves esztendőök jöttek: csak segédmunkásként helyezkedhet

tett el, néhány év alatt tiszser kényszerült munkahelyet változtatni. Közben önképzéssel jelentős elméleti és gyakorlati geodéziai ismeretanyagot sajátított el. 1958-ban került a VIZITERV-hez segédtervezőként, majd 1963-tól haláláig a szombathelyi VIZIG vezető munkatársa. Részt vett a Kiskörei Vízlépcső belvízi problémáinak megoldásában, a Marcal és a Kerka vízrendezésének tervezésében. Komoly szerepet vállalt a nyugat-dunántúli meliorációs program és a vízrendezési feladatok tervezésében. Sokat foglalkoztatta a Kis-Balaton problematikája, a védőrendszer koncepciójának kidolgozása. Több vízügyi történeti témában végzett kutatómunkát, így nevéhez fűződik a Balaton évszázados vízszintváltozásaival kapcsolatos vita mérési adatokon nyugvó lezárása, a Kis-Balaton múltjának vízügyi-kartográfiai feltárása. Számos írása jelent meg szaklapjainkban. Társaságunknak 1967 óta volt tagja, 1976–1985 között a Nyugat-dunántúli területi szervezet titkára, s ugyancsak tagja volt Vízügyi Történeti Bizottságnak. (VS.n.d. 1981, Pro A. 1985)

LOVAS ATTILA

(Szolnok, 1965. IX. 2.)

Okleveles ált. és mezőgazd. vízgazdálkodási üzem-mérnök (PMMF VGI 1983), okl. marketing-kommunikációs szaküzemgazdász (KVIF Szolnok 1990), okl. építőmérnök (BME 1994). 1986-tól mindmáig a Közép-Tisza vidéki (Környezetvédelmi és) Vízügyi Igazgatóságnál dolgozik. 1997-ig folyószabályozási előadó és PR referens, 2000-ig vízgazdálkodási csoportvezető és PR referens, 2001–2004 között

informatikai osztályvezető, majd 2009-ig műszaki igazgatóhelyettes főmérnök, 2009-től a KÖTIVIZIG igazgatója. Társaságunknak 1986 óta tagja, a PR szakosztály vezetőségi tagja, 2006-tól a Szolnoki területi szervezet elnöke, s az MHT elnökségének tagja.

2009-től a Holland–Magyar Vízgazdálkodási Vegyes Bizottság tagja, 2010-től a Tisza Részvízgyűjtő Vízgazdálkodási Tanácsának elnöke, majd 2012-től alelnöke, s tagja az Országos Vízgazdálkodási Tanácsnak. Számos tiszai és dunai árvízi védekezésben vett részt beosztott mérnökként, ill. védelemvezetőként. Szeretgázó munkásságának főbb területei: vízkészletgazdálkodás, vízgyűjtőgazdálkodással kapcsolatos feladatok koordinálása, Tisza-tó üzemeltetésével, fenntartásával kapcsolatos feladatok, az ezekkel összefüggő nyilvánossági munka, az igazgatóság informatikai és hírközlési tevékenységének összefogása; konzorciumvezetőként a Komplex Tisza-tó projekt előkészítése, stb. Szakmai tevékenységét számos kitüntetéssel ismerték el, többek között 2006-tól birtokosa a Magyar Köztársasági Ezüst Érdemkeresztnek. (Pro A. 2009, BÖ.é. 2014)

LŐRINCZ ANDRÁS

(*Serényfalva, 1951. VI. 20.*)

Okleveles vegyipari gépészmérnök (NME 1974), irányítástechnikai szakmérnök (BME 1979). 1974–

1991 között a Heves Megyei Vízmű Vállalatnál dolgozott, először TMK előadóként, később műszaki fejlesztőként, végül 1983-tól műszaki osztályvezetői beosztásban. 1985-ben az ivóvízhálózatok tisztításával kapcsolatos szabadalmak kidolgozásáért Kiváló

Feltaláló arany fokozat kitüntetésben részesült. A vízműnél a műszaki fejlesztés teendőit is ellátta, ennek eredménye lett a cégnél kifejlesztett mechanikus csőtisztítási technológia és komplex fertőtlenítés. A közösen kifejlesztett és szabadalmazott eljárásokat több hazai és külföldi vízműnél is alkalmazták. 1991-től 2007-ig az Umwelt–Technik Kft. társtulajdonosa és ügyvezető igazgatója volt. Irányításával elsőként alkalmazták az U' LINER és Process Phonix feltárás nélküli csőfelújítási eljárásokat. Az eljárások népszerűsítése érdekében több szakmai konferenciát is szervezett. 2007-ben létrehozta az Agriapipe Kft.-t, amelynek 2015-ig, nyugdíjazásáig ügyvezető igazgatója volt. Szakmai tapasztalatait közel 20 szakcikkből publikálta. A folyamatosan végzett innovációs munka eredményeképpen, illetve a japán és ausztrál spiráltekerces technológiák hazai bevezetéséért az Agriapipe Kft. megkapta a MaVíz Nívódíját. 2002–2008-ig elnökségi tagja volt a MaVíz Vízipari tagozatának, jelenleg is vezetőségi tagja a HSTT Magyar Társaság a Feltárás Nélküli Technológiáért szervezetenek. Társaságunknak 1975 óta tagja. (Pro A. 2008)

MADARASSY LÁSZLÓ

(*Mátészalka, 1948. IV. 19.*)

Okleveles mérnök (BME 1972), mérnöki matematika szakmérnök, egyetemi doktor (BME 1983). Kiseb megszakításokkal, 1972-től a BME Vízgazdálkodási tanszékének kutatója, illetve oktatója, adjunktusa. Utóbb a Corvinus Egyetem, Tájépítészeti karának

adjunktusa. Fő szakmai tevékenysége a mezőgazdasági vízgazdálkodás, elsősorban a vízrendezés és vízhasznosítás, az öntözés, lecsapolás, erózióvédelem, árvízvédelem és tájépítéssel gyakorlati és elméleti kérdéseire kapcsolódik. A legtöbb tervezési és szakvéleményezési munkáját az alföldi területekre készítette. Fontosabb szakirodalmi kiadványai a talajcsövezés, a sík- és dombvidéki vízrendezés, továbbá a környezetvédelem tárgyában jelentek meg. 2019-től az OVF Vízügyi Tudományos Tanácsának tagja. 1985-től az MHT Mezőgazdasági Vízgazdálkodási szakosztály vezetőségében dolgozott. (Pro A. 1995, SchF.é. 2003)

MÁDLNÉ SZŐNYI JUDIT

(Budapest, 1963. III. 18.)

Okleveles geológus (ELTE 1986), egyetemi doktor (ELTE 1996), hidrogeológia PhD (1997). Szakmai tevékenységét az ELTE TTK Alkalmazott és Műszaki Földtani tanszékén kezdte 1986-ban. 1991-ig a MTA ösztöndíjasa és egyúttal – másfél éven keresztül – a VITUKI Hidrológiai Intézetének szerződéses foglalkoztatottja. 1994-től az ELTÉ-n egyetemi tanársegéd, a víz- és környezetföldtani tárgyak felelős oktatója, 1997-től egyetemi adjunktus. Tevékenysége az egyetemen folyó hidrogeológia oktatás és kutatás korszerűsítésére irányul. Tudományos diákkörben dolgozó és szakdolgozatot készítő hallgatói kiemelkedő eredményeket érnek el diákköri konferenciákon és diploma pályázatokon. Egyik kutatási témája a felszín alatti vizek tartók sérülékenységi vizsgálata, ehhez kapcsolódóan a COST-620-as karszt sérülékenységgel foglalkozó nemzetközi munkacsoport tagja. Vizsgálatainak másik területe a nagymedencék porózus üledékeiben zajló folyadékmozgás elemzése, elsődlegesen víz- és környezetvédelmi célból. Érdeklődési területe a regionális vízáramlási rendszerek hidrodinamikai viselkedése, a vízáramlások környezeti és földtani következményeinek megértése. 2012 óta a Hidrogeológusok Nemzetközi Szövetsége Regionális Felszínalatti Vízáramlási Bizottságának elnöke. (VS.n.d. 2000, 2007)

MAGÓ ISTVÁN

(Füzesgyarmat, 1926. IV. 4. – Budapest, 2014. X. 13.)

Okleveles mérnök (BME 1951), egyetemi doktor (BME 1972). Tervezői munkásságát különböző tervezővállalatoknál folytatta. 1951-től a Földmérő és Talajvizsgáló Iroda, ill. a Közmű Tervező Vállalat, 1954-től a MÉLYÉPTERV, 1976-tól 1990-ig a VIZITERV keretében tervező, szakosztály-, osztályvezető, szakági főmérnök, ill. főtechnológusi beosztásban. Nyugdíjazását követően pedig a

Hidrokomplex Kft. szaktanácsadójaként működött. Fő munkaterületei: talajmechanika, vízellátás, csatornázás, szennyvíztisztítás és -kezelés, az Észak-budapesti Szennyvíztelep. Több mint 6 évet töltött külföldi munkákon a világ négy kontinensén. Részt vett a műegyetemi oktatás tervezési gyakorlatain. Közreműködött az árvizek elleni védekezésben. 1991-től több cégnél szerződéses szakértő. Számos újszerű szennyvízelvezetési és kezelési rendszer kialakításával, környezeti és korróziós kérdések alkalmazásával, megoldásával foglalkozott. Társaságunknak 1955 óta volt tagja, 1993-tól a Csatornázási és Szennyvíz szakosztály vezetőségében dolgozott. (Pro A. 1981)

MAGYAR LÁSZLÓ

(Érpaták, 1960. VIII. 16.)

Okleveles vízépítőmérnök (BME 1984), vízellátás-csatornázási szakmérnök (BME 2010). Első munkahelye a KEVIÉP volt, ahol először építésvezetői mérnökként (1984–1988), majd területvezetőként dolgozott (1988–1990). Ezt követően 1990-től a Debreceni Vízmű Zrt. művezetője, 1994-től az Ivóvíz ágazati főmérnökség vízügyi főelőadója, majd 2004-től beruházási csoportvezetője. E feladatkörében koordinálja a Zrt. beruházási, fenntartási, felújítási tevékenységének tervezését, irányítja a szakági műszaki ellenőrök munkáját. 1996-tól tagja Társaságunknak, 2006-tól a Hajdú-Bihar megyei területi szervezet titkára. A Debreceni Szennyvíztisztító telep fejlesztése c. szakmérnöki diplomamunkáját az MHT 2010-ben Lászlóffy Woldemár III. díjban részesítette. (Pro A. 2016)

MAGYAR PÉTER GYULÁNÉ, BEDE

MARIANNA

(Szolnok, 1967. IV. 25.)

Okleveles üzemmérnök (PMMF 1988), okl. vízépítőmérnök (BME 2002), szakmérnök (BME 2015). Szakmai pályafutását a Szolnok megyei Víz- és Csatornaművek Vállalat – Felszíni Vízmű Üzemigazgatóságának technológiai művezetőjeként kezdte 1988-ban. 1994-től a JNSZVCS Rt. üzemi

művezetője, majd 2006-tól a Víz- és Csatornaművek Koncessziós Rt. Felszíni Vízmű Üzemigazgatóságának üzemfőmérnöke. 2008-tól a VCSMK Zrt. műszaki igazgatója. Tanulmányai során az MHT pályázatokon többször kitüntetésben részesült, legutóbb 2016-ban a Lászlóffy Woldemár diplomamunka pályázaton Szakirányú továbbképzés kategóriában I. helyezést ért el. A napi feladatok mellett párhuzamosan üzemoptimalizálási, kutatás-fejlesztési feladatokban is részt vett. Fontos szerepe volt 2000. évi cianid és nehézfém szennyezés sikeres elhárításának irányításában, majd a szolnoki Felszíni Vízműnél a Holt-Tisza tartalék vízbázis üzembekapcsolásával kapcsolatos újabb fejlesztések megvalósításában. Jelenleg négy üzemigazgatóság tartozik irányítása alá (a Felszíni Vízmű, a Vízhálózati, Szennyvíz-csatornahálózati, Szennyvíztisztító Mű), továbbá a Liget Termálstrand és Élmenyfürdő. Társaságunknak 2006 óta tagja, a Szolnoki vízellátási és csatornázási szakosztály titkára, számos szakmai egyesület, testület vezetőségi, elnökségi tagja. Részt vesz a szakmai továbbképzéseken mint előadó, ill. mint vizsgabizottsági tag. (Pro A. 2017)

MAGYARICS ANDRÁS

(Budapest, 1952. IV. 21.)

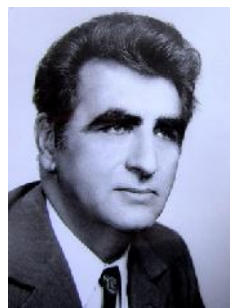

Okleveles vízépítő mérnök (BME 1976), folyami vízépítő szakmérnök (BME 1983), FEANI-Európa mérnöki képesítés (BME 2001). Mérnöki pályafutását 1978-ban a Közép-Duna-völgyi Vízgazdálkodási Társulat műszaki tervezőjeként kezdte, majd a Közép-Duna-völgyi Vízgazdálkodási Társulatok Egyesülésének irányító tervezője. 1984-ben a KDV VIZIG-nél ovh., majd 1990-től műszaki-tervezési osztályvezető. 1992-től az OVF tanácsosa, ov.-je, 2004–2006 között az OKTVF, 2006–2007

között a VKK, ezt követően a VKKI szakmai tanácsadója, szakértője, 2012-től nyugdíjba vonulásáig (2015) az OVF szakmai referense. Az országos középírányító szerveknél elsősorban a vízkárelhárítási (árvíz-belvíz) feladatok szakértője volt, s az utóbbi évtizedek valamennyi jelentős árvízi védekezésében részt vett, mint az OMIT szakmai irányító testületének tagja. Szakmai kitüntetéseit e feladatok ellátásának elismeréseképpen kapta. Meghatározó szerepet vitt a kétoldalú magyar–szerb és magyar–horvát vízgazdálkodási kapcsolatokban, az előbbiben 1993–2010 között a Vízgazdálkodási Bizottság titkára volt, míg az utóbbiban 1993–2015 között a Mura Albizottság tagjaként központi összekötői feladatot látott el. Társaságunknak 1988 óta tagja, 1996–2000 között az Árvízvédelmi és Belvízvédelmi szakosztály titkára, majd elnökségi tagja. 2016-tól az MHT Hírei kiadvány szerkesztője. (Pro A. 2006, BÖ.é. 2018)

MAJOR LÁSZLÓ

(Csúza /Jugoszlávia/, 1922. III. 30. – ?)

Okleveles közgazda (MGTE 1948), egyetemi doktor (1948). 1946–1953 között kollégiumi igazgató, 1947-ben a NÉKOSZ alelnöke, a Délszláv Demokratikus Szövetség szervezőtitkára, a Rádiónál szerkesztő. 1953-tól a Chinoiban dolgozik, 1961–1964 között

az Agrártudományi Kutatóintézet, majd a Szövetkezeti Kutatóintézet tud. munkatársa. 1968-tól nyugdíjba vonulásáig, 1981-ig a VIKÖZ, ill. VGI munkatársa, osztály-, főosztály-, majd irodavezető. Főbb munkaterületei: a mezőgazdasági termelés ökonómia kérdései, hidroökonómia, a vízgazdálkodás távlati tervezése és módszertani kérdései, az információrendszer fejlesztése, stb. Egyik kezdeményezője és irányítója volt az ország árvízvédelmi öblözeteiben lévő nemzeti vagyoni gazdasági felmérésének. Szakirodalmi munkái, tanulmányai, publikációi a felsorolt témákban készültek. A Társaságunk Közgazdasági szakosztályának elnöke 1980–1985 között. (Pro A. 1984)

MAJOR PÁL

(*Pestszenterzsébet, 1930. VI. 28. – Budapest, 2011. X. 21.*)

Okleveles mérnök (ÉKME 1952). 1952-től a Műegyetem tanársegédje. 1959-től nyugdíjba vonulásáig, 1990-ig, a VITUKI mérnöke, tudományos főmunkatársa, 1967-től a Talajvízkutatási osztály vezetője. Munkája során kiküldött szakértő is volt Kuvaitban.

Korábban vízépítési műtárgyak hidraulikai vizsgálatával foglalkozott. Az 1960-as évektől kezdve fő munkaterülete a talajvíz és a háromfázisú talajréteg hidrológiája és vízrajza: a víztermelési lehetőségek, a szivárgási viszonyok, az ipari talajszennyeződések vizsgálata, az észlelő-hálózat és a mérés technika fejlesztése. A felsőfokú és posztgraduális oktatásban ismételtelen közreműködött. Több tudományos bizottságban vett részt, a Nemzetközi Hidrológiai Program magyar nemzeti bizottságának titkára volt. Munkájának eredményeit mintegy 70, részben idegen nyelvű szakcikkekben és kiadványban, számos hazai és külföldi előadásban ismertette. Társaságunknak 1960 óta volt tagja. (VP.e. 1965, SchF.é. 1984, Tt. 1995)

MAJORLAKI JÓZSEF

(*Pécs, 1921. VII. 26. – Pécs, 2019. II. 15.*)

Okleveles vegyész mérnök (JNMGE 1944), vízellátás-csatornázási szakmérnök (ÉKME 1966), műszaki doktor (BME 1970). 1946-tól magánmérnök a bőr- és bőrpárterületén Pécsen, 1950-től Budapesten bőrpárterületi segédanyagokkal foglalkozott a Turul Kesztyűs és

Bőrgyárban, 1953-ban Almásfüzitőn a kőolajfeldolgozó üzemszoport vezetője. Ezt követően 1955-ig a Komló-i Szénbányák laboratóriumának alapító vezetője, majd 1959-ig a Pécsi Kokszművek üzemmérnöke. A hazai kokszolható szenek

szeparálása és laboratóriumi ellenőrzése során vizsgálati módszereket dolgozott ki. Részt vett a Pécsi Kokszművek rekonstrukciós munkáiban. 1959-től 1979-ig – nyugalomba vonulásáig – a Pécsi (Dél-dunántúli) VIZIG osztályvezetője, műszaki tanácsadója, az igazgatósági vízminőségi laboratórium megszervezője. Nevéhez fűződik a területi vízkészletek minőségi számbavételével a Vízkörnyezet-védelmi Szolgálat megalapozása. Több laboratórium kiépítésében vett részt, foglalkozott ivóvíz-minőség javításának kérdéseivel. Az ivóvizek íz- és szagkárosító szennyezőinek megszüntetése érdekében kísérleteket folytatott granulált adszorbensekkel, és javaslatot dolgozott ki, azok kis- és nagyüzemi alkalmazására. Egyik megalapozója volt a magyar–horvát vízminőség-védelmi kapcsolatoknak, a közösen kialakított és elfogadott kritériumok, normák és metodikák alkalmazásában. Fő munkaterületei: radiohidrológiai mérések megvalósítása, az uránbányából kiemelt vizek szennyeződésének elhárítása, a Balaton vízminőségének problematikája, a Dráva vízminősége, házi vízszűrő-berendezés kialakítása, ülepítés-elmélet, stb. Mintegy 40 cikket, értekezést publikált. Szerkesztője volt a *Pécsi Műszaki Szemlének*, számos tanulmánya ebben a lapban jelent meg. Társ szerzője volt „*A környezetvédelem Pécsen és Baranyában*” című állapotfelmérő monográfiának. A MTE SZ Baranya megyei szervezete elnökségi tagjaként, ill. alelnökéként a megye szakmai fejlődését az ezredfordulóig segítette. A Veszprémi Egyetem értékes mérnöki munkásságát rubin diploma adományozásával ismerte el. Társaságunknak 1959 óta tagja, számos sikeres szakmai rendezvény szervezője, előadója. A Pécsi (később Baranya megyei) területi szervezet titkára 1974–1977 között. Aktív korában részt vett a Vízminőségi és víztechnológiai szakosztály munkájában. (FJ.e. 1967, Tt. 1987)

MAKÓ MAGDOLNA

(*Budapest, 1960. VII. 11.*)

Vegyész üzemmérnök (BME 1981), okl. vegyész mérnök (BME 1983), környezetvédelmi szakmérnök (BME 1988), jogi szakokleveles mérnök (ELTE 1999), c. egyetemi docens (SZIE 2010, BME 2016). Rövid kitérővel 1983-tól a FCSM-nél kezdett dolgozni mint környezetvédelmi előadó. 2000-tól

környezetvédelmi tanácsadó, 2003-tól környezetvédelmi vezető, amelynek keretében az FCSM környezetvédelmi teendőinek megszervezését és irányítását végzi, majd előző feladatai mellett a kutatás-fejlesztés, valamint a pályázatok felelőse. Munkájában kiemelt figyelmet kapnak a szennyvíz-iszapokkal kapcsolatos kutatási témák. 2004-től Társaságunk Környezetvédelmi szakosztályának titkára. Más szakmai szervezetek munkájában is tevékenykedik, mint pl. a MaVíz Műszaki-, valamint Laboratóriumi bizottságaiban. Publikációs és egyetemi oktatási munkássága is jelentős. (Pro A. 2016)

MANTUÁNO JÓZSEF

(Szeged, 1904. X. 24. – Budapest, 1998 IV. 19.)

Okleveles mérnök (KJM 1926), okl. közgazdasági mérnök (KJM 1931). 1927–1933 között a Műegyetem Hídépítési tanszékén, ill. 1928-tól a Vízépítési tanszékén tanársegéd, 1933-tól a székesfehérvári Kultúrmérnöki Hivatal mérnöke, 1939-től vezetője.

1948–1950 között az OVGH kultúrmérnöki osztályvezetője, aki az akkoriban nekilendülő öntözésfejlesztési munkák országos irányítását látta el, emellett irányította a vízfolyás-szabályozási és vízmósskötési programot. 1950–1952 között koholt vád alapján letartóztatják, bebörtönzik, majd bűncselekmény hiányában felmentik. 1952-től nyugdíjba menetelég, 1968-ig a MÉLYÉPTERV osztály-, irodavezetője, szakági főmérnöke. Nyugdíjazása után – 1971-től a VITUKI tud. tanácsadója volt. Főbb munkaterületei: műegyetemi vízépítési laboratóriumi vizsgálatok, talajvíz-kúthálózat telepítés, domb- és síkvidéki vízrendezés, nagyobb vízmósskötések, öntözés, ipari és kommunális vízellátás. Szakirodalmi munkásságát szaklapokban – elsősorban a Vízügyi Közleményekben – megjelent

számos cikke, tanulmánya, ismertetése jelzi. A „Kis vízfolyások” c. fakultatív tárgy előadásával részt vett a műegyetemi oktatásban. 1957-ben víztározási munkákkal kapcsolatban Mongóliában szakértő volt. (SE.e. 1965, Tt. 1980)

MARCZELL FERENC

(Adony, 1929. XI. 10. – Budapest, 2004. VIII. 8.)

Okleveles mérnök. 1948-tól a székesfehérvári Kultúrmérnöki Hivatal, a VITUKI, ill. a MÉLYÉPTERV munkatársa, 1960-tól az OVH főmérnöke, osztályvezetője. 1968-tól 1983-ig a VIZDOK igazgatója. 1984-től nyugdíjba menetelég a VGI igazgatóhelyettese. Fő

munkaterülete volt a műszaki tervezés, vízügyi szakigazgatás, továbbá a vízügyi szakkönyvkiadás, nyomda, továbbképzés, fotó és filmszolgálat megszervezése, a Magyar Vízügyi Múzeum, az Országos Vízügyi Levéltár létrehozása, a vízügyi történeti kutatás megalapozása. Nevéhez fűződik több száz szakkönyv és egyéb nyomdatermék (szaklap, jelentés, jegyzet, stb.) kiadása, köztük többnek szerkesztése, lektorálása és publikációk közreadása. Több állami és társadalmi szakbizottság tagja, elnöke. Az MHT Vízügyi Történeti Bizottság létrehozásának egyik kezdeményezője 1974–1989 között alapító elnöke. Több társasági kiadvány írója, szerkesztője, tanulmányutak vezetője. (Pro A. 1979, BÖ.e. 1985, MTESZ.d. 1988, Tt. 1999)

MARENZI FERENC KÁROLY

(Laibach /Ausztria-Magyarország/, 1859. XII. 29. – Budapest, 1940. II. 22.)

Katonatiszt (Bécs-Újhelyi Katonai Akadémia 1878). Mint tábornok 1916-ban vonult nyugdíjba. Változatos életpálya után Schafarzik Ferenc ajánlatára az MFT tagjai sorába választják és már 1916-ban hírlapi cikkekben javasolja egy hidrológiai társulat alapítását. Többek aggályai ellenére Lóczy Lajos,

báró Eötvös Loránd, Szontagh Tamás és az ő szorgalmazására 1917-ben alakult meg a MFT Hidrológiai szakosztálya, majd megindult a Hidrológiai Közlemények, első években a Földtani Közlöny mellékleteként. Az 1928.

évi tisztikarban Marenzi az egyik társelnök volt. Irodalmi működése főként katonai témában volt ismeretes, de számos cikket írt a Pester Lloyd hasábjain hadigeológiai és hidrogeológiai kérdésekről. (Tt. 1929)

MÁRIALIGETI BENCE

(Budapest, 1970. I. 7.)

Okleveles vízépítő mérnök (BME 1994). Diplomájának megszerzését követően a Fővárosi Vízműveknél kezdett el dolgozni, majd 2002-től a Dunamenti Regionális Vízmű Zrt.-nél töltött be különböző beosztásokat, s 2008-tól a DRV Zrt. fejlesztési igazgatója lett.

Korábbi munkahelyein az üzemirányítás fejlesztésével, a Műszaki Információs Rendszer bevezetésével és továbbfejlesztésével, a K+F tevékenységhez kapcsolódó EU-források bevonásával foglalkozott. Jelenleg a DRV-nél folyó műszaki fejlesztési munkákat irányítja. A MaVíz szakmai folyóiratának, a Vízmű Panorámának főszerkesztője. Aktívan részt vesz Társaságunk munkájában, rendszeresen tart előadásokat, kezdeményezi szakmai rendezvények szervezését. Az MHT Vízellátási szakosztálya vezetőségének tagja. (Pro A. 2009)

MARJAI GYULA

(Nagykőrös, 1930. I. 28. – Szarvas, 2013. V.)

Okleveles mérnök (ÉME 1953), egyetemi doktor (1960), okl. agrármérnök (DATE 1963), a mezőgazdasági tud. kandidátusa (MTA 1970). 1953-tól a szarvasi ÖRKI tudományos munkatársa, 1970-

1976 között a DATE Főiskolai Karának tanszékvezető főiskolai tanára Szarvason, majd újra a szarvasi Kutató Intézetnél működött tudományos osztályvezetői, igazgatóhelyettesi, ill. igazgatói munkakörben 1990. évi nyugdíjba meneteléig. Főbb

munkaterületei: kultúrtech-nika, öntözésüzemi kutatások, különböző öntözési módok vizsgálata, párolgási és szivárgási vizsgálatok, hatásfokvizsgálatok, gépi mozgatású esztetető berendezések stb. Szakirodalmi munkásságát – részben társszerzőkkel – 5 szakkönyv, 8 jegyzet, 4 tanulmány és több mint 100 szakkikk dokumentálja. Az öntözési kutatások során sok tudományos szervezetnek volt tagja és munkatársa. Több ízben volt az MTA Vízgazdálkodási Bizottságának tagja, ezen kívül részt vett az ICID és a CIGR szervezetek munkájában. Társaságunk Békés megyei területi szervezetének vezetőségében tevékenykedett. (BÖ.é. 1984)

MÁRK LÁSZLÓ

(Dorog, 1955. X. 14.)

Okleveles öntözéses mg. üzemmérnök (DATE FK 1977), okl. agrármérnök (KATE MK 1987), közgazdasági szakokleveles agrármérnök (JPTE 1993), környezetvédelmi szakmérnök (JPTE PMMF 1998). Pályafutása mindmáig a DDVIZIG-hez kapcsolódik, amelynél műszaki gyakornokként a munkát 1977-ben megkezdte. Kezdetben a Vízrendezési és Vízhasznosítási-, majd 1989-től a Vízgazdálkodási-, 2004-től a Víziközmű-, ill. a Vízgazdálkodási-, s végül, 2007-től a Vízgyűjtőgazdálkodási és Monitoring osztályok vezetője volt. 2010-ben az Igazgatóság műszaki igazgatóhelyettese, 2012-ben pedig a DDVIZIG igazgatója. Munkája során munkabizottságok tagjaként – többek között – tározás fejlesztéssel, a Víz Keretirányelv területi végrehajtásával, valamint a Balaton vízgazdál-

kodási, fejlesztési feladataival foglalkozott. Munkásságát szakmai kitüntetésekkel ismerték el, többek között kétszer is kitüntették a Minisztérium Sajó Elemér emléklakettjével. 2014-től Társaságunk Baranya megyei területi szervezetének elnöke. (Pro A. 2016)

MÁRKI-ZAY LAJOS

(Budapest, 1913. II. 10. – Gyula, 1993.)

Államtudományi doktor (PTE 1936), jogtudományi doktor (JATE 1959). 1936–1944 között a Békés megyei közigazgatási szervezetben dolgozik (a szarvasi és a gyulai járásban szolgabíró, megyei aljegyző stb.), a háború után – a népbírósági felmentő ítéletét követően egy ideig alkalmi munkákat vállalt. 1952-től 1959-ig a BELSPED alkalmazásában állt, kocsis (hajtó)-ként. 1959-től 1975-ig, nyugdíjba meneteléig a gyulai VIZIG hatósági osztályvezetője. 1977–1982 között a biharugrai halgazdaság jogtanácsosa volt. A VIZIG-nél elsősorban a vízjogi engedélyezési eljárásban végzett elméleti és gyakorlati tevékenységet. A vízvédelem mellett a szarvasi főiskolán, az ELTE jogi karán és a helyi iskolákban adott elő rendszeresen környezetvédelmet, megszervezte a megyei HNF mellett működő Környezetvédelmi Munkabizottságot. 1964–1975 között Társaságunk Békés megyei területi szervezetének alapító titkára volt. (VP.e. 1966)

MARKÓ LÁSZLÓ

(Boconád, 1934. I. 14. – Győr, 2009. VII. 2.)

Okleveles mérnök (ÉKME 1957), vízkészletgazdálkodás és hidrológiai szakmérnök (BME 1977). 1957–1958 között nagy műtárgyak tervezésében vett részt a VIZITERV-ben, 1958–1970 között a székesfehérvári VIZIG-nél építésvezető, tervezési csoportvezető, szakmérnök, 1970–1991 között a győri ÉDUVIZIG igazgatóhelyettes főmérnöke, majd igazgatója, 1995-ig szaktanácsadója. Fő szakterülete: a vízépítés, különösen a gépi földmunkák végzése, és a munka-

szervezés. Győri tevékenysége idején a magyar–oszt-rák vízügyi bizottság szakértője, később a meghatalmazott helyettese, a megyei környezet- és természetvédelmi bizottság vízminőségi albizottságának elnöke. Társaságunknak 1959-től volt a tagja, 1971–1975 között az MHT Győri területi szervezetének alelnöke, 1976–1995-ben elnöke, 1996-tól 1999-ig vezetőségi tagja, a szervezet munkájának agilis irányítója volt. (Pro A. 1984, BÖ.é. 1998)

MARTON LAJOS

(Vésztő, 1927. I. 29. – Budapest, 2012. XII. 8.)

Okleveles mérnök (BME 1951), kandidátus (MTA 1983), műszaki doktor (BME 1983). 1951-től 1956-ig a HM Haditechnikai Intézetében mérnökkari tisztként több fejlesztési munka témafelelőse volt. 1957-től 1966-ig a Földmérő és Talajvizsgáló Vállalatnál tervező mérnök, szakosztály-, majd osztályvezető beosztásban vízkutatási és vízellátási feladatokkal foglalkozott. 1966-ban a Debreceni Tervező Vállalat (a későbbi KELETTERV) igazgatójává nevezték ki, ahol nyugdíjazásáig, 1987-ig dolgozott. Közben 20 éven át az Ybl Miklós Műszaki Főiskolán másodállású docensként geotechnikai szaktárgyakat oktatott Debrecenben. E mellett az 1970-es évektől kezdődően hidrológiai, ezen belül izotóp-hidrológiai kutatásokat végzett külföldi és hazai kutató-intézetek bevonásával Debrecen és a Nyírség területén. Ebben a témakörben készítette el kandidátusi disszertációját 1981-ben „A környezeti izotópok felhasználása a Nyírség negyedkori mélységbeli vizeinek kutatásában” címmel. 1987-től 1992-ig a Magyar Állami Földtani Intézet debreceni területi kirendeltségénél tudományos szaktanácsadóként dolgozott. Több intézeti tudományos kiadványt készített, számos szakkikke, tanulmánya jelent

meg. Társaságunknak 1957 óta tagja volt. Szakértőként közreműködik több vízbázis-védelmi program hidrogeológiai megalapozásában. Ilyen volt pl. a Debrecen I. és II. vízművek hidrogeológiai vizsgálata a VITUKI részére 2000-ben. Alapvető szerepe volt a kiemelten védett minősítésű Debreceni Nagyerdő alatti talajvízszint-süllyedés és a mélységbeli víztermelés kapcsolatának kimutatásában és az ezzel kapcsolatos helyi kutatási eredmények szakmai fórumokon történő megismertetésében. A MTA Köztudományok tagja, és az MTA Debreceni Területi Bizottságában a Hidrogeológiai Munkabizottság elnöke volt. Munkásságáért számos szakmai kitüntetést kapott. (Pro A. 2003, Vs.n.d. 2003, VS.n.d. 2009)

MÁTRAI ILDIKÓ

(Pécs, 1963.)

Okleveles biológia-kémia szakos középiskolai tanár (KLTE 1988), környezetvédelem szakos tanár (EKTF 1996), környezetmérnök (EJF 2002), a földtudományok doktora PhD (PTE 2013). Középiskolai tanárként végzett közel másfél évtizedes tanító-nevelő

munkája mellett, 2000-től már elsősorban a felsőoktatásban (az EJF Műszaki Fakultásán) végez oktatói és kutatói tevékenységet (a Környezettechnológia Tanszék adjunktusa, majd főiskolai docense), 2016-ban főiskolai tanári kinevezést kapott. 2017-től a NKE Víz tudományi Kara Vízellátási és Környezetmérnöki Intézetének vezetője. Egyik fő szakmai területe a vizes élőhelyek és a dombvidéki vízfolyások állapotfelmérése, rehabilitációja. Másik fontos kutatási területe a vízkémia, vízanalízis és vízminőség, elsősorban a víz- és szennyvíztisztítással kapcsolatosan. Az ettől szélesebb körű, pl. a tájtörténetet, a természetvédelmet, az ökológiát, a környezetvédelmet és az oktatási területet is magába foglaló publikációs tevékenysége több mint 80 megjelent művet tartalmaz. Eddigi munkásságát számos kitüntetéssel, kitüntető címmel ismerték el. 2004-től tagja Társaságunknak. A Vizes élőhely-védelmi szakosztály alapító tagja, 2011–2015 között titkára, majd 2015–2017

között elnöke volt. A Magyar Hidrológiai Társaság Oktatási és Ifjúsági Bizottságának tagja (2015–2017). Mindezek mellett 2015-től az MHT Lászlóffy Woldemár Diplomamunka Pályázat Bíráló Bizottságának tagja. (LW.dt.II. 2003, Pro. A. 2014)

MÁTRAI ISTVÁN

(Budapest, 1914. X. 18. – Budapest, 2004. XII. 19.)

Okleveles mérnök (JNMGÉ 1937), c. egyetemi docens (BME 1972). 1937–1947 között az Országos Öntözési Hivatal, 1947-től 1948-ig a Vízérőügyi és Folyócsatornázási Hivatal, 1948–1949-ben az OVGH munkatársa. 1950-től a VITI, ill. jogutódjának, a

VIZITERV-nek a munkatársa, 1957-től igazgatóhelyettes főmérnöke. Jelentős szerepe volt az 1954-ben elkészült első Vízgazdálkodási Keretrendszerek kidolgozásában, majd az 1965-ben kiadott Országos- és Területi Vízgazdálkodási Keretrendszerek elkészítésében. 1964–1974 között a DUNABER, majd az OVIBER igazgatóhelyettes főmérnöke, ahol része volt a kis-körei vízlépcső és a dunai vízlépcsőrendszer, a közműellátás, folyószabályozás és árvízvédelem fejlesztéseinek előkészítésében, illetve megvalósításában. Ez alatt az időszak alatt több országban képviselte hazánkat különböző nemzetközi szervezetek felkérésére, és vett részt fejlesztési terveik kidolgozásában. A Tisza-völgy átfogó vízgazdálkodás-fejlesztési terveinek kidolgozásáért 1965-ben Állami-díjjal tüntették ki. 1964–1974 között a Vízminőségi Mintaterületek UNDP-WHO Project Iroda Co-managere. Sokirányú tapasztalatot szerzett nagyszámú tanulmányútján, melyek alkalmával előadásokat is tartott. Külföldi vízgazdálkodási tervezések gyakori résztvevője volt. Több éven át részt vett a mérnökképzésben. Az UNESCO-VITUKI nemzetközi továbbképző tanfolyam előadója. Mintegy 30 szakcikke jelent meg, számos könyv társszerzője, több állami és társadalmi szakbizottság tagja. Társaságunknak 1937 óta volt tagja, az 1960-as évektől az elnökségnek tagja, rendezvényeinek rendszeres előadója volt. (VP.d. 1987, Tt. 1999)

MAUCHA REZSŐ

(Budapest, 1884. IX. 19. – Budapest, 1962. I. 19.)

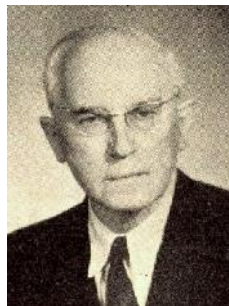

Okleveles természettan-
kémia szakos tanár, egye-
temi doktor (1909), egye-
temi magántanár (1931),
nyilvános rendkívüli egye-
temi tanár (1943), az MTA
I. tagja (1943), rendes
tagja (1954). 1907-ben az
FM Haléltani és
Szennyvíztisztító Állomás

szolgálatába lép, ahol adjunktus, 1933-ban igaz-
gató, 1941-től főigazgató, 1944. évi nyugdíjba
vonulása után az intézet (későbbi nevén HAKI)
megbízott vezetője, majd 1952-től 1957-ig tu-
dományos tanácsadója. 1957-ben az MTA Ma-
gyar Dunakutató Állomásának tudományos ta-
nácsadója. Fő munkaterülete a hidrobiológia,
vízkémia, limnológia. Ezen belül kiemelendők:
vízelemzések, szennyvíztisztítás, fotoszintézis,
produkción-biológia, dunai biológiai vizsgálatok,
Baradla-barlang vizeinek vizsgálata, haléltan,
halpusztulások, vízi élettér biológia egyensúlya,
a limnológiai vizsgálatok eredményeinek szem-
léletes ábrázolásaira a csillagdiagram beveze-
tése. A limnológiában mérnöki kifejezőmódo-
kat honosított meg, az élővilág egyes folyama-
tait matematikai-fizikai folyamatokkal igye-
kezett azonosítani (asszimiláció, fényintenzitás,
oxigéntermelés, diffúzió, kvantummodell stb.).
Továbbfejlesztette Winkler Lajos vízelemzési
módszereit. Erről írta egyetlen nagyobb kötetét
magyarul 1929-ben, ill. 1932-ben németül is.
Szakirodalmi munkásságát két könyv és több
mint 90 egyéb munka mutatja. Aktívan részt
vesz a nemzetközi tudományos közéletben,
részt vett az 1914. évi II. Magyar Adria-kutató
Expedícióban, 1956-tól haláláig a Nemzetközi
Limnológiai Társaság alelnöke. 1953-ban akadé-
miai jutalmat, 1954-ben Kossuth-díjat kapott.
Az MHT Limnológiai szakosztályának első elnöke
1949–1958 között. (SchF.é. 1950, Tt. 1959)

MAZALÁN PÁL

(Igló, 1891. V. 29. – Budapest, 1959. XII. 3.)

Okleveles bányamérnök
(BEF 1913), a műszaki tud.
kandidátusa (MTA). 1913-
tól a Nagybányai Kincstári
Bányászatnál működik. Az
I. világháború alatt tüzér,
ill. repülőtszít, berepülő pi-
lóta. 1918-tól különböző
olajkutatások résztvevője.
1927-től 1948-ig önálló

vállalkozó, a Mazalán Pál Mélyfúró Vállalat és Gép-
gyár vezetője. 1927–1931 között számos ivó- és
iparvíz kutatást végeztet és bányászati mélyépítési mun-
kát végzett. Az államosítás után rövid ideig a Mély-
fúró Berendezések Gyárában szakértő, majd a Bá-
nyászati Kutató Intézetben dolgozik 1958-ig. Fő
munkaterületei: erdélyi földgázmezők, Lispe
(Budafa), Új-Guinea, Japán, Jáva, Szumátra, USA
(ahol szakértőként, ill. tanulmányi céllal járt). Ké-
sőbb hazánkban a mélységi vízkutatás foglalkoz-
tatta. Számos akadémiai bizottságnak tagja volt,
csakúgy mint az OMBKE, valamint az MHT tudó-
mányos szervezeteknek. Társaságunk rendezvé-
nyeinek gyakori előadója és résztvevője volt. Szak-
irodalmi munkásságát számos írása őrzi, 1938-tól
a budapesti műegyetemen a „Mélyfúrású kutak”
tárgy előadója volt. (BÖ.é. 1958)

MEGULESZ GABRIELLA

(Szikszó, 1970. X.12.)

Okleveles vízépítő mérnök
(BME 1995). Kezdetben a
TÉT Bt. segédtervezője,
majd ugyanabban az év-
ben, 1996-ban a Dunaföld-
vári Városgazdálkodási Kft.
munkatársa 1998-ig. Ezt
követően a Montage Kkt.
mérnöke, 2003-tól a Duna-
újvárosi Vízi Társulat mű-
szaki vezetője, 2012–2014 között a Társulat igaz-
gatója. Munkakörében nemcsak kivitelezési-fenn-

tartási feladatok irányítását végezte, hanem a tervezőkkel történő egyeztetéseket, a pályázatok előkészítését és menedzselését, adatszolgáltatások összeállítását, továbbá a vizitársulat működésével kapcsolatos munkavédelmi, minőségirányítási feladatokat is ellátta. Területi irányítóként részt vett a 2013. évi árvízi védekezésben. 2014-től kezdődően a Közép-dunántúli Vízügyi Igazgatóság területi felügyelője. Tagja a Magyar Mérnöki Kamarának, s részt vesz a Katolikus Caritas munkájában. 2008-tól a Pentele Katolikus Caritas kuratóriumának elnöke, a Caritas Hungarica Díj birtokosa (2016). Társaságunknak 2004 óta tagja, 2014-től a Dunaújvárosi területi szervezet titkára, valamint 2013-ban a Mezőgazdasági Vízgazdálkodási szakosztály titkárává választották. (Pro A. 2014)

MEGYERI JÁNOS

(Medgyesbodzás, 1912. VII. 20. – Szeged, 1991. XII. 8.)

Okleveles középiskolai tanár, egyetemi doktor, a biológia tud. kandidátusa, c. egyetemi tanár. 1949-ben kapcsolódik be Szegeden a felsőoktatásba. 1949–1952 között adjunktus az egyetem Általános Állattani és Biológiai Tanszékén, majd 1952-től 1975-ig, nyugdíjba menetelég a Tanárképző Főiskolán tanszékvezető főiskolai tanár. 1975-től az Orvostudományi Egyetem fogadta be, ahol protozoológiát oktatott. Itt lett az egyetem első habilitált professzora Fő kutatási területe – az oktató-nevelő munka mellett – a magyarországi felszíni vizek zooplanktonjának összehasonlító vizsgálata. Társaságunk Szegedi területi szervezetének és a Limnológiai szakosztálynak aktív tagja volt, ez utóbbi szakosztályban több évig a társ-, ill. az alelnöki funkciót is betöltötte. Tagja volt annak a munkabizottságnak, melynek tagjai 1965-ben javaslatot készítettek a hazai hidrobiológiai oktatás fejlesztésére. Ő maga is több, zoológusok, hidrobiológusok számára rendezett fajismertető kurzus előadója volt. Tevékenyen részt vett a Tihanyi Hidrobiológus Napokhoz kapcsolódó szervezési munkákban. Számos kutató expedícióban vett részt, több gyűjtő-köriutat szervezett. Vizsgálatai között jelentős helyet foglalt el a Tisza kutatás, (Felső-, Alsó Tisza-szakasz, holtágak). Az ebben az időben szegedi központtal működő Tiszakutató Bizottság aktív tagja. Érdeklődési köre széles, tudományos

igényességgel vizsgálta a szikes vizek, Sphagnum-lápok, holtágak, mellékfolyók, speciális vízterek, rizsföldek ázott kutak, halastavak élővilágát. (EG.e. 1964)

MÉSZÁROS CSABA

(Budapest, 1944. VII. 13.)

Okleveles építőmérnök (BME 1969), gazdasági mérnök (BME 1973), testnevelési edző (TF 1974), műszaki doktor (BME 1982). Pályafutását 1962-ben a VITUKI kutatási segéderőjeként kezdte, majd 1969-ben a VÍZITERV segédtervező mérnökként folytatta. Ezt követően 1971–1982 között a BME Építőmérnöki Kar Vízgazdálkodási tanszékének tanársegédje, 1982–2006 között adjunktusa, 2006-tól c. egyetemi docense. 2007-től a BME Vízépítési és Vízgazdálkodási tanszékének nyugdíjasa. 2010 óta a Duna Részvízgyűjtő Vízgazdálkodási Tanács tagja. Publikációi a társszerzőkkel közösen írt tankönyvekben, jegyzetekben és cikkekben láttak napvilágot. Szakmai tevékenységét számos kitüntetéssel ismerték el, közöttük 2007-ben megkapta a KvVM Vásárhelyi Pál-díját. A sportban elért eredményeiért a MAFC Örökös Tagja (2004), valamint a Magyar Súlyemelő Szövetség „Az év edzője” (2005) címét kapta. Társaságunknak 1969 óta tagja, 2007–2011 között az MHT Hydrologia Hungarica Alapítványának kuratóriumi elnöke. Folyamatosan részt vesz a Vízgazdálkodási szakosztály munkájában. Évtizedeken keresztül volt támogatója az MHT Ifjúsági csoportjának, szervezője és mozgatórugója a BME és az MHT Ifjúsági csoport közös szervezésében megrendezett Hidrológus Szilvesztereknek. (Pro A. 2011)

MÉSZÁROS GÁBOR

(Budapest, 1942. VIII. 28. – Budapest, 2003. I. 5.)

Okleveles mérnök, egyetemi doktor, a műszaki tud. kandidátusa. 1966–1988-ig az BME-en labora-

tóriumai mérnök, tanársegéd, majd adjunktus. Közben 1970–1971-ben a Tatabányai Szénbányák Víz-tisztító és Dúsító Berendezések Gyáregységénél technológus mérnök. 1988-tól tanszékvezető főiskolai tanár a bajai főiskolán. 1996 óta emel-

lett másodállásban docens a BME Víziközmű és Környezetmérnöki tanszékén. Munkássága kezdetben a laboratóriumi vizsgálatokhoz, majd a szennyvíz-levegőztetés témaköréhez, 1973-tól elsősorban a víztisztítás és fürdővíz forgatási technológiáihoz, valamint a vízellátó rendszerek üzemének optimalizálásához kapcsolódik. Oktatói munkája mellett több szakmai tudományos bizottság tagja, vezetőségének résztvevője. Írásai kutató-szakértői tevékenységéhez kapcsolódnak. Az MHT Vízellátási szakosztályában, valamint a vízminőségi és víztechnológiai szakosztály vezetőségi tagjaként dolgozott. A vándorgyűléseken, a vezetékes vízellátás rendezvény-sorozaton szekció-elnökként, vezérszónokként rendszeresen találkozhattunk vele. (Pro A. 1992, BÖ.é. 2000)

MIKLÓSFALVI GUSZTÁV

(Budapest, 1953. V. 13.)

Okleveles vegyészmérnök, környezetvédelmi szakmérnök. A Dunamenti Regionális Vízmű Zrt. volt osztályvezetője. Több mint három évtizedes szakmai munkájával segítette és szervezte meg a Zrt. környezetvédelmi és vízminőségvé-

delmi tevékenységét. Társaságunknak 1978 óta tagja. 2011–2015 között – nyugdíjba vonulásáig – a DMRV Üzemi Szervezetének vezetőségi tagja, 2015–2016 között az Üzemi szervezet elnöke. (Pro A. 2017)

MISBRENNER MÁRTON

(Kelebia, 1952. V. 25.)

Okleveles üzemmérnök (1985), vízellátás- csatornázás, és környezeti szakmérnök (BME), okl. fővállalkozó (1989). 1970 óta dolgozik a Bácsvíz Zrt.-nél, ill. jogelődjénél közműtervezőként, majd beruházási osztályvezetőként. 1991–2007 között a Zrt. műszaki

igazgatója. Szakmai tevékenysége során elsősorban víztisztítással, vízhalózatok másodlagos szennyvezetői problémáival, a szennyvíztisztítási folyamatban keletkező anyagok kezelésével, hasznosítási- és elhelyezési kérdéseivel foglalkozik. Irányításával vezették be a társaság területén a minőségbiztosítási, és környezetirányítási rendszert. 2007 és 2015 között nagyberuházások műszaki vezetőjeként hulladékgazdálkodási és környezeti projektek megvalósításában vett részt, az ország különböző területein. A MaVíz Műszaki bizottságának tagjaként rendszeresen publikált szaklapokban és kiadványokban. Társaságunk rendezvényeinek rendszeres előadója. (Pro A. 1998)

MISKOLCZI LAJOS

(Márokpapi, 1943. I. 31. – Nyíregyháza, 2011. VII. 8.)

Okleveles mérnök (ÉKME 1966), vízellátás-csatornázás-egészségügyi szakmérnök (BME 1976). Szakmai munkásságát az egyetem elvégzése óta, 1966-tól a Felső-Tisza Vidéki Vízügyi Igazgatóság munkatársaként végezte. Működési szakterülete ipari és lakos-

sági vízellátás, csatornázás, a kistérségi és regionális vízellátó rendszerek optimális kialakítása köré csoportosult. 1971-től a Vízellátási és Csatornázási osztály vezetőjeként irányította Szabolcs-Szatmár

megye vízi-közművesítési és ipari vízgazdálkodási feladatait. Megjelent szakcikkeinek egy része is ezen problémakörrel foglalkozik. Társaságunk Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei területi szervezetében 1968 óta vett részt. Az MHT területi szervezetének szakosztályvezetőjeként sok rendezvényt szervezett, s több előadást tartott. *(Pro A. 1990)*

MISPÁL ISTVÁN

(Szombathely, 1903. XII. 28. – Győr, 1988. I. 21.)

aranyokleveles mérnök, főmérnök. 1931–1934 között részt vett a Rába menti belvízcsatornák felmérésében és tervezésében, 1934-től pedig néhány éven át az Állami Földmérési Felügyelőségek kataszteri felméréseiben. 1939-től nyugdíjba menetelig, 1968-ig a Győri Kultúr-, ill. Folyammérnöki Hivatal, továbbá a Vízügyi Igazgatóság munkálataival, vízellátási, csatornázási és szennyvíz kezelési problémák megoldásával foglalkozott. Vízügyi hatósági szakértői feladatokat is ellátott, mindemellett a helyi tudományos élet egyik jeles szervezője, 1955–1957 között Társaságunk Győri területi szervezetének titkára volt. *(Tt. 1980)*

MISTÉTH ENDRE

(Buziásfürdő /Buzias/, 1912. IX. 10. – Budapest, 2006. VII. 12.)

Okleveles mérnök (JNMG 1935), a műszaki tud. doktora (MTA 1961), c. egyetemi tanár (BME 1983). Pályafutását a Ganz Vagongyárban kezdte, majd vízvezetékeket tervezett az Országos Közegészségügyi Intézetben. Később hídtervező mérnökként részt vett a Székesfehérvár és Graz közötti autótút építésében. Még később rövid ideig a Közlekedési Minisztériumban dolgozott, 1938-ban azonban csatlakozott egy tervezőirodához, 1940-ben pedig önálló irodát nyitott. Korai munkái közt volt például az 1940-ben épített szolnoki merevítőgerendás ív-

híd, amelynek nyílása a legnagyobb volt a korabeli Európában. A Nagy Ferenc által vezetett kormánynak újjáépítési, majd építési és közmunkaügyi miniszterként volt tagja. 1947–1955 közt koncepcióper áldozataként bebörtönözték. Rehabilitálása után az UVATERV, majd a VIZITERV tervezője, szaktanácsadója, irodavezetője. Kiváló tervezőmérnök, több mint 300 műtárgy tervezése fűződik a nevéhez (pl. Kossuth-híd, helwani Nílus-híd, egyiptomi forgóhidak, Ferihegyi repülőtér 2. sz. hangár, székelyföldi gabonátárházak, stb.) A Műegyetemen több tárgyat adott elő, oktatott szakmérnök-képző, mérnöktovábbképző kurzusokon. Több mint 50 dolgozata jelent meg magyar és idegen nyelven, elsősorban a méretezélmélet köréből, 2 könyv szerzője. Számos magyar és külföldi szakmai egyesület tagja, vezetésének irányítója. A rendszerváltást követően számos magas állami és társadalmi kitüntetést kapott, többek között a Magyar Köztársasági Érdemrend nagykeresztjét (2006), a Széchenyi-díjat (1996). 2004-ben a Magyar Mérnöki Kamara tiszteletbeli tagjává választotta. *(Tt. 1991)*

MOLL KÁROLY

(Simaság, 1889. – Hévíz, 1982. IX. 19.)

Okleveles orvos (Bp. 1913), fűrdőorvos. Pályafutását Pöstyénben kezdi 1912-ben. Katonaorvosi szolgálat után 1919–1928 között a Jendrassik, majd a Herzog Klinikán tanársegéd. 1929-től a MÁV Kórház orvosa, osztályvezető főorvosa. Itt 1927-ben megszervezte az első reuma osztályt Budapesten. 1932-től Hévízen vezető fűrdőorvos lett. 1948-tól a fűrdőtelep orvos-vezetője. 1952-től az Állami Gyógyfűrdőkórház osztályvezető főorvosa, majd igazgatóhelyettese nyugdíjba vonulásáig, 1968-ig. Tevékenységét 1972-ben a Munka Érdemrend arany fokozatával ismerték el. Tudományos munkásságát közel 100 közlemény, ill. kongresszusi előadás jelzi. Nevéhez fűződik a Hévízi-tó áramlási térképének elkészítése. Több mint 50 publikációja jelent meg különböző szaklapokban. Meghatározó

szerpe volt a fürdőhely történetében, amely munkájának köszönhetően európai hírnevét tovább öregbítette. Élete fő művének az 1953 tavaszán felfedezett súlyfürdőt tartotta. 1931-től bekapcsolódott a Magyar Balneológiai Egyesület munkájába, amelynek 1939–1944 között főtitkárként is tevékenykedett. Hévíz városa érdemei elismeréseképpen díszpolgárává avatta. A mai A Szent András Reumakórház „B” osztályának épületében emlékére egykori használati tárgyaival szobát rendeztek be (Moll Károly Orvostörténeti Emlékszoba). Az MHT Balneológiai szakosztálya munkájának meghatározó személyisége volt. (DZ.e. 1967)

MOLNÁR ATTILA

(Eger, 1960. VII. 3.)

Okleveles építő üzemérnök (EJF 2003). 1984-ben az Észak-magyarországi Regionális Vízműveknél hálózati felügyelőként kezdte víziközműves pályafutását, majd 1985-től 1988-ig a jogutód Észak-magyarországi Regionális Vízművek Zrt.-nél a Lázberci Vízműtelep művezetője, a telep fejlesztésével kapcsolatos építési munkák vezetője. 2003–2006 között a Borsodi Regionális Vízmű üzemvezetője, ezt követően 2006–2009 között a Kelet-Borsodi Ivóvíztermelési-, valamint a Keleti Szennyvíztisztítás Divíziónál divízióvezető, majd 2009-től az ÉRV Zrt. műszaki vezérigazgató-helyettese, ill. 2011-től az új besorolás szerint a Zrt. műszaki igazgatója. Működése alatt jelentős fejlesztések történtek mind a vízellátás (Lázberci-, Szalajkai Vízműtelep), mind a szennyvíztisztítás területén. Tagja a MaVíz Műszaki Bizottságának, s ellátja a MaSzeSz alelnöki feladatait. Több projekt megvalósításában játszott vezető szerepet, jelenleg a folyamatban levő Ináncs község ivóvízminőség-javító fejlesztési előkészítési beruházást irányítja. Társaságunknak 2011 óta tagja. A Borsodi területi szervezet jogi tagi vállalatának műszaki igazgatójaként segítette és segíti a szervezet munkáját. (Pro A. 2017)

MOLNÁR BÉLA

(Kiskunfélegyháza, 1934. V. 24.)

Okleveles földrajz-földtan szakos középiskolai tanár (SZTE 1956), egyetemi s.c.l. doktor (SZTE 1960), a földtudomány kandidátusa (MTA 1974), a földtudomány doktora (MTA 1984), professor emeritus (2008). 1957-től 1999-ig a Szegedi Tudományegyetem Föld-

tani és Őslénytani tanszékének oktatója, 1977-től 1999-ig a tanszék vezetője, 1986-tól egyetemi tanár. 1999–2003 között Széchenyi professzori ösztöndíjas volt. 2004-ben nyugdíjba vonult. Munkásságát számos szakmai kitüntetés mellett 2008-ban a Köztársasági Érdemrend Lovagkeresztje kitüntetéssel ismerték el. Főbb munka- és kutatási területe az Alföld, a Duna-Tisza közének geológiája, vízbeszerzés lehetőségeinek feltárása. Több külföldi egyetemmel folytatott közös kutatásokat. Tanszéki munkájának egyik célja a modern nemzetközi szedimentológiai irodalom összegyűjtése és a műszeres vizsgálatok bevezetése. Két könyv társszerzője, négy egyetemi jegyzetén kívül több mint 100 önálló, ill. társszerzőkkel közös publikációja jelent meg. A „Föld és az élet fejlődése” c. tankönyve díjat kapott, s 1984–2002 között hét kiadást ért el. A HK és a Földtani Közlöny rendszeres szerzője. A nemzetközi tudományos élet aktív résztvevője, több kongresszuson, egyetemen tartott előadásokat. Számos MTA bizottság tagja, jelenleg az MTA köztestületi tagja. A SZTE Doktori Tanácsának munkájában is részt vett. 2007 óta a Magyar Mérnöki Kamara Tiszteletbeli tagja. Az MHT Csongrád megyei területi szervezetének több cikluson át alelnöke volt, s tagja volt a Társaságunk Fegyelmi Bizottságának. (VP.e. 1967, Pro A. 1994)

MOLNÁR ENDRE

(Kisújszállás, 1904. II. 5. – Budapest, 1973. III. 25.)

Okleveles mérnök (KJM), 1927-ben lépett állami szolgálatba a Győri Folyammérnöki Hivatalban,

1929-ben a Szombathelyi Kultúrmérnöki Hivatal mérnöke, 1930-tól a Debreceni Kultúrmérnöki Hivatal munkatársa, 1939-től vezetője 1948-ig. Közben az Ideiglenes Kormány földművelési minisztériumában a vízügyek képviselője mindaddig, míg a kormányzat Budapestre nem költözött. 1948–1951

között a Szolnoki Vízgazdálkodási Körzet, valamint a Debreceni Kultúrmérnöki Hivatal vezetője, 1951–1952-ben az FM Vízgazdálkodási Főosztály mb. vezetője, 1952-től a MEVITERV, ill. a VIZITERV vezető munkatársa (igazgatóhelyettese, osztályvezetője, szakági főmérnöke) 1968. évi nyugdíjba meneteléig. Főbb munkaterülete: kultúrmérnöki munkák, belvízrendezés, öntözés és műtárgyai, stb. Nagy szerepe volt, közvetlenül a háborús események után, 1944-ben és 1945-ben a Tiszántúli-Tisza menti vízügyi szolgálat, valamint a vízjelző szolgálat működésének gyors újraindításában. (KJ.e. 1965)

MOLNÁR MIKLÓS

(Szolnok, 1929. VII. 17. – ?)

Orvos (BOTE 1953). 1953–1955 között Szombathelyen segédorvos, 1955-ben a MÁV Egészségügyi Kutató Laboratórium szolgálatába lép, ahol segédorvos, szakorvos, főorvos. Itteni főnöke, Péter János révén került kapcsolatba Társaságunkkal. 1965-től a laboratóriumból kialakított MÁV Közegészségügyi Intézet igazgató főorvosa. Orvosi munkássága mellett foglalkozik mikrobiológiával, hidrobiológiai vizsgálatokkal és részt vesz a Duna-kutató Állomás munkájában. Vezetőségi tagja a Magyar Higiénikusok Társaságának, valamint a Közlekedéstudományi Egyesület közlekedés-egészségügyi szakcsoportjának. Hidrológiai szakirodalmi munkásságát mintegy 10 magyar és német nyelvű publikáció mutatja. A MHT Balneotechnikai (korábban Balneológiai) szakosztályának titkára 1958–1971 között. (VP.e. 1958)

MOSONYI EMIL

(Budapest, 1910. XI. 10. – Singen /Németország/, 2009. IV. 24.)

Okleveles mérnök (JNMGE 1934), egyetemi doktor (JNMGE 1947), a műszaki tud. doktora (ÉME 1952), az MTA levelező tagja (1954), rendes tagja (1991), Kossuth-díjas, Széchenyi-díjas (2006). Pályafutását a BME-n tanárségédként kezdte (1934–1936), az ÖH-ban, majd az Országos Vízterőügyi Hivatalban folytatta (1942–1948), amelynek (1947-től Országos Vízterőügyi és Folyócsatornázási Hivatal) vezetője lett. A világháború idején irányításával folyt Kárpátalja vízterőkészletének felmérése, és a tározási lehetőségek vizsgálata. A háború után az OVGH munkatársa, a Vízterőmű Tervező Iroda (a későbbi VIZITERV) igazgatója, az OVF tanácsadója, majd a VITUKI tudományos igazgatóhelyettese volt. Emellett 1948-tól egyetemi előadó és 1953–1957 között tanszékvezető egyetemi tanár a ÉME (ill. 1955-től ÉKME) II. sz. Vízépítési Tanszékén. Kezdeményezésére és irányításával dolgozták ki az ország első Vízgazdálkodási Kerettervét, amely nemzetközi tekintetben is úttörő munkának számított. 1965-től a karlsruhei műszaki egyetemen egyetemi tanár, a Theodor Rehbock Laboratórium igazgatója, 1984-től a Karlsruhei Egyetem professor emeritusa. 1965-ben távollétében elítélik és csak a rendszer megváltozása után térhet haza, amikor is számos kitüntetésben részesül. Az 1950-es évektől a dunai-vízlépcsőrendszer tervezését irányítja. A békésszentandrás duzzasztómű építésének fő szakértője, a tiszalöki vízlépcső felelős fő tervezője, majd az építés létesítményi főmérnöke, illetve a csehszlovák-magyar vízlépcsőrendszer tárgyalásoknak műszaki irányítója. Az 1956-os forradalom idején betöltött tisztsége miatt 1957-ben felfüggesztik állásából, de szakértelmét nem nélkülözhetik. A világ minden részén végzett szakértői munkát, elsősorban a vízterőhasznosítás területén és tartott előadásokat főként a vízi létesítmények tervezése és építése, illetve üzeme tárgykö-

rében. Számos egyetemen, tanfolyamon előadója volt, négy egyetem tiszteletbeli doktorává fogadta. Az Aucklandi Egyetem 1993-ban Mosonyi díjat alapított a „fenntartható vízerő” témában. Életének fő műve a háromkötetes vízerő-hasznosítás (magyar, német és angol nyelven). Emellett kiemelkedő a kb. 200 műből álló szakirodalmi tevékenysége. Több nemzetközi egyesület választotta vezetőségébe. Alapító elnöke volt az ICID Magyar Nemzeti Bizottságának. 1995-ben alapítója és első elnöke volt a Nemzetközi Vízerőhasznosítási Szövetségnek (IHA). 2002-ben életművéért a franciaországi Cannes-ban a vízmérnöki szakma „Oscar-díját”, a Nemzetközi Vízügyi Nagydíjat vehette át Perez de Cuellar volt ENSZ főtitkártól. Társaságunknak 1944 óta tagja, az MHT-nak 1950–1954 között elnöke volt. 1990-től újra részt vett Társaságunk életében. A Magyar Mérnöki Kamara Tiszteletbeli tagjává választotta. Az MHT 2010-től emlékére – a Lászlóffy Woldemár diplomamunka pályázat keretein belül – Mosonyi Emil különdíjat alapított. (*SchF.é. 1955, Tt. 1990*)

MUCSY GYÖRGY

(*Szabadka, 1926. VI. 12.*)

Okleveles mérnök (BME 1950). 1950–1953 között a Hídépítő Vállalat, majd a HM Erődítési Csoportfőnökség kivitelező mérnöke, 1954–1966 között az ÉM KÖZMŰTERV, ill. ennek jogutódja az ÉM MÉLYÉPTEKVÉ tervezője, szakosztályvezetője. 1966-

tól az OVH Központi Vízminőségi Felügyelet, ill. a KDV VIZIG kötelékében a Vízminőség-Felügyelet osztályvezetője, 1968-tól nyugdíjba meneteléig, 1987-ig a VITUKI Szennyvíztechnológiai osztályának vezetője. Ezt követően ny. tudományos tanácsadóként tevékenykedett. Fő munkaterülete a vízellátás, csatornázás, és a szennyvíztisztítás technológiájának fejlesztése, szennyvíziszapok kezelésének és hasznosításának (elhelyezésének) előmozdítása. Publikációiból több német, angol nyelven is megjelent. Előadásokat tartott hazai és nemzetközi szakmai egyesületek konferenciáin,

kongresszusain részt vett az egyetemi környezetvédelmi továbbképzésben. Munkásságát számos kitüntetéssel ismerték el, 1987-ben megkapta a Munka Érdemrend arany fokozatát, ill. a Kiváló Felaláló cím arany fokozatát. Társaságunk munkájában 1959 óta vett részt, a Szennyvíz szakosztály elnöke volt 1971–1980 között. (*Pro A. 1977, SchF.é. 1987*)

MUHITS KATALIN, SZABÓ ZOLTÁNNÉ

(*Miskolc, 1924. VII. 12. – Budapest, 2000. VIII. 26.*)

Okleveles biológia-kémia szakos középiskolai tanár, egyetemi doktor (BTE 1948). 1948–1950 között az ELTE-n gyakornok, később 1956-ig tanársegéd, közben 1950–1951 között a Vácrátóti Kutató Intézet kutatója. 1956-tól nyugdíjba meneteléig (1981) –

a Fővárosi Csatornázási Műveknél laboratórium-, ill. osztályvezető. Főbb munka-, illetve kutatási területei: hidrobiológia, vízőkológia, szennyvíztisztítás, a Csatornázási Művek tisztítótelepeinek vizsgálata, a Duna öntisztulása, biológiai vizsgálata, az ipari szennyvizek, szennyvíziszapok vizsgálata és elhelyezése stb. Tevékenysége meghatározó volt a csatornabírság bevezetésének előkészítésében. Nevéhez fűződik a Fővárosi Csatornázási Művek szennyvízvizsgáló laboratóriumának kialakítása. Mintegy 30 publikációja jelent meg. Többször előadott a Műegyetemen. Társaságunknak 1949 óta volt tagja, s a Csatornázási és Szennyvíz szakosztályában tevékenykedett legtöbbit. (*VP.e. 1951, Pro A. 1984, Tt. 1992*)

MURAI GYULA

(*Budapest, 1913. X. 13. – Budapest, 1989. II.*)

Okleveles mérnök (JNMGE 1940). 1939-ben lépett állami szolgálatba az M. kir. Öntözésügyi Hivatalban. 1941–1945 között a komáromi, 1945-től

1953-ig a budapesti Folyammérnöki Hivatalban, ill. a budapesti VIZIG-en dolgozik. 1953-tól 1978-ig, nyugdíjba meneteléig az OVF, majd OVH tervgazdasági, ill. beruházási csoportvezetője, önálló osztályvezető-helyettese, majd terv- és beruházási osztályvezetője. Nyugdíjazását követően a VGI szakértője volt. Munkásságát számos szakmai kitüntetéssel ismerték el. Főbb munkaterületei: folyószabályozás, hajóútkitűző-szolgálat, gazdasági tervezés (anyag-, munkaerő-, bérgházalkodás), beruházási tervezés, lebonyolítás, vízgazdálkodási hosszú távú fejlesztés. Közreműködött az árvíz-védekezési munkálatokban és a helyreállításban. Több cikke, tanfolyami jegyzete jelent meg, oktatott a Mérnöki Továbbképző Intézetben. Társaságunknak 1969 óta volt tagja, s annak Közgazdasági szakosztályában működött. (Pro A. 1981)

MUSULIN BÉLA

(Szeged, 1939, IV. 27.)

Okleveles mérnök (ÉKME 1962), okl. gazdasági mérnök (BME 1972), egyetemi doktor (BME 1979). 1962–1970 között különböző építő vállalatoknál építésvezető, 1970-től az AGROBER szakosztályvezetője, 1979–1985 között a

veszprémi Vízügyi Építő Vállalat fő-építésvezetője, ill. technológiai csoportvezetője. 1985-től a Veszprémi Egyházmegyei Hatóság főmérnöke. Fő munkaterületei: út-, vasbeton-, műtárgy-, tv- és víztoronyépítés, mezőgazdasági vízellátás-csatornázás, regionális csatornaművek kivitelezése, egyházi épületek felújítása stb. Részt vett a Veszprémi területi szervezetmegalakításában, majd annak titkára 1976–1979 között, 1977-től a HK szerkesztőbizottságának tagja. 1979-től a MTESZ Veszprém megyei szervezetének titkára, majd alelnöke volt 1986-ig. 1990-ben a KDNP

Veszprém megyei képviselő jelöltje. (Pro A. 1982)

MUSZKALAY LÁSZLÓ

(Felsőögd, 1926. VII. 19. – Budapest, 2013. VIII. 4.)

Okleveles építőmérnök. 1949–1954 között a BME I. sz. vízépítéstani tanszékének tanársegédje, 1954-től nyugdíjba meneteléig 1987-ig a VITUKI kutató mérnöke. 1954–1958 között a Vízrajzi osztály intézeti mérnöke, ezt követően 1958- a Létesítmény-

ellenőrzési osztály tudományos főmunkatársa, csoportvezetője, a hidraulikai laboratórium mérnöke. Nyugdíjasként a VITUKI Consult Rt. Létesítményellenőrzési osztályán dolgozott tud. fmts.-ként. Fő szakterülete a hidraulika, valamint a megfelelő mérés- és műszertechnikai együttes alkalmazása és fejlesztése, a medrek és a vízépítési műtárgyak viselkedésének feltárása érdekében. Kiemelkednek a vízsebességmérő műszerekkel kapcsolatos vizsgálati és műszaki fejlesztési eredményei, ezen belül az öntözés műtárgyainak hidraulikai vizsgálata, a műtárgyellenőrzés műszereinek és mérési módszereinek kidolgozása, ill. a Kiskörei Vízlépcső komplex vizsgálata; továbbá a hazai nagy tavak (pl. a Balaton) áramlási viszonyainak feltárása terén végzett kutatásai, amelyek külföldön is figyelmet keltettek. Életpályája során 127 jelentősebb kutatás témavezetése fűződik a nevéhez. 2001-ben a Magyar Tudomány Napja alkalmából megkapta a MTA Kvassay Jenő szakkuratóriumi díját. Munkásságát, részben társszerzőkkel írt, több mint 100 magyar, német és angol nyelvű szakcikk, továbbá szakkönyvek és egyéb kiadványok tükrözik. A társszerzőként jegyzett *Vízhozammérési zsebkönyve* (1959) és *Műtárgyhidraulikai zsebkönyve* (1961) mérnökemzedékek alapvető kézikönyve volt. (VP.e. 1961)

NÁDOR ISTVÁN

(Pécs, 1952. IX. 28.)

Okleveles vízépítőmérnök (BME 1977). Kezdetől fogva a Nyugat-Dunántúli (Környezetvédelmi és) Vízügyi Igazgatóságon dolgozik. Kezdetben, 1979-ig gyakornok, 1987-ig előadó, 1991-ig csoportvezető, majd műszaki igazgató-helyettes 1994-ig. Ezt követően osztályvezető, 1996–2012 között a VIZIG igazgatója, ill. nyugdíjba vonulásáig, 2015-ig szakmai tanácsadó. Irányítója és szervezője volt a Kis-Balaton Vízársz Rendszer beruházásának. Szakmai pályafutása során a Nyugat-Dunántúlon négy árvízirtó (Gór-Bük, Kerka, Kebele, Lukácsházi), valamint több más árvízvédelmi fejlesztés (Szentgotthárd, Vasszentmihály, stb.) megvalósításával növelték a térség polgárainak árvízi biztonságát. Fontos szerepet játszott az Igazgatósággal szomszédos országok (Ausztria, Horvátország, Szlovénia) határvízi ügyekben. Többször részt vett az elmúlt évtizedek árvízi védekezéseiben, amelyek közül kiemelkedik a 2001. évi Felső-tiszai árvíz, ahol munkájával segíteni tudta a Felső-beregi települések megmenekülését az árvízi elöntéstől. Rendszeres előadója a vízgazdálkodás szakmai fórumainak. Részt vesz a Berzsenyi Dániel Főiskola természetvédelmi szakmérnök képzésében. 2014–2015 között Gyöngyösfalu község polgármestere. 2014-től a Vas megyei Mérnöki Kamara elnöke. Számos megyei és városi szakmai elismerése mellett 2001-ben a Magyar Köztársaság Arany Érdemérméje, majd 2010-ben a Köztársasági Érdemrend Lovagkeresztjéje kitüntetésben részesült. Társaságunknak 1978 óta tagja, 1995-től a Nyugat-dunántúli területi szervezet elnöke, alelnöke. A területi szervezet kiemelkedő rendezvénye volt a Társaság XXII. Vándorgyűlésének megszervezése 2004-ben Keszthelyen. (Pro A. 2005, KJ.d. 2014)

NAGY FERENC

(Szombathely, 1940. IX. 18)

Okleveles mérnök (ÉKME 1963), hidrogeológus szakmérnök (NME 1975). Szakmai pályafutását 1963-ban a VIZÉP munkavezető mérnökeként

kezdté, majd 1965-től az ÉMVIZIG miskolci központjában öntözésfejlesztési csoportvezető, 1969-től a VIZIG Műszaki Tervezési Irodájának csoportvezetője. Tervezői tevékenységét 1971-ben a KEVITERV Miskolci Kirendeltségén folytatta, mint kirendeltségvezető főmérnök. 1975–1977 között az iraki Öntözésügyi Minisztérium vízügyi szakértője, majd hazatérése után a KEVITERV szakosztályvezetője, de még ugyanazon évben, 1977-ben az ÉMVIZIG vízrendezési ovh.-e. 1984-től 2003-ig, nyugdíjba vonulásáig az igazgatóság árvízvédelmi és folyószabályozási (1992–1995 között vízkárelhárítási) ov.-je. 1984–2003 között – mint albizottsági tag – részt vett a szlovák–magyar határvízi feladatok megoldásában. Gyakorlati árvíz ismereteit az 1966–2006 évek közötti tiszai és bodrogi (valamint körösi és szamosi) árvizek elleni védekezésnél szerezte, szakaszvédelemvezető-helyettestől védelemvezető-helyettesig terjedő műszaki beosztásokban. Szakmai tapasztalatait a MHT vándorgyűlésein, valamint az ÉVIZIG „Vizeink” c. műszaki tájékoztatójában osztotta meg kollégáival. Munkásságát számos kitüntetéssel ismerték el, többek között a KHVM Vásárhelyi Pál-díjjal, valamint a Magyar Köztársaság Ezüst Érdemkeresztjével (2003). Társaságunknak 1966 óta tevékeny tagja. (Pro A. 2003)

NAGY ILLÉS

(Sashalom, 1931. X. 26. – Szolnok, 2007. XI. 8.)

Okleveles mérnök (ÉME 1954), Okleveles gazdasági mérnök (ÉKME 1964), egyetemi doktor (BME 1984), vízgazdálkodási szakértő (1990). 1954-ben a Szolnoki VIZIG-nél helyezkedett el, ahol műszaki ellenőr, szolnoki, 1957-től jászkiséri szakaszmérnök, árvíz csoportvezető (1959), termelési osztályvezető (1962), termelési igazgatóhelyettes (1979),

1972–1978 között az Igazgatóság vezetője. Ezt követően 1989-ig termelési igazgatóhelyettes. 1989-től a Szolnoki Vízügyi Szakközépiskola tanára. Munkássága kiterjed a vízgazdálkodás szinte minden területére, ezek különösen az árvízvédelemre, földművekre, hullámtéri véderdőkre, vízminőségvédelemre, a szolnoki kajak-kenu pálya építésére, a Milléri Vízügyi Múzeum létrehozására. Kezdeményezője volt a Közép-Tisza-vidék vízügyi múltját feltáró kutatásnak, s az eredmények 3 kötetben történő kiadásának. Műszaki irányítóként tevékenyen részt vett az 1970. évi nagy tiszai árvíz elleni küzdelemben. 1976–1980 között a Magyar Olimpiai Bizottság tagja. Széles társadalmi tevékenységet folytatott, több távol-keleti és európai tanulmányutat tett. Több mint 40 publikációja jelent meg, több tankönyv szerzője, társszerzője. A Tiszáról két turisztikai könyve jelent meg. Kutatta az Alcsi Holt-Tisza történetét, szervezője és előadója volt az ezzel kapcsolatos rendezvényeknek. Az MHT Szolnok megyei területi szervezetének alapító és vezetőségi tagja, 1972–1978 között elnöke. A vízügyi szakközépiskolában megszervezte az MHT ifjúsági csoportját. (*Pro A. 1980, SchF.é. 2007*)

NAGY ISTVÁN

(1944. okt. 27. Párkány)

Okleveles villamosmérnök (BME 1967), okl. gazdaságmérnök (BME 1973), okl. vízgazdálkodási szakmérnök (BME 1982), egyetemi doktor (1987). Szakmai munkásságát a Közép-Tisza vidéki Vízügyi Igazgatóságnál kezdte 1967-ben, mint gépészeti előadó,

csoportvezető, osztályvezető; 1976–1978 között igh. főmérnök. 1987-től nyugdíjazásáig, 2004-ig az Igazgatóság vezetője. Mérnöki tevékenységének kezdetén a vízépítési munkák gépesítésével, a gépesítés gazdasági kérdéseivel és a termeléshez kapcsolódó létesítmények fejlesztésével foglalkozott. Műszaki igazgatóhelyettesi munkakörbe való kerülése után a vízgazdálkodási létesítmények üzemeltetésének, fenntartásának és fejlesztésének műszaki, gazdasági kérdéseire, valamint a

vízkárelhárítás kérdésköréhez kapcsolódó tevékenysége jelentős. Doktori disszertációját a belvízrendszerek fejlesztése, üzemeltetése témakörből készítette, az általa kidolgozott üzemeltetési rendszert köz megelégedettség mellett alkalmazta belvízvédekezések alatt. Munkája során az árvíz-, belvíz-, és vízminőségvédelem területén nagy gyakorlatot szerzett; védelemvezetőként irányítója volt az ezredforduló rendkívüli ár- és belvíz elleni védekezéseknek, valamint a 2000. évi tiszai cianid szennyeződés elhárításának. A 2000. évi árvíznél először alkalmazta a Tisza-völgyi árvízi üzemirányítást, mellyel 15 cm-el csökkentette az árvíz szintjét. A VTT kezdeményezője, a terv megalapozását végző „Szolnoki műhely” irányítója volt. Nyugdíjba vonulása óta a Tisza és a hazai folyók árvízvédelmi kérdéseivel, a hosszútávon fenntartható elvárt színvonalú árvízvédelmi biztonság megteremtésének, az árvízi üzemirányítás és árvízvédekezés fejlesztésének lehetőségeivel foglalkozik. Munkájával új szemléletet honosított meg a modern árvízvédelemben: a kívánatos árvízvédelmi biztonságot nem elsősorban a gátak emelésével, hanem az árvízszintek lehetséges és célszerű csökkentésével, az árvizek ideiglenes tározásával, a nagyvízi meder lefolyási viszonyainak javításával javasolja elérni. Foglalkozik továbbá a belvíz elvezető rendszerek 21. századi követelményeinek megfelelő átalakításával, üzemeltetési és fenntartási kérdéseivel. Munkásságát számos állami kitüntetéssel ismerték el. Társaságunknak 1976-óta tagja, és a Szolnoki területi szervezetnek 1990 és 2006 között elnöke volt. A szervezet adta lehetőségeket felhasználva a vízügyi politika, a területi vízügyi feladatok széles körű megismertetése érdekében tevékenykedik. (*BÖ.é. 1997, VS.n.d. 2003, KJ.d. 2010*)

NAGY L. DÉNES

(Mezőbergenye, 1921. VIII. 16.)

Okleveles mérnök (BME 1949). 1942–1948 között építési vállalatoknál működik, 1949-ben lépett az ÁMTI (később, 1951-ben MÉLYÉPTERV) szolgálatába, ahol tervező, csoport-, szakosztály-, osztályvezető, majd a Víziközmű Iroda vezetője 1983. évi nyugdíjba menetelig. A víztechnológia méretezési elvét alkalmazva a készenléti lakótelepek szennyvíztisztítóit tervezte. 1953–1956 között az

Építésügyi Minisztériumban mint berendelt szakági főmérnök 37 tervező vállalat közműtervezési szakfelügyeletét látta el. Az építőipari kivitelezés után a mélyépítési tervezés, ezen belül elsősorban a közműtervezés, különösen a szennyvíztisztítás, komplex szemléletű tervezés és annak irányítása képezte működésének súlypontját. Termékeny szakirodalmi munkáját több mint 100 publikáció (jegyzet, beszámoló, cikk tanulmány), valamint 2 nagy terjedelmű tankönyv és 3 szakkönyv mutatja. Igen aktív munkát végez különböző állami és társadalmi szakbizottságban, szakmai egyesületekben. 1953-ban megalapította az MTA Szennyvíz Albizottságát. MTE SZ Budapesti Szervezetének alapító- és elnökségi tagja volt. Külön kiemelendő részvétele a típus-, irány- és gyártmánytervek, tervezési irányelvek, szabványok kidolgozásában. A KPM megbízására elkészítette a szennyvíztisztító-kisberendezések típustervét ezer LE-ig. Szakmai, valamint mérnöktovábbképző tanfolyamok szervezője és előadója. Munkásságát számos vállalati és minisztériumi szakmai kitüntetéssel ismerték el. Társaságunknak 1949 óta tagja, 1974–1985 között alelnöke volt. (*FJ.e. 1965, SchF.é. 1979, MTE SZ.d. 1981, Tt. 1985*)

NAGY LÁSZLÓ

(*Nyíregyháza, 1956. IV. 19.*)

Okleveles építőmérnök (BME 1980), geotechnikai szakmérnök (BME 1984), PhD (BME 2006) habilitáció (BME 2015). 1980–1984 között a VIZITERV segédtervezője, majd tervező mérnöke. Ezt követően 1991-ig a VITUKI munkatársa, kezdetben a

Műszaki Fejlesztési Intézet Vízépítési Földművek és Műtárgyak osztályán tudományos munkatárs, 1987-től a Földművek csoport, 1988-tól a Talajmechanikai Laboratórium vezetője. 1991-től az

ÁBK SZ Létesítmény Ellenőrzési osztályának vezetője, 1994-től a Védelmi Szakfelügyelet vezetőjének általános helyettese. 1996-tól az OVF Vízkárelhárítási Főosztály Szakfelügyeleti majd Árvízvédelmi osztályán tanácsos, ill. szakmai főtanácsos. 1984–1993 között a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Építőmérnöki Kar Geotechnikai tanszékén meghívott oktató, 2003-tól doktorandusz, adjunktus, 2009-től egyetemi docens, 2013-tól 2015-ig a Geotechnikai tanszék vezetője. Fontosabb kutatási területei, programvezetőként, kutatás irányítójaként is: árvízvédelmi földgátak talajmechanikai és roncsolás mentes vizsgálata, állékonyosság számítása, talajok víz-átteresztőképességi együttthatójának vizsgálata, árvízi jelenségek és azok elleni védekezés, árvízvédelmi földgátak biztonsága, tönkremeneteli valószínűsége, kockázat az árvízvédelemben, gátszakadások és azokból levonható tapasztalatok. Szakirodalmi munkássága széleskörű: 342 publikáció melyből 82 idegen nyelven, ezekből 14 könyv, 24 könyvrészlet, 168 szakcikk, 84 konferencia kiadványban cikk és 27 kutatási jelentés. Társaságunknak 1984 óta tagja, ugyancsak tagja a Nemzetközi Talajmechanikai és Geotechnikai Szövetségnek (ISSMGE) és a szervezet két szakbizottságának munkájában vesz részt. 1992-től a Marsala Club alapító tagja. Választott tagja az MMK Geotechnikai Tagozat Minősítő Bizottságának, a MHT Árvízvédelmi szakosztály vezetőségének és az MHT Fegyelmi Bizottságának. Az OVF Vízügyi Tudományos Tanácsának, valamint a Katasztrófavédelmi Tudományos Tanácsnak ugyancsak tagja. 1991 óta irányítja az OMIT Töltésfeltáró Szakcsoportját. 2015-ben az árvízvédelem és a geotechnika határfelületén kifejtett munkásságáért a Magyar Érdemrend Lovagkeresztje polgári tagozat kitüntetését kapta. (*Pro A. 2001, VS.n.d. 2009, SchF.é. 2015*)

NAGY SÁNDOR ALEX

(*Tiszaroff, 1956. IX. 26.*)

Okleveles biológus (KLTE 1981), egyetemi doktor (KLTE 1984), PhD fokozat (DE 1998), Dr. „habilit” (KE 2005). Pályáját a SZAVICSAV hidrobiológusaként kezdte 1981-ben, majd a következő évben a KLTE Ökológiai tanszékének tud. segédmunkatársa.

1986–1990 között az AGROBER/CODEVASF (Brazília) hidrobiológus-halbiológus szakértője, majd egyéni vállalkozó 1994-ig. 1994–1997 között a KLTE Vízi Ökológiai PhD program ösztöndíjasa, 1998–2005 között a KLTE, ill. a Debreceni Egyetem egyetemi adjunktusa, docense, 2005-től a Hidrobiológiai tanszék vezetője, ill. 2008–2013 között a DE Természettudományi és Technológiai Karának gazdasági dékánhelyettese. Az egyetemi oktatásban eltöltött 25 éves munkássága alatt kimagasló kutatási, oktatási és oktatás-szervezési tevékenységet végzett. Számos hazai és nemzetközi tudományos testület tagja, ill. tisztségviselője. Az MTA köztestületi tagja. Munkásságát számos szakmai kitüntetéssel ismerték el. Mintegy 80 megjelent szakcikk és 100 tudományos előadás szerzője. Egyetemi oktatói tevékenységét főként a hidrobiológia, az ökológiai vízminőség, a hal- és halászatbiológia területén fejti ki. 2006-tól szerkesztője az *Acta Biologica Debrecina, Supplementum Oecologica Hungarica*, valamint 2010-től a *Pisces Hungarici* folyóiratoknak. Szervezője volt annak a konzorciumnak és szerkesztője azoknak a dokumentumoknak, amelyek alapján a Magyar Felsőoktatási Akkreditációs Bizottság engedélyezte a Hidrobiológus mesterképzési szak hazai megalapítását, ill. 2009. évi megindítását is a Debreceni Egyetemen. Társaságunknak 1983-tól tagja, s 1999-től a Limnológiai szakosztály vezetőségi tagja. (Pro A. 2008)

NAGY TAMÁS

(Kiskunhalas, 1978. X. 20.)

Okleveles geológus (ELTE 2003). Diplomájának megszerzése óta az ADUVIZIG Vízyűjtő-gazdálkodási és Víziközmű osztályának geológusa, 2013–2015 között a vízgazdálkodási osztály vezetőjének helyettese. Részt vett Magyarország

Vízyűjtő-gazdálkodási Tervének kidolgozásában, majd a Terv felülvizsgálatán is dolgozott a felszín alatti vizes szakterületen. Társaságunknak 2010 óta aktív tagja, rendszeres előadó a Bács-Kiskun megyei területi szervezet előadóülésein, valamint az MHT vándorgyűlésein. (Pro A. 2017)

NÉMEDI LÁSZLÓ

(Kiskunfélegyháza, 1936. I. 9.)

Biológia-kémia szakos középiskolai tanár (ELTE 1958), egyetemi biokémia doktor (ELTE 1962), a biológiai tud. kandidátusa (MTA 1992–1994). 1958 óta megszakítás nélkül az ÁNTSZ (volt KÖJÁL) Fővárosi Intézetében, mint mikrobiológus

működik, 1968-tól az orvosi-, majd környezetmikrobiológiai laborvezető, 1994-től a Közegészségügyi Mikrobiológiai Osztály vezetője 2008-ig. Majdnem öt évtizede aktív publikációs, tudományos szervező és egyetemi oktatói tevékenységet folytat. Több mint 150 közleménye jelent meg tíz felsőoktatási jegyzet és könyvet írt. Szűkebb szakterülete a környezet (víz- levegő és talaj) mikrobiológiája, különös tekintettel Budapest térségére, így például a környezeti mikrobiológia változásainak vizsgálata a környezeti kockázatok és a kémiai hatásokkal kapcsolatban. Ennek megfelelően a kockázat-becslés és számítás, standardizálás, új módszerek, víz útján terjedő betegségek álltak kutatói és publikációs tevékenységének középpontjában. Munkásságát számos szakmai kitüntetéssel ismerték el, birtokosa – többek között – a MKE „Kitaibel Pál” emlékérmének (2004), valamint a Magyar Higiénikusok „Fenyvessy Béla” érmének (2005). Három akadémiai bizottság, valamint az MTA köztestületi tagja. Társaságunknak 1963 óta tagja, a Limnológiai és Balneotechnikai szakosztályoknak 3 cikluson át vezetőségi tagja. 2004 óta a Vízmikrobiológiai szakosztály alapító elnöke. Az MHT rendezvényeinek rendszeres előadója. A hazai „Budapesti Klub” alapító tagja. (Pro A. 1994, SchF.é. 2005)

NEMES GERZSON

(Jászkisér, 1902. X. 17. – Szolnok, 1988. I. 24.)

Okleveles mérnök (KJM 1928). 1928–1948 között magánmérnöki irodáknál, ill. vízi társulatoknál dolgozott, mint a Pest vármegyei Duna-völgy Leccsapoló és Öntöző Társulat szakmérnöke, ill. a Balatoni Nagyberek Leccsapoló Társulat igazgató mérnöke. 1948-tól nyugdíjba menetelég a szolnoki (később Középtiszavidéki) VIZIG-nél teljesített szolgálatot szakmérnök, csoport-, osztályvezető, majd főmérnök, ill. műszaki tanácsadó munkakörben. Fő működési területei: árvízvédelem, mederszabályozás, belvízrendezés, vízi műtárgyak építése, Fertő tó felmérése, vízügyi történeti kutatás. Tevékeny részt vállalt egyes régiók öntözési feladatainak megoldásában is. Részt vett az Ecsedi láp, a Duna-völgy, a Balaton vízügyi munkálataiban, a tiszai árvizek elleni védekezésben és a Kiskörei Vízlépcső öntözőfürtjének tervezési munkáiban. Az 1960-as években megszületett szolnoki Tiszaliget kialakításának ötletét is ő ültette át a gyakorlatba. Szakirodalmi munkássága a technikatörténet-írás terén jelentős, a Közép-Tisza-vidék vízügyi múltjáról szóló három VTF kötet szerzője/társ szerzője, könyve jelent meg a Jászkerület vízügyi történetéről, valamint Bedekovich Lőrinc munkásságáról, továbbá több szakkikk és megemlékezés szerzője. Az MHT Szolnoki területi szervezet munkájának egyik meghatározó személyisége volt. Számos kitüntetésben részesült, többek között 1974-ben megkapta a Munka Érdemrend ezüst fokozatát. Szolnok városa 1972-ben a frissen alapított Pro Urbe díjával ismerte el tevékenységét. (Tt. 1977, MTESZ.d. 1978)

NÉMETH ÁDÁM

(Budapest 1970. X. 27.)

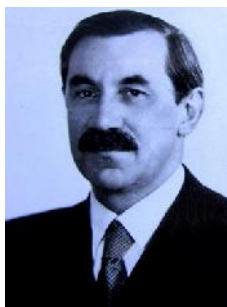
Okleveles vízépítő mérnök (BME 1994). Pályafutását a Fővárosi Vízművek Rt. Üzemirányítási osztályának mérnökeként kezdte 1995-ben. 2002-től a DMRV Zrt. Műszaki fejlesztési osztályának rend-

szerszervezője, 2009-től a Szolgáltatási osztály vezetőjének helyettese, 2011-től csoportvezető, 2013-tól a Vízellátási Főmérnökség főtechnológusa. 2014-től ismét a Fővárosi Vízművek Zrt. munkatársa, mint a Szennyvízágazati Üzemeltetési Igazgatóság folyamatirányítási mérnöke, 2016-tól az Üzemeltetési Igazgatóság Irányítási központjának üzemirányítási mérnöke. A BME TDK, valamint a FVM Rt. Alkotói díj pályázatainak több díjazott munkája szerepelt. Részt vett – többek között – a FVM által üzemeltetett 8 település vízellátása egységes irányítástechnikai felüyeleti rendszerének kialakításában, szennyvíztelepek rekonstrukciójában, azok irányítástechnikai részében. Szerepe volt a FVM Zrt. munkairányítási rendszerének a szennyvízágazati folyamatokra való kiterjesztésében. 2011–2014 között Társaságunk Vízellátási szakosztályának vezetőségi tagja, 2014-től pedig a Csatornázási és Szennyvíztisztítási szakosztályának vezetőségi tagja. Számos szakmai konferencia előadója, publikációs tevékenysége is előadásaival függ össze. (Pro A. 2012)

NÉMETH ENDRE

(Pécs, 1891. XI. 19. – Budapest, 1976. VI. 3.)

Okleveles mérnök (KJM 1913), a műszaki tud. doktora (MTA 1952), a BME díszdoktora (1965). Mérnöki gyakorlatát Erdélyben, egy iparvasút tervezési és építési munkáinál kezdte meg. A világháborút végigküzdötte, 12 hónapig volt Doberdónál az olasz fronton, ahol ezüst vitézségi éremmel tüntették ki. 1918-tól a Rimamurányi Vasműnél dolgozik. 1923-ban, az FM Halászati osztályának főmérnökeként lépett az állami vízügyi szolgálatba. 1932-től a budapesti Kultúrmérnöki, 1937-től az Országos Öntözésügyi Hivatal munkatársa. 1940-től nyugdíjba vonulásáig, 1962-ig egyetemi tanár,

az I. Vízépítéstani Tanszék vezetője, az ÉKME Mérnöki Karnak több éven át dékánja. Újjáépítette és továbbfejlesztette a műegyetemi vízépítési laboratóriumot. A kutatás területén kiemelkedő eredménye a legmagasabb színvonalú matematikai tárgyalásmód bevezetése és alkalmazása a hazai hidraulikai tudomány művelésében. Oktatói és elméleti tanulmányain kívül épített és tervezett számos tógazdaságot, öntözőrendszert, öntözőművet, irányító szerepe volt az Alföld öntözésének előkészítő munkáiban, a tiszafüredi öntözőrendszer tervezésében és építésében, a mátravidéki erőmű hűtőtávkának kialakításában, a Zagyván épült duzzasztómű, szivattyútelep és csatorna tervezésében, valamint a tiszalöki duzzasztómű szivárgási kisminta kísérleteinek irányításában. Szakirodalmi munkásságát közel 60 tanulmány, jegyzet, mintegy 50 szakvélemény, 2 egyetemi tankönyv mellett a Vízügyi Közlemények, valamint az Öntözésügyi Közlemények 2-2 éven át végzett szerkesztői tevékenysége, stb. jelzi. Számos hazai állami és MTA tudományos bizottság elnöke, tagja, a Grenoble-i Egyetem díszdoktora, a Toulouse-i Tudományos Akadémia levelező tagja, valamint a padovai egyetem díszdoktora, szakmai akadémiák tagja, kitüntettetje. 1961-ben és 1972-ben a Munka Érdemrend arany fokozatával tüntették ki, 1975-ben elnyerte az Eötvös Loránd-díjat. Társaságunknak és a Meteorológiai Társaságnak egy-egy ciklusban társelnöke, valamint az MHT Hidraulikai szakosztályának elnöke volt. (Tt. 1961, SchF.é. 1965, VP.d. 1974)

NÉMETH ISTVÁN

(Csömödér, 1944. XI. 7.)

Okleveles építőmérnök (BME 1969), tájrendező és környezetvédő szakmérnök (EFE 1978), műszaki doktor (1986), c. egyetemi docens (NymE 2005). Pályafutását 1969-ben az Entzbruder Szakközépiskola tanáraként kezdte Szombathelyen. 1971-től a

MÉLYÉPTELV Nyugat-dunántúli Közműtervező osztályának vezető-helyettese, majd 1981-től a

Vas megyei Víz-és Csatornamű Vállalat igh.-főmérnöke, 1993-tól a Büki Gyógyfürdő Zrt. elnök-vezérigazgatója 2014. évi nyugdíjazásáig. Vas megyében vezetésével létrejött a korszerű víz-, csatorna-, és fürdőszolgáltatás szervezeti rendszere, szolgáltatási, diagnosztikai, ellenőrzési, valamint informatikai bázisa. Irányításával befejeződött a megye teljes vízellátása, jelentősen bővült a színvonalas szennyvíz-elhelyezés megoldása. Munkájának eredményeként a Büki Gyógyfürdő Zrt. sikeresen megoldotta a rendszerváltozás utáni krízishelyzetet, önerőből Magyarország második legnagyobb gyógyfürdőjévé, nemzetközileg is elismert gyógyüdülő központjává fejlődött. Szakmai irodalmi munkásságát közel ötven könyv, szakcikk tanulmány jelzi. Mintegy száz konferencia, tudományos ülés szak előadójaként is szerepelt kül- és belföldön. A Magyar Fürdőszövetségnek alelnöke, 2007–2010 között elnöke volt, csakúgy, mint a Vas megyei Mérnöki Kamarának, vagy más társadalmi szakmai, ill. sport szervezetnek. Számos helyi és országos elismerés, kitüntetés tulajdonosa. Társaságunknak 1981 óta tagja, a Nyugat-dunántúli területi szervezetnek 1982–1990 között alelnöke, 1990–1994-ben elnöke volt. (Pro A. 2013)

NÉMETH JÓZSEF

(Mosonmagyaróvár, 1971. IX. 18.)

Okleveles vízépítő mérnök (BME 1996). Pályafutását 1996-ban az Észak-dunántúli Vízügyi Igazgatóság Vízrendezési osztályának előadójaként kezdte. 1998–2005 között a Hüllámvonal Mérnökszolgálati Kft. tervező mérnöke, majd visszatérve a VIZIG-

hez az Árvízvédelmi és Folyamszabályozási osztály árvízvédelmi ügyintézője, 2007-től osztályvezető-helyettese, 2012 januárjától a VIZIG műszaki igazgató-helyettese, mb. igazgatója, majd az Igazgatóság vezetője. Számos árvízi védekezésben vett részt, 2013-ban mint védelemvezető, munkáját több kitüntetéssel is elismerték. Társaságunknak 1999 óta tagja, 2014-től a Győri területi szervezet elnöke. (Pro A. 2017)

NÉMETH KÁLMÁN

(Lövő, 1934. V. 14. – Sopron, 2017. VI. 1.)

Okleveles földmérő mérnök (EFE 1959), bányamérnök (NME 1969), vízellátási, csatornázási és egészségügyi szakmérnök (BME 1975). Pályafutása a Gyöngyösorszi Ércbányászati Vállalatnál indult, majd 1971-től nyugdíjazásáig a II. sz. Sopron Megyei Víz- és Csatornamű Vállalat (utóbbi nevén a Sopron és Környéke Víz- és Csatornamű Vállalat) főmérnöke, majd mb. igazgatója. Részes a Vállalat nagyszabású műszaki fejlesztésének, korszerűsítésének. Ez idő alatt sokszorozódott meg Sopron vízellátási kapacitása, vízszolgáltatása, miközben megvalósították a szennyvízkezelés szükséges létesítményeit, üzemeltetésének feltételeit. Társaságunknak 1971-óta tagja. Aktív szereplője az MHT Soproni területi szervezete megalakításának, amelynek vezetőségi tagja, alelnöke, majd 1986–1990 között elnöke, majd azt követően ismét alelnöke. Részes volt a dr. Vendel Miklós fémjelezte hidrogeológiai irányultságú, majd a Köves László elnöksége idején indult, s a gyakorlati vízellátást előtérbe helyező területi társasági tevékenységnek. 2000-től a HT szerkesztő bizottságának tagja volt, s különös figyelmet fordított a területi események dokumentálására, az évfordulós eseményekkel kapcsolatos megemlékezések szervezésére. Tagként vett részt az OMBKE munkájában is. (Pro A. 1996, SchF.é. 2014)

NÉMETH LÁSZLÓ

(Fertőboz, 1950. X. 1.)

Okleveles üzemmérnök (BME VFK 1972), környezetvédő és tájrendező mérnök (EFE 1990). Pályafutását 1972-ben az Észak-dunántúli Vízügyi Igazgatóság Hansági szakaszmérnökségének területi felügyelőjeként kezdte. Működési területe a Fertő tó

magyar területe és az Ikva patak vízgyűjtője volt, ahol tervezési, kivitelezési feladatokat végzett a Sopron környéki vízfolyásokon és magán a Fertő tavon, ahol behatóan foglalkozott a Fertő tavi nádasok kérdéskörével. 1991-től a Szakaszmérnökség vezetőjének helyettese 2010-ig, nyugdíjazásáig. 2002-ben főtanácsosi címet kapott. Az ezredforduló előtti és utáni tiszai-dunai árvízi védekezésben – 2006-ban szakaszvédelem vezető helyettesként – aktívan részt vett, amiért több helyi és országos kitüntetést kapott. Alapító tagja a Soproni Castanea Környezetvédelmi Egyesületnek, mely a Soproni hegyvidék és a Fertő part forrásainak feltárásával, helyreállításával foglalkozik. Munkásságát 2011-ben a Magyar Köztársasági Ezüst Érdemkereszt kitüntetéssel ismerték el. Társaságunknak 1984 óta tagja, 1990-től negyed századon át vezetőségi tagként tevékenykedett a Soproni területi szervezetben. Számos előadáson ismertette vízrendezési, árvízvédekezési, tószabályozási, forrásfeltárási és -felújítási ismereteit, tapasztalatait. (Pro A. 2010, SchF.é. 2016)

NÉMETH MIKLÓS

(Beregsurány, 1950. IX. 28.)

Okleveles mérnök (BME 1974), vízgazdálkodási szakmérnök (BME 1982), műszaki doktor (BME 1984). Szakmai pályafutását 1974-ben a Középduna-völgyi Vízügyi Igazgatóságnál kezdte kisebb vízgazdálkodási műtárgyak kivitelezésének irányításával, ill. tervezésével. 1977–1983 között a Vízgazdálkodási Intézetben hidrológiai és vízkészlet-gazdálkodási, vízmérleg vizsgálati tanulmányokat készített. 1983–1985 között az OVH-ban elnökhelyettesi műszaki titkár, 1985–1988 között a VGI-ben kutatási osztályvezető. 1988–1990 között a KVM-ben főmunkatárs. 1990–1992 között a Közlekedési, Hírközlési és Vízügyi Minisztériumban helyettes államtitkárként, a hazai vízügyek legfőbb irányítója. 1993 óta az Országos Vízügyi Főigazgatóságnál különböző beosztásokban regionális vízgazdálkodási projekteket, elsősorban tervezési kérdésekkel foglalkozott nyugdíjazásáig. 1993-ban

angliai, 1997-ben amerikai ösztöndíjas. Mintegy 25 szakmai publikáció és kiadvány készítése, valamint 30 szakmai előadás fűződik a nevéhez. (Pro A. 1996)

NÉMETHY LÁSZLÓ

(Keveháza, 1919. V. 29. – Debrecen, 1987.)

Okleveles mérnök (BMGE 1948). 1948 előtt a MAORT-nál, a Honvéd Térképészeti Intézetnél dolgozik, ill. részt vesz a földosztás munkálataiban. 1948-tól a Vízműépítő Vállalatnál alkalmazták, majd 1954-től a Debreceni Tervező Iroda mérnöke.

1957–1977-ig, nyugdíjba menetelég a debreceni VIZIG előadója, osztály-, főosztályvezetője. Főbb munkaterületei: korábban a geodéziai munkák, majd vasbeton híd-, és műtárgyépítés, alapozás, a Tiszalöki Duzzasztómű, a Keleti Főcsatorna, árvízvédelem, hidraulikus vízszintszabályozás, hígtrágyakezelés és -hasznosítás, biogázfejlesztés, öntözőtelepek építési technológiája, stb. Az árvízvédelemmel és felvízszinttartó berendezésekkel kapcsolatos cikkei (társzerzőkkel) a VK-ban jelentek meg. Az 1970. évi tiszai nagy árvíz elleni védekezésben mutatott kimagasló teljesítményéért a Munka Érdemrend ezüst fokozatú kitüntetését kapta. Több technikus- és műszaki tisztii tanfolyamot vezetett. Társaságunk munkájában az 1950-es évek eleje óta vett részt. Az MHT Hajdú-Bihar megyei területi szervezetének alapító tagja, 1970–1980 között elnöke. Ugyancsak tagja volt a HK szerkesztő bizottságának is 1975–1980 között. (Tt. 1984)

NOVÁK GYULA

(Tiszakarád, 1953. XII. 30.)

Okleveles vízgazd. üzemmérnök (BME 1978), okl. mérnök (BME 1985), vízellátás-csatornázási szakmérnök (BME 1993). 1978-tól a Szegedi Vízművek és Fürdőknél dolgozott, mint műszaki ellenőr,

1983-tól a Hálózati osztály vezetője, 1988–1994 között műszaki osztályvezető. 1994-től a szegedi Városi Beruházási Kft. főmérnöke, 1997-től ügyvezető igazgatója. 2000-tól a Szegedi Víziközmű Működtető és Fejlesztő Zrt. vezérigazgatója. Feladatkörében a különböző megbízások során a minőség-ellenőrzésért, a szolgáltatások maximális teljesítéséért felel. Foglalkozik a vízgazdálkodási beruházások (ivóvíz ellátás, szennyvízelvezetés, szennyvíztisztítás, belterületi és külterületi vízrendezés) előkészítésével (tervezés és pályázatok elkészítése), versenyeztetésével, lebonyolításával, műszaki ellenőrzésével, projekt vezetésével. Tagja a MMK-nak, a Csongrád Megyei Vízmérnöki szakcsoport vezetője volt 1997–2017-ig, 2017-től az MMK Vízgazdálkodási és Vízépítési tagozatának elnöke. 1998–2017 között elnökként irányította az Alsó-Tisza Vidéki Területi Vízgazdálkodási Tanács munkáját. 1991–1997 között Társaságunk Szegedi területi szervezetének titkára, majd elnökségi tagja. Több országos társasági rendezvény szervezője, szekcióülések titkára. (Pro A. 1997)

NOVÁKY BÉLA

(Marosvásárhely, 1944. III. 6. – Budapest, 2016. XII. 20.)

Okleveles mérnök-hidrológus (HME 1967, honosítva BME 1983), vízgazdálkodási szakmérnök (BME 1985), kitüntetéses egyetemi doktor (BME 1991), a műszaki tudomány kandidátusa (1993), PhD (BME 1994). 1967–1970 között a Középtiszavidéki Vízügyi

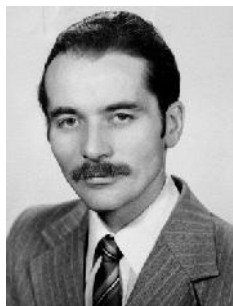
Igazgatóság hidrológus mérnöke, 1971–1972, ill. 1975–1976 között vízgazdálkodási osztályvezetője, 1972–1975, valamint 1977–1980 között az OVH-VIKÖZ főelőadójaként Mongóliában szakértő, illetve a szakértői csoport vezetőjeként dolgozott az ország vízgazdálkodási kerettervének

összeállításán. 1977–1987 között a Vízgazdálkodási Intézet főelőadója, főmunkatársa. Majd 1991-ig a VITUKI Hidrológiai Intézetének tudományos főmunkatársa, 1991-től a GATE (utóbb SZIE) Vízgazdálkodási és Meliorációs tanszékének főmunkatársa, 1993-tól docense, 1998-tól 2000-ig tanszékvezetője. 1998-tól Széchenyi prof. ösztöndíjas. 2001–2006 között a SZIE Tájökológiai Tanszékének egyetemi docense. 2007–2013 között az MTA-BME Vízgazdálkodási Kutatócsoport tudományos főmunkatársa. 2013-tól nyugdíjas. 1993-tól az MTA Vízgazdálkodás-tudományi Bizottságának tagja, 2012-től elnöke. 1997–2002 között az MTA agrometeorológiai albizottság tagja. Oktatási szakterületei: vízgazdálkodás, agrohidrológia, a Kárpát-medence vízföldrajza. Kutatási területei: hidrológiai előrejelzések, vízrajzi észlelések, a Tisza-medence vízháztartása, éghajlatváltozások

hidrológiai hatásai. Publikációinak száma 146 (ebből 18 könyvfejezet, 17 tudományos kiadvány, 48 tudományos cikk). Több mint 100 előadást tartott, különösen az éghajlatváltozás és hidrológiai vízgazdálkodási hatásai terén. Tudományos tevékenységéért számos kitüntetésben részesült, ezek közül is kiemelkedik az IPCC tagjaként kapott tiszteleti Nobel-békedíj (2007), valamint a Köztársasági Érdemrend Lovagkeresztje (2015). 2008-ban a Magyar Mérnöki Kamara Tiszteletbeli tagjává avatta. Társaságunknak 1968-tól volt tagja, a Szolnoki csoport titkára (1970–1971), a Hidraulikai és Műszaki Hidrológiai szakosztályának vezetőségi tagja (1985–2007), alelnöke (2003–2006); az MHT Nemzetközi Bizottságának tagja (1986–1991), a Hidrológiai Tájékoztató szerkesztő bizottsági tagja (1984–1985), a HK szerkesztő bizottságának tagja (2015–2016). (*Pro A. 1986, VS.n.d. 1991*)

OBERT FERENC

(*Siklós, 1948. X. 23.*)

Okleveles mérnök (BME 1972), szakmérnök (BME 1980). 1973-tól 1988-ig a gyulai VIZIG mérnöke, csoport-, majd környezet- és vízminőségvédelmi, ill. vízellátási és csatornázási osztályvezetője. Fő munkaterületei: a szennyvizek tisztítása (Gyula szennyvizeinek és csatornázásának megoldása, élelmiszeripari üzemek, stb.) környezetvédelem, vízminőségvédelem, termálvíz-hasznosítás, élő- és holtmedrek rehabilitációja, árvízvédelem (Körösök, Hortobágy-Berettyó). Számos publikációja jelent meg szaklapokban, több szakfordítást készített, több sikeres szakmai tanulmányút szervezője. 1988–1992 között a Dél-Dunántúlon építőipari vállalati főmérnök. 1992-től a Belügyminisztérium polgári-, katasztrófavédelmi szakterületén működik. 2000-től az Orsz. Katasztrófavédelmi Főigazgatóság Vészhelyzet Kezelési Központjának megszervezője és szakmai vezetője, szakfőtanácsos. Mint szakértő részt vett a NATO és EU csatlakozás előkészítésében. Munkatársaival együtt kidol-

gozta a környezetbiztonsági képzés programját. E témában rendszeresen publikál, előad. 1978–1987 között a MHT Békés megyei területi szervezetének titkára volt. (*Pro A. 1983*)

OELBERG GUSZTÁV ID.

(*Kolozsvár, 1928. V. 2. – Budapest, 2015. II. 15.*)

Okleveles mérnök (BME 1951), műszaki doktor (BME 1971), kandidátus (MTA 1986). Mérnöki gyakorlata első évtizedét tervezői, irányító tervezői és szakosztályvezetői beosztásban töltötte a MÉLYÉPTERV-nél, főként vízellátási, csatornázási, vízrendezési és szerkezettervezési szakterületen. 1963–1976 között tervezési célú műszaki fejlesztési, szabályzat-készítési, típustervezési és műszaki szabályozási munkák mellett, a MÉLYÉPTERV műszaki fejlesztési tevékenységének irányítását végezte. Szerkesztette és kidolgozta a „MÉLYÉPTERV Vízellátási Tervezési Szabályzat”-ot, amely nagyrészt beépült a magyar Országos Szabványokba. Az 1960-as években az ÉM mérnöki tárgyú tervpályázatainak (a Budapesti Felsővízmű kialakítása, blokkos épületek alapozása, alábányászott területek kérdései, stb.) vett részt, társaival együtt jó helyezéseket ért el, többek között 1964-

ben első helyet is. 1977 és 1989 között műszaki ellenőrzési, tanácsadási és fejlesztési tevékenységet folytatott, elsősorban vízellátási, vízvezetési és vízrendezési témakörben. Különböző alkalmazott kutatási, fejlesztési és típustervezési feladatokkal foglalkozott, tervezési segédleteket készített. Kutatási és vizsgálati eredményeit folyamatosan publikálta, közleményeinek száma: 37. Az MTA köztestületi tagja volt. A Mérnöki Továbbképző Intézetben rendszeresen tartott előadásokat, és azok jegyzet alakban is megjelentek. 1989-ben ment nyugdíjba. 1997 óta résztulajdonosa volt a CENTRAL EUROPE Tanácsadó Kft.-nek. 2003-ban használati mintaoltalmat kapott a „*Szerkezeti elrendezés felszíni vizek, főleg csapadék lefolyásának késleltetésére*” c. találmányára. Társaságunknak az 1960-as évek elejétől volt tagja, az MHT rendezvényeken több alkalommal tartott előadást, és több éven keresztül volt a Szeniorok Tanácsának az elnöke. (Pro A. 2002)

OERTEL NÁNDOR

(Budapest, 1948. XI. 1.)

Okleveles biológus (ELTE 1973), egyetemi doktor (ELTE 1974), a biológiai tudományok kandidátusa (MTA 1993), c. egyetemi docens (SZIE ÁOTK 2010). 1973-tól 2010-ig a MTA Ökológiai és Botanikai Kutatóintézete – Magyar Dunakutató állomás tud.

segédmunkatársa, majd munkatársa és főmunkatársa, ezt követően osztályvezetője. 2010–2011 között a MTA Magyar Duna-kutató Intézetének tud. főmunkatársa. Több évtizedes tevékenységével, a Duna kutatás egyik elismert hidrobiológusa. A hazai vízgazdálkodás számára is használható, elsősorban a Duna élővilágával foglalkozó kutatási eredményeit 110 magyar és angol nyelvű szakmai publikációban adta közre. A Szent István Egyetem kihelyezett Hidrobiológiai tanszékének vezetője. Több hazai egyetemen és doktori isko-

lában folytat eredményes oktatómunkát. Számos hazai és nemzetközi szakmai szövetség, egyesület, társaság és bizottság tagja, 2006–2009 között a MTA választott doktori képviselője, s ugyancsak az MTA Hidrobiológia Bizottságának tagja, valamint titkára 2002-től 2008-ig. Társaságunknak 1971-től tagja és 15 éven keresztül, 1985–1999 között volt a Limnológiai szakosztály titkára, azóta is a vezetőség többször újraválasztott, aktív tagja. Szervezőként és előadóként rendszeresen részt vesz a Hidrobiológus Napok nagyrendezvényein. (VS.n.d. 2000, Pro A. 2011)

OLÁH ANTAL

(Öcsöd, 1952. IV. 22.)

Hivatásos honvédtiszt (KLKF 1982), okl. pedagógus (JATE 1990), egyetemi doktor (JATE 1994), biztonságsszervező szakmérnök (BMF 2000), környezetvédelmi igazgatási szakértő (BCE 2007), főiskolai adjunktus (BJKMF). Pályafutásának első két

évtizedét, 1974–1994 között a Magyar Néphadsereg, ill. a Magyar Honvédség kötelékében dolgozta végig, mint kiképző tiszt, századparancsnok, főiskolai oktató, tanszékvezető-helyettes, ill. a HM Tanintézeti Főnökségének főtisztje. 1996-tól az OVF köztisztviselője, feladata az oktatásszervezés, sajtómunka, valamint a tűz- és munkavédelmi szakfeladatok ellátása volt. 2005-től a KvVM állományában a környezetvédelmi, természetvédelmi és a vízügyi szakigazgatás keretén belül a környezetbiztonsági feladatok, tűz- és munkavédelem, katasztrófa-védelem, polgári védelem teendőinek ellátásával foglalkozott. A Vidékfejlesztési Minisztériumban 2011. évi nyugdíjazásáig előbb említett feladatai kibővültek az adat- és titokvédelem témakörével. Munkásságát számos katonai, valamint vízügyi miniszteri kitüntetéssel ismerték el. Társaságunknak 1996-tól tagja, 2011–2015 között a Balneotechnikai szakosztály titkára. (Pro A. 2015)

OLÁH JÓZSEF

(Szank, 1939. III. 16.)

Okleveles vegyészmérnök (BME 1962), környezetvédelmi szakmérnök (BME 1976), műszaki doktor (BME 1980), kandidátus (MTA 1988). Pályafutását 1962-ben a Pannónia Szőrmeáru Gyár Műszaki fejlesztési osztályának mérnökeként kezdte, 1964–1990 között a VITUKI III. Vízminőség-védelmi Intézete szennyvízanalitikai-szennyvíztisztítási részlegének munkatársa, tud. főmunkatársa, -tanácsadója. 1990-től a TREDEX Környezetvédelmi Kft. főtechnológusa. 1992-ben a VITUKI Consult Rt. főmunkatársa, majd 1992 és 2012 között a Fővárosi Csatornázási Művek főmunkatársa, 1994-től Vízvédelmi osztály vezetője; technológiai tanácsadója, utóbb, 1998–2012 között műszaki tanácsadó és a Kutatási csoport vezetője. Ezt követően 2013–2014-ben a MOL Nyrt. Műszaki fejlesztési osztálynak technológiai fejlesztő mérnöke. Fő tevékenységi és kutatási területei: a szennyvíztisztítás témakörében gyógyszergyári, bőripari, mosodai, bőripari eredetű szennyvizek kezelésével, az eleveniszapos rendszerek tápanyag-felvételi és toxicitási kérdéseivel, fix filmes aerob és anaerob szennyvíztisztítási technológiák kialakításával foglalkozott. A hulladék és szennyvíziszap kezelés körében pedig a komposztálás, az aerob és anaerob iszapkezelés összehasonlításával, különböző szerves hulladékok (sertés trágya, marhahulladék, fehérje hidrolizátum) önálló és korszubsztrát rothasztásával, cellulóz tartalmú hulladékok és energia növények rothasztásával foglalkozott. Jelentős szakmai munkásságát a Magyar Víziközmű Szövetség legmagasabb kitüntetésével, a Reitter Ferenc-díjjal ismerte el 2010-ben. Publikációs tevékenysége a fenti témák tárgyában meghaladja a 150-et, melyeket társszerzőkkel magyar és angol nyelven adott közre. Nevéhez 11 szabadalom fűződik. Társaságunknak 1970 óta tagja, a Csatornázási és Szennyvíz szakosztályban igen aktív tevékenységet fejtett ki. (VS.n.d. 2004, Pro A. 2004)

ORLÓCI ISTVÁN

(Nagyréde, 1929. VII. 3. – Budapest, 2012. IV. 11.)

Okleveles mérnök (BME 1952), egyetemi doktor (BME 1969). 1951-től 1957-ig a BME II. Vízépítési Tanszék demonstrátora, majd Mosonyi Emil tanársegédje, aspiránsa. Az 1956-os forradalom műegyetemi mozgalmaiban játszott szerepéért távoznia kellett az egyetemről – később Budapestről is. 1957-től a VITUKI-ban dolgozott, majd 1959–1972 között a debreceni VIZIG osztályvezetője, majd a szegedi és a pécsi vízügyi igazgatóságok igh. főmérnöke, ill. főosztályvezetője, minden helyzetben lehetőséget találva fejlesztésre, korszerű módszerek megismerésére és alkalmazására. A vízgazdálkodás hosszú távú, ill. stratégiai tervezésével, ágazatpolitikai kérdésekkel hivatásszerűen 1972–1975 között az OVH Ágazatpolitikai osztályának vezetőjeként, majd – ismét „politikai alkalmazhatatlanság” miatt áthelyezve – 1976-tól az OVH-VIKÖZ, ill. a VGI főmunkatársaként dolgozott. Itt végzett munkájának kiemelkedő eredménye az irányításával 1984-ben közreadott III. Vízgazdálkodási Keretterv. 1988-tól 1993-ig – nyugdíjazásáig – a VIZITERV-ben a GNV kutatási feladatainak irányítójaként, majd a KDVVIZIG tanácsadójaként foglalkozott a vízgazdálkodás ökológiai vonatkozásaival, a környezetvédelem és vízügy szervezeti összevonásával, majd szétválasztásának következményeivel. Részt vállalt a BME és a bajai EJF vegyészmérnöki, környezetvédelmi és vízgazdálkodási szakmérnöki továbbképzési programjaiban, oktatott operációelemzést, döntés-előkészítést, rendszeroptimalizálást, folyógazdálkodást, következetesen hangsúlyozva a vízgazdálkodási tevékenységek társadalmi-gazdasági-környezeti összefüggéseit, és szintézisét adva a hazai vízgazdálkodás történeti tanulságainak. A BME c. egyetemi docense, az EJF c. főiskolai tanára volt. Társaságunknak – kisebb megszakítással – 1951-től volt tagja. Részt vett a MTESZ Környezetvédelmi Bizottságában, továbbá az MTA Vízgazdálkodás-tudományi Bizottságának munkájában. Publikációs tevékenysége

elsősorban a vízgazdálkodás-fejlesztés, folyógazdálkodás, ármentesítés területére terjedt ki. Részen társszerzőkkel együtt mintegy 70 szakirodalmi közleménye jelent meg. Számos elismerése mellett – iskolateremtő mérnöki életművéért, a vízgazdálkodási tervezés fejlesztésében végzett tevékenységéért, a folyógazdálkodás alapjainak a kidolgozásáért, az ökológiai gondolkodásmódnak a vízgazdálkodás gyakorlatába való átültetéséért – a KvVM 2009-ben Vásárhelyi Pál-díjban részesítette, a MTESZ 2008-ban Zólyomi Bálint-díjjal tüntette ki. A Magyar Mérnöki Kamara Tiszteletbeli tagjává fogadta. (*SchF.é. 2009*)

OROSZ OTTÓ

(*Gyöngyösszöllős, 1928. VIII. 1. – Kaposvár, 2018. IV. 19.*)

Okleveles erdőmérnök, városépítő szakmérnök (BME 1970). 1951–1952 között a szombathelyi Kultúrtermékek Hivatala építésvezetője, majd ezt követően a Magyar–Szovjet Bauxit–Alumínium Rt. építésvezetője, műszaki ellenőre. 1954–1957 között a győri

VIZIG árvízvédelmi osztagának helyettes vezetője, majd osztályvezetője. 1957-től 1959-ig a VIZIBER létesítményi főmérnöke, ezt követően 1967-ig a Hídépítő Vállalat fő-építésvezetője. 1967–1970 között a Marcali Járási Tanács közműves csoportvezetője, utána maradt a tanácsai vonalon, s a Kaposvári Városi Tanács ÉKV osztályvezetőjeként dolgozott, majd 1973–1990 között, nyugdíjba meneteleig a DÉLVIÉP termelési osztályvezetője. Fő működési területei: hídépítés, mély- és magasépítés, városépítés, közműépítés, vízellátási regionális rendszerek építése. Írásai is e témakörből kerültek ki. Társaságunk munkájában 1972 óta vett részt, a Somogy megyei területi szervezetnek alapító tagja, majd több mint másfél évtizeden át titkára, 1974–1990 között. Utóbb, 1996-tól az MHT Felügyelő bizottságának tagja volt, s részt vett a HK szerkesztő bizottságának munkájában is. (*Pro A. 1991, BÖ.é. 2007*)

OROSZLÁNY ISTVÁN

(*Marosvásárhely, 1914. VII. 14. – Budapest, 1984. X. 21.*)

Okleveles mérnök (JNMG 1938), kandidátus (MTA 1956), a mezőgazdasági tud. doktora (MTA 1969). 1938–1939-ben a Priester Művek Hidrotechnikai Vállalatnál dolgozott, majd az Országos Öntözésügyi Hivatal mérnöke, 1946-tól a Hivatal kunhegyesi kirendeltségének vezetője és a tiszafüredi öntözőrendszer üzemvezető főmérnöke 1948-ig, a Hivatal megszüntetéséig. Ezt követte 1950-ig az OVGH, ahol öntözési előadó és a hortobágyi öntözőrendszer építésének főmérnöke. Részt vett a Növénytermesztési Kutató Intézet és a Szarvasi Öntözési Kutató Intézet megszervezésében. 1950-től az Öntözési és Rizstermesztési Kutató Intézet Kultúrtechnikai osztályát vezette. 1958-tól a GATE Földmérési és Kultúrtechnikai tanszékének tanszékvezető docense, 1964-től nyugdíjba meneteleig, 1974-ig egyetemi tanára. Fő munkaterületei: az öntözés, ezen belül építés, üzemelés, szennyvízhasznosítás, öntözési technika és a vízrendezés fejlesztése, területi vízgazdálkodási-vízrendezési tervezés, a vízgazdálkodás egyetemi oktatásának korszerűsítése. A magyarországi mezőgazdasági öntözés távlati fejlesztési koncepciójának egyik kidolgozója. Gyakori előadó más egyetemeken (Műegyetem, Kertészeti Egyetem, Jéna, mérnöki továbbképző intézetek). Számtalan publikációja mellett több mint 20 nagyobb munkája (tankönyv, tanulmány, jegyzet stb. részben idegen nyelven) jelent meg. Több állami és szakmai bizottság tagja volt, mint pl. az MTA Műszaki Tudományok Osztálya Vízgazdálkodás-tudományi Bizottsága, továbbá az Agrártudományok Osztálya Mezőgazdasági Vízgazdálkodási Bizottsága. Haláláig szakértői tevékenységet folytatott. A Magyar Öntözési Egyesület tiszteletére emlékérmeket adományoz évente az arra érdemeseknek. Társaságunknak 1955 óta tagja, az MHT Mezőgazdasági Vízgazdálkodási szakosztálya munkájának meghatározó személyisége volt. (*BÖ.é. 1958, VP.d. 1974, Tt. 1981*)

ÖLLÖS GÉZA

(*Apáczaszakállas /Csehszlovákia/, 1928. II. 2. – Budapest, 2014. I. 7.*)

Okleveles mérnök (BME 1951), egyetemi doktor (ÉKME 1961), kandidátusa (MTA 1961), a műszaki tud. doktora (MTA 1978). 1951–1954 között az I. sz. Vízépítéstani Tanszéken tanársegéd, laboratóriumi mérnök, 1954–1963 között MTA kutatómérnök. 1963-ban a Vízellátási és Csatornázási tanszék alapítójaként 30 éven át vezette a tanszéket, 1996-ban vonult nyugalomba, 1997-től a BME professor emeritus-a volt. 1964-től műegyetemi docens, 1979-től tanszékvezető egyetemi tanár, Eötvös Lóránd-díjas (1990). Főbb kutatási szakterülete: felszín alatti vizek hidraulikája, műtárgyak alatti szivárgás, kút-hidraulika, vákuumkút-hidraulika, karszt-hidraulika, víz- és szennyvíztisztítás-technológia. Sokat tett a mérnökképzés korszerűsítéséért. Saját egyetemén kívül több mint 250 előadást tartott különböző fórumokon. Termékeny szakíró, 13 könyv, 22 egyetemi jegyzet és közel 300 egyéb publikáció jelent meg neve alatt. Könyveiben, iskolateremtő oktatási munkájában nagy figyelmet szentelt a vízellátás-csatornázáshoz kapcsolódó rokon tudományok arányos fejlesztésére. A MTA Vízgazdálkodás-tudományi Bizottságának tagja, 1963-tól a Vízellátás-csatornázási albizottság elnöke. 1954–58 között Társaságunk Vízellátási és Hidrogeológiai szakosztályának titkára. Az éves Vízminőségi Szeminárium szervezője és 1973–1984 között kiadványainak szerkesztője. 1959-től 1986-ig a Hidrológiai Közlöny főszerkesztője, 1986-tól 2014-ig a szerkesztő bizottság elnöke. Állami és társadalmi szakbizottságok tagja, vezetője. Az IWSA MNB alelnöke is volt. Számos szakmai kitüntetésé között a Magyar Köztársasági Érdemrend Középkereszt polgári tagozata kitüntetés birtokosa (2005). Ugyancsak birtokosa a MaVíz Reitter Ferenc-díjának is (2002). Ekecs-Apáczaszakállas díszpolgára (2005). (*VP.e. 1958, WJ.e. 1962, SchF.é. 1971, BÖ.é. 1979, Tt. 1994, KJ.d. 1995*)

ÖRDÖGH JÓZSEF ID.

(*Szeged, 1921. II. 20. – Szeged, 2007. VIII. 23.*)

Okleveles mérnök (ÉKME), okl. szakmérnök (BME). Munkásságát 1940-ben kezdte el a vízügyi szolgálatnál. 1943-ban elvégezte a vízmester iskolát, majd katonaként kikerült a keleti frontra. 1945 tavaszán szovjet hadifogságba esett, 1948 júliusában került haza. Ezt követően a Szegedi Vízügyi Igazgatóságnál (ill. annak jogelődjeinél) folytatta munkáját egészen 1982-ig, nyugdíjba vonulásáig. Jelentős érdemei vannak az 1957 utáni vízgazdálkodási és vízműtársulatok szervezésében, felügyeletében és irányításában. Lényeges szerepet vállalt a határ menti nemzetközi kapcsolatok elmélyítésében, továbbá a Tisza, Körös és Maros folyók töltésein folytatott árvízvédekezésekben. Az illetékes megyei hatóságok munka- és balesetvédelmi szakértője, munkavédelmi tanfolyami jegyzetek szerzője, társszerzője volt. A Szegedi Igazságügyi Szakértői Kamara a Békés és Csongrád megyei igazságügyi szakértők köztestülete 2006-ban örökös tagsági címet adományozott részére. Az MHT Szegedi területi szervezetének alapító- és évtizedeken át vezetőségi tagja volt. (*Pro A. 1992*)

ÖTVÖS KÁROLY

(*Gara, 1947. VII. 26.*)

Okleveles geológus-mérnök (NME 1970). Diplomájának kézhezvétele után az OÉÁV gyöngyöSOROSZI egységénél bányageológus, majd 1974-től a Dél-dunántúli VIZIG előadója, csoportvezetője, osztályvezető-helyettese a vízkészletgazdálkodás és a vízgazdálkodás fejlesztésének szakterületén. 1987–1990 között – az Igazgatóság környezet- és természetvédelmi feladatkörökkel való bővülését követően – a környezetvédelem irányítási feladatai tekintetében is szerepet kapott. 1990–1997 között a Dél-dunántúli Környezetvédelmi Felügyelőség osztályvezetője, majd igazgatóhelyettese. 1997-től az Ötvös és Tsa. Környezetvédelmi Kft. ügyvezetője. A vízügyi igazgatóságon eltöltött időszakban a vízkészlet-gazdálkodás állt tevékenységének súlypontjában, ahol szakterületének számos, a mai napig érvényes jellemzőjét tárta fel és fogalmazta meg. A környezetvédelem megerősödésével tevékenysége egyre in-

kább a felszín alatti vízkészletek védelmére és az okozott károk felszámolására irányult. Aktív részese volt a vízbázis-védelem országos koncepciója és jogszabályi háttere kidolgozásának. 1991 óta tanított a PTE Főiskolai karán a környezetvédelmi szakképzés keretén belül geológiát, környezetvé-

delmi informatikát és települési vízgazdálkodást. Tagja az MTA pécsi bizottsága Természetvédelmi és Vízvédelmi szakbizottságának, valamint a MMK megyei szerveztének. Társaságunknak 1974 óta tagja, 1998-tól részt vesz a Baranya megyei területi szervezet vezetőségének munkájában. (Pro A. 2007)

PÁDÁR ISTVÁN

(Debrecen, 1944. III. 5.)

Okleveles vegyész (KLTE 1968), egyetemi doktor (KLTE 1975). A diploma megszerzését követően a TIVIZIG laboratóriumában helyezkedett el, 1969-től a laboratórium vezetője. A környezetvédelmi és a vízügyi feladatok kormányzati szétválasztását követően a Tiszántúli Környezetvédelmi Felügyelőség mérőállomás vezetője volt. A határvízi feladatok ellátása tekintetében 1995–2005 között magyar részről mint vezető, részt vett a Magyar–Román Vízminőségi Albizottság munkájában, a határt alkotó, ill. határt metsző vízfolyások vízminőségi és vízminőség-védelmi feladatainak irányításában, máig érvényes szabályzatok kidolgozásában. 2006-ban vonult nyugdíjba, de ebben az évben még részt vett az árvízi védekezésben is. Szakmai tevékenységét számos elismeréssel illették, 2005-ben megkapta a Magyar Köztársasági Ezüst Érdemkereszt kitüntetését, valamint a Hatvani Istvánról elnevezett megyei MTESZ díjat. Társaságunk munkájában 1969 óta vett részt, 1990–2003 között az MHT Hajdú-Bihar megyei területi szerveztének elnöke volt. (Pro A. 1988, BÖ.é. 2007)

PADOS IMRE

(Megyehíd, 1942. I. 1.)

Okleveles mérnök (ÉKME 1965), folyami vízepítési szakmérnök (BME 1978), műszaki doktor (BME 1982). 1966-tól mindvégig az Észak-magyarországi Vízügyi Igazgatóság mérnöke. 1966–1970 között a

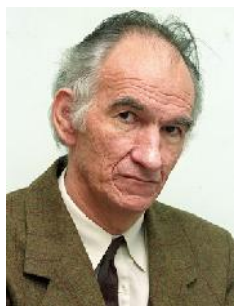

Gyöngyösi Szakasz mérnökségen építésvezető, szakasz mérnök-helyettes, majd 1972-ig a VIZIG csoportvezetője, 1984-ig mint árvízvédelmi és folyamszabályozási osztályvezetőként a VIZIG e körbe tartozó szakfeladatainak felelőse, ezt követően igazgatóként nyugdíjazásáig, 2007 nyaráig irányította a Vízügyi Igazgatóság, ill. 1987-től a Környezetvédelmi és Vízügyi Igazgatóság munkáját. Több jelentős árvízi védekezés területi vezetője (1974, 1998, 1999, 2000, 2001). Aktív résztvevője volt a Magyar–Csehszlovák Határvízi Bizottság Tiszai Albizottsága munkájának. Jelentős szerepe volt a térség vízügyi és környezetvédelmi szabályozási feladatainak végrehajtásában, valamint az ár- és belvízvédelmi fejlesztések irányításában, a vízminőségi kárelhárítások, valamint az öntözés-fejlesztések megszervezésében. Szakmai munkásságát számos kitüntetéssel ismerték el, többek közt birtokosa a Magyar Köztársasági Érdemrend tisztii keresztjének (2008), valamint kétszer is megkapta a KvVM Vásárhelyi Pál-díját (1998, 2006). A Magyar Mérnöki Kamara Tiszteletbeli tagja (2008). Több írása jelent meg, részt vett a Miskolci Egyetemen a környezetvédelmi szakmérnökök oktatásában. Társaságunk Borsod megyei területi szervezetének 1985–1993, valamint 1999–2002 közötti elnöke. Ugyancsak elnöke volt a MTESZ Borsodi területi szervezetének. (Pro A. 1988, BÖ.é. 2007)

PÁLFAI IMRE

(Orosháza, 1935. VI. 19.)

Okleveles mérnök (ÉKME 1960), okl. mg. vízgazdálkodási szakmérnök (BME 1971), egyetemi doktor

(BME 1975). 1953–1955 között a MÉLYÉPTERV csatornázási osztályának dolgozója, majd az egyetem elvégzése után 1960–1964 között a szarvasi ÖRKI kutatója, ezt követően nyugdíjazásáig a szegedi VIZIG tervezőmérnöke (főként öntöző- és belvízrendszereket tervezett), majd ugyanitt a Vízgazdálkodási osztály vezetője, 1999–2000 között igazgatói tanácsadója. Több országos jellegű munkában is részt vett (pl. az Országos Vízgazdálkodási Keret-terv és műszaki irányelvek kidolgozásában). Főbb munkaterületei: vízkészlet-gazdálkodás, vízgyűjtő-fejlesztés, belvíz-hidrológia talajvíz kérdések, aszályosság-vizsgálat, holtág rehabilitáció, regionális és távlati tervezés. Szakirodalmi munkásságát mintegy 300 (hidrológia, öntözés, vízrendezés) publikációja jelzi. Többek között szerkesztője volt a *Magyarország holtágai* c. könyvnek, ugyancsak szerzője a *Belvizek és aszályok Magyarországon* c. kötetnek, s a tudományban általánosan használt a róla elnevezett aszályosság index (PAI). Rendszeresen előadott a bajai vízgazdálkodási főiskolán. Társaságunknak 1958-tól tagja, az MHT Szegedi területi szervezete vezetőségének 1966 óta tagja, 1990–2006 között az MHT Mezőgazdasági Vízgazdálkodási szakosztályának elnöke. 2007-től a Társaság elnökségének választott tagja. Szakmai közéleti aktivitását jelzi az MHT-ban végzett több évtizedes társadalmi munkája mellett az MTA Mezőgazdasági Vízgazdálkodási Bizottságában és a Magyar Mérnöki Kamarában kifejtett tevékenysége is, mely utóbbi szervezet 2008-ban a Tiszteletbeli tag címet adományozta részére. (VP.e. 1967, VS.n.d. 1986, 1992, 2002, SchF.é. 1995, KJ.d. 2000, Tt. 2009)

PÁLFALVAY KÁLMÁN

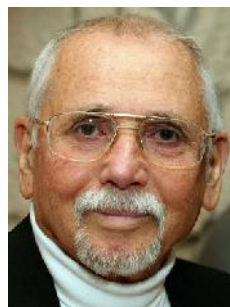
(Zagyvapálfalva, 1928. VII. 7. – Salgótarján, 1998.)

Okleveles üzemmérnök. Vízügyi munkássága a vízellátás és csatornázás témaköréhez kapcsolódik. Mint a Nógrád Megyei Víz- és Csatornamű Vállalat igazgatója vonult nyugdíjba. A területi

társasági-, ill. MTESZ-munka egyik irányítója. Szakbizottságok tagja, társadalmi szervezetek aktív résztvevője, a salgótarjáni sportklub, az STC Baráti Kör Egyesület első elnöke (1983). Az MHT Nógrád megyei területi szervezet elnöke 1975–90 között. 1977–1980 között a HK szerkesztő bizottságának tagja. (Pro A. 1983)

PÁLHIDY CSABA GYULA

(Hatvan, 1936. VIII. 9.)

Okleveles agrármérnök (GATE 1959), öntözőgazdálkodási (GATE 1962) és vízgazdálkodási szakmérnök (BME 1970). 1959–1983 között a szolnoki VIZIG munkatársa, mérnöke, majd 1970-től 1983-ig a Vízhasznosítási osztály vezetője. Ebben az idő-

szakban komoly munkát jelentett számukra a Kiskörei Vízlépcső és öntözőrendszereinek megvalósítása, melyből a vízhasznosítási beruházások irányítása, üzembe helyezése az általa vezetett szervezeti egységek feladata volt. A KÖTIVIZIG-nél évtizedeken át részt vett az ár- és belvízvédekezésben, különböző posztokon, több éven keresztül mint központi ügyelet vezető. 1983–1990 között a Tiszamenti Regionális Vízmű műszaki-gazdasági szaktanácsadója, ahol az öntözővíz szolgáltatás irányításában dolgozott. 1990-ben az Országos Vízügyi Főigazgatóság főtanácsosa, főosztályvezető-helyettese. Itt vízrendezéssel, vízhasznosítással és a vízgazdálkodási társulatok ügyeivel foglalkozott. Részt vett a Vízügyi Törvény (kizárólagos állami tulajdon jegyzékének összeállításával) és a Társulati Törvény kidolgozásában. 1995–96-ban, nyugdíjazásáig a Közlekedési, Hírközlési és Vízügyi Minisztérium főtanácsosa. Nyugdíjazása után 2015 végéig a P&V Kkt. keretében végzett tervezői és szakértői tevékenységet. Munkássága elsősorban a mezőgazdasági vízhasznosításhoz, ill. vízrendezéshez, a társulatokkal kapcsolatos munkákhoz kötődik. Írásai is e témában jelentek meg. Foglalkozott a *Közép-Tisza vidékének vízügyi történetével*, társszerzője volt a *Vízgazdálkodás eredményei* c. III. kötetnek (1976). Társaságunknak 1967 óta

tagja, az MHT Szolnoki területi szervezetének alapító tagja, 1994-ben az MHT Szakértői Bizottság elnöke, előadásaival rendszeres résztvevője volt a Társaság vándorgyűléseinek. (Pro A. 1994)

PALICSKA JÁNOS

(Békésszentandrás, 1935. III. 25. – Szolnok, 2014. XII. 23.)

Okleveles vegyész-mérnök (VVE 1958), műszeres analitikus szakmérnök (BME 1972), környezetvédelmi szakmérnök (BME 1976). 1958-tól a veszprémi Vegyipari Egyetemen tanársegéd, 1959-től a Szolnok megyei KÖJÁL laboratórium csoportvezető főmérnöke, 1988-tól a Szolnok megyei Víz- és Csatornamű Vállalat Felsővízi Vízművének üzemi főmérnöke, 2006-tól VCSMK Zrt. kutatás-fejlesztési főmérnöke. Gyakorlati tapasztalataira és elméleti ismereteire támaszkodva jelentős szerepet vállalt a Szolnok és -környéki települések vízminőségét javító technológiai elvi koncepció kidolgozásában, valamint az ózonozás és aktív szén adszorberek alkalmazásával kapcsolatos félüzemi kísérletek előkészítésében és lebonyolításában. Pályafutásának kiemelkedő szakmai teljesítménye a tisztai cianid és nehézfém szennyezés mentesítésével összefüggő operatív irányítás, melynek során a Szolnoki Felsővízi Vízműnél tett intézkedésekkel biztosítani lehetett az ivóvízellátás folyamatosságát és a szabványos vízminőséget. Nyugdíjazása után a GAC adszorberek működési mechanizmusának kérdéseivel és az aktív szén kiválasztását megalapozó modellvizsgálatokkal foglalkozott, e témában számos publikációja jelent meg. Társaságunknak 1988-óta tagja, elsősorban az MHT Szolnoki területi szervezete vízellátási csatornázási szakosztályának munkájában vett részt, ugyanakkor tagja volt a Vízkémiai és Víztechnológiai szakosztálynak. Számos rendezvény előadója volt. (Pro A. 2001, SchF.é. 2010)

PÁLINKÁS LAJOS

(? - ?)

Okleveles orvos, közegészségügyi szakorvos. 1957-ben a móri járás főorvosa, 1966-ban közegészségügyi felügyelő, 1968-ban az Egészségügyi

Minisztérium egyik közegészségügyi-járványügyi főfelügyelője, 1970-ben EüM osztályvezetője, 1975-ben főosztályvezetője. 1979-ben a Pest megyei KÖJÁL igazgatója, majd a központi KÖJÁL igazgatóhelyettese, 1985-ben a KÖJÁL főigazgató-főorvos helyettese. Személyén keresztül alakult ki szoros kapcsolat az Egészségügyi Minisztérium és az Országos Vízügyi Hivatal között. Részt vett a vízügyi ágazat valamennyi vízhygiénét érintő kérdésének szabályozásában, a vízügyi jogszabályok szövegezésében és véleményezésében, árvízvédelmi és más vízügyi bizottságok munkájában. A BME szakmérnöki oktatásában a közegészség-tan-járványtan és az egészségügyi igazgatás c. tantárgyak oktatója volt. Számos MHT rendezvényen vett részt előadással. Munkája során Társaságunk működését népszerűsítette az orvostársadalomban. (Tt. 1988)

PALOTÁSNÉ KÖVÁRI TERÉZIA

(Szekszárd, 1956. I. 22.)

Okleveles mérnök (BME 1979). Pályafutását 1979-ben a Szekszárd-Paksi Vízi Társulat tervezőjeként kezdte, majd a Társulat tervezési csoportvezetőjeként, műszaki osztályvezetőjeként folytatta. 1996-tól 2002-ig a Társulat jogutódjaként létrejött Szekszárd-Paksi Vízgazdálkodási és Környezetvédelmi Kft. műszaki-vállalkozási főelőadója, minőség- és környezetirányítási vezetője. Ezt követően 2011-ig a FVM Tolna megyei FM Hivatalának (ill. jogutódjainak a megyei Mezőgazd. Szakigazgatási Hivatalnak, majd a megyei Kormányhivatal FM Igazgatóságának) vízügyi szakreferense, főfelügyelője, vezető főtanácsosa. 2011-től a KDTVIZIG Tolna megyei szakaszmérnökségének vízrendezési referense. Tevékenységének főbb szakterületei: árvízvédelmi, folyó- és tószabályozási, vízrendezési és vízkormányzó földművek, műtárgyak és vízimunkák, a mezőgazdasági vízhasznosítás létesítményei, sík-, domb- és hegyvidéki vízrendezés, belvízmentesítés, vízkárelhárítás. A mérnöki kamarai mozgalomba a rendszerváltáskor kapcsolód-

dott be, az MMK Vízgazdálkodási és Vízépítési Tagozatának 12 éven keresztül elnökségi tagja volt, a Tolna megyei Mérnöki Kamarának 2015 óta elnöke, továbbá 2013-tól elnöke a megyei Területi Vízgazdálkodási Tanácsnak (TMMK). 2011-ben kiemelkedő mérnöki munkájáért megkapta a TMMK Kőrösi Miklós-díját. Társaságunk Mezőgazdasági szakosztályának 12 éven keresztül elnökségi tagja volt, valamint jelenleg is az MHT Tolna megyei területi szervezetének elnökségi tagja. (Pro A. 2003)

PANNONHALMI MIKLÓS

(Mosonszentjános, 1947. III. 9.)

Okleveles agrármérnök (OMAE 1971), környezetvédelmi szakmérnök (VVE 1977). Pályafutását 1971-ben a Haltenyésztési Kutató Intézet tud. segédmunkatársaként kezdte, majd 1973-tól az ÉDUVIZIG hidrobiológusa, 1978-tól az Igazgatóság Vízvédelmi

osztályának h. vezetője. 1988-tól az ÉDUKÖVIZIG környezetvédelmi osztályvezetője, 1993-tól a VIZIG, ill. KÖVIZIG vízi-környezetfejlesztési osztályát vezette. 2004–2009 között környezet- és vízvédelmi osztályvezető. 2009–2012 között, nyugdíjazásáig az Igazgatóság műszaki igazgatóhelyettese. Jelentősebb hazai szakmai tevékenysége a Fertő tó vízminőségi, vízgazdálkodási kérdéseire, a Szigetköz ökológiai rehabilitációjához, a tatai Öreg tó hasznosítási kérdéseire, a tavak eutrofizációjához kapcsolódik. Aktívan foglalkozott a BNV várható hatásainak vízminőségi kérdéseivel. A Rába folyógazdálkodási tervezés során a folyógazdálkodás és a VKI vízgyűjtő-gazdálkodási tervezés kapcsolatrendszerét hangolta össze. Irányította az Igazgatóság vízminőségi kárelhárítási tevékenységét. Az árvízvédekezések során központi védelemvezető helyettesi feladatokat látott el. 1978-tól vett részt a Magyar–Osztrák Vízügyi Bizottság munkájában, mint szakértő. Az EU Víz Keretirányelv végrehajtásában Magyarországot az EU erősen módosított víztestek munkacsoportban képviselte, és részt vett az EU útmutató kidolgozásában. Szervezte és koordinálta a jelentős hazai és nemzetközi visszhangot

keltő első hazai dunai vízatelepítést. Munkásságát 1996-ban a KHVM Vásárhelyi Pál-díjával, 2003-ban a Magyar Köztársasági Ezüst Érdemkereszt kitüntetéssel ismerték el. Hazai és külföldi szaklapokban megjelent publikációinak száma több mint 40. Nemzetközi munkacsoportoknak tagja volt, több száz előadást tartott hazai és külföldi fórumokon. A NymE (Sopron) felkért előadójaként közvetlenül kapcsolódott a hazai felsőfokú képzéshez, az egyetemen a Vízvédelem tantárgy alapítója volt. Tagja a MMK-nak és a Szigetközi Természetvédelmi Egyesületnek. Társaságunk Limnológiai szakosztályának 1974 óta tagja, a Győri területi szervezet szervező-titkára volt. MHT-ban közreműködött a Vizes-élőhely Védelmi szakosztály megalapításában (2010), annak társelnöki funkcióját az alapítás óta látja el. (Pro A. 2013, SchF.é. 2019)

PAP FERENC

(Nagykároly, 1877. VI. 26. – Budapest, 1970. XII. 1.)

Okleveles mérnök (KJM). Mérnöki pályáját a 20. század első éveiben az Osztrák–Magyar Közös Haditengerészetnél, mint mérnök tiszttel kezdte, a Pólai Hadi- és Kereskedelmi Kikötő építésénél és a város vízellátásában dolgozik. Megbízták az isztriai félsziget karsztján a vízfoglalásos medencék és csőhálózat tervezésével, majd kivitelezésével. 1918-ban a folyamórség műszaki parancsnoka, egyidejűleg a Vámmentes kikötő építésének helyettes vezetője. Még a kikötőépítés munkálatainak elszámolása idejében meghívták és kinevezték a Vízművek bővítési munkáit ellenőrző Üzemi Igazgatóság tagjai közé. Az ott kifejtett tevékenysége alapján 1935-ben a Budapest Székesfőváros Vízműveinek vezérigazgatójává nevezték ki, és ezt a beosztását nyugdíjazásáig, 1944. év végéig látta el. A honvédségtől már mint folyamór vezérkapitány vonult nyugdíjba. A hazai műszaki társadalmi elfogadottságára jellemző, hogy 1938-ban a Városi Mérnökök Országos Szövetségének alelnökévé választották. 1937 és 1940 között elnöke volt a Magyar Mérnök-

és Építész–Egyletnek, s ezen belül fő szervezője volt az 1938. évi vízellátási nagygyűlésnek, amelyen először irányították a közüvelemény figyelmét hazánk vízellátásának elavult voltára. Az 1940–1941-es árvizek kapcsán a MMÉE emlékvereteket készített, amellyel a tagság javaslatára leköszönő elnökét is kitüntette, egyúttal az Egylet Tiszteleti tagjává választotta. Az 1940-es évek elején a MFT Hidrológiai Szakosztályának társelnöke volt. A háború után a Földművelésügyi Minisztérium megbízása alapján még tovább dolgozott a Duna–Tiszacsatorna, ill. az OVGH felkérésére a Tiszalöki Vízlépcső előkészítésén, majd 1951–1957 között a MÉLYÉPTErv tervellenőrző osztályán vállalt feladatot. Újabb nyugdíjba menetele után több évig az Arany-, Gyémánt- és Vasdiplomás Mérnökök Körének alelnöke volt. Számos publikációja jelent meg (pl. Fővárosi Vízművek Duna alatti alagútjáról, hazánk vízellátásáról, stb.). (Tt. 1944)

PAPANEK LÁSZLÓ

(Budapest, 1960. III. 31.)

Okleveles mélyépítő üzem-mérnök (YMÉMF 1982), vízépítő mérnök (BME 1997), c. egyetemi docens (SZIE 2009). Pályafutását 1982-ben az Út-és Vasút-építő Vállalat művezetőjeként kezdte, utóbb építésvezető, majd 1986-tól a KDVVIZIG ügyintézője,

1997-től az Árvízvédelmi és Folyószabályozási osztály folyamszabályozási csoportvezetője, 2005-től a Vízkárelhárítási, majd Árvízvédelmi és Folyógazdálkodási osztály vezetőjének helyettese, 2016-tól osztályvezetője. Feladatköréhez tartozik a VKI területi feladatainak ellátása, így 2009-től a Közép-Duna vízgyűjtő terület 1-8 Ipoly alegység Vízgyűjtő-gazdálkodási Tervezési Bizottság elnöke, valamint 1996-tól a Magyar–Szlovák Határvízi Bizottság Ipoly Albizottságának tagja. Az Ipoly határfolyón tervezett hallépcsők megvalósításáért 2003-ban Sajó Elemér emlékplakett kitüntetését kapott. 2007 óta a Szentendre-szigeti árvízvédelmi szakasz védelemvezetője és ebben a minőségében munkatársaival együtt, a 2010. és 2013. évi árvizek

alatt igen komoly szerepet vállalt a nagyszámú árvízi jelenség leküzdésében, a sikeres védekezésben, nem csak az Igazgatóság területén, hanem a Felső-Tiszán is. Szakmai teljesítményét számos kitüntetéssel ismerték el, többek között 2017-től birtokosa a Magyar Érdemrend lovagkeresztjének. Rendszeresen tart előadásokat a SZIE Környezettudományi kar hallgatóinak tározás, öntözés, árvízvédelem, folyószabályozás témakörökben. Társaságunknak 2011 óta tagja. Az MHT Árvízvédelmi és Belvízvédelmi szakosztályának munkájában vesz részt. (Pro A. 2017)

PAPP FERENC

(Tiszaroff, 1925. IV. 14. – Kecskemét, 2012. XII. 18.)

Okleveles mérnök (ÉME 1953), egyetemi doktor (BME 1974). Munkásságát a Középtiszai Öntöző Vállalatnál kezdte 1953-ban, majd 1957-től a Tiszalöki Vízlépcső és öntözőrendszer szakmérnöke. 1959–1975 között a Tiszántúli VIZIG igazgatója. 1975–1980 között az OVH Környezetvédelmi (utóbb Környezetvédelmi és Vízgazdálkodási) Főosztályának vezetője. 1981–1988 között, nyugdíjba menetelég a VIZITERV vezérigazgatója. Korának minden árvízvédekezésében részt vett, elsősorban védelemvezetőként. Árvízvédelmi munkájából megemlítendő a kritikus helyzetű 1964. évi tiszai (Rakamaz és Tiszafüred között) és 1966-ban a Berettyó jeges árvize elleni védekezés. Védelemvezetőként a Tisza völgyben elsőként alkalmazta sikeresen a céltudatos töltésátvágásos véstározást Szeghalomnál a Kutasi véstározó megnyitásával 1970. június 16-án. Elsők között foglalkozott a vízgazdálkodáshoz kapcsolódóan a vízkörnyezet védelmével és fejlesztésével. A Közép-Tisza vidéki Intéző Bizottság (KIB) elnökeként 1986–1993 között számos intézkedésével segítette a térség fejlesztését. Kezdeményezte a mesterséges tározó névadási pályázatát, ami végül a Kiskörei tározót Tisza-tóvá tette. Munkájának eredményeként jöttek létre a debreceni Erdős-pusztai tavak. Ökológiai kutatásait és

gyakorlatban szerzett ez irányú tapasztalatait 1974-ben a Kossuth Lajos Tudományegyetem Természettudományi karán megvédett doktori értekezésében foglalta össze. Szakirodalmi publikációinak száma több mint 50, társszerzőként 3 könyv köthető a nevéhez. Társaságunknak 1959 óta tagja volt. A társasági munka egyik aktív résztvevője, a Seniorok Tanácsának tagja volt. (Tt. 1993)

PAPP FERENC

(Budapest, 1939. XII. 16.)

Okleveles építőmérnök (ÉKME 1964), hidrológus szakmérnök (Cidl 1974). Diplomájának megszerzése után lényegében végig a VIZITERV, ill. annak utódcégeinél dolgozott. Kezdetben a VIZITERV Elő-munkálati osztályának beosztott mérnöke, utóbb irányító tervezője volt, 1978–1982 között szakági főmérnök, majd osztályvezető főmérnök, 1984–1985 között irodavezető, ezt követően 1993-ig a Vállalat igazgatóhelyettes főmérnöke. A VIZITERV megszűnése után a VÍZ-INTER Mérnökiroda Kft. ügyvezetője, nyugállományba vonulása után, 2000-től 3PF Mérnökiroda Kft. ügyvezetője. 1978-tól vezetői feladatokat látott el a Dunai Létesítményi Főmérnökségen, a Vízellátási osztályon és a vízügyi nagylétesítmények tervezési munkáit irányító 2. irodán. A Vállalatnál töltött 28 év alatt tervezőként, illetve tervezői csoportok vezetőjeként több jelentős vízügyi állami beruházás előkészítésében, megvalósításában és üzembe helyezésében vett részt (így pl.: a Kiskörei vízlépcső és öntözőrendszer, Dunai vízlépcsőrendszer, vagy a Balatoni és Velence-tavi regionális szennyvízelvezető rendszerek). Több mint félszáz szakirodalmi cikke többnyire az árvízvédelmi kockázat, a vízügyi nagylétesítmények környezeti hatásai és a vízügyi tervezés esztétikája témakörhöz kapcsolódott, s zömmel a VK, a HK és a HT hasábjain jelent meg. Szakmai munkásságát – többek között – a Munka Érdemrend bronz fokozatával (1987), a KHVM Széchenyi-emlékermével (2000), valamint BM Vársárhelyi Pál-díjával ismerték el (2017). Meghívott előadóként a BME, valamint az EJF és a YMÉMF

szemeszterein vett részt, továbbá három angol nyelvű UNESCO tanfolyamon (Páduai Műszaki Egyetem, VITUKI, MÁFI) adta át tudását hallgatóinak. Társaságunknak 1967 óta tagja, 1993–2006 között a Hidrológiai Tájékoztató szerkesztő bizottságának elnöke, 1997-től 2016-ig az MHT Híreinek szerkesztője, 2006-tól pedig a Hydrologia Hungarica Alapítvány kuratóriumának alelnöke. (Pro A. 2005, KJ.d. 2007, Tt. 2014)

PAPP FERENC

(Budapest, 1901. VII. 31. – Budapest, 1969. I. 8.)

Okleveles természetrajz-földrajz szakos tanár (PPTÉ 1924), egyetemi bölcsész-doktor (PPTÉ 1925), a föld- és ásványtani tud. kandidátusa (1956). 1924-től a budapesti Műegyetem Ásvány- és földtani tanszékének oktatója, először Schafarzik Ferenc professzor mellett tanársegéd, 1928-tól adjunktus, 1935-től magántanár, 1953-tól egyetemi tanár, 1960-tól haláláig tanszékvezető tanár. Pályáját közet- és ásványtani vizsgálatokkal kezdte. Ásványtani kutatásaival jelentősen hozzájárult a hazai föld megismeréséhez. Később figyelme a hidrogeológia felé terelődött, és főként Budapest gyógy- és ásványvizével, valamint a dunántúli karsztvizekkel foglalkozott. A források vizsgálatára tanszékén belül forráskutató osztályt hozott létre, amely a Központi Gyógy- és Üdülőhelyi Bizottság Reuma és Fürdőkutató Intézetének részlege volt. A jósvafői Vass Imre-barlang mellett 1957-ben a karsztfolyamatok és kölcsönhatásainak vizsgálatára megszervezte és irányította a Jósvafői Karszt és Barlangkutató Állomás munkáját. A mérnökgeológia tudományának térhódítása idején ő volt hazánkban e tudományág első egyetemi tanára. Több mint 150 publikációja jelent meg, köztük egyetemi, főiskolai szakkönyvek, jegyzetek stb. A „Közethatározó” c., mérnökök számára készült kézikönyve megjelenésekor hézagpótló jelentőségű volt a magyar földtani irodalomban. Sok hazai állami és társadalmi tudományos szakbizottság tagja, a Magyarhoni Földtani Társulat, valamint a Magyar Karszt- és

Barlangkutató Társulat vezető egyénisége volt. A MFT keretén belül ő alapította a mérnökgeológiai és építésföldtani szakosztályt. Társaságunknak alapító tagja volt, 1922–1934 között a MFT Hidrológiai szakosztályának titkára, 1956-tól 1961-ig az MHT elnöke volt. A HK szerkesztő bizottságának 1960–1967 közötti elnökeként ő indította útjára a Hidrológiai Tájékoztató folyóiratot. Mindezek mellett szerkesztette a Földtani Közlönyt, és 1937-ben újraindította a Földtani Értesítőt. A MHT 1986-ban a budapesti Gellért gyógyfürdőben mellszobrot állított tiszteletére. (*SchF.é. 1952, Tt. 1962*)

PAPP MÁRIA

(*Nagykálló, 1950. X. 4.*)

Okleveles közgazdász (MKKTE 1973), jogi szakokleveles közgazdász (ELTE 1990), egyetemi doktor (MKKTE 1984), c. főiskolai docens (EJF 2007), c. egyetemi docens (SZIE 2008). Pályafutását a Ferunion Műszaki Külkereskedelmi Vállalatnál kezdte 1973-

ban, majd 1976-tól a VGI csoportvezetője 1985-ig. Ezt követően az OVH, ill. a Környezetvédelmi és Vízgazdálkodási Minisztérium osztályvezetője, miniszteri tanácsosa. 1991-től 2010-ig, majd két évtizeden át a Magyar Víziközmű Szövetségnek (MaVíz-nek ill. elődszervezetének a VCSOSZSZ-nak) a magyarországi víz- és csatorna-szolgáltató szervezetek, valamint a kapcsolódó vízipar és kereskedelem társadalmi úton szervezett, önálló szakmai érdekképviseleti szervezetnek a főállású főtisztára volt, s főszerkesztője a szervezet *Vízmű Panoráma* c. folyóiratának. Munkásságát számos elismeréssel értékelték, többek között a Környezetvédelmi Minisztérium Vásárhelyi Pál-díjával (2011). Szervező tevékenységének eredményeként a MaVíz erős szakmai érdekképviseletté vált, amely összefogta a szakmában tevékenykedő gazdálkodó szervezeteket, műszaki, gazdasági, jogi szempontból egyeztetette és képviselte tagjai érdekeit, és támogatta a fejlett technológiák és gazdaságelemzési módszerek elterjedését. Gazdasági és jogi ismeretekkel kapcsolatos előadásaival tevéke-

nyen részt vesz a hazai felsőfokú oktatásban (EJF, SZIE, NKE, ÓE). Társaságunknak 2000 óta tagja, a 2018-tól a Jogi és Közgazdasági bizottság titkára. Közreműködésének is köszönhetően igen szoros kapcsolat és harmonikus együttműködés alakult ki a MaVíz és az MHT között. 2019-től a MaSzeSz folyóiratának, a *Hírcsatorná*-nak szerkesztője. (*Pro A. 2011*)

PAPP SZILÁRD

(*Eperjes, 1905. III. 4. – Budapest, 1974. III. 29.*)

Okleveles vegyész mérnök (KJM 1928), bölcsészdoktor (PTE 1930), műegyetemi magántanár (BME 1951), a kémiai tudományok kandidátusa (MTA 1952). 1928-ban a MÁV Vegyészeti Laboratóriumában kezdte működését, majd 1931-ben az OKI víz-

laboratóriumának munkatársa, 1946-tól az OKI Vízügyi osztályának vezetője egészen nyugdíjazásáig, 1973-ig. Főbb működési területei: ivó- és ásvány-, kazántáp-, felszíni vizek vizsgálata, vizek radioaktív sugárzásának meghatározása, kutak korróziója, vízellátás-csatornázás kémiaja és biológiája, a víz higiéniája stb. Eljárást dolgozott ki csővezetékeknek agresszív szénsavas vizek elleni védelmére, találmányai voltak a víz savtalanítására és vastalanítására. Foglalkozott felszíni vizek terheltségének és öntisztulásának, továbbá a Balaton víztisztaságának kérdéseivel. Több mint 80 publikációja jelent meg (egyetemi jegyzet, cikk, ismertetés, részben társszerzőkkel) egyesek német nyelven is. Előadó volt a Műegyetem több karán. Tagja volt a HK szerkesztő bizottságának, a Magyar Higiénikusok Társaságának és a Magyar Balneoklimatológiai Társaság vezetőségének. Elnöke volt az OMFB hévizes korróziós munkabizottságának, tagja volt az Országos Vízügyi Műszaki Tanács, valamint a Vízellátási és Csatornázási Szakbizottságnak. Ugyancsak elnöke volt a Magyar Szabványügyi Hivatal ivó- és szennyvízvizsgálati szakbizottságának. Az olasz Termálvíz Társaság 1966-ban tiszteletbeli levelező tagjává választotta. 1952–1954 között az MHT Vízellátási szakosztályá-

nak elnöke, Vízkémiai szakosztályának vezető-ségi tagja volt több cikluson keresztül. (BÖ.é. 1951, Tt. 1971)

PÁSZTÓ PÉTER

(Budapest, 1930. III. 6. – Budapest, 2010. VI. 16.)

Okleveles vegyészmérnök (BME 1954), egyetemi doktor (VVE 1975), c. egyetemi docens (VVE 1976), Állami-díjas (1988). 1948-tól 1953-ig több laboratórium munkatársa, 1953–1965 között a VITUKI kutatója, majd a VIZITERV főtechnológusa, 1967-től az OVH–VIKÖZ-, ill.

VGI-nél, majd a Környezetgazdálkodási Intézetnél vízminőségi felügyelet-vezető, főosztályvezető, iroda-, ill. osztályvezető. 1995-ben az Elgoscár International tanácsadója, 1997-től csaknem haláláig az OVF (OKTVF, VKKI) szakmai főtanácsadója. Az Állami-díjat a vízminőség-védelem módszertanának, eszköz- és információs háttérének fejlesztésében kifejtett kiemelkedő munkásságáért megosztva kapta. Ugyancsak megkapta 2006-ban a MMK „Környezetvédelmi műszaki felsőoktatásért” kitüntetését. Főbb munkaterületei: víz- és szennyvíztisztítás, az ország vízvédelmi laboratóriumainak fejlesztése, vízminőségi információs rendszer, az olajkár-elhárítás és környezetkímélő technológiák kidolgozása, szovjet lakotanyák környezetkárosításainak felszámolása, stb. Több mint 100 publikációja jelent meg, sok közülük német és orosz nyelven. Külföldi útjain számos szakelőadást tartott. Részt vett több egyetemen (BME, Veszprém, Miskolc, Debrecen) az oktatásban és a szakmérnök-képzésben. Társaságunknak 1949 óta volt tagja. (VP.e. 1958, Pro A. 1999)

PATAKI NÁNDOR

(Salgótarján, 1930. I. 8. – Budapest, 2004. VII. 17.)

Okleveles mérnök (BME 1952), egyetemi doktor (BME 1970). 1952–1957 között a Várpalotai Mélyfúró Vállalat, illetve Mélyfúró Ipari Tröszt üzemve

zető-helyettese, majd az ebből alakult Központi Földtani Főigazgatóság osztályvezetője. 1957-től a Országos Vízkutató és Fúró Vállalat (a későbbi VIKUV) főtechnológusa, főmérnöke. 1970–1973 között a Vízügyi

Termelőeszköz-kereskedelmi Vállalat (VITEX) igaz-

gatója. 1973-tól az OVH Együttműködési osztályvezetője, 1976-tól 1990-ig, nyugdíjba meneteléig a VIKUV igazgatója. 1994-ben a Magyar Bányászati Hivatal a geotermikus energia-hasznosítás témában, 1995-ben a KTM a Phare-program keretében alkalmazta szakértő-tanácsadóként. Szakmai munkásságát számos hazai és külföldi kitüntetéssel ismerték el, 1981-ben a Munka Érdemrend ezüst fokozatát kapta, 1988-ban az OMBKE Zsigmondy Vilmos-érmével tüntette ki. Főbb munkaterületei: kúthidraulika, kútépítés, vízbeszűrő művek, geotermikus-energia-hasznosítás, környezetvédelem. A levegőliftes vízemelés, a szűrőszervezetek korszerűsítése és a légemeléses fúrás hazai bevezetésének vizsgálata terén alapvető munkát végzett. Közvetlen ipari, termelő szakmai munkája mellett kiemelkedik hazai és külföldi szakértői tevékenysége is. Több ázsiai, afrikai, dél-amerikai vízkutatói delegáció résztvevője, 1959-től két éven keresztül Mongóliában dolgozott a mongóliai magyar vízkutatói műszaki szakértője, ill. az expedíció vezetőjeként. Több mérnöktoábbképző jegyzet és közel félszáz magyar és idegen nyelvű cikk szerzője. Miskolcon és Baján részt vett a felsőfokú műszaki szakemberek képzésében, c. egyetemi docens. Több szakmai egyesület (pl. az OMBKE) vezető tisztségviselője. Társaságunknak 1968 óta volt tagja, 1980-tól az MHT Hidrogeológiai szakosztályának, 1991–1994 között a Hidrogeológiai és Balneotechnikai szakosztályának elnöke. Az MHT szervezetén belül működő SITH (Nemzetközi Balneotechnikai Társaság) MNB elnöke. (BÖ.é. 1987, SchF.é. 1998, Tt. 2004)

PÁTER JÁNOS

(Magyaregregy, 1905. IV. 5. – Pécs, 1976. V. 25.)

Okleveles orvos (DTE 1929), egyetemi magántanár (PSTE 1943), az orvostudomány kandidátusa

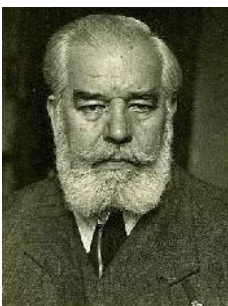

(1952). 1929-től tanársegéd Debrecenben, de dolgozott a Tihanyi Biológiai Kutató Intézetben, ahol vizsgálta a Balaton vizének fényáteresztő képességét. 1933-tól az OKI Bakteriológiai osztályának munkatársa, 1935-ben megszervezi a MÁV Közegészség-

ügyi Intézetének jogelődjét, a MÁV Vízegészségügyi Laboratóriumot. Közben a budapesti Tudományegyetem Kórtani és Bakteriológiai Intézetében tanársegéd, majd ugyanitt egyetemi magántanár. 1963-tól 1975-ig, nyugdíjba vonulásáig, a Pécsi Orvostudományi Egyetem Közegészségtani Intézetének igazgatója. Főbb munkaterületei: bakteriológia, közegészségügyi feladatok, foglalkozási ártalmak, vasútegészségügy, sportorvosi vizsgálatok bevezetése stb. Részt vett az első magyar vízszabványok kidolgozásában, a magyar gyógyvízi és fürdőügyi törvény szerkesztésében. Több mint 100 publikációja jelent meg, magyar, német és orosz nyelven. Először publikálta a Balaton part ásott kútjai vízminőségével kapcsolatos megfigyeléseket. Több állami és szakmai tudományos bizottságnak, tanácsnak, társaságnak volt tagja. A MFT Hidrológiai szakosztályának munkájában 1944 óta vett részt. Társaságunk Balneológiai szakosztályának 1978–1987 között volt elnöke, 1970-től haláláig a Pécsi területi szervezet vezetőségi tagja, majd társelnöke volt. (BÖ.é. 1951)

PÁVAI VAJNA FERENC

(Csongva, 1886. III. 6. – Szekszárd, 1964. I. 12.)

Okleveles geológus (BTE 1908), egyetemi doktor (BTE 1910), a föld és ásványtani tud. kandidátusa (MTA 1957). 1911-ben a selmeci bányászati akadémia Ásvány- földtani tanszékén Böckh Hugó tanársegédje, 1912–1920 között az erdélyi (1914), horvátországi (1915–1918), majd a dunántúli szénhidrogén-kutatásokban dolgozott. 1920–1930 között

a PM Bányászati Főosztályának geológiai szakértője. 1930-tól 1944-ig (nyugdíjazásáig) a Földtani Intézet főgeológusa. 1950–1956 között mint reaktívált, újra a MÁFI munkatársa. Munkásságnak főbb területei: szénhidrogén-kutatás, vízföldtan (18 új fűrt termálkút, 5 gyógyfürdő pl.: Hajdúszoboszló, Debrecen, Szolnok), hőenergia-bányászat (a hévizek hőtartalmának hasznosítása) stb. Szaklapokban publikált mintegy 80 tanulmányt, cikket, dolgozatot stb. Több országban működött szakértőként, szakkongresszusok résztvevője. A tudományos világtól elszakítva, igen nehéz körülmények között, egy mázai bányászlakásban élte le utolsó éveit. 1991-től Hajdúszoboszló díszpolgára. Társaságunknak alapítása óta volt tagja, s az 1940-es években sokat publikált a Hidrológiai Közlönyben. (SchF.é. 1943)

PELLÉNÉ PACZOLAY KATALIN
(Szentés, 1950. V. 19.)

Okleveles építőmérnök (BME 1974). Szakmai pályafutása 1974-től mindvégig a FŐMTERV-hez kötődött. Kezdetben tervező mérnök, 1978-tól irányító tervező, 1990-től pedig a FŐMTERV Rt. irodavezetője. 2000-ben kereskedelmi és marketing igaz-

gató. 2006-ban a FŐMTERV cégcsoporton belül két cég alakult, amelyben a FŐMTERV'TT Zrt. feladata a működési, piaci, kapcsolati háttérfeltételek biztosítása lett, s itt 2007-től marketing és humánpolitikai igazgató feladatokat látott el. 2009-től elnök-igazgató nyugdíjazásáig, 2014-ig. Számos budapesti nagyberuháznál (4. sz. metróvonal, Nagykörút rekonstrukció, újpesti, csepeli, kaszásdűlői, Pók utcai lakótelepek vízellátása, gázellátása, ill. a laktótelepek alapközműveinek tervezése, Lágymányosi Duna-hídhöz kapcsolódó közműkiváltási munkák, a Dél-budai, Dél-pesti vízfőnyomócsövek tervezése, stb.) közműgenerál tervezési projektirányító volt. 2013-ig szerkesztette a FŐMTERV Híradót és más vállalati kiadványokat. Kezdetből részt vett a mérnöki kamarai mozgalmakban, az MMK vezető tervezői jogosultsággal

rendelkező tagja. 2001-től a MaVíz Vízipari Tagozat vezetőségi tagja. 1980-tól Társaságunk tagja, a Vízellátási szakosztály vezetőségi tagja. (Pro A. 2004)

PERECSI FERENC

(Monok, 1932. V. 10. – Budapest, 2016. I. 11.)

Okleveles mérnök (ÉKME 1957), 1957-től 1961-ig a MÁV Építési Főnökségének mérnöke Dombóváron, építésvezetőként nevéhez fűződik az első magyarországi hézagmentes vasúti pályának Sárbogárd és Rétszilas közötti kivitelezése. 1961–1963 között

a Somogy Megyei Útépítő Vállalat építésvezetője, majd főmérnöke, 1963-tól a Somogy Megyei Tanács ÉKV osztályának csoport-, ill. osztályvezetője. 1968-tól 1987-ig az OVH Vízellátási és Csatornázási főosztályának osztályvezető-, főosztályvezető-helyettese. Ezt követően a minisztériumi szervezetben (KVM) az Ágazatközi főosztály főosztályvezető-helyetteseként a társmisztériumok és főhatóságok környezetvédelmi feladatainak koordinálta. 1990–1992 között, nyugállományba vonulásáig az Országos Vízügyi Főigazgatóság vezetőjeként a vízügyi szolgálat operatív irányítását látta el. 1993-tól 2014-ig az általa alapított Közmű Bt. ügyvezetője volt. Szakmai munkásságának állami elismerését jelzi a Munka Érdemrend ezüst fokozata (1979), valamint a KvVM Vásárhelyi Páldija (2007). Fő munkaterületei: vasúti pályák tervezése és építése, út- és egyéb mélyépítések Somogy megyében, Somogy megye közlekedési és vízügyi igazgatásának szakirányítása. Az ország vízellátásnak és csatornázásának, fürdőellátásának szervezése, szakmai összehangolása, a környezetvédelem ágazatközi koordinációja. Szaklapokban több mint 10 publikációja jelent meg. Éveken át szerkesztette a *Víztükör* c. OVF folyóiratot, valamint szerkesztője volt a *Duna menti Napló* folyóiratnak (1995–2008). Aktív résztvevője volt a vízügyi főiskolai, szakközépiskolai- és szakmunkásképzésnek, előadásokat tartott az Államigazgatási Főiskolán vízellátási és csatornázási szakigazgatási tárgykörben. Társaságunknak 1970 óta tagja.

Egyik alapítója és első elnöke volt az MHT Ipari Vízgazdálkodási szakosztályának (1987–1989). Ezen kívül aktív tevékenységet fejtett ki a Vízellátási, Víztechnológiai és a Csatornázási szakosztályokban is. 2005-ben az MHT Szeniorok tanácsának elnöke volt. (BÖ.é. 1988)

PERECSI FERENC IFJ.

(Szekszárd, 1956. IX. 13.)

Okleveles vasútépítési és fenntartási üzemmérnök (KTMF 1978), gazdasági-szervezői szaküzemmérnök (YMÉMF 1990). 1978-tól a Betonútépítő Vállalat Budapesti Főépítésvezetőségének mérnöke, 1981-től 2011-ig a DMRVV (utóbb DMRV Zrt.) Duna

Jobbparti Üzemigazgatóságán üzemvezető, üzemfőmérnök helyettes, majd üzemfőmérnök, 2004–2010 között üzemigazgató. Ezt követően a KÖZMŰ Műszaki és Tanácsadó Bt. műszaki és gazdasági tanácsadója, majd 2012-től az ECOVÍZ Kft. termelési vezetője. A DMRV Zrt. kötelékében fő feladata volt a felügyelete alá tartozó térségben a víziközmű szolgáltatás irányítása, az ügyfélszolgálati rendszer működtetése, a Zrt. minőségpolitikájának érvényesítése, valamint felelős műszaki vezetőként feladatát képezte a saját kivitelezésben végzett felújítások és rekonstrukciók irányítása. A Zrt. polgári védelmi szervezetében a Duna Jobbparti vezetésbiztosító alegység polgári védelmi parancsnoka volt. Részt vett a 2002. évi árvízi védekezésben. Publikációi a vízügyi szaklapokban láttak napvilágot. Társaságunknak 1982 óta tagja, a DMRV Üzemi szervezetének 1994 óta vezetőségi tagja, majd 2002–2010 között elnöke volt. (Pro A. 2010)

PERÉNYI KÁROLY

(Budapest, 1926. VI. 5. – Budapest, 1990. V. 25.)

Okleveles mérnök (BME 1948), műszaki doktor (BME 1970), c. egyetemi docens (DATE). 1948–

1951 között kivitelező és tervező, 1951–1953 között a MEVIÉP-nél dolgozott, majd az OVF főmérnöke lett. 1959-től a VITUKI kutatója, osztályvezetője, 1969-től 1976-ig Szarvason, a DATE Öntözésmeliorációs főiskolai karának főiskolai tanára, igaz-

gatóhelyettese, 1976-tól nyugdíjba menetelég, 1985-ig a VITUKI főosztályvezetője, intézetvezetőhelyettese. Dolgozott az ENSZ FAO szervezetének a Közel- és Közép-keleten (Irak, Irán, Szíria). Főbb munkaterületei: a Tiszalöki Vízlépcső tervezése, öntözőtelepek építése-fenntartása, üzemeltetése, mezőgazdasági vízgazdálkodás, üzemi vízrendezés, kultúrtechnika, a beton héjszerkezetek, az izraeli csepegtető öntözés honosítása, a síófoki leeresztő zsilip tervezése, stb. Számos szakmai kitüntetést és elismerést kapott, a Kiváló újító és felfedező kitüntetés ezüst fokozatának is birtokosa volt (1959). Irodalmi munkásságát 17 könyv, jegyzet és mintegy 100 egyéb publikáció jelzi hazai és külföldi szaklapokban. Több állami és nemzetközi szakmai testület, bizottság tagja volt. (Pro A. 1977)

PERGER LÁSZLÓ

(Budapest, 1953. VII. 16.)

Okleveles geológus mérnök (NME 1976), hidrológus szakmérnök (BME 1988), műszaki doktor (BME 1991), EUR ING (2000). 1979 óta folyamatosan a vízügyi államigazgatásban dolgozott. Szakmai pályáját a Tiszántúli VIZIG-nél kezdte, 1995-től

az OVF munkatársa, majd a VKK irodavezetője, ezt követően a VKKI (utóbb az OVF) Vízyűjtő-gazdálkodási Főosztályának vezetője. Kiemelkedő szakmai munkát végzett az EU Víz Keretirányelv hazai feladatainak megszervezésében, irányításában. A Hidrometeorológiai szakcsoport vezetőjeként részt vett a 2006. évi árvízi védekezés irányításában, és részese volt a 2013. évi árvízi védekezés-

nek is. Fő tevékenységei voltak a vízyűjtő-gazdálkodási tervezés és menedzsment, a vízrajzi monitoring hálózat országos koordinálása és a vízkészlet-gazdálkodás operatív fejlesztése. Tagja az EU WFD CIS Groundwater Munkabizottságnak, az ICPDR RBM Munkabizottságnak és nemzeti szakértőként delegált volt a EU-CHINA RBM Programban. Társaságunknak 1997-től tagja, 2003-tól a Vízgazdálkodási szakosztály elnöke. 2010-ben ebben a tisztségében harmadik ciklusra is megválasztották. Több országos vándorgyűlésen szervezte meg a vízgazdálkodás időszerű kérdéseivel, az EU Víz Keretirányelv hazai bevezetésével, a vízyűjtő-gazdálkodási tervek elkészítésével foglalkozó szekciókat. (Pro A. 2011, SchF.é. 2019)

PESEL ANTAL

(Hajdúnánás, 1955. XII. 16.)

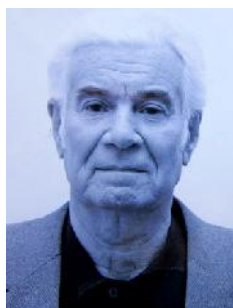
Okleveles mezőgazdász (NyMF 1977), okl. közgazdász (MKKE 1983), c. főiskolai docens (EJF). Mezőgazdasági és közgazdasági tanulmányok után először 1977-ben az egykori Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Tanácsnál ügyintézőként kezdte a szakmai pá-

lyafutását. Ezt követően 1986-tól az MSZMP Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bizottságának gazdasági munkatársa, majd 1989-ben pályázat útján került a FETIKÖVIZIG (utóbb a nevét többször változtatva FETIVIZIG) gazdasági igazgatóhelyettesi beosztásába, amelyet mindvégig betöltött. Az iskolarendszerű képzés mellett adótanácsadói, majd könyvvizsgáló oklevelet szerzett. 1993-tól igazságügyi adó- és könyvszakértőként is teljesít megbízásokat. Az igazgatósági szakmai munka mellett rendszeresen részt vesz ágazati szintű munkabizottságok, szakértői csoportok tevékenységében. Működésének egyik kiemelt területe a közmunka, közfoglalkoztatás elméleti kérdései és gyakorlati szervezése, melyet indokol az országosan legnagyobb méretű igazgatósági program teljesítése. Számos árvízi védekezésben vett részt, 2006-ban és 2013-ban tagja volt az OMIT pénzügyi, ill. munkaügyi ellátó szakcsoportjainak. Szer-

kesztő bizottsági tagja és társszerzője volt az 1998. évi, valamint a 2001. évi Felső-tiszai árvírről szóló szakmai kiadványoknak. Munkásságát számos kitüntetéssel ismerték el az évek során, többek között kétszer kapta meg a minisztérium Vásárhelyi Pál-díját (1997, 2001), s 2012-től birtokosa a Magyar Arany Érdemkeresztnek. Az Eötvös József Főiskola szakmérnök képzésében gazdasági ismeretek tárgyban 1995-től óraadóként rendszeresen közreműködik. Társaságunk Jogi és közgazdasági szakosztályának 1991-től egy cikluson át alelnöke volt, 2010-től több cikluson keresztül az MHT Felügyelő bizottságának elnöke. (Pro A. 2014)

PÉTER GÁBOR

(*Csikcsicsó /Románia/, 1922. VI. 4. – Budapest, 2012. XII. 5.*)

Okleveles mérnök (BMGE 1948). 1948-ban a Fővárosi Csatornázási Művek művezető mérnöke, 1949-től az ÁMTI, ill. a jogutód MÉLYÉPTERV tervezője (1951-ig), szakosztályvezetője (1962-ig), osztályvezetője (1968-ig), majd a Vállalat vízellátási és víztisztítási szakági főmérnöke 1982. évi nyugdíjba menetelég. Fő munkaterületei: városok, települések, ipari üzemek vízművei, vízellátási rendszerei, víztisztító-művek, tározók víztávvezetékek, üzemi vízgazdálkodás vízforgató-rendszerek, többszöri felhasználás, vízgazdálkodási és víztakarékossági mutatók stb. Saját tervezésben 10 vízmű létrejöttét segítette elő (köztük az Észak-magyarországi Vegyiművek, a Debrecen II. Vízmű, a Debrecen IV. Vízmű, az Ajkai Hőerőmű ipari vízellátása, stb.), valamint irányításával kb. 100 vízmű tervezése készült itthon és külföldön. Ösztönözte az új víztisztítási technológiák bevezetését, ezek közül több országos szabadalmat is kapott, 1976-ban a Kiváló feltaláló jelvény arany fokozatával tüntették ki. Számos külföldi exporttervezés résztvevője, irányítója (Indonézia, Libanon, Marokkó). Szakmai publikációinak száma mintegy 20, és 3 műszaki könyv társszerzője. 1964–1990 között részt vett a műegyetemi mérnöképzésben mint konzulens.

Nyugdíjasként mint szakértő tevékenykedett. A Társaság Hidrogeológiai-, majd Vízellátási szakosztályának vezetőségi tagja 20 éven át. Több társasági Bizottság megválasztott tagja (Vitális Sándor nívódíjbizottság, Kitüntetések bizottsága). Visszaemlékezéseit „*Hargitától a nagyvilágba – Egy székely mérnök emlékezései*” címmel 2004-ben a Pro Aqua Alapítvány adta ki. (Pro A. 1982)

PETRŐCZ BÁLINT

(*Győr, 1951. III. 28.*)

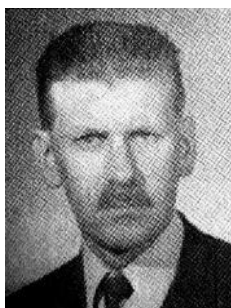

Okleveles építőmérnök (BME 1975). Mérnöki munkáját nyugdíjazásáig az ÉDUVIZIG szervezeti keretei között végezte. 1975-ben előbb a Rábai szakasz-mérnökség építésvezetője, majd 1975-től az Árvízvédelmi és folyam szabályozási osztályon előadó, csoportvezető, osztályvezető helyettes majd osztályvezető. 1992-től 1993-ig az akkor alakult Szervezési és fejlesztési osztály vezetője, majd 1995-ig az összevont Vízkárelhárítási osztály helyettes vezetője volt. Ezt követően Árvízvédelmi és Folyam szabályozási osztályvezető, majd 1999-től 2010-ig, nyugdíjazásáig a Beruházási osztály vezetőjeként dolgozott, ahol az Igazgatóság beruházásainak, fejlesztéseinek előkészítése, beruházások bonyolítása és mindennemű közbeszerzés az egyességéhez tartozott. Szakmai tevékenységét illetően részt vett az árvízvédelmi öblözeti tervek kidolgozásában, a lokalizációs tervek készítésében és a távlati fejlesztési tervek összeállításában. Az elmúlt évtizedekben történt vízügyi fejlesztések, beruházások és a dunai, valamint tiszai árvízvédekezések aktív résztvevője volt, ahol a műszaki ügyeletestől a központi védelemvezetői helyettesi tevékenységekig látott el irányítói feladatokat. Az Árvízvédelmi osztályon részese volt a Szlovák–Magyar Határvízi Bizottság albizottsági munkájának. Beruházási vonalon a VIZIG PHARE-, Unió- és ROP projektjeinek előkészítését, közbeszerzését és lebonyolítását irányította. (Így pl. a Rábca-Hanság főcsatorna kotrása, Szigetközi mentett oldali és hulláméri vízpótló rendszer ökológiai célú tovább-

fejlesztése, Tát-Kenyérmezei és Únyi-patak visszatöltése, a Tatai Öreg-tó és Által-ér vízgyűjtő rehabilitációja, stb.) Projektmenedzserként irányította a Győr-Gönyű kikötő első részének kiépítését. Munkásságát számos országos, valamint regionális szakmai kitüntetéssel ismerték el, 2011-ben megkapta a VM Vásárhelyi Pál-díját. Mindmáig részt vesz a középfokú szakmai oktatásban. Társaságunknak 1976-tól tagja, 1996–2011 között a Győri területi szervezet titkára, jelenleg elnökségi tagja. A vándorgyűlések gyakori előadója. (Pro A. 2003, SchF.é. 2015)

PHILIPP ISTVÁN

(Sóskút, 1928. X. 31. – Budapest, 2004. VIII. 17.)

Okleveles mérnök (BME 1952). Munkásságát a Budapesti Vízügyi Igazgatóságon kezdte, ahol folyamatszabályozási munkát végzett. 1958-tól a Székesfehérvári (utóbb Közép-Dunántúli) Vízügyi Igazgatóság szakaszmérnöke, 1962-től termelési ov.-je,

1964-től igh. főmérnöke. Az 1965. évi dunai árvízvédekezés irányításában fontos szerepet játszott. A töltések építésében a biztonságot szolgáló technológiai újításokat vezetett be. Mindenkor szorgalmazta az igazgatóság műszaki személyzetének árvízvédelmi oktatását, elméleti és gyakorlati vonatkozásban egyaránt. Az Országos Vízgazdálkodási Keretterv árvízvédelmi és folyószabályozási fejezeteinek kidolgozásában is lényeges részt vállalt. Székesfehérvári beosztását követően, 1966-ban az OVH Vízépítőipari Központjában, majd a DDVIZIG barcsi telephelyén betöltött rövid megbízatása után 1967-től 1973-ig a szekszárdi székhelyű Tolna megyei Beruházási Igazgatóságának főmérnöke volt. Ezt követően nyugdíjazásáig, 1982-ig az Ár- és Belvízvédelmi Készenléti Szolgálat (ÁBKSZ) ov.-je, főovh.-se, egyben a Műszaki osztály vezetője, védelmi szakfelügyeletének helyettes vezetője volt. Munkásságát a Munka Érdemrend arany (1965), ill. ezüst fokozatú (1980) kitüntetései ismerték el. Szakmai működésének – elsősorban az árvízvéde-

kezés területén szerzett – tapasztalatait, s az ezek alapján kidolgozott elméleti és gyakorlati javaslatait a Magyar Hidrológiai Társaság szakülésein, a BME Vízgazdálkodási Tanszékén, és a Hidrológiai Közlöny hasábjain fejtette ki. (Pro A. 1986)

PICHLER JÁNOS

(Arad, 1899. VI. 24. – Budapest, 1984. VIII. 19.)

Okleveles mérnök (KJM 1925). Több helyen (a Haltenyészítő és Halkereskedelmi Rt., valamint a Magyar Tógazdaság) szerzett gyakorlat után 1923-tól a Nádor-csatorna Ármentesítő Társulat, majd 1932-től a Csepel-szigeti Ármentesítő Társulat szakasz-

mérnöke, ill. igazgató főmérnöke. 1939-ben a Tisza-Dunavölgyi Társulat titkárává választották. A társulatok államosítását követően 1948–1951 között az OVGH Árvízvédelmi osztályának h. vezetője, az Árvízvédelmi Készenléti Szervezet megszervezője, 1951–1953 között az FM-ben szolgált a Belvízcsoporthoz vezetőjeként, majd 1953-tól 1964-ig, nyugdíjba meneteléig az OVF Vízterő-hasznosítási csoportvezető főmérnöke. 1963-tól 1971-ig az Országos Vízügyi Beruházási Vállalat, illetve jogelődjei Műszaki Fejlesztési osztályának vezetőjeként a dunai vízerőmű-rendszer beruházási munkáinak egyik irányítója volt. Ezt követően a VITUKI ny. tud. tanácsadójaként tevékenykedett. Mint az MTA Fertő-táj Bizottság titkárának, jelentős szerepe volt a Fertő-vidék kutatásának megszervezésében és irányításában. Főbb munkaterületei: halastavak tervezése, építése, fenntartása, ár- és belvízvédekezés, a Vízi Társulatok Beszerzési Szövetkezetének alapítása, az ÁBKSZ megszervezése, az Országos Láphasznosító Bizottság létrehozása, a Fertő tó és környékének fejlesztése, stb. Munkásságát 1972-ben a Munka Érdemrend arany fokozatával ismerték el. Szakirodalmi tevékenysége keretében közel 30 publikációja és 3 könyve jelent meg. Társaságunk elődszervezetének 1943 óta tagja volt. Több hazai állami és szakmai bizottság tagja, titkára, elnöke. (SE.e. 1960, Tt. 1974)

PINTÉR CSABA

(Balatonkeresztúr, 1946. XI. 16.)

Okleveles vegyipari gépészmérnök (LÉE 1971). Pályafutását a Tatabányai Szénbányák Vállalatnál kezdte 1971-ben, mint tervező, ill. létesítmény-felölős. 1983-tól az Észak-dunántúli Regionális Vízművek osztályvezetője, majd 1990-től a Vitaqua Kft. vezető tervezője, ügyvezető igazgatója. 2004-től a GE Zenon (Zenon Systems Kft.) értékesítési menedzsere, 2008-tól a Kristály Kft. technológiai főmérnöke. Szerepe volt a komplex biotechnológiai eljárások hazai meghonosításában, a kiviteli tervezés és a beüzemelés módszereinek fejlesztésében. Az e téren tapasztalt eredmények ismertetése jelentették szakmai előadásainak, bemutatóinak fő témáját. Társaságunknak 1985 óta tagja, a Vízművelődési és víztechnológiai szakosztály vezetőségének és műszaki tanácsának munkájában 2006 óta vesz részt. (Pro A. 2014)

POMOGYI PIROSKA

(Győr, 1954. I. 4.)

Okleveles agrármérnök (KATE 1977), biol. tud. kandidátusa (MTA 1984). 1977–1982 között a Keszthelyi Agrártudományi Egyetemen dolgozott, különböző kutatások résztvevője, ill. aspiráns. Tevékenysége 1982-től a Nyugat-dunántúli (Környezetvédelmi és) Vízügyi Igazgatóságnál folytatódik, itt hidrobiológus, laboratóriumvezető, 1995-től kutatásszervező. Munkája elsősorban a Kis-Balatonhoz, a kis-balatoni védőrendszer kialakításához, működtetéséhez kötődik. 2009–2017 között a Közép-dunántúli (Környezetvédelmi és) Vízügyi Igazgatóság hidrobiológusa. Szakmai tevékenységét több kitüntetéssel is elismerték, többek között az AJKT Kvassay Jenő szakkuratóriumi díjával (1999), ill. a VM Vásárhelyi Pál-díjával (2013). Írásai is (mintegy 150 db) főleg a kis-balatoni védőrendszer témakörben láttak napvilágot. Több szakmai bizottság

tagja, Társaságunk Limnológiai szakosztályának vezetőségi tagja. (Pro A. 1999)

PONYI JENŐ

(Kistelek, 1929. I. 15. – Tihany?, 2014. VII. 21.)

Okleveles zoológus (ELTE 1954), egyetemi doktor (1959), a biológiai tud. kandidátusa (MTA 1961), majd doktora (MTA 1986), c. egyetemi tanár (PATE 1993). 1957-ig a Nemzeti Múzeum Állattárában, majd az ELTE Állatrendszertani Intézetében

dolgozott. 1957-től az MTA Balatoni Limnológiai Kutató Intézetének osztályvezetője, ill. tud. igazgatóhelyettese, nyugdíjazása után tudományos tanácsadója. Az Intézetben újrászervezte a Balaton hidrobiológiai kutatását, kiépítette a nemzetközi együttműködések, egyik szervezője és irányítója a „Hidrobiológus Napok”-nak. Kutatóként, közel 30 éven át vett részt a felsőoktatásban, a graduális és posztgraduális képzésben egyaránt. 1979-ben fél éven át kanadai Waterloo-i Egyetemen oktatott. Fő kutatási területei: a vizek ökoszisztémáinak hidrobiológiai kutatása, alsórendű rákok (Crustacea) rendszertani és ökológiai vizsgálata. Foglalkozott az alsórendű rákok elterjedésével, a tavi planktonikus rákok ciklomorfózisával. A Balaton-kutatás körén kívül értékes munkát végzett szikes vizeken, kisvízfolyásokon, a Velencei- és a Fertő tavon, az utóbbi években a Hévízi-tó sajátos hidrobiológiáját tárta fel az általa szervezett munkaközösséggel együttműködve. 1986-ban a Balaton-kutatásban elért kiemelkedő eredményekért megosztott Akadémiai-díjban részesült. Az Akadémia Hidrobiológiai Bizottságának tagja volt. Több mint 180 publikációja látott napvilágot. Társaságunknak kisebb megszakításokkal fél évszázadon át volt tagja. Az MHT Limnológiai szakosztályának több cikluson át vezetőségi tagja volt. Hosszú éveken át részt vett a HT szerkesztő bizottságának, valamint a „Vitális Sándor Szakirodalmi Nívódíj” bizottságának munkájában. (Pro A. 1989, BÖ.é. 2004)

PRIMÁS ANTAL

(Budapest, 1925. XII. 19. – Budapest, 1997. VII. 26.)

Okleveles mérnök (BME 1952). 1952–1954 között a szarvasi ÖRKI, ezt követően 1955-ig a budapesti Öntöző és Talajjavító Vállalat mérnöke. 1956-tól 1976-ig az OMMI Meliorációs Osztályának helyettes műszaki vezetője. 1976-tól 1986. évi nyugdíjba meneteléig a Vízgazdálkodási Intézet főelőadója, főmérnöke. Szakmai munkássága a meliorációhoz kötődik. Résztevője, irányítója, szervezője volt a térségi, valamint üzemi meliorációs munkák műszaki részének, ezen belül különösen a hegyvidéki szőlőterületek fejlesztésének, rekonstrukciójának, a társulati és üzemi vízrendezési feladatok összehangja megteremtésének. Több mint 10 éven keresztül diplomatervezési konzulens, előadott a Mérnöki Továbbképző Intézetben. Szakcikkei, tanulmányai a felsorolt témakörökből kerültek ki. (Pro A. 1989)

PRIVÁCZKI-JUHÁSNÉ HAJDU ZSU-ZSANNA

(Csongrád, 1968. VI. 26.)

Okleveles mérnök (BME 1991), közgazdasági szakokleveles mérnök (PSZF 1998). Pályafutását 1991–1993 között az Alsó-Tisza vidéki Környezetvédelmi Felügyelőség műszaki előadójaként kezdte, majd a United Technologies Bureau Kft.

(Budapest) Marketing osztályának mérnökeként folytatta. Ezt követően a Steel Homes Kft. (Szeged) mérnöke, 1994–1998 között az EUROMENEDZSER Rt. (Szeged) minőségbiztosítási tanácsadója, majd 2003-ig a PROGRESS Alapítvány (Szeged) mikrohitel pénzügyi menedzsere. Vízmérnöki szakmájához 2003-ban az ATIVIZIG vízkárelhárítási osztályán kerül vissza, ahol csoport-, majd osztályvezető, 2005-ben a Műszaki ügyelet vezetője. 2013-tól a Vízvédelmi és Vízyűjtő-gazdálkodási osztály vezetője. Az

árvíz- és belvízvédelmi munkájáért több elismerésben is részesült (2006). Szakmai tevékenységéért a VM Sajó Elemér emléklaplelt kitüntetésben részesítette (2012). Fő szakterületei: a területi vízgazdálkodás, ezen belül a vízrendezési, meliorációs, mezőgazdasági vízhasznosítási feladatok és az Igazgatóság belvízvédelmi tevékenysége. Társaságunknak 2003 óta tagja, 2007–2010 között a Mezőgazdasági Vízhasznosítási szakosztály titkára, majd 2010-től a Szegedi területi szervezet titkára. Az MHT vándorgyűléseinek és előadói üléseinek rendszeres résztvevője, a szervezési feladatok mellett több dolgozat szerzője. (Pro A. 2011, BÖ.é. 2019)

PUP VILMOS

(Celldömök, 1948. I. 10.)

Okleveles üzemmérnök (BME VFK 1975), vízellátási és víztechnológiai szakmérnök (PMMF VGI 1988). A technikus diploma megszerzését megelőzően 1970-től technikus tervezőmérnökként a Répce-menti Vízrendezési Társulatnál dolgozott, utóbb mint tervezési csoportvezető, majd 1976-ban az újonnan alapított Büki Gyógyfürdő Vállalat főmérnökévé nevezték ki. Sokrétű munkája során, ebben a kezdeti időben épültek meg a motel, a szakorvosi rendelő, megtörtént a káznaházbővítés, autóbusz pályaudvar, szabadidő központ létesült, továbbá kiépültek a termál- és úszómedencék. A Vállalat jogutódjaként 1993-ban létrejött a Büki Gyógyfürdő Rt. amelynek műszaki-szolgáltatási igazgatói feladatait látta el egészen 2007. évi nyugállományba vonulásáig. Nevéhez fűződik a 2001–2003 közötti Széchenyi-terv pályázat keretében a Fedett fürdő bővítése, a gyógymedence rekonstrukciók végrehajtása, az új úszó- és tanmedencék, az önálló fedett élményfürdő, valamint a nyári bejárati épület, ill. pavilonsor megvalósításának irányítása. 1993-ban a Magyar Fürdőszövetség Műszaki Szakbizottsága elnökének választották, majd kétszeri mandátumának lejártá után,

2001-től maradt a Szakbizottság tagja. Munkásságát számos kitüntetéssel ismerték el. A fürdőüggyel kapcsolatosan eddig közel 40 cikke jelent meg különböző szakfolyóiratokban és kiadványokban és számtalan előadást tartott. Társaságunknak 1980 óta tagja. Két cikluson keresztül a Balneológiai szakosztály vezetőségi tagja. A Nyugat-Dunántúli területi szervezet vezetőségi tagja. (Pro A. 2001, BÖ.é. 2009)

PUSKÁS TAMÁS

(Nyíregyháza, 1930. II. 14. – ?)

Okleveles mérnök (BME 1952). Még diplomájának megszerzése előtt a Vízgazdálkodási Tudományos Kutató Intézet alkalmazásában állt, majd egészen 1991 végéig, nyugdíjazásáig a VITUKI tudományos munkatársa volt. 1952-től intézeti mérnök, 1959-től tud. munkatárs, 1965-től tud. főmunkatárs, 1966-tól tud. osztályvezető, majd 1986–1991 között az igazgató vízrajzi tanácsadója. Közben egy évig (1965) a Középdunántúli Vízügyi Igazgatóságon szerez tapasztalatokat a vízügyi ágazat gyakorlatában. 1992-től egyéni vállal-

kozó. 1954–1974 közötti évtized nagy árvízi védekezéseinek szakértő résztvevője volt, amit hat Árvízvédelemért éremmel ismertek el. Munkássága korábban a vízgyűjtő-területek, kisvízfolyások vízkészletének felméréséhez kapcsolódik, majd 1970-től teljesen a vízrajzhoz kötődik. Nevéhez fűződik Magyarország víztározási lehetőségeinek máig alapvető feltárása, a kisvízgyűjtők vízgazdálkodási tanulmány-tervezésének megindítása, majd a hosszú távú vízrajzi fejlesztési irányelvek és a vízrajzi fejlesztési stratégia kimunkálása, a decentralizált vízrajzi szolgálat szakmai módszertani előírás-rendszerének és a tevékenység szakfelügyeletének kialakítása, az országos vízrajzi távmérő és figyelmeztető rendszer kidolgozása, a hazai vízrajzi mérési módszerek és eszközök korszerűsítést megindító PHARE program szakmai tervezése és szervezése. Több nemzetközi együttműködés magyar szakértője, a Közép- és Kelet-Európa vízmérleg elemeinek térképezését végző nemzetközi munkacsoport elnöke. A BME, valamint a bajai főiskola meghívott előadója, a VITUKI nemzetközi hidrológiai tanfolyamának állandó előadója volt. Szakirodalmi munkásságát 6 könyv főszerkesztése, rész-szerzősége, több mint 50 publikáció közreadása jelzi, valamint mintegy 200 kutatási téma kéziratossá válását tükrözi. Társaságunknak az 1950-es években lett tagja, számos előadónál tartott előadást, s cikkeinek jelentős részét a HK, valamint a VK hasábjain jelentette meg. (VP.e. 1958, Pro A. 1986)

RÁCZ JÓZSEF

(Felsővadász, 1936. VIII. 19.)

Okleveles erdőmérnök (EMF 1959), műszaki doktor (EFE 1971). Első munkahelye az OEF 10. Erdőrendezőség (Miskolc) volt, ahol műszaki előadó volt. Ezt követően 1960-tól végig a soproni Erdőmérnöki Főiskola (1971-től EFE) alkalmazásában állt. 1960–1963 között az Erdőfeltárási és Vízgazdálkodási tanszék tanársegédje, majd 1977-ig, adjunktusa,

1996-ig, nyugdíjazásáig docense. 1981–1984 között az Erdőmérnöki Kar dékánhelyettese, 1984–1990 között az Erdőhasználati és Feltárási, majd Erdőfeltárási és Vízgazdálkodási tanszék vezetője. Egyetemi oktatói feladatai mellett 1993–1997 között a Pilisi Parkerdőgazdaság igazgatósági elnöke. Munkásságát számos kitüntetéssel ismerték el, 2002-ben az Országos Erdészeti Egyesület Kaán Károly-éremmel tüntette ki. Harminchat éves oktatói tevékenysége során erdőmérnök hallgatók generációival ismertette meg a hidraulika, a hidrológiai és a vízgazdálkodás alapjait. Széles körű szakmai kapcsolatot alakított ki vízügyi intézményekkel és vállalatokkal, jelentősen hozzájárulva ezzel az erdészeti és a vízügyi ágazat közötti

kapcsolatrendszer fejlesztéséhez. Kutatási eredményeit számos publikációban, kutatási jelentésben és előadásban foglalta össze. Kezdeményezője volt a hosszú távú erdészeti hidrológiai kutatás elindításának a Sopron melletti Hidegvíz-völgyben. Társaságunknak 1976-tól tagja. Több éven keresztül aktív részese volt a Soproni területi szervezet vezetősége munkájának. (Pro A. 2007)

RÁCZ MIKLÓS

(Szekszárd, 1928. X. 7.)

Okleveles mérnök (BME 1951), vízellátás-csatornázási szakmérnök (BME 1970). 1951–1953 között a KPM munkatársa, 1954-től 1989-ig, nyugdíjba mentelégig a Fővárosi Mélyépítési Tervező Vállalat tervezője, szakosztály-, majd 1973-tól irodavezetője.

Munkássága elsősorban a főváros vízellátási, csatornázási, szennyvíztisztítási, árvízvédelmi létesítményeinek tervezéséhez kapcsolódik. Meghatározó szerepe volt a fővárosi lakótelepek közműrendszereinek kialakításában, foglalkozott továbbá a metróvonalak közműveinek tervezésével, valamint távlati és általános rendezési tervekkel. Nyugdíjasként jelentős szerepet kapott a Fővárosi Csatornázási Művek Rt. Műszaki és Környezetvédelmi auditjának kidolgozásában, továbbá közműtervezési és szakértői feladatokat teljesített a FŐMTERV-nél, később a VITUKI Innosystem Kft.-nél. A „Közművek fejlődése” c. fejezet megírásával társszerzője volt a Budapest Városépítésének története c. könyvnek. Cikkei általában a főváros közműveinek fejlesztési kérdéseivel foglalkoztak. Több OMF és országos tervpályázati bírálóbizottság tagja. (VP.e. 1963)

RÁCZ MIKLÓS

(Nyíregyháza, 1964. XI. 08.)

Okleveles építőmérnök (BME, 1989), okl. Európa szakértő (ME 2005). 1989-től az Észak-magyarországi Vízügyi Igazgatóságon dolgozik. Kezdetben,

mint építésvezető, tervező, 1993-tól az Informatikai osztály vezetőjeként, majd 2003-tól az Árvízvédelmi és Folyógazdálkodási osztály vezetőjeként tevékenykedett. Ekkortól a Magyar–Szlovák Határvízi Bizottság Tisza és mellékfolyói Albizottság tagja, 2015-től vezetője. 2007-től az ÉMVIZIG igazgatója. Több árvízi védekezés irányításában, vezetésében vett részt, eredményes munkájáért számos elismerésben, ill. kitüntetésben (2000, 2006) részesült, 2013-ban megkapta a Magyar Arany Érdemkereszt kitüntetését. A Magyar Hidrológiai Társaság valamint a Magyar Mérnöki Kamara tagja. (Pro A. 2016)

RACSKÓ IMRE

(Jászárokszállás, 1953. VII. 28.)

Okleveles gépészmérnök (KME 1976). Szakmai pályafutását 1976-ban a Duna-földvári Oxigén és Disszous Gázugár Vállalat üzemmérnökneként kezdte, ahol az akkor létesülő oxigéngyár és a hozzátartozó hűtővízrendszer megvalósításában, az üzemeltető személyzet kiképzésében vett részt. Később az oxigéngyár üzemeltetését végezte, majd 1979-ben a Paksi Atomerőmű Zrt. technológusa, üzemviteli technológiai vezetője, 1989-től a Külső Technológiai osztály vezetője, 2012-ben történt nyugdíjazásáig. Feladata az atomerőmű biztonsága szempontjából meghatározó hűtővízrendszerek (kondenzátor-, technológiai-, biztonsági-, ivóvíz- és tüzevízrendszer) üzemeltetése, az üzemeltető személyzet kiképzése, irányítása és felügyelete volt. Munkája során egyaránt kapcsolatot tartott az érintett szakhatóságokkal, de különböző tudományos kutató intézetekkel, egyetemmel is. Irányította és ellenőrizte a Duna hőterhelését figyelő monitoring rendszert. Közreműködött a Fadd-Dombori holtág vízpótlását felügyelő, illetve biztosító kistérségi vízgazdálkodásban. Nyugdíjazását követően a Stera Consulting

Kft. ügyvezetője, 2012-től Paks1 műszaki tanácsadója 2015-ig, valamint 2014-től ugyancsak műszaki tanácsadója Paks2-nek. 33 éves üzemeltetői tapasztalattal rendelkezik az Atomerőmű Külső területek tekintetében. Szakmai munkájának – a sok üzemviteli probléma megoldása mellett – fontos eleme volt a Duna 1983-as alacsony vízállás okozta műszaki problémák üzemviteli kezelése. Társaságunkkal, ill. a vizes szakemberekkel a paksi erőmű hűtővíz kivételével összefüggő feladatai során került kapcsolatba 1982-ben. Aktívan közreműködik az Ipari Környezet- és Vízgazdálkodási szakosztály munkájában, több országos jelentőségű szakmai program megszervezését vállalta magára. 1999–2015 között a szakosztály vezetőségi tagja volt. (Pro A. 2006)

RADÁCS ATTILA

(Székesfehérvár, 1966. X. 22.)

Okleveles építőmérnök (BME 1991), vízgazdálkodási- és környezetvédelmi szakmérnök (BME 1998). A diploma megszerzése után KDT VIZIG Veszprémi szakmérnökségének műszaki ügyintézője, majd 1994-től a szakmérnökség vezetője lett. Itt végzett tevékenységét elismerve 1999-ben neki ítélték oda Veszprém M.J. Városért arany érmet. Részes volt az ezredforduló jelentősebb árvízvédelmi munkáinak, 1998-ban Vásárosnamény térségében vett részt a védekezésben, 1990-ben és 2000-ben pedig Szolnok belvárosában, a Tisza bal parti szakaszán látott el helyi szakaszvédelem-vezető-helyettesi feladatokat. 2000-től a BAKONYKARSZT Zrt.-nél üzemviteli osztályvezető, főmérnök, ezt követően műszaki igazgató. Több kutatás-fejlesztési program kidolgozása fűződik a nevéhez (komposztálás, kis szennyvíztisztító telepek üzem-optimalizációja, vízbázis-védelmi térinformatikai rendszer kialakítása). Aktív szereplője volt a Veszprém és környékét érintő szennyvízelvezetés és-tisztítás tárgyában megvalósított Kohéziós Alap program megfogalmazásának és megvalósításának. 2008 óta tagja a MaVíz Műszaki Bi-

zottságának, 2016-tól a Műszaki Bizottság elnöke. Társaságunknak 1991 óta tagja, 1993-tól a Veszprém megyei területi szervezet titkára, számos helyi szakmai program szervezője. (Pro A. 2011, BÖ.é. 2017)

RADNAI FERENC ISTVÁN

(Derecske, 1947. VIII. 20.)

Okleveles vegyész (KLTE 1970), környezetvédelmi szakmérnök (BME 1982), egyetemi doktor (KLTE 1984). 1970–1975 között az Alföldi Nyomda (Debrecen) üzemvezetője, majd a Tiszamenti Regionális Vízmű és Vízgazdálkodási Vállalat laboratóriumának

vezetője 1984-ig. Foglalkozott a derítéssel elérhető tisztított vízminőség fejlesztési kérdéseivel. Itteni munkája mellett 1982-ben megkapta a Kiváló Újító ezüst fokozatú kitüntetést. Ezt követően 1996-ig a debreceni Biogal Gyógyszergyár fejlesztő mérnöke; kutató mérnöke; minőségellenőrzési osztályvezetője. 1996-tól nyugdíjazásáig, 2009-ig a Tisza menti Regionális Vízművek Zrt. laboratóriumának vezetője, majd üzemvezetője. 2009-től a Jó Ivóvíz Kft. ügyvezetője. Társadalmi megbízatásai keretében 1991–1998 között a Debreceni Önkormányzat Városfejlesztési és Környezetvédelmi Bizottságának, 2003–2006 között pedig az Önkormányzat Pénzügyi Bizottságának tagja volt. 2009-től ugyancsak tagja a Magyar Mérnöki Kamarának. Társaságunk vándorgyűléseinek előadója. (Pro A. 2016)

RADVÁNYI (REICH) RUDOLF

(Ceglédbercel, 1929. II. 12. – Budapest, 2019. III. 25.)

Okleveles vízépítő mérnök (BME 1953). Vízügyi szolgálatát 1953-ban a Budapesti Vízügyi Igazgatóság jogelődjénél a Budapesti Árvízvédelmi és Folyamszabályozási Hivatalnál kezdte. A VIZIG-nél beosztott mérnök, csoportvezető, osztályvezető,

főosztályvezetői beosztásokban dolgozott nyugdíjazásáig (1987). Szakmai munkássága a vízrendezés, a vízgazdálkodás, a vízellátás-csatornázás, a hatósági és a területi vízügyi felügyeleti szakterületekhez kötődött, mely egységeket vezette. Részt vett az 1964. évi vízügyi törvény előkészítésében, a vízi és a vízközmű társulatok szervezésében, a vízminőségi felügyeleti szervezet és a vízi környezetvédelem kialakításában, továbbá a területi vízkárelhárítás és az árvízvédelem munkájában, a palackos csecsemő vízellátás, a váci vízszennyezés elhárításában és vízpótlásának megszervezésében. 1974-ben a dunaújvárosi pakura-szennyezés elhárítási munkáit irányította. A VIZIG történeti feltáró munkájának kezdeményezője volt. 1993-ban a KHVM vezetésének javaslatára az Állami Vagyonkezelő Rt. vízügyi portfólió igazgatójává nevezték ki, ahol a regionális vízmű rt.-k tulajdonosi jogkör ellátásában működött közre a vízművek KHVM tulajdonosi hatáskörbe kerüléséig. Az 1965. évi dunai árvíz idején szakaszvédelem-vezető volt, eredményes munkáját a Munka Érdemrend Ezüst fokozatának adományozásával ismerték el. A vízügyi főhatóságnál végzett munkásságát a KHVM 1999-ben Vásárhelyi Pál-díjjal ismerte el. Nyugdíjasként a KDVVIZIG-nél és a DMRV Rt.-nél 1988–1993 között igazgatói tanácsadó. A Társaságunknak 1955-től tagja, az MHT Pest megyei területi szervezete létrehozásában vállalt fontos szerepet, amelynek 1990–1996 között titkára volt. (Pro A. 1991)

RÁKÓCZI LÁSZLÓ

(Debrecen, 1929. I. 14.)

Okleveles mérnök (BME 1952), egyetemi doktor (ÉKME 1966), a műszaki tud. kandidátusa (MTA 1981), c. egyetemi docens (ELTE 1989), c. egyetemi tanár (BME 2011). A mérnöki diplomájának átvétele után, 1952–1958 között az UVATERV Víz osztályának tervezője, majd 1958-tól nyugdíjba meneteléig, 1989-ig tudományos kutató, főmunkatárs, tanácsadó a VITUKI-ban. Főbb munkaterületei: tervezőként közlekedési üzemi vízellátás és csa-

tornázás, kutatóként: folyami hidraulikai, hordalékmozgási és folyószabályozási vizsgálatok, folyami és tavi hordalékmozgás radioaktív izotópokkal történő nyomjelzéses vizsgálata, ill. üledékdinamikai vizsgálatok voltak. 1966-tól 1977-ig vezette a VITUKI Nicken létesített folyószabályozási Kísérleti Telepét. Munkásságát számos kitüntetéssel ismerték el, többek közt birtokosa a Munka Érdemrendnek (1964), valamint a KvVM Vásárhelyi Pál-díjának (2005). Nemzetközi kutatói ismertségét a folyami és tavi hordalékmozgás lumineszcens nyomjelzése alapozta meg. Hazai (mint pl. a HK, VK) és külföldi folyóiratokban, kongresszusi kiadványokban mintegy 100 publikációja jelent meg. A hordalékmozgás jellemzőinek mérése c. könyve 1982-ben jelent meg. Amerikában, Ázsiában és Európában több mint 50 országban, számos egyetemen tartott előadásokat, a VITUKI/UNESCO Nemzetközi Hidrológiai Továbbképző Tanfolyam rendszeres előadója volt. 1982-től 1988-ig tagja volt a Nemzetközi Hidraulikai Kutatási Szövetség (IAHR) Folyami Hidraulikai Bizottságának, továbbá tagja volt az MTA Vízgazdálkodás-tudományi, valamint a Hidrológiai Osztályközi Állandó Bizottságának. 1961-től több cikluson át részt vett a Társaság Számvizsgáló bizottságának munkájában. Az MHT vándorgyűléseinek gyakori előadója. (VP.e. 1965)

RÁTKY ISTVÁN

(Makó, 1946. VIII. 9.)

Okleveles mg. gépészmérnök (GATE 1970), vízépítő mérnök (BME 1976), nemzetközi posztgraduális képzés (IHE 1984), műszaki doktor (BME 1981), PhD. (BME 1998). Első diplomájának megszerzése óta a BME alkalmazásában állt, 1973-ig a Vízépítési tanszék technikus, aztán 1974–1975 között a VSzSzl állományában tanszéki mérnök, ezt követően 1979-ig a Vízépítési tanszék tud. munkatársa, 1981-ig tanársegédje, 1999-ig adjunktusa, ezt követően nyugdíjazásáig, 2009-ig a Vízépítési és Vízgazdálkodási tanszék docense. Fő

kutatási témái: nyíltfelszínű víztestekben permanens és nempermanens egy- és kétdimenziós áramlások számítása; a tározórendszerek együttműködése; a szükségtározás; a turbulens áramlások hidraulikája. Szakértő a vízkészlet-gazdálkodás, az árvízmentesítés, árvízvédelem, folyó- és tószabályozás, sík- és dombvidéki vízrendezés, belvízvédelem szakterületeken. Részt vett nemzetközi (iraki, brazil), és hazai projektekben, mint pl. a vízminőség védelmével kapcsolatos munkákban (ezek között a Kis-Balaton I. és II. ütem; Veszedélyes anyagok terjedése tavakban; a Tisza-II Hőerőmű bővítésének hatása a Tisza hőterhelésére), avagy az árvízi szükségtározók együttműködésével kapcsolatos munkák (Körös-völgyi árvízvédelmi szükségtározók) stb. Tagja volt az MTA köztestületének, a Vízgazdálkodás-tudományi Bizottságnak jelenleg is tagja. Számos cikke és tanulmánya jelent meg a HK és VK hasábjain, az MHT vándorgyűlések gyakori előadója. Társ szerzővel közös munkája a „*Permanens áramlás felszíngörbéjének meghatározása vízfolyásokban*” c. Vízügyi Műszaki Segédlet. Társaságunknak 1974 óta tagja, 1997–2011 között a HK szerkesztő bizottsági tagja, 2000-től Hidraulikai és Műszaki Hidrológiai szakosztály elnöke. (*Pro A. 2001, VS.n.d. 2001, 2006, 2011, 2016, SchF.é. 2016.*)

RAUM LÁSZLÓ

(Budapest, 1949. VIII. 15.)

Okleveles építőmérnök (BME 1973). Diplomájának kézhezvétele előtti első munkahelye a VIZITERV volt, ahol a Tervezői művezetői osztályon dolgozott Kiskörén. Egyetemi tanulmányai alatt, 1971–1974 között a BME Vásárhelyi Pál Kollégiuma Vízépítő szakmai Körének vezetője volt. 1973-tól a BME Vízgazdálkodási és Vízépítési Intézet (VVI) laboratóriumának mérnöke volt, majd az OVH Vízkészletgazdálkodási Központjának munkatársa, ezt követően újra a BME VVI laboratóriumában dolgozott. 1989–1999 között az egyetem Vízellátás-Csatornázási tanszékének oktatója volt, majd a

Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Vízi Közmű és Környezetmérnöki tanszéken mestertanárként dolgozott nyugdíjazásáig, 2012-ig. Az általa oktatott tantárgyak a „*Gyógy- és strandfürdők*”, valamint „*Víz- és környezeti jog*” voltak. Kutatási területei: a hidrológia, hidraulika, műtárgy és folyami hidraulika, vízvédelem, parti szűrészű vízbázisok folyóoldali és háttérből történő szennyeződése, veszélyeztetése, helyszíni vizsgálatok, talajvízvédelem, szennyvíztisztítás, holtágak–mellékágak. Társaságunknak 1969 óta tagja, az Ifjúsági Csoport vezetőségi tagja 1970–1974 között, majd 1977-től 1980-ig a Mezőgazdasági Vízgazdálkodási szakosztály titkára. A rendszerváltást követően az MHT főtitkára 1990–1996 között. Számos szakmai tudományos szervezet tagja, 2014-től a Budapesti és Pest megyei Mérnöki Kamara vízgazdálkodási és vízépítési szakosztályának vezetője tagja. (*VP.e. 1974*)

REICH GYULA

(Budapest, 1946. II. 14.)

Okleveles építőmérnök (BME 1969). Pályáját a VIZITERV Tisza II. Létesítményi osztályán öntöző és belvízrendszerek tervezésével kezdte. 1972-ben helyezték át az OVH-hoz, ahol előbb öntözési főelőadó volt, majd az OVH elnökének műszaki titkára

lett, végül a Nagylétesítményi ö. osztály vezetőjének helyettesi feladatát látta el. 1987–1991 között a KDVVIZIG igh. főmérnöke. Rövid szakmán kívüli kitérőként 1991 és 1994 között az ipari és kereskedelmi, ill. a pénzügyminiszter kabinetfőnöke. 1994 óta egy mérnöki kisvállalkozás, a ReWe Bt. ügyvezetője. 1994–2010 között parlamenti szakértő. 1970 óta minden jelentősebb árvízvédekezés aktív résztvevője, 2002–2010 között az OMIT szóvivője, majd az ÁTT tagja. A 2013. évi dunai rendkívüli árhullám idején az OMIT összekötőjeként vett részt Budapest árvízvédelmének irányításában. A KEH képviselőjeként szerepet vállalt a 2013. és 2016. évi Budapesti Víz Világtalálkozó megszervezésében. 2014 óta a VzTT titkára. 70 nagyobb ta-

nulmány készítője, főként a Tisza völgyre és a fővárosra kiterjedően, ill. szakapolitikai/intézményi tárgykörökben. 30 nagyobb szakmai cikk és könyv szerzője, ill. társszerzője, számos konferencia előadója. A kormány által 2017-ben elfogadott Nemzeti Vízstratégia (Kvassay Jenő Terv) főszerkesztője. Munkásságát a kormányzat a Vásárhelyi Pál-díjjal ismerte el (2017). A Magyar Mérnöki Kamara alapító tagja, elnökségi tagja (2009–2013 között, ill. 2017-től) a VVT elnökségi tagja, ill. elnöke 2009–2017 között. Érdemeit a MMK a Zielinski Szilárd-díjjal (2008), valamint a Signum Aquae kitüntetéssel (2017) honorálta. A GWP Mo. alapító elnöke (2001), majd 2011 óta tiszteletbeli elnöke. Társaságunknak 1969 óta tagja és alapítója volt az MHT PR szakosztályának. *(Pro A. 2009, KJ.d. 2011)*

RÉMAI JÁNOS

(Budapest, 1940. II. 2.)

Okleveles mérnök (ÉKME 1963), vízellátási, csatornázási és egészségügyi szakmérnök (BME 1971). Pályafutását 1963-ban a Pécsi Vízügyi Igazgatóság (utóbb Dél-Dunántúli VIZIG) Vízrendezési osztályának műszaki ügyintézőjeként kezdte, 1968-ban

építésvezető, 1969–1972 között a Vízellátási és csatornázási osztály csoportvezetője, majd 1973-tól 1993-ig a Közép-Duna-völgyi VIZIG Vízellátási és csatornázási osztályának csoport-, majd osztályvezetője, főosztályvezetőh.-e. 1993–2003 között – nyugdíjazásáig – a KHVM (KöViM, KvVM) Vízgazdálkodási főosztályának vezetője. 2003-tól 2011-ig az OKTVF, ill. VKKI szakmai főtanácsadója. 1983–1986 között a MÉM és a TESCO kiküldöttjeként Algériában öntözési szakértőként működött. Minisztériumi megbízatása mellett 1994–2003 között a Duna-menti Regionális Vízmű Rt. igazgatótanácsának elnöki feladatait is ellátta. A kétoldalú nemzetközi vízügyi kapcsolatok terén 1995–2003 között a magyar–horvát, valamint a magyar–szlovén vízgazdálkodási bizottságok meghatalmazott-helyettese volt. Működésének fő területei a igaz-

gatóságoknál a vízjogi feladatok ellátása mellett a vízgazdálkodási és víziközmű társulatok megalakulásának szervezése, tanácsok, ipari- és mezőgazdasági üzemek szakmai tevékenységének felügyelete, a minisztériumi munkáknál az EU-csatlakozás víziközműveket érintő fejezetének előkészítésében való részvétel, együttműködés a társmisztériumokkal a víziközművekkel kapcsolatos jogszabályok előkészítése, az állami tulajdonú regionális vállalatok szakmai felügyelete. Tevékenységét számos hazai és külföldi szakmai kitérítéssel ismerték el, 1998-ban megkapta a KHVM Vásárhelyi Pál-díját, 2003-ban a Magyar Köztársasági Ezüst Érdemkereszt kitérítéseket. 1997–2018 között a MaSzeSz elnökségi tagja, 1994-től részt vesz a MTA Vízgazdálkodás-tudományi Bizottságának munkájában. Társaságunknak 1963 óta tagja. *(Pro A. 2012)*

RESKÓNÉ NAGY MÁRIA

(Aba, 1951. X. 25.)

Okleveles biológia tanár (JATE 1983), biológiai tudományok PhD (ELTE 2006). 1976-tól 1987-ig a Fejér megyei KÖJÁL Élelmiszer és vízmikrobiológiai laboratóriumának munkatársa, majd vezetője. 1991–1993 között a KDKF laboratóriumának veze-

tője, majd 1994-től a Felügyelőség biológiai laboratóriumának vezetője. 1993-tól a Velencei-tó vízminőségének, biológiai, ill. ökológiai állapota vizsgálatával kapcsolatos kutatási feladatok szakmai irányítója. A környezeti elemek vizsgálatával foglalkozó laboratóriumok minőségbiztosításában a Nemzeti Akkreditáló Testület megbízásából 1995-től folytat szakértő tevékenységet. Tagja a Magyar Biológiai Társaságnak. Társaságunknak 1988 óta tagja. 1993-tól a Limnológiai szakosztály vezetőségének tagja, 1999–2015 között a szakosztály titkára. 2006-tól a Vízmikrobiológiai szakosztály elnöke. Az MHT vándorgyűléseinek, valamint a Hidrobiológus napok rendezvényeinek gyakori előadója. *(Pro A. 2007, SchF.é. 2012)*

RÉTI LÁSZLÓ

(Gyula, 1955. VIII. 5.)

Okleveles építőmérnök (BME 1979), vízellátás-csatornázási szakmérnök (BME 1985). Pályafutását 1979-ben a Körös-vidéki Vízügyi Igazgatóság műszaki előadójaként kezdte, majd ugyanitt csoportvezető. 1987–1992 között a Békés Megyei Víz- és Csatornamű Vállalat technológiai osztályvezetője. Ezt követően 1996-ig az ANperOX Rt. területi irodavezető főmérnöke. 1996–1998 között a PURATOR Hungaria Kft. területi irodavezetője, projektmenedzser. 1998-tól ismét a VIZIG (2004-től egy ideig a KÖVIZIG) víziközmű-, majd vízvédelmi és vízgyűjtő-gazdálkodási osztályvezetője. Működésének fő területe: a vízellátás-csatornázás-szennyvíztisztítás szakterületén szakágazati, szakhatósági munka végzése, víziközművek üzemeltetése, technológiai, műszaki fejlesztése, szennyvíztisztító telepek kivitelezése, beüzemelése, próbaüzemi irányítása. Felszíni és felszín alatti vízkészletekkel való gazdálkodás, vízgazdálkodási koncepciók, javaslatok, tanulmányok kidolgozása, vízkészlet meghatározás, vízigény szabályozás, vízbázisvédelem, vízgazdálkodási és víziközmű projektek szakmai értékelése, vízminőségi kárelhárítás, környezeti kármentesítés, szakmai projektek irányítása, előkészítése. Publikációs, tervezői, tanulmánykészítői tevékenysége is ezekhez a témákhoz kapcsolódik. Mint annyi kortársa, 1998–2010 között ő is részt vett az árvíz- és belvízvédelmi munkák irányításában, amit számos kitüntetéssel ismertek el. Az 1990-es évtized első felében oktatói (külső óraadó) tevékenységet folytatott a vízügyi középfokú szakképzés területén. Társaságunknak 1980 óta tagja. 1992–1995 között és 2003-tól a Békés megyei területi szervezet titkára. Több MHT szakmai tanulmányút szervezése és vezetése fűződik személyéhez. Szakterületével összefüggő témákról rendszeresen szervez és tart szakmai előadásokat az MHT ülésein, esetenként vándorgyűlésein. (Pro A. 2008, BÖ.é. 2014)

RITTER GÉZA

(Budapest, 1963. IV. 4.)

Okleveles vízellátás-csatornázási mérnök (LÉE 1988). Pályafutását a Fővárosi Csatornázási Művek Zrt. technológusaként kezdte 1988-ban, majd az FCSM csoportvezetője, laboratóriumánál vezetője. 1996-tól a KEVITERV Plusz Kft. vezető tervezője, 1997-től a Blue-Tech Bt. ügyvezetője. 2003–2010 között a Szikszó-Víz Kft. ügyvezetője, majd az Észak-magyarországi Regionális Vízmű Zrt. vezérigazgatója. Irányítása alatt folyamatosan növekedett a Vízmű által ellátott terület és a javult az ellátás műszaki színvonala. Fő célként tűzte ki, hogy az ellátási terület növekedésével hatékonyabb legyen a víziközművek működtetése és csökkenjenek a fajlagos költségek. E célok eléréseért kifejtett szakmai, menedzseri tevékenységét számos kitüntetéssel ismerték el, többek között 2015-ben megkapta a BM Kvassay Jenő-díját. Társaságunknak 2011 óta tagja. A MHT működését, szakmai programjait – mint a jogi tagvállalat vezetője – kiemelkedően segíti és támogatja. (Pro A. 2016)

ROHRINGER SÁNDOR

(Kassa, 1868. III. 28. – Budapest, 1945. V. 4.)

Okleveles mérnök (KJM 1890), állam- és jogtudományi doktor (KKJA 1896), az MTA levelező (1936), majd rendes tagja (1941). Katonaévet leszolgálva 1891-ben lépett állami szolgálatba az Orsz. Vízépítészeti és Talajjavító Hivatal mérnökeként. 1892-től a kassai Kultúrmérnöki Hivatal mérnöke, 1909-től főnöke, s mint ilyen a Kassai Vízmesteriskola igazgatója. 1921-től miniszteri tanácsosi rangban a FM Kultúrmérnöki ügyosztályának kerületi felügyelőjeként teljesített szolgálatot. Népszerűtlen feladatot vett a nyakába 1924-ben, amikor elvállalta a súlyos anyagi gondokkal küzdő Pestmegyei Dunavölgyi Leccsapoló és Öntöző Társulat miniszteri biztosi munkáját, mert a Társulat által megépített Dunavölgyi Főcsatorna hosszú ideig nem váltotta be a megépítéséhez fűzött gazdálkodói re-

ményeket. 1923-tól egyetemi tanár, a Vízépítési tanszék vezetője 1939-ig, nyugdíjba meneteléig. Előbb a mérnöki és építészmérnöki kar dékánja volt, majd 1934-től két éven át a közgazdasági tudományok felsőfokú oktatásával is felruházott József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem első rektora volt. Főbb munkaterületei: a Fiume melletti Recsina patak szabályozása, vízmeszter-képzés, az első korszerű vízépítési laboratórium létrehozása a műegyetemen, vízépítési kis-minta-kísérletek, az alföldi talajvízszint-megfigyelő kúthálózat létesítése, stb. Elméleti és gyakorlati vízépítési munkássága egyaránt kiterjedt a hegyi folyók, patakok szabályozásának kérdéseire, a vízerőtelepek, az ármentesítés, lecsapolás és öntözés hidrotechnikai problémáira. Elnökként éveken keresztül vezette a Magyar Mérnök- és Építész-Egylet Vízépítési szakosztályát. A MFT Hidrológiai Szakosztályán kívül, amelynek alelnöki tisztességét is viselte, számos más tudományos egyesületnek, közhasznú bizottságnak és tanácsnak volt mindenkor tevékeny tagja. Szakirodalmi munkásságát a „*Hidraulikai számítások*” c. egyetemi tankönyvön, valamint „*A folyók élete*”, ill. a „*Vízépítéstan*” c. könyveken kívül az általa is szerkesztett Vízügyi Közleményekben megjelent közel 25 beszámoló, cikk mellett számos más szaklapban (Hidrológiai Közlöny, Technika, Időjárás, Köztelek, MMÉEK, stb.) is publikált írásművei teszik teljessé. (Tt. 1941)

ROMÁN PÁL

(Vác, 1965. X. 21.)

Okleveles vízellátás-csatornázási üzemmérnök (PMMF VGI 1987), vízellátás-csatornázási szakmérnök (BME 1999), okl. környezetmérnök (PE 2010), c. egyetemi docens (NKE 2018). Pályafutását 1989-ben Duna menti Regionális Vízműveknél kezdte, mint szennyvíztechnológus, műszaki ellenőr. Ezzel egyidőben a váci műszaki középiskolában óraadó tanárként a csatornázás és a szennyvíztisztítás tárgyakat oktatta. 1992-től a Fővárosi Csatornázási

Művek Zrt. munkatársa, előbb műszakvezető gépészi, majd 1998-tól osztályvezetői beosztásban, mint az Észak-pesti Szennyvíztisztító Telep vezetője. Részt vett a Telep korszerűsítésében és bővítésében. A szennyvíztelepek beüzemlése és a tisztítási technológiák fejlesztése területén nagy tapasztalattal rendelkezik. 2013-tól közreműködik az Eötvös József Főiskolán, majd 2017-től a Nemzeti Közzolgálati Egyetemen az Építőmérnöki és Környezetmérnöki képzésben. Kutatásainak főbb témakörei: mezofil és termofil aerob iszapstabilizáció, valamint foszfor visszanyerése szennyvíziszapból és iszapvízből. Társaságunknak 2002-től tagja, 2002–2006 között az Ipari Környezet és Vízgazdálkodási szakosztály titkára, 2006–2014 között a Csatornázási és Szennyvíztisztítási szakosztály titkára, majd 2014-től elnöke. Tagja volt a Vitális Sándor Szakirodalmi Nívódíj Bíráló bizottságának. (Pro A. 2010, Sch.F.d. 2017)

RÓNAI ANDRÁS

(Nagyszében, 1906. VI. 13. – Budapest, 1991. VIII. 13.)

Okleveles közgazdász (KJM 1931), egyetemi doktor (JNMGE 1935), a földtudomány doktora (MTA 1975). 1928–1945 között az Államtudományi Intézet munkatársa, 1934-től gr. Teleki Pál mellett igazgatóhelyettes, 1939-től az Intézet

igazgatója 1945-ig. Ezzel párhuzamosan 1940-től a politikai földrajz egyetemi tanára a műegyetem Közgazdaságtudományi Karán, Észak-Erdély visszacsatolása után Kolozsvárra kapott hasonló kinevezést a Ferenc József Tudományegyetemre. A Műegyetemről 1949-ben nyugelátás nélküli nyugállományba helyezték, de már ezt megelőzően áthelyezték a MNM Széchényi könyvtárába, majd az ÉM Területfejlesztési Intézetnél dolgozott, végül 1950 februárjában Vitális Sándor meghívta a MÁFI szervezetébe. Itt kezdetben a Térképszervezői osztály, majd 1954-től 1986-ig, nyugdíjba meneteléig a Síkvidéki Kutató osztály vezetője volt. Tudományos

munkássága politikai és gazdasági földrajzi, statisztika és nemzetiségtudomány, negyedkori geológia, hidrogeológia és a mérnökgeológia témakörére terjed ki. Elvégezte az Alföld talajvíz-térképezését. Elkészítette az alföldi mélységi vízfigyelő-hálózatot. Szakmai munkásságát számos kitüntetéssel ismerték el, többek közt megkapta a Munka Érdemrend ezüst (1965), és arany fokozatát (1985), az MFT Tiszteleti tagjává választotta (1978), valamint birtokosa lett a Magyar Köztársaság Zászlórendjének (1991). Szakirodalmi munkássága: 11 könyv, 9 térképfüzet-magyarázó, 13 atlasz, 10 önálló térkép és térképfüzet, mintegy 110 jelentősebb tanulmány (közülük 46 idegen nyelven) és ugyancsak 110 kisebb jelentőségű vagy ismeretterjesztő cikk stb. 1989-ben megjelent visszaemlékezése a „Térképezett történelem” egy fordulatokkal teli életút hű tükré. Több magyar és külföldi társaságnak, szakmai egyesületnek volt tagja, igen sok nemzetközi tudományos konferencia, kongresszus és bizottsági ülés résztvevője, előadója, melynek kapcsán 25 országban járt. 1959–1985 között a HK szerkesztő bizottságának elnöke, ill. haláláig a bizottság tagja. (BÖ.é. 1955, VP.d. 1971, Tt. 1978)

RÓNAKI LÁSZLÓ KÁROLY

(Vásárosdombó, 1932. XII. 9. – Pécs, 2019. IV. 9.)

Okleveles bányatechnikus (PIG 1953). 1953-tól a Mecseki Szénrősztnél, 1955–1956-ban a Komlói Mélyfúró Vállalatnál geológus-technikus, 1956-tól a Mecseki Ércbányászati Vállalat (a névváltoztatások miatt korábban Bauxitbánya Vállalat, Pécsi Uránércbánya Vállalat) hidrogeológusa. 1972–1989 között Baranya és Tolna megyék területeire kijelölt igazságügyi vízügyi szakértő volt. Szakmai munkásságát több kormányzati kitüntetéssel is elismerték. Munkaterületei: aknamélyítések, bányaterek víztelenítése, radiohidrogeológiai kutatás, források és vízkutak hidrogeológiai vizsgálata, mintázása az ország számos területén,

hidrogeológiai mérések, megfigyelések dokumentálása, karsztvizek, barlang- és forráskutatások, termákvizek feltárása, felszíni geokémiai vizsgálatokhoz mintagyűjtés, stb. Mintegy 70 dolgozata, cikke, publikációja jelent meg, részben társszerzőkkel. Számos hazai és külföldi szakrendezvény aktív résztvevője, előadója. Társaságunknak 1960 óta volt tagja. 1972-ben megalakította a tudományos eredményeket is elérő Mecseki Karsztkutató Csoportot. A Magyar Karszt- és Barlangkutató Társulat Vass Imre-éremmel ismerte el kutató tevékenységét. Több szakmai egyesület tagja volt, 1978–1986 között részt vett a MTESZ Baranya megyei szervezete elnökségének munkájában. (VP.e. 1974)

RÓNAY ISTVÁN

(Úrdomb, 1944. III. 6.)

Okleveles mérnök (BME 1978). 1968-tól az Alsó-Duna völgyi VIZIG munkatársa, különböző beosztásokban – vízrendezési előadó, vízkészlet-gazdálkodási csoportvezető, vízgyűjtő-fejlesztési csoportvezető, vízrendezési csoportvezető, titkárságvezető, vízkár-elhárítási osztályvezető helyettes, vízrendezési vízhasznosítási és társulati osztályvezető – dolgozott. A vízrendezési, vízhasznosítási létesítmények üzemelési, karbantartási és fejlesztési feladatainak valamint e szakterületek szakhatósági tevékenységének és tervezési feladatainak végzése és irányítása tartoztak munkakörébe. 2009-ben nyugdíjba vonult. Jelentős szakmai tevékenységet folytatott a vízkészlet-gazdálkodás, vízgyűjtő-fejlesztés és mezőgazdasági vízgazdálkodás területén. Szakértőként közreműködött a magyar–jugoszláv nemzetközi vízgazdálkodási tárgyalásokon. Munkásságának jelentős területe a Duna–Tisza-közi homokhátság vízgazdálkodása, melynek fejlesztésével a koncepció kialakításától a megvalósításig kiemelten foglalkozott. Együttműködést biztosított a belvízvédekezések során a víztársulati és önkormányzati munkák összehangolásában. A Karapancsai szivattyútelep, valamint a Foktői belvíz

átemelőtelep felújításának vezető tervezője. Munkásságát számos szakmai kitüntetéssel ismerték el, 2003-ban megkapta a KvVM Vásárhelyi Pál-díját, 2012-ben a MMK Zielinski Szilárd-díját. A Magyar Mérnöki Kamarában fontos szerepet játszott, 2009-től a Kamara elnökségi tagja volt, 2010-től a MMK mb. ügyvezető elnöke 2017-ig. A bajai EKF-en óraadóként dolgozott. Társaságunknak 1972 óta tagja. 1988–1990 között a Bajai területi szervezet szervező titkára, 1990-től 2003-ig titkára. Társasági működése során számos helyi és országos rendezvény szervezője, közreműködője, több szakértői munkabizottság tagja a Társaság megbízásából. A vándorgyűlések gyakori előadója. (*Pro A. 1996, LH.d. 2001, SchF.é. 2004*)

ROZINKA ZSOLT ILLÉS

(1976)

Okleveles terület- és településfejlesztő geográfus (DE 2000), földrajz-történelem szakos tanár (DE 2001), környezetvédelmi és fejlesztési szakértő (DE 2008). Pályafutását a Molnár Környezetvédelmi Szolgáltató és Kereskedelmi Bt. műszaki ügyintézőjeként kezdte, majd 2001–2004 között a FETI KÖFE környezet-elemzőjeként, műszaki ügyintézőjeként, ill. osztályvezető-helyetteseként folytatta. 2005-től a FETI KTVF természet-, tájvédelmi és épített környezetvédelmi osztály vezetője. Az első időszakban a vezetői törzs tagjaként környezet-elemző feladatokat kapott. Elsősorban a településrendezés és a környezetvédelem kapcsolataért felelt, majd a levegőtisztaság-védelmi osztály is a stábjához került. 2006–2009 között a FETI KTVF

műszaki igazgató helyettese. 2009-től 2012-ig hatósági felügyeleti igazgatóhelyettesként a Felügyelőség szakmai osztályainak irányítása lett a feladata, ám emellett továbbra is részt vett a levegőtisztaság védelmével kapcsolatos intézkedési programok készítésében. Publikációi is ezen témákban születtek. 2012-től a FETI KTVF Felügyeleti osztályának vezetője. 2015-től a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Kormányhivatal Környezet- és Természetvédelmi főosztályának vezetője. Társaságunknak 2010 óta tagja, 2011-től részt vesz a területi szervezet vezetőségének munkájában. (*Pro A. 2015*)

RUNG ATTILA
(*Békéscsaba, 1963. I. 25*)

Okleveles vízellátás-csatornázási üzemmérnök (PMMF VGI 1984), okl. vízépítő mérnök (BME 1990), jogi szakokleveles mérnök (ELTE JTI 1998). Pályafutását 1984-ben a Békés Megyei Víz- és Csatornamű Vállalat műszaki ügyintézőjeként kezdte és mindmáig

ott, a cég jogutódjainál (Békés Megyei Vízművek Rt./Zrt., ill. Alföldvíz Zrt.) folytatja. 1986-tól a Vállalat üzemmérnökségének vezetője, 1991-től az üzemviteli, majd hatósági osztályok vezetője. A hazai mérnökmozgalomban a kezdetektől részt vett, a Békés megyei Mérnöki Kamarának alapító tagja, 2002 óta alelnöke. Ugyancsak alelnöke a MMK Vízépítési és Vízgazdálkodási tagozatának (2013-tól). A közép- és felsőfokú oktatásban 1999 óta vesz részt, elsősorban jogi és közigazgatási ismeretek tárgykörben. Társaságunknak középiskolás kora óta tagja, a Körös-vidéki területi szervezet elnökségének munkájában negyedszázada vesz részt. (*Pro A. 2016*)

SÁGHINÉ JUHÁSZ ILDIKÓ

(Hajdúnánás, 1959. I. 02.)

Okleveles bányageológus mérnök (NME 1982), vízügyi műszaki ellenőr (BME), VKI-szakértő (OVF). Pályafutását az OFKfV Komlói kőzettani laborjának geológusaként kezdte 1982-ben. 1986-tól a Baranya Megyei Vízmű Vállalat geológusa, majd 1988-tól

a Pécsi Vízmű hidrogeológusa, 1992-től kúttisztító csoportvezető. Ezt követően 1995–2002 között víztermelő üzemvezető, 2003-ig monitoring vezető. A Pécsi Vízmű Rt.-nél részt vett a víznyerő területekkel összefüggő feladatok ellátásában, vízbázis védelmi programok előkészítésében, ellenőrzésében, a Pellérdi- és Tertyogói gépházak üzemeltetésében, valamint a kutak számítógépes adat-nyilvántartásának kialakításában is. 2003 óta a régió felszín alatti vízgazdálkodásával foglalkozik a Dél-dunántúli Környezetvédelmi és Vízügyi Igazgatóságon, mint vízföldtani szakértő, vízkészletgazdálkodási referens. Tagja a Magyarhoni Földtani Társulatnak, a Magyar Geofizikai Egyesületnek, a MMK-nak, valamint 1997-től alelnöke volt a MTE SZ Baranya megyei szervezetének. Társaságunk munkájában 1977 óta vesz részt, 1993–1996 között, majd 2006-tól a Baranya megyei területi szervezet titkára. (Pro A. 2004, BÖ.é. 2017)

SALACZ TAMÁSNÉ DR. /MORELLI KLÁRA/

(Budapest, 1938. I. 8.)

Okleveles vegyészmérnök (BME 1961), okl. vízellátás-környezetvédelmi szakmérnök (BME 1976). Első munkahelye 1962-től a Villamosipari Kutató Intézet volt, majd 1970–1973 között az Állami Energetikai és Energiabiztonságttechnikai Felügyelet

Anyagvizsgáló laboratóriumában dolgozott. Itt kezdett először vízanalitikával foglalkozni. 1973-

tól munkássága az Országos Közegészségügyi Intézethez (OKI), ill. jogutódjához kapcsolódott, ahol munkatárs, főmunkatárs és a laboratórium vezetője volt nyugdíjazásáig (2000). Az OKI Vízhigiéniés osztályán az ivóvízellátás területén alkalmazni kívánt új termékeknek az ivóvízre gyakorolt hatását vizsgálta, s a vizsgálati eredmények alapján az OTH engedélyezte, vagy utasította el azok használatát. Másik kutatási területe 1981-től a dialízis osztályokon felhasználható, nagy tisztaságú ionmentes víz előállításával kapcsolatos minőségi szabványok kidolgozása, s a rögzített paraméterek ellenőrzésének országos szinten történő megszervezése volt. Mindkét témával kapcsolatban sok előadást tartott, s a hazai folyóiratokban számos cikket, közleményt jelentetett meg. 1988–2004 között az EüM szakértője volt. A MKE Analitikai Szakosztálya Környezet Analitikai Szakcsoportjának titkára, majd elnöke volt. Az MHT Vízkémiai és Víztechnológiai szakosztályban végzett aktív munkát. (Pro A. 1994)

SALAMIN ANDRÁS

(Budapest, 1944. IV. 20.)

Okleveles mérnök (BME 1968), okl. alkalmazott matematikus (1970), egyetemi doktor (1971), okl. szakmérnök (1972), a műszaki tud. kandidátusa (1980). 1967–1977 között a budapesti VIZIG, majd 1977-től 1989-ig a Földmérő és Talajvizsgáló Vállalat

munkatársa, 1989–1991 között az INFORT Magyar-Kanadai Vállalatnál dolgozik, 1991-től országgyűlési szakértő, majd tanácsadói és szakértői munkákat vállal. Fő szakterülete a hidrogeológia, hidraulika és a vízgazdálkodási automatizáció volt. Szakirodalmi munkásságát hét kiadvány és 50 publikáció jelzi. Az MHT diplomatervező pályázat bíráló bizottságának titkára volt hosszú éveken át. Részt vett a HK szerkesztő bizottságának munkájában. 2000 utáni munkássága (kutatás, könyvírás): helytörténeti kutatások a budai hegyvidéken (*Hegyvidékünk Gyöngyszemei* könyvsorozat 12 kötete), családtörténeti kutatások keretében magyar őstörténet, a svájci hunok története (*Az utolsó honfoglalás I-V. kötete*), történelmi-utazási könyv (*In-*

kák földjén I-II.), kortörténeti könyv az 1944–2018 időszakról (*A Jóisten tenyerén I-II.*), irodalmi munkásság (*Igazszólások I-IV.* - 400 novella a közelmúlt történéseiről). (VP.e. 1971)

SALAMIN PÁL

(Budapest, 1913. IV. 23. – Budapest, 1984. X. 22.)

Okleveles mérnök (JNMGK 1940), a műszaki tud. kandidátusa (MTA 1952). 1940-ben az OÖH-nál, majd 1942-től a Kelet-magyarországi Villamossági Rt. vízerő hasznosítási részlegénél dolgozott. 1945–1947 között tervező-magánmérnöki irodát nyitott. Ezt követően a Műegyetem I. sz. Vízépítéstani tanszékén Németh Endre professzor tanársegédje. Később adjunktus, 1952-től docens, 1962-től egyetemi tanár, 1962–1966 között az ÉKME Vízgazdálkodási tanszékének vezetője. 1977-ben vonult nyugdíjba. Mint a vízépítőmérnöki szak referense a reformtervek kidolgozásában kiemelkedő munkát végzett. Foglalkozott nagy vízépítési műtárgyak, vízerőtelepek előmunkálataival és tervezési kérdéseivel, belvízvédelmi feladatokkal, belvízrendezési problémák megoldásával. Mindezek mellett főbb munkaterületei: vízépítés, vízgazdálkodás, hidrológia, hidrometeorológia, hidraulikai laboratóriumi munka, síkvidéki vízrendezés, öntözés, talajvédelem. Szakirodalmi munkásságát 100 tanulmány, jegyzet, 150 kisebb ismertetés jelzi, melyek közül több idegen nyelven is megjelent. Az 1950–1960-as években dolgozta ki a mértékadó belvíz-mennyiségek és vízborítás-túrési időtartamok meghatározásának módszereit, amiket segédkönyvek, útmutatók és a gyakorlati munkát segítő táblázatok formájában tett közzé. A Hidrológiai Közlöny szerkesztője (1947–1949), formai és tartalmi megújítója. Sok külföldi és hazai konferencián, kongresszuson, szakmai egyesületben tartott előadást, előadás-sorozatokat. A Műegyetemen kívül előadott az ELTE-n és a gödöllői, mosonmagyaróvári agrártudományi egyetemeken, mérnöktovábbképző kurzuson. Több

külföldi és hazai tudományos egyesület (mint pl. az MMT, KMTE, MFRT) tagja, tiszteleti tagja. Életműve elismeréseként a Francia Mezőgazdasági Érdemérem Tiszti keresztjét kapta meg és tagja lett a Francia Mezőgazdasági Akadémiának. Élete utolsó szakaszában egyetem- és oktatástörténeti kutatásokkal foglalkozott. Társaságunknak megalakulása óta tagja volt. (BÖ.é. 1952, SchF.é. 1967, Tt. 1977, VP.d. 1979)

SALLAI FERENC

(Perkupa - Dobódel, 1951. X. 12.)

Okleveles öntözéses-meliorációs üzemmérnök (DATE FK 1973), felsőfokú hidrotechnológus (BME MTI 1989), környezetvédelmi szakmérnök (BME 1993). Munkásságát 1973-ban az Észak-magyarországi Vízügyi Igazgatóságon kezdte, mint műszaki

előadó, majd néhány évig az igazgató műszaki titkára. Ezt követően a vízminőség-védelemmel foglalkozott. A hatósági felügyeleti ellenőrzés mellett tevékenységének egyik fő területe volt a vízminőségi kárelhárítás. 1978 és 1990 között az illetékeségi területén előfordult csaknem valamennyi nagyobb rendkívüli szennyezés elleni védekezésben részt vett. A környezetvédelem és a vízügy közgazgatási szétválása után, 1991-től az Észak-magyarországi Környezetvédelmi Felügyelőség műszaki előadója, 1999–2001 között vízvédelmi osztályvezető, ezt követően a Felügyelőség műszaki igazgató-helyettese 2004-ig. 2004–2010 között műszaki titkár, vezető főtanácsos, majd nyugdíjazásáig, 2012-ig kommunikációs vezető. Szakmáját környezetvédelmi szakértőként továbbra is gyakorolja. Mint a Miskolci Egyetem Hidrogeológiai-Mérnökgeológiai Intézeti tanszékének meghívott előadója részt vett a felsőfokú szakember-oktatásban. A Tisza cianid és nehézfém szennyezés elhárításában és a Tisza revitalizációjában kifejtett munkájáért, valamint a 2001. évi tiszai árvízvédekezés során kifejtett tevékenységéért számos szakmai elismerést kapott. 22 évig (nyugdíjba vonulásáig) szerkesztette az *Új Kör-Kép* c. szakmai lapot, nagy-

számú publikációjának jelentős része itt látott napvilágot. Az MHT Borsodi területi szervezete titkáráként (1990–1993), majd 2010-től alelnökeként segítette a szervezet munkáját, ellátta a Borsod Megyei Mérnöki Kamara Környezetvédelmi szakcsoportja titkári feladatait és a Magyar Mérnöki Kamara Környezetvédelmi Tagozata elnökségének a munkájában is részt vesz. (Pro A. 2016)

SARLÓ KÁROLY

(Árvaváralja, 1885. X. 6. – Budapest, 1955.)

Okleveles vegyész (BTE 1907). 1907-ben az Országos Kémiai Intézetben dolgozott, 1908-ban nevelőtanár, majd egy ügyvédi irodában gyorsíróként alkalmazták. 1913-tól a Székesfővárosi Vegyészeti és Élelmiszer-vizsgáló Intézet szolgálatába lépett, 1916-ban „ideiglenes vegyész”-szé nevezeték ki. 1937-től – mint székesfővárosi fővegyész – a Vízkémiai osztály vezetője. 1939-ben a Gyógyhelyi Bizottság Reuma és Fürdőkutató Intézete Kémiai osztályának vezetője. A Rudas Gyógyfürdőben létrehozta a főváros ásvány- és gyógyvizeinek kémiai vizsgálatára alkalmas laboratóriumot, 1950-ben a Vízvizsgáló osztály vezetőjeként ment nyugdíjba. Ezt követően a MÁFI vegyészeti laboratóriumának vízkémiai csoportjában tovább foglalkoztatták. Az itt végzett munkái közül kiemelkedik több ezer alföldi kút vízösszetételének vizsgálata. A hidrokémiai készülékek terén is több újítással járult hozzá a vízminta vételhez. Fő munkaterületei: ásvány- és gyógyvizek kémiai értékelése, artézi kutak vizének analízise, s ezek módszertanának kidolgozása. Szakirodalmi tevékenységét számos a HK-ben megjelent közleménye mutatja. 1949-ben a MHT Gyógyvíz bizottságának tagja, valamint 1952-ben a Társaságnak, továbbá a frissen alakult Balneológiai Szakosztálynak alapító választmányi tagja volt. (BÖ.é. 1954)

SCHERF EMIL

(Trento /Olaszország/, 1883. I. 4. – Budapest, 1967. VII. 14.)

Okleveles vegyészmérnök (KJM 1911), egyetemi doktor (BTE 1924), a földtudomány kandidátusa (MTA 1952). 1911-től a világháborúig a Műegyetem Talajkémiai Tanszékén működött. 1920–1925 között a Magyar Királyi Földtani Intézet (a

későbbi MÁFI) agrogeológusa, 1925–1926 között Rockefeller-ösztöndíjjal a Zürichi Műegyetemen a nemzetközi hírű Georg Wiegner professzor mellett dolgozott, majd visszatért a Földtani Intézetbe és főgeológusként műszaki-földtani, hidrogeológiai tevékenységet folytatott 1944-ig, nyugdíjba meneteléig. 1939-től a kárpátaljai duzzasztógátak műszaki geológusa volt. Kitűnő talajvegyész, az Alföld fáradhatatlan kutatója. Több évtizedes munkásságát három nagy szakasz jellemezte: az elsőben főként agrogeológiai, a másodikban mérnökgeológiai, és a harmadikban hidrogeológiai kérdésekkel foglalkozott behatóan. Főbb munkaterületei: paleohidrogeológia, komplex geológiai és kőzetkémiai módszerek kifejlesztése, hazánk negyedidőszakos földtani története, nyersanyagkutatás, a vízhálózat mélyszerkezettel kapcsolatos változásai, a klimatikus és légköri viszonyok befolyása a talajtípusok keletkezésére stb. Szakirodalmi munkásságának – szigorú önkritikája, alaposága és szerénysége folytán – csak töredéke (kb. 40. dolgozat) jelent meg nyomtatásban. Több szabadalmi eljárását jegyezték be. Legismertebb szabadalma a kálisó hazai kinyerésére munkaközösségben kidolgozott, elfogadott és jutalmazott eljárás. 1932-től évtizedeken át volt a Magyarhoni Földtani Társulat, ill. a Magyar Hidrológiai Társaság választmányi tagja. A MHT 1965. évi Bogdánfy-pályázata első díjának nyertese. (Tt. 1967)

SCHEUER GYULA

(Budapest, 1931. IX. 26.)

Okleveles geológus (ELTE 1955), egyetemi doktor (ELTE 1964), a földrajzi tud. kandidátusa (MTA 1984). A diploma megszerzése után, 1955-től az FTV Mérnökgeológiai Irodáján, mint tervező kezdte meg szakmai tevékenységét. 1962–1966 között irányító

tervező, majd szakosztály-, 1973-tól az Építésföldtani- és építéshidrologiai osztály vezetője. 1984-től irodavezető-helyettes, szakági főgeológus, 1992-ben vonult nyugdíjba. Ezt követően 1994–1996 között a Geodéziai, Geotechnikai és Környezetvédelmi Zrt. szakértője, majd 2015-ig a Víz-Föld-Védelem Bt. ügyvezetője. Főbb munkaterületei: építésföldtan, építéshidrologia, a dunai magaspартok mozgásának vizsgálata, a budapesti építéshidrologiai céltérképek és ezek elemzése, karszt- és karsztos hévizek, lösz-összletek és egyéb negyedkori üledékek, édesvízi mészkövek, stb. Ezekon túlmenően számos helyen végzett még önállóan vagy munkatársaival közösen vízkutatási és vízbeszerzési feladatokat. Pályafutását az elmúlt évtizedekben számos szakmai elismeréssel értékelték. Saját költségén 61 országban járt, ahol a különböző ásványvizeket vizsgálta, s ennek eredményeit számos közleményben publikálta. Szakirodalmi munkásságát mintegy 450 (részben társszerzőkkel és idegen nyelven) is megjelent szakcikk, jelentés, stb. – köztük 10 kiadvány – dokumentálja. A MFT Mérnökgeológiai szakosztályának vezetőségi tagja, 1979–1992 között a Mérnökgeológiai Szemle szerkesztője volt. Társaságunk munkájában 1958 óta vesz részt. Az MHT Hidrogeológiai szakosztálya vezetőségének több cikluson át tagja, 1998-tól titkára, 2004-től 2010-ig elnöke, valamint 2011–2016 között a VTB tagja. (ZsV. e. 1971, SchF.é. 1980, VS.n.d. 2005, 2013, Tt. 2006)

SCHIEFNER KÁLMÁN

(Budapest, 1931. VII. 15.)

Okleveles biológia-kémia szakos középiskolai tanár (ELTE 1954), egyetemi doktor (ELTE 1963), okl.

környezetvédelmi szakmérnök (BME 1979). 1954-től a miskolci KÖJÁL biológusa. 1957-től a budapesti Országos Közegészségügyi Intézet Vízügyi osztályának tudományos segédmunkatársa, főmunkatársa, labora tóriumvezetője. Főbb kutatási munkaterü-

letei: közegészségügyi ivóvíz, ásvány- és gyógyvíz, felszíni- és szennyvízvizsgálatok, a Velencei-tó vízösszetétele, a tó mikroszkopikus flórája-faunája, a Balaton vízének folyamatos mikrobiológiai elemzése, víztoxikológiai vizsgálatok, ökotoxikológiai teszt módszerek bevezetése a közegészségügyi vízminőségi vizsgálatok országos gyakorlatába, ivóvíztározók higiénés vizsgálatai, algaprodukciónal kapcsolatos környezethigiénés vizsgálatok stb. Szakirodalmi munkásságát több mint 100 könyvrészlet, jegyet, dolgozat, beszámoló, cikk (részben társszerzőkkel) stb. jeleníti meg. Tudományos és ismeretterjesztő előadásainak száma meghaladja a 200-at. Részt vett a műegyetemi szakmérnök-képzésben, rendszeresen előadott az Egészségügyi Főiskolán, majd a SOTE Közegészségügyi- és Járványügyi Karán. Tevékeny szerepet vállalt a közegészségügyi szakemberek, felügyelők, orvosok és biológusok alap- és továbbképzésében. Szakmai tevékenységét 46 éven keresztül folytatta, 2000-től az OKK, az OTH, végül az OMFI környezetvédelmi feladatait látta el. (VP.e. 1964)

SCHLEGEL OSZKÁR

(Kaposmérő, 1907. II. 19. – Budapest, 2000. VII. 27.)

Okleveles mérnök (KJM 1932). Állami vízügyi szolgálatát a Balatoni Kikötők Felügyelőségén kezdte 1932-ben, 1939-től a szombathelyi, 1943-tól a pécsi Kultúrmérnöki Hivatal munkatársa, főmérnöke. 1952–1955 között az FM-ben, az Öntözési és ta-

lajjavítási főosztályon, ill. a Mezőgazdasági Vízgazdálkodási Igazgatóságon teljesített szolgálatot,

majd 1955-től a miskolci VIZIG osztályvezetője. 1956–1971 között, nyugdíjba menetelég az OVF, ill. OVH csoportvezetője. Főbb munkaterülete munkássága elején a balatoni kikötők tervezése, építése volt, majd a klasszikus kultúrmérnöki munkáknak volt gyakorlati, később egyik országos irányítója, útmutató személyisége. Aktívan részt vett korának valamennyi jelentősebb árvízvédekezésében. 1965-ben a Munka Érdemrend ezüst fokozatával tüntették ki. A határvízi bizottságok közül a csehszlovák–jugoszláv–magyar bizottságokban tevékenykedett. Részt vett a bajai Felsőfokú Vízgazdálkodási Technikum oktatómunkájában. Több cikk, ismertetés, könyvfejezet megírása fűződik a nevéhez, közreműködött a magyar vízhálózati térkép megszerkesztésében. Hazai vízrendezési tapasztalatainak összegzése is lényegesen hozzájárult a szakágazat műszaki színvonalának emeléséhez. Ismertetéseivel, külföldi tapasztalatainak hazai bemutatásával elsősorban szakmai közvéleményünk tudatformálását, tájékozódó képességét segítette. (Tt. 1986)

SCHMIDT ANTAL ISTVÁN

(Gara, 1944. IV. 11. – Baja, 2010. VII. 8.)

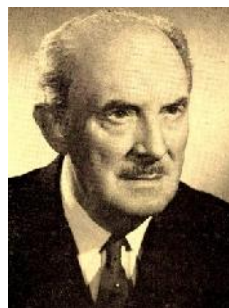
Okleveles középiskolai tanár (JATE 1967), c. főiskolai docens (PMMF-VGI 1986). 1967-től a bajai VIZIG laboratóriumi munkatársa, hidrobiológusa, 1972–1977 között mb. laborvezető. A hidrobiológiai vizsgálatokkal 1972-ben kezdett foglalkozni.

Szűkebb területe a felszíni vizek algológiai vizsgálata (alga taxonómia és ökológia), melynek specialistája lett. 1976-ban szerzőtársa az évtizedekig „bibliaként” használt, a zöldalgák Chlorococcales fajairól írt alghatározó könyvnek. 1990-től a bajai Környezetvédelmi Felügyelőség Mérőközpontjaként tovább működő laboratóriumának hidrobiológusaként, algológusaként foglalkozott a rendszertani, ökológiai kérdésekkel, a vízminősítés feladataival. Nyugdíjazása előtt az Alsó-Duna-völgyi Környezetvédelmi, Természetvédelmi és Vízügyi Felügyelőség főtanácsosa, biológiai csoportveze-

tője volt. Az Alsó-Duna, a Duna-Tisza közi szikes tavak vizsgálatával kapcsolatban mintegy 150 írása látott napvilágot. 1980 óta rendszeresen oktatott a bajai középiskolában (vízkémia, hidrobiológia) és a bajai vízgazdálkodási főiskola gyakori előadója is volt. Rendszeresen részt vett a Nemzetközi Dunakutató munkaközösség (IAD) munkájában. 2009-ben Baja város díszpolgárává választotta. Magyar Biológiai Társaság, főtítkárhelyettese, a Magyar Algológiai Társaság vezetőségi tagja, valamint 2004-től Tiszteleti tagja volt. Évekig részt vett az MHT Limnológiai szakosztályának és a Bács-Kiskun megyei területi szervezetnek munkájában. Az 1980-as években megszervezte a Dél-Magyarországi Hidrobiológus Napokat. (Pro A. 1993)

SCHMIDT ELIGIUS RÓBERT

(Karánsebes, 1902. III. 23. – Budapest, 1973. VII. 23.)

Okleveles bányamérnök (BEF 1928), egyetemi doktor (FJTE 1929), egyetemi magántanár (JNMGE 1939), egyetemi rendkívüli tanár (BME 1947), a föld- és ásványtani tud. kandidátusa (MTA 1953), Kosuth-díjas (1956). 1930-ban a PM-ben geológus

szakmérnök, majd 1930–1932 között állami ösztöndíjas a bécsi műegyetemen, ill. a leobeni bányászati főiskolán. 1932-től a Földtani Intézet geológusa, 1942-től a Magyar-Olasz Ásványolaj Rt. ügyvezető igazgatója. 1945–1950 között az Ipari, majd az Újjáépítési Minisztériumban szolgált, 1950–1951-ben a Földtani és Bányászati Központ főosztályvezetője. 1951-től 1973-ban bekövetkezett haláláig a MÁFI vízföldtani osztályvezetője, tudományos főmunkatársa. Főbb kutatási és munkaterületei: geotechnika, geomechanika, mélyfúrások technikája, nagy medencék vízföldtana, hévíz- és vízkutatások, az alföldi medence mélyföldtana stb. Foglalkozott a hazai szénhidrogének kutatásával, sókutatással, majd 1945 után a hazai energia-bázis kérdéseivel is. Életművében jelentős helyet foglal el az Alföldön mélyített számos fúrás és kút. A talajtani térképek mellé kiadott magyarázó füze-

tekben – bejárásai és helyszíni mérései alapján – a vízadó mélyfúrású kutak részletes ismertetését adta. Részt vett kincstári kutatásokban; a hajdúszoboszlói és a debreceni hévízkutak létesítésében is jelentős része volt. A magyar föld geotermikus gradiensevel évtizedeken át foglalkozott tanulmányában. Elsőként adott az országról vízföldtani tájegységi beosztást. Számos szakmai kitüntetés birtokosa volt, a Munka Érdemrenddel kétszer tüntették ki (1963, 1972), külföldi elismertségét jelzi, hogy a „Deutsche Gesellschaft für Geologischen Wissenschaften” 1967-ben tiszteleti tagjává választotta. Termékeny szakíró, több mint 250 publikációt jelentetett meg. Legjelentősebb munkája a „*Geomechanika*” (1959) és a „*Magyarország Vízföldtani Atlasza*” (1962) c. könyvek. Több szakmai egyesület vezetőségi tagja, az OMBKE alapító tagja. Az MHT Hidrogeológiai (utóbb Vízellátási és Hidrogeológiai) szakosztályának 1954-től haláláig elnöke volt. (SchF.é. 1962, Tt. 1971, VP.d. 1972)

SCHNEIDER SZILÁRD

(Budapest, 1909. V. 14. – Budapest, 1985. XII. 30.)

Okleveles gépész-elektromérnök, egyetemi doktor (1965). 1934-től különböző elektrotechnikai Rt.-nél mérnök, köztük 1939–1944 között a Magyar Brown Boveri Művek Villamosági Rt.-nél. 1950–1954-ben a MÁVAG fejlesztési csoportvezetője.

1954-től 1970-ig a MÉLYÉPTErv irányító tervezője, szakosztályvezetője, műszaki tanácsadója. Élete utolsó 12 évében a Fővárosi Vízművek Számítóközpontjában dolgozott. Mintegy 20 éven keresztül a szivattyúgyártás-tervezés, ill. az erősáramú fejlesztések szakterületén működött. Ezután a vízellátás-vízgépészet területén tevékenykedett. Többek között foglalkozott a nyomáslengekés elméletével, a vízellátó hálózatok számítógépes vizsgálatával, hálózati hidraulika jelenségeivel. Vezető szaklapokban 15 terjedelmes tanulmányt publikált. Éveken keresztül oktatott a BME

Mérnöktoábbképző Intézet tanfolyamain, s Társaságunk Fővárosi Vízművek üzemi szervezetében. (Tt. 1977)

SCHRÉTER ZOLTÁN

(Dombóvár, 1882. X. 21. – Budapest, 1970. I. 14.)

Okleveles természetrajz-földrajz szakos középiskolai tanár (BTE 1908), egyetemi doktor (BTE 1908), az MTA levelező tagja (1938–1949, 1989-ben visszaállították tagságát), a föld- és ásványtani tud. kandidátusa (MTA 1953), majd ennek doktora (MTA 1957).

Pályája kezdetén a Műgyetemen Schafarzik Ferenc tanársegédje, 1909-től a MÁFI geológusa, 1940-től 1942-ig, nyugdíjba meneteléig az igazgató-helyettese. Az első világháború ideje alatt olajat kutatott Máramaros területén. Az egyre nehezedő háborús években szaktanácsadói szerepet és külső munkát vállalt a Magyar Bauxitbánya Rt., valamint a Magyar–Olasz Olajipari Rt.-nél. 1947-ben a PM XII./C osztálya, 1948-ban pedig a Magyar Állami Szénbányák részére végzett újrafelvételt. Végül is 1949-ben, Vitális Sándor intézkedésére, a MÁFI reaktíválta. Néhány évig ennek Térképező, később Anyagfeldolgozó Osztályát vezette. Innen vonult másodszor is nyugdíjba 1958-ban. Főbb kutatási területei hazánkban: Budai-hegység hévforrásnyomai, a Bükk, a Borsodi-medencék, a hevesi és nógrádi szénmedencék, bükkszéki olajkutatás, Aggtelek és vidéke, a Cserhát, Tokaji-hegység, a Bakony, a Gerecse, az Esztergom-dorogi szénmedence, stb. Foglalkozott őslénytannal, geomorfológiával, anyagkutatási kérdésekkel, bánya-, ásvány- és hévizekkel stb. Jelentős mennyiségű kézíratos jelentése mellett öt nagyobb és száznál is több kisebb terjedelmű tanulmánya jelent meg. A Magyarhoni Földtani Társulat 1948-ban Tiszteleti tagjává választotta. 1955-ben „A Szocialista Munkáért” Érdeméremmel tüntették ki, 1969-ben megkapta a Munka Érdemrend arany fokozatát. A jeles hidrogeológus Társaságunknak megalakulása óta volt tagja. (Tt. 1967)

SCHUBERT JÓZSEF

(Pécs, 1948. X. 21.)

Okleveles mérnök (BME 1974). Pályafutását 1974-ben a Dél-dunántúli VIZIG-nél, mint műszaki ügyintéző kezdte. 1980–1984 között a Vízrendezési csoport vezetője, majd 1987-ig a Vízellátási és csatornázási osztályvezető-helyettese, majd osztályvezetője. 2004–2010 között a VIZIG műszaki igazgatóhelyettese. Ezt követően a Vízgyűjtő-gazdálkodási és monitoring osztály vezetője, 2014-től a Vízvédelmi és vízgyűjtő-gazdálkodási osztály vezetője. Munkája során szinte a legtöbb vízgazdálkodási szakterülettel foglalkozott, amin belül a vízrajz, hidrológia, vízkészlet-gazdálkodás, és a vízhasznosítás a legjelentősebb részterület. Számos esetben projekt vezetőjeként, vagy szakértőként részt vett kutatási témákban. Jelentős eredményeket ért el az Igazgatóság térinformatikai rendszerének kiépítésében. Az Igazgatóságnál ágazati kihatású tevékenységet végzett a vízbázis-védelem színvonalas ellátása érdekében, és készítette fel munkatársait is erre a feladatra. Részt vett a program szakmai és jogi előkészítésében. Jelentős előkészítő munkát végzett a vízgyűjtő feltárások módszertanának és tartalmának megállapításában is. A 2006. évi árvízi védekezés során a VIZIG védelemvezető-helyettese volt. Társaságunknak 1975 óta tagja, 2006-tól 2015-ig a Baranya megyei területi szervezet elnöke, valamint az MHT elnökségének tagja volt. (Pro A. 2009, BÖ.é. 2015)

SCHULHOF ÖDÖN

(Budapest, 1896. III. 20. – Budapest, 1978. II. 2.)

Orvos, reumatológus (BTE 1918), egyetemi magántanár (1946), az orvostud. kandidátusa (MTA 1952). Háborús szolgálat után az I. sz. Belklinikán dolgozott, majd a forradalmak idején kollégái szakszervezeti titkárrá választották, ezért később elbocsátották állásából. 1919–1923 között Berlinben dolgozott ortopédiai és röntgenorvosként, majd újra itthon, 1923-tól Vilmos bátyja hévízi Zander-intézeté-

ben segédkezett, röntgenológusként és fizioterápiás szakorvosként dolgozott, munkája mellett fürdőorvosi magánrendelést is folytatott. A fürdőszézon lejártával Budapesten 1928-ig a Gyermekvédő Liga ortopédiai osztályán, 1928–1932 között a Charité Poliklinika röntgenosztályán tevékenykedett, 1932–1944 között a Park Szanatórium Fizioterápiás osztályának főorvosa. A háborút követően Hévízen orvos, 1948-ban az Országos Fürdőügyi Igazgatóság igazgatóhelyettese, 1949-ben az ORFI keretében megalakított Országos Balneológiai Kutató Intézet igazgatója 1966-ig, ezt követően az ORFI egyik reumaosztályának vezetője, s e beosztásban dolgozott 1973-as nyugdíjazásáig. Nyugdíjazása után is az ORFI tud. tanácsadójaként tevékenykedett. Munkásságát több kitüntetéssel is elismerték, így pl. 1967-ben a Munka Érdemrend arany fokozatát kapta. Dr. Papp Ferenc professzorral karöltve a magyar gyógyfürdőügy háború utáni újjáteremtője volt. Főbb munkaterületei: gyógyvizek hasznosítása, gyógyfürdőügy fejlesztése, a borsodi iparvidék és környéke ásvány- és gyógyvizeinek orvosi felhasználása, a magyar balneológiai izotópok alkalmazása a balneológiai kutatásban, a budapesti gyógyfürdők közegészségügyi helyzete stb. Szakirodalmi munkásságából (cikkek, tanulmányok, könyvek, stb.) kiemelkedik „Magyarország ásvány és gyógyvizei” c. 963 oldalas könyv szerkesztése és egy részének megírása. Több szakmai egyesület vezető tisztségviselője volt, mint pl. a MTA Hidrológiai és Hidraulikai Albizottságának tagja, a Magyar Balneoklimatológiai Egyesület tiszteletbeli örökös elnöke, a HK és a Gyógyfürdőügy szerkesztő bizottságainak tagja. Társaságunknak munkájában 1948 óta vett részt. Az MHT Balneológiai szakosztályának 1952–54 között elnöke, majd az MHT ügyvezető elnöke volt 1961–1964-ben. (SchF.é. 1958)

SEBESTYÉN OLGA

(Nagyenyed, 1891. VII. 27. – Budapest, 1986. XI. 25.)

Okleveles polgári iskolai tanár (MÁEN 1915), egyetemi doktor (1935), egyetemi magántanár (PPTÉ

1943), kandidátus (MTA 1952), a biológiai tud. doktora (MTA 1972). 1917 első felében a műegyetem Állattani Intézetében Entz Géza magánasszisztenseként dolgozott. 1918–1921 között a nagyenyedi Református Tanítónő Képzőben kapott segédtanári

állást, majd 1921-től hét éven át az USA-ban kulturális-szociális munkát végzett. 1928–1930 között a budapesti Magyar Állami Erzsébet Nőiskola líceumában nevelő. 1930-tól 1962. évi nyugdíjazásán túl 1971-ig a Tihanyi Biológiai Kutató Intézet nemzetközileg elismert kutatója volt. Az itteni évek alatt előbb mint tudományos segédmunkatárs, 1944-től mint adjunktus, 1947-től tud. osztályvezető. Kutatótevékenysége elsősorban a Balaton élővilágához kapcsolódott, melynek keretében foglalkozott a tó zoo- és fitoplankton tanulmányozásával, a parti turzások élővilágának kutatásával, a befolyó vizek vizsgálatával és történeti (paleolimnológiai) kutatásokkal. Egyike volt azoknak, akik már az 50-es években felhívták a figyelmet az eutrofizálódás veszélyére. Szakmai munkásságát számos esetben ismerték el, két alkalommal is megkapta a Munka Érdemrend arany fokozatát (1962, 1971), része volt az évenkénti Hidrobiológus Napok elindításában. Több hazai és külföldi tudományos szervezet munkájában vett részt, így pl. a Nemzetközi Limnológiai Egyesület (SIL) tb. alelnöke (1962), az MTA Hidrobiológiai Bizottságának tagja, 1951-től társelnöke volt a MHT-nak. Számos tudományos publikációja jelent meg hazai és külföldi szaklapokban. 1965-ben Akadémiai díjat kapott „Bevezetés a limnológiába” c. könyvéért. Társaságunk Limnológiai szakosztályának 1958–64-ig elnöke volt. (SchF.é. 1954, Tt. 1964)

SELLYEY GYULA

(Budapest, 1929. XII. 23. – Budapest, 1998. IX. 21.)

Okleveles vegyész-mérnök. 1952–1954-ig a Hejőcsabai Cementmű technológusa, üzemvezetője. Ezt követően az ÉM Földmérő és Talajvizsgáló Iro-

dához (később Vállalat) került, és további teljes szakmai pályáját itt, illetve az utódszervnél a nyugdíjkorhatár felett is haláláig folytatta. Először a Vegyészeti osztály tervezője, majd a Vállalat szakosztály-, ill. osztályvezetője volt. Működésének szakterülete a vizek gázosságvizsgálata, nitrátmentesítése, a mélységi víz tisztítása, a mikroszennyezők vizsgálata, a víztisztító berendezések kapacitásnövelése, a vízminőség-, vízkezelés-, faanyagvédelem és környezetvédelem problematikája, az ezzel kapcsolatos beruházások tervezése. Publikációi is ezen témakörből kerültek ki. A BME Mérnöktovábbképző Intézetben több előadást tartott. 1961–1977 között a Vízkémiai és Víztechnológiai szakosztály alapító titkára, majd 19 éven át elnöke, s évtizedeken át a Hidrológiai Közlöny szerkesztő bizottságának tagja. Jelentős szerepe volt a vízminőségi és víztechnológiai konferenciák, szemináriumok megszervezésében, az érintett intézmények, szervezetek és szakemberek együttműködésének kimunkálásában. (VP.e. 1967, Pro A. 1980, BÖ.é. 1990, Tt. 1997)

SIKÓ ATTILA

(Tiszavárkony, 1897. IX. 10. – Budapest, 1965. VII. 28.)

Okleveles mérnök, a műszaki tud. kandidátusa (MTA 1961). Munkásságát a Budapesti Kikötő Építési Kormánybiztosságánál kezdte, majd a Vízrajzi Intézet tervezési osztályára került, 1938-tól kir. műszaki tanácsosként az Országos Öntözésügyi Hivatal tervezési osztályának vezetője, 1945-től az újjáépítés területén tevékenykedett, mint min. osztálytanácsos tagja volt az Építéstudományi Központ Tanácsának. A szakmai közéleti aktivitását ebben az időben a Magyar Mérnökök és Technikusok Szabad Szakszervezete Általános Mérnöki Szakosztályában fejtette ki. 1948–1952 között az OVGH, majd nyugdíjba meneteléig, 1954-ig a VITUKI munkatársa. Fő munkaterülete a talajmechanika, statika, hidraulika. Részt vett, ill. irányította több nagyobb vízépítési létesítmény tervezését (pl. Nicki-gát, szolnoki gabonatarházak, stb.). Önálló munkái közül legjelentősebb a tiszaburai csőzsilip. Fő eredményei a csővezetékek és csőzsilipek méretezésével és tervezésével, részben hidraulikai kutatásokkal kapcsolatosak. A Magyar

Mérnök- és Építész-Egylet vízépítési szakosztályában jegyzőként aktív szerepet játszott. Szakirodalmi munkásságát az említett témakörökben írt számos tanulmány, dolgozat, cikk, publikáció – külföldön is átvett és megjelentetett képlet – jelzi. Írásai többnyire a MMÉEK-ben, a Vízügyi Közleményekben jelentek meg. (Tt. 1958)

SIMONFAI LÁSZLÓ

(Garamolaszka, 1910. XII. 6. – Budapest, 1998. VIII. 18.)

Okleveles mérnök (KJM 1934). 1935-ben a MÁVAG Hídosztályán kezdett dolgozni. 1941–1948 között társulati szakaszmérnök, majd igazgató főmérnök a Feketekörösi Ártmentesítő, Vízrendező és Öntöző Társulatnál. 1948-tól az OVGH csoportvezető mérnöke,

1950-től az FM Öntözési Termelési osztályán tervezési csoportvezető, VIZIBER-nél, az OVF-nél főmérnökként ismét csoport-, később az Igazgatási osztály vezetője. 1964–1971 között a Budapesti VIZIG (utóbb KDV VIZIG) igazgatóhelyettes főmérnöke. Az árvízi védekezésekben nyújtott kimagasló teljesítményéért kétszer is Munka Érdemrend arany fokozatával tüntették ki (1966, 1971). Főbb munkaterületei: ár- és belvízvédelem, belvízi műtárgyak, szivattyútelepek, esőztető öntözés, a vízépítés gépesítése, stb. Előadott a Műszaki Egyetemen és az Agrár Egyetemen a szakmérnök-képzés és mérnök-továbbképzés keretében. Több szakkönyvet (részben társszerzőkkel), főiskolai és egyetemi jegyzetet írt, részt vett különböző szakmai (akadémiai, egyetemi, szabványügyi, stb.) bizottságok munkájában. Az MHT Fegyelmi bizottságának tagja 1959–1974 között. (Kl.e. 1960, Tt. 1987)

SIMOR JÓZSEF

(Baja, 1935. III. 11. – Baja, 2010. V. 30.)

Okleveles vegyész mérnök (VVE 1960), műszeres analitikai szakmérnök (VVE 1972), c. főiskolai do-

cens (PMMF VGI). Egyetemi tanulmányai előtt a vegyiparban dolgozott, majd 1961-ben a bajai VIZIG szolgálatába lépett, ahol 1969-ig laborvezető, majd a Vízminőségi Felügyelet, utóbb a Környezet- és Vízminőségvédelmi osztály kutató-mérnöke,

majd az osztály vezetője volt. Kimagasló szerepe volt a vízminőség-vizsgáló laboratórium megszerzésében és fejlesztésében, amivel a labor országosan is elismertté vált. Később igazgatóhelyettesi beosztásban dolgozott. 1991. decemberi nyugdíjba vonulását megelőzően az akkor szerveződő környezetvédelmi felügyelőség megszervezésére kapott megbízást, melynek első vezetője volt. Főbb munkaterületei: víz- és szennyvízvizsgálatok, víz- és szennyvíztisztítás, vízkémia, Duna radioaktivitás-vizsgálata, hígtrágya-elhelyezés, stb. Meghívott előadóként oktatott a bajai felsőfokú vízgazdálkodási technikum, valamint a BME bajai Vízgazdálkodási Főiskolai Karán. Oktatott ezen kívül a Tóth Kálmán Vízügyi Szakközépiskola technikus minősítő tanfolyamain, valamint a VIZDOK szakmunkásképző kurzusain. Szakmunkásképző és technikumi jegyzeteket írt, több cikket publikált a szaklapokban. 1976–1980 között részt vett a HK szerkesztő bizottságának munkájában. 1976-ban jelent meg a Vízkémia c. könyve. Az 1990-es évek elején Baja város képviselő-testületének tagja volt. A Bács-Kiskun Megyei Mérnöki Kamara munkájában alapító tagként 1996-ban kapcsolódott be. 1965 óta vett részt az MHT munkájában. Alapító tagja Társaságunk akkor alakult Bajai csoportjának (később Bács-Kiskun megyei területi szervezetének), melynek 1972–1990 között titkára volt. 1991-től 1994-ig az MHT Környezetvédelmi Bizottságának elnöke, később ő képviselte Társaságunkat a MTESZ Környezetvédelmi Bizottságában. (Pro A. 1979, MTESZ-díj 1982)

SINKA ANDRÁS

(Oszkó, 1950. VII. 14.)

Okleveles mérnök (BME 1979). Mérnöki diplomájának megszerzése előtt 1968-tól a Nyugat-

dunántúli Vízügyi Igazgatóságnál fizikai munkás, munkavezető, majd előadó munkakörben dolgozott. 1979-től a Hatósági osztály felügyeleti csoportjának vezetője, 1990–2003 között a Hatósági osztály vezetője. 2004-ben a Nyugat-

dunántúli Vízügyi Felügyelet igazgatója. 2005-től 2009-ig a NYUDU KTVF Vízgazdálkodási osztályának vezetője, 2009–2010 között, nyugdíjazásáig a Felügyelőség igazgató-helyettese. Munkaköreiben a vízjogi kérdések értelmezése, a magántulajdon korlátozásának lehetőségei, vízkészletekkel való gazdálkodás és a vízkészletjárulék kérdései foglalkoztatták Társaságunk Nyugat-dunántúli területi szervezetének munkájában 1980 óta vesz részt, az MHT Jogi és közgazdasági szakosztályának titkára volt 2006 és 2010 között. Az MHT vándorgyűléseinek gyakori előadója volt. (Pro A. 2015)

SIPOSNÉ SZABÓ MÁRTA

(1953.? - 2006. V. 22.)

Okleveles vízépítő mérnök (BME 1976). Diplomájának megszerzése után, 1976-tól a MÉLYÉPTERV-nél, 1994-től az állami vállalatból alakult Mélyépterv Komplex Mérnöki Kft.-nél dolgozott, 2001 óta pedig BDL Környezetvédelmi Kft. ügyvezetője volt Szakterülete a szennyvíztisztítás, szennyvíztisztító telepek tervezése volt. Az elmúlt 27 évben az ország számos szennyvíztisztító telepének tervezésében vett részt, többek között Győr, Vác, Komló, Kaposvár, Debrecen, Komárom, Kiskőrös, Zalakaros, Hatvan, Páty, Dunaszekcső, Somberek szennyvíz-tisztító telepeinek különböző szintű terveinek elkészítésében. Társaságunknak 1976 óta volt tagja, a Szennyvíz-, majd a Csatornázási és Szennyvíz szakosztály vezetőségi tagja, később 1999-től haláláig a szakosztály titkára, az MHT vándorgyűléseinek gyakori előadója. (Pro A. 2002)

SIPOSS ZOLTÁN

(Budapest, 1926. – Budapest, 2013. VI. 14.)

Okleveles geológus (ELTE 1950), egyetemi doktor (ELTE 1960). Az ELTE Őslénytani Tanszékén demonstrátorként dolgozott, majd 1950-től a MÁFI geológusaként térképezési, térképszerkesztési, víz-, barnakőszén- és építőanyag-kutatási feladatoknál dolgozott. Közben intézeti szerződéssel 1951-ben a Mangánérc Bányaműveknél üzemgeológus, 1953-ban a budapesti Metrőépítkezésnél keszonos geológus. Átszervezés folytán 1954–1956-ban a Dorogi Szénbányászati Tröszt trösztgeológusa. 1971-től nyugdíjazásáig a MÁFI Vízügyi osztályának helyettes vezetője. 1979-ben intézeti munkatársként az UNESCO II. mérnökgeológiai továbbképző kurzusának szervezőtitkára volt. Munkássága elismeréseképpen számos bányászati érdemérmert kapott, Két fő szakterülete a karsztvíz-veszélyes környezetben folyó bányászati munkák előkészítése, kárelhárítása, majd később a vízföldtani kutatás volt. Irányításával számos karsztvíz-betörést hártottak el és szüntettek meg. Senior tagja volt a Magyar Geofizikusok Egyesületének. Társaságunk munkájában 1959-től aktív szerepet vállalt. Számos előadást tartott és rendszeresen publikált a szaklapokban, megjelent írásainak száma meghaladja a 75-öt. (Pro A. 2006)

SOLTI DEZSŐ

(Pécs, 1941. VI. 2.)

Okleveles mérnök (ÉKME 1964), okl. vízellátás-, csatornázás-, egészségügyi szakmérnök (BME 1971), okl. gazdasági mérnök (BME 1977), egyetemi doktor (BME 1986), c. főiskolai tanár (1987), c. egyetemi docens (1992). Szakmai pályafutását 1964-ben a Baranya Megyei Állami Építőipari Vállalatnál kezdte, majd 1967-ig a Komlóvíz (később Baranya Megyei Vízmű Vállalat) üzemi mérnöke, utóbb, 1967-től a Pécsi Vízmű üzemvezetője, 1971-től osztályvezetője, 1974-től főmérnöke,

majd ugyanazon évben kinevezték a Vízmű igazgatójának, amely megbízatása 1994-ig tartott. Ezt követően két évig a Pécsi Közüzem Rt.-nél műszaki-gazdasági tanácsadó, 1995-től a DRV Rt. főmunkatársa, 1996–2006 között területi igazgatója. Munkásságát számos kitüntetéssel ismerték el, többek közt a Munka Érdemrend Ezüst fokozatával (1987), a környezetvédelmi és vízügyi kormányzat Vásárhelyi Pál-díjával (2004), valamint a MAVÍZ Reitter Ferenc-díjával (2005). Mindenkör törekedett a csatornaüzemeltetés, -építés és -tisztítás során a legkorszerűbb eljárások magyarországi bevezetésére. Elsők között használt tisztított szennyvíz ipari felhasználására alkalmazható technológiát. Igen jelentős tervezési tevékenységet folytatott, vállalati-, ill. magántervezőként. 1965 óta részt vesz a szakoktatásban, szakmérnök-oktatásban egyetemeken és főiskolákon. Több tucat publikációja jelent meg (cikk, könyv, egyetemi jegyzet formájában) a VK, a HK és más szaklapokban. A VK és a Vízmű Panoráma szerkesztőbizottságainak két, ill. három cikluson át tagja volt. Az MTA Pécsi Akadémiai Bizottság Vízgazdálkodási Munkabizottságának 1994 óta titkára, ill. elnöke volt és számos MTA bizottság munkájában vett részt. Társaságunknak 1965 óta tagja, a Baranya megyei területi szervezetnek elnöke és elnökségi tagja volt 1975–2013 között. *(Pro A. 2000, BÖ.é. 2006, KJ.d. 2016)*

SOMFAI JENŐ

(1905. – Pécs, 1998. II. 10.)

Okleveles orvos. 1935-ben a komlói székhellyel működő M. kir. Kőszénbányahivatal felügyelő orvosa, 1937-ben orvosa. 1942-ben a bányaegészségügy terén kifejtett működéséért és az ipar-egészségügy terén folytatott eredményes tudományos kutatásai elismeréséül Signum Laudis kitüntetést kapott. 1944-ben a Komlói Bányáüzem főorvosa. Az 1940-es évek végén állami orvos tanácsosként bányorvos Komlón. 1962-ben osztályvezető főorvos Sikondán. Utóbb a Pécsi Orvostudományi Egyetem Mikrobiológiai és Közegésztani Intézetének orvos adjunktusa, 1973-ban klinikai adjunktusként a POTE fizioterápiás osztályának vezetője. Nyugdíjazásakor a POTE Ortopéd klinikájának orvosa. Főbb tevékenységi körében

foglalkozott a vízbeszerzés, vízanalitika, a munkaegészségügy, a gyógyvizek hatásának, alkalmazási lehetőségeinek kérdéseivel. Az 1940-es évek végén szorgalmazta, hogy minden bányakapitányságon nyerjen alkalmazást egy-egy tisztiorvosi képesítéssel rendelkező és megfelelő bányorvosi gyakorlattal bíró orvos-előadó. Írásai megjelentek a HK, az Orvosi Hetilap, Orvosok Lapja, Népegészségügy hasábjain. *(DZ.e. 1965)*

STAROSOLSZKY ÖDÖN

(Veszprém, 1931. XII. 26. – Budapest, 2006. VI. 3.)

Okleveles mérnök (ÉKME 1954), egyetemi doktor (BME 1968), a műszaki tud. kandidátusa (MTA 1967), műszaki tudomány doktora (MTA 1995), c. egyetemi tanár (BME, GATE 1988), Eötvös- (1988) és Széchenyi-díjas (2000). 1954-től a VITUKI

tudományos munkatársa, osztály-, főosztályvezetője, 1971–1976 között az OVH-ban főosztályvezető-helyettes, ill. főosztályvezető. Itt a kutatási, tervezési, szakoktatási, vízkészlet-gazdálkodási és környezetvédelmi feladatokat irányította. 1976-tól a VITUKI-ban a Hidraulikai Intézet igazgatója, 1989-től a VITUKI főigazgató-helyettese, majd 1990-től a VITUKI főigazgatója, ill. a VITUKI Rt. vezérigazgatója nyugdíjba menetelég, 1998-ig. Fő kutatási területe: a felszíni vizek hidrológiája és tározása, vízmérés, vízépítési létesítmények helyszíni vizsgálata, folyami erőművek csúcsüzeme, az öntözés automatizálása, elkeveredés, jéghidraulika, az éghajlatváltozás vízgazdálkodási hatásai. Több mint 200 publikációja – köztük több kézikönyv – jelent meg, ennek mintegy fele külföldön. 1958–1990 között a Vízügyi Közlemények rovatvezetője. Részt vett a Műegyetem oktatói munkájában 11 éven keresztül másodállásban is. Az UNESCO égisze alatt 1966 óta rendezett angol nyelvű nemzetközi hidrológiai továbbképző tanfolyamon hidraulikát és hidrometriát tanított. A BME Építőmérnöki Kara habilitációs bizottságába és doktori tanácsába 1994-ben kérték fel tagnak.

Meghatározó módon részese volt a szakmai nemzetközi (állami és társadalmi) szervezetek, köztük az ENSZ, ill. a WMO tevékenységének, részben mint ezek szakértője a fejlődő országokban. Munkásságát számos kitüntetéssel ismerték el, többek közt birtokosa volt a Magyar Köztársaság Középreosztjának (1994). Hazai és külföldi szakmai bizottságok vezetője, tagja, köztük elnöke volt az MTA Vízgazdálkodás Tudományi Bizottságának (1991–1996), a Nemzetközi Hidraulikai Szövetség alelnöke (1988–91), a WMO Hidraulikai Bizottság elnöke (1984–1993). Társaságunk 1996-ban elnökévé választotta, amely tisztséget 2003-ig töltötte be. (VP.e. 1960, PJ.e. 1967, BÖ.é. 1974, VP.d. 1984, Tt. 2003)

STÉFÁN MÁRTON

(Mezőberény, 1935. XII. 24. – Miskolc, 1994. VI. 1.)

Okleveles mérnök (ÉKME 1959), műszaki doktor (BME 1980), c. egyetemi docens (NME 1975), Állami-díj (1980). Az egyetemi évek után, 1959-ben került az állami vízügyi szolgálatba a Miskolci (utóbb Észak-magyarországi) VIZIG-hez. Itt szinte

minden műszaki beosztásban működött, míg 1974-ben műszaki igazgatóhelyettesé lépett elő. Nagy szakmai tapasztalata, területi helyismerete és hozzáértése alkalmassá tette a vízügyi igazgatóság szakigazgatásának irányítására. Külön említést érdemel vízgazdálkodási munkássága, Észak-Magyarország nagy árvizei (1963, 1964, 1970, 1979, 1989) elleni védelem megszervezése, árvízvédelmi művek fejlesztése, víztározók (mint pl. a Gyöngyös-nagyrédei, Hór-völgyi, Monoki, Laskó-völgyi, stb.) létesítése, a térségi öntözés fejlesztése (Taktaközi öntözőfőcsatorna, Tarcali és Tiszaluc-taktaharkányi öntözőfürtök), a bodrogközi belvízrendszer meliorációs munkái, a Tisza-tóval kapcsolatos fejlesztések beindítása, a különböző intézményekkel való jó kapcsolat kialakítása, a környezetvéde-

lemben végzett odaadó tevékenysége. Tevékenységét számos szakmai kitüntetéssel ismerték el, 1994-ben megkapta a KHVM Vásárhelyi Pál-díját. Társelnöke volt a MTESZ Borsod-Abaúj-Zemplén megyei szervezetének, valamint az MTA Miskolci Akadémiai Bizottságának. 1990-től alelnöke, 1993-tól haláláig az MHT Borsod megyei területi szervezetének elnökeként dolgozott. (Pro A. 1978, SchF.é. 1993)

STÉFÁN MÁRTONNÉ SZABÓ MARGIT

(Budapest, 1935. VII. 30. – Miskolc, 2011. XI. 12.)

Okleveles mérnök (ÉKME 1959). A diploma megszerzése után 25 évet dolgozott a miskolci VIZIG-en. Kezdetben a Műszaki tervezési osztály tervezője, majd 1969–1984 között a vízgazdálkodási szakágazat csoportvezetője, osztályve-

zető-helyettese, osztályvezetője. Kiemelkedő eredményeket ért el a területi vízkészlet-gazdálkodás, a tározógazdálkodás, vízügyi felügyeleti, valamint a vízrajzi munkák irányításában. Árves időszakokban az Árvízvédelmi Törzs Hidrológus csoportjában vízrajzi, hidrológiai feladatokat látott el. Koordinátorként részt vett több regionális terv szerkesztésében és egyes fejezetek elkészítésében. Ezt követően nyugdíjazásáig, 1990-ig a Borsod-Abaúj-Zemplén megyei Tanácsnál teljesített szolgálatot, mint a vízügyi csoport vezetője, ill. megyei tanácsosként vízelátási, csatornázási, vízkárelhárítási fejlesztésekkel foglalkozott. Munkásságát több szakmai kitüntetéssel ismerték el, 1977-ben megkapta a Munka Érdemrend bronz fokozatát. Nyugdíjazása után a Vízépítő Mérnöki Bt., majd Kft. keretében végzett mérnök-tervezői munkát. Írásai az Igazgatóság *Vizeink* c. lapjában és más kiadványaiban láttak napvilágot. Sokat tett a tanácsi (önkormányzati) és a vízügyi hatósági munka összhangjának megteremtése érdekében. Társaságunknak 1962-től volt tagja. (Pro A. 1985)

STEIN JUDIT

(Zirc, 1943. VIII. 29.)

Okleveles erdőmérnök (EFE 1968). 1967–1974 között a Veszprém megyei Tanácsi Tervező Vállalat tervezőmérnöke, 1974-től 1989-ig a Közép-dunántúli VIZIG Veszprémi szakaszmérnökségének tervezőmérnöke, majd tervezési csoportvezetője. 1990-től a veszprémi „VÁR” Építő és Tervező Gazdasági Munkaközösségének tagja lesz. Szakmai munkája elsősorban vízfolyás-rendezési tervek készítésére terjed ki, de számos közúti híd,- átereszt tervezési munkájának elvégzése kapcsolódik nevéhez. Az MHT Veszprémi területi szervezetének 1979–1985 között titkára volt. (Pro A. 1984)

STIMM MIKLÓS

(Miskolc, 1928. VII. 14. – Budapest, 1994. XI. 27.)

Okleveles mérnök (BME 1951). 1951–61: a miskolci VIZIG szakaszmérnöke, csoport-, osztályvezetője. 1958-ban, társadalmi megbízatásban a MEDOSZ Borsod-Heves megyei szervezete mezőgazdasági szakemberek szakcsoportjának elnöke.

1961-től az OVF, 1966-tól az OVH-Vízgazdálkodási Központ, ill. Tröszt csoport-, osztály-, főosztályvezetője. 1976-tól az OVH, majd a jogutód KVM Közgazdasági főosztályának helyettes vezetője volt, 1988. évi nyugdíjazásáig. Fő munkaterülete: a műszaki fejlesztés, a termelésirányítás, vállalat-felügyelet és a termelési kérdések közgazdasági vonatkozásainak feldolgozása volt. A Tisza-völgyi árvízvédekezésben nyújtott kimagasló teljesítményéért megkapta a Munka Érdemrend arany fokozatát (1970). A műegyetemi szakmérnöki tagozaton 5 éven keresztül előadó, vizsgáztató, 6 szakkönyv, két kézikönyv szerzője, munkatársa, szerkesztője, lektora (munkatársaként részt vett az 1970-ben megjelent *Vízgazdálkodási lexikon* szerkesztésében és megírásában). Mintegy 75 szakcikket publikált. Társaságunknak az 1950-es évek közepétől volt tagja, az MHT

Vízépítőipari szakosztályának munkájában több cikluson át vezetőségi tagként vett részt. (Pro A. 1987)

SUHAJDA ZSOLT

(Siófok, 1973. XI. 26.)

Okleveles építőmérnök (BME 1997). Diplomázását követően a Dunántúli Regionális Vízmű Zrt.-nél helyezkedett el, 1998-ig Tab településen üzemvezető-helyettes, majd 2001-ig víztechnológus, 2006-ig üzemviteli csoportvezető.

Ezt követően fejlesztési főmérnök, 2009-től üzemviteli osztályvezető, 2016-tól engedélyezési osztályvezető. 2015-ben a DRV Zrt.-nél megválasztották az „Év szakemberé”-nek. 2001-ben részt vett a MIR bevezetésében. A fejlesztési korszakban a Velencei térség vízellátási biztonságának növelése érdekében a Rákhegyi Regionális Vízmű és a Velencei-tavi Regionális Vízmű összekötését valósították meg, illetve 2008-ban a nyírádi vízbázis kiterjesztését kezdték meg a Fonyódi vízmű rekonstrukciójával. (Pro A. 2016)

SUJBERT LÁSZLÓ

(Újpest, 1933. IX. 19)

Okleveles gyógyszerész (BOTE 1957), közegészségügyi és mikrobiológiai laboratóriumi vizsgálatok szakgyógyszerésze (SOTE 1973), az orvostudomány kandidátusa (MTA 1987), Dr. Med. Habil. (1995). 1957-től kezdődően a SOTE gyakornoka, tanársegédje, adjunktusa, docense, 1997–2005 között egyetemi tanára. 1994 és 1997 között a Semmelweis Egyetem Közegészségtani Intézetének igazgatóhelyettes professzora. Kutatási területei a klórdioxiddal kezelt ivó-víz minőségének vizsgálata, a fenntartható vízgazdálkodás biotechnoló-

giai eljárásai, a vízkezeléskor keletkező mellék-reakciótermékek kutatása, a vízellátás, csatornázás környezet-egészségügyi kérdései. Munkássága keretében foglalkozott többek között a metilalkohol mérgezés kimutatásával, a levegő, a víz és a talaj toxiko-higiénés vizsgálatával, a hepatitisz-epidémia aetiológiai immunológiai és epidemiológiai kutatásával. Társaságunk munkájában 2002 óta vesz részt. Az MHT Vízellátási szakosztálya keretében hosszú idő óta folyamatos aktivitást fejtett ki, hozzászólásaival, előadásaival a szakterület komplex fejlődését segítette elő. A BME vízellátás-csatornázás oktatásában használatos szakkönyvek lektorálását két évtizeden át végezte, biztosítva az egészségügyi szemlélet érvényesülését a felsőoktatásban. Az MTA Vízellátási és Csatornázási albizottságának 25 éve tagja. Más bizottságok, testületek munkájában is részt vesz. A *Népegészségügy* c. folyóirat szerkesztő bizottságának tagja. Publikációinak száma több mint 100, ebből 55 magyar vagy idegen nyelvű folyóiratcikk, illetve könyvfejezet. Munkásságát a Magyar Higiénikusok Társasága Fodor József-díjjal ismerte el 1998-ban. (Tt. 2004)

SÜTHEŐ LÁSZLÓ

(Körmend, 1967. V. 10.)

Okleveles mérnök (BME 1993), vízrajz- és vízkészlet-gazdálkodási szakmérnök (BME 2002). Pályafutását mindeddig az Észak-dunántúli Vízügyi Igazgatóságnál folytatta, 1995-től az Igazgatóság főelőadója, 1999-től vízkészlet-gazdálkodási csoportvezető, majd osztályvezető-helyettes. 2004-től a Vízügyítő-gazdálkodás Tervezési osztályon majd annak jogutódjain osztályvezető. 2012-től az ÉDUVIZIG műszaki igazgatóhelyettese. Munkája kezdetben elsősorban a vízkészlet-gazdálkodáshoz kötődött, majd fokozatosan kapcsolódott hidrológiai és árvíz előrejelzési feladatokhoz. Részt vett az Igazgatóság árvízi előrejelzési fejlesztéseiben, a linearizált regressziós segédletek kidolgozásában, a ProRaab riasztó rendszer létrehozásában. Az elmúlt évtizedekben részese volt a Rába, a Marcal, a Fertő tó, Lajta, Mosoni-Duna, az Által-ér, a

Kis-Rába, a Répce-árapasztó és a szigetközi vízpótlórendszerek komplex hidrológiai feltárásnak. Dolgozott a Kóris-féle dombvidéki árvízi segédlet kimunkálásában, a MÁSZ 2013. évi felülvizsgálatában is. Szolgálati ideje alatt részese volt az ár- és belvízi védekezéseknek. A Víz Keretirányelv megjelenése után az Észak-Dunántúlon a vízgyűjtő-gazdálkodási tervezéseket irányította. Szakmai munkáját számos kitüntetéssel ismerték el, köztük birtokosa a VM Vásárhelyi Pál-díjának (2010). Társaságunk Hidraulikai szakosztálya elnökségének 2002 óta tagja, 2011-től a Győri területi szervezet elnökségi tagja, valamint 2016-tól tagja az MHT Fegyelmi bizottságának. Szakmai munkájáról a társzerzőkkel írott publikációiban, valamint a vándorgyűlések előadásain ad számot. (Pro A. 2017)

SÜVEGES GYÖRGY

(Székesfehérvár, 1952. IV. 21.)

Okleveles üzemmérnök (BME VFK 1974), okl. építőmérnök (BME 1979). Pályafutását a VIZITERV-nél kezdte 1970-ben, ahol geodéta és segédtervező volt. Tanulmányai után a Szolnok Megyei Víz - és Csatornamű Vállalatnál helyezkedett el, 1974–

1992 között osztályvezető-helyettes, majd üzemmérnökség vezető. 1993-tól a JNKSZ Megyei Vízmű Rt. üzemigazgatója, ill. a Rt. névváltoztatása után a VCSMK Zrt. üzemigazgatója. 2013-tól Zrt. szolgáltatási igazgatója. Munkatársaival együtt kiemelt feladata volt az 1990-ben induló vízminőség-javító fejlesztés előkészítése, az elvi technológiai variánsok kidolgozása és a vízellátásra-vízkezelésre vonatkozó szabályzatok, utasítások elkészítése. Fontos szerepet játszott cianid és a nehézfém szennyezés mentesítésével és a havária üzemeltetés megszervezésével kapcsolatos feladatok végrehajtásában. Részt vett 2000–2003 között az Alcsi Holt-Tiszán létesített polgárvédelmi célú tartalék vízkivétel bekapcsolásának előkészítésében, valamint a vegyszer-előkészítő és vegyszer-bekeverő beruházási munkák kapcsán szükségessé váló operatív feladatokban. 2012-ben részese volt a

Zrt. által működtetett Szolnok és Kistérségi Vízellátó rendszer biztonságos üzemeltetését és a kifogástalan ivóvíz biztosítását támogató Vízbiztonsági Terv elkészítésének. Társaságunknak 1974 óta

tagja, 1979-től folyamatosan tagja a Szolnoki területi szervezet vezetőségének, valamint a területi szervezet Vízellátási-csatornázási szakosztályának tiktára, 2006-tól elnöke. (*Pro A. 1997, BÖ.é. 2017*)

SZABLYA /SADECKY/ FERENC

(*Budapest, 1902. VIII. 16. – Budapest, 1989. IX. 24.*)

Okleveles gépészmérnök (KJM 1924). 1924-től a Pénzintézeti Központnál dolgozik, 1926–1945 között Budapest Székesfőváros mérnöke, 1941-től főmérnök a Polgármesteri Hivatal II. Ügyosztály Csatornázási alosztályán. 1945-től nyugdíjba men-

telég, 1976-ig a Fővárosi Csatornázási Műveknél főosztályvezető, főtechnológus, majd főmérnök. Nyugdíjazása után a FORRÁS Vízgazdálkodási Egyesülés tanácsadója. Főbb munkaterületei: Bp. távlati csatornázási terve, dél-pesti szennyvíztisztító telep, általában a csatornázás, szennyvíztisztítás. Számos szakkönyv, jegyzet, szabvány megalkotásában részt vett. Munkásságáért 1963-ban a Szocialista Munkáért érdemérmet kapta. Oktatott a szakmérnök- és a szakmunkásképzésben. Több szakmai bizottság tagja, ill. vezetőségi tagja. 1959-től tagja volt az MHT Tudományos bizottságának. Társaságunk Szennyvíz bizottságát alapító „tízek” egyike, s egy időben a bizottság alelnöke volt (1953). Ugyancsak alapítója, és 1968–1984 között elnöke volt az Oktatási Bizottságnak, s elnökként rendszeresen részt vett az MHT diplomaterv pályázatának értékeléseiben. (*FJ.e. 1964, Tt. 1977*)

SZABÓ ERNŐ

(*Budapest, 1929. II: 22. – ?*)

Okleveles vegyész. Az egyetem elvégzése után az Egyesült Vegyiművekben és a Kereskedelmi Minőségellenőrző Intézetben dolgozott 1953–1956 között. 1957-től a tihanyi Biológiai Kutatóintézet mun-

katársa. 1965-től a Szervesvegyipari Kutatóintézetben működött, majd 1967-től Svájcban a zürichi egyetem hidrobiológiai osztálya keretében oktatott, laboratóriumi vizsgálatok végzett. 1992-ben nyugdíjba vonult. A vízkémiai és hidrológiai szakterületéről mintegy 40 írást publikált. (*VP.e. 1963*)

H. SZABÓ LAJOS

(*Újmalomsok, 1931. VI. 6. – Pápa, 2016. VIII. 31.*)

Okleveles mezőgazdasági mérnök (MAF 1960), egyetemi doktor (KATE MK 1977). Mintegy húsz éven keresztül termelőszövetkezeti, majd tanácsi munkát végzett. 1978-tól a Pápa Környéki Vízitársulat ügyvezető igazgatója volt 1992-ben történt nyug-

díjba menetelég. A közcélú vízfolyások fenntartási kérdéseivel, valamint a társulatok környezetvédelmi szerepével és feladataival kapcsolatos szakismereteit a társulati mozgalomban, a Vízgazdálkodási Társulatok Országos Választmányában (VTOV) mint elnökségi tag, valamint a Középdunántúli Vízgazdálkodási Társulatok Területi Választmányának elnökeként gyümölcsöztette. Publikációit a *Vízgazdálkodási Társulatok Tanácsadója* hasábjain jelentette meg. 1989-ben megkapta a VTOV Beszédes József-emlékérmét. Nyugdíjazása után a honismereti mozgalom meghatározó személyisége lett, 1999-ig 20 helytörténeti művet publikált. 2000-ben a Honismereti Szövetség Bél Mátyás – Notitia Hungariae-Emlékéremmel tüntette ki. Társaságunk Veszprém megyei területi szervezetének vezetőségi tagja volt, aki sokat tett a vízgazdálkodási tevékenység népszerűsítéséért, és az MHT-beli munka szervezéséért. (*Pro A. 1992*)

SZABÓ LÁSZLÓ

(Nagykörös, 1958. VI. 14.)

Okleveles környezetvédelmi mérnök (PW 1984), vízellátási-csatornázási szakmérnök (BME 1991). Pályafutása mindmáig az Észak-magyarországi Vízügyi Igazgatósághoz köti. Kezdetben a Vízellátási és Csatornázási osztály ügyintézője, majd csoportvezetője, ezt követően a Víziközmű osztály vezetője, majd a Vízrendezési és Öntözési osztály vezetőjének helyettese, utóbb – főtanácsosként a Vízvédelmi és Vízügytőgazdálkodási osztály nemzetközi referense. 2012-től az Észak-magyarországi Vízgazdálkodási Tanács Heves Megyei Víziközmű Szakbizottságának az elnöke, valamint a MMK Vízgazdálkodási és Vízépítési Tagozata B.A.Z. megyei szakcsoportjának vezetője. Társaságunknak 1989 óta tagja, 1994–2006 között a Borsodi területi szervezet titkára. (Pro A. 2013)

SZABÓ LÁSZLÓ

(1924. – Budapest, 1973. VII. 30.)

Okleveles mérnök (BME 1950), egyetemi doktor, műszaki tud. kandidátusa (MTA 1957). Szakmai munkássága a Földmérő és Talajvizsgáló Iroda, ill. Vállalathoz, 1963 után a Műgyetem (ÉKME, majd 1968-tól BME) I. sz. Vízépítési (utóbb Vízgazdálkodási) Tanszékéhez kapcsolódik. Az FTI-ben mint szakosztályvezető, a Műgyetemen mint tud. főmunkatárs a Vízgazdálkodási tanszék hidraulikai laboratóriumának vezetője működött. Működési szakterülete a hidraulikához, az öntözésekhez, a vízellátáshoz és a szennyvizekkel kapcsolatos kérdésekhez kötődtek. Publikációinak száma meghaladta a harmincat. (VP.e. 1954)

SZABÓ MÁTYÁS

(Budapest, 1940. VII. 1.)

Okleveles mérnök (ÉKME 1965), Okleveles gazdasági mérnök (BME 1977). Már egyetemi felvételi előtt a Székesfehérvári (utóbb Közép-dunántúli) Vízügyi Igazgatóság technikus, vízmestere. 1965-től a Vízrendezési osztály főelőadója, 1967-től a Termelési üzem előkészítési csoportvezetője,

1969-től Fejér megyei főépítésvezető, majd 1972-től székesfehérvári szakmérnök. Erre az időszakra esik a Velencei-tó nád és iszapkotrásának, valamint partvédműveinek és kikötő építéseinek legintenzívebb szakasza. 1979-től a VIZIG műszaki

igazgatóhelyettese. Bekapcsolódik a Balatoni Vízgazdálkodási Program végrehajtásába, a Dunántúli-középhegység karsztvíz-gazdálkodási gondjainak megoldásába és a Duna jobb parti védőtöltések Tolna megyei szakaszának, valamint a Sió torkolati szakasz árvízvédelmi töltés fejlesztési munkálataiba. 1983–2003 között, nyugdíjazásáig a KDTVIZIG (a szervezet neve időnként KDT KÖVIZIG) igazgatója. 2003 elején a környezetvédelmi és vízügyi miniszter a Balaton miniszteri biztosának nevezi ki. Szakmai tevékenységének fő területe a tőszabályozás, vízgyűjtő rendezés, üdülőtavak rehabilitációja. 1979 óta foglalkozik a Balaton vízgazdálkodásának kérdésével. A Velencei-tó fejlesztéséért 1985-ben megosztott Állami-díjat kapott. Tagja volt a Balatoni-, és a Velencei tavi Intézőbizottságoknak. A Balaton vízminőségi problémák megoldására, részt vett a Balatoni Vízgazdálkodási Program módosításának kidolgozásában és fontos vízvédelmi intézkedések meghozatalában. 1998–2002 között részt vett a tiszai és dunai árvizek elleni védekezésekben. Szakmai munkásságát számos állami kitüntetéssel ismerték el, többek között birtokosa a Magyar Köztársasági Arany Érdemkeresztnek (2001), a Vásárhelyi Pál-díjnak (2000, 2016). 2004-ben Fejér Megye Díszpolgárává avatták. 1985-től az MHT elnökségének tagja, 1990-től 2006-ig a Közép-dunántúli területi szervezet elnöke, 2007-től a Kitüntetések bizottságának elnöke. (Pro A. 1997, VS.n.d. 1999, KJ.d. 2007, Tt. 2015)

SZABÓ PÁL

(Tiszabura, 1948. III. 8.)

Okleveles vegyipari gépészmérnök (LTI 1971). Az egyetem elvégzése után a Tatabányai Szénbányák VIDUS üzeménél helyezkedett el, ahol létesít-

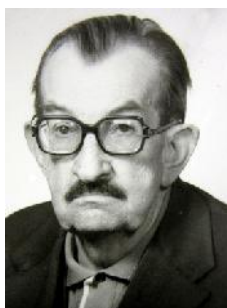
ményfelelős, irányító tervező volt 1979-ig, majd a Hűtőtechnika Ipari Szövetkezet tatai üzemvezetője 1983-ig. Ezt követően 1987-ig az Északdunántúli Vízművek Üzemfenntartási és energiagazdálkodási osztályvezetője, 1988–1992 között a Tata-

bányai üzemigazgatóság igazgatója, majd 2002-ig az Északdunántúli Vízmű Zrt. beruházási vezetője, szolgáltatási főmérnöke, 2009–2011 között, nyugdíjba vonulásáig az Üzemfenntartási és Vállalkozási Üzem vezetője. 2012-től ny. műszaki tanácsadó. Munkásságát számos elismeréssel értékelték, többek közt birtokosa Köztársasági ezüst érdemkeresztnek (2005). Pályafutása alatt a víziközmű ágazatban mind végrehajtó, mind vezető beosztásokban fejlesztőként, tervezőként, kivitelezőként, illetve üzemeltetőként részt vett ipari vízelőkészítő művek, illetve kommunális vízellátó valamint szennyvízelvezető- és tisztító létesítmények megvalósításában, fejlesztésében, üzemeltetésében. Három évtized alatt részese volt Komárom–Esztergom megye teljes körű vízellátásának, illetve a szennyvízelvezetés- és tisztításának kiépítésében, a korszerű üzemfelügyeleti, üzemirányítási rendszerek kiépítésének, a megvalósított rendszerek üzemeltetése megszervezésének. Társaságunknak 1971 óta tagja. A Komárom-Esztergom megyei területi szervezetnek 2004–2011 között elnöke. 2013-tól képviselte a Vízellátási szakosztályt a Társaság kitüntetési bizottságában és szakirodalmi névű bizottságában. Az MMK szervezetében tagja a vízépítő szakcsoport megyei elnökségének és a megyei kamara etikai bizottságának. (*Pro A. 2011, Bő.é. 2016*)

SZABÓ ZOLTÁN ifj.

(*Budapest, 1910. X. 8. – Budapest, 1987. XI. 21.*)

Okleveles középiskolai biológia tanár (PTE 1936), egyetemi doktor (PTE 1936), a biológiai tud. kandidátusa (MTA 1972). 1932-től egyetemi tanársegéd, 1936–37-ben Szegeden, a Vegykísérleti Intézetben dolgozott, 1937-től a Halélettani és Szennyvízvizsgáló Intézet, 1952–1970 között a

VITUKI tudományos munkatársa. Munkásságát több kitüntetéssel ismerték el, 1954-ben megkapta a „Szocialista Munkáért” kitüntetést. Főbb munkaterületei: halélettan, szennyvíztisztítási berendezések vizsgálata, mikro-

ellátás biológiai vonatkozásai, a Balaton szennyezettsége stb. Szakirodalmi munkássága keretében mintegy 60 publikációja (könyv, cikk, tanulmány) jelent meg. Társaságunknak megalakulása óta aktív tagja, a Szennyvíz szakosztálynak alapító elnöke volt 1953–1961 között. Vezetésével számos értékes javaslatot dolgoztak ki (pl. szennyvíz szabványtervezet, kórházak szennyvízkezelése, stb.) A Szennyvíz szakosztályon kívül a Limnológiai szakosztályban is fontos tevékenységet fejtett ki: a Szennyvíz szakosztály megalakulása előtt annak titkára volt. Megszervezte az MTA Szennyvíz-Bizottságát, részt vett a nemzetközi Dunabizottság, a csehszlovák és a jugoszláv vízgazdálkodási Bizottság, munkájában. 10 éven át szerkesztette a *Halászat* c. szaklapot. Társaságunkon belül több ankétot és vándorgyűlést szervezett, s előadásokon, tanfolyamokon adta át szakmai tapasztalatait. Irodalmi munkássága különböző vízi szervezetek biológiai vizsgálatával kapcsolatban, majd jelentős vizsgálatokat végzett vizeink elszennyeződésével, a vizek védelmével, a tisztítóberendezések működésével kapcsolatosan. (*FJ.e. 1962, SchF.é. 1978, Tt. 1983*)

SZABÓNÉ VINCZE KLÁRA

(*Vát, 1957. VI. 15.*)

Okleveles közegészségügyi-járványügyi ellenőr (OTKI EFK 1978), környezetegészségügyi szakember (DE NI 2005), népegészségügyi felügyelő (DE 2006). 1978–1989 között a Vas Megyei KÖJÁL majd 2005-ig a megyei ÁNTSZ közegészségügyi és járványügyi felügyelője, ill. 2007-ig környezetegészségügyi

szakembere Szombathelyen. Ezt követően 2011-ig az ÁNTSZ Nyugat-dunántúli Regionális Intézeténél (Győr) népegészségügyi felügyelő. 2011–2017 között a Vas Megyei Kormányhivatal (VmKH) Népegészségügyi Szakigazgatási Szervének megyei népegészségügyi felügyelője. A hivatali szervezet változását követően a VmKH Népegészségügyi főosztályának közegészségügyi és járványügyi szakügyintézője, környezet-egészségügyi szakembere. Fontos szerepet játszott a vízminőség-javítás, valamint a vízbiztonság Vas megyei közegészségügyi feladatainak ellátása területén. A Nyugat-dunántúli Vízgazdálkodási Tanács, valamint Magyar Higiénikus Társaság tagja. Több szakcikk és kiadvány társszerzője. Társaságunk munkájában 1980 óta vesz részt, 2015-től a Nyugat-dunántúli területi szervezet vezetőségi tagja. (Pro A. 2017)

SZAFIÁNNÉ JUHÁSZ KATALIN

(Eger, 1968. I. 16.)

Okleveles geológus (ELTE 1991). Pályafutását a VITUKI Hidrogeológiai Intézetében, a Kútdokumentációs csoport tud. ügyintézőjeként kezdte. 1992-től a KDVVIZIG Vízgazdálkodási és víziközmű osztályának hidrogeológusa. 2004-től a Duna Menti Regionális Vízmű Zrt. Környezet- és vízminőségvédelmi osztályán hidrogeológiai csoportvezető, osztályvezető helyettes, környezet- és vízminőségvédelmi csoportvezető, majd 2016-tól mb. osztályvezető, utóbb, 2017-től osztályvezető. A sérülékeny vízbázisok biztonságba helyezésének kiemelt fontosságú programját szervezte és koordinálta a Zrt. működési területén. Társaságunknak 2004 óta tagja. 2011–2018 között a DMRV üzemi szervezetének titkára. (Pro A. 2016)

SZAKÁLL KÁLMÁN

(Rákospalota, 1909. IX. 4. – Budapest, 1992. VIII. 29.)

Okleveles gépészmérnök (KJM 1933). 1934–1935-ben a GANZ-ban gyakornok, 1936–1950 között az

Újpesti (Ister) Vízművek mérnöke, cégvezető főmérnöke, ill. a Fővárosi Vízművek üzemmérnöke. 1951–1952-ben a Dunaújvárosi Víz- és Csatornaművek főmérnöke. 1952-től nyugdíjba meneteléig, 1968-ig a MÉLYÉPTELVÉNY szakosztályvezetője. Főbb

munkaterületei: felszíni víztisztító művek, vas- és mangántalanító berendezések, ipari víztisztító és kezelő berendezések, acélcső-távvezetékek korrózióvédelme stb. Legfontosabb tervezői munkái: a Mohács–Pécs vízmű, a Győr–Hévízfalu-i vízmű, a Debrecen II. sz. vízmű, ill. a Fővárosi Vízművek felszíni víztisztító műve. Egyik feltalálója a „FERMASIC” nevű vastalanítási eljárásnak. Megkapta a „Kiváló Feltaláló” kitüntetés arany fokozatát. Kiterjedt szakirodalmi munkásságot fejtett ki és jelentős szakfordító tevékenységet végzett. Publikációi között cikkek, közlemények, egyetemi jegyzet stb. található. Előadott a BME Mérnökto vábbképző Intézetben. Társaságunk Vízkémiai és Víztechnológiai Szakosztályának alapító és vezetőségi tagja volt több cikluson keresztül. (WJ.e. 1967, Tt. 1981)

SZALAI ÁRPÁD GÉZA

(Újmalomsok, 1932. IV. 3.)

Okleveles vegyész mérnök (VVE 1957). Az egyetem elvégzése után a Dunai Vasmű üzemmérnöke. 1962-től a Dunai Szalmacelluló Gyár üzemvezetője, 1966–1982 között gyáregység-vezető. Az 1960-as években részt vett a Szalmacelluló Gyár építésében és beüzemelésében, a következő évtizedben részese volt az ipari vízmű fejlesztésének, valamint az ivóvízmű és a szennyvíztisztító megépítésének, amely akkoriban Európa egyik legkorszerűbb tisztítóműve volt. Munkásságát számos kitüntetéssel ismerték el, birtokosa a Munka Érdemrend bronz fokozatának (1977), a Kiváló Újító ezüst (1985) és arany (1986) fokozatainak. A térségben

működő műszaki-társadalmi szervezetek munkájának aktív résztvevője, vezetője. 1978-ban kezdeményezője és egyik alapító tagja Társaságunk Dunaújvárosi körzeti csoportjának, amelynek 1979–1990 között elnöke is volt. A csoport behatóan foglalkozott a térség vízügyi kérdéseivel, pl. a dunai kotrással, a Kis-Duna ág jövőjével, a rácalmási Nagysziget védettségével. Publikációiban a vízgazdálkodás, a szennyvíztisztítás, valamint a cellulózgyártás kérdéseivel foglalkozott. Utóbb Rácalmás helytörténetének Podmaniczky-díjas (2010) kutatója, a város díszpolgára (2009). (*Pro A.* 1987)

SZALAI GYÖRGY

(*Pápa, 1933. III. 1. – Budapest, 2005. I. 16.*)

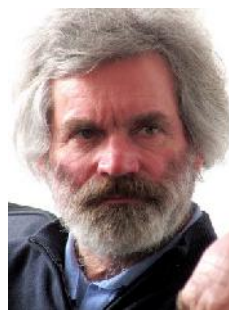
Okleveles mérnök (ÉKME 1956), Okleveles mezőgazdasági vízgazdálkodási szakmérnök (ÉKME 1965), egyetemi doktor (GATE 1962), a mezőgazdasági tud. kandidátusa (MTA 1970), Dr. habil (1994). 1956-tól a Gödöllői Agrártudományi Egyetem Föld-

méréstani és Kultúrtechnikai tanszékének tanársegédje, tud. főmunkatársa. 1963–1966 között az MTA Tud. Minősítő Bizottság aspiránsa, majd 1974-ig az MTA Öntözési Kutató Munkaközösségének tud. munkatársa. 1976-tól a jogutód Vízgazdálkodási és Meliorációs Tanszék docense, 1991-től a tanszék vezetője. 1994-től egyetemi tanár 1998-ig, nyugalomba vonulásáig. Oktatói tevékenységét tanszékén kívül a BME-en és a Kertészeti Egyetemen, valamint a Mérnöktovábbképző Intézetben is folytatta. Számos egyetemi jegyzetet, több szakkönyvet írt, amelyek közül külön is meg kell emlékezni „Az öntözés gyakorlati kézikönyvé”-ről, amely tárgyában ma a legteljesebb, legtöbbet forgatott munka. Kutatási eredményeivel jelentősen hozzájárult a mezőgazdasági vízgazdálkodás, mindenekelett az öntözés és a mezőgazdasági vízrendezés tudományának fejlődéséhez. Számos országban tartott előadásokat, kongresszusokon, konferenciákon, tudományos napokon. 1974 és 1995 között a CIGR MNB titkára, 1985-ig az Igazságügyi Mezőgazdasági Szakértői Bizottság

tagja. A 70-es 80-a években szakértő (Iránban, Jemenben, Guineában). Sok hazai és nemzetközi szakmai tudományos egyesület, szervezet tagja, választott tisztségviselője volt, így pl. 10 éven át tagja volt a Nemzetközi Hidrológiai Program MNB Intéző Bizottságának, avagy az MTA Talajtani, Agrokémiai és Mezőgazdasági Vízgazdálkodási Bizottságának. Munkásságát számos kitüntetéssel ismerték el, birtokosa volt – többek közt – a Francia Köztársaság Mezőgazdasági Érdemrend lovagi fokozatának (1984), avagy az Oroszlány István Emlékéremnek is. 1996-tól az MHT Hydrologia Hungarica Alapítvány Kuratóriumának elnöke volt. Az MHT Mezőgazdasági Vízgazdálkodási Szakosztályának titkára 1970-től 1977-ig. A Magyar Hidrológiai Társaság főtíkára 1977–1990 között. Részt vett a HK, valamint a HT szerkesztő bizottságainak munkájában is. (*MTESZ.d.* 1979, *VS.n.d.* 1988, *SchF.é.* 1994, *KI.d.* 1997, *Tt.* 2001)

SZALAI JÓZSEF MIRON

(*Üllés, 1957. X. 12.*)

Okleveles térképész-hidrologus (ELTE 1982), okl. vízrajzi szakmérnök (BME 1990). 1982–2012 között a VITUKI Vízrajzi (Hidrológiai) Intézetének kutatója (tudományos főmunkatárs, osztályvezető), hidrologus szakértő, 2013-tól az OVF vízrajzi referense, fő-

tanácsos. Főbb munka- és kutatási területei: kezdetben a felszíni vizek vízrajzi és medermorfológiai kérdései, távérzékelési eszközök alkalmazása a környezeti állapotjellemzők feltárásában, később a felszínközeli (talaj-) vizek vízrajza, állapotértékelése különböző kiadványokban (Talajvízállás tájékoztató, Integrált vízháztartási tájékoztató és előrejelzés, Magyarország vízkészleteinek állapotértékelése), vízrajzi mérőhálózatok tervezése, az MTA Szigetközi Munkacsoportja tagjaként a Szigetköz felszín alatti vízkészletei pótlódásának vizsgálata, a geotermikus energiahasznosítás lehetőségeinek kutatása, idősorok elemzése geomatematikai módszerek alkalmazásával. Az ELTE Alkalmazott és Környezetföldtani Tanszékével együtt-

működve Magyarországon elsők között alkalmazták a dinamikus faktoranalízist a talajvízjárást befolyásoló háttértényezők azonosítására, azok súlyának becslésére. A Hohai Egyetemen (Nanking) tapasztalt hatására és alapján elsősorban felszíni nyersanyagok kitermeléséhez kapcsolódó környezeti hatástanulmányokat készített. Az OVF-ben, a felszínközeli vizekkel kapcsolatos országos vízrajzi szakmai munkát koordinálja. A VGT2 2008–2013 közötti tervezési időszakára elvégezte a sekély porózus víztestek mennyiségi állapotának minősítését, az MNA természeti környezet kötetébe pedig a felszínközeli vizek szintjének az 1981–2010 közötti időszak egyes jellemzői (minimum, maximum, tenyészidőszak átlaga) területi eloszlását bemutató térképeket szerkesztette, átfogó értékelését készítette. Az utóbbi években a Vízrajzi évkönyvek sorozat-szerkesztője is. Hazai és külföldi publikációinak száma meghaladta a harmincat. Társaságunknak 1982 óta tagja. Az MHT Országos Vándorgyűléseinek aktív résztvevője, előadója, 2014 óta a Vízgazdálkodási szakosztály titkára. (Pro A. 2015.)

SZALAY MIKLÓS (IFJ.)

(Budapest, 1951. VIII. 3.)

Okleveles mérnök (BME 1975). Mérnöki munkásságát a budapesti VIZIG keretében 1975–1977 között, mint tervező kezdte, majd 1977-től a VGI, ill. a főmunkatársként a Környezetgazdálkodási Intézetben folytatta. Utóbb a Szalay és Papp Mérnöki Iroda tervezője. Fő munkaterületei: műszaki hidrológia, regionális vízgyűjtő-fejlesztés, modellvizsgálatok, tározók vízforgalmi és hidrológiai vizsgálata, a felszíni vízkészletek számbavételének módszertana. Mint külső konzulens, bíráló, részt vesz a diplomatervek értékelésében. Több mint 15 szakcikket publikált. Társaságunk Vízgazdálkodási szakosztályának előadója és szakírója. Az MHT Vitális Sándor szakirodalmi nivódíj bíráló bizottságának tagja volt. (Pro A. 1990)

SZALAY MIKLÓS

(Budapest, 1924. II. 25. – Budapest, 1978. VI. 12.)

Okleveles mérnök (JNMGE 1946), a műszaki tud. kandidátusa (MTA 1974). 1947–1948 között a Borsod-Heves Tiszai Ármentesítő Társulat mérnöke, majd a társulatok államosítása után a Miskolci Vízgazdálkodási Körzet állományába került, ahol feladata volt az öntözések, folyó- és patak-szabályozási munkák irányítása. 1951–1953 között a Földalatti Vasút Talajmechanikai Laboratóriumának vezetője. 1953–1961 között a Műegyetem I. sz. Vízépítési tanszékén tanársegéd Németh Endre prof. mellett, majd a továbbiakban a tanszék adjunktusa volt. 1962-től 1967-ig a Khartoumi Egyetemen tanszékvezető docens, 1968-tól haláláig ismét a Műegyetem Vízépítési Tanszékén, valamint a BME Továbbképző Intézetében oktatott. Kiemelt kutatási területe volt az áramlástan és a hidraulika. 1952-ben kidolgozta az árvízvédelmi töltésekben változó vízállás hatására lejátszódó nem-permanens szivárgás egy elméletét, de foglalkoztatta a talajok átteresztő-képességének helyszíni meghatározása is. Több éves kutatási projektje volt a töltésszakadás nyomán a területre kiömlő árvíz nem-permanens módon történő szétterjedésének modellezése. Oktatási munkássága felöleli a vízzel kapcsolatos – szinte valamennyi – szakterületet. Irodalmi tevékenysége keretében 8 könyv, 9 egyetemi jegyzet és mintegy 60 publikációja jelent meg, igen sok külföldön. Több hazai (pl. MTA Vízgazdálkodás-tudományi Bizottsága) és külföldi (pl. IAHR) szakmai tudományos szervezet bizottságának volt tagja. Társaságunknak 1949-től volt tagja. Az MHT Hidraulikai és Műszaki Hidrológiai Szakosztály elnöke 1974–1978 között. Titkára volt a Nemzetközi Kapcsolatok Bizottságának, s tagja volt a Társaság elnökségének is. Tevékeny részt vállalt a HK szerkesztő bizottságának munkájában. (BÖ.é. 1977, VS.n.d. 1979)

SZALONTAI GERGELY

(Budapest, 1934. III. 14. – Budapest, 2016. III. 14.)

Okleveles vegyészmérnök (BME 1957). 1957–1979 között a Fővárosi Fürdőigazgatóság mérnöke, csoportvezetője, ahol a főváros ásvány- és gyógyvíz-nyerőhelyeinek vízminőségvédelmét szervezte meg, valamint a termelőhelyek üzemeltetési-vízkezelési védelmi

rendszerének kialakításában működött közre. 1979-től az OVH Vízellátási és csatornázási főosztályán, ill. a jogutód KVM-ben főtanácsos főmunkatárs, majd 1988-tól az EüM Országos Gyógyfürdőügyi Főigazgatóság főmérnöke, 1994-től vezetője lett egészen 2000-ig, nyugdíjba vonulásának évéig. Főbb munkaterületei: balneotechnika, fürdők hévízhasznosítási, üzemviteli, szabályozási, szakoktatási, statisztikai kérdései, a természetes gyógytényezők minősítési rendszerének fejlesztése, a felszínalatti vizek tulajdonságainak oknyomozó rendszerezése. Az egész Kárpát-medence ásvány- és gyógyvizeit, azok kémiai és gyógyászati értékeit kiválóan ismerte, népszerűsítette és sokat tett a hazai gyógyvizek bel- és külföldi elismertetéséért. Nagy helyismerettel rendelkezett, szinte minden hazai ásvány- és gyógyvíz kutat személyesen is felkeresett. Részt vett számos oktatási intézmény (Miskolci Egyetem, BME, egészségügyi szakiskolák) munkájában, mint külső konzulens, meghívott előadó, illetve diplomatervek értékelője. A hévízgazdálkodás és -hasznosítás szakterületén tanulmányokat, szabványokat, oktatási anyagokat készített. Fővárosi és országos koncepciók, fürdőfejlesztési tervek társkészítője, illetve bírálója volt. Szakirodalmi munkásságát (részben társszerzőként) mintegy 30 publikáció jelzi. Az MHT Balneotechnikai szakosztályának titkára, majd több ciklusban elnöke volt 1971–1991 között. (VP.e. 1971, Pro A. 1993)

SZAPPANOS FERENC

(Orosháza, 1938. VII. 19.)

Okleveles mérnök (ÉKME 1961), mg. vízgazdálkodási szakmérnök (BME 1975). Az egyetem elvég-

zése után 1961–1963 között a Baranya megyei Építőipari Vállalat mérnökként az Urán Vegyi Dúsítómű építésén dolgozott. 1963-ban a Dél-Dunántúli Vízügyi Igazgatóság Vízrendezési és Vízhasznosítási osztályán beosztott mérnök, 1967-től csoport-

vezető, majd ovh., 1970-ben a Műszaki Fejlesztési osztály vezetője. 1971–1973 között a DÉLVIÉP pécsi főépítésvezetője, majd a BARANYATERV iroda vezetője. 1973 őszén ismét a DDVIZIG munkatársa, 1978-ig a Vízrendezési, Vízhasznosítási és Társulati osztály vezetője, ezt követően igh. főmérnök, ill. műszaki igh., 1991-től az Igazgatóság vezetője 2003. évi nyugdíjazásáig. 2003-tól a Vízhasznosítási Kft., majd az átalakulást követő másik Kft. ügyvezetője. Működésének főbb szakmai területei a tervezői, kivitelezői, szervezettervezési és vízügyi államigazgatási feladatokon túl: víztársulatok tevékenységének koordinálása, a Kapos vízgyűjtő tározásos vízrendezése, a Balaton vízvédelmével összefüggő területi vízrendezési és vízhasznosítási feladatok, a vízbázisvédelmi program beindítása, a szennyvízkeretterv elkészítése, részvétel a magyar–jugoszláv és a magyar–horvát kétoldalú vízügyi együttműködésben. Pályafutása alatt számos árvízi védekezésben vett részt. Munkásságát több helyi és országos szakmai kitüntetéssel ismerték el, birtokosa a Magyar Köztársasági Érdemrend Lovagkeresztjének (2016), a KHVM Vásárhelyi Pál-díjának (1996). Éveken át részt vett a vízgazdálkodás felső szintű oktatásában, 2000-től a PTE tb. tanára. Több jegyzet, segédlet és könyv szerzője, társszerzője, szakkikkek írója. Társaságunk Baranya megyei Területi Szervezetének tagja, egy időben elnöke. (LH.d. 1994, Pro A. 2002)

SZÁSZHEGYI P. /SZALFÉTER/ PÁL

(Budapest, 1913. VI. 29. – Budapest, 1994. III. 12.)

Okleveles mérnök (JNMGÉ 1938). 1938-ban az OÖH-ban, majd 1941-től – mint FM főmérnök – a kolozsvári Kultúrmérnöki Hivatalban teljesített

szolgálatot. A háború után előbb a Csongrádi Földhivatal vezetője, 1947-től pedig az Országos Földhivatal kerületi felügyelője. A földreform ügyei mellett itt vált gyakorlati szakemberévé a tiszántúli öntözéseknek, rizstermesztéseknek. 1952-től az OT osztályvezetője, 1953-tól, annak megalakulásakor lett az Országos Vízügyi Főigazgatóság (1968-tól: Hivatal) főosztályvezetője, főigazgató-, majd elnökhelyettese. Tevékeny részt vállalt az 1954. évi dunai árvízi védekezésben, mint a kormánybiztos egyik helyettese. 1972–1976 között nyugdíjba menetelég az Országos Vízügyi Beruházó Vállalat vezérigazgatója volt. Főbb munkaterületei: öntözés, vízrendezés, a sík- és dombvidéki vízgazdálkodás komplex szemléletének érvényre juttatása, a Tiszalóki Öntözőrendszer kifejlesztése és hasznosítása, a kiskörei beruházás előkészítése, az I. építési ütem megvalósítása és üzembe helyezése. Több mint két évtizeden keresztül a Magyar–Szovjet és a Magyar–Jugoszláv kétoldalú Határvízi Bizottságok magyar delegációjának vezetője, ill. helyettes vezetője. Több szakkikke jelent meg, előadásokat tartott a Műegyetemen és a Keszthelyi Mezőgazdasági Akadémián. Társaságunk elnökségének tagja több cikluson keresztül, s a Hidraulikai és Mezőgazdasági Vízgazdálkodási szakosztály 1954-ben megválasztott alelnöke is volt. 1955–1958 között tevékeny részt vállalt a HK szerkesztő bizottságának munkájában. (Tt. 1986)

SZATHMÁRY MAGDOLNA

(*Nyékkládháza, 1940. VIII. 25.*)

Okleveles geológus-mérnök (NME 1963), környezetvédelmi szakmérnök (VVE 1976). Az egyetem elvégzése után a Mecseki Szénbányák tervező mérnöke, 1975-től Dél-dunántúli VIZIG vízellátás-csatornázási osztályvezetője, majd 1988-tól a Dél-dunántúli Környezetvédelmi és Vízügyi Igazgatóság környezetvédelmi osztályvezetője, igazgatóhelyettese. 1990–1997 között a Dél-Dunántúli Környezetvédelmi Felügyelőség igazgatója, ill. 1997-ben a Környezetvédelmi Minisztérium főosztályvezetője, ezt követően 2015-ig a SZAMATERV

Környezetvédelmi Kft. ügyvezetője, vezető tervezője és szakértője. Nemzetközi tekintetben a Jugoszláv (majd Horvát)–Magyar Vízgazdálkodási Bizottság Vízvédelmi Albizottság vezetője volt. Munkássága a környezetvédelmi szakterületek széles skáláját öleli fel: vízgazdálkodás és vízbázis-védelem, kármentesítés, rekultiváció tervezése, hulladékgazdálkodás, szennyvízkezelés, stb. 1980-tól kisebb nagyobb megszakításokkal külső oktató volt a Pollack Mihály Műszaki Főiskolán. Tevékenyen részt vett a térség tudományos életében az akadémiai munkabizottságok tagjaként, s elsősorban a vízvédelem területén írt mintegy 20–22 publikációval, s közel ennyi szakmai előadással. Társaságunk Baranya megyei szervezetének elnökségi tagja volt. (Pro A. 1995)

SZEBÉNYI /KOLLÁRSZ/ LAJOS

(*Nagykőrös, 1920. V. 13. – Budapest, 2009. VII. 30.*)

Okleveles geológus (JNMGE 1942), egyetemi doktor (GATE 1946), c. egyetemi docens, a föld- és ásványtani tudományok kandidátusa (MTA 1958). 1939-től 1945-ig a Műegyetem Gazdasági Geológiai tanszékének tanársegédje. Ezt követően a Magyar Állami Földtani Intézetben geológus. 1947-től 1949-ig a PM munkatársa, majd újra a MÁFI kutatója 1952-ig. Utána a Bánya- és Energiaügyi Minisztérium főmérnöke, a Földtani Főigazgatóság osztályvezetője. 1958-tól nyugdíjba menetelég (1982) a MÁFI Dokumentációs, majd 1977-től Prognózis főosztályának vezetője. Fő munka- és kutatási területe a vízföldtan, ezen belül különösen a vízfeltáró (artézi) fúrások, hidrogeológiai feltárások, pannon rétegvizek, hévizek hőkészlete, vízadók vízkészlete, vízutánpótlása, vízmérlege. Nevéhez köthető a MÁFI Adattárának korszerűsítése és fejlesztése. Közel 50 írása jelent meg nyomtatásban. Nemzetközi szakértői munkáiból (Irán, Nigéria, India) kiemelkedik az 1962-ben kezdődő négyéves kubai kiküldetése. Több tudományos szakbizottság tagja. Társaságunk munkájában 1943-tól vett részt. 1949-ben a Számvizsgáló

bizottság tagjává választották, 1974 és 1980 között a Hidrológiai szakosztály elnöke volt, s részt vett a HK szerkesztő bizottságának munkájában. (Pro A. 1978, Tt. 1987)

SZEBÉNYI TIBOR

(Döbrököz, 1959. VI. 19.)

Okleveles környezetvédelmi, víz- szennyvíztechnológus mérnök (PW 1984), szakközgazdász (KKF 1996). Kezdetől a Dunántúli Regionális Vízmű Rt-nél dolgozik, ahol területi technológus, főtechnológus, majd projektvezető, jelenleg informatikai igazgató. Az EUREAU Ivóvíz Bizottságában magyar képviselő, 2001 óta megfigyelőként, az EU csatlakozás óta, pedig teljes jogú tagként. Fő munkaterülete az ivóvíz- és szennyvíztisztítási technológia tervezési, üzemelési és minőségbiztosítási kérdései. Társaságunknak 1985 óta tagja. A DRV Rt-nél működő Üzemi Szervezet és a Vízminőségi és Víztechnológiai Szakosztály munkájának aktív részese. Szakcikkei megjelentek a HK és a Vízmű Panoráma folyóiratokban. Gyakori előadója az MHT vándorgyűléseinek. (Pro A. 2006)

SZEBÉNYINÉ VINCZE BORBÁLA

(Pásztó, 1959. III. 2.)

Okleveles környezetvédelmi mérnök (PW 1984), minőségügyi szakmérnök (PE 2002). 1984-től a Dunántúli Regionális Vízmű Vállalat (utóbb Zrt.) munkatársaként dolgozik, 1998-ig területi víztechnológus, 2008-ig minőségügyi vezető, majd 2009-től technológiai osztályvezető munkakörökben. Munkája során nemcsak szakmai problémákat old meg, hanem a minőségirányítási rendszerek kiépítésével az üzemeltetési gyakorlatban is hatékonyan vezet be a vízbiztonságban kiemelt jelentőségű tevékenységeket. Tapasztalatait megosztja a hazai szakember gárdával, ill. a leendő szakemberek oktatásában is szerepet vállal, szakterületén számos előadást tart és szakcikket publikál. A fogyasztók

egészségterhelésének csökkentési célkitűzése mellett a vízellátás vízbázis védelmi és a szennyvíztisztítás környezetvédelmi feladataiban is jelentős szerepet vállal. A MaVíz Labor- és vízbiztonsági munkacsoportjának tagja volt, munkáját a Szövetség kitüntető oklevelével ismerte el. Társaságunknak az 1990-es évek közepétől tagja, 2015-től az MHT Vízminőségi és Víztechnológiai szakosztályának vezetője tagja. (Pro A. 2012)

SZEIFERT GYULA

(Miskolc, 1931. VIII. 25.)

Okleveles mérnök (ÉME 1954), okl. szakmérnök (ÉKME 1965), egyetemi doktor (BME 1968). 1954-ben lépett a nyíregyházi VIZIG kötelékébe, ahol mérnök, 1958-ig szakaszmérnök, 1962-ig osztályvezető, 1974-ig igazgatóhelyettes főmérnök, 1974–1985 között vízügyi igazgató. 1986-ig az OVH-ban vízgazdálkodási főosztályvezető-helyettes, majd nyugdíjazásáig, 1991-ig az Árvízvédelmi és vízrendezési főosztály vezetője. Főbb munkaterületei: vízrendezés, folyószabályozás, vízhasznosítás, árvízvédelem, hidrológia, a nyírségi víztározás elveinek tisztázása, vízrajzi tevékenység korszerűsítése, települések vízi közművesítése, a vízgazdálkodás közgazdasági vonatkozásai Meghatalmazott helyettesként részt vett a szovjet, csehszlovák, román és jugoszláv államokkal közös határvízi bizottságok munkájában. Munkásságát számos kitüntetéssel ismerték el, többek között a Munka Érdemrend különböző fokozataival, 2015-ben megkapta a Magyar Érdemrend Tiszti keresztjét. Szakirodalmi munkásságát több mint 40 cikk, dolgozat jelzi. Előadott a Műszaki Egyetem szakmérnöki kurzusain és a Debreceni Agrártudományi Egyetemen. Az Országos Vízgazdálkodási Keretterv Bizottság, valamint a Debreceni Akadémiai Bizottság tagja volt. Az MHT Nyíregyházi csoportjának (utóbb a Szabolcs-Szatmár megyei területi szervezetnek) titkára 1960–1964 között, elnöke 1964-től 1968-ig, valamint 1979–1984 között. (VP.e. 1962, Pro A. 1977, BÖ.é. 1979)

SZÉKELY MIKLÓS

(Püspökladány, 1894. V. 28. – Budapest, 1987. XI. 23.)

Jogtudományi doktor. A Belügyminisztérium törvény-előkészítő osztályán egészségügyi és szociálpolitikai kérdésekkel foglalkozott. 1944-ben illegálitásban kényszerült, a háború után a Népjóléti Minisztériumban államtitkár. Az 1950-es években ki-telepítették, majd rehabilitálták. Mint az Országos Gyógyfürdőügyi Igazgatóság igazgatóhelyettese vonult nyugdíjba. Már 1946-ban szorgalmazta a dolgozók széles körű üdültetését. Részt vett az állami szanatóriumi hálózat megszervezésében. A gyógyfürdőügyi szakigazgatás jeles képviselője volt. Több nemzetközi fürdőügyi szervezetben képviselte hazánkat. Számos hosszabb terjedelmű írásával, rendelettervezet kidolgozásával szolgálta a hazai fürdőügy fejlesztését. Társaságunk Balneoteknikai szakosztályának aktív tagja, vezetőségének támogatója volt. (DZ.e. 1963)

SZEKERES ANDRÁS

(Fajsz, 1945. XII. 13.)

Okleveles üzemmérnök (PMMF 1979), környezetgazdálkodási szaküzem-mérnök (PMMF 1991). Kezdetől fogva, 1975-től nyugdíjazásáig, 2010-ig az ADUVIZIG munkatársa. 1976-ig a Kunszentmiklósi szakaszmérnökség munkavezetője, területi építésve-

zetője, 1977-ben a Társulati osztály főelőadója, 1980-ig az Árvízvédelmi és folyamszabályozási osztály mérnöke, 1991-ig a Vízügyi és vízhasznosítási osztály főelőadója, 1991–1995 között a Kunszentmiklósi szakaszmérnökség vezetőjének termelési helyettese, majd a szakaszmérnökség vezetője. A vízügyi ágazat csaknem minden fontos területén dolgozott, többnyire felelős beosztásokban. Részt vett a dunai és tiszai árvédekezésekben, belvízvédekezésekben, vízminőségi kárelhárítási munkákban. Szakmai munkájáért számos kitüntetésben és elismerésben részesült. Társaságunknak 1986 óta tagja, jelentős szerepet vállalt a társasági rendezvények megszervezésében és lebonyolításában. (Pro A. 2013)

SZENTIRMAY GYÖRGY

(Szombathely, 1944. XI. 13.)

Okleveles mérnök (BME 1968). Első munkahelye a Szigetvári Vízgazdálkodási Társulat volt, de már a következő évben a BARANYATERV mérnöke lett, amely vállalatnál 1993-ig tervező, osztályve-

zető, irodavezető, majd 1985-től műszaki igazgatóhelyettes beosztásokban dolgozott. Ezt követően 2003-ig a Dél-Dunántúli Vízügyi Igazgatóság osztályvezetője. 2003–2004 között a Dél-dunántúli Vízügyi Felügyeletnél műszaki igazgatóhelyettes, majd 2006-ig a Dél-dunántúli Környezetvédelmi Felügyelőségnél osztályvezető. 2007-től az AQUAPROFIT Zrt.-nél vezető tanácsadó. Szakmai tevékenysége során víziközművek, települési vízművek, kistérségi- és kisregionális vízművek, vízkezelési technológiák, szennyvízelvezetés, szennyvíztisztító telepek, fürdők, csapadékvíz-elvezető hálózatok tervezését végezte, ill. vízrendezéssel kapcsolatos tervek készített. Baranya és Somogy megyében a kommunális, ipari és mezőgazdasági vízellátás, valamint csatornázás és szennyvíztisztítás szakmai felügyeletét, a vízügyi hatósági munka műszaki vonatkozású részeinek irányítását, illetve koordinálását végezte. Munkásságát számos szakmai díjjal ismerték el, 2007-ben elnyerte a KvVM Sajtó Elemér-díját. 1990 óta a Baranya Megyei Mérnöki Kamara Vízgazdálkodási és Vízépítési Szakcsoport elnökségi tagja, 2017-ben a megyei kamara „Aranygyűrűs Mérnöke”. Társaságunk Baranya megyei területi szervezetének vezetőségi tagja. (Pro A. 2016)

SZEPESINÉ (1998-IG DR. KOZMÁNÉ) ZIMONYI MÁRTA

(Budapest, 1948. V. 12.)

Okleveles vegyész (ELTE TTK 1971), környezetvédelmi szakmérnök (BME 1982). Pályafutását 1971-ben a KDV VIZIG Vízminőségi Felügyeletén előadóként kezdte, 1974-től főelőadó, 1979-től mb. csop.vez. Ezt követően 1980-tól a DMRVV (ill.

DMRV Rt.) csoportvezetője, 1981–1984 között mb. ov., 1984-től 2005. évi nyugdíjazásáig a Környezet-és Víztisztaságvédelmi osztály vezetője. Munkaterülete a műszeres analízis, a technológiai kísérletek végzése, az üzemi ellenőrzés, a vízbázis-védelem, a termálvizek minőségének ellenőrzése és a környezeti problémák megoldása. Munkáját számos szakmai elismeréssel jutalmazták. Egyik irányítója volt a VCSOSZSZ-on belül alakult Laboratóriumi Munkacsoportnak is. Társaságunknak 1981 óta tagja. Korábban a Vízkémiai és Víztechnológiai Szakosztály Műszaki Tanácsának munkájában vett részt. 1993-ban az újjáalakult Balneotechnikai Szakosztály vezetőségének tagjává választották. Előadói szerepek gyakori résztvevője, alkalmanként előadója is volt. (Pro A. 1995)

DMRV Rt.) csoportvezetője, 1981–1984 között mb. ov., 1984-től 2005. évi nyugdíjazásáig a Környezet-és Víztisztaságvédelmi osztály vezetője. Munkaterülete a műszeres analízis, a technológiai kísérletek végzése, az üzemi ellenőrzés, a vízbázis-védelem, a termálvizek minőségének ellenőrzése és a környezeti problémák megoldása. Munkáját számos szakmai elismeréssel jutalmazták. Egyik irányítója volt a VCSOSZSZ-on belül alakult Laboratóriumi Munkacsoportnak is. Társaságunknak 1981 óta tagja. Korábban a Vízkémiai és Víztechnológiai Szakosztály Műszaki Tanácsának munkájában vett részt. 1993-ban az újjáalakult Balneotechnikai Szakosztály vezetőségének tagjává választották. Előadói szerepek gyakori résztvevője, alkalmanként előadója is volt. (Pro A. 1995)

SZEPESSY JÓZSEF

(Budapest, 1929. III. 29. – Budapest, 1993. IV. 6.)

Okleveles mérnök (BME 1951), gazdasági mérnök (1966), műszaki doktor (ÉKME 1966). 1951–1958 között a BME (ÉME, ÉKME) II. sz. Vízépítéstani Tanszékének tanársegédje. Itt részt vett a Rakaca-völgyi tározó árapasztó modellkísérleteiben. Ezután a Víz-

ügyi Beruházási Vállalat, majd az Országos Vízügyi Hivatal munkatársa, a budapesti Vízügyi Igazgatóság főmérnöke. 1971-től, nyugdíjba vonulásáig, 1990-ig a VITUKI-ban tudományos főmunkatárs, osztályvezető. Fő munkaterülete a szivárgó vízzel terhelt földművek, különösen az árvízvédelmi töltések viselkedésének tanulmányozása, vízre érzékeny anyagok és homokok alkalmazása, szivárgók, szigetelőrétegek tervezése, majd utóbb a hulladéktárolás szigetelése is. Részt vett a földgátak méretezési és ellenőrzési rendszerének országos kialakításában. Mintegy 30 tanulmánya jelent meg

szakfolyóiratokban, kongresszusi kiadványokban, könyvekben. Társaságunk Vízépítőipari szakosztályának haláláig, több cikluson át vezetőségi tagja volt. (VS.n.d. 1985, 1992, Pro A. 1992)

SZÉPLAKI CSABA

(Hatvan, 1957. V. 3.)

Okleveles gépészmérnök (NME 1981), élelmiszeripari szakmérnök (BME 1984), vízellátás-csatornázás szakmérnök (BME 2006). Diplomájának megszerzése után a Mátravidéki Cukorgyárak Hatvani Cukorgyárában műszakvezető helyettes 1986-ig, majd a Vegyépszer Petőfibányai Gyáregységének MEO vezetője 1989-ig. Ezt követően az egri Épületkarbantartó Szövetkezet részlegvezetője 1991-ig. 1992–1996 között a Mobilitás Bt. műszaki vezetője, majd 1998-ig az egri Tengely Közű Kft. üzemvezetője. Innen útja a Heves Megyei Vízmű Rt. Egri Üzemegységéhez vezet, ahol művezető 2000-ig, majd a Zrt. központjában üzemviteli osztályvezető. 2016-tól a Zrt. Füzesabonyi Üzemegységének üzemvezető főmérnöke. Társaságunknak 2001-től tagja, 2008-ban a Heves megyei területi szervezet titkára, 2004–2011 között a Műszaki Bizottság tagja. Az Észak-magyarországi Víziközmű Egyesülés elnökségi tagja 2005-től 2013-ig. (Pro A. 2011)

SZERDAHELYI NOÉMI

(Szombathely, 1964. VII. 17.)

Okleveles mérnök (BME 1988). Diplomájának megszerzése után a VIZITERV tervező mérnöke, ahol a Dunakanyar jobb parti csatornázásának tervezésében vett részt, majd 1990-től a VIZITERV átalakulása után a K + K Közűtervező és Környezetvédelmi Kft. tervezője. 1991–1992 között a VIZITERV Mérnökszolgálati Vállalat mérnöke. Ezt követően 1997-ig az UTB United Technologies Bureau vezető tervezője, majd az UTB Envirotec Zrt. (Kft.) technológiai főmérnöke. A cég tevékenységén belül a legtöbb feladatot az engedélyezési tervek, tendertervek, kiviteli tervek, technológiai számítások, hidraulikai számítások, megvalósíthatósági tanulmányok készítésében vállalt, amelyek a kommunális szennyvíztisztítás és iszapkezelés terén adódtak. Több pályázati anyag elkészítésé-

ben is dolgozott, készített szennyvíztisztítási tanulmányokat ipari szennyvíztisztítókhöz és előtisztítókhöz. A szennyvíztisztítás technológiai tervezése terén kiemelkedő tapasztalattal rendelkezik, tagja a MMK-nak. Számos hazai (pl. Nagykanizsa, Zalaegerszeg, Békés, Kiskunhalas, Tolna) és külföldi (belga, kínai) szennyvíztisztító telep tervezője. Az ipari szennyvíztisztítás terén megemlíthető a Dreher Sörgyár anaerob szennyvíztisztítója, vagy a TEVA debreceni gyárának membrán technológiás telepe. Társaságunknak 1991 óta tagja, az Ipari Környezet- és Vízgazdálkodási szakosztály munkájában vesz részt. (Pro A. 2015)

SZESZTAY KÁROLY

(Nyírbétek, 1925. VIII. 24. – Budapest, 2013. V. 5.)

Okleveles mérnök (BME 1950), a műszaki tud. kandidátusa (MTA 1955), műszaki tudomány doktora (MTA 1963), c. egyetemi tanár (BME 1975). 1944-ben hivatásos tisztté avatták a Bolyai Műszaki Akadémián, a szovjet hadifogásból 1947-ben tért vissza.

1950–1954 között a BME II. sz. Vízépítési tanszékén aspiráns, tanársegéd. 1954-től a VITUKI főmunkatársa, tanácsadója. 1967-ben 4 évre a Nemzetközi Hidrológiai Szövetség elnökévé választották. 1971-től 1977-ig az ENSZ Titkársága Vízgazdálkodási Központjának főmunkatársa, 1978–1985 között a VITUKI főosztályvezető-helyettese. Főbb munkaterületei: vízjárás-előrejelzés, vízigények előrejelzése, árvízkarok csökkentése a fejlődő országokban, vízgyűjtő-területek fejlesztése, vízügyi infrastruktúrák nemzetközi áttekintése, stb. Alapvető megállapításokat tett a vízháztartási mérlegek témakörében, különösen a párolgás elméletére és mérésére vonatkozóan. Több hazai és külföldi szakmai egyesület, bizottság tagja, elnöke. A hazai és a külföldi szaklapokban több mint félszáz tudományos dolgozata jelent meg, köztük a „Hidrológia” című kétkötetes tankönyv. Részt vett a III. Vízgazdálkodási Kereterv alapjainak, módszertanának kidolgozásában, s egyes részfejezetek meg-

írásában. Természettudományos gondolatainak gyűjteménye a „Bolygónk véges türelme” c. könyve (1992). Száznál több tudományos előadást tartott magyar és idegen nyelven. Aktívan részt vett a hazai tudományos közéletben. Több akadémiai bizottságban dolgozott. Előadott a Mérnöki Továbbképző Intézetben, az UNESCO angol nyelvű hidrológus továbbképző tanfolyamán. Élete során sok szakmai kitüntetésben részesült, többek közt 1970-ben Oscar Meinzer-díjat (USA), 1975-ben Eötvös Loránd-díjat, 1997-ben az MTA Akadémiai-díját kapta. Az MTA Fertő-táj Bizottságának elnöke (1968–1971). Társaságunk Hidraulikai és Mezőgazdasági Vízgazdálkodási szakosztályának titkára volt 1955–1958 között. (VP.e. 1952, BÖ.é. 1962, VP.d. 1971, VS.n.d. 1993, Tt. 1994)

SZIEBERT JÁNOS

(Budapest, 1956. XII. 5.)

Okleveles építőmérnök (BME 1981), mezőgazdasági vízgazdálkodási szakmérnök (BME 1987). Diplomájának megszerzése után – rövid ideig – a bajai ADUVIZIG műszaki előadója, majd 1981–1985 között a Tóth Kálmán gimnázium és vízügyi szakköz-

zépiskola tanára, s a vízgazdálkodással összefüggő szaktantárgyak oktatója. Ezt követően a PMMF oktatási szervezeti egységévé vált Vízgazdálkodási Intézet főisk. tanársegédje, 1991-től adjunktusa. 1996-tól az Eötvös József Főiskola adjunktusa, majd 1997-től docense. 2012-től – miközben a Főiskolán is tanít – az ADUVIZIG vízrajzi referense, osztályvezetője. 2017-től a NKE Víz tudományi Karának Vízépítési és Vízgazdálkodási Intézetében főiskolai docens. Munkásságának főbb területei: tananyagfejlesztés a „VÁKUUM” (1998) és más projektek keretében; a „Hidrometriai mérőgyakorlat” tematikájának, eszközállományának és mérési módszereinek fejlesztése; az 1D hidrodinamikai modellezés alkalmazásának fejlesztése a műszaki hidrológiai módszerek alkalmazásával; a hullámtéri vizek élőhelyek revitalizációs módszereinek fejlesztése. Hallgatók záró dolgozatainál

számtalan esetben konzulensi feladatot látott el, és aktív kutatási-fejlesztési és szakértői tevékenységet is folytat. Mintegy 60 publikációja jelent meg különböző szakmai folyóiratokban és kiadványokban. Tevékenységét számos kitüntetéssel ismerték el, 2009-ben megkapta a Sajó Elemér-émlékplakettet, 2010-ben a Főiskola Eötvös József-díját. 1996-tól tagja a Bács-Kiskun megyei Mérnöki Kamarának. Társaságunk munkájában 1978 óta vesz részt. Tagja az MHT Hydrologia Hungarica Alapítvány kuratóriumának. (Pro A. 2010)

SZIGETI TIBOR ZOLTÁN

(Szakmár, 1953. VII. 22.)

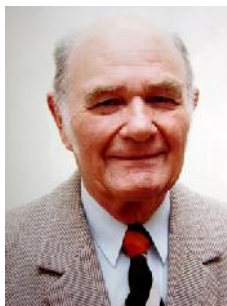

Okleveles építő üzem-mérnök (BME VFK 1974), vízellátás-vízkezelés szakmérnök (PMMF-VGI 1996). Pályafutását 1974-ben a VIZÉP budapesti művezetőjeként kezdte, majd 1978-tól az ÉBKM Vízmű Vállalat Kiskunfélegyházi Üzem-mérnökség vezetőjének helyettese, 1979-től vízhálózati üzemvezetője, 1994-től BÁCSVÍZ Zrt. (Kecskemét) üzem-mérnökség vezetője, 1999-től a vízszolgáltatási ágazatvezető főmérnök helyettese, majd ágazatvezető főmérnök. 2007–2016 között a BÁCSVÍZ Zrt. szolgáltatási vezérigazgató-helyettese. Sokat tett a kecskeméti úszó sportélet fejlesztése érdekében. Munkásságát számos szakmai kitüntetéssel ismerték el. 2008–2016 között a MaVíz Műszaki bizottságának tagja. 2011-től Társaságunk Bács-Kiskun megyei területi szervezetének alelnöke, 2015-től elnökségi tagja az MHT Vízellátási szakosztálynak. (Pro A. 2011)

SZIGYÁRTÓ ZOLTÁN

(Budapest, 1926. II. 9.)

Okleveles mérnök (BME 1950), a műszaki tud. kandidátusa (MTA 1958), műszaki tudományok doktora (MTA 1982), c. egyetemi tanár (BME 1986).

1949–1952 között a BME I. sz. Vízépítési tanszék demonstrátora, tanársegédje, 1952-től 1955-ig aspiráns, 1955-től nyugdíjba menetelég, 1986-ig a VITUKI-ban dolgozott. Kezdetben a Vízrajzi osztály kutatója, 1959-től az Intézet igazgatójának műszaki titkára, 1963-tól az Öntözésfejlesztési (utóbb Mezőgazdasági vízgazdálkodási) osztály kutatója, osztályvezetője, 1977-től 1986-ig a Vízrajzi Intézet kutatója. Ezt követően 1992-ig a VITUKI külső szakértője, tanácsadója, majd megalapította a Dr. Szigyártó Mérnöki Iroda Egyéni Céget, 1998-ban pedig ennek utódjaként a Kft.-t. 2003-ig ennek ügyvezetője volt. Munkásságát számos szakmai kitüntetéssel ismerték el, többek közt birtokosa a KvVM Vásárhelyi Pál-díjának. Fő munka- és kutatási területei: mezőgazdasági vízgazdálkodás, hidrológia, hidraulika, statisztikus törvényszerűségek a csapadék évi járásban, a vízrajzi munka felügyelete, vízhozam-hullámképek számítása, stb. A valószínűség-elmélet és a matematikai statisztika hidrológiai és hidraulikai alkalmazásának úttörői közé tartozik. Ebben a körben kiemelendő a hazai töltésezett folyók mértékadó árvízszintjeinek matematikai statisztikai megalapozása érdekében kifejlesztett munkássága. Átvonulási elméletének kidolgozásával jelentősen egyszerűsítette a nyíltfelszínű, nem permanens vízmozgás számítását. Szakirodalmi munkásságát több mint 170 publikáció dokumentálja, amiből könyv, önálló kiadvány 11. Mint meghívott előadó, külső konzulens, államvizsga bizottságok tagja részt vett a Műegyetem oktató munkájában. Több hazai szakmai bizottság tagja, elnöke. A Magyar Mérnöki Kamara tiszteletbeli tagja (2015). Mint egyetemi hallgató kapcsolódott be Társaságunk munkájába (1949). 1958–1971 között a Hidraulikai és Mezőgazdasági vízgazdálkodási szakosztály titkára, 1980–1990 között a szakosztály elnöke. A Társasági Díjak Bírálóbizottságának és a Kitüntetések Bizottságának több cikluson keresztül elnöke volt. Az MHT elnökségének 1971 óta ciklusokon át volt tagja, Társaságunk utóbbi fél évszázadának kiemelkedő alakja. (VP.e. 1958, PJ. e. 1964, BÖ.é 1977, VP.d. 1982, Tt. 1995, VS.n.d. 2010)

SZILÁGYI ATTILA GYÖRGY

(Budapest, 1959. V. 11.)

Okleveles szárazföldi hidrológus (HME 1983), vízrajzi szakmérnök (BME 1990). Vízügyi szolgálatát 1983-ban a Közép-Dunavölgyi Vízügyi Igazgatóság Felsővízi Vízkészlet-gazdálkodási csoport mb. vezetőjeként kezdte. 1987-től a KDV KÖVIZIG Vízrajzi csoport vezetője, majd 2009-ig a Vízgazdálkodási és Víziközmű osztály, ill. a Környezetvédelmi Vízyűjtő-gazdálkodási és Víziközmű osztály vezetője. 2009–2012 között a KDV KÖVIZIG (utóbb ismét KDVVIZIG) Vízyűjtő-gazdálkodási és Informatikai osztályát vezette, majd 2014-ig igh. főmérnök, 2014-től a KDVVIZIG igazgatója. Kezdetektől fogva részt vett az árvízi és belvízi védekezésekben, számos kormányzati kitüntetés birtokosa. Vízkészlet-gazdálkodási szakértő. Társadalmi szervezetek munkájában is részt vesz, A Magyar Jégkorong Szövetség elnökségi tagja volt, jelenleg a Szakmai bizottság tagja. Társaságunk Pest megyei területi szervezetének 2014-től az elnöke. (Pro A. 2016)

SZILÁGYI ELEMÉR

(1931 – Pécs, 2002. XI.)

Okleveles hadmérnök (ÉME 1954). 1956-tól a Pécsi (utóbb Dél-dunántúli) Vízügyi Igazgatóság műszaki főelőadó mérnöke, 1966-ban a VIZIG vízgazdálkodás-fejlesztési csoportjának vezetője, majd osztályvezetője. Mint a mohácsi szakaszvédelem vezetője tanulmányban foglalkozott az 1965. évi dunai árvíz Mohács térségi védelmi kérdéseivel, a halastavak és tározók árvízi szerepével. 1962-ben cikket jelentetett meg Komló városa vízgazdálkodási, vízellátási feladataival kapcsolatban. Vezetésével ez utóbbi témára vonatkozó javaslatok kidolgozására az MHT Pécsi csoportja keretében 1961-ben munkabizottság alakult. 1967-ben a Pécsi Víz- és Csatornaművek (PVCSM) üzemeltetési főmérnökeként kezdeményezte a Pécs környéki, felszínen elfolyó vizek hasznosításának megoldását. 1974-től a PVCSM fejlesztési főmérnöke. Ezt köve-

tően rövid ideig a VITUKI, majd a KDTVIZIG, és az ADUVIZIG munkatársa. 1986-ban a DÉLVIÉP mérnökeként az árhullámkép matematikai elemzésével foglalkozott. 1966-tól 1974-ig az MHT Pécsi csoportjának (utóbb a Pécsi területi szervezet) titkára. 1965-ben a Munka Érdemrend arany fokozatú kitüntetését kapta meg. (VP.e.1971)

SZILÁGYI GYULA

(Marosújvár, 1888. XII. 15. – Budapest, 1970. II. 10.)

Okleveles mérnök, a műszaki tud. kandidátusa (MTA 1952). 1913-ban lépett állami szolgálatba a Balatoni Kikötők Felügyelőségén, majd a budapesti Fmh., utóbb a budapesti Kmh. mérnöke, főmérnöke, műszaki tanácsosa, mellette 1926–1938 kö-

zött a Vízépítéstani tanszék adjunktusa, a földmérés és kultúrtechnika meghívott szakelőadója. 1931–32-ben a Harvard Egyetem ösztöndíjasaként egészségügyi mérnökképzésben vett részt. 1932-ben az egyetem a „Master of Science in Sanitary Engineering” címet adományozta részére. 1938–1942-ben az FM Vízhasznosítási és Tervezési Ügyosztályának vezetője, 1943–1946 között az OÖH elnökhelyettese, ugyanezen időszak alatt, mint miniszteri osztálytanácsos az Állandó Központi Tálajjavító Bizottság tagja. 1946-tól 1952-ig a Műegyetem II. sz. Vízépítéstani Tanszékén egyetemi tanár, az 1949–1950. tanévben a Mérnöki Kar dékánja. Ezt követően 1952–1957 között a VITUKI osztályvezetője. 1957-től nyugdíjba meneteléig, 1959-ig ismét egyetemi tanár a Műegyetemen. Fő munkaterületei: hidrológiai statisztika, öntözés, talajtan, csatornázás, víztisztítás, szennyvízöntözés, folyamszabályozás, cső- és csáposkutak, csatornák szivárgása, vízi közlekedés fejlesztése, nagy létesítmények tervezése stb. A hidrológiai statisztika tudományának hazai úttörője volt. Szakirodalmi munkássága keretében számos publikációja jelent meg, több évig a Vízügyi Közlemények szerkesztője. Társaságunknak alapítása óta tagja volt. A MHT különböző fontos tisztségekre választotta

meg, a Hidraulikai és Mezőgazdasági Vízgazdálkodási- valamint a Vízellátási és Hidrogeológiai Szakosztály előadó ülésein nagy érdeklődéssel kísért, magas színvonalú előadásokat tartott. (Tt. 1961)

SZILÁGYI MIHÁLY

(Budapest, 1951. IV. 27.)

Okleveles építőmérnök (BME 1975), egyetemi doktor (BME 1987). Mérnöki pályafutása 1975-től, a diploma megszerzésétől a Fővárosi Csatornázási Művekhez kötődött, ahol beosztott mérnökként a műszaki vezérigazgató-helyettes beosztásig végigjárta a különböző posztokat (csoportvezető, osztályvezető, főosztályvezető, főmérnök). 2013-ban vonult nyugalomba, mint az FCSM Zrt. környezetgazdálkodási igazgatója. Működésének fő szakterületei: kommunális és ipari szennyvíztisztítás, szennyvíziszapok kezelése, elhelyezése, hasznosítása, környezetvédelem, környezetgazdálkodás, továbbá a fővárosi csatornamű üzemeltetése (hálózat, átemelő telepek, szennyvíztisztító telepek stb.). A 2006. évi nagy dunai áradás idején az Operatív Törzs helyettes vezetőjeként irányította Budapesten a védekezést. Részt vett a mérnökto-vábbképzésben, mint oktató. Szakirodalmi tevékenységét számos szakcikk, tanulmány, jegyzet, tankönyv jelzi, szakmai konferenciák rendszeres előadója, és több évtizede részt vesz a különböző szintű oktatási munkában. Társaságunknak 1975 óta tagja, 1985–1993 között a Szennyvíz szakosztálynak titkára, 1999-től a Csatornázási és szennyvíztisztítási szakosztály elnöke három cikluson keresztül. (Pro A. 1991, VS.n.d. 2005, BÖ.é. 2008)

SZILÁRD GYÖRGY

(Budapest, 1939. III. 18.)

Okleveles mezőgazdasági mérnök (GATE 1960), mezőgazdasági, vízgazdálkodási szakmérnök (GATE 1965), egyetemi doktor (GATE 1968), c. egyetemi docens (DATE 1980, ill. SZIE 2004). Szak-

mai munkásságát a Hosz-zúhegyi Állami Gazdaság-ban kezdi (1960) öntözési agronómusként, majd az FM (utóbb MÉM) Tiszavidek Mezőgazdaságfejlesztési Irodájának osztályvezetője (1966). Az Iroda feladata volt a Kiskörei Vízlépcső és Öntözőrendsze-

reihez kapcsolódó mg. nagyüzemek öntözővíz fogadására való felkészítése, s az öntözésre való alkalmasságuk megítélése talajminőség, pénzügyi-vagyoni helyzetük alapján. 1976-tól az OVH Vízrendezési, Vízhasznosítási főosztály főosztályvezető-helyettese, majd 1988-tól a KVM Vízrendezési és Társulati óa. osztályának, ill. két másik főosztály összevonásából létrehozott Vízellátási főosztály vezetője. 1990-től 1996-ig a frissen megalakult OVF Vízrendezési és Társulati főosztályvezetője. 1996-tól nyugdíjazásáig (2000-ig) a Vízellátási főosztály vezetője. Munkásságát a környezetvédelmi és vízügyi kormányzat 2007-ben Vásárhelyi Pál-díjjal ismerte el. Mérnöki tevékenységét a mezőgazdasági vízhasznosítás, s ezen belül különösen az öntözések és a melioráció terén, valamint a vízrendezés és a víziközművesítés feladatainak irányításában fejtette ki. Közel 80 önálló, ill. társszerzőkkel közös publikációja jelent meg. Az MHT-ban a Mezőgazdasági, Vízgazdálkodási Szakosztály munkájában vesz részt. (Pro A. 1994)

SZILBEKNÉ MOLNÁR KATALIN

(Győr, 1960. IX. 30.)

Okleveles mérnök (BME 1984) vízépítő szakmérnök (BME 1991). Pályafutását 1984-ben az Észak-dunántúli VIZIG-en kezdte, 1992-ig a Rábai szakaszmérnökség mérnök-gyakornoka, majd építésvezetője volt. Ezt követően az Árvízvédelmi és folyószabályozási

osztály vezetőjének helyettese, 1994-től a Rábai szakaszmérnökség vezetője. 2003-tól a Vízrendezési és vízhasznosítási osztály vezetője. Az elmúlt

évtizedekben rendszeresen részt vett az árvíz- és belvízvédekezésekben, 2003 előtt szakasz-vevédelemvezetőként, azt követően pedig központi védelemvezető-helyettesként. Számos regionális projekt irányítása fűződik a nevéhez, így pl. a Nagypándzsa revitalizációja, ill. az Által-ér rehabilitáció I. üteme. Országosan elismert szakértője a vízgazdálkodási társulati rendszert érintő kérdéseknek. Társaságunk Győri területi szervezetének tagja, részt vesz az Árvízvédelmi és belvízvédelmi, valamint a Vizes élőhely-védelmi szakosztályok munkájában. (Pro A. 2016)

SZILVÁSSY ZOLTÁN

(Budapest, 1925. X. 24. – Budapest, 2015. II. 7.)

Okleveles mérnök (BME 1951). A háború és a hadifogság miatt a Betontechnikai Intézet tudományos segédmunkatársaként szerezte meg mérnöki oklevelét. Hosszabb-rövidebb ideig dolgozott az Árpád híd építésén (a töltéseket keresztező

vasbeton kerethidak alapozásán), később a MÁV hidépítő felügyelőségénél a taksonyi 51-es Duna-ág áthidalását biztosító rácsos-tartós vegyes-forgalmú híd építésén. 1951–1954 között az ÉTI tud. munkatársa, ezt követően a VIZITERV irányító tervezőjeként feladata volt a K-VI. és K-IX. öntöző rendszerek műtárgyainak, szivattyútelepeknek, balatoni műtárgyaknak, a Tiszalöki, Kiskörei, Kvassay-zsilipi, valamint a Bős-Nagymarosi vízerőművek műtárgyainak és a Prédikálószték szivattyús energiatároló nyomóvezetékének mélyépítési és statikai tervezése. 1961-től nyugdíjazásáig, 1987-ig a VITUKI tud. főmunkatársa, műsz.-gazd. tanácsadója. 1984–1986 között ENSZ szakértőként Laoszban dolgozott. Munkássága a szerkezetvizsgálatokra, szerkezettervezésre és az árvízvédelmi töltések állapotvizsgálatára terjedt ki. Kora valamennyi nagy árvízvédekezésének szakértő résztvevője, a töltésállapot-vizsgáló feltárások vezetője volt. Számos szakmai kitüntetést kapott, az 1970-es ti-

sai árvízben nyújtott teljesítményéért megkapta a Munka Érdemrend ezüst fokozatát. 1954-ben kezdeményező szerepe volt a legendás balatoni vitorlás, a „Kishamis” megmentésében. Mintegy 40 publikációja jelent meg. A vízügyi szolgálat hivatalos angol nyelvű tolmácsa volt. Számtalan cikk és tanulmány, valamint szakkönyv szakavatott angol nyelvű fordítását végezte. 1954-től részt vett a Hidrológiai Közöny szerkesztésében. (Pro A. 2000, *Posztumusz KJ.d.* 2015)

SZIMANDEL DEZSŐ

(Szombathely, 1953. I. 20.)

Okleveles mérnök (BME 1978). Pályafutását a Vas Megyei Víz- és Csatornamű Vállalatnál kezdte 1978-ban. Műszaki ellenőr, majd irányító tervező, 1992–1994 között osztályvezető. Ezt követően a VASIVIZTERV Kft. ügyvezető igazgatója.

1996–2012 között a szombathelyi VIZIG (KÖVIZIG) víziközmű osztályának, majd a Kis-Balaton beruházási osztályának vezetője. Nyugdíjazásáig, 2016-ig az Igazgatóság műszaki igazgatóhelyettese. Irányító tervezőként több mint 40 település teljes körű vízellátásának és közel 30 szennyvíztisztító telep létrehozásának munkájában vett részt, valamint eljárta a víziközmű hatósági feladatok végrehajtásában. Foglalkozott a Kis-Balaton Vízvédelmi Rendszerrel és egyéb, központi pénzekből megvalósuló igazgatósági beruházásokkal. Műszaki igazgatóként bekapcsolódott az Igazgatóság valamennyi műszaki jellegű feladatába, beleértve a határvízi megállapodások alapján végzett munkákat is. Több árvízi védekezés munkájában irányító vezetőként vett részt. Munkásságát számos szakmai elismerés övezte, többek között birtokosa a VM által adományozott Vásárhelyi Pál-díjnak (2011), a Vas Megyei Mérnöki Kamara Kiemelkedő Mérnöki Munkáért kitüntetésének (2004). A MMK országos és megyei szervezeteinek munkáját is segíti. Társaságunknak 1982 óta tagja, részt vesz az MHT Nyugat-dunántúli Területi szervezetének vezetői munkájában. (BÖ.é. 2016)

SZINAY MIKLÓS

(Budapest, 1937. VII. 12.)

Okleveles mérnök (ÉKME 1962), vízrendező és öntöző szakmérnök, egyetemi doktor (BME 1981). 1955–1957-ben a MÉLYÉP-TERV alkalmazottja, majd egyetemi hallgató. 1962-től a Vízügyi Építő Vállalat építészvezetőjeként a kivitelezési munkák egyik irányítója, majd az igazgató

műszaki titkára. Társaival együtt a kehelyemeléses vasbeton víztornyok építési technológiájának egyik első alkalmazója (1967). 1971-től a MÉLYÉPTERV-nél irányító tervező, szakosztályvezető, majd irodavezető. 1977-től a VITUKI tud. főmunkatársa, 1987-től a TAURUS projektigazgatója. 1993-tól vállalkozó magánmérnök, szakértő. Főbb tevékenységi területei: a talajvízháztartás, talajnedvesség szabályozásának módja, a veszélyes hulladéklerakók környezetvédelmi kettős szigetelési és szivárgás-ellenőrzési rendszere, a kettős működésű (vízelvezetés-öntözés) drénezés módszertana, a vízjoggal eltérített öntözés és vízrendezés megváltoztatása természeti erőforrás gazdálkodásra, stb. Éveken keresztül külföldön (Irak) végzett munkát. Több egyetem kutató munkájának résztvevője. Mintegy 100 publikációja – részben idegen nyelven – jelent meg. Birtokosa a Kiváló Újító kitüntetés valamennyi fokozatának. Fotóművészeti tevékenysége is jelentős. Számos magyar és külföldi szaktudományos társaság munkájában vett részt. Társaságunknak 1975 óta tagja. Hét éven át a Mezőgazdasági Vizgazdálkodási szakosztály vezetőségi tagja, gyakori szakelőadója, elsősorban a melioráció, a hígtrágya- és szennyvízöntözés témakörökben. (Pro A. 1997)

SZIRÁKY ISTVÁN

(Szeged, 1911. – ? 1987 után)

Okleveles orvos (FJTE 1932), belgyógyász szakorvos (1937), reuma szakorvos (1955). 1932–1934-

ben a szegedi egyetemen, 1935–1936-ban a Rusznyák Klinikán gyakornok, 1937–1938-ban Maroslelén községi orvos, 1939-től 1947-ig honvédorvos, 1946–1947 között orvos-örnagyként a szegedi 3. Honvédkórház parancsnoka. 1948–1952 között

bányakerületi főorvos, SZTK felülvizsgáló főorvos. 1953-tól nyugdíjazásáig, 1983-ig a hévízi SZOT szanatórium igazgató főorvosa. Munkásságáért 1983-ban a Munka Érdemrend arany fokozatával tüntették ki. Főbb munkaterületei: fiatalok, úszó sportolók egészségügyi vizsgálata, bányák és bányászok egészségügyi vizsgálata, balneológia, reumatológia, vízgyógyászat, a szakszervezeti szanatóriumokban történő gyógyítás, valamint a gyógyvíz és a gyógyiszap kezeléseket hatékonysága, a balneoterápia fejlesztési lehetőségeinek vizsgálata, stb. Több tudományos cikket írt, nyolc külföldi országban tartott szakelőadást. A Nemzetközi Gyógyvíztechnikai Társaság (SITH) MNB alapító tagja (1974), ezenkívül számos magyar és külföldi szakegylet és társaság tagja. Társaságunknak az 1950-es évek eleje óta tagja, és a Balneotechnikai Szakosztály munkájában vett részt. (DZ.e. 1964)

SZITÁS TAMÁS

(Gyomaendrőd, 1985. III. 17.)

Okleveles üzemmérnök (EJF 2008), vízügyi közigazdász szakmérnök (NKE 2017). Pályafutását a Dunántúli Regionális Vízmű Zrt. műszaki fejlesztési munkatársaként kezdte 2009-ben, 2011-től műszaki referens, majd 2017-ig projektirányító mérnök,

ezt követően szakterületi mérnök. Társaságunk DMRV üzemi szervezetének titkára, majd 2015-től az MHT Ifjúsági Bizottságának elnöke és az MHT Elnökségének tagja. (Pro A. 2017)

SZLABÓCZKY PÁL

(Miskolc, 1940. I. 24.)

Okleveles bányageológus mérnök (MNE 1964), okl. mérnöki geológus szakmérnök (BME 1968). Szakmai pályafutását 1958–1959-ben az Észak-magyarországi Földtani Kutató és Mélyfúró Vállalat geológus-technikusaként kezdte, majd az egyetem után 1964–1967-

ben a miskolci VIZIG-nél mérnökgeológiai csoportvezető, 1967–1969-ben a MEZŐBER-nél hasonló beosztásban dolgozott, 1969–1976-ban az Országos Földtani Kutató és Fúró Vállalat miskolci üzeménél, utóbb a Vállalat budapesti képviseleténél mérnök-geológus. 1983-tól a Kelet-magyarországi Vízügyi Tervező Vállalatnál vezető tervező, osztályvezető, 1988–1996 között a MÉLYÉPTERV-nél, ill. a M. Komplex Rt.-nél dolgozott vezető tervező beosztásban. 1996-ban saját kérésére nyugállományba vonult, ezt követően több mint 10 évig az ENGEO Bt.-nél önálló tervezői és szakértői tevékenységet folytatott. Főbb munkaterületei: hidrológia, műszaki földtan, ivóvízbeszerzés, környezetvédelem, hulladék-elhelyezés, építőanyag-kutatás, bányászati geomechanika, tájegységek szerkezetana és ősföldrajza, stb. Tudományos szintű munkásságát 1964–2010 között 173 nyomtatásban közzétett tanulmánya, 298 kéziratos szakvéleménye és 155 hidrogeológiai témájú szakvélemény, rekultivációs terv, hatástanulmány fémjelzi, közte a „*Borsod és Környéke Vízföldtani Atlasz és Magyarázó*” és az „*Új, korszerű geológiai kutatási módszerek a mélyépítésben I–II–III.*” c. kiadványok. Társaságunknak 1964 óta aktív tagja, 1986–1990 között a Hidrogeológiai és Vízgazdálkodási szakosztály titkára, valamint a Miskolci Területi szervezet szakosztályi titkára, majd elnöke, 1993-tól 6 éven keresztül a Kitüntetések Bizottságának volt tagja. (Pro A. 1978, SchF.é. 2011)

SZLÁVIK LAJOS

(Pestszenterzsébet, 1947. III. 14.)

Okleveles hidrológus mérnök (HME 1970), vízkészlet-gazdálkodási és hidrológiai szakmérnök (BME 1978), műszaki doktor (BME 1982), PhD (BME

1997), EURO mérnök (FEANI 1999). 1970-től a nyíregyházi FETIVIZIG mérnöke, csoportvezetője, 1974-től a gyulai KÖVIZIG vízgazdálkodási osztályvezetője, 1985–1991 között a FETIVIZIG igazgatója, 1991-től 1992-ig az Igazgatóság fejlesztési osztályve-

zetője, majd a Consult Info Kft. ügyvezetője. 1993–1995 között igazgató, majd 1998-ig (másodállásban) mb. igazgató a PMMF Vízgazdálkodási Tagozatán (1995-től jogutód: JPTE Műszaki Főiskolai Kar Vízgazdálkodási Tagozat, 1996-tól jogutód: EJF Műszaki Fakultás). 1995-től 1999-ig az OVF főigazgató-helyettese. 1999–2003 között a VITUKI Rt. tud. tanácsadója, 2000-től osztályvezetője, majd 2003–2004-ben a KvVM Területi Vízgazdálkodási főosztályának vezetője. 2004-től az EJF Műszaki Fakultásán főiskolai tanár, a Vízépítési és Vízgazdálkodási Intézet (2008-ig Tanszék) vezetője nyugdíjba vonulásáig, 2013-ig. Ezt követően a Főiskola professzor emeritusza. 2017-től az EJF jogutód Nemzeti Közszerződési Egyetem Víz tudományi Kar (VTK) óraadó tanára, egyetemi magántanár. Munkásságának főbb szakterületei: árvízi hidrológia, árvízvédelem, vízrajz, vízügyi informatikai alkalmazás-fejlesztések, komplex vízgazdálkodás-fejlesztés, a vízgazdálkodás története. Jelentős szerepe volt az árvízi szükségtározás módszerének kidolgozásában és a Körös-völgyben történő alkalmazásában. 1992–2002 között országos vízügyi informatikai alkalmazás-fejlesztés (VIR) kidolgozásának irányítója. 26 éve foglalkozik a vízgazdálkodási mérnök-képzéssel, árvíz- és belvízvédelmi szakmérnöki továbbképzéssel, tananyag-fejlesztésekkel. 1995-től több nagy kutatási projekt irányítása (NKFP, OTKA, PHARE, TÁMOP, EFOP stb.) is feladatai közé tartozott. 2013-tól irányítja az EJF-nél, ill. az NKE VTK-nál a Vízügyi Digitális Tudástár (VDT) kidolgozását, fejlesztését és működtetését. Széles körű tudományos, oktatási és államigazgatási tevékenységét számos szakmai kitüntetéssel ismerték el, többek közt birtokosa Bács-Kiskun megye tudományos díjának (2002), az Eötvös József -díjnak (2007), a Magyar Köztársasági Érdemrend Lovagkeresztjének (2008), a KvVM Vásárhelyi Pál-díjának (2010), a Környezetvédelmi műszaki felsőoktatásért díjnak (2013), a MaVíz Reitter Ferenc-díjának (2017), valamint a Magyar Érdemrend

Tisztikeresztjének (2019). Publikációs tevékenységét – részben társszerzőkkel közösen készült – több mint 300 cikk, tanulmány, valamint 25 könyv, ill. könyvrészlet, könyvfejezet a hidrológia, árvízvédelem, vízgazdálkodás, vízügytörténet témaköréből teszi sokrétűvé. Társaságunknak 1970 óta tagja. Két ciklusban az MHT alelnöke (1996–2003), a Társaság Elnökségének választott tagja (2003–2007), főtitkára (2007–2011), 2011-től a Társaság elnöke. Számos szakmai folyóirat szerkesztő bizottságának tagja, szerkesztője (pl. HK, HT, VK). Ugyancsak több akadémiai bizottság, szakbizottság, hazai és külföldi tudományos társaság, valamint 2014-től az OVF Vízügyi Tudományos Tanács tagja. 2016-tól a Magyar Mérnöki Kamara tiszteletbeli tagja. (VS.n.d. 1985, 1997, 1999, 2001, Pro A. 1977, SchF.é. 1992, BÖ.é. 1999)

SZOLNOKY ERNŐ CSABA

(Kolozsvár, 1932. I. 5.)

Okleveles mérnök (ÉME 1954), egyetemi doktor (BME 1979). 1954-től a Műegyetem I. sz. Vízépítéstani, későbbi nevén Vízgazdálkodási tanszékének tanársegédje, laboratóriumi kutatómérnöke, adjunktusa, majd az önálló Vízellátás–Csatornázás tanszék docense, 1994–1996-ban vezetője. 1991-től 1997-ig az Építőmérnöki Kar dékánhelyettese, 1999-től az Építőmérnöki kar tud. tanácsadója, ill. a Vízi Közmű és Környezetvédelmi tanszék oktatója volt. Főbb oktatási és kutatási területei: vízellátás, csatornázás, hidraulika, víztisztítási technológia, környezetvédelem, talajvízszint-süllyesztés, vízminőség-védelem. Kiemelkedő kutatási eredményeket ért el a frissvíz-hűtésű erőművek környezeti hatásainak feltárásával, a folyóbeli szennyezés komplex folyamatainak meghatározásával. Munkássága a Paksi Atomerőmű és vízi környezetének összehangolását, a környezetfejlesztést szolgálta. Az ezzel kapcsolatos kutatási munkáját az MTA vízdíjjal ismerte el. Sokat tett a vízellátási-csatornázás önálló szakterületének megteremtéséért és fejlesztéséért. Szakmai, oktatói és társadalmi tevékenységéért

számos elismerést, kitüntetést kapott. Szakirodalmi munkásságát több mint 100 kutatási jelentés, szakvélemény, mintegy 150 szakcikk jelzi, melyek közül néhány idegen nyelven is megjelent. 10 egyetemi és főiskolai jegyzetet írt. Társaságunknak az 1960-as évek eleje óta tagja, részt vett a Vízellátási szakosztályban vezetőségének munkájában. Szakmai előadásaival rendszeres résztvevője volt az MHT vándorgyűléseinek. (VP.e. 1961, VS.n.d. 1983, MTESZ.d. 1983, Pro A. 1994, SchF.é. 2002)

SZONTAGH TAMÁS

(Ózd, 1851. IV. 13. – Budapest, 1936. I. 30.)

Okleveles geológus (BTE 1882), egyetemi doktor (BTE 1884). 1882–1886 között a BTE Mineralógiai és Petrográfiai Intézetének tanársegédje Szabó József professzor mellett, 1886–1889-ben a Magyarhoni Földtani Társulat másodtitkára és a Földtani Köz-

löny szerkesztője. 1889-ben a Földtani Intézet szolgálatába lépett, ahol segédgeológus, majd osztálygeológus (1892), főgeológus (1905), agrogeológiai aligazgató. 1924-ben igazgató címmel ment nyugdíjba. Fő munkaterületei: Zólyom megye közetei, geológiai térképezések, a Millenniumi Kiállítás földtani része (ennek a munkának elismeréseképpen kir. bányatanácsosi címet kapott), a MÁFI új székházának építése és múzeumának kialakítása, a Fertő tó hidrológiai és agrogeológiai kérdései, a máramarosi sóbányák víztelenítése, budai várhegyi alagút vízmentesítése, artézi kutak, valamint a bakonyi vörösföldben a bauxit felfedezése. A századfordulót követő évtized egyik legkitűnőbb hidrogeológusa volt. Amikor a MFT elnöke volt, hathatósan támogatta a Társulat szervezetében a Hidrológiai Szakosztály létesítését, amely 1917-ben meg is alakult, s később a MHT elődszervezete lett. Több mint 40 szakmai cikke, tanulmánya jelent meg. A párizsi vilákiállításra (1900) megszervezte a magyar földtani-bányászati rész bemutatását. Kora minden nevesebb magyar természettudományi társaságának vezetőségi tagja volt. (Tt. 1930)

SZŐDYNÉ NAGY ESZTER

(Budapest, 1955. V. 20.)

Okleveles biológus-mérnök (BME-ELTE 1979). Egyetemi tanulmányai után a Fővárosi Vízműveknél, majd az ÁNTSZ Pest megyei Intézeténél dolgozott. Először a vízbiológia, majd később a vízbakteriológia területén tevékenykedett, mint laboratóriumvezető. 2000-ben került az ÁNTSZ Fővárosi Intézetéhez, ahol a vízbiztonság-vízhigéné, ill. a környezet-mikrobiológia területén tevékenykedett és bekapcsolódott a szakterülethez kapcsolódó hazai tudományos kutató műhelyek munkájában. 2007-től a Nemzeti Akkreditáló Testület akkreditáló mérnökeként a szakterületéhez tartozó laboratóriumok minőségirányítási eljárásaival foglalkozik. Társaságunknak 2004-óta tagja, részt vett a Vízmikrobiológiai szakosztály életre hívásában és hat éven keresztül a szakosztály titkára volt, mely idő alatt a szakosztály a víz higiéniével és környezet-mikrobiológiával foglalkozó szakmai-tudományos fórummá nőtte ki magát. 2006-tól a Hidrológiai Tájékoztató szerkesztő bizottságának tagja. A Vízmikrobiológiai szakosztály tudományos munkásságát 2018-ban dr. Török Piroska Emléklappal ismerte el. (Pro A. 2011)

SZŐKE MIKLÓS

(Szombathely, 1936. V. 17. – Szombathely, 1987. XI. 18.)

Okleveles gépészmérnök (BME 1954), vízgépész szakmérnök. 1954–1959 között a Szombathelyi Gázmű Vállalat munkatársa, 1959-től a Szombathelyi Városi Tanács csoportvezető mérnöke, majd 1962–1981 között a Vas Megyei Vízmű Vállalat igazgatóhelyettes főmérnöke. 1981-től a Szövetkezeti Tervező, Kivitelező és Üzemszervezési Vállalat Vas megyei irodavezetője. Főbb munkaterületei: gázművi beruházások, városfejlesztési koncepciók és tervek, kisvárosok és falusi települések vízellátása, szövetkezeti tervezések és beruházások. Az MHT területi rendezvényeinek szakmai szervezője, előadója, a Nyugat-dunántúli területi szervezet alelnöke volt. (Pro A. 1981)

SZÖLLŐSI ZOLTÁN TIBOR

(Ráckeve, 1955. IV. 17.)

Okleveles vízellátás-csatornázási üzemmérnök (BME VFK 1976), okl. közgazda (JPTE 1986). Pályafutását a Vízügyi Építő Vállalatnál kezdte 1976-ban, mint termelésirányító és építésvezető, 1980-tól a KDVVIZIG árvízvédelmi főelőadója, csoportvezetője,

majd 1985-től közgazdasági osztályvezető. 1990–1992 között az ÁBKSZ gazdasági igazgató-helyettese, ezt követően 1996-ig mb. igazgatója. A szervezet átalakítása után 2004-ig az ÁBKSZ Kht. ügyv. igazgatója, 2007-ig általános és gazdasági igh.-e, majd újfent igazgatója. 2007–2012 között a KDVVIZIG gazd. igh.-e, elemző közgazdásza, majd 2013-tól beruházási és vagyonkezelési osztályvezetője. Szakterületének feladatkörében számos árvízi védekezésben vett részt. Munkásságát több állami kitüntetéssel ismerték el. Társaságunknál különböző tisztségeket töltött be, 1996–2000 között az MHT Alapítványának kuratóriumi tagja, valamint 2006–2009 között tagja volt az MHT Hydrologia Hungarica Alapítvány kuratóriumának, 2009-től 2017-ig a MHT HHA Felügyelő bizottságának tagja, 1996-tól 2003-ig a MHT főtitkára volt, ill. 1990–1995 között az MHT Felügyelő bizottságának elnöki feladatait látta el. (BŐ.é. 2003)

SZÖLLŐSI-NAGY ANDRÁS

(Budapest, 1949. V. 22.)

Okleveles építőmérnök (BME 1972), műszaki doktor (BME 1979), a műszaki tudomány kandidátusa (MTA 1990), PhD. (MTA 1991), Dr. Habil (BME 1991). Pályafutását 1972–1974 között a VITUKI Rendszerhidrológiai osztályán kezdi, 1974–1976 között a laxenburgi Nemzetközi Alkalmazott Rend-

szerelemzési Intézet kutatója, 1976-ban az IBM munkatársa Olaszországban. 1981–1985 között vendégprofesszor Svédországban, Bangkokban, Kanadában. 1985-től 1989-ig a VITUKI (tudományos) főigazgató-helyettese. Az általa kidolgozott diszkrét lineáris kaszkámodell (DLCM) számos ország hidrológiai előrejelző szolgálata alkalmazza operatív körülmények között, így a magyar Országos Vízjelző Szolgálat is napi előrejelzési munkájában. Munkássága során fő kutatási területei a hidrológiai rendszerek elméletének kidolgozása, hidrológiai időszerelemzés, a mederbeli lefolyás sztochasztikus-dinamikus modellezése, valós idejű előrejelzés és a rekurzív algoritmusokon alapuló folyamatirányítás voltak. 1989–2009 között az UNESCO vízügyi tudományok osztálya (Water Science Division) igazgatója, a Nemzetközi Hidrológiai Program (IHP) titkára, 2016-ban az IHP Kormányközi Tanácsának elnökévé választják. 2009-től a delfti UNESCO-IHE Institute for Water Education rektora volt. Alapító tagja a World Water Council-nak (WWC). Kulcsszerepe volt a WWC által szervezett Víz Világ Fórum (World Water Forum) sorozat létrehozásában. Az elmúlt három Víz Világ Fórum során a politikai ügyekért felelős bizottság és a miniszteri konferenciák társelnöke volt. A következő nemzetközi tudományos szervezetekben töltött és tölt be vezető tisztségeket: IAHS, IAHR, IWRA, IFIP. 2014-ben végleg hazatért Magyarországra. A Budapest Water Summit 2016 Nemzetközi Program Bizottságának elnöke. A Miskolci Egyetem felszíni hidrológiát oktat. A Debreceni Egyetem díszdoktora, a BME, az Óbudai Egyetem HC professzora, az NKE egyetemi tanára. Az MTA Vízgazdálkodástudományi Bizottságának, valamint az OVF Vízügyi Tudományos Tanácsának tagja, az MTA Víz tudományi és Környezeti ad-hoc Bizottságának elnöke. Számos nemzetközi díj és kitüntetés birtokosa, ezek mellett a Magyar Mérnöki Kamara tiszteletbeli tagja (2009), a Magyar Köztársasági Érdemrend Tisztikeresztjének (2009), valamint a Magyar Érdemrend Középkeresztjének (2014) kitüntettje. Több mint 100 tudományos közleménye és 3 könyve jelent meg. Számos nemzetközi szaklap szerkesztője, szerkesztőbizottsági tagja. A HK főszerkesztője 1986–1989

között, majd 2015-től a szerkesztő bizottság elnöke. (Pro A. 1979, KJ.d. 2017)

SZÜCS ISTVÁN

(Dombóvár, 1954. IV. 7.)

Okleveles vízellátás-csatornázási üzemmérnök (PMMF VGI 1985), vízellátás-vízkezelés szakmérnök (EJF 1998), csatornázás-szennyvíztisztítás szakmérnök (EJF 2000), minőségügyi szakmérnök (PTE 2002), közgazdász szakmérnök (BGF 2002). Pályafutását 1972-ben a Tolna megyei Víz- és Csatornamű Vállalat (TmVCSV) technikus gyakoronokaként kezdte, majd 1974-ig a kaposzsekcsoi Kossuth Mgtsz. Meliorációs technikusa. 1977-ig a Tolna megyei Szolgáltató Ipari Szövetkezet üzemvezető helyettese. 1978–1984 között a TmVCSV üzemvezetője, majd 1986-ig a Vállalat gunarasi fürdőüzemének h. vezetője. Ezt követően települési vízellátó, víztisztító, valamint szennyvízelvezető rendszerek kivitelezésében érdekelt magánvállalkozások tervező-szakértője, ill. vezetője. 1996-tól 2013-ig a Dombóvár és Környéke Víz- és Csatornamű Kft. ivóvíz-üzemének vezetője, vízellátási főmérnöke, 1999–2013 között a Kft. ügyvezető igazgatójaként huszonhét település víziközmű rendszerét üzemeltette. 2007-ben az országban elsőként fejezték be az ivóvízminőség javító programot Uniós KIOF pályázat keretében. Megbízatásának lejárta után 2016-ig a DRV Zrt. Tolna megyei Üzemeltetési üzemének vezetője. 2016-tól egyéni vállalkozó tervező, szakértő. Szakmai tapasztalatait – többek között – a MMK Tolna megyei szervezetének vezetősége, az MTA, valamint a MaVíz (korábban VCSOSZSZ) szakbizottságai hasznosítják. Társaságunkban 2011–2015 között a Tolna megyei területi szervezet elnöke. Az MHT elnökségében 2011-től második ciklusát tölti. (Pro A. 2013)

TAKÁCS ISTVÁNNÉ /ZICHÓ ZITA/

(Bicske, 1950. X. 30.)

Okleveles vízépítő mérnök (BME 1974). Szakmai pályafutását tanársegédként 1974-ben, a DATE Öntözéses Meliorációs Főiskolai Karán kezdte. 1981–1986 között a VITUKI Műszaki Fejlesztési Intézetének főmunkatársa. 1986-tól a Pest

Megyei Tanácsi Tervező Vállalatnál környezetvédelmi tervezőként tevékenykedett, 1990-tól az Országos Vízügyi Főigazgatóságnál főtanácsosi beosztásban dolgozott, majd 2003-tól – a területi vízrendezés szakmai irányítójaként – a KvVM Vízkárelhárítási Főosztály Vízrendezési osztályának vezető főtanácsosa volt 2009. év végi nyugdíjazásáig. Munkái során részt vett a mezőgazdasági vízgazdálkodás főiskolai szintű oktatásában, jegyzetek, segédletek írásában, műszaki irányelveket dolgozott ki a belterületen alkalmazható talajvízszint szabályozásra. Környezetvédelmi tervek és koncepciókat készített. Behatóan foglalkozott a holtágak rehabilitációjával, a vízfolyások természetközeli rendezésével, a vízgazdálkodás és a természetvédelem kapcsolatával. A szervezet adta lehetőségeket felhasználva hathatósan tevékenykedett a vízügyi ágazati politika, a vízrendezési feladatok széleskörű megismertetése, a vízgazdálkodási ágazat elismertetése érdekében. Aktívan részt vett a ROP keretében a vízügyi igazgatóságok kezelésében lévő vízfolyások, tározók rehabilitációjának elősegítésében. Munkásságát számos árvíz- és belvízvédekezési kitüntetéssel ismerték el, 2009-ben megkapta a környezetvédelmi és vízügyi kormányzat Sajó Elemér-emlékplakettjét. Társaságunknak 1990 óta tagja, 1998-tól 2006-ig a Mezőgazdasági Vízgazdálkodási szakosztály titkáráként magas szinten szervezte a szakosztály munkáját. 2006-tól a szakosztály elnökségi tagja. Egy cikluson át a Kitüntetési Bizottság tagjaként részt vett az ott folyó munkában. A vándorgyűléseken gyakorta látott el szekciótitkári feladatokat, több alkalommal dolgozattal is szerepelt. (Pro A. 2004, SchF.é. 2010)

TAKÁCS LAJOS

(Gyula, 1923. IX. 23. – Gyula, XII. 27.)

Okleveles mérnök (ÉKME 1959). 1939–1944 között nyomdász, 1944-től a gyulai Államépítészeti Hivatalnál munkavezető, útbiztos, 1954-től 1957-ig a megyei Légtalmi Parancsnokság munkatársa. 1957-től a Gyulai VIZIG mérnöke, csoportvezetője. Egyidejűleg,

1964–1966 között a Gyulai Városi Vízközmű Társulat műszaki vezetője, építési munkáinak irányítója. 1966-tól nyugdíjba meneteléig, 1982-ig a Körösvidéki Vízügyi Igazgatóság igazgatója. Főbb munkaterületei: ár- és belvízvédelem, magyar-román közös érdekű belvízvédelmi művek, társulatok szervezése, szivattyútelepek korszerűsítése, gátrendszerek erősítése, árvízi szükségtározók építése, hidrológiai észlelőhálózat fejlesztése, a békési és a körösladányi duzzasztó építése, üzemi vízrendezés, komplex melioráció, a VIZIG működési feltételeinek fejlesztése, a Hosszúfoki Vízügytörténeti Kiállítás alapítása. Valamennyi ágazatban tevékenykedett, így a hévízgazdálkodásban, a kutak gáztalanításában, az ipari vízgazdálkodás fejlesztésében, a vízi környezetvédelemben, és a fiatal hidrológus nemzedék nevelésében is. Jelentős tevékenységet fejtett ki a Körösök árvizeinek kivédésében, a védekezés-irányításban. Számos szakmai kitüntetés birtokosa, 1970-ben és 1980-ban a rendkívüli Körös-árvek kivédésében játszott szerepéért kétszer is megkapta a Munka Érdemrend arany fokozatát. Több cikke jelent meg a szaklapokban, többek között a Vízügyi Közleményekben; foglalkozott a térség vízi történetével is. Több cikke jelent meg, többek között a Vízügyi Közleményekben. 1967–1984 között az MHT Békés megyei szervezetének elnöke. Egy időben tagja volt a MHT Felügyelő Bizottságának is. (VP.d. 1975, Tt. 1987)

TAKÁCS SÁNDOR

(Karcag, 1931. II. 3.)

Orvos s.c.l. oklevéllel (DOTE 1955), közegészség-tani, járványtani szakorvos (1961), az orvostudo-

mányok kandidátusa (MTA 1970), orvostudományok doktora (OKI 1986), c. egyetemi docens (DOTE), c. egyetemi tanár, egyetemi magántanár (ME 1988). 1955-től körzeti orvos Edelényben, majd 1957-től közegészségügyi felügyelő. 1961-től köz-

egészségügyi osztályvezető, 1976-tól a Borsod-Abaúj-Zemplén megyei KÖJÁL igazgatója, ill. főigazgató-főorvosa. 1991-től az Országos Népegészségügyi Központban működött. 1994-ben a B-A-Z megyei Tisztiorvosi Hivatal főigazgatója. Kutatási területe: a környezetminőség és az ember egészségének összefüggése, a környezetszennyezés kóroki szerepe az idült nem fertőző betegségek keletkezésében. Behatóan foglalkozott a vizek nyomelem vizsgálatával, a nyomelemek és a daganatos megbetegedések kapcsolatainak feltárással. Óraadó volt a miskolci és debreceni egyetemeken, előadó az Egészségügyi Főiskolán. 4 könyve, és közel 200 hazai és külföldi szaklapban megjelent közleménye fémjelzi szakirodalmi munkásságát, melyekben kiemelten foglalkozik a mikroelemek emberi szervezetben játszott szerepével a toxikus fémek hatásmechanizmusával. Főszerkesztője volt a „Népegészségügy” folyóiratnak. Több szakmai tudományos egyesület, akadémiai bizottság, munkabizottság tagja, vezetőségi tagja, elnöke. Munkásságát számos szakmai kitüntetés mellett a Magyar Higiénikusok Társasága Fenyvessy Béla-emlékérmével (1976), valamint az Árvízvédelemért kitüntetéssel (1970, 1975). Társaságunk Borsod megyei területi szervezetének (korábban Borsodi csoportjának) több cikluson át elnöke, rendezvényeinek előadója, a Hidrológiai Közlönynek egy cikluson át szerkesztő bizottsági tagja. (Pro A. 1993)

TAKÁTS TAMÁS FERENC

(Komádi, 1932. XI. 26.)

Okleveles biológia-földrajz szakos tanár (ACsJPF 1955), agrármérnök (GATE 1965), egyetemi doktor (GATE 1967), c. egyetemi docens (NyME 1989). 1955–1958 között a Budapesti Talajjavító Vállalat

munkatársa. Ezt követően 1979-ig az MTA Kutatócsoportjában dolgozott tud. főmunkatársként a soproni Erdészeti és Faipari Egyetem Termőhely-ismeretani Tanszékén. Ezen időszak (1971–1981) alatt másodállásban az Erdészeti Szakközépiskola ta-

nára. 1979-től 1993-ig az ÉDUVIZIG Fertő-tavi Kutatóállomását (Fertőrákos) vezette. 2002-től 2005-ig a Fényes Elek Gazdasági Szakközépiskola (Sopron) igazgatója. 1992–2015 között – egyéni vállalkozóként – részt vesz a soproni Agricola Mérnöki, Kutatási, Oktatási és Ügynöki Iroda munkáiban. Kutatóként a talajba került herbicidek és talajban élő mikroorganizmusai közötti kölcsönviszony és a Fertő vízminőségi rendszerének vizsgálatával foglalkozott. Mint nyugdíjas mezőgazdasági szaktanácsadóként tevékenykedett. 1995-től 2005-ig a soproni Castanea Környezetvédő Egyesület társelnöke. Mintegy 60 írása jelent meg, ill. öltött testet tanulmányban és kutatási jelentésben. 1990–1996 között Társaságunk Soproni területi szervezetének elnöke. (Pro A. 1999)

TAMÁS GIZELLA

(Budapest, 1926. XII. 21. – Budapest, 1975. VIII. 19.)

Okleveles középiskolai tanár (BTE 1949), egyetemi doktor (BTE 1949). 1949–1950 között az ELTE Növényrendszertani Intézetének gyakornoka, majd 1949-től haláláig, 1975-ig a Tihanyi Biológiai Kutatóintézet tud. munkatársa. Fő munkaterülete a hidro-

biológia, ezen belül az algológia. Sokat foglalkozott a Balaton vízi biocoenosis tanulmányozásával. 50 tudományos dolgozata jelent meg, jó részük az Intézet Évkönyvben, továbbá számos más hazai és nemzetközi tudományos folyóiratban. Munkásságáról gyakran számolt be tudományos előadások keretében. Tagja volt a Magyar Biológiai Társaság-

nak és a Nemzetközi Limnológiai Egyesületnek is. Eredményeit nemcsak a magyar algológus és limnológus szakkörökben értékelték, de gyakorlatilag is hasznosították. A Hidrobiológus Napok aktív résztvevője volt. (VP.e. 1952)

TARJÁN LEVENTE

(Baja, 1941. III. 16.)

Okleveles földmérő üzem-mérnök (1964), okl. műszaki tanár (BME 1970). Munkássága 1964-től a bajai Tóth Kálmán Gimnázium és Vízügyi Szakközépiskola keretében zajlott. 12 éven át volt felelős vezetője a műszaki szakképzésnek és 16 évig látta el a víz-

ügyi szakközépiskolák országos szakfelügyelői, illetve szaktanácsadói feladatát. 1993-tól 2005-ig a szakközépiskola, ill. a jogutód bajai Szent László Általános Művelődési Központ igazgatója. Pályakezdésétől részt vett a vízügyi szakképzés alapdokumentumainak kidolgozásában. 1990-től a Keresztény Értelmiségi Szövetség bajai titkára. A város Türr István emlékdíjának kitüntetettje (2008). Társaságunk Bajai csoportjának alapító, majd vezetőségi tagja. Az MHT Ifjúsági Bizottság elnökéként elsősorban a pályakezdő szakemberek és hallgatók társasági munkába való bevonásában szerzett maradandó érdemeket. (Pro A. 1995)

TARJÁN TIBOR

(Weistrach /Ausztria/, 1945. IV. 30. – Budapest, 2008. XII. 2.)

Okleveles vegyész-mérnök, okl. környezetvédelmi szakmérnök, egyetemi doktor (BME 1981), EURO-mérnök (FEANI 2000). 1969-ben a Gyógyszerkutató Intézetben dolgozott, majd 1970-től a MÉLYÉPTERV technológus tervezője, irányító tervezője. Fő munkaterü-

lete: víztisztító művek technológiai tervezése (Nyugat-Nógrád Térségi Vízmű vas- és mangántalanítása, Észak-szabolcsi Regionális Vízmű gáz- és vastalanítása, Fővárosi Vízművek I. sz. Víztisztító Gyáregység rekonstrukciója és bővítése, stb.), valamint uszodák, strandfürdők, ipari üzemek víztechnológiája. 1994-től az OVF főtanácsosaként a vízminőség és vízkezelési kérdésekkel, a vízügyi laboratóriumok felügyeletével, továbbá a vízminőségi kárelhárítással foglalkozott. Két szabadalmat, és mintegy 20 szakdolgozatot készített, részt vett szabványok és műszaki irányelvek elkészítésében. MTESZ egyesületi műszaki szakértő jogosítvánnyal rendelkezett. Társaságunknak 1972 óta tagja. 1977–1996 között a Vízkémia és Víztechnológiai szakosztály titkára, 1996-tól elnöke volt. (Pro A. 1988, BÖ.é. 2004)

TAVY LAJOS

(Zalatna, 1885. XII. 27. – Budapest, 1970. XII. 19.)

Okleveles mérnök (KJM 1907). 1908-ban a kassai Kultúrmérnöki Hivatalnál kezdi állami szolgálatát, majd 1910–1914 között a Kulpa Szabályozási Kirendeltségén dolgozik, mely után 1929-ig a csepeli Vámmentes Kikötő építésén tevékenykedik. Ezt követően a székesfehérvári Kultúrmérnöki Hivatal munkatársa, 1935–1936-ban a győri hivatal vezetője. 1936–1945 között, nyugdíjba menetelig az FM-ben szolgált, 1942–1945 között az FM Kultúrmérnöki osztályának vezetője, s a Budapesten működő Vízmester Iskola igazgatója. Ebből az időszakból valók a hazai kisebb folyók 1940. évi áradásaival foglalkozó hidrológiai tanulmányai, és az azokból leszűrt gyakorlati tapasztalatok szakirodalmi közreadása a Vízügyi Közleményekben. Nyugdíjasként 1968-ig tovább dolgozott a győri VIZIG-nél. Kiváló mérnöki képességeit bizonyítja, hogy a termelőszövetkezeti öntözőtelepek kis műtárgyainak téli előregyártására vonatkozó újítási javaslatát országosan is bevezették. 1968-ban Budapestre költözött és a VITUKI tanácsadója lett. Főbb munkaterületei: Kulpa-rendezés, Soroksári-

Duna-ág szabályozása, a Váli- és Gaja-völgy rendezés, Velencei-tó környékének telepítési feltételei, a nyúli vízmosáskötő gátak, a vízmesteriskola vezetése stb. Publikációi zömmel a Vízügyi Közleményekben jelentek meg. (Tt. 1967)

TAXNER ERNŐNÉ DR. /VIRÁGH JUDIT/

(Budapest, 1943. VII. 21. - Budapest, 1999. X. 13.)

Okleveles üzemmérnök (BME VFK 1965), okl. vízgazdálkodási szakmérnök (BME). 1969-től vízellátási és csatornázási, ezen belül ipari vízgazdálkodási szakterületen működik, mint előadó, főelőadó, főmunkatárs. Működésének színterei a VITUKI, a budapesti

VIZIG, az OVH és a KVM voltak. A rendszerváltás után az OVF-ben dolgozott, majd 1991-től 1999-ig a Környezetvédelmi Minisztériumban miniszteri titkár, főosztályvezető-helyettes, a tárca ipari hidrotechnológusa. A környezetvédelmi tárca főosztályvezetőjeként a kutatási és oktatási, valamint a rendezvényi és protokoll feladatokat látta el. Nevéhez fűződik a Környezetvédelmi és Területfejlesztési Minisztérium Zöld Boltjának megvalósítása. Aktívan részt vett az ipari hidrotechnológus-képzés megszervezésében és oktatásában. Társaságunknak 1965-től volt tagja, 1986–1993 között az Ipari Vízgazdálkodási szakosztály alapító titkára, 1993–1996 között a Társaság Környezetvédelmi bizottságának elnöke, 1997-től haláláig a MHT főtitkár-helyettese volt. (Pro A. 1992)

TAXNER GYÖRGY

(Budapest, 1970. V. 28.)

Okleveles vízépítő mérnök (BME 1994), szennyvíztisztítási mérnök (UNH 1994), EURO-mérnök (FEANI 1998), környezetvédelmi és vízgazdálkodási szakmérnök (BME 1999). 1995-től a UTB Kft. technológiai tervezője, 1996-tól a UTB Envirotec Kft. (utóbb Zrt.) technológiai igazgatója. Számos

ipari és kommunális szennyvíztisztító telep vezető tervezője, a telepek kivitelezését, próba üzemelését végző mérnökcsoporthoz irányítója külföldön és hazánkban egyaránt. Számos megvalósíthatósági tanulmány, pályázat, projekt elkészítését és elő-

TELKES RÓBERT

(Baja, 1965. IX. 24.)

Okleveles vízépítő mérnök (BME 1990), szakokleveles közgazdasági mérnök (PSZF 1997). Vízügyi pályafutását 1990-ben a bajai ADUKÖVIZIG-nél kezdte, mint a Termelés-felügyeleti és -Koordinációs osztály előadója. 1991–1992 között a Vízgazdálkodási osztály vízkészlet-gazdálkodási előadója, majd 1995-ig csoportvezetője, 1996-ig mb. osztályvezetője. Ezt követően a bajai szakaszmérnökség vezetője. 2007-től az ADUVIZIG (ADUKÖVIZIG) igazgatója. Társaságunk munkájában 1984 óta vesz részt, 2011–2014 között a Bács-Kiskun Megyei területi szervezet elnöke. Irányítása alatt a szervezet számos nagy sikerű rendezvénnyel népszerűsítette az MHT tevékenységét. (Pro A. 2014)

TESZÁRNÉ DR. NAGY MARIANNA

(Szolnok, 1962. IX. 21.)

Okleveles biológus (JATE 1986), PhD (DE 2006), c. egyetemi docens (DE 2013). Diplomájának megszerzése óta folyamatosan a Közép-Tisza vidéki (Környezetvédelmi és) Vízügyi Igazgatóság Regio-

nális Laboratóriumában (Reg. Lab.) dolgozik, kezdetben biológusként, 1995-től minőségirányítási vezető. 2007 óta osztályvezetőként a KÖTIVIZIG Reg. Lab. vezetője. Biológusként zooplankton vizsgálatokat folytatott áramló vizekből és állóvizekből.

1993-tól a mikrobiológia részlegre került, ahol higiénés és környezetbakteriológiai kutatásokat végzett felszíni víz- és üledék mátrixból. 1996-ban irányításával szerezte meg a Laboratórium az első akkreditált státuszt, amely azóta is folyamatos. 1996-tól ökotoxikológiai vizsgálatok révén a felszíni vizek ökológiai állapotértékelésével és a felszíni vizek minősítésével foglalkozott. 2005-től az EU Víz Keretirányelv gyakorlati alkalmazásának bevezetése volt a feladata az Igazgatóságon. Vezetése alatt a Reg. Lab. „Alkalmazott Hidrobiológiai Kihelyezett Tanszék” lett a Debreceni Egyetem Természettudományi és Technológiai Karán. Különös gondot fordít a hallgatók és a fiatal diplomások tudásának gyakorlati hasznosítására, több szakdolgozója lett helyezett az MHT Lászlóffy Woldemár Diplomamunka pályázaton. Irányításával került sor a VIZIG-ek mintavételi csoportjainak létrehozására, betanítására és az akkreditáció megszerzésére. Munkásságát számos szakmai kitüntetéssel ismerték el. Több MTA bizottság, munkacsoport tagja. Társaságunk munkájának 1988-tól részese, 2004-től a Vízmikrobiológiai szakosztály, valamint 2007-től a Limnológiai szakosztály vezetőségi tagja. Ugyancsak tagként vesz részt 2006-tól a „Vitális Sándor szakirodalmi nívódíj” Bíráló bizottságának munkájában. (Pro A. 2017)

THYLL SZILÁRD ISTVÁN

(Érsekújvár /Csehszlovákia/, 1934. X. 27.)

Okleveles mezőgazdasági mérnök (GATE 1959), egyetemi doktor (GATE 1967), okl. mg. vízgazdálkodási szakmérnök (BME 1971), a mezőgazdasági tud. kandidátusa (1985), Professor Emeritus (DE 2004). 1959-től a Szolnoki Cukorgyárban dolgozott, 1960–1961 között a Szolnok megyei TSZ Beruházási Irodában műszaki ellenőr, majd 1961-től Nyíregyházán megyei öntözési felügyelő. 1963-tól

a debreceni Agrártudományi Főiskola adjunktusa, 1973-tól a DATE szarvasi Öntözéses-Meliorációs Főiskolai Karán (utóbb Víz- és Környezetgazdálkodási Karán) docens, főiskolai tanár. 1992-től egyetemi tanár, 1976–1994 között tanszékvezető, közben

1986–1994 között főigazgató-helyettes. 1994–1999-ben a DE Mezőgazdaság-, Élelmiszer-tudományi és Környezetgazdálkodási Karán tanszékvezető, ill. 2004-ig egyetemi tanár. Kutatási tevékenysége kiterjedt a területi öntözőtelepek üzemeltetésének, valamint a kötött talajú síkvidéki területek vízrendezési problémáinak kérdéskörére. A talajcsövezéssel kapcsolatos méretezési eredményeit a gyakorlat széles körben hasznosította. Utóbb a vízgazdálkodás és a melioráció környezeti hatásaival foglalkozott. Kutatási eredményeit 110 hazai és külföldi szakkikben, 12 írt, ill. szerkesztett szakkönyvben és 13 jegyzetben tette közzé. Ezen felül több szakma szabvány-, továbbá műszaki irányelv összeállításának vezetője. Előadásokat tartott hazai és külföldi tudományos rendezvényeken, a budapesti műegyetemen és mérnöki továbbképző tanfolyamokon. Munkásságát számos hivatalos elismerés övezte, többek között a DATE Arany Sándor-díja (1998), a MÖE Oroszlány István Emlékplakettje (2015), valamint a földművelésügyi kormányzat Életfa Emlékplakett Ezüst fokozatú kitüntetése (2014). Több szakmai bizottságnak volt és jelenleg is tagja. Korábban Társaságunk Békés megyei területi szervezete vezetőségének volt tagja, 1990-ben a Mezőgazdasági Vízgazdálkodási szakosztály vezetőségi tagjának választották. (Pro A. 1980, SchF.é. 2019)

TILESCH GYÖRGY

(Turócnémeti, 1914. V. 9. – Pécs, 2003. III.)

Okleveles erdőmérnök (JNMGÉ 1938). 1940-ben kinevezik ideiglenes minőségű m. kir. erdőmérnök gyakornokká. Már 1938-tól magán-erdőgazdaságokban (pl. Nagybjom), majd – erdészeti mérnök századosként a honvédség erdészetében dolgozik 1946-ig, amikor állami főerdőmérnökként az állami erdőgazdaságokban kapott munkát. 1953–

1956 között a Pécsi Tervező Irodánál (utóbb Vállalatnál) tervező. Ebben az időszakban foglalkozott Baranya megye vízgazdálkodásának, s a tavaszi csapadékvizek felhasználásának lehetőségeivel. 1956-tól 1960-ig földmérő, 1961-től 1969-ig a Baranya Megyei Tanácsi Tervező Vállalat osztályvezetője. 1970–1974 között – nyugdíjba menetelég – az Építőgazdasági Szervező Intézet főmunkatársa volt. Főbb tevékenysége területe: erdőgazdálkodás és erdőrendezés, geodéziai munkák, csapadékvizek felhasználása, baranyai vízgyűjtők, a baranyai parkok felmérése és védettséjük kezdeményezése, Pécs ipari vízellátása. A MHT Pécsi csoportjának 1953 óta volt tagja. (VP.e. 1954)

TIMÁR MÁTYÁS

(Budapest, 1932. IX. 28.)

Okleveles vegyészmérnök (BME 1957), okl. szakmérnök (BME 1967). 1957–1962 között a gumiiparban, ill. a műanyagiparban dolgozott. 1962-től a Fővárosi Vízművek laboratóriumvezetője. 1968–1970-ben a Tatabányai Szénbányák (VIDUS) főtechnológusa, 1970–1974 között a MÉLYÉPTErv irányító tervezője, majd a váci Regionális Vízmű (DMRVV) csoportvezetője. Fő munkaterülete az ivóvizek minőségével kapcsolatos vegyészmérnöki teendők ellátása, mind a tervezés, mind az üzemeltetés területén. Az MHT 1969-ben megalakított Tatabányai csoportjának alapító titkára, majd a Komárom megyei területi szervezet titkára 1969–1971-ben, utóbb a DMRVV üzemi csoport titkára volt 1975–1990 között. (Pro A. 1985)

TISZAY JÓZSEF

(Jászkisér, 1949. I. 15. – Kisköre, 2000. VIII. 2.)

Okleveles villamos üzemmérnök (KKMF 1970), okl. mérnök (BME 1983), gazdasági mérnök. 1970–1973 között Jászberényben a Hűtőgépgyárban dolgozik, majd 1973-tól a Szolnoki VIZIG Kiskörei Szakmérnökségének üzemelési részlegvezetője,

1979-től haláláig a szakmérnökség vezetője volt. Munkássága az árvízvédelmi művek, a síkvidéki vízrendezési művek és szivattyútelepek, a Tisza-tó létesítményei, vízhasznosítási művek üzemeltetéséhez és fenntartásához, ill. az ezekkel összefüggő hatásvizsgálatokhoz, valamint a fejlesztési kérdésekhez kapcsolódott, továbbá a Kiskörei Vízlépcső különböző munkáihoz (üzemeltetés, üzemvitel, üzemirányítás) kérdésköréhez kötődött. Társaságunknak 1975 óta volt tagja. Mintegy negyed századon át irányította a magyar és külföldi szakemberek látogatásának programjait az ország egyik legnagyobb üzemelő vízilétesítményéhez, vezette a látogatók tanulmányi programjait, köztük Társaságunk tanulmányi kiadványait. (Pro A. 1999)

TOLNAI BÉLA

(Szalotnak, 1951. XI. 13.)

Okleveles gépészmérnök (BME 1976), irányítástechnikai szakmérnök (BME 1981), szakinformatikus (ELTE 1991). Pályafutását a BME Vízgépek tanszékén kezdte, majd 1978-tól a Fővárosi Vízművek műszaki ügyintézője. 1984-től üzemirányító diszpécser.

1986–1988 között a Janssen Elektrotechnische Werke (Aurich, Németország) tervező mérnöke. Ezt követően újra a Fővárosi Vízművek alkalmazásában állt, 1993-ig a Diszpécser szolgálat számítástechnikai ügyintézője, műszaki tanácsosa, 1993–1996 között az Rt. vízellátási főosztályvezetője, 2003-ig a Zrt. üzemeltetési igazgatója. Utána a Geometria Kft. vezető tanácsadója 2004-ig, majd 2012-ig a TOVA-Partner Kft. ügyvezetője. 2013-tól a BioModel Bt. nyugdíjas ügyvezetője. Az 1980-as évek derekán úttörő szerepet vállalt a Vízművek első folyamatirányító rendszerének, a MAR-nak kialakításában. 1985-kollégáival megalkotta a szimulációs modell alkalmazásaként az üzemi hálózatszámítást lehetővé ún. MTZ (Melegh-Tolnai-Zimmer) algoritmust. Társzerkesztője a Fővárosi Vízművek első, 3 kötetes üzemeltetési jegyzetének. Szerepe volt a Vízművek térinformatikai rendszerének (HALIR) megalkotásában. A Csepeli

Vízkezelőmű építések az irányítástechnikai feladatok koordinálása tartozott hatáskörébe. Közbenjárására – némiképp módosítva az eredeti elképzeléseket – létrejön az egységes irányítású déli termelőrendszer, a DÜIR. A Geometria Kft.-nél egy hosszabb dolgozatban összefoglalja a vízellátás térinformatikai alkalmazásának lehetőségeit, amelyet a VCSOSZSZ tagvállalatai számára ajánlasként adott ki. Munkásságát a víziközmű szakma a legmagasabb kitüntetésével, a Reitter Ferenc-díjjal ismerte el (2008). Társaságunk Vízellátási szakosztályának aktív tagja, közel 100 szakcikk szerzője. (Pro A. 2007, BÖ.é. 2013)

TOÓKOS ILDIKÓ

(Makó, 1930. VIII. 7.)

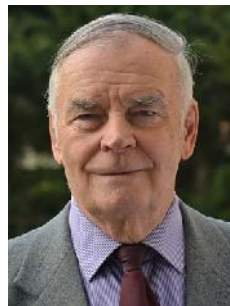

Okleveles vegyész (SZTE-TTK 1953), egyetemi doktor (JATE-TTK 1970). 1953–1954 között a MÁFI-ban analitikus vegyész, 1954-től 1987-ig, nyugdíjba vonulásáig a VITUKI munkatársa, laboratóriumának vezetője, majd tudományos fő-

munkatársa, őa. csoportvezetője. Nyugdíjba vonulása után szakértői tevékenységét 1990-ig tovább folytatta a VITUKI Műszaki Fejlesztési Intézetében. 1993-ban a BISZK tagjaként szakértői tevékenységet végzett. Fő szakterülete a különböző ipari és házi szennyvizek tisztítás-technológiájának kutatása-fejlesztése, és az új eredmények gyakorlati alkalmazásában való részvétel. Gyakran meghívott előadó a felsőfokú oktatásban, továbbképző tanfolyamokon, nemzetközi szimpóziumokon. Szakterületének kelet-európai kutatói közül elsőként szerepelt szakmai „Who is who?” kiadványában. Több mint 60 publikációja jelent meg, jelentős részük külföldi szaklapokban. Az MHT Bogdánfy pályázatán Tóth Andrásnéval közös pályaműve 1974-ben I. díjban részesült. Társaságunk Csatornázási és Szennyvíztisztítási, valamint az Ipari Környezet és Vízgazdálkodási szakosztályának aktív tagja. (VS.n.d. 1980)

TORNÓCZKY GYÖRGY

(Nyíregyháza, 1944. VII. 3.)

Okleveles mérnök (BME 1969). Pályafutását mint öntöző technikus a Debreceni Vízügyi Igazgatóság-nál kezdte 1962-ben. Diplomájának megszerzését követően ugyanitt szakasz-mérnök 1979-ig. Ezután a Tiszamenti Regionális Vízművek igazgatóhelyettes

főmérnöke, majd az Rt.-vé alakult szervezet vezérigazgató helyettese 1994–1996 között. 1996-tól 2003-ig a Zrt. koncessziós igazgatója, 2003–2007 között, nyugdíjazásáig divízió igazgatója. Szakasz-mérnökként, a vízügyi hatósági, szakágazati, vízkárelhárítási és termelési tevékenységet végzett, a TRV-nél a Hajdú-Bihar, Szabolcs-Szatmár-Bereg és Jász-Nagykun-Szolnok megyékre kiterjedően feladatához tartozott a cég ivóvíz, szennyvíz, öntözővíz szolgáltatásának és a tervezési, építési, gépészeti tevékenységének irányítása. 1962 óta részt vett a Tiszán kialakult rendkívüli árvizek elleni védekezésben, valamint a tiszai cianid és nehézfém szennyezés elhárításában. A Szolnok-tiszaligeti árvízvédekezés eredményes irányításáért 2006-ban Miniszterelnöki Elismerésben részesült. Szolnok Megyei Jogú Város Közgyűlésének felkérésére 2004. évtől az Alcsi Holt-Tisza Közalapítvány Kuratóriumának elnöke. A Szolnok Megyei Mérnöki Kamara alapító tagja. Társaságunknak 1969 óta tagja, részt vesz a Szolnoki területi szervezet munkáiban. Publikációinak és szakmai rendezvényeken tartott előadásainak témája főleg a vízügyi koncessziós pályázatok értékelésére, a tiszai holtágak fejlesztésére és a felszíni víztisztítás technológiájának korszerűsítésére terjedtek ki. (Pro A. 2007)

TÓTH ISTVÁN

(Kötcse, 1957. VII. 9.)

Okleveles építőmérnök (BME 1981), vízellátás-csatornázás szakmérnök (BME 1989). 1981-től a Dunántúli Regionális Vízmű Rt.-nél, illetve jogelődje-

nél dolgozik. 1983-tól építési osztályvezető, 1995-től vállalkozási osztályvezető, az önkormányzatok és a vízmű szerződéses kapcsolatainak felelőse. 1997-ben egyéves amerikai kormányösztöndíjjal a New York állambeli Syracuse város Környezetvédelmi és Erdészeti Egyetemén tanult. 1998-tól a DRV Rt. üzemigazgatója, 1999–2006 között a Részvénytársaság vezérigazgatója. Ezt követően az EKS-Service Kft. ügyvezető helyettese, 2019-től építési koordinátora. 2001–2006 között a MaVíz elnökségi tagja. Társaságunknak 1980 óta aktív tagja, a DRV Rt. üzemi csoportjának elnöke, 2003-tól 2007-ig az MHT alelnöke. (Pro A. 2006)

TÓTH ISTVÁN

(? - ?)

Okleveles vegyész. 1950-től 1963-ig az Országos Közegészségügyi Intézet, majd az MTA Mikrobiológiai Kutatócsoportjának munkatársa. Fő munkaterületei felszíni víz- és szennyvízvizsgálatok, szennyvízöntözés, algás szennyvíztisztítás. 1953–1955-ben részt vett a hazai felszíni vizek rendszeres vizsgálatának megszervezésében. 1966-ban Svédországba költözött és ott a Környezetvédelmi Szolgálatnál dolgozott. (VP.e. 1955)

TÓTH JÓZSEF

(Debrecen, 1932. IV. 17.)

Okleveles vegyész (KLTE 1956). 1956-tól 1959-ig a debreceni Mezőgazdasági Minőségvizsgáló Intézet vegyésze. 1959-től a Debreceni VIZIG laboratórium-, majd 1964-től ugyanott a Vízgazdálkodási és vízminőségvédelmi osztály vezetője. 1989–1991-ben a Környezetvédelmi Felügyelőség osztályvezetője. Főbb munkaterületei: vizek vizsgálata és tisztítása, szennyvizek tisztítása és hasznosítása, élővizek terhelhetősége, szennyvízöntözés, halastavak termelőképességének fokozása, szennyvizek tisztítása algákkal stb. Szakirodalmi munkásságát az említett munkaterületekhez kapcsolódó, több mint tucatnyi publikációja jelzi. Az MHT 1965. évi Bogdánfy pályázat második helyén jutalmazta Török Lászlóval közös munkáját. 1964–1990 között az MHT Debreceni csoport (utóbb Hajdú-Bihar megyei területi szervezet) titkára. (VP.e. 1974, Pro A. 1980)

TÓTH LÁSZLÓ

(Tiszasas, 1930. V. 14.)

Okleveles agrármérnök, egyetemi doktor. 1950-től állami gazdaságban, 1959-től a kecskeméti Magyar–Szovjet Barátság termelőszövetkezetben dolgozott, aktív munkásságának 25 évét – nyugdíjazásáig – Kecskeméten töltötte. 1973-ban főagronómus, fő-ágazatvezető, utóbb, 1978-ban a Mgtsz. termelési elnökhelyettese volt. Az 1960-as években kapcsolódott be a kecskeméti városi szennyvízelhelyezés munkálataiba. Közreműködött az 1972-ben, kezdetben kísérleti jelleggel kiépített szennyvízhasznosító telep létrehozásában, irányította annak beüzemelését, működését, az ott folyó kutatásokat. Kimunkálta azt a szerződést, amelyet a mezőgazdasági termelőszövetkezet az Észak-Bács-Kiskun Megyei Vízmű Vállalattal kötött a Kecskemét városi szennyvízelhelyező és hasznosító rendszer működtetésére. Számos cikket, ismertetőt írt, valamint előadást tartott a telep működéséről, eredményeiről, a szennyvizek és iszapok mezőgazdasági elhelyezéséről, a szennyvíz-öntözés műszaki-gazdasági, valamint környezetvédelmi kérdéseiről. Tevékenységét számos szakmai kitüntetéssel ismerték el. A Szennyvizek és Szennyvíziszapok Mezőgazdasági Hasznosításával Foglalkozó Kutatók Munkacsoportjának állandó (alapító) tagja, valamint igazságügyi szakértő. Társaságunk Szennyvíz szakosztályának, valamint Bács-Kiskun megyei területi szervezetének vezető-ségi tagja volt. (Pro A. 1987)

TÓTH LÁSZLÓ

(Mezőörs, 1944. I. 25.)

Okleveles mérnök (ÉKME 1967), műszaki doktor (BME 1985). Szakmai munkássága 1967-től a MÉLYÉPTERV-hez kötődött, volt tervező, irányító tervező, irodavezető, nyugdíjazásáig a MÉLYÉPTERV Komplex Mérnöki Rt. elnök-vezérigazgatója. Fontosabb tervezési- és fejlesztési munkái: a Debrecen-Keleti Főcsatorna vízmű vízépítési műtárgyai, a Debrecen-Nagyerdei vízmű ivóvíztároló medencéi, az epoxigyanta ragasztott kapcsolatú mélyépítési műtárgyrendszer, a csúszó-zsaluzatos hengeres víztornyok serege, az emelt zsaluzatos vasbeton víztornyok, a 3000 m³-es emelt-kelyhes víztornyok fejlesztése, a

MÉLYÉPTERV típusú derítomedencék fejlesztése, a csepeli központi szennyvíztisztító telephez kapcsolódó szivattyútelepek tervezése és a Dunát keresztező szennyvíz nyomóvezetékek mederkotrásos és sajtolt technológiájú tervei. Számos országos tervpályázat eredményes résztvevője, 12 szabadalom kidolgozásának részese. Szaklapokban mintegy 30 publikációja jelent meg. Társaságunknak 1975 óta tagja, Vízépítési szakosztályának vezetőségi tagja. Jelentősebb megvalósuló munkákról rendre helyszíni bemutatóval egybekötött előadóduléseket szervezett, a technológiai újdonságokról előadásokat tartott. (Pro A. 1999, BÖ.é. 2011)

TÓTH MÁRIA

(Miskolc, 1960. XII. 26.)

Okleveles hidrogeológus-mérnökgeológus (NME 1984), vízépítő szakmérnök (BME 2002). A diploma megszerzése után az Észak-dunántúli Regionális Vízműnél mint hidrogeológus, 1998-tól a jogutód ÉDV Zrt. főmunkatársa, 2005-től vízgazdálkodási

vezető, 2011-től szolgáltatás–környezetvédelmi vezető, 2016-ban a Zrt. mb. műszaki vezérigazgató-helyettese, majd ismét a szolgáltatás–környezetvédelem vezetője. Fő tevékenységi körei a felszín alatti ivóvízkészletek mennyiségi-minőségi változásának vizsgálata; hidrogeológiai, vízkészlet-gazdálkodási feladatok; a közműfejlesztéshez kapcsolódó tevékenységek; szennyvízgazdálkodás (szennyvíztisztítás és -elvezetés, szennyvíziszap elhelyezés); hulladékgazdálkodás és környezetvédelmi feladatok. További kiemelt feladatok a sérülékeny környezetben lévő vízbázisok biztonságban tartása, a Víz Keretirányelv végrehajtásához kapcsolódó vízgyűjtő-gazdálkodás tervezésében való közreműködés, valamint az ÉDV Zrt. működési területén a vízbiztonsági tervek elkészítésének és üzemeltetésének a felügyelete. Szakmai munkásságát számos elismeréssel értékelték. Részt vesz a MaVíz, valamint a MMK szakmai tevékenységében, tagja az OMBKE szervezetének. 2000-től Társaságunk Komárom-

Esztergom megyei területi szervezet titkári teendőit látta el, valamint a 2011-től a Vízellátási szakosztály vezetőségi tagja. (Pro A. 2010, BÖ.é. 2014, KJ.d. 2019)

TÓTH MIHÁLY

(Hajdúdorog, 1924. XI. 5. – Debrecen, 1989. XI. 23.)

Okleveles mezőgazda, a mezőgazdasági tud. kandidátusa (MTA 1955), doktora (MTA 1970). A mezőgazdasági akadémia elvégzése után Debrecen-Pallagpusztai Mezőgazdasági Akadémia tanzáságában gyakornok. 1950-ben adjunktus, 1957-ben

docens, majd 1965-ben egyetemi tanár a Debreceni Agrártudományi Egyetemen. Közreműködött a Földművelési Minisztérium öntözési igazgatóságának megszervezésében 1959/60-ban. Vezette a Mezőgazdasági és Élelmezési Minisztérium kutatási főosztályát 1966 és 1969 között, majd 1969-től 1983-ig a gödöllői egyetem üzemtani tanszékének vezetője volt. Fő munkaterülete az ökonómia és a mezőgazdasági üzemszervezés volt, az élethivatásának tekintett oktató munkássága mellett. Nevéhez fűződik az agrárközgazdász, majd az üzemszervező agrármérnök-képzés kialakítása, annak fejlesztése. Aktív tevékenységet fejtett ki a hazai és nemzetközi tudományos életben, több szakmai bizottság vezetője, tagja volt. Munkásságát 1970-ben a Munka Érdemrend arany fokozatával ismerték el. Társaságunknak 1956 óta volt tagja. Az MHT Vízrendezési, Árvízmentesítési és Öntözési szakosztály elnöke 1971–1974 között, majd a Mezőgazdasági Vízgazdálkodási szakosztály elnöke 1974-től 1977-ig. Társaságunk elnökségének választott tagja, és a Szakértő Bizottság elnöke is volt. 1972–1976 között részt vett a HK szerkesztőségének munkájában. Társaságunk küldöttjeként alapítója volt a Mezőgazdaság Műszaki Fejlesztésének Nemzetközi Bizottsága (CIGR) keretében megszervezett Magyar Nemzeti Bizottságnak, amelyben titkári, majd ügyvezető elnöki feladatkört is vállalt. (Pro A. 1979)

TÓTH SÁNDOR

(Budapest, 1947. IV. 10. – Szentendre, 2008. XI. 19.)

Okleveles mérnök (BME 1972), környezetvédelmi menedzser (BME 1992). 1972–1974 között a Műegyetem vízépítési laboratóriumában tudományos munkatárs, 1974-től a KDVVIZIG mérnöke. 1979-től az OVH, a KVM, ill. a KHVM munkatársa, főmunkatársa, minisztériumi vezető tanácsosa. 1996–1999 között a CH2M Hill Kft. igazgatója, majd üzletágvezetője. 1999 után magánszakértő. Munkaterületét először laboratóriumi modellkísérletek jelentették, majd 1996-ig az árvízvédelem állt munkálkodása előterében. Az Országos Műszaki Irányító Törzs vezetőhelyettese volt. Az 1980-as évek második felében részt vett Magyarország árvízvédelmi helyzete hosszú távú fejlesztési tervének kidolgozásában. Állandó résztvevője volt a magyar–román vízügyi vegyesbizottsági tárgyalásoknak mint titkár, majd meghatalmazott helyettes. Társaságunknak 1977 óta volt aktív tagja. Az MHT Árvíz- és Belvízvédelmi szakosztályának titkára volt 1988–1993 között, aki sokat tett a szakosztályok közötti együttműködésért. (Pro A. 1991)

TÓTH SÁNDOR

(Mór, 1957. IX. 22.)

Okleveles építőmérnök (BME 1982). Vízügyi szolgálatát a Közép-dunántúli Vízügyi Igazgatóság Műszaki tervezési osztályának előadójaként kezdte 1982-ben. 1986-tól az Építési osztály csoportvezetője, 1991-től a Tervezési osztály vezetőjének helyettese, majd 1992-től a Vízgazdálkodási osztály vezetője. 2010-től a KDTVIZIG műszaki igazgatóhelyettese. A vízgazdálkodás területén több mint 3

évtizedes szakmai felkészültséggel és tapasztalattal rendelkezik. Szakmai tudásával hozzájárult a térségi vízgazdálkodásban a vízgyűjtőszemlélet kialakításához. Az 1990-es évek végén keletkező árvizek és belvizek elleni védekezési munkákban mindmáig folyamatosan részt vett. A Fejér Megyei Mérnöki Kamara alapító tagja, jelenleg elnökségi tagja, és a Felszín Alatti Vizekért Alapítvány Kuratóriumának is tagja. Szakmai munkásságát több állami kitüntetéssel ismerték el. Társaságunknak 1982 óta tagja, 1993–1996, valamint 1999–2015 között a Közép-dunántúli területi szervezet vezetője tagja, 2015-től a szervezet elnöke. Az évek során a Társaság ülésein számos előadást tartott. (Pro A. 2016)

TÓTH ZOLTÁN

(Szeged, 1944. III. 29.)

Okleveles bányamérnök (NME 1967). Oklevelének megszerzése után 1977-ig a Mátraaljai Szénbányák Vállalatnál dolgozott, mint vedersoros gépcsoport vezető, a Szenelő Üzem gépeszeti vezetőjének helyettese, végül 1975–1977 között a Bánya Víztelenítési Üzem vezetője. Ezt követően a Heves Megyei Vízmű Vállalat (utóbb a Heves Megyei Vízmű Zrt.) Gyöngyösi Üzemének üzemvezető-főmérnöke 2009-ig. Irányítása alá tartozott a Gyöngyösi Járás településeinek ivóvíz-, szennyvíz- közműveinek és strandjainak üzemeltetése a lakosság, az üzemek, létesítmények, intézmények ivóvízellátása. Vizes pályafutása elejére esett a térség ivóvíz közművesítésének rohamos fejlődése, valamint a már közművesített területek ivóvíz technológiájának a megszigorodott vízminőségi követelményekhez való igazítása és a vízbázisok jelentős fejlesztése, megindult a szennyvíz közművesítés a falvakban is. Munkája mellett – az előkészítés javítása érdekében – saját tervező céget is alapított VIZÉPSZER Kft. néven, melyben ivóvíz- és szennyvízhálózat, valamint ivóvíz technológiai és szennyvíztisztítási terveket készített. Nevéhez kötődik a bányavíz hasznosítása a térségi ivóvízellátásban, valamint a térségi regionális vízellátási rendszer kialakítása.

Társadalmi megbízatásainak körében Gyöngyös Város Úszó Szakszövetségének elnöke volt 1979–1994 között, valamint Társaságunk Heves Megyei területi szervezetének titkára 1990-től 2008-ig. Számos elismerése között szerepel a Gyöngyös Városért kitüntetés (1987), a MTESZ Emlékérem (2008), valamint 2008-ban a MaVíz Életmű Díja. *(Pro A. 2008)*

TÓTHNÉ SERES ÉVA

(Szikszó, 1976. VIII. 18.)

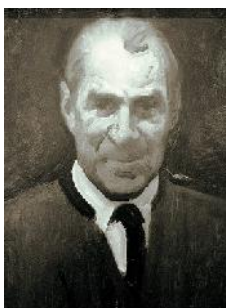

Okleveles építő üzemérnök (EJF MF 1998), okl. vízkészletfeltárás-vízrajz szakmérnök (BME 2002). 1999-től az Észak-magyarországi (Környezetvédelmi és) Vízügyi Igazgatóságnál (ÉM VIZIG), vízrajzi szakterületen helyezkedett el. 2002-től, az Igazgatóság Vízyűjtő-gazdálkodási osztálya, Felszín alatti vízgazdálkodási csoportjának ügyintézőjeként – korábbi szakmai feladatainak ellátása mellett – bekapcsolódott a felszín alatti vízkészletgazdálkodást érintő hatósági feladatok ellátásába, a távlati vízbázisok biztonságba helyezésével és biztonságban tartásával kapcsolatos munkákba, valamint a felszín alatti EU-VKI monitoring hálózat kialakításába. 2008-tól vízrajzi és monitoring csoportvezető, majd 2014-től vízrajzi és adattári osztályvezető munkakörökben lát el szakmai irányítási feladatokat. Több, az OVF által felállított munkacsoportnak is tagja, szakmai tudásával, a vízrajz terén szerzett gyakorlati tapasztalataival támogatva azok tevékenységét. Emellett részt vesz a nemzetközi szakmai egyeztetésekben is. Az elmúlt két évtized dunai és tiszai árvíz- és belvízvédekezéseiben többször kitüntette magát. Társaságunknak 1999-től lett tagja. Az MHT rendezvényein több publikációval jelentkezett, illetve más fórumokon is tartott előadásokat. *(Pro A. 2017)*

TÖLG ISTVÁN

(Budapest, 1932. VIII. 2. – 2008. VI. 13.)

Okleveles agrármérnök (GATE 1956), egyetemi doktor. 1956-ban a Tatai Halgazdaságban dolgo-

zik, majd korábbi tanára, Woynárovich Elek hívására 1956–1962 között MTA Biológiai Kutatóintézet (Tihany) tudományos munkatársa. 1962–1970-ben a FM Országos Halászati Felügyelőség főelőadójaként tevékenykedett, 1967-től a miniszter első helyette-

sének titkára volt. 1979-től 1992-ig, nyugdíjba meneteléig az ENSZ Élelmezési és Mezőgazdasági Szervezete, a FAO által alapított százhalombattai temperált vizű halszaporító gazdaság, a TEHAG igazgatója volt. Munkatársaival együtt kidolgozta haszonhalaink évszaktól független szaporítási technikáját, nevéhez fűződik az első növényevő-hal-shállítmány importja és honosítása, valamint számos halgazdálkodási kérdés sikeres megoldása. Termékeny szakíró, 42 tudományos dolgozat, több mint félezer szakcikk, tanulmány, ismeretterjesztő írás szerzője, társszerzőkkel 9 szakkönyvet és 4 szakfilmet jegyzett. Az MHT Hidrobiológus Napok aktív résztvevője, előadója volt. *(VP.e. 1962, Pro A. 1978)*

TÖRJÉK KÁROLY

(Budapest, 1957.)

Okleveles mérnök (BME 1982). Diplomájának megszerzése után a TIVIZIG Műszaki Tervezési osztályán a talajmechanikai csoportban 1989-ig vezető tervezőként, majd 1996-ig csoportvezetőként és laboratóriumvezetőként dolgozott.

1996-tól 2000-ig a műszaki osztályvezető-helyettesi feladatait látta el a Talajmechanikai Laboratórium vezetése mellett, majd 2007-ig az osztály vezetője lett. 2007-ben az Árvízvédelmi és Folyószabályozási osztály vezetője, majd megbízást kapott a műszaki igazgatóhelyettes főmérnöki feladatok ellátására. A 2006. évi árvízvédekezés idején szakaszvédelem-vezető volt, 2013. évi dunai árvíz idején a TIVIZIG által kirendeltként vett részt a védelmi munkákban.

2011-től 2016-ig az MHT Hajdú-Bihar megyei területi szervezetének elnöke volt. (Pro A. 2013)

TÖRÖK IMRE GYÖRGY

(Szeged, 1940. III. 2. – Szeged, 2004. VIII. 17.)

Okleveles erdőmérnök (EFE 1963), okl. mezőgazdasági, vízgazdálkodási szakmérnök (BME 1971), okl. Euro mérnök (FEANI 1995), vízgazdálkodási szakértő, c. főisk. docens (EJF 2003). 1963-tól a Szegedi Falemez Művek főművezetője. Vízügyi szakmai munkásságát 1966-ban az Alsó-Tisza vidéki

Vízügyi Igazgatóságon kezdte, 1968–1974 között főépítésvezető, ill. szakaszmérnök, 1974–1991 között szakágazati főosztályvezető-helyettes, árvízvédelmi és folyamszabályozási osztályvezető. 1991-től műszaki igazgatóhelyettes főmérnök, időközben 1978–1980 között Irakban, az ottani öntözési minisztériumban szakértő. 2001-től 2003-ig az ATIVIZIG mb. igazgatója. Pályafutása során vízépítési tervezés, kivitelezés, üzemeltetés, a távlati tervezés és kutatás, nemzetközi kapcsolatok, s különösképpen vízkár és környezeti kárelhárítási feladatokat látott el, közöttük nevezetes árvízvédekezések (1970, 1975, 1999, 2000) egyik helyi irányítója volt. Számos hazai és nemzetközi konferencián, szemináriumon előadó, mintegy 70 cikke jelent meg konferencia kiadványokban, tudományos és szakmai újságokban, szakkönyvi fejezetekben. Vízügyi történeti kutatásokkal és gyűjteményfejlesztéssel több évtizeden át foglalkozott. Munkásságát számos kitüntetéssel ismerték el, többek között birtokosa volt a Magyar Köztársaság Ezüst Érdemkeresztjének (2003), és a KöViM Vásárhelyi Pál-díjának (2000). Társaságunknak 1968 óta volt tagja. Az MHT-ban 1984-től 1993-ig az Árvíz- és Belvízvédelmi szakosztály elnökségének, valamint a Vitális Sándor Nívódíj Bíráló Bizottságának tagja volt. 1991–2002 között a Szegedi területi szervezet elnökeként tevékenykedett. Számos alkalommal, közöttük vándorgyűlések és egyéb nagy rendezvények, szervező – alapszabály- és ügyrend-kidolgozó – bizottságok munkájában is részt vett. A Kurca toroki zsilip felújításáért 2002-

ben többedmagával „Lampl Hugó-díjas alkotó” címet kapott. 2003–2004 között a MHT alelnöke volt. (BÖ.é. 1993)

TÖRÖK JÓZSEF

(Kiskundorozsma, 1944. XII. 22.)

Okleveles földrajz-biológia szakos középiskolai tanár (JATE TTK 1968), geológus (JATE TTK 1974), egyetemi doktor (JATE 1986). Munkásságát hidrogeológusként végig a szegedi ATIVIZIG-en (egy időben ATI KÖVIZIG-en) folytatta 1968-tól 2009. évi nyugdí-

jzásáig, mint a Vízgazdálkodási-, majd a Vízyűjtő-fejlesztési osztály csoportvezetője, később osztályvezető-helyettese, főtanácsosa. Szakmai tevékenysége a felszín alatti vizekkel való gazdálkodásra terjed ki, különös tekintettel a vízbeszerzési lehetőségekre, a vízkészletek vízbázisvédelmi teendőire és a hévízgazdálkodás környezetkímélő módozatainak kimunkálására. Tevékenységét számos szakmai elismeréssel díjazták, köztük a környezetvédelmi és vízügyi tárca Vásárhelyi Pál-díjával (2007), a Felszínalatti Vizekért Alapítvány „Ezüst Pohará”-val (2007), valamint a MMK Alkotói-díjával (2014). Szakirodalmi munkássága elsősorban a hévízgazdálkodás és a vízbázisvédelem témaköréhez kapcsolódik. (Pro A. 1996)

TÖRÖK LÁSZLÓ

(Szolnok, 1930. VIII. 8. – Vác, 1981. V. 11.)

Okleveles mérnök (BME 1952), műtárgyépítő szakmérnök (BME 1967). Tanulmányai befejezése után a Műegyetem II. sz. Vízépítéstani tanszékének tanársegédje. 1953–1955 között a MTA aspiránsa volt. Elkészítette kandidátusi értekezését, de annak megvédésére 1956. évi forradalmi tevékenysége miatt már nem kapott lehetőséget. Ezt követően

1957–1966 között a debreceni VIZIG-nél teljesített szolgálatot. 1966-tól haláláig a Bajai Felsőfokú Vízgazdálkodási Technikumban, ill. a BME vízgazdálkodási üzemmérnököket képző bajai főiskolai kárán tanár, tszv. tanár, és igazgatóhelyettes. A vízrendezési, mezőgazdasági vízhasznosítási, szennyvíz elhelyezési feladatok egész sorát tervezte meg oktatómunkája mellett és az Alsódunavölgyi Vízügyi Igazgatóság másodállású munkatársaként részt vett ezeknek a terveknek a megvalósításában. Részes volt Bács-Kiskun megye öntözésfejlesztési koncepciótervének kidolgozásában; vízkészletfeltárási módszereket dolgozott ki; tagja volt a magyar vízkészlet-gazdálkodási tervet készítő mérnökök közösségnek. 1972–1975 között Mongóliában dolgozott az ország vízgazdálkodási kerettervén. Fő munkaterületei: folyószabályozás, belvízrendezés, ár- és belvízvédekezés, öntözés, vízkészlet feltárási és -gazdálkodás, állattartó telepek, hígtrágya, szennyvíz, szennyvíziszap mezőgazdasági elhelyezése, stb. Szakirodalmi munkásságát konferenciákon, kongresszusokon tartott előadásai mellett számos, szaklapokban megjelent írásai jelzik. Az MHT 1965. évi Bogdánfy pályázatának második helyezettje volt. Társaságunknak 1952 óta volt tagja. 1959–1964 között a Hajdú-Bihar megyei területi szervezet (korábban Debreceni csoport) titkára, 1966-tól 1972-ig a Bács-Kiskun megyei területi szervezet titkára. (VP.e. 1954, KJ.e. 1967, BÖ.é. 1977)

TÖRÖK PIROSKA

(Nagyenyed, 1902. XII. 29. – Budapest, 1992. VII. 12.)

Okleveles középiskolai tanár, egyetemi doktor (1935), a biológiai tud. kandidátusa (1957). 1930-tól 1949-ig a Budapest Székesfőváros (Közegészségügyi és) Bakteriológiai Intézeténél működött, 1950–1955 között az OKI osztályvezetőjeként a Vízbakteriológiai Laboratórium vezetője, 1955-től nyugdíjba meneteléig, 1968-ig a KÖJÁL Vízbiológiai Laboratóriumának vezetője. Főbb munkaterületei: az ivóvíz fizikai, kémiai, bakteriológiai mikroszkópos biológiai vizsgálata, vízvezetéki vizek mikroorganizmusainak vizsgálata, planktonvizsgálatok, üdítőitalok, fürdők és uszodák szennyvízkezelésének vizsgálata, a mikrobiológiai vízvizsgálatok

fejlődésének története, stb. Részes és irányítója volt a Ráckevei (Soroksári) Duna-ágban végzett első bakteriológiai vizsgálatnak 1953-ban. Mintegy 30 publikációja jelent meg. MFT Hidrológiai Szakosztályának az 1930-as évektől volt tagja. Az MHT Limnológiai szakosztálya vezetőségének aktív támogatója volt. (EG.e. 1962)

TÖRÖK TIBORNÉ /BODA ESZTER/ (Székesfehérvár, 1948. V. 4.)

Okleveles mérnök (BME 1972), okl. közműépítő szakmérnök (BME 1979). 1972-től az AGROBER Fejér Megyei kirendeltségén irányító tervezőként kezd dolgozni, ahol 1982-től mélyépítési szakosztályvezető. 1987-től a Közép-Dunántúli (1988-tól

Környezetvédelmi és) Vízügyi Igazgatóságon főmunkatárs, majd 1992-től a Műszaki Tervezési osztályon osztályvezető helyettes, 1994-től a Vízközmű osztályon tanácsos. 2001-től a Közép-Dunántúli Fejlesztési Ügynökségen projektmenedzser. 2003-tól ismét a KÖDU KÖVIZIG-nél dolgozik 2011. évi nyugdíjazásáig, mint a Környezetvédelmi és Vízközmű osztály vezetője, ill. ovh.-e. Szakmai tevékenysége a vízügyi igazgatóságon teljesedett ki. A korábban szerzett tervezői és beruházói gyakorlatát nagyon jól hasznosította a víziközmű fejlesztések szakmai elbírálása és koordinálása terén. Részt vett a megyei víziközmű koncepciók kidolgozásában, a víziközmű fejlesztések támogatásának előkészítésében és elbírálásában. Munkásságáért számos szakmai kitüntetésben részesült, köztük 2012-ben megkapta a vidékfejlesztési tárca Sajó Elemér Emlékplakett elismerését. Társaságunknak 1987 óta tagja, 1989 és 2006 között, 17 éven keresztül a Közép-Dunántúli területi szervezet titkáraként kiemelkedő munkát végzett az MHT érdekében. Kiváló szervező képességének köszönhetően, sorozatosan, komoly érdeklődés mellett zajló előadó ülésekre, nagyrendezvényekre és emlékeztető, jó hangulatú szakmai kirándulásokra került sor a területi Szervezetnél. (Pro A. 1995, BÖ.é. 2008)

TÖRY /1934 ELŐTT TÖGL/ KÁLMÁN

(Budatétény, 1891. II. 10. – Budapest, 1975. IV. 17.)

Okleveles mérnök (KJM 1914). 1914-ben a budapesti Folyammérnöki Hivatalban lépett állami szolgálatba, részt vett az I. világháborúban is, s mint tart. tüzérfőhadnagy szerelt le. Ezt követően a az FM Vízügyi Műszaki főosztályán az Esz-

tergom-Budapest közötti Duna-szakasz felmérését irányította, majd 1923–1926 között a Műegyetem Vízépítési tanszékének adjunktusa volt Rohringer Sándor professzor mellett. 1926-tól 1936-ig a győri Folyammérnöki Hivatal mérnöke, 1931-ben főmérnöke, majd a hivatal vezetője. 1939-ben az FM-ben szolgált, 1940–1943 között a Vízrajzi Intézet vezetője. 1943-tól 1945-ig az Földművelési Minisztérium Folyammérnöki ügyosztályának vezetője. Ezt követően a Vízrajzi Intézet munkatársaként végigmérte és elkészítette a magyar Duna-szakasz részletes mélységvonalas medertérképét. 1949–1958 között az OVgH, ill. OVF munkatársa. Szakértőként vett részt az 1954. és 1956. évi rendkívüli dunai árvizek elleni védekezésben, amiért több állami kitüntetést is kapott. 1958–1960 között a Dunabizottság Műszaki főosztályának vezetője, majd 1960. év végi nyugdíjazását követően a VITUKI megbízásából levéltárakban és könyvtárakban végzett kutatómunkát a magyarországi folyók szabályozása történetének összeállításához szükséges adatok összegyűjtése és feldolgozása érdekében. Főbb munkaterületei: a Felső-Duna szabályozása, görgetett hordalékmérések, magyar Duna-szakasz folyami hullámtereinek rendezése, a Duna hajózási kérdései. Hazánkban elsőként – mérésekkel ellenőrizte a Duna görgetett hordalék hozamát, majd új kisvíz-szabályozási rendszert dolgozott ki. Szakcikkein és tanulmányain kívül kiemelkedő munkája „A Duna és szabályozása” c. monográfia és „Az Al-Duna és szabályozása” c. kötet. A MFT Hidrológiai Szakosztályának 1941 óta volt tagja. (Tt. 1963)

TRIPOLSZKY IMRE

(Győr, 1946. XII. 16.)

Okleveles üzemmérnök (BME VFK 1974), okl. vízépítő mérnök (BME 1979), mg. vízgazdálkodási szakmérnök (GATE 1983). Szakmai pályafutását 1969-től mindvégig, 2009. évi nyugdíjazásáig az Alsó-Tisza vidéki Vízügyi Igazgatóságnál folytatta. Volt tervező,

vízgazd. fejlesztési előadó, a Vízellátási csatornázási osztályon települési előadó. 1977-től vízhasznosítási csoportvezető, 1982–1983 között a Társulati osztály vezetője, majd ezt követően 1997-ig a Szegedi szakmérnökség vezetője. 2005-ig a Vízrendezési osztályt vezette, majd 2009-ig a Vízkárelhárítási osztály munkáját irányította. Különböző beosztásai mellett valamennyi tiszai árvízi és belvízi védekezés irányításában részt vett, mint szakasz védelemvezető, az ezredvégi árvizek idején pedig a Védelmi törzs vezetője, ill. 2001–2009 között mint a központi védelemvezető helyettese. Munkásságát számos kitüntetéssel ismerték el, többek között birtokosa a Magyar Köztársasági Ezüst Érdemkeresztnek (2008). Nyugdíjazását követően igazságügyi szakértő, ill. egyéni vállalkozó volt. Utóbb a VIZITERV Environ Kft. műszaki ellenőre. Társaságunknak 1969 óta tagja, 2007 és 2011 között elnöke volt a Mezőgazdasági Vízgazdálkodási szakosztálynak. (Pro A. 2009)

TRUMMER ÁRPÁD

(Budapest, 1884. I. 23. – Budapest, 1961. XI. 30.)

Okleveles mérnök (KJM 1905). 1905–1910-ig a Besztercebányai Kmh. segédmérnöke, ezt követően a Kassai Kmh. segédmérnöke (1916-tól kir. mérnöke), valamint a Vízmeszter Iskola tanára. 1928-tól a Miskolci Kmh. főmérnöke, majd vezetője. Rövid

ideig vezette a Hódmezővásárhelyi Kmh. szervezete is. 1933-tól az FM 2. sz. kultúrmérnöki ügyosztályán dolgozott. Itt készítette az Alföld öntözésének terveit, később, 1938–1943 között – nyugdíjba meneteléig – az FM VI/B. Vízügyi műszaki főosztály vezetőjévé nevezték ki. 1932-ben kezdeményezésére létrehozták a Hármás Öntözési Bizottságot, amelynek egyik tagja ő volt. Mindezen időszak alatt a MMÉE Vízépítési szakosztályának elnökeként is tevékenykedett, de hivatalból tagja volt a Tisza-Dunavölgyi Társulat Központi bizottságának, valamint a Állandó Központi Talajjavító Bizottságának. Már nyugdíjas, amikor 1944-ben megbízták a Pestmegyei Dunavédgát társulat miniszteri biztosi feladatainak ellátásával. Szakértelmét nem nélkülözhetik az 1945 utáni nagy öntözési programok végrehajtása során, ezért 1947-ben döntés szüle-

tett a ny. min. osztályfőnök tényleges szolgálatra való berendelésére. 1948-ban az OVgH szervezetebe került, 1949–1953 között az FM-ben az ötéves öntözési program kidolgozását irányítja, 1953-tól 1955-ig a VIZITERV szakértője. Munkásságának elismeréseképpen a Szocialista Munkáért érdemérem kitüntetést kapta 1958-ban. Fő szakterülete: vízfolyások rendezése, vízmosáskötések, lecsapolások, alagcsövezés, öntözés, öntözőrendszerek tervezése, stb. Szakirodalmi tevékenysége keretében sok cikk, tanulmány, könyvfejezet stb. jelent meg, melyek közül (részben társszerzőkkel) kiemelkednek: „Az Alföld öntözése”, „Öntözések múltja és jelene”, „A magyar szikések”, „A Tiszántúl öntözése”, „A Kultúrmérnöki intézmény hatvan éve”, „Az öntözések alapelvei” c. munkái. (Tt. 1954)

UBELL KÁROLY

(*Újpest, 1922. XII. 4. – Koblenz /Németország/, 2004. IX. 11.*)

Okleveles mérnök (BME 1951), a műszaki tudományok kandidátusa (MTA 1958). 1949–1967 között a Vízrajzi Intézet, ill. VITUKI kutatója, osztályvezetője, 1967–1970-ig az UNESCO szakértője. A Nemzetközi Hidrológiai Decennium egyik bizottságában az elnöki teendőket látta el. Tevékenységét 1962-ben a Szocialista Munkáért érdeméremmel ismerték el. 1971-től, nyugdíjba vonulásáig a Német Szövetségi Hidrológiai Intézet munkatársa. A VITUKI-ban a felszín alatti vizek hidrológiájával, a talajvizek mozgásával és az evapotranspiráció kérdéseivel foglalkozott. Mint UNESCO szakértő, Bagdadban igazgatói beosztásban vezette a Természeti Készletek Kutató Intézetet, míg Koblenz-ben a talajvíz-hidrológia és -hidraulika szakelőadója volt. Megszervezte az első Magyarországon rendezett Nemzetközi Hidrológiai Továbbképző Tanfolyamot, és szerkesztette az angol nyelvű jegyzetsorozatot. A mintegy 100 magyar és idegen nyelvű publikációja sorából kiemelkedik az 1983-ban Németországban írt és megjelentetett – társszerzővel közös – hidrogeológiai tankönyve. (*PJ.e. 1961*)

UHERKOVICH GÁBOR

(*Dobsina, 1912. X. 20. – Pécs, 2002. III. 7.*)

Okleveles biológia-földrajz szakos középiskolai tanár (FJTE 1935), filozófiai doktorátus (FJTE 1937), egyetemi doktor (UW 1940), a biológiai tud. kandidátusa (MTA 1962), doktora (MTA 1991), c. egyetemi tanár (JPTE 1992), az MTA Eötvös József-koszorús kitüntetettje (1997). Egy évig a prágai Károly Egyetem hallgatójaként az ottani Pascher Intézetben dolgozott. A világhírű Pascher professzor hatására lett algológus. 1937-ben a szegedi egyetemen gyakoronok, majd 1938-tól Pápán, ill. Budapesten tanítóképző intézeti tanár. 1948–1957 között Pécssett főiskolai tanár, tanszékvezető. A forradalom után eltávolították tanszékéről, így 1957-től 1972-ig az MTA Tizsakutató Állomás (Szeged) kutatója lett, 1972–1978 között, nyugdíjba meneteléig a Pécsi Orvostudományi Egyetemen tudományos főmunkatársa. A Magyar Algológiai Társaság tiszteletbeli elnöke, a Magyar Biológiai Társaság pécsi csoportjának tiszteletbeli elnöke volt. Számos egyéb ki-

tüntetése közt a Helsinki Egyetem „Nagy Kitüntető Emlékérem”-ének is birtokosa volt. 1996-ban átvehette a Szlovák Akadémia legmagasabb kitüntetését, a Holuby-émlékérmét, 1998-ban elnyerte Pécs város díszpolgárságát. Főbb munkaterülete a folyóvízi és tavi algavegetáció vizsgálata, hidrobiológia, limnológia. A Nemzetközi Amazonas Projekt gyűjtéseinek feldolgozója volt. Fontos kutatásokat végzett a Dunán, a Tiszán és a Balatonban is. Szakirodalmi tevékenységét mintegy 150 algológiai tanulmány és 2 könyvterjedelmű monográfia jelzi. Aktív magyar oktatói munkáján kívül több nyugati egyetemen tartott „algakurzust”, és több külföldi algaprogram, valamint az MHT Hidrológus Napok aktív résztvevője volt. (EG.e. 1967, Pro A. 1977, Tt. 1991)

ULLRICH EDÉNE /KOVÁCS MÁRTA/ (Ozora, 1945. VIII. 3.)

Okleveles vegyészmérnök (BME 1971), okl. környezetvédelmi szakmérnök (BME 1977). Pályafutását 1963-ban a Bányagyutacsgyár Gyutacsfejlesztő laboratóriumában kezdte, majd 1969-től a Gyógyszerkutató Intézet Kísérleti üzemében laboráns, tud. segédmunkatárs. 1972–1986 között a Pest Megyei KÖJÁL labormérnöke, majd Vízkémiai laboratóriumának vezetője. 1986-tól a VITUKI Műszaki Fejlesztési Intézet, Ipari Vízgazdálkodási osztályának laboratóriumvezetője 1992-ig, majd a Vízminőségvédelmi Intézet Központi laboratóriumának általános analitikai részlegvezetője. 2002-től a VITUKI-tól eltávozva 2008-ig az OKI Vízhygiénés és Vízbiztonsági főosztályának szaktanácsadója, minőségügyi megbízottja. 1996-tól a Nemzeti Akkreditáló Testület (2016-tól Hatóság) szakértője, vezető minősítője. Szakmai munkája az ivóvízminőség meghatározásának és ellenőrzése korszerű vizsgálati módszereinek kidolgozásában, valamint fejlesztésében, és mindennek oktatásában teljesedett ki. Társaságunk munkájában 1973 óta vesz részt, a Vízminőségi és Víztechnológiai szakosztály műszaki bizottságának (2003–2007), továbbá vezetőségének (2007-től) aktív tagja. (Pro A. 2007, SchF.é. 2014)

URBANCSEK JÁNOS

(Mezőgyán, 1919. X. 23. – Budapest, 2006. IX. 24.)

Okleveles természetrajz-földrajz szakos középiskolai tanár (SZTF 1944), egyetemi doktor (1947). 1942–1944 között a M. kir. Földtani Intézetben gyakornok, majd a világháború Németországba sodorja. Visszatérve 1946-tól 1950-ig a szarvasi Evangélikus Tanítóképzőben helyezkedett el, 1951–1953 között a BEM-ben, ill. a MÁFI-ban geológus. 1953–1958 között a Ceglédi Mélyfúró Vállalat üzemi-, majd főgeológusa, 1958-tól az Országos Vízkutató és Fúró Vállalat főgeológusa, 1968-tól a VIKÖZ Vízföldtani Felügyeletének vezetője, majd 1981-ig a VGI főgeológusa. 1983-ban vonult nyugdíjba. Főbb munka- és kutatási területei: földtani kutatások, lyukgeofizikai mérések alkalmazása, fizikai petrográfiai vizsgálatok, kútkiképzések, a mélységi víztárolók térbeli helyzete és egymással való összefüggésük, az artézi kútkataszteri felmérés és feldolgozás irányítása stb. Munkássága elismeréseként 1958-ban megkapta a Munka Érdemérmét, majd 1983-ban a Munka Érdemrend ezüst fokozatát. Szakirodalmi munkásságát a „Magyarország mélyfúrású kútjainak katasztere” c. 10 kötetes (5000 oldalas) összeállítás szerkesztése, a szövegrészek írása, s ezek mellett számos monográfia, tanulmány és egyéb publikáció dokumentálja. Öt éven keresztül a miskolci egyetemen meghívott előadó volt. Az MHT Hidrogeológiai szakosztálya vezetőségének aktív támogatója. (BÖ.é. 1963, VP.d. 1983)

URBANOVSKY ISTVÁN

(Mátételke, 1949. XII. 5.)

Okleveles vízellátási-csatornázási üzemmérnök (BME-VFK 1971), műszaki tanár (BME 1979), okl. szakpedagógus (KLTE-BTK 1988), okl. közoktatási vezető (BME 1999). Szakmai munkásságát 1971-ben a Kelet-magyarországi Vízügyi Építő Vállalat

(KEVIÉP) Szolnoki Főépítésvezetőségén kezdte. Előszörban víztornyok, ill. vízi közművek kivitelezési munkáiban vesz részt, mint művezető, építésvezető, főépítésvezető-helyettes. 1975-től a szolnoki Vízügyi Szakközépiskola (és jogutód intézményeinek) műszaki tanára, 1980-tól szakképzési igazgatóhelyettese. 1994–1996 között az akkor már Környezetgazdálkodási és Építőipari Műszaki Szakközépiskola néven működő oktatási intézmény igazgatója. 1996–2010 között tagintézmény-vezető az

Építészeti, Faipari és Környezetgazdálkodási Szakközép- és Szakiskolában, illetve a Szolnoki Műszaki Szakközép- és Szakiskolában. Oktatói tevékenysége a vízépítés, víz- és szennyvíz-technológia, valamint a környezetvédelem témaköreihez kapcsolódik. Szakképzési szakértőként részese több nagyobb szakképzési, ill. közoktatási program fejlesztésének. Szakirodalmi működése tankönyvekben, tantervek, vizsgakövetelmények, oktatási segédanyagok készítésében nyilvánult meg. Pedagógiai munkásságáért számos szakmai kitüntetést kapott. Társaságunk Szolnoki területi szervezetének vezetősi munkájában 1979–1990 között vett részt, az MHT Ifjúsági Tanácsának alapító tagjaként közel tíz éven át tevékenykedett. (Pro A. 1996)

VÁCZ SÁNDOR

(Ramocsaháza, 1953. X. 6.)

Okleveles üzemmérnök (BME VFK 1975), szaküzemmérnök (PMMF VGI 1990). Diplomájának megszerzését követően, nyugdíjazásáig (2016) a Felső-Tisza-vidéki Vízügyi Igazgatóság alkalmazásában állt. Kezdetben a Hatósági osztályon dolgozott, ahol főleg

kutak, öntöző rendszerek, vízrendezési műtárgyak engedélyezésének műszaki kérdéseivel foglalkozott. 1975–1977 között katonai szolgálatot teljesített, majd a VIZIG Vízgazdálkodási osztálynak fejlesztési csoportjánál települési rendezési tervek készítésében, szakvéleményezésében vett részt. 1981-től a Vízrendezési és Vízhasznosítási osztályon a belvizes beruházások, főművi csatornák felújítási-fejlesztési munkáinak műszaki ellenőre volt, elkészítette a Tisza-Szamosközi belvízrendszer fejlesztési tanulmányát, a rendszer méretezését. 1990-től a Vízrendezési és vízhasznosítási csoport mérnökeként elkészítette az országos mintaként is szolgáló a Tiszanagyfalu-Rakamazi Nagy-Morotva rehabilitáció tanulmánytervét, annak környezeti hatásvizsgálatát, majd a projekt egyéb műszaki tervezési és bonyolítási munkáit. Részt vett a Rétközi-tó, és az egész Felsőszabolcs

légi-fényképezésének megtervezésében és bonyolításában. Az elmúlt évtizedekben valamennyi Felső-tiszai árvízi védekezésnek részese volt. Számos közkeletű árvízi fényképfelvétel tőle származik. 2006-tól a Vízrendezési és vízhasznosítási osztály osztályvezető-helyettese 2016-ig. A *Felső-Tisza Híradó* szerkesztő bizottságának tagja volt. Társaságunk vándorgyűléseinek rendszeres előadója. (Pro A. 2010)

VÁGÁS ISTVÁN

(Losonc, 1930. VI. 4. – Szeged, 2018. XI. 3.)

Okleveles mérnök (BME 1952), a műszaki tud. kandidátusa (1966), doktora (MTA 1979), c. egyetemi tanár (BME 1989). 1952–54-ig egyetemi tanársegéd, laboratóriumi mérnök Németh Endre professzor mellett, 1954-ben a VIZITERV, majd 1965-ig a VITUKI Felszín alatti vizek osztályának, főosztályának kutató mérnöke. 1966-tól nyugdíjazásáig, 1992-ig a szegedi VIZIG osztályvezetője, főosztályvezetője, főmunkatársa. Főbb munka- és kutatási területei: árvíz-, belvíz- és talajvízi hidrológia, ülepítéstechnikai hidraulika, kisesésű folyók vízszíneinek természetes duzzasztása és süllyesztése, a

a matematikai analízis- és valószínűségelmélet, az entrópiaelmélet eredményeire építő hidraulika. Szakirodalmi munkásságából kiemelkedik a „*Hidrológiai statisztika*” (1974) c. egyetemi jegyzete, a „*Tisza árvizei*” c. könyv (1982), amely Korbély József 1937-ben megjelent „*A Tisza szabályozása*” c. munkájának a Tisza hidrológiai tulajdonságait illető folytatása, továbbá „*Az exponenciális egyenletű vonalak nem euklideszi tulajdonságainak műszaki értelmezése*”, ill. a társszerzőkkel írott „*A veritékes honfoglalás*” (1996) c., a Tisza szabályozásának történetéről szóló kiadvány. 2016-ban napvilágot látott – dr. Bezdán Mária társszerzőségével – az 1982-ben megjelent tanulmánykötet több mint három évtized tapasztalatainak figyelembevételével – korszerűsített, kibővített változata „*A Tisza és árvizei*”. Működéséhez, munkatársaihoz köthető a hidrológia „szegedi iskolájának” kialakulása. Több mint 150 publikációja jelent meg. 1959–1989 között a Hidrológiai Közlöny rovat-, ill. segédszerkesztője, 1989-től 2016-ig főszerkesztője. 1954-től 15 árvízi és belvízi védekezésben vett részt, ezek közül is kiemelkedik az 1970. évi nagy tiszai árvíz. Mindvégig a Műegyetem felkért oktatója, szakértője, vizsgabizottságainak tagja, konzulense. A MTA Hidrológiai, ill. Vízgazdálkodás-tudományi bizottságának folyamatosan tagja, három évig elnöke, 1995–2001 között akadémiai köztestületi képviselő. Társaságunknak 1952 óta volt tagja, az MHT Hidraulikai és Műszaki Hidrológiai Szakosztályának több cikluson át vezetőségi tagja, a Szegedi területi szervezet alelnöke, vezetőségi tagja. A Munka Érdemrend bronz fokozatának (1967), valamint a „Szegedért Alapítvány” díjának kitüntetettje (2004), a Magyar Mérnöki Kamara tiszteletbeli tagja (2004). Az MHT elmúlt fél évszázadának meghatározó alakja volt. (VP.e. 1958, KJ.e 1971, BÖ.é. 1978, SchF.é. 1991, KJ.d. 1994, Tt. 2000)

VAJK ÖDÖN

(Budapest, 1944. IV. 2.)

Okleveles mérnök (ÉKME 1967), Okleveles alkalmazott matematikus (BME 1977). 1967-től folyamatosan a szolnoki VIZIG munkatársa, ahol különböző beosztásokban (tervező, térinformatikai csoportvezető, osztályvezető, szaktanácsadó) dolgo-

zott. Szakcikkei a hidrológia és az előrejelzések témaköréből kerültek ki, munkásságából kiemelkedő a VIZIG számítástechnikai szervezésének kialakítása, a térség térinformatikai adatbázisának létrehozása, a VTT helyi alapozó munkáiban való részvétel, valamint szakmai nagyrendezvények megszervezése, irányítása. Az ezredvégi árvízi védekezésekben részt vett az Igazgatóság informatikai szakcsoportjában. 2010-ben a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Természetjáró Szövetség elnöke. A Szolnoki területi szervezet titkára 1971–1985 között. A Vízgazdálkodási szakosztály vezetőségnek tagja több cikluson keresztül. Társaságunk vándorgyűléseinek rendszeres előadója volt. Részt vett a HK szerkesztő bizottságának munkájában 1976–1980 között, s tagja volt a VK szerkesztőségének is 1987 és 1991 között. (Pro A. 1985)

VALLÓ SÁNDOR

(Debrecen, 1924. III. 7. – Budapest, 1985. II. 15.)

Okleveles mérnök (BME 1950), Állami-díjas (1978). Pályáját a Műegyetem tanársegédjeként kezdte, majd 1950–1954 között a HM. tervezőmérnöke, ezt követően 1957-ig az ÉM Csatorna és Vízvezeték-építő Vállalatnál építésvezető, csoport-, majd műszaki termelési osztályvezető. Következő munkahelye a VIZITERV volt, ahol haláláig mint irányító tervező, 1959-től osztályvezető, 1963-tól irodavezető, 1970-től szakági főmérnök, majd 1977-től mint közmű-főmérnök dolgozott. Az Állami-díjat – Környei Lászlóval és Krempels Tiborral megosztva – a regionális vízműrendszerek koncepciójának kidolgozásában, tervezésében és megvalósításában kifejtett tevékenységéért kapta. A „*Vízkezelés és szennyvíztisztítás*” országos célprogramjának egyik kidolgozója volt. Fő munkaterülete: a köz-

műves vízellátás, csatornázás és szennyvíztisztítás. Több exporttervezés irányítója volt. Közel 20 országban képviselte a VIZITERV-et és a Magyar Kezsedelmi Kamarát. Szakirodalmi munkáját négy szakkönyv és számos cikk jelzi. A VIZITERV „Tájékoztató”-jának és több kiadványnak szerkesztője, szerzője. Előadóként részt vett a Műegyetem szakmérnök-képzésében és mérnök-továbbképzésében. Több szakmai nemzetközi egyesület magyar nemzeti bizottságának tagja. Társaságunk nagyrendezvényeinek aktív résztvevője volt. (WJ.e. 1971)

VÁRADI JÓZSEF GYULA

(Berettyóújfalu, 1949. IX. 14.)

Okleveles mérnök (BME 1974), mezőgazd. vízgazd. egyetemi doktor (BME 1987), c. egyetemi docens (NKE 2017). 1974-től a VITUKI tud. munkatársa, majd 1979-től az OVH, ill. jogutód minisztériumok (KVM, KHVM) munkatársa, főmunkatársa, osztályve-

zetője, minisztériumi tanácsosa. 1993-tól a KHVM Vízkárelhárítási főosztály helyettes vezetője, 1994-től vezetője. 2002–2003 között a KvVM vízügyi helyettes-államtitkára. 2004-től az EJF Vízépítési és Vízgazdálkodási tanszékének docense, ill. 2003–2006 között az ÁBK SZ Kht. ügyvezető igazgatója. 2007-től a VKKI főigazgatója. 2012-ben vonult nyugállományba. Főbb munkaterületei: nagy nyomású esőztető öntözőtelepek és nyílt csatornás öntözőrendszerek automatizálása, műtárgyak fejlesztése, tipizálása, a Tiszalöki Öntözőrendszer üzemviteli szabályzata, öntözési üzemtechnológiai előírások, alvízszint-szabályozók fejlesztése, a kutatásfejlesztés (K+F) ágazati irányítása, vízrendezési fenntartás szükségességének meghatározása, Tisza-tavi nyilvánosságprogram megvalósítása, majd a vízkárelhárítási PR programjának elindítása és vitele, a vízkárelhárítási stratégia és az új vízügyi politika kialakítása is nevéhez fűződik. Irányítása alatt készült el az árvízvédelem hazai fejlesztésének új koncepciója (a VTT), a síkvidéki vízrendezés rekonstrukciós programja, a holtágak rendszere-

zése és fejlesztési terve, a Duna-Tisza közti homokhátság vízgazdálkodási koncepciója és terve, az integrált vízgazdálkodás egyik gyakorlati megvalósítását is jelentő új szemléletű folyógazdálkodási koncepció, amely a hagyományos építőmérnöki szemléleten túlmutatva a folyók ökológiai értékének megőrzésével, illetve fejlesztésével foglalkozik. Tagja volt annak az öt fős szerkesztő bizottságnak, amelyik a Nemzeti Vízstratégiát írta és véglegesítette 2015–2017 között. Az 1998., 1999., 2000., 2001. és 2002. évi árvizek idején irányította az OMIT munkáját. Különböző időpontokban a szomszédos országokkal folytatott határvízi együttműködés kormány meghatalmazottja. Szakmai tevékenységét számos kitérítéssel ismerték el, 1998-ban Vásárhelyi Pál-díjat kapott, 1999-ben a Magyar Köztársaság Arany Érdemkeresztjével tüntették ki, 2018-ban megkapta a Magyar Érdemrend Lovagkeresztje kitüntetését. Szakirodalmi munkássága keretében közel 60 publikációja, főiskolai jegyzete jelent meg. Társ szerzője a „Víz vízszatartás, Tározás Vidékfejlesztés” (2010) c. könyvnek. Nyolc évig a bajai főiskola, ill. a BME külső előadója. Társaságunknak 1975 óta tagja, Mezőgazdasági Vízgazdálkodási szakosztályának titkára 1980–1990-ben, utóbb, 2010–2018 között a szakosztály elnöke. Az MHT elnökségének tagja. 2014-től az OVF Vízügyi Tudományos Tanács elnöke. (Pro A. 1989, SchF.é. 2000, KJ.d. 2005, Tt. 2016)

VÁRALLYAY GYÖRGY

(Debrecen, 1935. VII. 17. – Budapest, 2018. XII. 2.)

Okleveles agrármérnök (GATE 1957), egyetemi doktor (GATE 1964), a mg. tudomány kandidátusa (MTA 1968), a mg. tudomány doktora (MTA 1988), az MTA I. tagja (1993), r. tagja (1998), a SZIE díszdoktora (2002), Széchenyi-díjas professzor (2004).

Munkásságát az OMMI Talajtani osztályán Mosonmagyaróvárott kezdte; 1960-tól az MTA Talajtani és Agrokémiai Kutatóintézetének munka-

társa, 1976-tól a Talajtani osztály vezetője; 1981–1997 között az Intézet igazgatója; 1997-től kutató-professzor. Részfoglalkozású egyetemi tanár a Szent István Egyetemen (Gödöllő). Főbb kutatási területei: talajtani adatbázisok, talajtérképezés, a talaj vízgazdálkodási tulajdonságai és vízháztartása, talajdegradációs folyamatok, a talaj és környezet védelme. Legnagyobb nemzetközi eredménye a talajdegradációs világtérkép megalkotása, amelyet több jeles talajkutatóval együtt szerkesztett meg. Hasonló eredményt ért el a szikesedési térkép és Európa talajtérképének megszerkesztése terén. Több magyarországi talajtematikus térkép készítése fűződik nevéhez. Munkásságát 1997-ben a Magyar Köztársasági Érdemrend középkeresztjével ismerték el. Több mint 550 – magyar és angol nyelvű – tudományos publikációjával, valamint 23 könyv szerzőjeként, vagy társszerzőjeként szerzett ismertséget a tudományos világban. Az *Agrokémia és Talajtan* c. tudományos szakfolyóirat főszerkesztője volt, emellett részt vett a *Hidrológiai Közöny*, az *Acta Agronomica* és a *Geoderma* szerkesztő bizottságainak munkájában is. Több hazai és külföldi szakmai egyesület tagja, elnöke volt. Előadásokat tartott egyetemen, a UNEP-VITUKI nemzetközi továbbképző tanfolyamán, iskolateremtő oktatási tevékenységet folytatott. Társaságunk Mezőgazdasági Vízgazdálkodási szakosztályának elismert tagja volt. (Tt. 1998)

VARGA ÁKOS

(Sopron, 1968. november 19.)

Okleveles gépészmérnök (BME 1994), vízellátás-csatornázási szakmérnök (BME 1999). Pályafutását 1994-ben a Fővárosi Vízművek Rt.-nél kezdte, mint műszaki elemző. 1995-ben a Soproni Vízmű Zrt. alkalmazásába került, először műszaki ügyintéző, 1999-től műszaki osztályvezető, majd 2010-től a cég műszaki igazgatója. Eddigi működése során hozzájárult Sopron vízellátásának biztonságához, s kezdeményező szerepet vállalt a szolgáltatások fej-

lesztése terén. Mindezek mellett komoly szerepe volt a város egységes digitális közmű-nyilvántartásának létrehozásában, s meghatározó módon részt vett a víziközművek működtetésének automatizálásában, a Zrt. informatikai rendszereinek fejlesztésében. Műszaki igazgatóként irányítja a cég műszaki területének operatív munkáját, koordinálja a vízi közműrendszerek üzemeltetői és fejlesztési feladatait. Számos szakmai kitüntetés birtokosa, 2014-ben Sopron város Wälder József-díjjal ismerte el tevékenységét. 2011-től a MaVíz Műszaki Bizottságának tagja. Társaságunk munkájában 1996 óta vesz részt mint a Soproni területi szervezet titkára, 2007-től vezetőségi tagja, 2012-től pedig a szervezet elnöke. (*Pro A. 2002, SchF.é. 2015*)

VARGA GÁBOR

(Budapest, 1953. IV. 5.)

Okleveles agrármérnök (ATEK 1981), mikrobiológus szakmérnök (KÉE 1989). 1976–1985 között tudományos segédmunkatárs a kaposvári Mezőgazdasági Főiskolán, ahol anyagcsere-élettani és takarmány-mikrobiológiai vizsgálatokkal foglalkozott. Ezt követően 1987-ig a Hajdúsági Agráripari Egyesülés karcagi gyára mikrobiológiai laboratóriumának vezetője, majd rövid ideig a Kertészeti Egyetem Mikrobiológiai tanszékén tudományos munkatárs. 1987-től a Fejér Megyei Vízműveknél dolgozik technológusként, majd 1995-től a FEJÉRVÍZ Zrt. Szennyvízvizsgáló részlegének vezetője. Magyarországon elsőnek dolgozott ki a rothasztott szennyvíziszap komposztálására technológiát és nevéhez fűződik a szennyvíztelepi rothasztó-kapacitás felhasználása ipari hulladékok ártalmatlanítására és hasznosítására (etilén-glikol, gyógyszergyári fermentációs hulladék). Hatékony mikrobiológiai eljárást vezetett be az ivóvízek havária-esetén történő rövid idejű vizsgálatára. 1989-ben alapító tagja a Gaja Környezetvédő Egyesületnek, amelynek 1995 óta elnöke. Társaságunknak 1990 óta tagja. Az előadói tevékenység résztvevője, előadója, hozzászólója. A Területi szervezet által a különböző iskolák diákjai részére rendezett bemutatók, előadások szervezője, ill. aktív résztvevője. (*Pro A. 2014*)

VARGA GYÖRGY

(Székesfehérvár, 1934. XI. 12. – Budapest, 2017. III. 16.)

Okleveles mérnök (ÉKME 1958), egyetemi doktor (BME), c. egyetemi docens (BME). Szakmai pályafutását 1958-ban a Budapesti VIZIG II. felsőgödi szakasz-mérnökségén mint építésvezető kezdte. 1963-tól a III. sz. ráckevei szakasz-mérnökség vezetője, 1966-tól az

OVH Vízépítőipari Központ csoportvezető főmérnöke. 1968-tól az OVH Vízgazdálkodási Főosztályán műszaki tervezési főmérnökként az új vízügyi ágazati szabványosítás előkészítése volt a feladata. 1970-ben Tiszaligetnél részt vett a tiszai árvízi védekezésben, majd még ebben az évben a VIZITERV főosztályvezetője lett. A KGST keretében 1975-ben megindított vízgazdálkodási szabványosítás munkacsoportjának tagja volt. 1976–1981 között a Vízbekelés és szennyvíztisztítás egységesítésére létrehozott tárcaközi Célprogram Bizottság titkári feladatait az általa vezetett Vízügyi Szabványosítási és Egységesítési Központ (VIZITERV VSZK) látta el. 1994-ben nyugdíjba vonult, majd ezt követően megalakította a VÍZSZK Mérnökszakértői Kft.-t, amelynek ügyvezetőjeként a szabványosítási feladatok mellett a vízrendezés, a víztározás, a területi vízgazdálkodás témakörében felmerülő kérdések tanulmányozását, elemzését végezte el. Munkásságát 1980-ban a Munka Érdemrend ezüst fokozatú kitüntetésével ismerték el. Társaságunknak 1959-től volt a tagja, egészen haláláig. A Közép-Duna völgyi területi szervezet tagjaként korábban a Balneotechnikai szakosztály, majd 2010-től a Csatornázási és Szennyvíztisztítási, szakosztály, a Vízépítési szakosztály és a Vízgazdálkodási szakosztály tevékenységében vett aktívan részt. Több hidrológiai témájú rendezvény, MHT vándorgyűlések aktív előadója és résztvevője volt. (Pro A. 2012)

VARGA ISTVÁN

(Budapest, 1945. VI. 22.)

Okleveles mérnök (BME 1969), Okleveles matematikus szakmérnök (BME 1976), egyetemi doktor

(BME 1976), a műszaki tud. kandidátusa (MTA 1980), PhD fokozat (1997). 1969-től a VIZITERV tervezője, irányító tervezője, 1976-tól főtervezője. 1979-től a BME Vízépítési tanszék adjunktusa, 1988-tól docens, majd 1995–1996 között a tanszék ve-

zetője. 1999-től Vízépítési és Vízgazdálkodási tanszék docense. Tervezési tevékenysége során részt vett a kiskörei vízlépcső- és öntözőrendszereinek, valamint a drávai vízlépcsőrendszer tervezésében, utóbbinak főtervezőjeként. Tudományos munkái részben a környezeti áramlástan területére, a felszíni vízmozgások és transzportfolyamatok szimulációjára, részben pedig a vízépítési tevékenység gazdasági megalapozására irányulnak. 1970–1992 között több mint 100 terv, tanulmány, szakvélemény, kutatási-fejlesztési projekt, pályázat kidolgozásában vett részt vezetőként, ill. munkatársként. Társaságunk 1972. évi Bogdánfy pályázatán II. díjat nyert. A MHT Hidraulikai és Műszaki Hidrológiai szakosztályának titkára volt 1971–1974 között. (VP.e. 1974.)

VARGA JENŐ

(Budapest, 1909. XI. 9. – Budapest, 1997. IX. 3.)

Okleveles mérnök (JNMGE 1938). Az egyetemen sportrepülő, a katonaevek alatt vadászrepülő volt. Először az Országos Öntözőügyi Hivatalhoz került, majd 1944-ben a Repülőter Építő Parancsnoksághoz vezényelték főhadnagyként. Leszerelése

után a Mátravidéki Erőműnél helyezkedett el, majd 1945–1963 között a Fővárosi Vízműveknél, ezt követően nyugdíjazásáig, 1975-ig a VIZITERV-nél dolgozott. E helyen feladata volt a törpe csáposkutak tízembe helyezése, az alkalmazás lehetőségeinek kiterjesztése. A témában szabadalmaztatott eljárást dolgozott ki. Szakértőként tevé-

kenykedett Bukarestben, ill. Lengyelországban is. Oktatott a Budapesti Műszaki Egyetem I. sz. Vízépítéstani tanszékén, a Mérnöktoábbképző Intézetben, mint a *Vízellátás* tárgy előadója. Tanulmányai jelentek meg folyóiratokban (VK, HK), társszerzője az 1954-ben megjelent *Vízellátás* c. szakkönyvnek. Társaságunknak évtizedeken át tagja volt. A MHT Tudományos bizottságának tagja (1959), 1953–1973 között részt vett a Hidrológiai Közlöny szerkesztő bizottságának munkájában. (ZsV.e. 1961, Tt. 1985)

VARGA LAJOS

(*Désakna, 1890. I. 26. – Sopron, 1963. V. 10.*)

Okleveles természettan- földrajz-vegytan szakos középiskolai tanár (KTE 1912), egyetemi doktor (KTE 1914), egyetemi ny. rk. tanár (FJTE 1938), akadémikus (MTA 1940), a biológiai tud. doktora (MTA 1951), akadémiai I. tag (posztumusz MTA 1989).

1909-től az egyetemen napidíjasa, majd 1910–1914 között Apáthy István biológus professzor mellett segédtanár. Részt vett a világháborúban. 1917-től 1943-ig a Soproni Honvéd Főreáliskola tanára, tanulmányi felügyelő, igazgató-ezredes. Tanári munkája mellett Fehér Dániel meghívására magánkutatóként dolgozott a Bánya- és Erdőmérnöki Főiskola Növénytan Intézetében. 1943-ban, mint a katonai nevelőintézet tanára, nyugalomba vonult. 1944-ben tudományos kutatóként alkalmazta a Halélettani és Szennyvíztisztító Kutatóintézet, de még ebben az évben visszarendelték tényleges szolgálatra. A háború után megfosztották akadémiai tagságától. A mellőzések ellenére (több évig szőlőmunkásként dolgozott) folytatja hidrobiológiai tevékenységét, 1952-től az MTA Talajbiológiai Kutató Laboratórium munkatársa, 1957–1959 között igazgatója. 1959-től haláláig a Soproni Főiskola Termőhelyismerettani tanszékén az MTA kutatójaként tevékenykedett. A 20. század kiemelkedő magyar zoológus-hidrobiológusa. Publikációs tevékenysége megközelíti a 450 tételt.

A Fertő tóval kapcsolatosan meglehetősen sokrétű – víz- és iszapfizikai, kémiai és fizikokémiai, valamint a tó kialakulását vizsgáló – kutatást végzett, amelynek eredményeit 7 könyve is bizonyítja. Mindezekon túl vezetője volt a Fertő-kutatás Tudományos Bizottságának. Külföldön is elismert szaktekintélye volt a vizek és talajok kerekesférgének és egyéb alacsonyrendű állati szervezeteinek, amelyek hazai ismeretét számos, új fajjal és környezeti és szokástani adatokkal gyarapította. 1961–1963 között Társaságunk Soproni területi szervezetének alapító elnöke volt, s alelnöke a Limnológiai szakosztálynak. (*SchF.é. 1961*)

VARGA LÁSZLÓ

(*Nagykálló, 1945. XII. 13.*)

Okleveles építőmérnök (MÉME 1970). Pályafutását 1970-ben a Közép-Tisza Vidéki Vízügyi Igazgatóságnál kezdte, s onnan vonult nyugdíjba 2009-ben. Mérnök-gyakornokként a kiskörei erőmű építkezésénél dolgozott, 1973-ban termelési csoportve-

zető, 1975-ben mezőgazdasági és vízhasznosítási osztályvezető. Az erőműhöz kapcsolódó csatornák, öntözőtelepek beruházásának, építésének megszervezése jelentette ekkor a feladatát. Az 1980-as évek derekától a bős–nagygyarosi erőmű alvízi csatornája köves munkáinak szervezésében vett részt. 1988-tól a KÖTI KÖVIZIG igh. főmérnöke, irányításával korszerűsítették a kiskörei főmű távvezérlési, felügyeleti rendszerét. 2004-től nyugdíjazásáig az Igazgatóság vezetője. Az ezredvégi, valamint az azt követő évtized ár- és belvízi védekezéseinek – mint védelemvezető-helyettes, majd védelemvezető – az egyik fő irányítója volt. A megújult tiszai árvízvédelmi program, a VTT „szolnoki műhely”-ének tagja, a programmal kapcsolatosan számos előadást szervezett és tartott. Az általa irányított környezetvédelmi és vízügyi igazgatóság részt vett a Tisza részvízgyűjtő vízgyűjtő-gazdálkodási tervének elkészítésében, s ennek révén a Tisza Részvízgyűjtő-gazdálkodási Prog-

ramtanács tagja volt (2007). Társaságunk munkájában 1970 óta vesz részt, 1993–1999 között a Vízépítési szakosztály vezetőségi tagja volt. (*Pro A. 2004*)

VARGA MIKLÓS

(Székesfehérvár, 1944. III. 1.)

Okleveles mérnök (ÉKME 1967), vízellátás-csatornázási szakmérnök (BME 1971), egyetemi doktor (BME 1985). Pályafutását 1967-ben a Közép-dunántúli VIZIG-en műszaki ügyintézőként kezdte. Itt először a hatósági-, majd a vízellátási és csatornázási

osztályon dolgozott, később mint az utóbbi vezetője, majd igazgatóhelyettes-főmérnökké nevezték ki. 1979-ben megbízták az Észak-dunántúli Vízügyi Igazgatóság (Győr) vezetésével. 1982-től az OVH elnökhelyetteseként elsősorban a víziközmű feladatok irányítása a feladata. 1988-ban az OVH jogutódjaként megalakult KVM miniszter-helyettese, majd államtitkára (1989), mb. minisztere (1989–1990). Az államigazgatásban lezajlott környezetvédelem–vízügy feladat-szétválasztás után 1992-től az ÁBKSZ igazgatója. 1995–2003 között az OVF főigazgatója, majd 2008. évi nyugdíjazásáig a KvVM helyettes államtitkára, szakállamtitkára. Ezt követően a Sirály-Média Kft. ügyvezető igazgatója, ill. 2010–2014 között a VM környezetügyért felelős államtitkárának tanácsadója. A közműves feladatokon túlmenően széles körű ismereteket szerzett vízgazdálkodási, vízkészlet gazdálkodási, vízkárelhárítási kérdésekben, a vízügy államigazgatás szakterületén. 1990 után az árvízvédelem szerkezeti és nem szerkezeti módszereinek fejlesztésével, országos koncepcióinak megvalósításaival foglalkozott, részt vett az utóbbi évtizedek rendkívüli árvizei elleni védekezés irányításában, részese volt hazánk Európai Unióhoz történő csatlakozása vízgazdálkodási feltételeinek kidolgozásának és megvalósításának. Munkásságának elismeréseként számos esetben tüntették ki, birtokosa – többek között – Magyar Köztársaság Érdemrend Tiszti keresztjének (2005), Magyar Köztársaság Érdem-

rend Középkeresztjének a csillaggal (2006), valamint a KvVM Vásárhelyi Pál-díjának (2002, 2008). Társadalmi megbízatásai közé tartozott az MLSZ társelnöksége (1986–1988), MOHOSZ elnöksége (1991–1995). Társaságunknak 1967 óta tagja, az eltelt időszakban különböző tisztségeket töltött be, egy ciklus idejére a Társaság alelnöke is volt. (*BÖ.é. 1995*)

VARGA PÁL

(Nagyvárad, 1944. I. 7.)

Okleveles vegyészmérnök (BME 1967), mérnök-biológus szakmérnök (BME 1973), műszaki doktor (BME 1973). Szakmai pályafutását 1967-ben víz analitikusként kezdte a Közép-Dunavölgyi VIZIG-en (utóbb a Környezetvédelmi Felügyelőségen),

majd laboratóriumi vezető, vízvédelmi osztályvezető beosztásban folytatta (1967–1990) és szakértői főosztályvezetőként fejezte be az Országos Környezetvédelmi, Természetvédelmi és Vízügyi Főfelügyelőségen (1991–2010). Laborvezetőként új víz- és hulladék vizsgálati analitikai módszereket vezetett be, automatikus vízminőségi monitorokat üzemeltetett. Részt vett a dunai pakura-, csernobili atom-, váci ivóvíz- tiszai cianid szennyezések, a balatoni angolna pusztulás vizsgálatában és kárelhárításában. Megszervezte a területi vízminőségi laborhálózatot, részt vett az országos hálózat kiépítésében. Kidolgozója volt a hazai folyók vízminősítési rendszerének. Vízvédelmi osztályvezetőként irányította a vízszennyező üzemek ellenőrzését, a területi vízvédelmi közigazgatást. A Főfelügyelőség főosztályvezetőjeként felügyelte a másodfokú hatósági döntések alapjául szolgáló víz, levegő, hulladék, természetvédelmi és üvegházhatású gázok kibocsátásával összefüggő szakértői országos tevékenységet. Részt vett a hazai környezetvédelmi hatósági szervezet EU csatlakozás felkészítésében, az EU környezetvédelmi jogszabályok gyakorlati bevezetésében. 12 évig képviselte a magyar környezetvédelmi hatóságot az EU IMPEL szervezetben. Munkásságát számos hazai

és külföldi kitüntetéssel ismerték el, birtokosa a Köztársasági Érdemkereszt arany fokozatának. Több egyetem vendég előadója, vízvédelmet, környezetvédelmi szabályozást oktat. Publikációs tevékenységét több mint 150 cikk, előadásjegyzet, valamint két, társszerzővel írt szakkönyv mutatja. Tagja a Magyar Mérnöki Kamarának. Társaságunknak 1968 óta tagja, jelenleg a Környezetvédelmi szakosztály elnöke. (Pro A. 2014, SchF.é. 2019)

VÁRINÉ SZÖLLŐSI IRÉN

(Harkov /Szovjetunió/, 1958. XI. 21.)

Okleveles hidrológus-mérnök (HME 1983), vízgazdálkodás és környezetvédelmi szakmérnök (BME 1999). 1977–1978 között a KÖTIVIZIG vízrajzi adatgyűjtője, majd 1983-tól újra az Igazgatóságnál dolgozik, mint a Vízgazdálkodási osztály műszaki, 1985-

től vízrajzi előadója, utóbb, 2009-től a Vízrajzi osztály vezetőjének helyettese, az Igazgatóság minőségirányítási szakmai vezetője. Részt vett számos országos jelentőségű vízrajzi feladat kidolgozásában, koordinálásában. A hidrológia területén kiemelkedő munkát végzett a közép-tiszai árvizek sikeres levezetésében. Meghatározó szerepe volt abban, hogy 2009-ben a KÖTIKÖVIZIG megkapta az MSZ EN ISO 9001:2009 minőségirányítási rendszer tanúsítványát. Társaságunknak 1984 óta tagja, 1986–1990 között, majd 1994-től folyamatosan a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei területi szervezet titkára. Évek óta munkájának köszönhető a Víz Világnapja rendezvények színvonalas lebonyolítása. (Pro A. 2001)

VÁRKONYI KÁLMÁN

(Gyula, 1941. VI. 14.)

Okleveles üzemmérnök (BME-VFK 1973). Vízügyi munkásságát a gyulai VIZIG (később KÖR VIZIG, ill. KÖR KÖVIZIG) árvízvédelmi és folyószabályozási szakágazatnál kezdte 1963-ban, s végig ott dolgozott 1998. évi nyugdíjba vonulásáig. 1973-tól árvíz-

védelmi csoportvezető, 1977-től osztályvezető helyettes, majd 1984-től az Igazgatóság árvízvédelmi és folyószabályozási osztályvezetője. Mérnöki tevékenysége az igazgatóság árvízvédekezésének szervezéséhez, a védelmi művek rövid-, közép- és hosz-

szerű távú fejlesztéséhez, valamint azok karbantartásához kapcsolódik. 1984-től mindezeket kiegészítette a folyószabályozási művek és tartozéaik fenntartásának, felújításának, helyreállításának előkészítése, megvalósításuknak felügyelete. Műszaki beosztottként, helyi védelemvezetőként aktív résztvevője volt a Körösökön levonult – töltésszakadásokkal, szükségtározásokkal kísért – nagy árvízvédekezéseknek (1970, 1974, 1979). Munkásságával kapcsolatban számos szakmai elismerést kapott. A VIZIG kiadványaiban több tucat írása jelent meg. Tevékeny részt vállalt Társaságunk Árvízvédelmi és Belvízvédelmi szakosztályának munkájában. (Pro A. 2000)

VÁRNAI IVÁN

(Szolnok, 1930. V. 20. – Szolnok, 2006. XII. 30.)

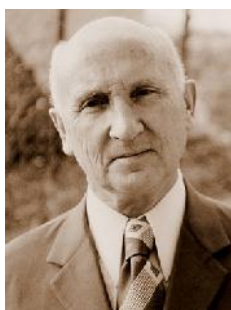
Okleveles mérnök (ÉME 1954), Okleveles útépítő szakmérnök (ÉKME 1965), okl. gazdasági mérnök (BME 1977), egyetemi doktor (BME 1987). 1954–1961-ig a Vasútépítő Vállalat építésvezetője, majd műszaki ellenőr a Malomszerelő és Gépgyártó Vállalatnál.

1962–1967 között a Vízügyi Építő Vállalat területi előadó mérnöke, főépítésvezetője, ezt követően 1980-ig a Komárom Megyei Vízmű Vállalat főmérnöke, ill. 1980-tól az Észak-Dunántúli Víz- és Csatornaművek igazgatója. 1983–1990-ig (nyugdíjba vonulásáig) a Fővárosi Csatornázási Művek műszaki igazgató-helyettese. Ezt követően sem szakadt el a víziközmű feladatoktól, 1993-ig a Bioenergia Innovációs Rt. szakértője, majd 2004-ig a Budakeszi Víz- és Csatornaszolgáltató Környezet-

védelmi Kft. (KESZIVÍZ) ügyvezetője. 2005-től haláláig az ÉDV Zrt. műszaki tanácsadója volt. Munkássága a különböző mérnöki létesítmények építésén kívül elsősorban a vízellátás, csatornázás, szennyvíztisztítás tervezéséhez, építéséhez, üzemeltetés irányításához kapcsolódik, beleértve a szennyvíziszapok kezelését, elhelyezését és hasznosítását is. Kiemelkedő szerepe volt a bányászati aktív vízvédelem során kitermelt karsztvízre alapozott észak-dunántúli regionális ivóvízellátó rendszerek kialakításában, valamint az Észak-pesti Szennyvíztisztító telep I. ütemének beruházásában és üzembe helyezésében (1986). Teljesítményét számos kitüntetéssel ismerték el, az 1965. évi árvíz elhárításáért a Munka Érdemrend bronz fokozatát kapta. Szakterületéhez köthető 3 szabadalmát hasznosították. 1981–1983 között Társaságunk Észak-Dunántúli Víz- és Csatornázási Művek üzemi szervezetének elnöke volt. (Pro A. 1990)

VÁRNAI TIVADAR

(Bartos /ma Szlovákia/, 1908. IX. 10. – Pécs, 1990. II. 10.)

Okleveles erdőmérnök (BMEMF 1933). 1933-ban egy magánvállalkozás mérnökeként részt vesz a Kis-Balaton mederszabályozásának tervezésében, majd még abban az esztendőben Pécsen a Székeskáp-talan erdőbirtokán erdészetvezető. 1939-ben gyakornokként ki nevezték a kárpátaljai gyertyánligeti m. kir. erdőhivatal vezetőjének. 1944-től 1949-ig különböző dunántúli erdészetek vezetője, majd 1955-ig a Pécsi Erdőrendezési Szolgálat üzemtervezője. Ezt követően 1962-ig a Pécsi Városi Tanács Tervosztályának főmérnöke, beruházója. Utóbb, 1975-ben történt nyugdíjazásáig a pécsi KÖJÁL főmérnökeként dolgozott. Szakmai munkásságában hangsúlyos szerepet kapott az eróziókkal, a kopárokkal való foglalkozás, valamint Pécs vízellátása történetének kutatása. A Pécsi Akadémiai Bizottság /PAB/ Környezetvédelmi és Urbanisztikai Szakbizottságainak munkatársaként előadásokkal részt vett a térség környezet- és természetvédelmi programjaiban. Cikkei és az előadásairól szóló beszámolók a HK

hasábjain jelentek meg. Társaságunk Pécsi területi szervezetének alapító tagja volt. (Tt. 1977)

VARRÓ ISTVÁN

(Beocsin, 1911. II. 19. – Budapest, 1983. XII. 28.)

Okleveles vegyész-mérnök. Jugoszláviai működése után 1943–1950-ig a magyar kozmetikai iparban dolgozott. 1950-ben a Földmérő és Talajvizsgáló Iroda, ill. Vállalat szolgálatában állott mint vezető, szakosztályvezető, osztályvezető-helyettes. 1971.

évi nyugdíjba menetelég a vízminőség, a vízkezelés és korrózióvédelem kérdéseivel foglalkozott. Ezen témakörökben mintegy 20 publikációja, tanulmánya látott napvilágot. 1961–1977 között az MHT Vízkémiai és Víztechnológiai szakosztályának alapító elnöke volt, kimagasló tudományos és szervező munkát fejtett ki. 1960-tól másfél évtizeden át részt vett a HK szerkesztő bizottságának munkájában. Az IWSA több konferenciáján képviselte a hazai szakembereket. 1965-ben egyik kezdeményezője volt a Balatont érő káros vízszennyezések elleni összehangolt intézkedéseknek, és az MHT szakbizottsága megalakításának. (EG.e. 1963. Tt. 1977)

VARSA FERENC DEZSŐ

(Nagykikinda, 1909. VII. 24. – Budapest, 1986. III. 2.)

Okleveles mérnök (KJM 1931). 1931–1935 között a Miskolci Kultúrmérnöki Hivatalnál, 1935-től a M. kir. Honvédségnél dolgozott, 1938-tól az Országos Öntözésügyi Hivatal mérnöke, főmérnöke, majd 1948-tól az OVgH főmérnöke, 1951–1953 között az FM építési csoportvezetője. Ezt követően a jogutód

OVF Vízgazdálkodási Főosztályának öntözési osztály-vezetője, 1960-tól nyugdíjba menetelég, 1970-ig a Vízgépészeti Vállalat igazgatója. Nyugdíjasként a VIZDOK-nál, ill. a VGI-nél különféle szakirodalmi kutató-feldolgozó munkákat végzett. 1940-ben tagja lett a Mérnöki Kamarának. 1954-ben az öntözőtelepek megvalósításával kapcsolatban végzett kiváló munkája elismeréséül Munka Érdemrend kitüntetést kapott. Főbb munkaterületei: Tiszafüredi öntözőrendszer egyik szakaszának építésvezetője, majd az egész rendszer üzemének irányítója, a Tiszalöki Vízlépcső előmunkálatainak, az öntözőrendszerek és -telepek létesítésének országos irányítása, a Vízgépészeti Vállalat lajosmizsei gyárának létrehozása, a gyulai, a kunhegyesi és budapesti üzemének korszerűsítése, a gyártótechnológia és az exporttevékenység fejlesztése stb. Irodalmi tevékenységét több tanulmány, jegyzet, cikk, VIZDOK-kiadvány mutatja. Öt éven keresztül oktatott a Vízmeisteri Iskolán, majd 2 éven át technikumban. (Tt. 1985)

VARSA NYI ZOLTÁNNÉ SZ. TÓTH IRÉN (1947. X. 25.)

Okleveles vegyész (JATE 1972), egyetemi doktor (JATE 1974), a földtud. kandidátusa (MTA 1985). 1978-tól a Csongrád megyei KÖJÁL vegyészeként az ivóvizek kémiai vizsgálatával foglalkozott. 1990 óta a Szegedi Tudományegyetem Ásványtani, Geokémiai és Kőzettani Tanszékén tudományos főmunkatárs. Fő szakterülete: a rétegvizek kémiai összetétele és matematikai jellemzése, az agyag-ásványok diagenézise, a Dél-Alföld felszín alatti vizei. Az MTA Geokémiai és ásványkőzettani tudományos bizottságának (1991), valamint a Hidrológiai osztályközi állandó bizottságának tagja (2012). Publikációi hazai és külföldi folyóiratokban és konferencia kiadványokban jelennek meg. 1991-től 2012-ig tagja a Hidrológiai Közölny szerkesztő bizottságának. (Pro A. 1994, VS.n.d. 1997)

VÁRSZEGI CSABA

(Budapest, 1939. VIII. 22.)

Okleveles gépészmérnök (BME 1962), okl. vízellátási és csatornázási szakmérnök (BME 1970).

Pályafutását 1962-ben a GANZ-MÁVAG Gépgyárban mint gyártmánytervező kezdte, ahol a nagy teljesítményű vízturbinák teljesítmény-szabályozásával és a különleges, nagy átmérőjű elzárószerkezetekkel foglalkozott. 1966-tól a Fővárosi Vízművek-

nél dolgozott különböző beosztásokban. Közben, 1970–1971-ben a Fővárosi Tanács Közmű osztályának vezetője volt. A Fővárosi Vízművek-nél először üzemeltető mérnök, majd a Víztermelési osztály vezetője. Ezt követően 21 éven át főosztályvezető, majd főmérnök. 1993-tól 2000-ig a Fővárosi Vízművek Zrt. műszaki, majd szolgáltatási igazgatója. Már főosztályvezetőként a budapesti vízellátás teljes víztermelési és elosztási rendszerének irányítása és a vízminőség ellenőrzése volt a feladata. Műszaki, majd szolgáltatási igazgatóként, és a Zrt. menedzsmentjének tagjaként a teljes budapesti vízellátás működtetéséért, rekonstrukciójáért és fejlesztéséért felelt. Munkahelyi feladatai mellett mindig nagy gondot fordított a szakmai önképzésre, tapasztalatai átadására, valamint a hazai és a külföldi szakmai társaságok munkájában való részvételre. Főbb munkaterületei a budapesti víztermelő egységek villamos- és gépészeti átemelőgépházak és tározók üzemének irányítása, a vízminőség-ellenőrzése, a (laboratóriumok, fertőtlenítő állomások) üzemeltetése. 2000-tól (már nyugdíjasként) a VCSOSZSZ (utóbb MaVíz) szervezeténél dolgozik mint szaktanácsadó és szakértő. Munkásságát számtalan szakmai kitüntetéssel honorálták, többek közt a MaVíz Reitter Ferenc-díjával (2012), valamint a BM Vásárhelyi Pál-díjával (2019). Mintegy félszáz hazai és külföldi szerzőként és társszerzőként megjelent szócikke, valamint hazai és nemzetközi konferenciákon tartott előadásai jelzik tudományos aktivitását. Több szakbizottság tagja. Társaságunk munkájában 1967 óta vesz részt, a Vízellátási szakosztályban évtizedeken át vezetőségi tag, 1999-től mint elnök dolgozik, és több évig tagja volt az MHT Nemzetközi Kapcsolatok Bizottságának. (Pro A. 1978, VS.n.d. 1988, BÖ.é. 1999, KJ.d. 2006, Tt. 2010)

VASAS ISTVÁN

(Vásárosnamény, 1964. IX. 21.)

Okleveles üzemmérnök (PMMF VGI 1986), vízrendezési szakmérnök (EJF 2008). Vízügyi pályafutását 1986-tól mindvégig az Észak-magyarországi (Környezetvédelmi és) Vízügyi Igazgatóság szervezetében folytatta, mint vízrendezési műszaki ügyintéző,

majd 2008-ig mint megbízott vízgyűjtő-rendezési csoportvezető, 2010-től mint osztályvezető mérnök. Szakmai feladatai egybeestek a beosztásából fakadó vízgazdálkodási feladatokkal, a 2002. évi, és a 2006. évi árvízvédekezés tevékeny résztvevője, teljesítményét bronz, ill. ezüst érdemérmekek ismerték el. A 2013. évi árvíz idején az ÉMVIZIG védelemvezető helyettese. Kimagasló munkájának jutalma a Magyar Ezüst Érdemkereszt polgári tagozata kitüntetés volt (2014). 2012-től az Észak-magyarországi Területi Vízgazdálkodási Tanács B-A-Z. Megyei Vízgazdálkodási Szakmai Bizottságának elnöke. 2011-től Társaságunk Borsodi területi szervezetének elnöke. (Pro A. 2013, BÖ.é. 2019)

VASS BÉLA

(Pécs, 1923. VIII. 1. – Pécs, 2013. III. 12.)

Okleveles erdőmérnök (BMGE 1950). 1950–1963-ig a MÁV Pécsi Igazgatóságának mérnökeként, utóbb főmérnökeként a II. vh.-ban tönkrement vasutak helyreállítási- és építési munkálatainál dolgozott. Ezt követően 1963-tól, nyugdíjba meneteléig,

1985-ig a Baranya Megyei Tanács V. B. Építési, Közlekedési és Vízügyi Osztályának vízügyi csoportvezetője, műszaki tanácsosa. Főbb munkaterületei: vasútvonalak és műtárgyak építése, helyreállítása, állomások bővítése, vasúti üzemi- és ivóvízbeszerzések, ill. vízművek építése, korszerűsítése. Irányítása mellett közel 100 településen ké-

szült új ivóvízmű, valamint több, mint 20 településen hajtott végre vízmű korszerűsítést és -bővítést, továbbá 15 szennyvíz közmű építésében vett részt. Tevékenysége kiterjedt a barlang- és karsztvízkutatásra, forrásoküzből feletti karsztvíztározó építésére, stb. Több mint tucat publikációja jelent meg. Társaságunknak régi tagja, s az MHT Baranya megyei területi szervezetének egyik alapítója volt. (Pro A. 1977, Tt. 1996)

VASVÁRI LÁSZLÓNÉ /SIMÓ ERZSÉBET ANNA/

(Irsa, 1938. VII. 24.)

Okleveles vegyész mérnök (BME 1962). Szakmai munkásságát 1962-től végig egy munkahelyen, a MÉLYÉPTERV-nél folytatta nyugdíjas koráig (1993), majd magántervezőként tovább dolgozik. 1971-től irányító, utóbb vezető tervező. Az országban sok

nagy, évtizedek óta üzemelő ivó-, ipari- és uszodavíz-tisztító épült az általa tervezett technológiával. (pl.: Debreceni I., II. Vízmű, Nyugat-Nógrád Térségi Vízmű vas-mangántalanítója; Keleti-Főcsatorna Vízmű felszíni víztisztítója; Nyergesújfalui Viscosagyár vízlágyítója; Budapesten a Komjádi, a Hajós Alfréd Uszoda, a Paskál, a Széchenyi, a Lukács Fürdő, vidéken a Dunaújvárosi, a Nagykanizsai, a Székesfehérvári Uszoda, a Szegedi Napfény Fürdő víztisztító-forgatója.) Az ország uniós csatlakozása után az ivóvízminőség-javító programban az Észak- és Dél-Alföldi régiókat érintő munkákban vett részt. A víztisztítási szakterületen több újítás, szabadalom és díjnyertes pályázat kidolgozásának részese. Társaságunk keretén belül több hazai és külföldi előadást tartott, szakcikket írt. 1963-tól a Vízkémiai és Víztechnológiai szakosztály aktív tagja. (VS.n.d. 1994, Pro A. 1998)

VASZILIEVITS-SÖMJÉN GYÖRGY

(Budapest, 1943. II. 25.)

Okleveles mérnök (ÉKME 1967), vízépítési műtárgyépítő szakmérnök (BME 1972). Pályafutását

az AGROTERV (utóbb AGROBER) vállalatnál kezdte. A vízépítési osztály tervezője, irányító tervezője, majd osztályvezetője volt. Ezt követően 1988–1990 között a Vízépítőipari Tröszt, Hydroexport főmunkatársa volt. 1988-ban tartós külföldi kiküldetésen Brazíliában dolgozott. 1990-től az Országos Vízügyi Főigazgatóság főmunkatársa, majd a Vízrendezési osztály vezetője, 2000-től a Vízkárelhárítási főosztály vezetőjének helyettese. 2003-tól a Környezetvédelmi és Vízügyi Minisztérium Vízkárelhárítási főovh.-e, majd 2004-ben a Főosztály vezetője. 2006-ban ment nyugdíjba. Fő szakmai területei az öntözés, a sík- és dombvidéki vízrendezés, halastavak tervezése itthon, valamint ázsiai és afrikai országokban. A főhatóságnál az ár- és belvízvédelem, helyi víz-kárelhárítás, aszály-kárelhárítás operatív és stratégiai irányítási feladatait látta el. Munkásságát számos elismeréssel értékelték, többek közt 2002-ben megkapta a KvVM Vásárhelyi Pál-díját, 2006-ban pedig a Magyar Köztársaság Arany Érdemkeresztje kitüntetés birtokosa lett. A MMK alapító tagja, 2015-től a kamarai Feladat Alapú Pályázat (FAP) bíráló testület tagja. Társaságunk Mezőgazdasági Vízgazdálkodási szakosztályának tagja, 2003–2006 között elnöke, egyidejűleg a Felügyelő Bizottság tagja is volt. (SchF.é. 2006, KJ.d. 2015)

VAVRIK FERENC

(Tónyárasd, 1918. XII. 22. – Dunakeszi, 1997. XI. 17.)

Okleveles közgazda (JNMGE 1942), egyetemi doktor (1943). 1941-től a JNMGE Bank- és kereskedelemtechnikai tanszékén egyetemi gyakornok. 1945–1947-ben a Magyar Országos Szövetkezeti Központban, majd a SZÖVOSZ-nál revizor, szer-

vező, osztály-, főosztályvezető, 1957-től főkönyvelő. 1962-től nyugdíjba meneteléig, 1979-ig az

OVF, ill. OVH főosztályvezető helyettese, majd főosztályvezetője. Főbb munkaterületei: különböző típusú szövetkezetek megszervezése, nyilvántartási és számviteli rendszerük kidolgozása, a vízgazdálkodás szervezeti és gazdálkodási rendszerének továbbfejlesztése, a vízügyi szervezet ágazati szintre való fejlesztése, stb. Szakirodalmi munkásságát számos könyv és tanulmány megírásában való részvétel és közel 10 jelentősebb publikáció jelzi. 1970-ben egy éves ösztöndíjjal tanulmányozta az USA vízgazdálkodásának szervezeti, beruházási és gazdasági rendszerét. Társaságunknak 1968 óta volt tagja, az MHT Közgazdasági szakosztályának alapító elnöke 1974–1980 között. (Pro A. 1980)

VÉGH SÁNDORNÉ SZ. NEUBRANDT ERZSÉBET (Budapest, 1926. IV. 12. – Budapest, 2008. VII. 24)

Okleveles geológus (BTE), a földtani tud. kandidátusa (MTA 1957), majd doktora (MTA 1970), Állami-díjas (1983). 1949–1955 között az ELTE Földtani tanszékén tanársegéd, 1956-tól az Alkalmazott és Műszaki Földtani tanszéken tanársegéd, adjunktus, docens, 1971-től tanszékvezető egyetemi tanár 1992-ig. 1993-tól, betegség miatti nyugdíjazása óta szaktanácsadó volt. Fő munka- és kutatási területei: triász rétegtan és őslénytan, triász karsztvizek, a Gerecse-előtér kőszén- és bauzit-előfordulása, és általában a nemfémek ásványok telepeinek geológiája és feltárása, bányavízvédelem, stb. Részt vett az „eocén program” tudományos megalapozásában, az ásványi nyersanyagbázis felkutatásában és feltárásában. Szakcikkei mellett nevéhez fűződik „A nemércek földtana” (1968). c. könyve. Számos hazai és külföldi szakmai egyesület és bizottság (pl. az MTA Földtani bizottságának) munkájában vett részt. Az MHT Hidrogeológiai szakosztályának 1961 óta volt aktív tagja. (VP.e. 1951)

VÉGVÁRINÉ BEDE ILDIKÓ (Esztár, 1937. VII. 21.)

Okleveles mezőgazdasági mérnök, okl. szakmérnök (ÉKME 1962), egyetemi doktor (GATE 1971).

1960–1977 között a VITUKI tudományos munkatársa, 1978-tól a Városépítési Tervező Intézet felmérője, majd vezető tervezője. Szakterületei: öntözés, esőztető berendezések, öntöző-víznormák, evapotranszspiráció, az időjárás változékonyságának,

és az öntözőrendszerek kihasználtságának kapcsolata, szivárgásvizsgálatok, automatizált és öntözővíz-elosztó rendszerek, hosszú és középtávú területrendezés és -fejlesztés. Az 1970-es években részt vett a VITUKI Nemzetközi hidrológiai továbbképző tanfolyamának programjában, valamint részese volt Békés megye hosszú távú területhasznosítási koncepciója kidolgozásának (1984). Mintegy 10 vízügyi, öntözési publikációt adott közre. A Társaság Mezőgazdasági Vízgazdálkodási szakosztályának alelnöke, valamint vezetőségi tagja több cikluson át. (Pro A. 1986)

VENDEL (1943-IG VENDL) MIKLÓS

(Sopron, 1896. X. 8. – Sopron, 1977. II. 7.)

Okleveles természettan-vegytan szakos középiskolai tanár (BTE 1919), egyetemi doktor (BTE 1920), egyetemi magántanár (PPE 1925). 1933-ban az MTA levelező, 1943-ban rendes tagja, Kossuth-díjas (1952). 1919–1923-ig Budapesten tanársegéd, adjunktus. 1923-ban a Sopronra költöztetett M. kir. Bányamérnöki és Erdőmérnöki Főiskola ásványföldtani tanszékének nyilvános rk. tanárává nevezték ki. 1925-ben a Pázmány Péter Tudományegyetem kőzettani magántanára lett. 1926-tól már nyilvános r. tanári címmel vezette a soproni tanszéken folyó oktatómunkát egészen 1959-ig. Katedróját akkor is megtarthatta, amikor a soproni főiskola 1934-ben a budapesti M. kir. József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Bánya-, kohó- és erdőmérnöki kara, majd 1949-ben a miskolci Rákosi Mátyás Nehézipari Műszaki Egyetem

Bánya- és földmérnöki kara lett. Időközben 1941-ben átvette a Vitális István távozásával megüresedő földtani és telepísmertet-tani tanszék vezetését. Egyidejűleg 1937–1938-ban a kar dékáni tisztségét is betöltötte. 1960-ban a NIM csoportvezetője, majd az MTA Geofizikai Kutató Laboratóriumának csoportvezetője, ezt követően 1961-től 1972-ig, nyugdíjba meneteléig a Bányászati Kutató Intézet Petrográfiai osztályának munkatársa, 1965-től vezetője, 1972-től tud. tanácsadója. Ezzel párhuzamosan 1967-től 1970-ig ellátta az igazgatói feladatokat a soproni Központi Bányászati Múzeum élén. Főbb munkaterületei: Sopron és környékének földtana, a fiatal kárpáti ércprovincia, a magmás kristályosodás, a kőzethatározás módszertana, hidrogeológia, hévforrások és karsztvizek közötti összefüggések vizsgálata, a Fertő tavi ásványvizek stb. Több mint 130 publikációjából kiemelkedő a „Kőzet-, Szén-, Ércmeghatározó módszerek” c. könyve. Több külföldi és hazai szakmai egyesület (pl. a MFT, az ÖGG) tiszteleti tagja, doktora. 1944-től a MFT Hidrológiai szakosztályának választmányi tagja, 1970–1977 között az MHT Soproni területi szervezetének elnöke volt. (Tt. 1971)

Bánya- és földmérnöki kara lett. Időközben 1941-ben átvette a Vitális István távozásával megüresedő földtani és telepísmertet-tani tanszék vezetését. Egyidejűleg 1937–1938-ban a kar dékáni tisztségét is betöltötte. 1960-ban a NIM csoportvezetője, majd az MTA Geofizikai Kutató Laboratóriumának csoportvezetője, ezt követően 1961-től 1972-ig, nyugdíjba meneteléig a Bányászati Kutató Intézet Petrográfiai osztályának munkatársa, 1965-től vezetője, 1972-től tud. tanácsadója. Ezzel párhuzamosan 1967-től 1970-ig ellátta az igazgatói feladatokat a soproni Központi Bányászati Múzeum élén. Főbb munkaterületei: Sopron és környékének földtana, a fiatal kárpáti ércprovincia, a magmás kristályosodás, a kőzethatározás módszertana, hidrogeológia, hévforrások és karsztvizek közötti összefüggések vizsgálata, a Fertő tavi ásványvizek stb. Több mint 130 publikációjából kiemelkedő a „Kőzet-, Szén-, Ércmeghatározó módszerek” c. könyve. Több külföldi és hazai szakmai egyesület (pl. a MFT, az ÖGG) tiszteleti tagja, doktora. 1944-től a MFT Hidrológiai szakosztályának választmányi tagja, 1970–1977 között az MHT Soproni területi szervezetének elnöke volt. (Tt. 1971)

VENDL ALADÁR

(Ditró, 1886. XI. 18. – Budapest, 1971. I. 9.)

Okleveles természettan-vegytan szakos középiskolai tanár (BTE 1909), egyetemi doktor (KJM 1911), műegyetemi magántanár (KJM 1914). 1923-ban az MTA I., 1931-ben r. és 1944-ben tiszteletbeli tagja, Kossuth-díjas (1948), ny. rendes egyetemi tanár (BME 1951). 1908–1912-ig műegyetemi tanársegéd apósa, Schafarik Ferenc professzor mellett. Részt vett az I. vh.-ban, s az orosz hadifogságból csak 1918-ban tért haza. Az 1919-es Tanácsköztársaság idején a Marx–Engels Munkás-egyetem geológiatanára is volt. Az I. vh.-t követően részt vett a Böckh Hugó vezette, az Anglo-Persian Oil Company égisze alatt zajló kőolajkutatókban, Papp Simon és Pávai-Vajna Ferenc mellett a magyarországi szénhidrogén-kutatás korai

BME 1951). 1908–1912-ig műegyetemi tanársegéd apósa, Schafarik Ferenc professzor mellett. Részt vett az I. vh.-ban, s az orosz hadifogságból csak 1918-ban tért haza. Az 1919-es Tanácsköztársaság idején a Marx–Engels Munkás-egyetem geológiatanára is volt. Az I. vh.-t követően részt vett a Böckh Hugó vezette, az Anglo-Persian Oil Company égisze alatt zajló kőolajkutatókban, Papp Simon és Pávai-Vajna Ferenc mellett a magyarországi szénhidrogén-kutatás korai

történetének egyik jelentős alakja volt. 1921-től 1927-ig a Földtani Intézet geológusa, osztálygeológusa 1927-től 1960-ig, nyugdíjba vonulásáig a budapesti Műszaki Egyetem Ásvány- és Földtani tanszékének tanszékvezető tanára. Egyidejűleg 1933–1934-ben a Vegyész-mérnöki és egyetemesei kar, 1935–1936-ban a Gépész- és vegyész-mérnöki kar, 1938–1939-ben a Bánya-, kohó- és erdőmérnöki kar dékánja volt, 1940–1941-ben pedig a Műegyetem rektori tisztét töltötte be. 1936-tól 1944-ig a Műegyetem képviselőjeként a felsőház tagja volt. A II. vh. után néhány éven keresztül az Országos Reuma- és Fürdőkutató Intézet forráskutató osztályát is vezette. Főbb munka- és kutatási területei: klasszikus kőzettani – laza, üledékes kőzetek –, hidrogeológiai vizsgálatok, a Somló- és Szárhegy geológiája és egykori hévforrása, a Duna Nagymaros-Szentendre szakaszának földtana, hidrológiai, tektonikai összefüggések, az óbudai suvadásos terület és Lágymányos talajvizei, budai keserű-vízforrások, a budapesti meleg gyógyforrások hidrogeológiája és védőterületeik, stb. A mintegy 200 publikációjából kerekén 50 hidrogeológiai témájú. Kiemelkedik munkái közül a „*Geológia*” c. kétkötetes egyetemi tankönyve. Előszeretettel foglalkozott a magyarországi ásvány- és kőzetan tudománytörténetével, különösen annak intézménytörténeti vonatkozásaival. Több külföldi szakmai társaságnak tagja, levelező tagja, az MTA Hidrológiai Főbizottságának évekig elnöke. A MFT Hidrológiai Szakosztályának egyik alapítója, majd elnöke 1941–1944 között. (Tt. 1944)

VERES JÓZSEF

(Kisvárdá, 1966. I. 13.)

Okleveles építőmérnök (BME 1995), vízgazdálkodási és környezetvédelmi szakmérnök (BME 1999). Vízügyi pályafutását a FETIVIZIG-nél kezdte, mint építésvezető. A termelési feladatok leválasztását követően 1992-től az Igazgatóság szatmári szakaszmérnökségén az ár- és belvízvédelmi létesítmények főfelügyelője, majd 1994-től a Vízgazdálko-

dási osztályon vízbázis-védelmi hatósági feladatokat látott el. Ezt követően 1997–2003 között a Felső-Tisza-vidéki Környezetvédelmi Felügyelőség környezetvédelmi munkatársa. 2003-tól a FETI KÖVIZIG víziközművekkel, hulladékgyűjtéssel és vízminőségvédelemmel foglalkozó ovt. e, utóbb, 2012–2014 között a Vízrendezési és Társulati osztály vezetője. 2014-től a Vízvédelmi és vízgyűjtő-gazdálkodási osztályt vezeti. Szerteágazó munkássága során az építési gyakorlatban szerzett tapasztalatait hasznosította a környezetvédelmi hatósági feladatok ellátásakor, feladatai közé tartozott az ipari és mezőgazdasági üzemek, valamint kommunális szennyvíztisztító telepek vízjogi engedélyezésében való szakhatósági közreműködés, e létesítmények szennyvízkibocsátásainak ellenőrzése és bírságok kivetése. Részt vett a környezetvédelmi és egységes környezethasználat engedélyezési eljárások lefolytatásában. A vízellátás és szennyvízkezelés tekintetében részese volt a megyei fejlesztési programok kidolgozásának és azok végrehajtásának. 2007 és 2011 között feladatai közé tartozott az ivóvízminőség-javító és a Nemzeti Települési Szennyvízelvezetési és Tisztítási program végrehajtásra irányuló KEOP pályázatok szakmai értékelése. Társaságunk Megyei területi szervezetének tagja, 2007–2011 között titkára. (Pro A. 2012)

VERMES LÁSZLÓ

(Budapest, 1936. III. 20.)

Okleveles agrármérnök (GATE 1959), öntözési növényterjesztő szakmérnök (GATE 1962), egyetemi doktor (GATE 1970), a mezőgazdasági tud. kandidátusa (MTA 1975), doktora (MTA 1996). 1959–1960-ban a debreceni Talajjavító Vállalatnál, 1960–1961-ben a GATE és az FM Öntözési Igazgatóságán mint öntözésfejlesztési szaktanácsadó dolgozik Békés, Csongrád és Pest megyei gazdaságokban. 1961–1982 között a VITUKI tudományos kutatója, tud. főmunkatársa, később az általa megszervezett országos kutatói munkacsoport vezetőjeként

részt vett a hazai komplex szennyvíz-, szennyvíz-iszap- és hígtrágya-hasznosítási kutatómunka megindításában, végzésében és irányításában. 1983-tól 1990-ig a Gödöllői Agrártudományi Egyetem Vízgazdálkodási és Meliorációs tanszékének tudományos tanácsadója, 1988-tól a tanszék vezetője, 1990-től egyetemi docens és dékánhelyettes. 1990–1993-ban az FM Oktatási osztályának vezetője. 1993 óta egyetemi tanár a Kertészeti és Élelmiszeripari Egyetemen, 1996–1999 között a Talajtan és Vízgazdálkodás tanszék vezetője, oktatási rektorhelyettes, 2009 óta professor emeritus-ként dolgozik. Főbb munka- és kutatási területei: nagyüzemi esőtető öntözések szervezése, szennyvíz-öntözési kísérletek végzése, a pesterzsébeti és kecskeméti kísérleti telepek, valamint irányító közreműködés a kecskeméti szennyvízes liziméter-átlomás létrehozásában és az ott folyó munkálatokban. Rendszeres oktató munkája mellett részt vesz a mezőgazdasági vízgazdálkodás, a melioráció, valamint a vízi környezetvédelem egyes aktuális kérdéseinek megoldását célzó kutató-fejlesztő munkában. Több mint 10 szakkönyv és egyetemi (főiskolai) jegyzet szerzője, ill. társszerzője, közel 180 hazai és külföldi publikációja jelent meg a szaklapokban. Tagja a MTA és más országos szakmai szervezetek (pl. OMFB, MTE SZ, MHT, minisztériumok) állandó és időszakos tudományos bizottságainak, 1964 óta titkári, majd elnöki tisztséget töltött be a MAE Növénytermesztési Társasága Mezőgazdasági Vízgazdálkodási Szakosztályában. 1993-tól alapítója és elnöke (2015-ig) a Magyar Talajtan Társaság Talajszennyezettségi Szakosztályának. (Pro A. 1977, BÖ.é. 1988, Tt. 2011)

VERMES ZOLTÁN

(Mezőberény, 1928. IV. 17.)

Okleveles mérnök (BME 1952), Okleveles szakmérnök (ÉKME 1964). 1952 és 1954 között a gyulai Árvízvédelmi és Folyamszabályozási Hivatal mérnöke, majd a jogutód Gyulai VIZIG sarkadi szakmérnöke. 1954-től a VIZIBER mérnöke, a Keleti- és Nyu-

gati főcsatornák építésének műszaki ellenőre, 1956-tól csoportvezető. 1967–1968-ban a Somogy megyei Beruházó Vállalat csoportvezetője, majd 1969-től 1988-ig, nyugdíjazásáig a pécsi DDVIZIG szakasz mérnöke, tanácsadója. Munkásságát számos szakmai kitüntetéssel ismerték el. Főbb beruházási szakterületei: az említett főcsatornák mellett a Tiszalöki Vízlépcső, szekszárdi- és debreceni főgyűjtő, tassi hajószilip átalakítása, Kiskunsági főcsatorna, Sió torkolati mű, Délbudai Ipari Vízmű, Bős-Nagymarosi és Tisza II. vízlépcsők kivitelezésének előkészítése, törpevízművek, stb. A MHT Somogy megyei területi szervezetének két évtizeden át vezetőségi tagja volt. (VP.e. 1965)

VESZPRÉMI BÉLA

(Székesfehérvár, 1922. V. 9. – ?)

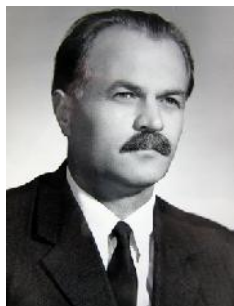

Okleveles középiskolai tanár, halbiológus, egyetemi doktor (1945). 1942-től egyetemi gyakornok tanársegéd, 1950–1958-ban az Országos Haléletlani és Szennyvízvizsgáló Intézetben, ill. a HAKI-ban tudományos kutató, osztályvezető. Az 1950-es

években az asztatikus szikes vizek intenzív iondinamizmusával foglalkozott. 1977–1983-ban a MÉM Növényvédelmi és Agrokémiai Központ Vízélettani Laboratóriumának vezetője. 1964–1967 között a MOHOSZ haltenyésztési szaktanácsadója. Utóbb az OMMI Vízélettani osztályának munkatársa. Főbb kutatási területei: algavegetációk, vízínövényzetek, nádgazdálkodás, halászatbiológiai vizsgálatok, plankton- és fenékfauna-vizsgálatok, halpusztulások okainak vizsgálata stb. A Fertő tavi halállomány életkörülményeinek feltárására az 1974. évben vízkémiai, fotoplankton, zooplankton, iszapkémiai és bentosz vizsgálatokat végzett. Szakterületéről mintegy 150 írása jelent meg. Több előadást tartott a budapesti Tudományegyetemen és az Agráregyetemen. Az 1970-es években a Hidrobiológus Napok egyik aktív résztvevője. (VP.e. 1951)

VEZSE SÁNDOR

(*Gergelyi, 1924. I. 24. – Miskolc, 2004. X. 18.*)

Vízmeister, okl. üzemgazdász (BME). Állami vízügyi szolgálatát 1938-ban a Nyíregyházi Folyammérnöki Hivatalnál kezdte, mint kubikos, majd munka- és építésvezető. 1950–1953 között a Hortobágyi (Debreceni) Öntöző Vállalat építés-, majd ki-

rendeltség, ill. műszaki vezetője. 1953-tól 1986-ig, nyugdíjazásáig az akkor alakult Miskolci (később Észak-magyarországi) VIZIG igazgatója. Fő munkaterületei kezdetben a Tisza és a Szamos folyamszabályozási munkálatai, árvízvédekezés, öntözőtelepek építése, üzemeltetése, a közműves vízellátás és a regionális vízellátó rendszerek kialakítása, a vízminőség védelme. Jelentős szerepe volt az igazgatása alá tartozó szervezet OVH-WHO Sajó-Projektjében, valamint három évtizeden keresztül az ország egyik legnagyobb kiterjedésű igazgatóságának vezetésében, munkájának irányításában. Jelentős árvizek (1954, 1960, 1964, 1967, 1970) elleni védekezések irányítója volt. Számos kitüntetéssel ismerték el szakmai tevékenységét, többek között birtokosa volt az Eötvös Lóránd díjnak is (1978). Több társadalmi szervezet vezetője, tagja volt (pl. a HNF Országos Tanácsának, a MEDOSZ központi vezetőségének, a B-A-Z megyei Tanácsnak, ill. a Tanács VB-nek). Az MHT Borsodi területi szervezetének elnöke 1974–1984 között, valamint az 1970-es évek második felében részt vett a HK szerkesztő bizottságának munkájában. (VP.d. 1981)

VÍG KÁROLY

(*Székesfehérvár, 1932. X. 14. – 2019. I. 26.*)

Okleveles gépészmérnök (BME 1965), vízgépész szakmérnök (BME 1975). 1952–1969 között a székesfehérvári Vadásztölténygyárban, ill. a VIDEOTON-ban szerkesztő, tervezési ellenőr, osztályvezető, gyárrészlegvezető. 1969-től nyugdíjba vonulásáig a székesfehérvári (Közép-Dunántúli) VIZIG Műszaki tervezési osztályának irányító tervezője, 1971-től műszaki fejlesztési osztályvezető, 1973-

tól a Gépészeti osztály vezetője, majd 1985-től az Anyaggazdálkodási osztály vezetője 1992. évi nyugdíjazásáig. 2002-ig műszaki tanácsadóként dolgozott a FEVIÉP Kft.-nél. Főbb vízügyi munkaterületei: községek vízellátása, a földmunkák és a földművek fenntartásának gépesítése. Tevékenysége az igazgatóságnál töltött 23 év alatt, annak teljes működési területére és minden működési egységre kiterjedt. Társaságunknak 1969 óta volt tagja. Az MHT Középdunántúli területi szervezetének titkára volt 1971–1976 között. (Pro A. 1978)

VÍGH SÁNDOR

(*Szeghalom, 1933. III. 7. – Kaposvár, 2010. XII. 23.*)

Okleveles mérnök (ÉKME 1957). 1957–1970 között a Kaposvári Közúti Építő Vállalat munkavezetőjeként számos sikeres út és hídépítési feladat során szerzett komoly tapasztalatot, és a ranglétrát végigjárva lett építésvezető, főépítésvezető, majd termelési osztályvezető. 1970-től az akkor alakuló Dél-dunántúli Vízügyi Közműépítő Vállalat igazgatóhelyettes főmérnökévé nevezték ki. Innen ment nyugdíjba 1996-ban, mint ügyvezető igazgató. Irányításával a DÉLVIÉP magas fokú szakmai követelményeket teljesítve, sok esetben új építési technológiát és anyagot alkalmazva valósította meg Dél-Dunántúl városainak szennyvíztisztító telepeit és nagy kapacitású víztisztítóit. 1997-ben megalapította a DUVIÉP 2000 Kft.-t, melynek élete utolsó napjáig ügyvezető igazgatója volt. Munkássága fő területei: az építéstechnológia fejlesztésével kapcsolatosak, így a nagytáblás zsaluzás elterjesztése, az acélszerkezetű zsaluzatok alkalmazása, a hegesztett betonacélhálók, a szigetelőhabarcsok gépi felhordásának bevezetése, az építés iparosításának szorgalmazása. Alapítója volt a Kaposvári Vízügyi Sportklubnak. Társaságunknak 1972 óta volt tagja, a Somogy megyei területi szervezet munkájának aktívan vett részt. (Pro A. 1984.)

VIRÁG KÁROLYNÉ

(*Székesfehérvár, 1943. XI. 1.*)

Okleveles vegyészmérnök (BME 1967), vízellátás-csatornázás-egészségügyi szakmérnök (BME 1973). A szennyvíztisztítás szakembereként 1968–

2008 között a Fejér Megyei Víz-és Csatornamű (utóbb a Fejérvíz Zrt.) munkatársa. 1973-ig laboratóriumi vezetője, majd 1975-ig a Székesfehérvári Szennyvíztisztító telepvezetője, ezt követően szennyvíztechnológus, 1981–1988 között ismét a szennyvíz-

telep vezetője, 1990-ig a Székesfehérvári Csatornázási Üzemméternökség vezetője. A rendszerváltás után környezetvédelmi-, majd vízellátási osztályvezető-helyettes, ill. vízellátási-, utóbb üzemelési osztályvezető 2004. évi nyugdíjazásáig. 2004 után fejlesztésekkel és beruházásokkal foglalkozott a Fejérvíz Zrt. alkalmazásában. Fő működési területe a szennyvíztelepek technológiai, üzemviteli működtetése. Társaságunknak 1977 óta tagja. Az MHT munkájában aktívan részt vett, és előadásaiban sokszor számolt be szakmai tapasztalatairól. Az MHT Közép-Dunántúli területi szervezetében végzett színvonalas szervező munkát. (Pro A. 2004)

VIRÁG MIHÁLY

(Makó, 1947. I. 8. – Pécs, 1992. II. 2.)

Okleveles üzemmérnök. Az Alsó-Tisza vidékén eltöltött kezdő évek után 1976-ban a Déldunántúli VIZIG-hez került és ott dolgozott korai haláláig. Magas szintű matematikai-elméleti tudásával vett részt az igazgatóság vízgazdálkodási feladatainak megvalósításában, a Dél-Dunántúl vízfolyásainak részletes műszaki-hidrológiai feldolgozásában (ennek keretében Eszéky Ottóval együtt elkészítette az Igazgatóság vízrendszerét jellemző hidrológiai-, árvízi-, és vízkészlet-viszonyait jellemző házi kiadványát, amelyet térképes, rétegvonalas ábrázolás is kiegészített. Újdonságként ebben a kiadványban a hidrológiai statisztika korszerű módszereinek alkalmazásá-

val nemcsak a vízjárást jellemző átlagok, hanem a szórások értékeinek meghatározása és ábrázolása is szerepelt), részt vett továbbá a vízgyűjtőfeltárás munkálataiban, valamint a vízrajzi munkának a vízgazdálkodási gyakorlatban történt hasznosításában. Több írása jelent meg – részben társszerzővel – szaklapokban. (posztumusz Pro A. 1992)

val nemcsak a vízjárást jellemző átlagok, hanem a szórások értékeinek meghatározása és ábrázolása is szerepelt), részt vett továbbá a vízgyűjtőfeltárás munkálataiban, valamint a vízrajzi munkának a vízgazdálkodási gyakorlatban történt hasznosításában. Több írása jelent meg – részben társszerzővel – szaklapokban. (posztumusz Pro A. 1992)

VIRÁGNÉ KŐHÁZI-KISS EDIT

(Kisújszállás, 1960. X. 23.)

Okleveles építőmérnök (BME 1984). Szakmai munkásságát Szolnokon a KÖTIVIZIG-nél kezdte meg 1984-ben. Munkakörrei kezdetben vízszolgáltatási csoportvezető, osztályvezető-helyettes, jelenleg a mezőgazdasági vízhasznosítási szakágazat vezetője. A KÖTIVIZIG védelmi szervezetében a vízhiány-kárelhárítási szakcsoport vezetője. Az Igazgatóságon 1998-tól koordinálja a mezőgazdasági vízszolgáltatást, a térségi vízátvétést, szakmai vezetője az öntözőrendszerek, vízszétosztó vízellétesítmények üzemeltetésének, fenntartásának, fejlesztésének. Koordinálásában készült el a KÖTIVIZIG Öntözésfejlesztési Stratégiája, amely meghatározza a Közép-Tisza vidék rövid-, közép-, és hosszú távú vízgazdálkodási feladatait. Ellátja az öntözőrendszerek fejlesztéséhez kapcsolódó projektek szakmai irányítását. Munkásságát 2019-ben a BM a Kvassay Jenő-díjjal ismerte el. 2004–2014 között az Igazgatóság *Közép-Tisza* c. szakmai lapjának szerkesztője. 2012-től az Alcsi-Holt-Tiszáért Közalapítvány elnökségi tagja, 2017-től a JNSz megyei MMK Vízépítési Tagozatának alapító elnökségi tagja, építésügyi műszaki szakértő, vezető tervező. 2018-tól az MHT Mezőgazdasági Vízgazdálkodási szakosztályának vezetőségi tagja. Rendszeresen dolgozott és előadással is részt vesz a MHT Országos Vándorgyűlésén. (Pro A. 2016)

Okleveles építőmérnök (BME 1984). Szakmai munkásságát Szolnokon a KÖTIVIZIG-nél kezdte meg 1984-ben. Munkakörrei kezdetben vízszolgáltatási csoportvezető, osztályvezető-helyettes, jelenleg a mezőgazdasági vízhasznosítási szakágazat vezetője. A KÖTIVIZIG védelmi szervezetében a vízhiány-kárelhárítási szakcsoport vezetője. Az Igazgatóságon 1998-tól koordinálja a mezőgazdasági vízszolgáltatást, a térségi vízátvétést, szakmai vezetője az öntözőrendszerek, vízszétosztó vízellétesítmények üzemeltetésének, fenntartásának, fejlesztésének. Koordinálásában készült el a KÖTIVIZIG Öntözésfejlesztési Stratégiája, amely meghatározza a Közép-Tisza vidék rövid-, közép-, és hosszú távú vízgazdálkodási feladatait. Ellátja az öntözőrendszerek fejlesztéséhez kapcsolódó projektek szakmai irányítását. Munkásságát 2019-ben a BM a Kvassay Jenő-díjjal ismerte el. 2004–2014 között az Igazgatóság *Közép-Tisza* c. szakmai lapjának szerkesztője. 2012-től az Alcsi-Holt-Tiszáért Közalapítvány elnökségi tagja, 2017-től a JNSz megyei MMK Vízépítési Tagozatának alapító elnökségi tagja, építésügyi műszaki szakértő, vezető tervező. 2018-tól az MHT Mezőgazdasági Vízgazdálkodási szakosztályának vezetőségi tagja. Rendszeresen dolgozott és előadással is részt vesz a MHT Országos Vándorgyűlésén. (Pro A. 2016)

VITÁLIS GYÖRGY

(Budapest, 1929. X. 3.)

Okleveles geológus (ELTE 1952), egyetemi doktor (SZTE 1961), a földtud. kandidátusa (MTA 1970). 1952-ben a MÁFI geológusa, 1952–1956 között a Szabó József Geológiai Technikum tanára. 1956-tól a MÉLYÉPTERV geológusa, műszaki ügyintézője. 1962-től a SZIKKTI tud. főmunkatársa, majd főgeológusa. 1982-től 1993-ig, nyugállományba vonulásáig a MÁFI Adattárának, majd Dokumentációs főosztályának vezetője. 1992–1998 között a budapesti Evangélikus Gimnázium tanára. Főbb munkaterületei: geológiai tárgyak oktatása, városok és ipartelepek ivó- és ipari vízellátása, völgyzárógátás víztározók földtani előmunkálatai, cement- és mészipari nyersanyagok földtani kutatása, nyersanyagkataszterek és földtani céltérképek szerkesztése, tudománytörténeti kutatások, stb. Munkásságát számos szakmai elismeréssel honorálták, ezek közé tartozik a KHVM 1992. évi Vásárhelyi Pál-díja. Mint termékeny szakíró, 9 könyvet és 230 egyéb írást publikált. Rendszeresen tartott előadásokat a BME-n, az NME-n szakmérnöki kurzusokon, speciális kollégiumokon és mérnöktovábbképző tanfolyamokon. Az MTA Földtudományok Osztályának munkájában tevékenykedik a Hidrológiai Tud. Bizottság tagja. Több szakmai egyesület (OMBKE, MKBT, NGU) tisztségviselője, az INHIGEO levelező tagja (1991–2002 között). Társaságunknak, miként a Magyarhoni Földtani Társulatnak is 1949 óta tagja. Ez utóbbinak számos tisztségét töltötte be, 1997 óta Tiszteleti tagja. Az MHT *Hidrológiai Tájékoztató* c. kiadványának 1961-től alapító szerkesztője 2017-ig és a HK szerkesztő bizottságának ugyancsak 1961 óta volt tagja. A Hidrogeológiai szakosztály vezetőségének munkájában több cikluson át vett részt. Számtalan külföldi tanulmányút szervezője és vezetője. A Társaság elmúlt fél évszázadának meghatározó személyisége. (VP.e. 1962, Pro A. 1977, Sch.F.é. 1986, MTESZ.d. 1991. Tt. 1997)

VITÁLIS SÁNDOR

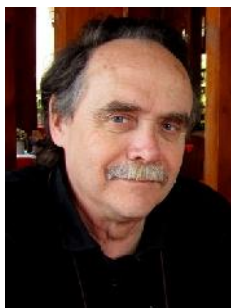
(Selmecebánya, 1900. IV. 13. – Budapest, 1976. VI. 21.)

Okleveles természetrajz–földrajz szakos tanár (PTE 1922), bányageológiai doktor (PTE 1923), egyetemi magántanár (FJTE 1942), a föld- és ásványtud. doktora (MTA 1954), Kossuth-díjas (1951). 1922–1946 között a Salgótarjáni Kőszénbánya Rt. geológusa, majd az Rt. Földtani osztályának vezetője. 1946-tól a MÁSZ, ill. a Szénbányászati Igazgatóság osztályvezetőjeként hat éven át irányította változó hivatali beosztásban eleinte a kőszén, később valamennyi ásványi nyersanyag kutatását. 1952–1953 között koncepciók peráldozata volt. 1954-ben rehabilitálták és kinevezték az ELTE újonnan alakult Alkalmazott Földtani tanszékének tanárává. Megszervezte és 1971-ben való nyugalmába vonulásáig vezette egyetemi tanszékét. Munkásságát az évek során számos szakmai kitüntetéssel ismerték el, megkapta a Szocialista Munkáért Érdemérmét (1960), két ízben kitüntették a Munka Érdemrend arany fokozatával (1967, 1971). Főbb munkaterületei: Salgótarján és környékének geológiája, továbbá: szénkutatás a baranyai bányáknál, a sikondai és a püskösdfürdői hévíz, valamint a kisterenyei ásványvíz feltárása, a hazai radioaktív nyersanyagok, a recski érckutatás, a bándi, komlóskai istenmezei bentonit, az ország földtani újratérképezésének és hidrogeológiai felvételének szervezése, stb. Szakirodalmi munkásságát több mint 100 publikáció és több száz kéziratot szakszöveg, jelentés dokumentálja. Saját egyetemén kívül előadott a Műegyetemen, a Mérnöktovábbképző Intézetben és több műszaki főiskolán. Számos tudományos állami és társadalmi bizottság, egyesület tagja volt. Még diákként csatlakozott a Magyarhoni Földtani Társulat Hidrológiai szakosztályának alapítói közé, előbb a választmány tagja, majd 1944–1948 között a szakosztály elnöke, utóbb az MHT elnöke volt 1949–1951, valamint 1961–1976 között. A Hidrológiai Közlöny szerkesztője volt 1943–1946, és 1951. években, majd szerkesztő bizottságának elnöke 1956-tól 1960-ig. Társaságunk történetének kimagasló alakja volt. (Sch.F.é. 1951, MTESZ.d. 1970)

VIZY ZSIGMOND

(Budapest, 1947. VI. 19.)

Optikus és fényképész szakmunkás (1968–1970). 1974-től a VIZDOK Vízügyi Filmstúdió, majd 1983-tól 1987-ig a jogutód Vízgazdálkodási Intézet Filmstúdiójának (utóbb a KGI Argos Stúdiójának) fotós munkatársa. Feladatai közé tartozott – harmad-

magával – az ágazat eseményeinek dokumentálása, fotóriportok és műszaki felvételek, valamint a közel merőleges- és ferde tengelyű légi felvételek készítése. A rendszerváltás után, 1990-től 1993-ig az újjáalakult OVF sajtó és tájékoztatási csoportjának munkatársa, majd a VMLK Fotóarchívumában dolgozott 2007. évi nyugdíjazásáig. Ezt követően a jogutód VKK, VKKI, valamint 2011–2013 között a NeKI közalkalmazottja, ill. 2013 után az OVF keretében működő Magyar Környezetvédelmi és Vízügyi Múzeum szerződéses fotósa. Kiemelt feladata volt a hazai árvizek és belvizek fotó- és videó formában történő dokumentálása, valamint a vízügyi szakemberekkel készített életút interjúk operatőri munkája. Fényképfelvételei az elmúlt négy évtized majd' minden vízügyi kiadványában, szaklapjában megjelentek. 2015 óta a MHT Hydrologia Hungarica Alapítványa kuratóriumának tagja. (Pro A. 2011)

VOJTILLA LÁSZLÓ ZOLTÁN

(Miskolc, 1955. III. 8.)

Okleveles vízellátás-csatornázás szakmérnök (BME 1987). 1978-tól 1980-ig a Diósgyőri Gépgyár műszaki előadója, majd 1982-ig a Borsod megyei Vízművek Vállalat műszaki előadója, tervezője. Ezt követően 1983–1990 között az Észak-magyarországi Regionális Vízművek művezetője, üzemvezetője. 1991-től 2011-ig a MIVÍZ Miskolci Vízmű Kft. (és jogelődjei: a Miskolci Vízművek Fürdők és Csatornázási Vállalat, MIVÍZ Miskolci Rt. vezérigazgatója) ügyvezető igazgatója. Több mint 35 éven át hatékony munkát végzett a víziközmű szolgáltatás számos részterületén, valamint a közfürdők műszaki feladatainak megoldásában. Vezetése alatt a

miskolci szennyvíztisztítási beruházást befejezték, korszerű innovatív megoldásokat vezettek be a közmű-rendszerek felújításában, megfelelő beruházásokkal sikerült nyereségesé tenni a Miskolc-tapolcai Barlangfürdőt. A MaVíz elnökségének tagja volt. Társaságunknak 1993 óta tagja. 2003-tól 2014-ig a Borsodi területi szervezet vezetője tagja. 2015-től részt vesz a Vízellátási szakosztály vezetőségének munkájában. (LH.d. 1997, Pro A. 2016)

VÖRÖS FERENC

(Barabásszeg, 1937. X. 1. – Budapest, 2018. XII. 18.)

Okleveles gépészmérnök. Szakmai munkássága végig a Fővárosi Csatornázási Művekhez kapcsolódik, ahol 1956-tól 1997-ig dolgozott, mint gépkezelő technikus, gyakornok, csoportvezető, 1966-tól osztály-, 1972-től főosztályvezető, 1975-től 1997-ig az

FCsM igazgatója, (1993-tól FCsM Rt.) vezérigazgatója, majd nyugdíjasként a vállalat műszaki szaktanácsadója. Szakmai tevékenysége nemcsak a csatornaművek üzemeltetésére, és a szükséges rekonstrukciókra szorítkozott (ezen belül is nem csupán a szivattyú- és tisztítótelepek, valamint a hálózat működtetésére és a felújításokra terjedt ki), hanem vezetése alatt több mint 100 kilométernyi főgyűjtő és több száz kilométernyi mellékhalózat épült a fővárosban. Az egyik legnagyobb fejlesztés az Angyalföldi Szivattyútelepen és az Észak-pesti Szennyvíztisztító Telepen történt, melynek köszönhetően nemcsak biztonságosabb lett a főváros szennyvizének elvezetése, hanem jelentősen meg is emelkedett a tisztított víz mennyisége Budapesten. Az 1970-es években kiteljesedő nagy lakótelep építési program kapcsán munkatársaival együtt sikeresen oldotta meg azok szennyvizének elvezetését és tisztítását. Számos szakmai szabadalom szerzője és kidolgozója, melyek közül nem egyet jelenleg is alkalmaznak. Fontos szerepet vállalt a fiatal pályakezdő mérnökök oktatásában és nevelésében. A Magyar Szennyvíztechnikai Szövetség alapító tagja és első elnöke volt. Szakmai

tevékenységét számos kitüntetéssel ismerték el, többek között 1986-ban Eötvös Loránd-díjban részesült, 1994-ben elnyerte az Év igazgatója címet a VKDSZ-től, majd 2013-ban neki ítelték oda a víziközmű szakma legrangosabb kitüntetését a MaVíz Reitter Ferenc-díját. Tevékenyen részt vett Társaságunk Szennyvíz szakosztálya tudományos bizottságának munkájában, s aktív támogatója volt a MHT közcélú tevékenységének. (Pro A. 1988)

VÖLGYESI ISTVÁN

(Celldömölk, 1939. I. 28.)

Okleveles geológus mérnök (NME 1962), okl. építőmérnök (BME 1975), műszaki doktor (BME 1983). Kezdetben, 1962-től a Földtani Kutató Fűró Vállalat (Várpalota) geológusa, 1964-től a VIZITERV irányító tervezője, majd 1990-től az AQUARIUS Víz-

beszerzési és Vízvédelmi Kft. vezető tervezője, szakértője. Ezt követően 1998-tól a Völgyesi Mérnökiroda Hidrogeológiai Szolgáltató Kft. vezető tervezője volt annak megszűnéséig. 1970–1971 között Mongóliában térképező hidrológusként a MÁFI expedíció tagja volt, valamint 1978–1981 között Algériában hidrogeológus-tervezőként több vízbázis hidrologiai feltárását végezte. Foglalkozott a Szigetköz, majd a Kisalföld szivárgáshidraulikai modelljeinek elkészítésével a Duna elterelésének, illetve a kárenyhítő intézkedések hatásának vizsgálata érdekében, továbbá Budapest Római part árvédelmének talajvíz-hidraulikai modellezésével. Főbb működési területei: hidrogeológia, árvédelmi töltések, regionális modellek, a felszíni víz-talajvíz kölcsönhatások (pl. parti szűrés) elméleti és gyakorlati vizsgálata, a kitermelhető felszínalatti vízkészletek meghatározása, környezeti hatástanulmányok. Tapasztalatait 17 publikációban

adta közre. Társaságunkban a Hidrogeológiai szakosztály vezetőségi tagja. (VS.n.d. 1989, 1994, 2006, Pro A. 2003, SchF.é. 2006)

VUKOVÁRY ÁTTILA

(Baja, 1927. I. 1. – Baja, 1989. V. 29.)

Okleveles mérnök (BME 1950). 1950-ben az Aszfaltútépítő Vállalatnál kezdte pályafutását, 1953-ban részt vett a Könnyűipari Minisztérium főhatósága alatt álló vízműépítő és kútcarbantartó vállalatok megszervezését végző bizottság munkájában.

Ugyanitt lett központi építésvezető, majd 1954-ben a vállalat főmérnökévé nevezték ki. 1955-ben az akkor megalakuló Bajai VIZIG szolgálatába állt. Dolgozott, mint beosztott mérnök, csoport-, osztályvezető, majd 1965-től nyugdíjba meneteléig, 1987-ig a VIZIG igazgatóhelyettes főmérnöki tiszttét töltötte be. Részt vett az 1956-os, 1965-ös nagy dunai árvízvédekezési munkálatok irányításában. Irányítószerepet vitt a jugoszláv-magyar határ menti vízügyi együttműködés munkáiban. Főbb működési területei: vízhasznosítás, vízrendezés, árvízvédelem, ágazati szakigazgatás irányítása. Egyik kezdeményezője és az ezzel kapcsolatos munka irányítója volt a bajai Felsőfokú Vízgazdálkodási Technikum és a Vízügyi Szakközépiskola megalapításának. A Technikum első igazgatója volt. Tevékenységét számos szakmai kitüntetéssel ismertél el, 1965-ben megkapta a Munka Érdemrend arany fokozatát. Bajai városi tanács tagként, a Hazafias Népfrent megyei Környezetvédelmi Bizottságának alelnökeként, a nyári egyetem szervezőjeként végezte társadalmi munkáját. Az MHT Bács-Kiskun megyei területi szervezetének elnöke 1966–1988 között, valamint éveken át részt vett a VK szerkesztő bizottságának munkájában. (Pro A. 1981, VP.d. 1988)

WAGNER JÓZSEF

(Szombathely 1942. IX. 11.)

Okleveles gépész üzem-mérnök (KATE-MGF 1966), vízellátás-csatornázás szak-üzemmérnök (JPTE-PMMF 1988). Pályafutását a Pannónia MgTsz. műszaki vezetőjeként kezdte 1966-ban, majd 1968-tól 20 éven át a Vas Megyei Víz- és Csatornamű Vállalat Sávvári Üzemmérnökségének vezetője volt. Ezt követően 1988–1992 között a Vállalat üzemviteli osztályvezetője, 1993-tól 1996-ig műsz. igazgató-helyettese. A VASIVÍZ Zrt. megalakulásától, 1996-tól nyugdíjba vonulásáig, 2010-ig a cég vezérigazgatója. Tevékenyen részt vett a részvénytársaság megalakításában, amelynek során Vas megyében a víziközmű szolgáltatás meghatározó területe egyben maradt, és ez Magyarországon példaértékűnek mondható. Vezérigazgatói kinevezését követően stratégiai célul tűzte ki az eredményes gazdálkodást, a jó minőségű és biztonságos szolgáltatást. Munkájának eredményeként a VASIVÍZ Zrt. többször megmérette magát a Nemzeti Minőség Díj pályázaton és 2006-ban elnyerte az elismerő oklevelet. Számos egyéb fejlesztés mellett irányításával valósult meg az EU Kohéziós Alapja által támogatott, 35 települést érintő beruházás, a szombathelyi szennyvíztisztító telep felújítása, a komposztáló telep létrehozása, valamint a Szombathely nyugati városrész csatornázásának rekonstrukciója. Pályafutása során sok szakmai elismerésben részesült, köztük 2010-ben megkapta a KvVM Vásárhelyi Pál-díját, valamint 2015-ben a Vas Megyei Mérnöki Kamara Bodányi Ödön-díját. Aktív szerepet vállalt több társadalmi-szakmai szervezet (pl. MaVíz, MMK, MTA Vízellátási- és Csatornázási szakbizottság) munkájában. Társaságunknak 1981-óta tagja, 1998-tól 2010-ig a Nyugat-dunántúli területi szervezet alelnöke. Vezetőségi tagként részt vett a Vízellátási szakosztály, valamint a Vitális Sándor nívódíj Bizottság munkájában, (Pro A. 2001, BÖ.é. 2011)

WESZELSZKY GYULA

(Szlatina, 1872. V. 10. – Budapest, 1940. VI. 20.)

Okleveles gyógyszerész (BTE 1895), egyetemi doktor (BTE 1898), egyetemi magántanár (1912). 1895–1898 között a BTE Kémiai Intézetében Lengyel Béla professzor mellett tanársegéd, adjunktus, 1898-tól a Magyar Gyógyszerész Egylet gyógyszerész-gyakornoki tanfolyamának tanára, majd igazgatója.

1916-tól az Egyetemi Radiológiai Intézet vezetője, 1918-tól, nyugdíjba menetelég, 1937-ig igazgatója. Főbb munkaterületei: geotermikus gradiens, juvenilis vizek, a budapesti hévizek rádiumemanációja, Hévíztó kémiai vizsgálata, radioaktivitás, hazai ásványvizek radioaktivitása. Szakirodalmi munkássága a felsorolt témák területéről származik, de megemlítenéd a „Chemia” c. gyógyszerész-tankönyv is. Megalapítója és szerkesztője volt a „Gyógyszerészi Folyóirat”-nak. Számos szakmai tudományos szervezet tagja volt, pl. az Országos Balneológiai Egyesületnek, a Királyi Magyar Természettudományi Társulatnak, avagy a Szent István Akadémiának. Egyik elindítója volt az Országos Vízellátási Tanács megalakításának, hogy annak szervezésével az egész ország jó ivóvízhez juthasson. Az MHT elődjének, a Magyarhoni Földtani Társulat Hidrológiai szakosztályának alapító tagja, majd titkára 1920–1922-ben, továbbá elnöke volt 1929–1939 között. (Tt. 1940)

WISNOVSZKY IVÁN

(Lugos/Románia, 1930. X. 1. – Budapest, 2011. IV. 5.)

Okleveles mérnök (ÉME 1954), egyetemi doktor (ÉKME 1966), c. főiskolai tanár (1968). 1954–1961 között a Budapesti VIZIG gödi szakaszmérnöke, folyamszabályozási csoportvezetője. Tevékenyen részt vett az 1956. évi dunai árvédekezésben, első feladatai is a folyószabályozáshoz, a vízfolyások

rendezéséhez kötődtek. 1961-től nyugdíjba menetelég, 1990-ig az OVF, ill. OVH, valamint a jogutód KVM munkatársa főmérnöki, csoportvezetői, osztályvezetői beosztásokban. Nyugdíjazása után a KVM főtanácsadója. Főhatósági tevékenysége többnyire a vízügyi szakoktatás szervezéséhez, színvonalának emeléséhez kapcsolódott. Főbb munkaterületei: folyószabályozási hatékonysági vizsgálatok, kis vízgyűjtő-területek árvíz-hidrológiája, vízügyi szakoktatás és kutatás szervezése, a városi csapadécszarnázás hidrológiai alapjai, közreműködés a vízügyi szakközépiskolák és a bajai főiskola létrehozásában, fejlesztésében. Szakirodalmi munkásságát több mint 60 publikáció (tankönyv, tanulmány, beszámoló, ismertetés, szakcikk stb.) jelzi, amelyeknek többsége a HK és a VK hasábjain jelent meg. Mint előadó, részt vett a BME, a Pollack Mihály és Ybl Miklós műszaki főiskolák oktatói munkájában. Társaságunknak 1955 óta aktív tagja, 1977–1990 között az MHT Oktatási bizottságunk elnöke, ezenkívül több állami, ill. MHT bizottság (Lászlóffy W. diplomadíj, Lampl Hugó-díj) tagja, elnöke volt. (VP.e. 1958, Pro A. 1979, BÖ.é. 1992, Tt. 1996)

WITTMANN MIHÁLYNÉ DR. /SZEIDOVITZ ILDIKÓ/
(Budapest, 1941. IX. 7.)

Okleveles mezőgazdasági mérnök (KAF 1963), okl. mg. vízgazdálkodási szakmérnök (GATE 1980). 1963–1969 között az Alagi ÁG, Bábolnai ÁG, valamint a szegedi Móra Ferenc MgTsz munkatársa, majd 1977-ig az OMMI Meliorációs osztályán dolgozott. Ezt követően az OVH Vízgazdálkodási Intézetének Vízügyi és Mezőgazdasági Vízgazdálkodási osztályán főmunkatárs, majd megbízott osztályvezető. 1989-től a MÉM-NAK Meliorációs osztályának helyettes vezetője, majd ugyanezen évtől az

OVF osztályvezető helyettese 2010-ig, nyugállományba vonulásáig. Főbb szakterületei: mg. vízgazdálkodás, belterületi-, valamint dombvidéki vízrendezés, vízfolyások hasznosítása, tőépítési lehetőségek feltárása. Részt vett a vízügyi PR-munkák beindításában és az ezzel kapcsolatos OVF feladatok koordinálásában. Több előadás és szakcikk szerzője, kiadványok szerkesztője. Vízügyi szolgálatának idején – mint az OMIT műszaki ügyelete – részese volt a nagy dunai és tiszai árvizek elleni védekezéseknek. A MHT Mezőgazdasági Vízgazdálkodási szakosztályának vezetőségi tagja. (Pro A. 1995, BÖ.é. 2002)

WITTNER ILONA

(Buj, 1950. IX. 21. – 2006.)

Okleveles hidrobiológus (KLTE 1974), környezetvédelmi szakmérnök (1978) PhD. (MTA 1998). 1974 óta a Hajdú-Bihar Megyei Víz- és Csatornamű Vállalat, ill. Hajdú-bihari Önkormányzatok Vízmű Rt. hidrobiológusa, majd 1990-től laboratórium vezetője.

2005-ben a Nyíregyházi Főiskola, Természettudományi Főiskolai Kar, Állattan tanszékének docense volt. Egyik fő szakmai munkaterülete a vízmikrobiológia, ezen belül az ivóvíz-, a szennyvíz-, felszíni-víz, vízi üledékek bakteriológiai vizsgálata, különös tekintettel a kén- és foszforvegyületek bakteriális átalakulására. Másik fontos kutatási területe a vízminőség-vízminősítés, ezen belül az ökológiai vízminősítés témaköre. Részt vett egyetemen és főiskolán a hidrobiológia oktatásában, gyakorlatok vezetésében. Tagja volt az MTA Hidrobiológiai Bizottságának, valamint az MTA Debreceni Területi Bizottságának. Hazai és külföldi szaklapokban több cikke jelent meg. Igényes írásai közül kiemelkedett a Nature című folyóiratban megjelent – Felföldy Lajossal, Dévai Istvánnal és Plósz Sándorral közösen jegyzett – írása, melyért szakirodalmi nívódíjat nyertek. Társaságunknak 1974 óta volt tagja. A Hidrobiológus Napok aktív résztvevője volt, s több cikluson át 1993-tól 1999-ig részt vett Társaságunk Limnológiai szakosztálya vezetőségének munkájában. (VS.n.d. 1990)

ZÁDOR ALFRÉD

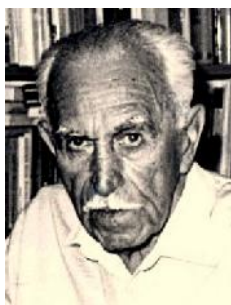
(*Diósgyőr, 1910. V. 13. – Sopron, 1989. III. 3.*)

Okleveles erdőmérnök. 1935-től 1948-ig különböző helyeken (Nagykőrös, Gödöllő) erdőmérnök, hivatalvezető (1939–1944 között a Fenyvesvölgy-Malomréti erdőhivatalnál). 1948–1953 között jogellenesen börtönbüntetésre ítélték (1964-ben teljes mértékben rehabilitálták), 1954-től a Győri VIZIG mérnöke, csoportvezető főmérnöke. 1965-től 1973-ig, nyugdíjba menetelég a Soproni Vízgazdálkodási Társulat igazgató főmérnöke. Részt vett a brennbergi víztározó tervezésében, a Sopron város vízellátását előkészítő tanulmány terv kidolgozásában, az Ikva patak rendezési tervének kidolgozásában, a Fertő tó vízszín állandósításának kidolgozásában, elkészítette a Galla patak vízgyűjtőjének vízrendezési tervét. Részes volt az 1965. évi árvízi védekezésnek. Szakirodalmi tevékenysége főleg a Fertő-táj kérdéseihez kapcsolódott, valamint Sopron műszaki történetére vonatkozott. Több szakmai bizottság tagja, továbbá az MHT Soproni területi szervezetének alapító és elnökségi tagja volt. (Tt. 1981.)

ZÁKONYI FERENC

(*Romonya, 1919. VIII. 28. – Balatonfüred, 1991. V. 29.*)

Jogi doktor (PTE 1936), államtudományi doktor (PTE 1937). Munkásságának első felét a közigazgatásban töltötte, 1937-től Balatonszabadiban, Mezőkomáromban és Berhidán volt segéd-, illetve főjegyző. 1945-ben Siófok főjegyzője lett. Javaslatára

csatolták vissza Siófokot Somogy megyéhez, ezzel megteremtve a várossá fejlődés lehetőségét. 1946-ban kiadta az első idegenforgalmi prospektust – cseh, német, lengyel és magyar nyelven, – s 1947-ben ő hozta létre az ország első Idegenfor-

galmi Hivatalát Siófokon. 1951-ben igaztalan vádak alapján állásából felfüggesztették. Ezt követően családjával együtt Balatonfüredre távozott, s ott a Veszprém Megyei Idegenforgalmi Hivatal kirendeltségvezetője volt nyugdíjazásáig. A Balaton ügyének lelkes képviselője, megőrzésének, eredeti szépsége visszaállításának állandó szószólója. A Balatonnal kapcsolatos számos tudományos és ismeretterjesztő kiadvány, útikalauz szerkesztője, szerzője, fő műve a „*Balatonfüred*” c. 900 oldalas monográfia. Ugyancsak neki köszönhető „*A Dunántúl gyógyfürdői és fürdői*” c. monográfia (1977). A Rádióban rendszeresen előadásokat tartott a Balaton és környéke nevezetességeiről, kiemelten a tó vizéről. Írásaival, előadásaival hazánk értékeinek megbecsülésére nevelt. Életműve elismeréseként Siófok Város, valamint Balatonfüred Díszpolgára kitüntetését kapta. (Tt. 1985)

ZÁKONYI JÁNOS

(*Budapest, 1946. XI. 28.*)

Okleveles közgazdász (MKKTE 1969), a közgazdaságtudomány kandidátusa (TTA 1978, MTA 1979). Korábban az MSZMP Siófoki városi Bizottságának munkatársa, majd a Somogy megyei Pártbizottság Gazdaságpolitikai osztályán dolgozott. Vízügyi munkásságát 1979-ben a Vízgazdálkodási Intézetben kezdte, majd az OVH-ban, a Nemzetközi kapcsolatok főosztályán folytatta, 1986-tól főosztályvezetőként, és az átszervezések után a Környezetvédelmi és Vízgazdálkodási Minisztériumban, majd a Környezetvédelmi Minisztériumban dolgozott is főosztályvezetőként, miniszteri főtanácsosként 1992-ig. Később külföldön vállalt munkát. Munkássága szorosan kapcsolódott a vízügyi szolgálat nemzetközi tevékenységéhez. Sokat tett a környező országokkal kialakított jó vízügyi együttműködés kialakításáért, valamint a vízügyi export fejlesztéséért. Társaságunk Nemzetközi kapcsolatok bizottságának tagja volt 1980-tól. (*Pro A. 1990*)

ZELLEI LÁSZLÓ

(*Ráckeve, 1953. VI. 21.*)

Okleveles mérnök (BME 1977), mg. vízépítési szakmérnök (BME 1988). Egyetemi tanulmányainak

befejezése után a Közép-Tisza-vidéki Vízügyi Igazgatóságnál kezdett dolgozni, mint csoportvezető mérnök. 1979-től előbb a Tóth Kálmán Gimnázium és Vízügyi Szakközépiskola tanára, 1986-tól az Eötvös József Főiskola Műszaki és Gazdálkodási Fakultásának (ill. jogelődjeinek) oktatója. 1986–1997 között adjunktus, majd főiskolai docens 2016-ig. Mindezen időszak alatt, 2004–2008 között fakultásigazgató-helyettes. 2008-tól – oktatói munkájának megtartása mellett – az Alsó-Duna-völgyi Vízügyi Igazgatóság osztályvezető-helyettese, 2010-től osztályvezető, 2012-től nyugdíjazásáig a VIZIG műszaki igazgatóhelyettese. Munkásságát számos szakmai kitüntetéssel ismerték el, többek között a BM Vársárhelyi Pál-díjjal (2016). Szakterülete a síkvidéki vízrendezés és hidraulika, fokozott figyelemmel a vízfolyások medrének természetszerű, valamint a fenntartás hiányos állapotában kialakuló vízszállító képességére. Ebben a témakörben számos hazai vízfolyás vizsgálatát bemutató tanulmány szerzője és társszerzője. Több szakmai szervezet tagja, tisztségviselője, így pl. a MMK Vízgazdálkodási és Vízépítési Tagozatának elnökségi tagja, valamint Minősítő bizottsági tagja volt, részt vett a Duna-Dráva Nemzeti Park Igazgatóság Tanácsának munkájában, stb. 2014-től az MHT Bács-Kiskun megyei területi szervezetének elnöke. (BÖ.é. 2016)

ZERKOWITZ TAMÁS

(Budapest, 1954. I. 25.)

Okleveles építőmérnök (BME 1978), okl. vízellátás-csatornázási szakmérnök (BME 1987). 1978-tól a VÍZITERV-ben tervező, majd irányító tervező. A VÍZITERV átalakulása után, 1990-től a HIDROKOMP-LEX Mérnök-szolgálati Kft. egyik ügyvezetője, vezető tervezője. Fő szakterülete az ivóvíztervezés, de számos ipari vízkezelés, ill. hűtőrendszerek és szivattyútelepek tervezésének is irányítója, felelős tervezője. Többek között

részt vett a Balaton-környéki vízkezelő telepek, valamint az FCSM Rt. Csepel-szigeti 150.000 m³/d teljesítményű Vízkezelő Művének tervezésében. A hazai feladatok mellett külföldön is elismerést érdemlő a munkássága, dolgozott több külföldi projekten, elsősorban Algériában és Szenegálban. Társaságunk Vízkémiai és Víztechnológiai szakosztályának 1976-óta tagja, később vezetőségi tagja. Rendszeres szakmai szereplésein felül résztvevője a szakmai programok szervezésének, szakmai vezetőként súlyt helyez arra, hogy fiatalabb munkatársai rendszeres résztvevői legyenek a társasági életnek. (LH.d. 1998, Pro A. 2004, SchF.é. 2013)

ZIEGLER KÁROLY

(Kolozsvár, 1898. I. 25. – Budapest, 1985. I. 22.)

Okleveles mérnök (KJM 1924). 1924–1940 között a Szekszárd-Bátai Ármentesítő Társulat szakaszmérnöke, 1941-től a Hosszúfoki Ármentesítő Társulat igazgató-főmérnöke. A társulatok államosítása után 1949–1951 között Szolnokon az Ár- és Belvízvédelmi Kirendeltség vezetője, Gyulán a Vízgazdálkodási Körzetet vezeti, majd újra Szolnokon a Folyamérnöki Hivatal főnöke. 1952-ben a KPM árvízvédelmi és folyamszabályozási osztályvezetője. Az OVF 1953. évi megalakulásától 1957-ig vezette a Vízrendezési osztályt, majd a Vízrendezési és Vízhasznosítási főosztályt, míg 1958-tól az OVF helyettes főigazgatójaként munkálkodott nyugdíjba meneteléig, 1960-ig. Ezt követően az OVF és a VIZITERV szakértőjeként dolgozott és tagja volt a Vízügyi Műszaki Tudományos Tanácsnak. Főbb munkaterületei: árvízvédelem, árvédekezés, belvízrendezés, szivattyútelepek, öntözés, nemzetközi vízügyi kapcsolatok szervezése, a kétoldalú vízügyi bizottságokban való aktív irányító tevékenység. Jelentős szerepe volt az 1954-es és 1956-os, valamint az 1965-ös árvízvédekezés irányításában. Foglalkozott az árvízvédelmi töltések altalajának, elő- és háttérének együttes földtömeggként való figyelembe vételével, és a Felső-Duna

árvízvédelmi biztonságának fokozásával, stb. Több szakmai bizottság tagja volt. Munkásságát sok kitüntetéssel ismerték el, többek között kétszer kapott Munka Érdemrendet (1954, 1959). Az MHT Hidraulikai és Mezőgazdasági Vízgazdálkodási szakosztályának elnöke 1956–1958-ban, valamint a Vízgazdálkodási szakosztály alapító elnöke 1964–1976 között. A Szeniorok Tanácsának alapító elnöke volt 1982–1985 között. Ugyancsak elnöke volt a Vízügyi Nyugdíjasok Klubjának. (Tt. 1956. VP.d. 1975)

ZOLLER JÓZSEF

(Piskitelep, 1917. VIII. 5. – Budapest, 1997. X. 14.)

Okleveles mérnök (JNMGTE 1944–1949). 1949-től 1978-ig, nyugdíjba meneteléig, az ÁMTI, ill. a MÉLYÉPTERV tervező mérnöke, szakosztályvezetője, majd osztályvezetője. Főbb munkaterületei: források feltárása és foglaltatása, a folyók kavicsteraszaik hidrológiai vizsgálata, vízműtelepítési javaslatok, rétegvizekre telepített vízművek hidrológiai vizsgálata, bányavízkezelések feltárása, talajvíz elleni védekezés, lösz magaspártok csúszásának, omlásának megakadályozása, környezetvédelem stb. Több mint 10 publikációja jelent meg. Több szakmai bizottság tagja volt. A Hidrológiai szakosztály munkájának aktív támogatója, s részt vett a HK szerkesztő bizottságának munkájában 1961–1974 között. (ZsV.e. 1966)

ZORKÓCZY ZOLTÁN

(Szolnok, 1932. VII. 10. – Budapest, 2012. IX. 18.)

Okleveles mérnök (ÉKME 1956), okl. szakmérnök (ÉKME 1965). 1956–1973 között a Győri (Észak-dunántúli) VIZIG szakaszmérnöke, osztályvezetője, főosztályvezetője. 1973-tól az OVH árvíz osztály-

vezetője, majd 1984-től főosztályvezetője. Beosztását megtartotta a KVM-ben is, 1990-től a KHVM Vízkárelhárítási főosztályvezetője 1994. évi nyugdíjazásáig. 1989-ben a KVM-ben ellátta a BNV Titkárság vezetői feladatait is. Nyugállományba vonulása után

szakmai tanácsadóként dolgozott az OVF-ben; árvizek idején az OMIT mellett működő tanácsadó testület tagja volt. Főbb munkaterületei: árvízvédelem és folyószabályozás, ezen belül a nagybajcsi és rajkai gázlok szabályozása, Cikola-szigeti ágrendszer rendezése, új szabályozási elvek kialakítása, az árvízvédelmi gátak erősítése, az országos árvízvédelmi rendszer és szervezet fejlesztése, a szakterület szakmai alapjainak meghatározása, új mértékadó árvízszintek megállapítása. Részt vett valamennyi dunai és később minden nagyobb országos árvíz elleni védekezésben, azok szervezésében és irányításában. Szakirodalmi tevékenységét mintegy 10 publikáció, könyvfejezet, főiskolai és továbbképző jegyzet, stb. jelzi. Részes volt az 1994-ben közreadott „Magyarország vízügyi politikája” című dokumentum elkészítésének, valamint a vízügyi szolgálat 1992-ben megkezdett ún. „holtág-rehabilitációs” programjának, és a Tiszán 1995-ben indított ún. „zöld folyosó” projekt előkészítésének. Munkásságát számos szakmai elismeréssel illették, többek között árvízvédelmi tevékenységéért 1980-ban megkapta a Munka Érdemrend arany fokozatát. Társaságunknak 1956 óta volt tagja, az MHT Árvízvédelmi és Belvízvédelmi szakosztály alapító titkára 1975–1985 között, majd 1986-tól 1996-ig elnöke. Ugyancsak éveken át (2007–2011) elnöke volt a Szeniorok Tanácsának. Továbbá részt vett a HK szerkesztő bizottságának a munkájában 1981 és 1983 között. (Pro A. 1980, SchF.é. 1989, KJ.d. 1993, Tt. 2002)

ZSEBŐK LAJOS KEVE

(Debrecen, 1952. XI. 25.)

Okleveles mélyépítő üzemmérnök (PMMF 1974), PR-szakértő (BGF 2002). Vízügyi szakmai munkásságát a DDVIZIG-nél kezdte 1974-ben, mint

vízkárelhárítási előadó, majd 1976-tól a Fejér Megyei Tervező Iroda víziközmű-tervezője. 1982–1987 között a Fejér Megyei Víz- és Csatornaművek építési osztályvezetője, majd 1990-ig a Sárvízi Malomcsatorna Vízitársulat főépítésvezetője. A rendszer-

váltás után országgyűlési képviselőként részt vett a környezetvédelmi bizottság munkájában, 1994 után pedig megyei képviselőként a Fejér Megyei Közgyűlés Környezetvédelmi Bizottságának elnöke. Ezzel egy időben a Fejér Megyei Víz- és Csatornaművek (utóbb a FEJÉRVÍZ Zrt.) PR-vezetője, kommunikációs és minőségfejlesztési főmérnöke, szövegíró. Kezdeményezője volt a „csapvíz-kampány”-nak, kerekasztal-beszélgetéseknek és kezdeményezésére készítette el az OKI az „Ivóvíz kiskútét”, mely szakmailag megalapozott, független forrásként szolgál a mai napig a „jó-e a csapvíz?” vitában. Munkatársaival számos konferenciát, szakmai napot és oktatást szervezett és tőlük indult a szerelő, illetve ügyfélszolgálati verseny. A Zrt.-nél az ISO 9001 és ISO 14001 integrált irányítási rendszer bevezetését felügyelte, koordinálta, irányította. 2015-től 2018-ig a MaVíz Vízű Panoráma c. folyóiratának főszerkesztője. Társaságunk PR Szakosztályának alapító tagja. (Pro A. 2013)

ZSÓRI EDIT

(Szeged, 1987. II. 11.)

Okleveles területi vízg. üzemmérnök (EJF-MF 2009), vízi környezetmérnök (BME 2011). Szakmai pályafutását az ATIVIZIG-nél (egy időben ATKÖVIZIG) kezdte előadóként, s mind a mai napig ennél a szervezetnél dolgozik. A Vízrendezési és

Öntözési osztály hódmezővásárhelyi szakaszmérnökséghez tartozó területi vízrendezési referense. Tanulmányai során Köztársasági ösztöndíjas, számos pályázat és díj helyezettje. Társaságunk munkájában 2008 óta vesz részt, s az Ifjúsági Bizottság

2010–2015 közötti elnökeként tagja az MHT Elnökségének. Konferenciák, vándorgyűlések gyakori előadója. (Pro A. 2014)

ZSUFFA ISTVÁN

(Hódmezővásárhely, 1933. VIII. 20. – Budapest, 2004. X. 21.)

Okleveles mérnök (ÉKME 1956), okl. matematikus (ELTE 1966), egyetemi doktor (ÉKME 1962), a műszaki tud. kandidátusa (MTA 1984), doktora (MTA 1992). 1956-tól a VITUKI tudományos munkatársa, 1962–1967 között a Székesfehérvári (utóbb Kö-

zép-Dunántúli) VIZIG hidrológusa. Társaival együtt ekkor (1965-ben) nyerte meg a MHT Bogdánfy-pályázatának első díját. 1968-tól 1978-ig a bajai Alsó-Duna völgyi VIZIG osztályvezetője, számítástechnikai központjának vezetője, és a baja Vízgazdálkodási Főiskola előadó tanára. Ezt követően 1987-ig a VITUKI, majd a VGI főmunkatársa, osztályvezetője. 1987-től a pécsi Pollack Mihály Műszaki Főiskola bajai Vízgazdálkodási Intézetének tanszékvezető főiskolai tanára, 1992-től nyugdíjazásáig, 1998-ig tanszékvezető egyetemi tanár a BME-n. Főbb munkaterületei: Magyarország vízkészlete, kísérleti telepek berendezése és üzemeltetése, árvízi és kisvízi előrejelzések hidrológiája, vízgazdálkodási keretterv korszerűsítése, a tározó medencéknek az átmenet valószínűségi mátrixokkal történő méretezése, vízkészleteknek a sztochasztikus folyamatok elméletével való részletesebb elemzése, műszaki alkalmazott hidrológia stb. Többek között az ő nevéhez is fűződik a bajai főiskola magyaelegyri mérőtelepének létrehozása, s a hallgatói mérőgyakorlatok irányítása. Iskolatremtő tanáregyéniség volt. Szakirodalmi tevékenységét több mint 50 publikációja, valamint legismertebb műve a „Műszaki hidrológia” c. tankönyvnek négy kötete jelzi. A Hidraulikai és Műszaki Hidrológiai szakosztály elnöke 1978-tól 1984-ig, majd 1987-től 2000-ig. Szerkesztő bizottsági tagja volt a Hidrológiai Közlönynek. (VP.e. 1961, PJ.e. 1966, VP.d. 1973, Tt. 2003)

ZSUGA KATALIN

(Eger, 1951. X. 26.)

Okleveles biológus (JATE-TTK 1975), okl. környezetvédelmi szakmérnök (BME 1981), egyetemi doktor (JATE 1983), PhD. (KLTE 1999). Pályáját a Közép-Tisza vidéki Vízügyi Igazgatóság (egy időben KÖTI-KÖVIZIG) biológusaként kezdte, főtanácsosi beosztásban a Laboratórium vezető munkatársa. 1997-től 2004-ig a Közép-Tisza vidéki Környezet-és Természetvédelmi Felügyelőség tud. főmunkatársa, utóbb a Laboratórium vezetője. 2005-től nyugdíjazásáig, 2008-ig Budapesten a VITUKI Kht. Környezet-és Természetvédelmi Igazgatóságának főmunkatársa, laboratóriumvezető-helyettese. Ezt követően a nyugdíj mellett tudományos tanácsadó, környezetvédelmi, hidrobiológiai szakértő, tanácsadó. Szakmai munkájának fő területei: a Kiskörei-

tározó, a Tisza és a Duna vízgyűjtőjének monitorozása, ökológiai vizsgálata. Laboratórium vezetőként irányította a 2000. évi cianid szennyezés levonulásának és hatásának laboratóriumi vizsgálatait, ökológiai felmérését. Részt vett az EU VKI biológiai monitoring minősítési szempontjainak kidolgozásában. Ökológiai felméréseket végzett a Kis-Balaton, a Hévízi-tó, a Kárpát-medencei szikes tavak területén. Szűkebb szakterülete a folyó-és állóvizek zooplankton kutatása. Többször bekapcsolódott a KEOP, KMOP környezetvédelmi pályázatok értékelésébe. Társaságunk Környezetvédelmi szakosztályának 2007-től vezetőségi tagja, a Limnológiai szakosztálynak pedig 1999–2011 között volt vezetőségi tagja. Egyéni és társzerzői publikációinak száma meghaladja a 100-at, számos nemzetközi program munkálataiban vett részt, amelyeknek eredményeiről hazai és külföldi konferenciákon adott számot. Egyetemi (ELTE, SZIE, DE) továbbképzések, szakmérnöki tanfolyamok előadója a hidrobiológia, akvakultúra, ökológia, ökotoxikológia, környezetvédelmi mérések témakörökben. (Pro A. 2015)

KÜLFÖLDI TISZTELETI TAGOK

ABRAMOV, NYIKOLAJ NYIKOLAJEVICS (Oroszország, 1901. – Szovjetunió)

A műszaki tudományok doktora, a Moszkvai Építőipari Műszaki Főiskola (MISZI) vízellátási tanszékének tanszékvezető tanára. 1968-ban előadást tartott a Magyar Tudományos Akadémián és a Magyar Hidrológiai Társaságban. Egyetemi tankönyvét az NDK-ban is kiadták. Szakértőként működött több fejlődő országban és Franciaországban is. (KTt. 1977)

ALTMANN, KLAUS F.

(Berlin /Németország/, 1926. XII. 25. – ?)

A Berlini Műszaki Egyetemen 1956-ban kapott mérnöki oklevelet. Kezdetben a statika és szennyvíztisztítás területén egy mérnöki irodában dolgozott, 1958-tól 1988-as nyugdíjazásáig a Celle-i (Alsó-Szászország) Vízügyi Hivatal munkatársa, osztályvezetője. Fő szakte-

rületei: hidrológia, vízgazdálkodási kerettervezés, vízkészletfeltárás, árvízjelző szolgálat és előrejelzés. Hosszabb ideig a tartományi Vízi- és Kultúrmérnöki Egyesület (BWK) vezetőségének tagja. Számos szakirodalmi közlemény, ismertetés szerzője. 1965-ös első magyarországi látogatása óta a német–magyar vízügyi kapcsolatok legaktívabb ápolója volt. A BWK több tanulmányútját szervezte hazánkba, és több előadást tartott. Magyar szakemberek németországi tanulmányútját szervezte. Három önálló közleménnyel jelentkezett a magyar szakajtóban, és mintegy ötven közleménye jelent meg németül a magyar vízgazdálkodás eredményeiről, Társaságunk rendezvényeiről, magyar szakirodalmi közelményekről, kimagasló magyar szakemberekről. (KTt. 1984)

ANDRÉ, HENRI

(Franciaország)

Franciaország legnagyobb energiagazdálkodási központjának, a Francia Villamosműveknek

(Electricité de France) vezető munkatársa, az állami vállalat alpesi tanulmányi és hidrometriai csoportjának vezetője, majd osztályának h. igazgatója Grenoble-ban. A Grenoble-i Egyetem vízmérnöki karán a hidrometria meghívott előadója volt. Az Alpok vízfolyásain 1959 óta kiterjedt mértékben kitűnő eredménnyel alkalmazza a sóoldatok higulására alapított vízhozammérési eljárást. A hidrometria nemzetközileg elismert szaktekintélyeként, 1976-ban Párizsban „Hydrométrie pratique des cours d'eau” (azaz „A vízfolyások gyakorlati hidrometriája”) címmel megjelent kézikönyvének első mondatában kiemelte, hogy a legrégibb vízrajzi intézmények egyike a magyar, amely 1962-ben 75 éves fennállását ünnepelte. Akkor az itteni ünnepi ülésorozatnak „A vízhozamnyilvántartás módszerei és műszerei” c. előadásával egyik előadója is volt. (KTt. 1977)

BANAL, MICHEL

(Cherbourg/Franciaország, 1915. IX. 23. – Giromagny/Franciaország, 2003. II. 12.)

Okleveles mérnök, a Francia Hidrotechnikai Szövetség (Société Hydrotechnique de France) elnökségének tagja, valamint műszaki választmányának elnöke, továbbá a francia állami Electricité de France Chatou Kutatási és Kísérleti Központ igazgatója volt. Az országaink közötti kulturális egyezmények keretében kutatói cserék létrehozásában fejtett ki fontos tevékenységet. (KTt. 1967)

BENEDINI, MARCELLO

(Olaszország, 1932.)

1957-ben szerzett mérnöki oklevelet a Padovai Egyetemen. 1957 és 1969 között a Padovai Egyetem Hidraulikai Intézetének tanársegédje és alkalmazott hidraulikai kutatási csoportjának vezetője. 1957 és 1999 között a Rómában székelő Olasz Nemzeti Kutatási Tanács Vízügyi Kutatóintézetének vízkészletgazdálkodási osztályvezetője. 2000–2004 között az olasz nemzeti Vízirajzi Szolgálat tudományos tanácsadója. Az Európai

Vízkezelésgazdálkodási Szövetség (EWRA) egyik alapító tagja. Oktatóként számos olaszországi egyetemen, továbbá Szomáliában, Kínában, és Budapesten is dolgozott. Benedini professzor aktív résztvevője volt több Duna-konferenciának, valamint a regi-

onális hidrológiai együttműködés több szakértői értekezletének. 2001-ben és 2002-ben az UNESCO Nemzetközi Hidrológiai Továbbképző Tanfolyamának meghívott előadójaként Budapesten oktatott. A Magyar–Olasz Kormányközi Együttműködés keretében a 2000–2002 közötti időszakban megvalósult „A feltételezett éghajlat-változás hatása az olasz és a magyar folyók vízjárására” c. projekt szervezőjeként többször is dolgozott magyar intézményekben és szervezte a projekt magyarországi résztvevőinek olaszországi munkaprogramjait. (KTt 2009)

BERGMANN, HEINZ

(Grác/Ausztria, 1933. III. 19. – 2007. XII. 21.)

Építőmérnöki diplomáját a Gráci Műszaki Főiskolán 1957-ban szerezte meg. Doktori disszertációját 1969-ben védte meg. 1958-tól 1967-ig a gráci főiskola Hidraulikai, Mezőgazdasági és Települési Vízépítési Intézetének munkatársaként dolgozott. 1967 és 1975 kö-

zött a müncheni Radiológiai- és Környezetkutatási Társaság Hidrológiai Intézetének tudományos munkatársaként elsősorban az alpesi gleccserekben végzett nyomjelzős kísérletek hidromechanikai interpretálásával, valamint a magashegységi vízhozam-mérő állomások hidraulikai méretezésével foglalkozott. 1975-ben kinevezték a Gráci Műszaki Egyetem újonnan létrehozott Hidromechanikai, Hidraulikai és Hidrológiai Intézetének intézetvezető professzorává. 2001-ben történt nyugdíjba vonulásáig nemcsak az Intézet hatáskörébe tartozó mindhárom tantárgy fő előadója volt, hanem széleskörű tudományos tevékenységet is folytatott (pl. a mély-

ségi vizek geotermikus hasznosításának és a többparaméteres hidrológiai statisztika témakörében). 1991 és 1993 között dékánként irányította a Gráci Műszaki Egyetem Építőmérnöki Karát. Egyike volt az Osztrák Hidrológiai Társaság megalapítóinak. 1975. évi professzori kinevezése után folyamatosan építette ki intézetének tudományos kapcsolatait a kelet-középeurópai országok – elsősorban Bulgária, Csehország, Magyarország, Oroszország és Románia – rokon intézményeivel. Éveken át rendszeresen előadott a Temesvári Műszaki Egyetem német nyelvű tagozatán. A Szentpétervári Műszaki Egyetem 1993-ben tiszteletbeli doktorává fogadta. Éveken át különösen intenzív és eredményes együttműködést folytatott a magyar hidrológusokkal. Részt vett a hidrológiai kísérleti vízgyűjtőkkel kapcsolatos tapasztalatcserékben, továbbá az osztrák–magyar kormányközi Tudományos és Technikai (TÉT) együttműködésben közösen munkált két nyelvű kiadványok létrejöttében. (KTt. 1988)

BEURLE, GEORG

(Ausztria, 1892 – 1972. V. 27.)

Kiváló szaktudását a bécsi, müncheni és zürichi műegyetemen szerezte. Kezdetben vízerő-hasznosítási tervekkel foglalkozott (Tauern-hegység, Enns-folyó) és a Nemzeti Völgyzárógát Bizottság tagja lett, majd 1962–1966 között a szakterület nemzetközi szervezete (ICOLD) nemzeti bizottságának elnöke volt. Kiemelkedik munkái közül a Welser Heide vízgazdálkodási keretterve. 1946-tól magánmérnöki irodát alapított Linzben. Szakmai kitűnőségének és kiváló emberi tulajdonságainak legékesebb bizonyítéka, hogy fontos szerepet játszott hazája műszaki közéletében. 1950-től 1960-ig a felső-ausztriai és salzburgi mérnöki kamara elnöke volt és innét került 1960-ban az Osztrák Vízgazdálkodási Szövetség (Österreichische Wasserwirtschaftsverband) élére. Elnöki tisztségét 1972-ig töltötte be. Munkásságának elismeréseként tiszteletbeli műszaki tanácsosi címet, majd 1965-ben Köztársasági nagy érdemrendet kapott (KTt. 1967)

BILLIB, HERBERT

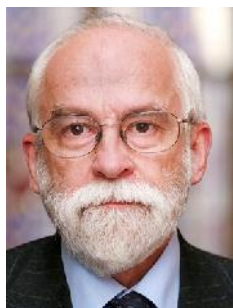
(Brandenburg/Németország 1904. X. 21. – 2001. XI. 1. Hannover)

Okleveles mérnök (Breslau, Műszaki Főiskola

1930), egyetemi doktor (Breslau 1944), díszdoktor (Wien, Univ. f. Bodenkultur 1972). 1930-tól a Porsz Vízépítési Hatóság kötelékében, különböző helyszíneken és beosztásokban dolgozott. 1957-től a Hannoveri Műszaki Egyetem Vízgazdálkodási, Hidrológiai és Mezőgazdasági vízgazdálkodási Intézetének igazgató professzora. Fő kutatási területei: talajvízhidrológia, szimulációs technikák, sztochasztikus hidrológia, trópusi vízgazdálkodás. Sokat tett a magyar szakirodalom megismertetéséért és a tudományos együttműködésért. (Kt. 1974)

BOGÁRDI JÁNOS, IFJ.

(Budapest, 1946. IV. 27.)

Okleveles mérnök (BME 1969), okl. hidrológus (Csidl 1971), egyetemi doktor (UK 1979), tb. professzor (ÁME 2015). Tanácsadó mérnökként dolgozott Afrikában, és a vízgazdálkodás professzora volt az Ázsiai Műszaki Egyetemen (Bangkok). Ezután a

Wageningeni Mezőgazdasági Egyetem Hidrológia, Hidraulika és Vízgazdálkodás Tanszékének vezetője, majd az UNESCO-nál dolgozott Párisban, a Fenntartható Vízgazdálkodási Szekciójában a vízügyi oktatásért felelős vezetőként. Ezután az UN Egyetem Környezet és Humán Biztonsági Intézetének igazgatója lett Bonnban, majd az UN Egyetem Európaért és Afrikáért rektorhelyettese volt. Ezt követően 3 évig a nemzetközi „Global Water System” projekt ügyvezető igazgatójaként tevékenykedett. Közel 200 tudományos közleménye jelent meg. 2008-ban Cannes-ban Nemzetközi Víz-Díjjal tüntették ki. Az EU számos kutatás-fejlesztési, valamint TEMPUS és Socrates/Erasmus programjának közös európai projektjében volt nemzeti és nemzetközi koordinátor. A Varsói Mezőgazdasági Egyetemen, a BME-en és a Nizsnij Novgorodi Építőmérnöki és Építészeti Állami Egyetemen tb. doktori címet kapott. Fő kutatási területe a vízkészletgazdálkodás, a többletnevezős döntéshozás, a tározók üzemeltetése, valamint a felszíni és tropikus hidrológia. 2012 és 2016 között az UNEP megbízásából koordinálta az International Water Quality Guidelines for Ecosystems (IWQGES) pro-

jektet. Tevékenyen részt vett 2013-ban az ENSZ Budapesti Víz Világtalálkozójának előkészítésében és lebonyolításában. A külföldön élő magyar származású professzorok tanácsadó testületének tagja és a találkozó egyik Magasszintű Paneljének vitavezetője volt. Az egyik legújabb globális szintű vízgazdálkodás fejlesztési program, a Fenntartható Víz- Jövő Program (WATER FUTURE) Tervezési Bizottságának tagja. A 2016-ban rendezett Budapesti Víz Világtalálkozó szervezésében is tevékeny szerepet vállalt. 1969–1971-ben Társaságunk Ifjúsági csoportjának alelnöke volt. Nevéhez fűződik a Hidrológus Szilveszter hagyománya, aminek ötletgazdája és az első Hidrológus Szilveszter egyik fő szervezője volt. 1970-ben Árvízvédelemért Érmeket kapott a tiszai árvízvédekezésben való részvételéért. 2016 óta tagja a HK szerkesztő bizottságának. (Kt. 2017)

BÖHME, ARND

(Drezda /Németország/, 1937.)

1964-ben Darmstadtban építőmérnöki diplomát szerzett. Első munkahelyén, egy mérnökirodában Bolívia vízellátásának kiépítésével foglalkozott. Nagy tapasztalatának és emberi tulajdonságainak köszönhetően 1971-ben fiatalon kinevezték a FIGAWA (Német Gáz- és Vízszövetség) ügyvezető igazgatójának. 1978 óta a Német Csőépítő Szövetség (RBV) főigazgatója. 2002 óta a Wasser Berlin Egyesülés ügyvezetője. Rendkívüli aktivitása, szakmai felkészültsége a vízellátás szinte minden ágazatára kiterjedő tevékenysége összekötötte életét a német, az európai és az egész világ szakmai társadalmával. Az EU egyik vezető egyénisége a vízszakmában. Számos magyarországi rendezvény, szimpózium fő szervezője volt. Sokat segített magyar szakemberek külföldi előadás-meghívásaiban, azok nemzetközi elismerésének támogatásában. Folyamatosan tartotta a kapcsolatot a Víz- és Csatornauveik Országos Szakmai Szövetségén keresztül a magyar vízellátási társadalommal. (Kt. 2005)

BREITSCHUH, GERHARD

(Möckern/Németország, 1945. V. 3.)

Okleveles mezőgazdász (FSU 1969), egyetemi doktor (MLU 1972), dr. agr. Habil (1981), professzor

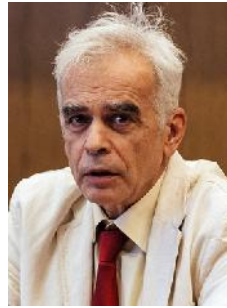
(1985). 1972–1975 között a termőföld termékenységével foglalkozó jénai kutatóközpont tud. munkatársaként a tiszta víz és folyékony trágya kombinált szétterítésével foglalkozó vippachedelhauseni kísérleti létesítményt vezeti. 1983-

ig a meliorációs és szerves trágyázási osztály vezetője, majd 1990-ig a jénai kutatóközpont igazgatója. A rendszerváltás után jelentékeny részt vállalt a mezőgazdasági kutatás új-jászervezésében Thüningiában. Ennek során 1992-ben az újonnan alapított thüningiai Mezőgazdasági Vizsgáló és Kutatóintézet igazgatójává választják, amely 1994-ben beolvadt Thüningia tartományi Mezőgazdasági Intézetébe. 2000-ig az Intézet Agrármenedzselés és ökológia osztályának vezetője, majd 2000–2007 között az Intézet elnöke. 2010-ig Thüningia tartományi Mezőgazdasági Minisztérium Mezőgazdaság, táplálkozás és piac osztályának vezetője. A szakmai szervezetekben is fontos szerepet játszik, 1995–2001 között a Német Mezőgazdasági Vizsgáló és Kutatóintézetek Szövetségének elnöke. Döntő szerepe van abban, hogy Thüningiában még létezik egy működő mezőgazdasági kísérletekkel foglalkozó ágazat. Lökést adott a megújuló nyersanyagok és a bioenergia tanulmányozásának, hatékony, környezetbarát földhasználati koncepciók kidolgozásának, vagy agrár-erdészeti rendszerek kipróbálásának. Több mint 300 cikk, valamint 400 szakmai előadás tanúskodnak tudományos aktivitásáról. Főbb szakterületei: az öntözés vízzel és hígtrágyával, ill. szennyvízzel, az öntözőgépek fejlesztése, a biogáz és biotrágya elmélete és gyakorlata nedves eljárással. A szennyvíz kérdések, az öntözési kérdések és a biogáz biotrágya technológiai kérdések területén alakult ki az 1980-as években előnyös tapasztalatcseréje a Gödöllői Agrártudományi Egyetemmel és a MÉLYÉPTERV-vel. Ennek során kölcsönösen részt vettek egymás rendezvényein, kicserélték új eredményeik irodalmát és tudományos jelentéseit. (Kt. 1992)

BRILLY, MITJA

(Ljubljana /Jugoszlávia/, 1946. XII. 31.)

Mérnöki oklevelét 1970-ben a Belgrádi Műszaki Egyetem szerezte, 1972-ben ugyanott

szakmérnöki képesítést szerzett. 1983-ban a Ljubljana Egyetemen (FAGG) műszaki doktorrá avatták. 1970–1976 között a belgrádi „Jaroslav Černi” Vízgazdálkodási Intézetben dolgozott. 1977-től a Ljubljana Egyetem Építészeti és Mérnöki

Karának docense, 1989 óta ugyanott a Hidrológia és Vízépítési tanszék-vezető professzora. Munkásságának fő területei: vízügyi politika, felszín alatti vizek, környezeti információs rendszerek, vízépítés és árvizek kezelése. Az évtizedek során számos nemzeti és nemzetközi tudományos testületben betöltött vezető tisztségei közül kiemelendők az UNESCO-ban, ahol 1991 óta az UNESCO/IHP Szlovéniai Nemzeti Bizottságának elnöke és az ICPDR keretében a Duna-medence környezetvédelmi programjában betöltött szerepe. Évtizedek óta meghatározó egyénisége az UNESCO/IHP Duna-vízgyűjtőbeli országok hidrológiai együttműködésének. Nagyszámú publikációja közül kiemelendő az általa szerkesztett „*Hydrological Processes of the Danube river basin: perspective from the Danubian countries*” c. kötet (2010). Pályafutása során szoros munkakapcsolatot tartott magyar kutatókkal, kezdetben különösen a VITUKI-val, később számos NATO ASI, jelenleg egy OVF koordinálásával futó interregionális projekt keretében. (Kt. 2019)

BRUK, STEVAN J. /ISTVÁN/

(Sombor/Jugoszlávia, 1923 – 2014)

Okleveles mérnök (Zagreb 1951). doktori fokozat (Belgrád 1962). A Belgrádi Egyetem docense (1962), egyetemi tanára (1967). 1954–1955 között Indiában tanulmányúton vett részt. 1952-től nyugdíjazásáig, 1989-ig a „Jaroslav Černi” Kutatóintézet kutatója, szaktanácsadója, a hidraulikai laboratóriumának vezetője, 1977–1986 között az intézet igazgatója. 1969-től 1976-ig az UNESCO szakértője, részt vett a kambodzsai (Phnompen) és az ugandai

(Makarere, Kampala) műegyetemek hidraulikai laboratóriumainak létrehozásában. Oktatott a niš-i és szabadkai egyetemeken is. A természetes vizek hidraulikájának kutatója és jeles művelője volt. Részes volt a Duna–Tisza–Duna vízgazdálkodási rendszer kidolgozásának. Számos nemzetközi szakmai egyesület, szervezet tagja, vezető tisztségviselője volt. Publikációs tevékenysége több mint 120 tanulmányt, cikket, stb. foglal magába. Sokat tett a magyar tudományos eredmények jugoszláviai megismertetéséért. (Kt. 1967)

BUCKSCH, ROLAND

(Sereth/Bukovina/Ausztria-Magyarország, 1910. – Ausztria, 1993. XI. 23.)

Okleveles gazdasági jogász (UW 1934). Kezdetben Salzburgban folytatott gazdasági szervezési tevékenységet. 1954 és 1977 között az Osztrák Vízgazdálkodási Szövetség (Der Österreichische Wasser- und Abfallwirtschaftsverband –

ÖWWV) főfoglalkozású ügyvezetője, majd ügyvezető alelnöke lett, utóbb, nyugalomba vonulását követően a Szövetség tb. alelnöke. 1972–1984 között c. egyetemi tanárként vízjogi és vízgazdálkodási előadásokat tartott a bécsi agráregyetemen. Az említett témák körében több mint 100 közleménye jelent meg. Tagja volt az Európai vízminőségvédelmi Föderáció, a Nemzetközi Vízellátási Szövetség, valamint a Nemzetközi Völgyszárógát Egyesület (ICOLD) – osztrák nemzeti bizottságainak, továbbá számos más nemzetközi és osztrák szakmai szervezetnek. Nagy érdemei voltak az ÖWWV és Társaságunk közötti gyümölcsöző kapcsolatok kiépítésében. Vezetésével az osztrák szakemberek gyakran vettek részt az MHT rendezvényein, számos esetben előadásokat tartott, cikkeket jelentetett meg Magyarországon, s kezdeményezője volt a hazai szakemberek szemináriumokra, konferenciákra történő meghívásának is. (Kt. 1974)

BÜDIN, FEDOR I.

(Jelcsa/Oroszország, 1898. V. 23. – Szovjetunió, 1977. VIII. 8.)

Okleveles mérnök (MMF 1927). 1915-től technikusként dolgozott, majd később egy hidrometriai részleg vezetőjeként részt vett a Káma–Tobol vízi út feltárásában. 1927-ben szerzett mérnöki oklevelet. Több mint egy évtizedig, 1939-ig a Szvir folyó felmérésével foglalkozott, majd az ott épülő vízerőmű-lánc építését támogató előrejelzések készítésén dolgozó részleget vezette. Ebben az időben kiterjedt kutatást folytatott a Néva, Szvir, Daugava folyók jégjárásával kapcsolatban, ezek eredményeit két monográfiában adta közre. A háború éveiben a körülzárt Leningrádban maradt, vezette és közvetlenül részt vett a Ladoga tavon létesített legendás „Élet útja” tervezésében és fenntartásában. A második világháborút követő években különböző akadémiai intézetekben dolgozott, ekkor születtek meg a Ladoga és az Onyegató jégjárásával foglalkozó monográfiái. Utolsó aktív éveiben az Északi Vízépítési és Meliorációs Tudományos Kutató Intézet vízgazdálkodási szekciójának vezetőjeként Karélia és a Kola félsziget vízkészleteinek számbavételével, védelmével foglalkozott. Elnöke volt a Szovjetunió Földrajzi Egyesülete Vízkészlet bizottságának és Természetátalakító bizottságának is. Aktívan részt vett a nemzetközi tudományos közéletben, az IAHR hó- és jégbizottságában működött. Tudományos műveinek száma 150 felett van. Gazdag műszaki, tudományos és társadalmi munkáját a Szovjetunió számos kitüntetésével ismerték el. (Kt. 1961)

BURSILL, DONALD BRUCE

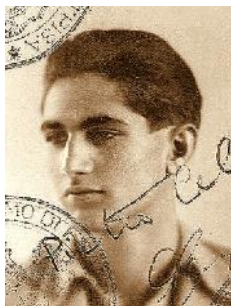
(Ausztrália)

Pályafutása során számos kutatási és ipari intézmény vízminőségi és vízkészletgazdálkodási projektjének a vezetője, 1989–2005 között a Dél-Ausztráliai Vízminőségi és Vízkezelési Kutató Központ vezető kutatója, majd igazgatója volt. Számos nemzetközi szakmai szervezet tagja, vezetőségi tagja volt. Munkásságát számos kitüntetéssel ismerték el, többek között az Ausztrál Érdemrend kitüntetés (2007). Hosszabb idő óta segítette a víztisztítással kapcsolatos hazai oktatást és a hazai

szakterület fejlődését. Az AWWA (American Water Works Association) Research Foundation által vezetett Emerging Technologies alapítvány szemináriumi munkabizottságában a magyar kollégákkal együttműködve különösen jó alkalmat nyílt arra, hogy segítőkészségét tettekkkel is megmutassa. Folyamatosan a magyar szakemberek rendelkezésére bocsátotta az ausztráliai közegészségügyi kutatás anyagait, melyek hozzájárultak a műszaki-közegészségügyi ismeretek kapcsolatának tudományos alapokon nyugvó tisztázásához. (Kt. 1998)

CELESTRE, PIETRO

(Pisa /Olaszország/, 1917. VI. 29. – Pisa, 1980. III. 14.)

Okleveles mezőgazdasági mérnök (FAP 1935). Diplomájának megszerzését követően a Pisai Egyetem Mezőgazdasági Mérnöki Karának oktatója, végül haláláig intézetvezető professzora. A Mezőgazdasági Vízgazdálkodási Intézet az ő irányítása

alatt gazdagodott új épületekkel, felszereléssel. Főbb kutatási területei: a vízgazdálkodási létesítmények optimális tervezése, a tengerpartok eróziójával összefüggő problémák és a strandok védelme új, aktív védelmi módszerekkel, eredeti módszerek a talaj vízháztartási állapotának befolyásolására. Angol-, francia- és német nyelvismerete, szervezőkészsége páratlan nemzetközi tevékenységet teremtett, intézete a világ öntözési szakembereinek találkozóhelyévé vált. Feladatának tekintette a hivatalos kulturális megállapodások előmozdítását és megvalósítását, rendszeres küldöttségek cseréjét Magyarországgal, Bulgáriával, Oroszországgal, Franciaországgal. Az ICID cseppenkénti öntözéssel foglalkozó munkabizottságának elnökeként is tevékenykedett. Kezdeményezője volt az olasz–magyar műszaki együttműködés öntözési témáinak. Támogatására a magyar ösztöndíjasok is mindenkor számíthattak. (Kt. 1977)

CHARTIER, MARCEL M.

(Franciaország)

A hidrológia doktora, a párizsi Sorbonne hidrológia tanára, majd az Orléans-i La Source egyetem földrajzi tanszékének vezetője, a hidrojeográfia jeles művelője, Maurice Pardé professzor tanítványa. Magyarországi tanulmányútját követően hazánk hidrológiai viszonyairól a párizsi Francia–Magyar Társaságban és a Francia Földrajzi Társaságban is tartott előadást. (Kt. 1971.)

CSALLÁNY SÁNDOR

(Szentes, 1928. IV. 15. – St. Paul, Minnesota/USA, 2016. VI. 8.)

Okleveles mérnök (ÉME 1955), műszaki doktor (1970). 1956-ban Ausztriába, majd az USA-ba emigrált, 1957-től az urbanai (Illinois állam) Vízkutató Intézetben dolgozott. az Illionis-i és Minnesota-i Egyetemeken a felszín alatti vizek kutatásával

foglalkozott, s tanította a hidrológiát és a hidrológiát. Az American Water Resources Association (AWRA) egyik alapítója, és – a világhírű Ven Te Chow professzor elnöksége mellett – alapító titkára a Nemzetközi Vízgazdálkodási Szövetségnek (IWRA). A minneapolis-i Amerikai Hidrológiai Intézet elnöke volt. A Western Kentucky Egyetem professzora és az egyetem hidrológiai programjának igazgatójaként is tevékenykedett. Az International University of HydroScience and Technology tagja, az itteni igazgatótanács elnöke és egyúttal hidrológiai mérnök professzora is volt. Ezt követően hosszú éveken keresztül mérnök tanácsadóként dolgozott Minneapolis-ban (ügyvezető igazgató a CENECO Environmental & Engineering Co. nevű cégnél), illetve csaknem 10 évig partnere és tudományos igazgatója volt az ELGOSCAR International Kft-nek Budapesten. Konzultáns hidrológusként, mérnökként részt vett többek között az ENSZ, az UNESCO, az ICSU és az Amerikai Haditengerészet munkájában. Meghívott óraadóként és professzorként számos egyetemen és rendezvé-

nyen megjelent. Munkája során írt és szerkesztett könyveket, valamint számos tudományos cikket publikált. Hazai munkáihoz tartozik, hogy – többek mellett – szerzője volt a MFRT által koordinált és az MTA által megjelentetett „*Budapest természeti földrajza*” (1959) c. monográfiának, amelyben Nagy-Budapest forrásainak részletes ismertetése fűződik nevéhez. Már egyetemi hallgató kora óta kapcsolatban volt a Társaságunkkal; 1955–1956 között részt vett a HK szerkesztő bizottságának munkájában, az MHT 1955-ben jegyzőjének választotta, továbbá társrendezője volt 1990-ben az amerikai-magyar környezeti hidrológia és hidrogeológia konferenciának, közreműködött az MHT és az Amerikai Hidrológiai Intézet együttműködési megállapodásának megkötésében. 2000-ben az MTA-n a „Magyarok a világ vízgazdálkodásában” c. konferencia-sorozatot szervezte. (Kt. 1992)

D'ANCONA, UMBERTO

(*Fiume /Ausztria-Magyarország/, 1896. V. 9. – Ravenna /Olaszország/, 1964. VIII. 24*)

1914–1915 között a budapesti Tudományegyetemen biológiát és kémiát hallgatott, ahol – többek között dr. Entz Géza professzor tanítványa volt. További tanulmányait Rómában folytatta, diplomát 1920-ban szerzett. 1925-ben az összehasonlító anatómia magántanára lesz. 1937-től haláláig a páduai egyetemen az állattani és összehasonlító bonctani intézet igazgató tanára. Dolgozott többek között a madridi, a helgolandi és a nápolyi intézetben, valamint az Amerikai Egyesült Államok különböző biológiai intézményeiben. Vezetője a Chioggia-i hidrobiológiai állomásnak és a velencei Nemzeti Tengertanulmányozási Központnak. A biológia általános kérdéseivel foglalkozó zoológus és a különféle víztípusokat, populációs dinamikát kutató hidrobiológus egyesült benne, aki még általános oceanográfiával és tengeri fiziológiával is foglalkozott. 200-nál több tudományos munkája, kiváló könyvei jelentek meg: „*A létért való küzdelem*”, „*A zoológia kézikönyve*”, „*Az általános bioló-*

gia elemei”, amelyek sok kiadásban, az olaszon kívül németül és angolul is napvilágot láttak. 1956–1962 között a Nemzetközi Limnológiai Társaság (SIL) elnöke, erre az időszakra esett a Nemzetközi Dunakutató Munkaközösség felvétele a Társaságba. Számos nemzetközi társaság és akadémia díszdoktora, tiszteleti tagja. (Kt. 1962)

DARVES-BORNOZ, ROLAND LOUIS

(*Franciaország, 1924. – 1982. XII. 22.*)

Okleveles agrármérnök, a francia agrárminisztérium munkatársa, a Nemzetközi Öntözési és Vízrendezési Szövetség (ICID) Francia Nemzeti Bizottságának főtitkára, később, 1978–1981 között az ICID tiszteletbeli elnöke, a mezőgazdasági vízgazdálkodás kiváló szakértője volt. Foglalkoztatta a vízügyi politika irányzata és szerkezete, valamint a mezőgazdasági vízügyi technika irányai, különösen az öntözési technikák kérdése. 1956 és 1977 között mintegy 120 publikációban foglalkozott az öntözés, a lecsapolás, valamint a vízgazdálkodás témáival. A Világbank és a FAO szakértője is volt. Magyar kapcsolatai, mind a kormányzati, mind a nem kormányzati szervekkel – mindenekelőtt az ICID Magyar Nemzeti Bizottságával – közel két évtizeden át igen konstruktívak voltak. Jelentősen hozzájárult ahhoz, hogy a magyar kutatási és gyakorlati tapasztalatok a korábrinál ismertebbek legyenek a francia szakmai közvélemény előtt. (Kt. 1982)

DIRKSEN, WOLFRAM HANS KONRAD

(*Danzig /Németország/, 1940. II. – NSZK, 2005. XI. 20.*)

Okleveles vízmérnök (UK), víztudományok doktora (US). 1980–2000 között a DVVK ügyvezető igazgatója, az ICID Német Nemzeti Bizottságának (NNB) főtitkára. 1996-tól 1999-ig az ICID alelnöke, 1999-től tiszteletbeli alelnöke. Mint az ICID Európai Regionális Munkacsoport (ERWG) 1995–2005 közötti elnöke, kezdeményezte az EU tisztségviselőinél,

hogy a csatlakozásra későül országok és az EU tagállamok vízgazdálkodási intézményrendszerének összehasonlításával foglalkozó EUROWATER-CEC projekt résztvevőit vonják be a Víz Keretirányelv bevezetését előkészítő vizsgálatokba. El-

nöksége alatt és után a magyar szakemberek tevékeny szerepet játszottak az ERWG munkájában. Több nagy EU által finanszírozott nemzetközi projektben volt partner és szerzett további partnereket a konzorciumokba. Magyar szakemberekkel közösen szerkesztette az ICID ERWG Víz- és Területgazdálkodás Hírlevelét, az *ERWG Letter-t*. megszervezte a vízgazdálkodási társulatok nemzetközi találkozóját. Utolsó nagy vállalkozásként koordinálta az rendszerváltásnak az öntözőgazdálkodásra gyakorolt hatásairól szóló „*Irrigation Management Transfer in Countries of Transition*” című könyv készítését, amelynek kiadását sajnos már nem érte meg. (KTt. 2000)

DOOGE, JAMES CLEMENT

(Birkenhead /UK/, 1922. VII. 30. – Dublin, 2010. VIII. 20.)

A Cork-i és a Dublini Egyetemek vízepítés-tanára. A negyvenes években kapcsolódott be a hidrológia művelésébe, és – a tudományos alapoktól kezdve a gyakorlati alkalmazásokig – ért el kimagasló eredményeket. Az egységárhullámkép elméleti megalapozásával lendítette előre a determinisztikus hidrológiát. A lineáris és nem lineáris modellezés lehetőségét kiterjesztette a nagytérségi folyamatok leírására. A csapadéklefolyás-modellek, a szimulációs eljárások területén hozott létre maradandót. Briliáns egyénisége országa politikai életében magas posztokra vezette, a parlament elnöke és külügyminiszter is volt. Hatékony munkát végzett a nemzetközi tudományos szervezetek fej-

lesztésében, az IAHS és az IUGG keretében elnöki tiszteiben. Több előadást tartott hazánkban, tanácsaival segítette a nyolcvanas évek első felében megvalósított hidrológiai előrejelzési programot. A világ egyik legismertebb és -elismertebb hidrológusaként az éghajlatváltozások hatásainak vizsgálatában vett részt, a téma nemzetközi kutatásait szervezte. (KTt. 1971)

lesztésében, az IAHS és az IUGG keretében elnöki tiszteiben. Több előadást tartott hazánkban, tanácsaival segítette a nyolcvanas évek első felében megvalósított hidrológiai előrejelzési programot. A világ egyik legismertebb és -elismertebb hidrológusaként az éghajlatváltozások hatásainak vizsgálatában vett részt, a téma nemzetközi kutatásait szervezte. (KTt. 1971)

DYCK, SIEGFRIED

(Landsberg/Warthe /Németország/, 1926. VIII. 3. – Drezda, 2017. III. 23.)

1952-ben szerzett vízepítőtömérnöki oklevelet Drezdában. 1952–1966 között a berlini Vízgazdálkodási Intézetben dolgozott, ez idő alatt szerzett tudományos fokozatokat a tározók kiegyenlítő hatásáról, és a többéves tározók hatásának valószínűségelméleti

számításáról írt disszertációjával. Hamarosan az Intézet Hidrológiai osztályának vezetője lett. 1967–1991 között a Drezdai Műszaki Egyetem hidrológia professzora, 1986-tól a berlini Tudományos Akadémia levelező, 1990-től pedig rendes tagja lett. A „drezdai hidrológiai iskola” általa megvalósított interdiszciplináris szemlélete az akkori NDK-ban egyedülálló volt. Kutatási területe magában foglalta az általános és alkalmazott hidrológia minden részterületét. Különösen a vízmérlegek, csapadéklefolyás-kapcsolatok, árvizek, aszályok tárgykörében 130 közleménye jelent meg. Szerkesztője és egyik szerzője a Berlinben 1980-ban megjelent kétkötetes „*Alkalmazott hidrológia*” c. tankönyvnek. Ezt a munkáját az 1968-ban megjelent „*Sztochasticus tározógazdálkodás*” c. művével együtt magyarra is lefordították. Az „*Acta Hydrophysica*” társszerkesztője, számos nemzetközi tudományos egyesület tagja és tisztségviselője. Az IAHS több bizottságában fejtett ki aktív szerepet; 1992-ben a szervezet Nemzetközi Hidrológiai Díjának (International Hydrology Price) kitüntetettje lett, amelyet számára az UNESCO 993. évi Kovács György emlékének szentelt kollokviumának keretében adtak át. Rendszeresen járt Ma-

gyarországra, több előadást tartott. Támogatta magyar szerzők NDK-beli megjelenését. (KTt. 1982)

EMDE, VON DER, WILHELM

(Kassel /Németország/, 1922. V. 14.)

A Hannoveri Műszaki Egyetemen szerzett mérnöki oklevelet 1948-ban. 1949-től 1952-ig Dietrich Kehr magánmérnöki irodájában volt alkalmazott. 1949–1958 között az Egyetem D. Kehr által vezetett Települési Vízgazdálkodási Intézetének tanársegédje,

majd főmérnöke. Itt készített doktori disszertációjában a szennyvíztisztító berendezések tervezésének legmodernebb módszertanát, és egy új megközelítést ismertetett, amelyet eddig enyhén módosított formában alkalmaztak az aktív iszapüzemek oxigénfogyasztásának és felesleges iszaptermelésének kiszámításához. 1958–1963 között Hamburg város szennyvíztisztító telepeinek igazgatója. Közben 1960-tól 1964-ig előadója volt a Braunschweigi Műszaki Egyetemen, ill. a Delfti Műszaki Egyetemen. 1964–1987 között a Bécsi Műegyetem Vízminőségi és Vízrendezési tanszékének professzora nyugdíjazásáig. Számos nemzetközi kitüntetés tulajdonosa, a Hannoveri Egyetem díszdoktora. Többször járt Magyarországon, előadásokat tartott, számos szennyvíztisztítással foglalkozó tagtársunkat fogadta, ausztriai tanulmányútjaikat szervezte. (KTt. 1980)

ERTEL, HANS

(Berlin /Németország/, 1904. III. 24. – Berlin, 1971. VII. 2.)

A berlini egyetemen geofizikusnak indult, de kezdetben meteorológusként működött. 1941-től Berlinben, majd Innsbruckban professzor, 1946–1962 között a berlini Humboldt Egyetem geofizikai intézetét vezette és 1948-tól párhuzamosan a Német Tudományos Akadémia fizikai hidrográfiai intézetének élén is állt. Így került szoros kapcsolatba a hidrológiával, tengeri tanulmányain kívül tavak

és hazájának határain túl is. Munkásságának elismeréseképpen tagjává választotta a berlini, a hallei és a bécsi tudományos akadémia, valamint a bajor tudományos akadémia geodéziai bizottsága. Ezen kívül számos más tudományos társaság (Genova, Mexico-City, Prága, Tenerife és Uppsala) iktatta levelező, ill. tiszteleti tagjai sorába. (KTt. 1967)

ESCANDE, LÉOPOLD

(Toulouse /Franciaország/, 1902. VI. 1. – 1980. IX. 13)

Okleveles mérnök (1922), okl. matematikus (1926), egyetemi doktor (1929). Kezdetben a Toulouse-i Műegyetem tanára. Nemzetközi tekintélyét 20 külföldi akadémiai tagság és 17 egyetemi díszdoktorság tanúsította. Elnöke, majd tiszteleti tagja volt a

Nemzetközi Hidraulikai Szövetségnek (IAHR) is. Fő kutatási témái: a folyadékmozgás dinamikája, a hidrodinamikai hasonlóság kismintavizsgálta, hídpillérek közti vízmozgás. Széleskörű munkásságának eredményeit gerebek méretezésével, bukógátak tervezésével és főként modellkísérleti kérdésekkel kapcsolatban a magyar hidraulikusok is nagy haszonnal értékesítették. Számos alkalommal járt hazánkban és segítette a hazai kutatók tanulmányútjait, publikációjuk megjelentetését. A VITUKI-ban tett látogatása során figyelt fel a laboratóriumban a talajvíz-áramlással kapcsolatban folyó kísérletekre és hosszabb tanulmányútra küldte hozzánk toulousei intézetének fiatal kutatóit, előbb Ch. S. Gerbert, majd Ch. Thirriot-ot. (KTt. 1964)

GÜNTSCHL, ERNST

(Ausztria)

Kultúrmérnök, műszaki doktor, az osztrák Mezőgazdasági és Erdőgazdálkodási Minisztérium nyugalmazott osztályfőnöke, a dunai vízerőmű-építések – mint pl. a Wallsee-Mitterkirchen-i erőmű – főellenőre, az Enns folyó szabályozásának egyik vezetője. A magyar-osztrák vízügyi bizottságnak osztrák részről vízügyi meghatalmazottja. Az 1960-as évek derekán számos alkalommal vezette a Fertő tó vízgazdálkodási kérdéseivel, a Hanságcsatorna zsilipei kezelési szabályzatával, valamint a határvizeknél és a közös árvízvédelmi művekben keletkezett károkkal, továbbá az árvízi előrejelző szolgálat fejlesztésével kapcsolatos kétoldalú tárgyalásokat. Tevékeny vezetőségi tagja volt testvérszervezetünknek, az Österreichischer Wasserwirtschaftsverbandnak. 1972-től a bécsi Universität für Bodenkultur tb. szenátora. Sokat tett a két ország vízügyi kapcsolatainak elmélyítéséért. (KTt. 1971)

HOFIUS, KARL

(Duisburg /Németország/, 1938.)

A Kiel-i, Freiburg-i és a Bonn-i Egyetemen földrajzot, hidrológiát és limnológiát tanult. 1969-ben Freiburgban doktorált. 1972-ig az UNESCO Nemzetközi Hidrológiai Decennium (IHD) németországi ügyeit koordinálta. Ezután a Nemzetközi Hidrológiai Program (IHP) Német Nemzeti Bizottságának titkára volt, amely később a WMO Operatív Hidrológiai Programjának (OHP) német koordinációját is ellátta. 1979-től a Majna-Frankfurt-i Goethe Intézetben hidrológiát oktat, 1988-tól professzorként. Különösen sokat és hatékonyan dolgozott a Rajna-vízgyűjtő és a Duna-vízgyűjtő országainak az IHP keretében folyó hidrológiai együttműködéséért, szakértői találkozók szervezéséért, kiadványok megjelentetéséért. 1993-tól két cikluson keresztül a WMO Hidrológiai Bizottságának (CHy) az elnöke. A Bangkok-i Asian Institute for

Technology-val (AIT) ugyancsak hosszú évekig működött együtt. 2003-ban nyugdíjba vonult. (KTt. 1993)

HOHL, RUDOLF H. R.

(Lipcse /Németország/, 1906. VIII. 17. – Halle/Saale, 1992. VI. 26.)

A lipcsei egyetemen 1930-ban szerzett geológusi diplomát, 1932-ben doktorált. 1931–1939 között az Egyetem Geológiai Intézetében tanársegéd. 1949-től a tartományi Geológiai Intézet munkatársa. 1958–1959 között a Geológiai Szolgálat főgeológusa az NDK-beli Freibergben. 1959-től 1971-ig a Halle-Wittenbergi Egyetem professzora, tanszékvezetője és dékánja. Fő kutatási területei: alkalmazott geológia, hidrogeológia, környezeti geológia. 130 tudományos közleményt jelentetett meg, köztük „A Föld fejlődéstörténete” eddig hét kiadást ért meg. A hatvanas, hetvenes években többször jött tanulmányútra Magyarországra és előadásokat is tartott, sokat tett a keletnémet-magyar szakmai kapcsolatok erősítéséért. (KTt. 1961)

HOPPE, WALTER

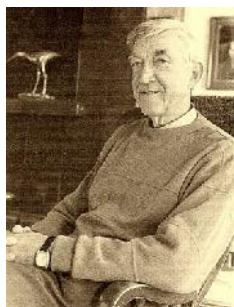
(Beedeln /Németország/, 1896. VII. 25. – Jena, 1976. II. 26.)

Geológus, paleontológus (Göttingen és Lipcse 1921), akinek életműve a geológia felsőszintű oktatásához és Thüringia földtanához kapcsolódik. 1921–1924 között a darmstadti egyetemen tanársegéd, majd ezt követően a lipcsei egyetem ásványtani intézetében dolgozott. 1924-ben kőolajkutatási témakörben doktorált. 1926-tól, mint állami geológus a thüringiai geológiai szolgálatnál részt vett a tartomány geológiai kutatásaiban. A II. világháború idején, mint katonai geológus Norvégiában szolgált. Ezt követően részt vett a jénai Friedrich Schiller egyetemen alkalmazott geológiai tanszékének oktatási munkájában. 1953-

ban egyetemi tanár, majd 1954-tről a weimari építészeti és építőmérnöki főiskola geológiai tanszékének vezetője, 1957-től pedig az itt frissen megalapított geológiai és műszaki intézet igazgatója 1962. évi nyugdíjazásáig. A megbecsült professzort az NDK Nemzeti-díjával tüntették ki (1962) és 1964-ben az NDK Tudományos Akadémiája is tagjai közé választotta. Munkásságának fő területe a hidrogeológia és a műszaki kőzettan voltak. Az MHT több rendezvényén is részt vett, elősegítette a magyar–keletnémet műszaki tudományos kapcsolatok fejlődését. (KTt. 1961)

JAATINEN, SIMO TUOMAS JOHANNES (Huitinen /Finnország/, 1924. X. 28. – 1999. V. 31.)

Okleveles mérnök, 1965–1970 között a Finn Közúti és Vízügyi Igazgatóság igazgatója, majd 1970-től a Finn Köztársaság Országos Vízügyi Főigazgatóságának elnök-igazgatója. Vezetése alatt a vízügyi testület a nyitottság megteremtésére törekedett, amelyet

többek között a vízgazdálkodási tanácsok felállításával és a rendszeres tájékoztatók, lakossági fórumok megtartásával igyekezett elérni. 1977–1989 között számos esetben járt hazánkban az 1978-ban megkötött magyar- finn vízgazdálkodási együttműködés fejlesztése érdekében, ahol tárgyalópartnerei az OVH elnökei, ill. a környezetvédelmi és vízügyi miniszter voltak. Az együttműködés nem csupán a tudományos tapasztalatcserére irányult, hanem a két ország szakembereinek és vállalatainak a harmadik piacon kifejtett közös fellépésének elősegítésére is. 1990-ben nyugdíjba vonult. (KTt. 1990)

JAQUET, JOSEPH (Franciaország, 1921 – 2004)

A Francia Állami Vízépítési Kutatóintézet Hidrológiai Osztályának vezetője, Szesztay Károly elnök mellett a Nemzetközi Hidrológiai Szövetség (IAHS) Felsővízi Vizek Szakosztályának titkára. Többször járt Magyarországon, szinte elsőként egyengette a

magyar és francia vízügyi szakemberek együttműködését. (KTt. 1967)

KACZMAREK, ZDZISLAW (Poznań /Lengyelország/, 1928 – 2008.)

A Varsói Műszaki Egyetemen 1951-ben szerzett mérnöki oklevelet. 1961-ben a Gdanski Egyetemen habitált, a tudományok doktora címet a vízgazdálkodás és a matematikai statisztika területén szerezte meg. 1962 és 1980 között egy megszaki-tással a varsói Meteorológiai és Vízgazdálkodási Intézet igazgatója. 1974–1976 között és 1989-től IASA vízgazdálkodási csoportját vezette. 1969 óta tagja a Lengyel Tudományos Akadémiának, amelynek 1981–1988 között főtitkára is volt. A WMO Hidrológiai Bizottsága és az UNESCO Nemzetközi Hidrológiai Program keretében töltött be lengyel és nemzetközi tisztségeket. Az IAHS kitüntetettje. 1996-ban megjelent könyvében az elsők között nyújtott áttekintést az éghajlatváltozás és -ingadozások hatásáról a vízkészletek széles skálájára, beleértve ebbe a folyóvizeteket, a vízminőséget, a víz-hőmérsékletet, a vízhasználatot és a keresletet, a víztározó kezelését és a vízkészletek tervezését, valamint kezelését. Az IASA keretében sok közös kutatást szervezett magyar kutatókkal együtt, és több előadást is tartott magyarországi látogatásai alkalmával. (KTt. 1967)

KALININ, GENNADIJ P. (Oroszország, 1916. – Szovjetunió, 1975.)

Egyetemi tanulmányait a Harkovi Hidrometeorológiai Intézetben végezte, ahol 1937-től aspiráns, majd tanár. 1942-től húsz éven keresztül a moszkvai Központi Előrejelző Intézet hidrológiai előrejelző osztályát vezette. Szakterületén külön iskolát alapított. 1960-ban megjelent és angolra, valamint németre is lefordított munkája, a mai napig megmaradt alapvető kézikönyvnek a hidrológiai előrejelzés területén. Az ő és Miljukovhoz nevéhez kapcsolódó árhullám-transzformációs eljárást majd mindenhol alkalmazzák az előrejelzési számításokban. 1961-től egyetemi tanár, a moszkvai egyetem hidrológiai tanszékét vezette 1963-tól. Kezdeményezője volt a Szovjet Tudományos Akadémia Vízgazdálkodási Intézete megalapításának is. (KTt. 1963.)

KAR, JULIUS

(Bécs /Ausztria/, 1903. XI. 24. – Bécs, 1978. III. 10.)

Okleveles vízépítő mérnök (Bécs 1924). Negyven éven át végzett oktató- és kutatómunkát a bécsi Hochschule für Bodenkultur tanáraként. 1930-ban tanársegéd, a II. világháború után egyetemi tanár, 1953-ban professor. Kezdetben a rétöntözés

kérdésével foglalkozott, később települések vízépítési kérdéseire és a vízminőség-védelemre irányult figyelme. Alapítója volt az „Österreichische Wasserwirtschaft” c. folyóiratnak, amelynek első 1949-es megjelenésétől haláláig szerkesztője volt. Kezdeményezésére alakult meg 1953-ban az Osztrák Vízgazdálkodási Szövetség (ÖWWV) keretében a Szennyvíz Szakosztály. Munkájával igyekezett felhívni a figyelmet a települések vízgazdálkodási és vízminőségi kérdéseire. Egyetemén (a Természeti Erőforrások és Élettudományi Egyetemen) vezette a Vízgazdálkodási Intézetet, 1971–1973 között két periódusban rektori tisztséget is betöltött. Iskolái egy részét Kőszegen végezte és magyar nyelv-ismerete is ösztönözte, hogy szerepet vállaljon magyar szakmai kapcsolatok ápolásában. A róla elnevezett díjat 1978-tól ítélik oda a bécsi Természeti Erőforrások és Alkalmazott Élettudományi Egyetem arra érdemes hallgatóinak. (Kt. 1963)

KENNEDY, JOHN F.

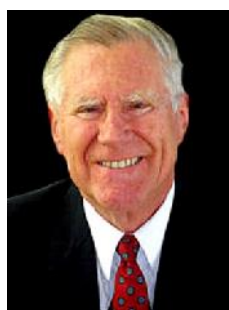
(USA, 1933. – 1991. IX. 18.)

Mérnöki tanulmányait a Notre-Dame-i Egyetemen és a Kaliforniai Műszaki Egyetemen végezte, Kármán Tódor egyik tanítványa volt. 1961–1966 között a Massachusetts Institute of Technology Építőmérnöki Karának oktatója, műszaki doktora. 1966–1991 között az Iowa-i Egyetem Hidraulikai Kutatóintézetének igazgatója. Több mint 250 cikk és más publikáció jelzi gazdag kutatói munkásságát. Legjelentősebbet a természetes vizek hőterhelése, a hőterjedés – hűtőtavak, tornyok tervezése – és a jég mechanikai vizsgálata terén al-

kotott. Említésre méltó eredményeket ért el vízkészlet-gazdálkodási és környezetmérnöki területen is. Ugyancsak vizsgálta a természetes folyók és a rájuk telepített nagylétesítmények egymásra hatását. A Nemzetközi Hidraulikai Szövetség (IAHR) egyik 1975-ben megválasztott alelnökéként ápolta magyar kapcsolatait, és több előadást tartott hazánkban. (Kt. 1963)

KERRI, KENNETH DONALD

(USA, 1934. IV. 25. – West Sacramento/CA, 2014. XII. 15.)

Okleveles mérnök. Csaknem négy évtizeden át volt a Kaliforniai Állami Egyetem (Sacramento) Építőmérnöki Tanszékének vezetője, majd 1997. évi nyugdíjazása után emeritus professor-a. Munkássága a szennyvízkezelés területén úttörőnek számított.

Nevéhez fűződik a Sacramento-i Állami Vízügyi Programok Hivatalának megalapítása (1972), amely intézmény az ivóvíz- és szennyvízkezelő üzemek és létesítmények vezetőinek továbbképzési programját valósította meg. Magyar kapcsolatai is ezzel függtek össze, a nála megforduló magyar szakembereket mindenkor segítette, szakanyagokkal látta el. A hazai főiskolai és egyetemi oktatás számára is folyamatosan átadta publikációit, így a vízellátás, csatornázás és szennyvíztisztítás számos oktatási és továbbképzési anyagát rendelkezésre bocsátotta. Segítségét jelentettek a víz-, csatornamű és szennyvíztisztító telepek üzemeltetésével kapcsolatos dokumentációi is. (Kt. 1992)

KINDLER, JANUSZ

(Varsó /Lengyelország/, 1934. V. 9.)

Okleveles mérnök (WUT 1956), filozófiai doktor (WUT 1974), tudományok doktora (WUT 1988). 1956–1968 között a Hydroproject (Varsó) tervező mérnöke, 1960–1962-ben részt vett az iraki Alsó-Tigris-medencében folytatott mezőgazdasági fejlesztési tanulmányokban. 1968–1972 között a Varsói Műszaki Egyetemen (WUT) tanított, az

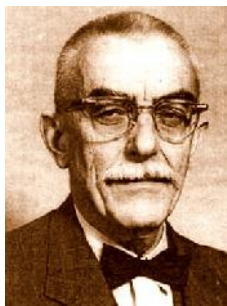
egyetem Környezetmérnöki Karának dékánja és a vízgazdálkodási és hidrológiai osztály vezetője volt. 1974 óta a Lengyel Tudományos Akadémia Vízügyi Bizottságának tagja. Az 1980-as évek végén az UNEP felkérésére tanácsadóként vett részt az afri-

kai Csád-tó partjára vonatkozó általános szabályozási terv kidolgozásának munkájában. 1992-ben a Világbank felkérte az egykori Szovjetunió, Közép-Kelet-Európa, Közép-Ázsia és a Közel-Kelet stratégiai vízi erőforrásainak környezetvédelmi kérdéseit megtárgyaló bizottsága tagjának. 1990–1993 között a Közép- és Kelet-Európa Regionális Környezetvédelmi Központ kuratóriumának elnöke volt Budapesten. 1993–1997-ben a Nemzetközi Tudományos Szövetség Vízügyi Tanácsának (SCOWAR) elnöke. 1996 óta aktívan részt vett a Global Water Partnership (GWP) tevékenységében. 1996–1998-ban a GWP Technikai Tanácsadó Bizottságának tagja; a közép-kelet-európai GWP regionális bizottságának elnöke (2002–2007). A WUT emeritusz professzoraként az EU Víz Keretirányelvének lengyelországi alkalmazásával foglalkozott, s többek között részt vett Lengyelország éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodási stratégiájának kidolgozásában. Több nemzetközi tudományos szervezet tagja (az IAHS, IAHR, IWRA és IWA). Körülbelül 130 kutatási tanulmány, cikk és publikáció fűződik nevéhez – beleértve a „Vízetika” könyv (2009) társszerzőségét – amelyek az integrált vízkészlet-gazdálkodás, valamint a különböző környezeti kérdések témakörét ölelik fel. 2000-ben elnyerte az IWRA nemzetközi Chow Memorial Endowed lecturer díját. (Kt. 2001)

KOLUPAILA, STEPONAS

(*Tuminiškėse /Litvánia/, 1892. VI. 14. – South Bend /USA/, 1964. IV. 9.*)

Szakmai tanulmányait a Moszkvai Földmérő Intézetben végezte. A polgárháború után települt vissza szülőföldjére, Litvániába, ahol a Kaunasi Műszaki Egyetem tanára lett. 1931-től vezetésével szervezték meg a litván hidrológiai szolgálatot. A

Balti államok 2. hidrológiai konferenciáján mutatta be a jégjelenségek hatásának a vízhozam-számításban való figyelembe vételére kidolgozott híres módszerét. 1939–1940-ben jelent meg litván nyelvű „Hidrometriá”-ja. A második világháború után a ba-

zorországi Ott cég munkatársa, majd 1948-tól az USA-ban a Notre-Dame-i Egyetem professzora. Itt fejezi be élete főművét „A hidrometria bibliográfiáját” (1961), amelyben 36 nyelven írt 7500 könyvről és tanulmányról adott részletes adatokat és saját maga készítette leírást. Adatainak ellenőrzésére kiterjedt levelezést folytatott magyar kollégáival, többek között Lászlóffy Woldemárral. A mai napig gyakran használt és idézett könyv több tucat magyar könyvet, cikket ismertet. (Kt. 1963)

KRAMER, D.

(*Hollandia*)

Az 1960-as évek elején magas szintű hazai szakemberekből álló delegáció járt Nyugat-Európában, ahol meglátogatták a delfti egyetemen oktató professzort, aki ezt követően hazánkba utazott és több előadást is tartott a hollandiai Delta-tervről. (Kt. 1964)

KRESSER, WERNER

(*Dornbirn /Ausztria/, 1919. VII. 20 – Bécs, 2008. VI. 20.*)

1942-ben szerzett mérnöki oklevelet a Bécsi Műszaki Egyetemen. 1946–1959 között az Osztrák Vízirajzi Szolgálat munkatársa, 1953-tól igazgatói minőségben. 1959-től 1989-es nyugalomba vonulásáig a Bécsi Műszaki Egyetem Hidraulikai, Hidrológiai és Vízgazdálkodási Intézetének vezető professzora. Kiterjedt magyar kapcsolatai közül említendő, hogy Lászlóffy Woldemárral közösen elsőként írt az egész Duna-medencét átfogó hidrológiai tanulmányt (*La Houille Blanche*, 1964). Ők ketten voltak a Duna menti országok hidrológusait 1961 óta kétévenként mozgósító Hidrológiai Elő-

rejelzési Konferenciák elindítói. Rendszeresen ismertette magyar folyóiratok közleményeit az osztrák szakajtóban. Társaságunk több tagjának biztosított előadási lehetőséget osztrák szakmai fórumokon. Ez is szerepet játszott abban, hogy elsőként kapta meg Társaságunk 1961-ben intézményesített „külföldi tiszteleti tag” kitüntetését. (Kt. 1961)

KRICKIJ, SZERGEJ NYIKOLAJEVICS

(Oroszország, 1900. – Szovjetunió, 1984)

A műszaki tudományok doktora volt a Moszkvai Egyetemen. A Don-medence vízgazdálkodási számításai során Menkelj professzorral 1932-ben statisztikai (valószínűségi számítási) eljárást dolgozott ki a sokévi víztározás hidrológiai méretezésére. Az árvizek előfordulásának statisztikai elemzése terén Krickij és Menkelj munkássága meghatározó volt. Hatalmas tudományos munkát végeztek, a hidrológia, vízgazdálkodás, vízerőhasznosítás és a vízgazdálkodás közgazdasági kérdéseiben több mint száz tanulmányuk készült és számos könyvük jelent meg. (Kt. 1962)

LA MOREAUX, PHILIP E.

(USA, 1920 – 2008.)

Amerikai professzor, a Hidrogeológusok Nemzetközi Egyesületének (International Association of Hydrogeologists – IAH) vezető tisztségviselője. (Kt. 1964)

LAMBOR, JULIAN MICHAEL

(Krakkó /Oroszország/, 1901. I. 15. – Varsó /Lengyelország/, 1973. IX. 14.)

Szakmai tevékenységét folyammérnöként kezdte, és a vízfolyások életének tanulmányozása révén, a morfológián keresztül jutott el a hidrológiához, majd az árvízi jelenségek kapcsán a meteorológiához. A lengyel Állami Hidrológiai és Meteorológiai Intézet igazgatójaként (1949–1954), majd (1959–1963) a varsói műegyetem hidrológia és vízgazdálkodás professzoraként (1954–1968) és a Lengyel Tudományos Akadémia levelező tagjaként (1962) vezető szerepet játszott a hidrológia minden vonatkozásában. A Lengyel Meteorológiai

(később Geofizikai) Társaság elnöke volt. A lengyel szakirodalmat kézikönyvek sorával gazdagította, közöttük az angolra és más nyelvekre is lefordított „Hidrológiai előrejelzési módszerek”, „A vízgazdálkodás alapjai” és „Műszaki hidrológia” c. művekkel. 1951-ben megválasztották a Meteorológiai Világszervezet (WMO) Európai Regionális Tagozatának elnökévé, támogatta a WMO hidrológiai osztályának megerősítését. A Vízügyi Kutatások Decennium munkájában is tevékenyen részt vett. 1965 és 1967 között a WMO szakértőjeként a libanoni, majd a tuniszi hidrometeorológiai szolgálat kiépítésében működött közre. Erős szakmai szálak kötötték hazánkhoz, többször járt Magyarországon, figyelemmel kísérte a magyar szakirodalmat, több közlemény fordítását is megjelentette, gyakran hivatkozott hazai munkákra. (Kt. 1962)

LEENTVAAR, JAN

(Nijmegen /Hollandia/, 1948.)

A Holland Vízgazdálkodási Kutató Intézet igazgatója, a wageningeni Mezőgazdasági Egyetem professzora. A holland Közmunkaügyi Minisztériumban hosszú éveken keresztül a holland–magyar vízügyi együttműködés felelőse. Ebben a beosztásában számos

alkalommal járt hazánkban, vagy fogadott magyar küldöttséget. Erőfeszítéseinek is köszönhető a holland segélyprogram minket érintő témáinak – így a Gemenci erdő rehabilitációjának, s a Duna hajózhatóságával foglalkozó vizsgálatnak – beindítása. Több előadást tartott épp úgy Budapesten, mint vidéken. Így a Parlament Környezetvédelmi Bizottságában beszámolt a vízügy terén hozzánk nagyon hasonló Hollandia vízgazdálkodásáról. Hazánk elkötelezett barátja és támogatója. (Kt. 1995)

LELIAVSKY, SERGE NICHOLAS

(Oroszország, 1891 – Egyiptom, 1963.)

Kijevben és Szentpétervárott, az I. Sándor Intézetben tanult. 1916–1917 között a Szentpétervári

Belföldi Tanács titkára, több dnyeperi vízerőmű építésvezetője. A forradalom után Egyiptomba települt át. Először az Asszuáni gát magasításán dolgozott. 1922–1924 között szerződéses híd-építő mérnök volt. 1928-tól, részben Londonban, nemzetközi műszaki tanácsadó bizottság tagjaként, több nilusi vízlépcső tervezésében vett részt. Egyidejűleg a kairói Királyi Mérnöki Főiskola öntözési tanszékének professzoraként öntözés-tervezést tanított. Oktató tevékenysége mellett vezette második hazájának öntözési tervező irodáját. Egy időben a megromlódott kairói Ali Pasa mecset helyreállításán is dolgozott. Az „*An introduction to fluvial hydraulics*” (a vízfolyások hidraulikájának alapjai) c. könyvét több nyelven is kiadták (KTt. 1963)

LITEANU, EMIL

(Románia)

A Bukaresti Egyetem Földtani és Geofizikai Karán, a Hidrogeológia és Mérnöki geológia tanszékének professzora, a Geofizikai és Gazdasági Földtani Intézet vezetője. Több, országon belüli hidrogeológus expedíciót szervezett és vezetett. Legismertebb munkái a „*Román Szocialista Köztársaság hidrogeológiai térképe*” (1968), valamint „*Az alkalmazott hidrogeológia*” (1953) c. könyv. (KTt. 1964)

MAŃCZAK, HENRYK

(Szamotuly/Lengyelország/, 1921. I. 19. – Wrocław, 1982. II. 16.)

Okleveles mérnök (Wrocław, 1951), egyetemi doktor (1961). A Wrocław-i Műszaki Egyetem professzora. 1961–1972 között a Wrocław-i Vízgazdálkodási Intézet igazgatója. Kiváló környezetvédelmi szakember, 160 tudományos közlemény szerzője. Fő kutatási területe: vizek szennyezése, szennyvíztisztítási technológiák. A Lengyel Tudományos Akadémia „Ember és környezet” bizottságának tagja. Jelentős érdemeket szerzett a Lengyelországban tanuló magyar víztechnológus mérnökök képzésében. (KTt. 1974)

MANWAGING, JAMES F.

(USA)

Az Amerikai Vízművek Szövetségén belül a Kutatási Alapítvány ügyvezető igazgatójaként számos nemzetközi szervezetben dolgozott, hogy előmozdítsa a vízellátás fejlesztését. Hosszabb időn át közvetlenül segítette a BME Vízellátási és Csatornázási Tanszék oktatásának fejlesztését, s a *Main Stream* folyóiratban, 1992-ben biztosította hogy hazánk képviselője a víztisztítás fejlesztésével kapcsolatos véleményét kifejtthesse. (KTt. 1995)

MATUL, KAZIMIERZ

(Varsó, 1909. II. 18 – 1980.)

1934-ben vízépítő mérnöki oklevelet szerzett a varsói egyetemen, de ezt megelőzően már 1933-ban a Zamość-i Kerületi Igazgatóság vízügyi osztályának vezetője volt. A következő években (1935–1937) a lengyel Közlekedési Minisztérium Vízügyi Hivatalában dolgozott, 1938-ban az Országos Meliorációs Társaságban az öntözés, a szennyvíz és a repülőtérei építési munkák szakértője. A német megszállás alatt részt vett a Visztula folyó vízszabályozási munkáiban. A háború után egyetemi doktori címet szerzett, s a varsói Lengyel Vízgazdálkodási Intézet igazgatója lett. Foglalkozott a vízgazdálkodás gazdasági kérdéseivel, és jelentős szerepe volt a lengyel vízgazdálkodási távlati tervezés irányításában. (KTt. 1965)

MENKELJ, MIHAIL FEDOROVICS

(Moszkva /Oroszország/, 1898. – Szovjetunió, 1972. VIII. 8.)

1929-ben szerzett vízépítő-mérnöki oklevelet. Többéves egyetemi oktató munka után 1937-től 25 éven át a Szovjetunió legnagyobb vízügyi tervezőintézeténél, a „Hidroprojekt”-nél dolgozott és olyan hatalmas létesítmények tervezésében vett részt, mint például a Kujbisevi vízierőmű, a Volga–Don hajóút, a Volga–Káma vízlépcsőrendszer, az Asszuáni gát. 1961-től különböző tudományos intézetekben dolgozott, 1968-tól haláláig a Szovjetunió Tudományos Akadémiája Vízügyi Kutatási Intézetében a vízkészletgazdálkodási tudományos

munkák irányítója volt. Elválaszthatatlan munkatársával, Sz. N. Krickijjel 1932-től kezdve nemzetközileg is értékelt tudományos munkát végzett, a hidrológia, vízgazdálkodás, vízerőhasznosítás és a vízgazdálkodás közgazdasági kérdéseiben. Több mint száz tanulmányuk, valamint számos könyvük jelent meg, nevükhöz fűződik többek között a lefolyás-szabályozása elméletének kidolgozása. A jeles szerzőpárnak a tározók hidrológiai méretezésére szolgáló eljárását 1952-ben Szesztay Károly ismertette. Többször járt hazánban, a magyar szakemberekkel jó kapcsolatokat ápolt. (KTt. 1961)

MIKLÁNEK, PAVOL

(*Nove Mesto nad Vahom /Csehszlovákia/, 1954. III. 12.*)

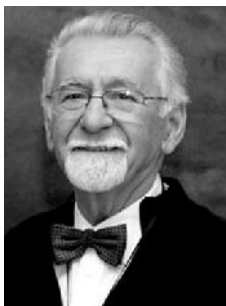
Egyetemi diplomáját 1979-ben a pozsonyi Comenius Egyetemen szerezte. A Szlovák Tudományos Akadémia Hidrológiai Intézetének tudományos igazgatóhelyettese. A Nemzetközi Hidrológiai Program (IHP) szlovák nemzeti bizottságának 1993–1998

között titkára, majd azt követően elnöke, a Program tanácsadó testületének tagja. 1998-tól a szlovák UNESCO Bizottság elnökségi tagja. Főbb kutatási területei: az evapotranspiráció modellezése, a kísérleti medencékben a lefolyás hatása a földhasználatok mennyiségi és minőségi viszonyaira, a Duna-medence hidrológiája különös tekintettel a Dévény és Nagymaros közötti Duna szakaszra. (KTt. 2009)

MILORADOV, MILORAD

(*Románia, 1933. VII. 12. – Szerbia, 2015. VII. 2.*)

Mérnöki diplomáját 1958-ban szerezte. 1978-ban a Belgrádi Egyetem Építőmérnöki Karán műszaki doktorrá avatták. A „Jaroslav Černi” Vízgazdálkodási Kutató Intézet (Belgrád) kutatója, majd főigazgatója, utóbb az Újvidéki Egyetem Műszaki Tudományi karának professzora. Számos egyetem

vendégtanára, a Jugoszláv Vízgazdálkodási Társaság elnöke, 2010-től a Vajdasági Tudományos és Művészeti Akadémia tagja. A Vaskapu I. dunai vízerőtelep tervezését megalapozó kutatás vezetője. A nemzetközi szakmai-tudományos élet közismert alakja,

2009-ben az UNESCO Nemzetközi Hidrológiai Programjáért felelős szerb Nemzeti Bizottság elnöke volt. A vízkészletgazdálkodás és a vízminőség szabályozás területén több tanulmány készítője volt. Számos magyar rendezvény résztvevője. A 13 Duna-vízgyűjtőbeli ország 1971-ben kezdődött hidrológiai együttműködésének egyik fő szervezője volt. (KTt. 1977)

MORARIU, TIBERIU I.

(*Szalva /Magyarország/, 1905. IX. 26. – Kolozsvár /Románia/, 1982. XI. 30.*)

A kolozsvári Babeş-Bolyai Egyetem Földrajzi Intézetének igazgatója, a román Tudományos Akadémia levelező tagja, emeritus professor (1969). A hidrográfia tudományának több országban ismert neves művelője volt. A kolozsvári egyetem szerkesztésében

kiadott Földrajzi Közleményekben számos magyar tudományos munkát megjelentetve mozdította elő országaink tudományos együttműködését. (KTt. 1967)

NAWROCKA, ELZBIETA

(*Lódz /Lengyelország/, 1937.*)

A Varsói Műszaki Egyetemen szerzett diplomát hidrológia és vízgazdálkodás szakon 1960-ban. Szakmai pályafutását az Állami Hidrológiai és Meteorológiai (a későbbi Meteorológiai és Vízgazdálkodási) Intézetben kezdte, és folytatta egészen nyugdíjazásáig. Főként hidrológiai vizsgálatokat

végzett, később kutatás-szervezési, dokumentációs és szerkesztői tevékenysége is jelentős. Kiemelkedők a természetes vizek hőterhelésével foglalkozó kutatásai, ebben a témakörben írta doktori disszertációját. Jelentős volt hozzájárulása a Lengyelország Hidrológiai Atlaszának összeállításához. 1991-es nyugalomba vonulásáig több jelentős vezetői posztot töltött be lengyel és nemzetközi szakmai szervezetekben. A magyar hidrológiai irodalom népszerűsítője, egy sor cikk ismertetője, fordítója volt. (KTt. 1965)

NOBILIS, FRANZ

(Bécs, 1946. IX. 7.)

A Bécsi Egyetemen matematikát, fizikát és meteorológiát hallgatott. Doktori címét az akkori Filozófiai Fakultáson 1970-ben szerezte meg. 1986-ban habilitált a Bécsi Egyetemen, 1994-ben pedig rk. egyetemi tanárrá nevezték ki. 1970-ben a Szövetségi Mező- és Erdőgazdasági Minisztérium Vízgazdálkodási osztályán kezdett dolgozni, majd hamarosan ennek vezetője lett. Ebben a minőségében kezdeményezte és irányította Ausztria Hidrológiai Atlaszának az összeállítását és kiadását 2003-ban. 2009-ben innen ment nyugdíjba. 1981-től 2007-ig a Bécsi Egyetem megbízott oktatója volt. Előadásainak tárgya a vízháztartás, a hótakaró hidrológiája, hidrológiai előrejelzések, a hidrológiában és a hidrometeorológiában alkalmazott statisztika kérdései. Ezt követően, 2014-ig, Svájc „Fenntartható Vízhasznosítás” c. nemzeti kutatási programjának irányításában vett részt. Számos nemzeti és nemzetközi, kormányzati és nem-kormányzati grémiumban teljesített szolgálatot (pl. a WMO Hidrológiai Bizottságának tagja, ugyanott a Hidrológiai Munkacsoportjának elnöke és a VI. régió Hidrológiai Tanácsadója, az UNESCO/IHP Osztrák Nemzeti Bizottságának tagja, az IAHS osztrák nemzeti képviselője). A magyar kollegákkal legaktívabb kapcsolata a Duna-vízgyűjtőbeli országok UNESCO/IHP keretében 1971 óta folyó hidrológiai együttműködése volt. Az Osztrák Hidrológiai Társaság (ÖGH) 1994. évi újjáalapításának egyik fő kezdeményezője és a Társaság tudományos tevékenységeinek éveken át elnökeként fő irányítója volt. Az ÖHG sokat köszönhet az idősebb testvér-

egyesület, a Magyar Hidrológiai Társaság tagjaitól átvett tapasztalatoknak. (KTt. 2019)

NYEVRAJEV, G. A.

(Szovjetunió)

Orvosprofesszor, a Moszkvai Állami Balneológiai Intézet egykori igazgatója, ismert közegészségügyi szakember. Több előadást tartott Társaságunkban, a Hidrológiai Közlöny megjelenését támogatta. (KTt. 1967)

PARDÉ, MAURICE

(Senlis /Franciaország/, 1893. XII. 4. – Nancy, 1973. VI. 14.)

A világhírű hidrológus geográfusként indult, de már doktori értekezésének tárgyát a hidrológia köréből választotta. Rendkívüli termékenysége révén – közleményeinek száma meghaladja a 300-at – neve korán széles körben is-

mertté lett. Árvízi tanulmányai a világ minden számottevő folyójára kiterjedtek. Egyik legismertebb, példaértékű műve a Rhone folyó tudományos monográfiája, amely 1925-ben jelent meg. A bonni egyetem díszdoktora, a belga akadémia levelező tagja, a belgrádi, berlini bécsi, genfi és római földrajzi társaságok tiszteleti tagja és más kitüntetések mellett a világhíre meghozta számára a megérdemelt francia elismerést is, az akadémiai levelező tagságot. Hetvenötödik születésnapjára személyének szentelt vaskos kötettel ünnepelték 15 ország hidrológusai, köztük öt magyar dolgozat szerepelt. Életében 12 magyar vonatkozású munkát jelentetett meg. Több ízben szívesen jött Magyarországra, nagyra becsülte a magyar hidrológia eredményeit, és gyakran hivatkozott rájuk. Hátasosan támogatta magyarok francia tanulmányútjait, továbbképzését. (KTt. 1961)

PRINS, JACOB EGBERT

(Culemborg /Hollandia/, 1925. V. 31. – Delft, 2010. I. 25.)

Delft-i Műszaki Egyetemen 1953-ban szerzett diplomát építőmérnök szakon. Szakmai pályafutása továbbra is Delfthez kötődött, ahol a Delft Hydraulics kutató és tanácsadó intézetnél dolgozik. Két évig (1955–1956 között) a Massachusetts

Institute of Technology vendégkutatója, majd különböző vezető beosztásokat töltött be Delftben. 1971 és 1987 között az Intézet igazgatói, illetve főigazgatói feladatait látta el. Kiterjedt oktatói tevékenysége mellett aktív szerepet vállalt az IAHR szervezetében és egy-egy időszakra a szövetség főtitkára, majd – 1990-ig – elnöke volt. Műtárgyhidraulikai és hordalékszállítási kutatásain kívül sok tudományszervezési és környezeti kérdésről is jeletetett meg tanulmányt. Munkájával támogatta az IAHR és a Delft Hydraulics magyar kapcsolatait. Társaságunk keretében előadást is tartott. (KtT. 1977)

RÉMÉNIÉRAS, GASTON

(Franciaország)

A párizsi mezőgazdasági főiskola hidrológia tanára, s testvérszervezetünk, a Société Hydrotechnique de France főtitkára volt. Számos francia és kanadai egyetemen tankönyvként is használt, s 1960-ban megjelent „L' hydrologie de l'ingénieur” („Mérnökhidrológia”) c. könyve sok kiadást megélt és spanyol nyelvre is lefordították. Munkájában több magyar eredményre hivatkozott és előadásokat is tartott hazánkban. (KtT. 1971)

RODDA, JOHN C.

(Glanorgan /UK, Wales/, 1935.)

A Wales-i Egyetemen szerzett BSc, PhD és DSc (1979) fokozatot. 1960–1969 között a Wallingfordi Hidrológiai Intézet kutatója, részben 6 éven át igazgatóhelyettese. Majd egy éven át a WMO

genfi titkárságán dolgozott. 1970-től 1985-ig a londoni Környezetvédelmi Hatóságnál, majd a Reading-i Vízügyi Adatközpontban dolgozik. Számos külföldi intézmény vendégkutatója és tb. professzora. 1979-től a Wales-i Egyetem Hidrológiai és Vízgazdálkodási tanszékének tanára. Az IAHS-ben 1967–2001 között különböző vezető tisztségeket (szerkesztő bizottsági tag, 1979–1987 között főtitkár, valamint 1995-től 2001-ig elnök) töltött be. 2004-ben az IAHS Nemzetközi Hidrológiai-díját kapta. (KtT. 1992)

SAUER, KURT

(Mannheim /Németország/, 1917. V. 29. – Freiburg, 1986. X. 17.)

Egyetemi tanulmányait Freiburgban és Bécsben végezte. 1946-tól a természettudományok doktora. Baden-Württemberg tartomány Földtani Hivatalában hosszú időn át a vízföldtani és környezetvédelmi osztály vezetője, míg a hatvanas évektől kezdve a hivatal elnökhelyettese, majd 1976-tól 1983-ig, nyugdíjazásáig elnöke volt. Egyidejűleg a freiburgi és heidelbergi tudományegyetemen az alkalmazott földtan és geofizika tanára volt. Működésének fő színtere a Felső-Rajna-völgy, ahol számos új gyógyforrás feltárása és gyógy üdülőhely megteremtése fűződik a nevéhez. Nagy szakmai megbecsülésnek és nemzetközi hírnévnek örvendett. Szoros kapcsolatot tartott fenn francia, osztrák és svájci hidrológiai intézményekkel. Fő szervezője és szakmai vezetője volt azoknak a nagy sikerű tanulmányutaknak, melyek célja Európa legnevezetesebb fürdőhelyeinek megismerése volt, s így több ízben járt hazánkban is népes szakcsoport élén. 1967 óta folyamatosan ismertette a magyar hidrológusoknak a HK-ben és másutt megjelent munkáit a „Gas- und Wasserfach” című nagy tekintélyű folyóirat „Ungarische

Hydrologische Forschungen" rovatában. Közleményei révén széles körben növelte a magyar kutatók nemzetközi tekintélyét. (KTt. 1971)

SCHILLER, HEINZ

(Karlsruhe /Németország/, 1937.)

1961-ben szerzett építőmérnöki oklevelet a Müncheneri Műszaki Egyetemen. Helyi és tartományi vízgazdálkodási és építési hatóságoknál dolgozott. 1973 és 2002 között a Bajor Tartományi Vízgazdálkodási Hivatal munkatársa. Itt a bajorországi nagy folyók vízpépítési munkáival foglalkozott, 1978–1990 között a „Felszíni vizek hidrológiája és árvízjelző szolgálat” megnevezésű osztályt vezette. A magyar hidrológusokkal a „Duna Monográfia” kidolgozása során került kapcsolatba. A hosszú időszakot átölelő munka befejezéséhez szerzőként, nyelvi lektorként és a Monográfia megjelenítésének támogatásával nagyban hozzájárult. Előadásokat tartott hazánkban és a Vízügyi Közleményekben is publikált. (KTt. 1988)

SCHOEMAKER, HAROLD JAN

(Bandung /Holland-India/, 1913. XII. 16. – Delft, 2011. V. 15.)

1937-ben mérnöki oklevelet kapott a Delft-i Műszaki Egyetemen. 1939-től 1946-ig a holland közlekedési minisztérium mérnökeként vízpépítési munkákat végzett Európában és az akkori Holland Kelet-Indiákon. Ezt követően a Delft-i Műszaki Egyetem Öntözési tanszékének munkatársa, 1971–1979 között az egyetem Vízpépítési Laboratóriumának kutatási igazgatója. Egy időben a Nemzetközi Hidraulikai Kutatási Szövetség (IAHR) titkára. A műtárgyhidraulika területén hullámtörő gátak vizsgálatánál, a permanens áramlás elméleti kérdéseivel, vízellátó és öntözőrendszerek tervezési

problémáival foglalkozott. Széleskörű nemzetközi tapasztalatai alapján világosan felismerte, hogy a vízzel foglalkozó nem kormányzati nemzetközi szervezetek együttműködésére vonatkozó magyar javaslat milyen gyümölcsöző eredményeket hozhat, ezért az IAHR titkáraként szorgalmazta és tevélegesen előmozdította e szervezetek elnöki tanácsának megalakulását. Ápolta intézete magyar kapcsolatait és előadásokat tartott Magyarországon. Halála után a IAHR tudományos díjat alapított emlékére. (KTt. 1974)

SICKERT, EBERHARD

(Németország)

Okleveles mérnök, műszaki doktor, a hamburgi műszaki egyetem professzora, a hamburgi szennyvíztisztító telepek igazgatója, akinek vezetése alatt működött Hamburg három nagy szennyvíztelepe. A szennyvíztisztítás gyakorlati és elméleti szakembereként 1973 óta igen intenzív kapcsolatot tartott a VITUKI-val, valamint a MÉLYÉPTERV szennyvíz-szakági tervezőivel. Feladatkörében felügyelte a Hamburg-régióban lévő települések szennyvíztisztító telepeit, s így nagy- és közepes berendezések tervezési és üzemelési tapasztalataival egyaránt segítségére volt a már említett intézményeken kívül a Fővárosi Csatornázási Műveknek is. A DWA (Deutsche Vereinigung für Wasserwirtschaft, Abwasser und Abfall) Érdemérmének kitüntetettje. (KTt. 1992)

SIKORA, ANTON

(Csehszlovákia)

Tanulmányait a gdansk-i és varsói egyetemeken végezte, 1954-ben a varsói egyetemen kapott diplomát. 1954-től a pozsonyi Vízgazdálkodási Tudományos Kutató Intézet (VUVH) kutató mérnökeként a Vágon és a Hernádon épülő vízerőművek terveihez készített előtanulmányokat. Részt vett a bős-nagymarosi vízlépcsőrendszer terveihez szükséges kutatási munkákban. Szakértőként két évet

töltött Kambodzsában, ahol nemcsak egy hidrológiai laboratórium beindítását irányította, de – a főváros védelme érdekében – kutatásokat is végzett a Mekong folyó eróziós hatása ellen. Részt vett Közép-Guinea vízgazdálkodási tervének kidolgozásában. 1970-től a műszaki tudományok kandidátusaként a VUVH igazgatója 1990-ig. A KGST-tagállamok vízügyi tudományos-műszaki tájékoztatási szerve, a Vodoinform igazgatójaként, a Csehszlovák Tudományos-Műszaki Társaság Szlovákiai, illetve Szövetségi Vízgazdálkodási Bizottságának elnöke volt. (KTt. 1991)

SPERLING, WALTER

(Németország, 1879 – Münster, 1965.)

Magyar rokonsága révén már a második világháború előtt ismerte hazánkat, ahol többször is megfordult. Régebbi hidrológiai tanulmányaiból az Ems folyó leírása és a Weser folyón végzett különleges hordalékvizsgálatai említendőek. 1952-es nyugalomba vonulása után egymás után jelentette meg magyar vonatkozású ismertetéseit a „*Das Gasund Wasserfach*”, „*Deutsche Gewässerkundliche Mitteilungen*” és a „*Die Wasserwirtschaft*” hasábjain. Legnagyobb teljesítménye Bogárdi János: „*Korrelációs számítás a hidrológiában*” c. művének lefordítása volt. (KTt. 1962)

SREBRENOVIĆ, DIONIS

(Pozsega /Horvátország/, 1912 – 1988)

Diplomáját a Zágrábi Egyetem Geodéziai és Kultúr-mérnöki szakán nyerte 1937-ben. 1942-től a Slavonski brod-i mérnöki hivatalban dolgozott. 1947-től a zágrábi Hidroprojekt cég alkalmazásában állt, annak vezető tervezője volt. 1959-től a Zágrábi Műszaki Egyetem Geodéziai tanszékének

docense, később, 1968-tól professzora, a Kultúrtechnikai Intézet vezetője, a Száva Igazgatóság szakmai tanácsadója. Fő munkái a Dráva-Száva vízgyűjtő és a karsztvidékek hidrológiájával, vízgazdálkodásával, árvédelmével foglalkoznak. Együttműködése a magyar szakemberekkel igen eredményes volt több drávai közös érdekű vízgazdálkodási, árvízvédelmi stb. kérdésben. Tanulmányt készített az Alsó-Tisza és a Maros árapasztási lehetőségeivel kapcsolatban. Aktív résztvevője volt a torontói, dubrovniki és budapesti hidrológiai kongresszusoknak. (KTt. 1974)

STĂNESCU, VIOREL-ALEXANDRU

(Pitești /Románia/, 1931. IX. 1. – 2006.)

A bukaresti Műegyetemen 1956-ban szerzett mérnöki oklevelet, s 1972-ben ugyanott védte meg „*Mértékadó árhullámok matematikai modellezése*” című doktori értekezését. Őt tekintik a hidrológiai folyamatok matematikai modellezését alkalmazó román iskola megalapítójának, aki az éghajlatváltozással, s annak hidrológiai hatásaival is behatóan foglalkozott. 13 tudományos könyvnek, és mintegy 140 szakcikknek volt a szerzője. 1990-től nyugdíjba vonulásáig a bukaresti Nemzeti Meteorológiai és Hidrológiai Intézet hidrológiáért felelős igazgatóhelyetteseként, a Román Mezőgazdasági Akadémia tagjaként, valamint a Hidrológiai Tudományok Romániai Szövetségének elnökéként is tevékenykedett. Elismert személyisége volt számos nemzetközi tudományos vállalkozásnak. Különösen tevékeny részt vállalt a kezdetben 8, napjainkban már 13 Duna-vízgyűjtőbeli országnak az UNESCO Nemzetközi Hidrológiai Programja keretében 1971 óta folyó hidrológiai együttműködésében. Társ szerzőként az 1986-ban megjelent háromkötetes Duna-monográfia összeállításában, szerzőként a monográfiának azóta kiadott tucatnyi tematikus kiegészítő kötete közül a 2004-ben megjelent VII. sz. „*A Duna-vízgyűjtő vízfolyásai évi csúcs-vízhozamainak regionális elemzése*” c. kötet munkáiban vállalt szerepet. (KTt 1997)

STEHLIK, VOJTECH (BÉLA)

(Csehszlovákia)

Okleveles mérnök. A Kelet-Szlovákiai Vízügyi Berüházó Vállalat (Kassa) mérnöke – főként a borsodgömöri karsztkutatásban – éveken keresztül szoros együttműködött szakköreinkkel, a szakirodalomnak is művelője, és előadóként is többször szerepelt Miskolcon. Társaságunk 1971-ben Levelező tagjává avatta. (Kt. 1991)

SUCHOMEL, PETER

(Ausztria)

A kultúrtechnika és vízgazdálkodás szakterületén szerzett mérnöki oklevelet Bécsben. Először az alsó-ausztriai tartományi kormányzat munkatársa, majd a Bécsi Városi Vízművek (BVV) üzemvezetője, a városi szenátus tanácsosa (1986), majd főtanácsosa (1994). Utóbb a BVV igazgatója. Az Osztrák Gáz- és Vízművek Szövetsége különböző szakbizottságainak volt tagja, vagy elnöke, 1994-től tiszteleti tagja. A Svájci Gáz- és Vízművek Szövetségének tiszteleti tagja, az EurEau vízi társulás vezetőségének tagja. A Nemzetközi Vízellátási Szövetség tagja, szakbizottsági elnöke. A Karlsruhe-i Vízmű Technológiai Központjának műszaki-tudományos tanácsadója. A Duna-menti vízművek nemzetközi munkaközösségének alapító elnöke. Szoros kapcsolatot tartott a Fővárosi Vízművekkel. Támogatta a Duna-menti országok vízműveinek az Európai Közösség normái szerinti felzárkózását. Kelet- és Közép Európa országai – köztük hazánk – szakembereinek bekapcsolódását a Duna-menti országok együttműködésébe. (Kt. 1997)

SZOLGAY, JÁN

(1953. VI. 24.)

Okleveles vízmérnök (1976), majd 1976-ban a moszkvai Lomonoszov Egyetemen hidrológusi diplomát kapott. A PhD fokozat (1982) megszerzése idején a Hidrológiai és Vízgazdálkodási Intézet (Bratislava) vezető kutatója, 1992-től a Szlovák Műszaki Egyetem (STU Bra-

tislava) egyetemi docense, 1999-től az egyetem Hidrológiai és Vízgazdálkodási tanszékének professzora. 2011-ben a nemzetközi Darcy-díj kitüntetettje. Kutatásai során tanulmányozta az éghajlatváltozás lehetséges hatásait, a Duna bősi szakaszának várható vízjárás változásait, alkalmazta a multi lineáris kaszkádot a vízfolyás szakasz vízhozam számításához, amit széles körben használnak az operatív előrejelző modellek. Számos nemzetközi szakmai szervezetnek tagja, meghatározó tevékenységet fejt ki az IAHS munkacsoportjában, amiben kiváló nyelvtudása is segíti. (Kt. 2000)

TISON, LEON JEAN

(Carnières /Belgium/, 1895. XI. 3. – Gentbrugge, 1982. XII. 25.)

Mérnöki diplomáját a Genti Állami Egyetemen (GÁE) szerezte 1921-ben. Először híd- és útépitésnél állami mérnök, majd 1930-ban kinevezték a GÁE hidraulika és aerodinamika előadójának, majd egyetemi tanárnak. 1937-től nyugdíjazásáig az Egyetem hidraulikai laboratóriumának vezetője. 1939-ben az IUGG washingtoni konferenciáján megválasztották az IAHS főtitkárának, ami azt is jelentette, hogy hosszú ideig ő volt az, aki a nemzetközi szinten a víztudományokkal foglalkozók kapcsolatteremtését, tudományos találkozók szervezését szolgálta. Az ő tevékenységéhez is köthető az UNESCO által meghirdetett Nemzetközi Hidrológiai Program. Utóbb az IAHS tiszteletbeli elnökévé választották, s a BME díszdoktori címével tisztelte meg. Számos nemzetközi kitüntetésben részesült. Halála után, 1982-ben az IAHS Tison-díjat alapított a fiatal hidrológusok kutatási tevékenységének elősegítésére. A hazai szakemberekkel közeli kapcsolatba került, támogatta részvételüket a nemzetközi konferenciákon, s az IAHS általa szerkesztett kiadványaiban publikációs lehetőséget biztosított számukra. (Kt. 1963)

ÚJVÁRI JÓZSEF

(Nagyenyed /Románia/, 1928. IV. 15. – Kolozsvár, 2006. III. 20.)

Okleveles geográfus (1951), kandidátus (Lenin-grád, 1954), a földrajz tud. doktora (Bukarest, 1962). 1954–1958 között Bukarestben a Hidrometeorológiai Vezérgazgatóság alkalmazottja, valamint a Bukaresti Tudományegyetem tanársegédje, majd adjunktusa. 1958–1979 között a kolozsvári Babes-Bolyai Tudományegyetem docense, 1980–1993 között, nyugdíjazásáig egyetemi tanár. 1993-tól konzulens professzor. Kutatási területe: vízrajz, hidrológia, természeti földrajz, geoökológia. Szakterületén belül főként az Erdélyi-medence kárpáti gravitációs ivóvízellátásának megoldása foglalkoztatta, e témában számos javaslatot készített több nemzetközi és nemzeti hidrológiai-vízrajzi kongresszuson, a Nemzetközi Földrajzi Unió ülésein, és Magyarországon is. Az Unió egyik bizottsága elnökének is megválasztotta. A Magyar Professzorok Világtanácsa tagjai sorába fogadta, és részt vett a második MPV Kongresszusának előkészítésében. Több mint száz publikációt jelentetett meg (ezek közül több mint tízet Magyarországon). Hat könyvnek szerzője, társszerzője; melyek között a „Folyók, tavak, tengerek” című magyar nyelven látott napvilágot. (Kt. 1967)

VASZILJEV, OLEG F.

(Moszkva /Szovjetunió/, 1925 – 2017.)

1951-ben megszerzett mérnöki diplomája után a Moszkvai Talajjavítási és Vízgazdálkodási Intézetben lett kandidátus. 1960-tól a műszaki tudományok doktora. Kezdetben a Moszkvai Egyetemen tanársegéd, majd 1959-től a Szovjetunió Tudományos Akadémiája (SZTA) Szibériai Részlege kutatóintézetének, a Novoszibirszki Hidrodinamikai Intézetnek volt igazgatója. 1977–1980 között az ausztriai Laxenburgban, a IASA-ban a természeti kincsekkel és környezettel foglalkozó csoportot vezeti. 1980-ban Novoszibirszkben megalapította a természetes vizek hidrofizikájával és ökológiájával foglalkozó laboratóriumot, amelyet később intézetté szervezett. Tudományos munkái a folyadékmechanika és kísérleti hidraulika területére estek. Jelentős eredményeket ért el a nempermanens áramlás, a turbulens és rétegzett áramlás vizsgálata területén. Később érdeklődése

részben a környezeti kérdések irányába fordult, ilyen feladatok számítási megoldásain dolgozott. Közel 200 tanulmány szerzője vagy társszerzője. A SZTA rendes tagja volt. A magyar szakkörökkel a Nemzetközi Hidraulikai Szövetség (IAHR) keretében, mint a kísérleti és matematikai hidromechanikai osztály elnöke volt szoros kapcsolatban, és több előadást is tartott hazánkban. (Kt. 1977)

VELEV, DIMO

(Bulgária)

Okleveles mérnök, műszaki doktor, a Bolgár Tudományos Akadémia (BTA) lev. tagja, az MHT testvérszervezetének, a Bolgár Vízgazdálkodási Műszaki-tudományos Szövetség (BVMSZ) elnöke, a BTA Vízkérdésekkel foglalkozó Intézetének igazgatója volt. Számos öntözésekkel kapcsolatos konferencia, tudományos ankét szervezője és résztvevője. 1975–1979 között az IWRA vezető testületének tagja volt. Főbb kutatási területe: az öntözőrendszerek hatásfoka, a vízjárás kiegyenlítésének lehetőségei. E tárgyban több publikációja, könyve jelent meg. A BVMSZ elnökeként támogatta a magyar és bolgár szakemberek cseréjét, s a tudományos kapcsolatok erősítését. (Kt. 1964)

VLADISLAVJEVIĆ, ŽIVKO

(Újvidék, 1911. III. 24. – Jugoszlávia, 1981. IX. 16.)

Okleveles mérnök (1935), műszaki doktor (1955). Kezdetben talajjavítási és vízszabályozási munkáknál dolgozott, 1942–1944 között a Berlieni Műszaki Főiskolán A. Ludin professzor tanársegédje. 1946-tól a Belgrádi Műegyetem (BM) adjuntusa, majd a Közlekedési Minisztérium folyami hajózási osztályának, ill. a szövetségi Tervhivatal beruházási osztályának vezetője. A belgrádi „Jaroslav Černi” Kutatóintézet egykori igazgatójaként jelentős szerepe volt abban, hogy az intézet komoly tudományos eredményekkel lépett a nemzetközi szakmai közvélemény elé. Mindezek mellett a BM Mezőgazdasági Víz-

gazdálkodás tanszékének professzora (1959). Egy időben (1962–1964 között) a BM Építéstudományi Karának dékánja. 1978-ban nyugdíjba vonult, de tudományos és műszaki tevékenysége akkor sem csökkent. Fő szakterülete az alap- és alkalmazott hidrotechnika, és a vízgazdálkodási szervezetépítés és vízgazdasági politika művelése, valamint a vízelvezetés és öntözés volt. Ez utóbbi témában megjelent könyvét sokáig tankönyvként használták az egyetemen. Mint vízügyi szakértő a világon több országban (Irak, Algéria, Líbia, Tunézia, Peru, stb.) is megfordult. Számos nemzetközi szervezetben (FAO, EGK, OECD) ő képviselte Jugoszláviát. A szerbiai Vajdaság vízügyi kerettervének egyik munkálója volt. Kezdeményezte és elősegítette a jugoszláv és magyar tudományos kutatóintézetek közötti együttműködést. (KTt. 1967)

VOLKER, ADRIAAN

(Rotterdam /Hollandia/, 1917. – 2000. IX. 3.)

A Delfti Műszaki Egyetemen 1940-ben szerzett mérnöki diplomát. A Zuiderzee Meliorációs és Polderfejlesztési Igazgatóság hidrológiai osztályán kezdte pályafutását. 1956-tól az Állami Vízügyi Hivatal, a Rijkswaterstaat Vízgazdálkodási és Hidraulikai osztályának vezetője. Kezdeményezte és koordinálta a talajjavítás projekteket, beleértve gátak magasság-emelésésével, szivárgási viszonyaik feltárásával, a vizek sótalanításával, a szikesedéssel kapcsolatos kutatásokat. 1972-ig országos szintű vízgazdálkodási kérdésekkel foglalkozott, majd tevékenységének nagy részét a külföldi kapcsolatok ápolása és külföldi munkák teszik ki. Számtalan kiküldetése, különböző holland és ENSZ szervezeti (OECD, WMO, FAO, UNESCO, stb.) együttműködés keretében végzett mérnöki munkái közül kiemelkednek a Délkelet-Ázsia deltavidékeinek vizsgálatai. Az IWRA igazgatói testületének több alkalommal tagja volt, az ICID alelnöki feladatait is ellátta, majd 1963–1967 között az IASA elnöke volt. Egész pályafutása alatt kiterjedt oktatói tevékenységet folytatott, 1965-től nyugdíjazásáig, 1982-ig a Delfti Műszaki Egyetem professzora. Jelen holland és francia kitüntetésekkel ismerték el munkásságát. A holland–magyar vízügyi kapcsolatok előmozdításán kívül előadásokat is tartott hazánkban. (KTt. 1967)

VÖRÖSMARTY, CHARLES J.

(USA, 1955. II. 16.)

A Cornell Egyetemen szerzett BSc. címet 1976-ban, a New Hampshire Egyetemen MSc. címet 1983-ban és PhD. címet 1991-ben. A City University of New York professzora és intézetvezetője. A Környezeti Keresztutak Kutatócsoport igazgatója, alapítója és társelnöke a Globális Vízrendszer Programnak, tagja az egyik legújabb világszintű program, a WATER FUTURE Tervezési Bizottságának és a NASA Földtudományi Albizottságának. Az Egyesült Államok Nemzeti Kutatási Tanácsa Hidrológia-tudományi Bizottságának elnöke. Részt vett a IIASA Fialat Kutatók Nyári Programjában. Fő kutatási területei: a műholdas távérzékelés hidrológiai alkalmazása, az ökohidrológia, a klimatológia és a globális modellezés. A vízmérleg és a vízrendszerek lokális, regionális, kontinentális és globális modellezése és a nagy vízepítési beavatkozásoknak a hidrológiai ciklusra való hatásainak vizsgálatában elért eredményeivel vált világszerte ismert kutatóvá. Előadásokat tartott a Budapesti Műszaki Egyetemen, számos magyar oktatót, hallgatót és kutatót fogadott a New Hampshire Egyetemen az intézetükben. A kutatók számára a legkorszerűbb űr- és távérzékelési és számítástechnikai eszközök használatát tette lehetővé a közös kutatásokban, többek között a Duna-Tisza közti Hátság vízproblémáit okozó tényezők vizsgálatában. Tevékenyen részt vett a Budapesti Műszaki Egyetem és a New Hampshire Egyetem oktatási és kutatási kapcsolataiban, valamint 2013-ban az ENSz Budapesti Víz Világtalálkozójának előkészítésében és lebonyolításában. A külföldön élő magyar származású professzorok tanácsadó testületének tagja és a Találkozó egyik vezérelőadója volt. Fontos szerepet vállalt a 2016-ban rendezett Budapesti Víz Világtalálkozó (Water Summit) szervezésében is. 2019-ben a Magyar Érdemrend középkeresztje polgári tagozata kitüntetéssel ismerték el hazánk nemzetközi hírnevének erősítésében vállalt szerepét, valamint a fenntartható vízgazdálkodás globális kérdéseinek megválaszolását szolgáló kutatásait. (KTt. 2017)

YEVJEVICH, VUJICA

(Priboj /Szerbia/, 1913. X. 12, – Littleton /USA/, 2006. III. 26.)

1936-ban szerzett mérnöki oklevelet Belgrádban, majd a Grenoble-i Egyetemen szakosodott vízépítő mérnökké. 1946 és 1957 között a Belgrádi Egyetem Építőmérnöki Karán oktatott. Ezt követően az Amerikai Egyesült Államokba költözött, és

1960-tól a Colorado-i Egyetem Építőmérnöki Karának professzora volt. Jelentős oktatói tevékenységet folytat az egyetemen kívül is. Alapvető tanulmányokat végzett a hidrológiai statisztika területén. Egyetemi munkássága során mintegy 200 cikket és 23 könyvet alkotott. Ezek közül az 1972-ben megjelent „*Sztohasztikus folyamatok a hidrológiában*”, illetve a „*Valószínűség és statisztika a hidrológiában*” c. a legismertebb. Gondolatébresztő továbbá az 1999-ben kiadott „*Merre igyekszel Amerika?*” c., társadalmi kérdésekkel és a tudomány fejlődésével is foglalkozó műve. Műszaki tevékenysége egyaránt kiterjedt a tanácsadásra, tervezésre, és vízi műtárgyak építésére a világ számos pontján. 67 éven át tartó munkássága több mint 60 országot érintett, s 7 nyelvben szerzett jártasságot. Több nemzetközi szakmai társaság tüntette ki, több tiszteletbeli doktorátussal ismerték el tudományos működését. A Szerb Tudományos Akadémia is tagjává választotta. A Colorado-i Állami Egyetemen 2005-ben alapítványt tett az ott végzett mérnök-hallgatók részére a hidrológiában és vízgazdálkodásban el-

ért eredményeinek jutalmazására. Szülővárosában múzeum emlékezik munkásságára. (Kt. 1990)

ŽABČIĆ, VLADIMIR

(Stara Sufica-Delnice /Jugoszlávia-Horvátország/, 1940. XII. 19.)

Zágrábban az Építőmérnöki Főiskola hidrotechnikai szakán szerzett mérnöki oklevelet 1967-ben. Pályáját a zágrábi, majd a varasdi csatornázási műveknél kezdte. 1977 óta a Horvát Vízügyi Hivatal varasdi vízgazdálkodási igazgatóságánál dolgozott,

s annak vezetőjeként 2005-ben ment nyugdíjba. Jelentős szerepe volt a Száva völgyében kialakított árvízvédelmi rendszer megvalósításában. Mint árvízvédelmi és hidrológus szakértő kezdettől fogva részt vett a jugoszláv–magyar, majd később a horvát–magyar államközi együttműködésben. Szakmai munkája során kiemelten foglalkozott a közös határfolyók, a Dráva és a Mura vízgazdálkodási kérdéseivel. Munkájával jelentős szerepet vállalt hazánk és az önálló Horvátország határvízi kapcsolatainak kialakításában. Hazája képviselőként, mint a Mura Albizottság horvát tagozatának elnöke a folyó vízgazdálkodási feladatainak megoldásában komoly eredményeket ért el. Az új Horvát Köztársaságban egyike volt a 1992-ben alakult Horvát Hidrológiai Társaság alapítóinak és nyugdíjazásáig elnökségi tagjaként tevékenykedett. Több szakmai tanulmányutat szervezett kollégáinak Magyarországra. (Kt. 2013)

